

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KRISTEN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ASHLEY

COMPLICATED

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KRISTEN
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
ASHLEY

Karmaşık

Telif hakkı © 2017 Kristen Ashley İlk e-kitap baskısı: Kasım 2017 İlk baskı: Kasım 2017

Kapak Tasarımı:

PixelMischiefDesign.com

İç Tasarım ve Biçimlendirme:

Christine Borgford, [Type A Formatting](http://TypeAFormatting.com)

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

İçindekiler

<u>Karmaşık Birinci</u>	
<u>Bölüm İkinci Bölüm</u>	
<u>Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Dördüncü Bölüm</u>	
<u>Beşinci Bölüm Altıncı</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Yedinci Bölüm</u>	
<u>Sekizinci Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Onuncu</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>On Birinci Bölüm</u>	
<u>On İkinci Bölüm On</u>	
<u>Üçüncü Bölüm On</u>	
<u>Dördüncü Bölüm On</u>	
<u>Beşinci Bölüm On</u>	
<u>Altıncı Bölüm</u>	
<u>On Yedinci Bölüm</u>	
<u>On Sekizinci Bölüm</u>	
<u>On Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Yirminci</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Yirmi Birinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi İkinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Yirmi Dördüncü Bölüm</u>	

Yirmi Beşinci Bölüm Epilog

The Will kitabından bir alıntı okuyun

Magdalene Serisindeki Diğer Kitapları Keşfedin Yazar

Hakkında

Kristen Ashley'nin Kitapları

Kristen Ashley ile Bağlantı

Kurun

ONE

Daha Sonra

Hixon

HIX Çıplak kışını yatağın kenarına doğru yuvarladı ve ayaklarını yere koydu.

Kahretsin.

O da neydi?

Hiç iyi değil.

Hiç *iyi* değil.

Çünkü iyiydi.

İnanılmaz derecede *iyiydi*.

Bu düşünceyle, kadının yatakta hareket ettiğini hissetti. Kadının düşük sesli miyavlamasını duydu.

Onun lanet parfümünün kokusunu aldı.

Pudra kokulu, çiçeksi ve tatlıydı, ama onu etkileyen bunların hiçbirisi değildi. O kokuda, her şeyi seksi kılan bir misk kokusu vardı.

Bunu odadaki seks kokusuna ekleyin. Onun üzerinde bıraktığı iz (sadece parfümünden daha fazlası). Onu çevreleyen karanlık, sadece ay ışığı ve uzaktaki bir sokak lambasıyla kesiliyordu, bu yüzden neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Bu, sadece diğer duyularını kullanabileceği anlamına geliyordu. Hix midesinin, omuzlarının ve çenesinin gerildiğini hissetti.

Tüm bunlar, kadının çekiciliğini geri püskürtmek içindi. Oradan çıkması gerekiyordu.

Ayağa kalktı ve "Gitmeliyim" diye mırıldandı.

Kısa bir sessizlikten sonra, kadının yumuşak, şaşkın sesi duyuldu: "Pardon.

Ne?"

Şortunu uzanıp bacaklarına geçirdi ve "Gitmeliyim gitmeliyim" diye mırıldandı.

Odanın havası değişti. Post-

Gerçekten harika bir cinsel birleşme, daha ağır bir şey sızmaya başladığında bir anda yok oldu.

"Gidelim mi?" diye sordu.

Tanrım, tek bir heceyle onu çözebilirdi.

Evet, öyle.

Doğruydu. Git.

Gitmesi gerekiyordu.

Ve bunu, onun kokusunu daha fazla almadan yapmalıydı. O sesi, her ne şekilde gelirse gelsin, daha fazla duymadan yapmalıydı — eskisi gibi ve kesinlikle o anda, incinmişlikle titreyerek gelen sesi gibi.

Kesinlikle ona bakamazdı.

Onun yatağında, çarşaflar onların yaptığı gibi buruşukken, kıyafetleri odanın her yerine dağılmışken, saçları onun parmaklarının dokunduğu için dağınıkken.

Hiçbiri olmazdı.

Ama ona *hiç* bakmamak da olmazdı.

"Git," diye homurdandı, şortunun bulunduğu yerden bir buçuk metre uzakta pantolonunu buldu ve bacaklarından yukarı doğru çekti.

Yatakta onun hareketlerini duydu, yataktan kalkmadığını, oturmuş olduğunu hissetti, bu iyiydi. Kadın bundan fazlasını yaparsa ve onun tek yapması gereken bunu kafasında canlandırmak olursa, geri dönecekti.

"Ben... şey, ah..." Tek söylediği buydu.

Ama bu bile fazlasıyla yeterliydi. Artık her hece cildini kaplıyor, ona şarkı söylüyor, onu geri çekiyor gibiydi.

Tanrım.

O da neydi?

Ve lanet olsun, çok uzun zaman olmuştu.

Ama ne kadar uzun sürerse sürsün, o hiç öyle bir adam olmamıştı. O anda olmak üzere olduğu adam.

O adam nasıl böyle saçma sapan şeyler yapabiliirdi? "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Kısa bir sessizlikten sonra, kadın alçak ve şaşkın bir sesle, "Teşekkürler?" dedi.

"Evet." Omuzlarındaki gömleği omuzlarına attı ve düğmelerle uğraşmadı. Ayakkabılarını ve çoraplarını yerden almak için eğilirken, ona gerçekten bakmadan sadece ona doğru bir bakış attı, hepsinin dağınık bir yığın halinde olmasına şükretti, dantelli sütyeninin onlarla karışmış olmasına şükretmedi. "Harikaydı," diye bitirdi.

Berbat, dostum, berbat. Ve tam bir pislik, diye düşündü.

Odanın havası yine şaşkın ve durgunlaştı, ama bu sefer hiç de iyi hissettirmeyen bir şekilde.

"Evet," dedi kız, onun sırtına doğru yumuşak bir sesle. "Harika."

Adam kadına döndü, gözlerini yatakta gezdirdi ve zoraki bir şekilde, kadının bir eliyle kendini desteklediğini, göğsüne çarşafı tuttuğunu, saçlarının omuzlarına döküldüğünü, zengin, bal rengi, güneş gibi parlak sarı saçlarının loş ışıktaki koyu görüldüğünü fark etti, diğer eli ise yüzündeki saçları çekip yüzünden uzaklaştırıyordu.

Evet.

Ona bakması iyi değildi. "Sonra," dedi.

"Tamam." Bu sözde bir acı vardı. Acı ve sivri. "Sonra." Hix, kadının ses tonunda bunu duyunca durakladı.

Ve bu, onun bir hata yapmasına neden oldu.

Gölgelerin arasından gözlerine baktı.

Tam olarak göremiyordu ama onların da acı ve sivri olduğunu hissetti.

"Arkanızdaki kapıyı kilitlemeyi dert etmeyin," dedi, şimdi ağzından çıkan her sözü buz gibiydi. "Bildiğin gibi, bu kasabada suç yoktur."

Evet, öyle.

Bunu biliyordu.

Ama bu durumu değiştirmiyordu.

"Kilitlemelisin," dedi sessizce.

Kafasını keskin bir şekilde yana eğdi. "Ve anladığım kadarıyla gitmen gerekiyor."

"Greta..."

Elini saçından çekti ve uzun, kalın bir tutam saç sol gözüne düştü, yüzünü daha da gölgeledi, sanki ondan büyük bir adım geri çekilmiş gibi hissettirdi.

Hayır.

Bunu da görmesine gerek yoktu. "Bud.

Lütfen."

Onun sözleri yalvarma değildi.

Aşağılama idi.

Ve evet.

Daha fazla zarar vermeden oradan çıkması gerekiyordu. Yine de...

"Arkamdan kilitle," diye emretti.

"Anlaşıldı, Şerif."

"Kulüpten arabayı geri almanın bir yolu var mı?" diye sordu.

"Benim için endişelenme, tatlım. Birçok şeyi halletmenin bir yolunu bulurum," dedi kadın yavaşça.

Tamam.

O iyi olacaktı. Hayatına devam edecekti.

Artık işi bitirebilirdi.

Gitmek için dönüş yaptı ama hemen geri döndü ve yine onun bakışlarını yakaladı.

"Harikaydı, Greta," dedi, bu kez içtenlikle söylediği gerçeği, kaçırılmayacak bir ses tonuyla tekrarlardı.

"Evet, Hixon. Harikaydı." Sözleri kesikti ve onun söylediklerine kesinlikle katıldığını biliyor olsa da, ses tonu onun duygularını paylaşmıyordu.

O tereddüt ederken — karanlıkta onun gözlerinin kısıldığını göremiyordu, ama öyle olduğunu hissedebildiğine yemin edebilirdi — kadın konuşmasını bitirerek, ona "*Görüştürüz*" derken ne kadar bıkkın olduğunu vurguladı.

Çenesini kaldırdı, kapıya döndü ve dışarı çıktı.

Kapının hemen içinde çoraplarını ve botlarını giydi, gömleğinin düğmelerini ilikledi ve dışarı çıktı.

O saatte kimse uyanık olmazdı, ama bunun önemi yoktu.

O anda Hix, sabahın erken saatlerinde gömleği düğmesiz bir şekilde evden çıktığını gören insanların ne düşüneceğini düşünmüyordu.

O anda Hix, sabahın erken saatlerinde gömleği açık bir adam Greta'nın evinden çıkarsa insanların Greta hakkında ne düşüneceklerini düşünüyordu.

Kamyonetiyle onun evinin önüne park etti ve ön kapısındaki pencerenin şeffaf perdesinden sızan az miktardaki ışıktaki onun silüetini görene kadar bekledi ve onun kendini güvenli bir şekilde içeri kilitletiğini anladı.

Ancak o zaman Hix arabasıyla uzaklaştı.

TWO

Sıkıntı

Hixon

Pazartesi günü işe giderken Hix'in telefonu çaldı.

Göğüs cebinden telefonu çıkardı ve ekrana baktı. Hemen o an, bu aramayı cevaplamak zorunda kalmamayı diledi.

Artık karısı olmasa da, üç çocukları vardı. O çocuklar, o öğleden sonra okuldan sonra onunla geçirecekleri hafta için evine gelecekti, bu yüzden o lanet telefonu açmak zorundaydı.

"Evet?" diye cevapladı.

"Güzel," diye cevapladı Hope alaycı bir sesle. Bu onu sinirlendirdi.

Bu onu her zaman rahatsız etmişti. Daha önceden de.

Ama bu, onunla boşandıktan sonra, onun aramasına ilk kez bu şekilde cevap verdiği durumdan çok uzaktı (çoğunlukla araba kullanırken, ama aynı zamanda başı dertteyken de, onunla boşanmadan önce bile). Bu yüzden, şimdi onu eskisinden çok daha fazla rahatsız ediyordu.

Yine de, Hope'un işlerin kendi istediği gibi olmasını sevdiğini uzun zamandır biliyordu.

Sadece onun istediği gibi olmasını.

Bu yüzden, ne kadar sık tam olarak nasıl sevdiğini tekrarlaması gerektiği umurunda değildi.

Birlikte oldukları zamanlar bunu umursamamıştı, çünkü ailesi ona evlilikte iyi şeyleri kazanmak için kötü şeyleri de kabul etmeyi ve bunlarla başa çıkmanın bir yolunu bulmayı öğretmişti.

Bununla birlikte, çok uzun bir süre, bu özelliğin iyi bir özellik olduğunu düşündüğü bir dönem olmuştu. Kadını ne istediğini biliyordu ve geri adım atmıyordu.

Artık öyle düşünmüyordu.

"İşe giderken arabada, Hope," dedi ona. "Telefonla konuşup araba kullanmayı sevmediğimi biliyorsun, nedenini de biliyorsun." Ve o da biliyordu.

Eskiden, kötü olayların yaşandığı yerde yaşadıkları zamanlarda, insanların yolda olanlardan çok kulaklarında olanlarla ilgilenmelerinin çeşitli hoş olmayan sonuçlarını görmüştü. "Çocuklar iyi mi?"

Kadın onun sorusunu görmezden gelerek, "Telefonunu arabana bağlayabileceğin bir araba alabilirsin, böylece imkansız başarıma şansın artar. Yani çoklu görev yapma şansın," dedi.

Onun maaşıyla, çocuklarını büyütmek için bir ev kurup, onlarla vakit geçirebileceğini nasıl düşündüğünü, hiç anlamıyordu.

Hope yeni arabaları aldı.

Hix, üniversitedeki son sınıfından beri Bronco'suna sahipti.

Başka bir deyişle, bu arabayı yirmi yıldır kullanıyordu.

Bu da onu rahatsız etmemişti. Hâlâ da etmiyordu. Ford Bronco, yollara çıkan en iyi araçtı. Onu geri getiremeyeceği bir şekilde öldüğünde değiştirecekti, bir saniye bile önce değil.

Hope, ona cevap verme şansı vermedi, o da cevap verme niyetinde olmasa bile.

"Konuşmamız gerek" dedi. Harika.

Bu, haftalardır tekrarladığı bir cümleydi. Üç haftadır.

Aslında, lanet olası avukatlarıyla birlikte lanet olası odada oturup lanet olası kağıtları imzaladıktan yaklaşık bir saat sonra başlamıştı.

"Tekrarla," diye tersledi. "Çocuklar iyi mi?"

"İyiler," diye cevapladı kadın. "Ama konuşmamız lazım."

"Çocuklarla mı ilgili?" diye ısrar etti adam.

"Hayır, Hix. Değil. Çocuklarla ilgili olmayan konuşmamız gereken şeyler var."

Çok yanılıyordu. "Artık değil."

"Tanrım!" diye bağırdı kadın. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Bilmiyorum, Hope," diye cevapladı adam, şerif departmanının yanındaki otoparka girerken. "Belki de, üç hafta önce boşanma belgelerini imzaladığım için, istediğim gibi davranabilirim."

Her zamanki gibi Hope ısrarcıydı. "Söylenmesi gereken şeyler var."

"Benimkinin yanındaki satıra imzanı attığında hepsini söyledin bence."

"Hix..."

Park etmeyi bitirip motoru kapattı ve "Yarın akşam maçta görüşürüz herhalde," dedi.

"Corinne'in maçında bu konuyu seninle konuşamam."

Ön camdan departmanın yan tarafındaki kırmızı tuğlaları seyrederek, ilk kez sormadığı için iç çekerek sordu: "Bu 'bu'nun ne olduğunu bana söylemek ister misin?"

"Anlatmak isterim. Yüz yüze," diye cevapladı, o da ilk kez değil. Sonra aniden tavrı değişti. Sesinden bunu anlayabilirdi, "Bugün öğle yemeği. Ben ısmarlıyorum," diye ikna etmeye çalışıyordu.

"Çocuklarla ilgili bir sorun yoksa, konuşmayacağız Hope. Yani öğle yemeğine çıkmayacağımız da aşîkar."

"Bunu atlatıp beni tekrar kabul etmen ne kadar sürer?"

?

Hix, çenesinin yavaşça boynuna doğru geri çekildiğini hissetti, aynı anda gözleri de aynı yavaşlıkla kırıştı.

Atlatmak

mı?

Tanrım.

Ve onu geri kabul etmek

mı? Cidden mi?

"Benden boşandın Hope," diye hatırlattı ona sessizce.

"Hatırlıyorum Hix."

"Ayrı kaldığımız bir yıl boyunca, bunu istemediğimi defalarca söylediğim kısmı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Bunu yüz yüze konuşabilir miyiz?" Şimdi

Hix onu görmezden geliyordu.

"Bunu istemedim. Çocuklar için istemedim. Ailemiz için istemedim. Benim ya da senin için istemedim. *Bizim* için istemedim."

"Hixon..."

"İyiyiz. Mutluyuz." "Ben mutlu değildim," dedi yumuşak bir sesle.

"Bunu yeterince açıkça belirttin," diye cevapladı. "Tatlım, biz...?"

Tatlım mı?

Hayatta

olmaz.

"Çocuklar hakkında paylaşacak bir şeyin varsa, konuşabiliriz. Telefonda. Tabii Mamie'yi eroin enjekte ederken yakalamazsan. O zaman yüz yüze konuşabiliriz."

"Aman Tanrım! O on üç yaşında!" Öyleydi.

Tanrım, bebeği nasıl on üç yaşına gelmişti? Eski karısına bunu sormadı.

"Şimdi işe gitmem gerek" dedi. "*Sana inanamıyorum.*"

"Kendine iyi bak, Hope."

Bunun üzerine telefonu kapattı ve eski karısından gelen bu tür bir aramayla son kez uğraşmak zorunda kalacağını umdu, ancak bunun olmayacağını biliyordu.

Bu düşünce gerçek olduğunda hiç şaşırmadı, çünkü o departmanın ön kapısının koluna elini koyarken eski karısı onu tekrar aradı.

Aramayı reddetti, kapıyı açtı, içeri girdi, durdu ve departmanını gözden geçirdi.

Ofisi arkadaydı, odaya bakan büyük bir pencere vardı.

Dispatch, sağda, onun gelmeden önce bilinmeyen nedenlerle takılmış kurşun geçirmez camın arkasındaydı, çünkü o ilçede neredeyse herkesin silahı vardı, ama polis karakolunda kimse onu kullanmadan önce zombi kıyameti kopması gerekirdi. Nebraskalılar için daha kutsal olan tek şey kiliseler, mezarlıklar ve Memorial Stadyumu'ndaki Tom Osborne Field'dı.

Muhtemelen bunun nedeni bütçede fazla olmasıydı. O odada çalışan bir kadın vardı. Reva. Hafta içi vardiyalarda çalışıyordu.

Onun önünde, uzun, yüksek, eski, çiziklerle dolu, yıpranmış ama özenle bakılmış ve yaşlılık izleri taşıyan bir ahşap tezgah vardı.

Resepsiyon. Orada çalışan kimse yoktu. İçeri giren birini gören herhangi bir memur bu işi üstlenirdi.

Resepsiyonun ötesinde, televizyon dizilerindeki gibi, garip bir salıncak kapıdan geçince, dört masa vardı. İkişer ikişer, yan yana ve üst üste dizilmişlerdi.

Sağdaki duvarın arkasında, sevk odasını geçince, tek sorgu odaları, tek gözlem odaları, soyunma odası, mühimmat odası olan güvenli kasa odası ve parmak izi aldıkları ve vesikalık fotoğraf çektikleri işlem odası vardı.

İki hücre, arka tarafta, onun ofisinin karşısında, çoğunlukla odaya açıktı. Tabii ki, parmaklıklar hariç, açıktı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, masasında oturan tek yardımcısı yapacak hiçbir işi yokmuş gibi görünüyordu.

Bunun nedeni, yapacak hiçbir şeyin olmamasıydı.

O ilçe, Hix'in neden tüm kızların poodle eteklerinin altında petticoat giymediğini, bobby çorapları ve saddle ayakkabıları giymediğini ve tüm erkeklerin saçlarına pomat sürmediğini ve kot pantolonlarının paçalarını kıvırmadığını merak etmesine neden olan, geçmişe dönük bir balonun içinde yaşıyordu.

O ilçede, insanlar anahtarlarını arabalarında bırakır, evlerinin kapılarını kilitlemezlerdi.

O ilçede, çoğu işletme pazar günleri kapalıydı çünkü o gün kiliseye gidip sonra eve dönüp aileyle vakit geçirir, pazar yemeği yer ve mevsimindeyse futbol izlerlerdi.

Burası Cleavers ailesinin yaşadığı bir ilçeydi.

Ürkütücüydü.

Hix, yirmi yıl önce Hope'un anne ve babasıyla tanışmak için buraya ayak bastığı andan itibaren Hope'un memleketi hakkında böyle hissetmişti.

Indianapolis'ten oraya taşınmak istememişti, ama Hope çocuklarını orada büyütmek istiyordu (ayrıca annesinin yakınında olmasını istiyordu, böylece başka bir şey yapmak istediğinde çocukları ona bırakabilecekti). Çocukları olmaya başladığında, Hope ona baskı yapmaya başladı. Ve Hope'un tarzına uygun olarak, pes etmedi.

Hix bu konuda direndi.

Dokuz yıl sürdü.

Sonra, Shaw okula ve edindiği arkadaşlara fazla bağlanmadan önce, Hix şehirdeki devlet okullarında işlerin nasıl gittiğini gördü ve bundan pek hoşlanmadı, sonunda pes etti.

Bu yedi yıl önceydi.

Oğlu şimdi on yedi yaşındaydı. İkinci çocuğu, ilk kızı Corinne on beş yaşındaydı, Ocak'ta on altı olacaktı. En küçük çocuğu Mamie on üç yaşındaydı.

Hope taşınmaktan çok heyecanlanmıştı.

Hix ve çocukları sıkıntıdan patlıyorlardı. Çocuk Müzesi yoktu. Colts yoktu. 500 yoktu. Noel için aydınlatılan Monument Circle yoktu. Eagle Creek Park yoktu. St. Elmo Steak House'da özel günler için akşam yemekleri yoktu. Hafta sonu Dunes'a geziler ya da Lake Shafer'da kiralık yazlıklar ya da ailece

Chicago'ya Cubs maçını izlemeye gitmek ve sonra insanlığın bildiği en iyi pizzayı yemek yoktu.

Sadece çiftlik evleriyle dolu tarım arazileriyle dolu Nebraska, çiftlik evleriyle dolu çiftlik arazileri ve kendini şehir ilan edecek kadar kibirli olamayacak ara sıra bir kasaba.

Orası, şehir polislerinin, bir daha böyle bir şeyle karşılaşma ihtimaline bile tahammül edemeyecekleri kadar kötü bir olayın ardından gittikleri yerd.

Ya da metro polislerinin akıllarını kaçırdıkları yer.

Sıkıntıdan.

Sarhoş oldukları için aptalca şeyler yapan birkaç sarhoş vardı. Çocuk oldukları için aptalca şeyler yapan birkaç çocuk vardı. "Burada böyle şeyler olmaz" diye kimse ihbar etmediği aile içi şiddet veya çocuk istismarı söylentileri vardı, ama iş çığırından çıkarsa, ilgili taraflar şerife değil, papazlarına giderdi.

Esrar vardı.

Hepsi bu

kadardı.

Şüpheli son ölüm intihar olarak sonuçlandı ve bu yirmi üç yıl önceydi.

Ve oradaki tek suçlu unsur, Hix'in baskın yapmak için yasal bir neden bulamadığı bir metamfetamin laboratuvarı işleten bir ekibi olan bir adamdı. Eski şerifin, onunla, kendi ilçelerinde uyuşturucu üretebileceği, ancak satamayacağı konusunda eski dostlar anlaşması yaptığını söylemeye gerek yok.

Suçlu, o güne kadar bu anlaşmaya sadık kalmıştı.

Hix'in laboratuvara baskın yapmak için yasal bir gerekçe bulamamasının birinci nedeni buydu.

Hix ve Hope geri taşındıktan iki yıl sonra o şerif emekli olduğunda, Hope onu aday olmaya zorlamaya devam etti ve Hix rakipsiz olarak şerif seçimlerine katıldı ve kazandı.

Son seçimlerde rakibi vardı. Komşu ilçeden bir şerif yardımcısı taşınmış ve Hix'e *rakip olmaya* çalışmıştı.

Hix oyların yüzde doksan sekizini almıştı.

Bunun nedeni McCook County'nin değişimi sevmemesiydi. Son şerif otuz üç yıl boyunca görevde kalmıştı. Hix'in ilk seçiminde, buna gerek olmadığı halde, ikinci seçiminde ise, buna biraz gerek olduğu halde, onu desteklemişti.

Hix, Hoosier olarak doğup büyümüş olabilir, ama Hope, Purdue'da (üçüncü ve son umudu) diplomasını mahvetmiş (dolayısıyla mezun olamamış) olsa da, kemiklerine kadar Cornhusker'dı.

Nebraskalılar, anneniz sizi onların topraklarına ittiyse, ama kesinlikle her iki ebeveyniniz ve tüm ebeveynleriniz yüksek öğrenim için Lincoln'e gittiyse, öyle davranırlardı.

Hope'un akrabaları da öyle yapmıştı, o da ilk denemesinde öyle yapmıştı.

Ama Hix, süper kahraman olmak istemekten vazgeçip, sonra savaş pilotu olmak istemekten vazgeçip, ardından astronot olmakla yetineceğini düşündüğünde, ciddiye başladı.

Bu tam da on bir yaşındayken, annesiyle birlikte o otoparkta arabada otururken, o sıksa, gergin adam camı tıklattığı zamandı.

Annesi çok garip davranmış, ona kapısını kilitlemesini söylemiş, adam kapı koluna uzanırken kendi kapısını da tam zamanında kilitlemiş ve adam arkalarından bağırırken onları oradan uzaklaştırmıştı.

Annesinin yüzünün ne kadar solgun olduğunu ve eve giderken direksiyonu ne kadar sıkı tuttuğunu, her şeyin yolunda olduğunu tekrar tekrar söylediğini asla unutmayacaktı. Annesi, babası eve geldikten sonra yatak odasının kapısının arkasında, Hix'in dışarıda oturup dinlediğini bilmeden, yıkılmıştı.

O günden sonra, Hix'in tek istediği şey polis olmaktı.

Mesele bir fark yaratmak değildi. Mesele yanlışları düzeltmek değildi.

Kötü adamları bulmak ve kadınları ya da herhangi birini o kadar korkutmak için onlara bedel ödetmekle ilgiliydi.

Ama şimdi, Nebraska, McCook County Şerifi, hiçbir şey yapmadı.

Eğer yardımcıları sarhoş birini nezarete atarsa, o sarhoş ayılır ve onu serbest bırakırlardı. O işleri batırıp direksiyon başına geçerse, Hix aylar sonra mahkeme salonunda otururken, ilçe hakimi ona sorumluluk konusunda bir ders verip hafif bir ceza verirdi, o ders *defalarca* tekrarlanmış olsa bile...

Bunun nedeni, yargıcın her zaman bir şekilde sarhoşla bir ilişkisi olmasıydı.

Şükran Günü'nü rahatsız edici hale getirmek olmazdı.

Çocukların yaramazlık yapmasını unuttun. Hepsini Hix ve yardımcılarının çok ebeveynlerinden korkuyorlardı.

Ama yine de, onun ilçesindeki çocuklar yeni arabalar sürmüyor, en son model akıllı telefonlara sahip değiller, tasarımcı kıyafetleri giymiyorlar ve şehirde geçirdikleri geceleri daha iyi geçirmek için ecstasy veya Rohypnol almaya çalışmıyorlar.

Eğer başları belaya girerse, tarlada çalışmaya yardım etmek için eve dönemeyebilirlerdi.

Bu yüzden babaları veya anneleri tarafından, Hix'in onları bir daha asla görmeyeceği şekilde cezalandırılırlardı, tabii okul etkinliklerinde

"evet efendim" ve "hayır hanımefendi" diyerek davranacakları bir okul etkinliğinde görmedikçe, onları bir daha asla görmeyecekti.

Suçu özlemiş gibi görünmesinin mantıksız olduğunu anlıyordu. Ama mesele o değildi.

Önemli olduğunu hissetmeyi özlüyordu.

Kırk iki yaşındaydı ama kapıdaki tabelayı "Açık" yazan yerinden "Balık tutmaya gittim" yazan yere çevirmekten başka yapacak işi olmayan yaşlı bir adam gibi hissediyordu.

Indiana'da balık tutmak için pek çok yer vardı ve eğer bunu bir iş haline getirmek isterseniz, Wisconsin'e gidip gerçekten iyi balık tutabileceğiniz yerleri bulabilirdiniz.

Hix balık tutmaktan nefret ediyordu.

Bu bölgede bunu kimseyle paylaşmazdı, avlanmayı da pek sevmediğini kimseye söylemezdi.

Oğlunun futbol oynamasını izlerdi. Okul yılı ilerledikçe, okulun beyzbol takımında birinci bazda oynayan oğlunu izlerdi.

Kızının voleybol oynamasını izledi, sonra futbol sezonu başlamadan önce bir ara verdi.

Ve bebeğinin dansını izledi.

Bunun dışında, artık bir eşi olmadığı ve ailesini sadece iki haftada bir görebildiği için, masasında oturup, yardımcısı Bayan Schmidt'in komşusu Bay Christenson'ı bahçesinden domates çaldığıyla suçlamasıyla nasıl başa çıkması gerektiğini soran yardımcısını dinlerdi. Spor salonunda çalışırdı. Outpost'ta arkadaşlarıyla takılır, bir iki maç izlerdi. Ve tonlarca televizyon izlerdi.

Ve geçen Cumartesi, Country Road 65'teki Dew Drop'a gitmiş ve Greta'nın şarkılarını dinlemişti.

Set aralarında, ona bir içki ısmarladıktan sonra sohbet etmişlerdi. Greta şarkı söylemeyi bitirdikten sonra, onu evine bırakmıştı.

Ve sonra onunla sevişmişti. Onu sikmemişti.

Onunla sevişti.

Başlangıçta farklıydı, ateşli, yoğun, ıslak, çaresiz. Sonra nedense değişti.

Hayır, bir nedenden dolayı değil. Nedenini biliyordu.

Kızın kulağını dişleriyle ısırınca kız başını çevirmiş, ağzını uzaklaştırmış ve ay ışığında kızın yüzünü görmüştü.

Kadın tahrik olmuş görünüyordu. Bu çok ateşliydi ve kadını bu hale getirdiği için çok tahrik olmuştu.

Ama kız gülümsüyordu da.

Onun yaptıklarını, ona hissettirdiklerini, yaptığı *her şeyi* ve hissettiklerini sevmiştir.

Ama aynı zamanda *onu* da

sevmiştir. Ve o da bunu sevmiştir.

Hope ona gitmesini istediğini söylediğinden beri bir kadınla birlikte olmamıştır ve Hope'un kendisi, çocukları, ailesi, *kendisi* ve *onlar* için büyük bir hata yaptığını söylediğinde, Hope pes etmedi ve o da gitti. Bir yıllık ayrılık boyunca, onu geri kazanacağını düşündü ve bu şansı hiçbir şekilde mahvetmeyecekti.

Ama elinde sadece eli ve kafasında daha da güzelleştirebileceği bir sürü güzel anı olsa bile, Greta ile, bir kadının içine girmeyeli ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, yavaş davrandı. Acele etmedi. Ve ikisini de hayatında tek bir kadınla olduğu yere götürdü.

Karısı.

Ve bu, Hope ile yaşadıklarından daha iyiydi. Çok daha iyiydi.

Hayal edebileceğinden çok daha iyiydi.

Nedenini de biliyordu.

Çünkü harika sesi, harika saçları, güzel yüzü ve dolgun kıvrımları olan Greta da neyi sevdiğini biliyordu.

Ama onun hoşlandığı şey, istediğini elde etmek değildi.

Vermekti.

Ve Hix bunu hiç yaşamamıştır. Böyle değil. Saf, katıksız. Ona verirken zevk alması, onun da ona verirken zevk alması.

Evliliğinde bir kez bile. Hiçbir ilişkisinde bir kez bile. O

verdi.

Hiçbir şey almadı.

Çocukları hariç, onlar sadece nefes alarak ona ihtiyacı olan her şeyi veriyorlardı.

O da bundan memnundu. Karısını seviyordu ve karısına ihtiyacı olanı, istediği şeyi, onu mutlu eden şeyi vermek için elinden geleni yapmak onun görevi olduğunu düşünen türden bir adamdı.

Başka bir yol bilmiyordu, çünkü başka bir yol olamazdı.

Ta ki başka bir yol bulana kadar.

"Patron?"

Bets onu çağırdığında, Hix kapının içinde hareketsiz durduğunu fark etti.

Kahretsin.

Salıncak kapıya doğru yürüdü ve kapıdan içeri girdi. Her zamanki gibi, Bets'in saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kaldığı için, onunla başa çıkmanın tek yolunu izledi.

Sadece "Günaydın" demek için gerekli olduğu kadar gözlerine baktı.

O, "Günaydın. Hafta sonun iyi geçti mi?" diye cevap verirken, masaların arasındaki orta koridordan yürüdü.

Onun yanından geçip giderken, "Evet" diye mırıldandı.

Ve yaklaşık bir yıl üç haftadır ilk kez bunu başarmıştı. Ya da en azından Cumartesi gecesi iyi geçmişti.

Ta ki her şeyi mahvedene kadar.

Ofisine gitti, masasına oturdu, telefonunu masanın üzerine attı ve masanın etrafından dolaşarak bilgisayarını başlatmak için düğmeye bastı.

Masası odanın yan tarafındaydı, sırtı hücrelerin bulunduğu duvara dönüktü.

Bunu yaptı çünkü masasının pencereye bakmasını istemiyordu. Bu, yardımcılara onları gözetlediğini ima ederdi. Ayrıca sırtını pencereye dönmek de istemiyordu, kapıya sırtını dönmek istemediği için değil, o pencere de kurşun geçirmezdir. Yardımcılarının bilgisayar ekranını görmesini veya farkında olmadan onu izlemesini istemediği için.

Bu yüzden yan tarafa yerleştirmişti. Onlar da, kendisi gibi bir tür mahremiyete sahipti.

Masasının arkasında durmuş, sandalyesine oturmak üzereyken, tam karşısındaki kapıdan Bets'in sesi geldi.

"Dew Drop'a gittiğini duydum."

Nüfusu çok fazla olmayan ilçelerdeki küçük kasabalarda sevmediği bir başka şey de buydu.

Yapacak başka bir şeyleri olmadığı için herkes birbirinin işine karışıyordu.

Ve odaklanacak başka bir şey olmadığından, herkesin işine kolayca ulaşılabilirdi.

Ama nedense, o şerif olmadan önce bile, herkes onu kendi işleri olarak görüyordu. Onu, Hope'u ve çocuklarını.

Daha da kötüsü, Pazartesi sabahı ilk iş olarak Bets kapısını çalarak bunu paylaşmasıydı.

Kahretsin.

İşte başlıyoruz, diye düşündü.

O içeri girdi ve Hix iç çekmeyi engelledi.

"Oraya birkaç kez gittim. Oldukça güzel bir yer," dedi.

O, geçen cumartesi gününden önce, yıllar önce Hope ile çıktığı bir gecede oraya sadece bir kez gitmişti.

Ve Bets haklıydı. Dew Drop havalı bir yerdi. Hiçliğin ortasında, etrafı tarlalarla çevrili olduğu için bolca park yeri vardı, bina bir kulübeye benziyordu.

Bunun nedeni, eskiden McCook County ve çevresindeki az sayıdaki Afrikalı Amerikalıların ve havalı olan az sayıdaki diğer insanların, isimlerini duyurmak umuduyla hiçbir fırsatı kaçırmayan gezgin sanatçıların çaldığı ve söylediği caz veya blues dinlemeye gidebilecekleri bir kulübe olmasıydı.

Ama aynı zamanda, Dew Drop'un yönetimine giriş ücreti kazanma fırsatı vermek için de hiçbir fırsatı kaçırmazlardı.

McCook County'de vatandaşların saygısını kazanan birçok kişi vardı.

Ancak Gemini Jones'a gösterilen saygıyı gören sadece bir avuç insan vardı.

Bu adam, ailesinin o kulübeyi sahibi ve işleten dördüncü nesil üyesiydi.

Eskiden bir kulübe olabilir, ama şimdi içeri girdiğinizde, şık pembe ve mavi ışıklandırma, lüks yarım daire şeklinde kabinler, küçük, samimi sahnenin önünde, küçük bordo renkli lambalarla aydınlatılmış ve üzerinde uzun pembe masa örtüleri bulunan masalar, kalın deniz mavisi kokteyl peçeteleri üzerine yerleştirilmiş saplı bardaklarda veya ağır lowball bardaklarda servis edilen içecekler sizi karşılıyordu. Bira sadece fiçiden servis ediliyordu. Oturduğunuz anda, önünüze küçük bir kase ısıtılmış badem ve kaju fıstığı konuyordu.

Bu kulüp Batı dünyasındaki herhangi bir ülkenin herhangi bir şehrinde olsaydı, çok havalı ve popüler olurdu.

Oysa, Nebraska'nın ortasında, ıssız bir yerdeydi ve çok havalıydı. Ancak müşteri sayısı azdı, bu yüzden olabildiğince popüler olmasına rağmen, kalabalık sadece sağlıklıydı, o kulübün hak ettiği kadar

—kalabalık değildi.

"Evet, havalı," dedi Hix, oturmadan, sadece Bets'in gözlerine bakarak.

Vücutuyla, tam anlamıyla hareket etseydi, botunun burnunu yerde sürükleyecek bir hareket yaptı.

Hix tekrar iç geçirdi.

Bets konuştu.

"Yeni bir şarkıcıları olduğunu duydum."

Tamam, saat sabah sekizi bile olmamıştı ve o kötü bir gün geçiriyordu. Ama öyle olmasa bile, bu saçmalık sona ermeliydi.

Bu boktan durum, Bets'in ona aşık olmasıydı.

Karısı ondan boşanmadan önce de aşıktı. Ama Hope'un onu evden attığını duyduğu anda, bu aşk aşırı hıza geçti.

Daha önce de bunu saklamakta pek başarılı değildi. Kendini bir şansı olduğuna ikna ettiğinde, saklamaya çalışmadı bile.

İki erkek yardımcısı tarafından bu konuda alay edildi - biri dostça, diğeri pislikçe - ama o, imkansız bir şeyin olasılığıyla o kadar meşguldü ki, bu alaylar onu hiç etkilemedi.

Diğer kadın yardımcısı Donna ise bu konuyu pek önemsemedi.

Alay etmedi. Sert bakışlar attı, sonra Bets'i kenara çekip sohbet etti ve bu işe yaramayınca, Bets'in kolluk kuvvetlerindeki kadınlara hiçbir fayda sağlamadığını her fırsatta paylaştı.

Hix, Bets'in çoğunlukla acemi olan Donna'nın ona ulaşmasını umuyordu. Bu arada, pislik gibi davranmadan elinden gelen her şekilde durumu çok net bir şekilde ortaya koydu.

Bu işe yaramadı.

Ve şimdi Bets, Greta'dan bir şeyler aldığını biliyordu, bu da diğerlerinin de bildiği anlamına geliyordu, bu da onu mutlu etmiyordu.

Ama Pazartesi sabahı ilk iş olarak ofisine girip bu konuyu sinir bozucu bir şekilde gündeme getirmesi, onu daha da mutsuz etti.

Tüm bunlar onu şöyle bir açıklama yapmaya itti: "Tamam, yardımcım, bunu açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

Onun kendisine odaklanarak vücudunun hareketsiz kaldığını izledi.

"Zarar vermeyecek bir şekilde durumu netleştirmeye çalışıyordum," dedi. "Sen bu mesajı almadığın için, korkarım daha açık konuşmam gerekecek."

"Hix..." diye başladı, paniklemeye başladı. "Şu anda şerif benim," diye sözünü kesti.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yutkunmasını izledi.

Nedenini, tüm nedenleri biliyordu.

Bunlardan biri, şerif olmasıydı, bu yüzden yardımcılara bunu zorla kabul ettirmeye gerek duymuyordu. Onlar ona Hix diyorlardı. O ise onlara ilk isimleriyle hitap ediyordu. Hizmet ettikleri vatandaşlarla sıkı bir iletişim kurmaları gereken resmi bir durum olmadığı sürece, işler böyleydi. Onlar bir takımdı. O da onların lideriydi. Bunu biliyorlardı ve hatırlatmaya gerek yoktu.

Şimdiye kadar.

O, kadına ısrar etti.

"Burada, senin olmasını istediğin tek şeyin asla gerçekleşmemesini sağlayan üç şey oluyor."

Elini kaldırdı, parmağını yukarı doğru uzattı ve elini indirip devam etmeden önce parmağını salladı.

"Birincisi, sen yirmi yedi yaşındasın. Benim oğlumun yaşına daha yakınsın, benimkine değil. Ben hayatımın o bölümünü yaşadım. Karım vardı. Çocuklarım vardı. Evim vardı. Durumumdaki değişikliklerin beni nereye götüreceğini bilmiyorum, sadece oraya geri dönmeyeceğimi biliyorum. Bunu yaşadım. Bundan sonra olacak şey bu olmayacak. Başka bir aile kurmak için yeniden ev kurmak olmayacak. Senin önünde bu var ve eğer hayatta istediğin buysa, sana bunu verebilecek bir erkek bulmalısın."

"Ben..."

Onun sözünü keserek, yine elini kaldırdı, işaret parmağıyla orta parmağını birbirine bastırıp yukarı doğru kaldırdı ve elini salladıktan sonra indirdi.

"İkincisi, ve bu daha önemli, Bets, bu yüzden dikkatle dinle. Ben senin patronum. Bu ilçenin şerifiyim. Sen benim yardımcısın. Böyle bir şey olmayacak."

"Eğer..."

Parmak hareketini yaptı, üçü işaret etti ve yine onun sözünü keserek konuştu.

"Üç, alınmayın, hiç alınmayın, ama benim yardımcım olmasanız bile yardımcım olmasanız bile, oraya gitmezdim. Dediğim gibi, çok gençsin. On yıl önce terk etmeleri gereken bir havuzda yüzmeyi seven erkekler var, ama o adam ben değilim. Yine de, alınma ama, sen benim tipim değilsin."

Ve o, güzel bir kadın olmasına rağmen, benim tipim değildi. Koyu sarı saçları, güzel kahverengi gözleri vardı. Eski bir ponpon kızı hatırlatan neşeli bir görünümü vardı.

O neşeli bir kadın değildi. Durum gerektirdiğinde sert olabilirdi, bu da onun hoşuna giden bir özelliğiydi. Çalışkan ve detaycıydı, bu da hoşuna giden başka bir özelliğiydi. İşini yapıyordu, genellikle iyi bir ruh hali içindeydi ve hayatında sorunları olsa bile bunları departmana taşıymıyordu. Ama sorunları olup olmadığını bilmiyordu, çünkü bunları departmana taşıymıyordu.

Patronunun peşinde koşmasaydı, iş arkadaşlarının saygısını kazanabilirdi, çünkü iş yerine getirdiği tek sorun buydu.

Ama o hiç neşeli değildi.

Ve o anda, gözleri kısıldığında ve yüzü sertleştiğinde daha da neşesizdi.

Bu onu şaşırtmadı. O böyle olabilirdi ve bu ona kolay geliyordu. Tanrım.

Bahse girerim.

"Yani senin tipin yaşlı, şişman, başarısız, yarı zamanlı bir lounge şarkıcısı ve çoğu zaman kuaför olan biri mi?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Greta, şişman mı?

Neredeyse gülmekten

patlayacaktı. Ama gülmedi.

Greta'nın kuaförlük yaptığını bilmediğini düşündü. Bets'in onu sinirlendirdiğinden bahsetmiyorum bile. Şimdi de onu kızdırmıştı.

"Anlaman gereken şey, benim neyden hoşlandığının seni ilgilendirmedigi," diye kısa ve keskin bir cevap verdi.

Omuzlarını savunmacı bir şekilde kaldırdı, gözlerine bakmayı bıraktı ve "Bana neden bu saçmalıkları söylüyorsun, Şerif?" diye mırıldandı.

"Evet, öylesin," diye sessizce cevapladı.

Kız kirpiklerinin altından ona bir bakış attı ve yine başka yere baktı. Hix, artık bu işin bitme zamanının geldiğine karar verdi.

"Artık bu iş bitti, Bets. Donna seninle konuştu, biliyorum. Sen onu görmezden geldin. Sana bu saçmalığı sürdürmemen gerektiğini söyledim, sen onu da görmezden geldin. Şimdi, bunu kafana koy ve ofisimden çık, Şerif Yardımcısı. Bunu yaparsan, aramızda sorun kalmaz. Eğer devam etmediğine dair *herhangi* bir işaret alırsam, tekrar konuşmamız gerekecek ve bu konuşma ikimiz için de pek eğlenceli olmadı. Bir sonraki daha da az eğlenceli olacak."

Cevap vermedi ve kıpırdamadı.

"Anlaştık mı, Bets?" diye ısrar etti.

"Anlaşıldı, Şerif."

Anlaşamadıklarını hissetti. Bu da onu bir kez daha iç çekmeye zorladı.

"İyi, hafta sonu hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu, onları olması gereken yere götürürken.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı kadın. "Bu hafta sonu nöbetim yoktu."

Bununla birlikte, işi bitmiş oldu ve o bilgiyi onunla paylaşarak odadan çıktı.

Adam onu izledi, sonra sandalyesine oturarak bir kez daha derin bir nefes aldı.

Bilgisayarına baktı, ellerini klavyeye kaldırdı ve şifresini yazdı.

Bunu yaparken, Bets'in onun Dew Drop'a gittiğini ve Greta ile ayrıldığını bildiğini düşündü.

Hope da bunu bilseydi, bu sabahki konuşmaları çok daha kötü geçecekti.

Ama pazar günü dinlenme günüydü, belki dedikoduların da dinlendiği bir gün. Bu, Hope'un bunu duymasına birkaç saat kalacağı anlamına geliyordu.

Onu korkutan şey, bu unvanı hiç istememiş olan eski kocası olarak, bunu umursaması gerektiğini düşünmesiydi.

Ama nedense, umursamıyordu. Hiç umursamıyordu.

THREE

Kabul

Hixon

Günün sonunda, Hix bir haftadır ilk kez eve giderken, onu orada bekleyen şeyi dört gözle bekliyordu.

Ya da daha doğrusu, Hope'un kafasını toparlayıp gerçek evine dönene kadar idare edeceğini düşündüğü kiraladığı boktan daireye gitti, ama artık çocuklarına verebileceği tek şey buydu.

Bu durumu değiştirmesi gerekiyordu, hem de çabucak.

Bir yıldan fazla bir süredir her gün bu yolculuğu yapıyordu, ailesini yerleştirdiği evin tam tersi yönde, McCook'un ilçe merkezi Glossop kasabasında bulunan birkaç (sadece üç tane vardı) biraz büyük eski mahalleden birinde.

Eski karısını ve üç çocuğunu, yirminci yüzyılın başlarında inşa edilmiş büyük, zarif bir eski evde bırakmıştı. Hope, üniversiteye gitmeden önce bile bu evi istemişti. Oraya taşındıktan sonra, bunu karşılayabilecek durumda olmadan bile, bu evi alması için ona baskı yapmıştı, ama ne olursa olsun, ev satılık değildi.

Satılık olduğunda, biraz zorlanmıştı ama Hix onu Hope için satın almıştı.

Mükemmel bir evdi. Dört yatak odası, iki buçuk banyo ve bodrumda bir buçuk banyo daha, büyük bir mutfak, büyük bir yemek odası vardı. Bodrum, çocukların kendilerine ait bir yerleri olması için yapılmıştı. Hix'in işine yakındı.

Oraya taşındıkları gün, karısıyla evlendiği gün ve çocuklarını doğurduğu günlerden sonra hayatının en güzel beşinci günüydü.

Greta da böyle bir evde yaşıyordu, neyse ki başka bir mahallede.

Onunki daha küçüktü, yaşadığı bölge o kadar eski ve zengin değildi, evlerin değeri o kadar yüksek değildi. Ama aynı derecede zarifti, geniş caddeler, uzun ağaçlar ve savaş sonrası konut patlamasından önce inşa edilmiş, hepsi farklı, kendine özgü ve kendine has bir tarzı ve cazibesi olan evlerin arasında yer alıyordu.

Bu, pullu elbisesiyle şık bir kulübede hüzünlü şarkılar söyleyen muhteşem bir kadına yakışmıyordu. Bu tür kadınlar bohem bir çatı katında ya da geçici bir depoda yaşırdı, ancak Glossop'ta böyle yerler yoktu.

Ama harika bir evdi.

Bu düşünceyle, ilk kez eve giderken ya da herhangi bir zamanda o yolu sürerken, başını çevirip Lou'nun Güzellik Salonuna baktı.

Sonra ileriye baktı, sadece karşı şeride girmek istemediği için değil.

Çünkü onu orada gördü, pencereye en yakın sandalyede bir kadına bakım yapıyordu.

Louisa Lugar'ın sahibi olduğu Lou's House of Beauty, kasabada tek güzellik salonu idi.

Corinne oraya gidiyordu. Mamie de. Hope'un annesi de.

Ve Hope.

"Kahretsin," diye mırıldandı. Gözleri önündeki Main Street'i çevreleyen yol ve dükkanlarla doldu.

Ama zihni, Greta'nın sırtını, sandalyedeki kadına bakım yapmak için kaldırdığı ellerini, sırtına dökülen dağınık saçlarını görmeye doluydu.

Hix, araba sürerken o saçları ellerinde, omuzlarında, göğsünde, karnında hissetti.

"Siktir," diye tekrarladı.

Sürmeye devam etti ve bok çukuru olmamak için elinden geleni yapan apartman kompleksine girdi. Dört bina, ikisi yan yana ve birbirinin karşısında, her binada dört daire, ikişer ikişer yukarı ve aşağı.

Temizdi. Bakımlıydı. Ama çekici değildi.

Hix'in dairesi en üst kattaydı, iki yatak odalıydı, alt kattaki daireyi engellemek için yan taraftan merdivenle ulaşılıyordu. Park yeri yan tarafındaydı ve açık havadaydı, bu da kışın çok can sıkıcıydı. Alt kattaki dairenin park yeri evin önündeydi.

İç park yerinde, Hope'un iki araba önce mezun olduğu ve Shaw'un araba kullanmaya başladığında kullanması için sakladıkları, arka camında Glossop Raiders etiketi olan Shaw'un gümüş rengi Toyota Camry'si duruyordu.

Çocuklar evdeydi.

Hix, Greta'ya, Greta'nın saçlarına, saçlarının dokusuna, karısı ve kızlarının gittiği salonda çalışmasına veya çocuklarının

boktan bir dairede yaşadıkları gerçeğine odaklandı. Oğlunun kendi odası vardı, ama kızları onun yatağını paylaşmak zorundaydı ve onlar oradayken o kanepede yatmak zorundaydı.

Bu durum yakında sona erecekti. Bir emlakçı onun için işleri araştırıyordu ve o gece çocuklarına bu fikri açıklayacaktı.

İlçenin herhangi bir yerinde yaşayabilirdi.

Ama aynı zamanda yaşayamazdı da.

Büyük çocukları Glossop Lisesi'ne, Mamie ise Glossop Ortaokulu'na gidiyordu.

O halde Glossop olmak zorundaydı.

Bronco'yu park etti, kilitlediğinden emin olarak arabadan indi ve merdivenleri koşarak çıktı.

Kapıdan içeri girer girmez Mamie üzerine atladı.

"Baba!" diye bağırdı ve kollarıyla ona sıkıca sarıldı. Elini kızının koyu renk saçlarının üstüne koydu.

Çocukları tamamen ona benziyordu, hepsi. Koyu saçlı. Mavi gözlü. Uzun boylu, ince vücutlu, uzun gövdeli, orantılı bacaklı. Hiçbiri Hope'un çilek sarısı saçlarına, yeşil gözlerine, kısa gövdesine ve uzun bacaklarına sahip değildi, kızlar da onun kıvrımlarına sahip değildi.

Mamie başını geriye eğdi ve "Tahmin et ne oldu?" diye sordu.

Hala açık olan kapıda duran adam ona gülümsedi. "Ne, bebeğim?"

"Madam DuBois, bir sonraki resitalde solo yapacağımı söyledi!"

Madam DuBois, gerçek adı Margaret Leach. Kasabadaki birçok renkli karakterden biriydi ve ilçedeki sadece üç dans okulundan birini işletiyordu. Muhtemelen en dramatik ve sevimli öğretmen olduğu için en popüler olanıydı.

Kimse ona Madam DuBois dışında başka bir isimle hitap etmiyordu ve Hix, kocası Chicago dışındaki I-65 otoyolunda bir trafik kazasında öldükten sonra on sekiz yıl önce buraya taşındığından beri kimsenin onu Margaret Leach olarak tanımadığını düşünüyordu. Bu trajediyi geride bırakmak için kocasının hayat sigortası parasını almış ve kendini yeniden yaratmıştı.

Hix bunu biliyordu çünkü bebeğini onun sınıfına yazdırmadan önce, onunla konuşmuştu.

"Neden bu kadar heyecanlandın?" diye sordu Hix.

Küçük kızının gözleri kocaman oldu.

"Neden *solo* için heyecanlıyım?" diye sordu, sanki o bir aptalmış gibi sordu.

Kapıyı kapatabilmek için onu içeri itti ve "Topluluğun en iyi dansçısının solo dans yapması beni şaşırtmadı" dedi.

O anda ona kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Baba," diye seslendi Shaw, aynı derecede minik mutfağın yanındaki minik alanda bulunan yemek masasından, yemek alanı denilebilecek bir yerden.

Oğlu.

Diğer adıyla Bay Cool. "Selam evlat," diye cevapladı Hix.

"Hey, baba!" diye bağırdı Corinne, arka odadaki yatak odasından koridordaki banyoya geçip kapıyı kapattı.

Corinne banyoya aşk yaşıyordu, çünkü oradaki ayna en iyi ışıklandırmaya sahipti ve o, yüzünü boyama ve saçını hayal edebileceği veya YouTube'da izlediği kadar çok şekilde yapma sanatını mükemmelleştiriyordu.

"Hey, tatlım," diye bağırarak karşılık verdi, kızın kapıyı kapattığını görünce.

Mamie onu bırakıp kardeşinin yanına dans ederek gitti ve "Akşam yemeğinde ne var? Harlequin'den tavuk şeritleri mi?" diye sordu.

Mamie, Harlequin Diner'dan tavuk kanadı istiyordu ve bundan başka hiçbir şeyle mutlu olmayacaktı.

Bu özelliğini annesinden almıştı.

"Ben pişireyim dedim," dedi kızına ve burnunu kıvrmasını izleyerek sırıttı.

"Sen en iyi aşçı değilsin, baba," diye cevapladı kız.

"O en iyisi, Mame," diye keskin bir sesle Shaw, her zamanki gibi kız kardeşlerinden birinin babasına sataştığını düşündüğü anda hemen araya girdi.

Bu yeni bir şeydi. Ya da yeni sayılırdı.

Yaklaşık sekiz aydır böyle devam ediyordu.

"Shaw," dedi Hix alçak sesle, mutfağa doğru ilerlerken.

"Yemeklerin harika," diye karşılık verdi Shaw.

Bu bir yalandı.

Yemek yapmada berbat biriydi.

"Tek yapabildiği hamburger, waffle ve ton balıklı güveç," diye araya girdi Mamie, Shaw'a bakıp sonra dikkatini Hix'e çevirdi. "Sen iyi hamburger yaparsın baba, waffle da. Ama ton balıklı güveçin biraz *iğrenç*."

"Mame," diye çıkıştı Shaw.

"O haklı, oğlum, iğrenç," diye ekledi Hix.

"Bunu söylemesine gerek yok," diye karşılık verdi Shaw.

"Belki söylememesi gerekirdi, ama kötü niyetle söylemedi. Bence, kötü niyetle yapmadığımız sürece, dürüstlüğümüzü paylaşmaktan çekinmememiz en iyisi," diye cevapladı Hix.

Shaw, ona katıldığını ama bunu yapmaktan hoşlanmadığını belirten bir bakış attıktan sonra masadaki kitaplarına geri döndü.

Hix mutfığa gitti.

Hope, Hix'ten taşınmasını istediğinden beri çocuklarının tüm duyguları yaşadığını söylemek yetersiz kalırdı.

Shaw, hayatlarının bu dönemine Hix'e kızgın olarak başlamıştı. Aylarca suratsız ve kavgacı davranan Shaw, Hix ile neredeyse hiç konuşmadı ve gözlerine bakmadı.

Zaman geçtikçe ve Hix ailesi için mücadele ettikçe, aptal olmayan, aksine dikkatli ve koruyucu olan oğlu durumu anladı.

O zaman Hix'in savunucusu oldu ve annesiyle ilişkisi bozuldu.

Hix bu duruma müdahale etmeye çalıştı ve şaşırtıcı bir şekilde çabalarının reddedildiğini gördü.

Ancak Shaw, iki kız kardeşin en büyüğüydü ve ikisinin de aynı duyguları yansıttığını gördü: şoktan korkuya, umutsuzluğa, oyun oynamaya ve sonunda üzüntüye.

Babasının da aynı şeyleri yaşadığını izlediğini söylemeye gerek yok.

Shaw tüm bunlardan çok rahatsız olmuştu ve bunun nedeninin annesi olduğu açıktı, Corinne ve Mamie'nin kabullenme aşamasına geldiğini fark etmemişti.

Belki de babasının son aşamaya hiç gelmediğini fark ettiği içindi.

Hix, oğlu için bunu yapmalıydı. Oğlunun annesiyle ilişkisini yeniden kurması için.

Bunu tüm çocukları için yapması gerekiyordu.

Ve kendisi için.

Bu gece, bunu yapmaya başlamak için doğru geceydi. Yeni bir ev.

Şu anda sahip olduklarına alışmak. Kabul etmek.

Ve hayatına devam etmek.

O ve Mamie işe koyuldular, ton balıklı güveç değil, Tuna Helper ile, bezelye ile, ki bu tüm çocuklarının tolere edebileceği bir sebzeydi, ve sarımsaklı ekmek ile, çünkü Tuna Helper fena değildi ama sarımsaklı ekmek her zaman harikaydı.

Ve onları yemek masasına oturttu çünkü artık onların hayatlarında neler olup bittiğini öğrenmek için eskisi kadar fazla zamanı yoktu, bu yüzden elindeki zamanı yoğunlaştırıp en iyi şekilde değerlendirmek zorunda hissetti. Bu, anne ve babaları birlikteyken yaptıkları gibi artık televizyon karşısında yemek yiyemeyecekleri anlamına geliyordu.

Bunun tek istisnası Pazar günleriydi, o günler televizyonun önünde takılmaktan veya birlikte sinemaya gidip sonra eve dönüp televizyonun önünde takılmaktan başka bir şey yapmazlardı. Bu, abur cubur, tembellik ve birbirlerinin şirketinde rahatlık ile ilgiliydi.

Hope bu yeni geleneği hiç sevmiyordu ve bunu öğrendiğinden beri Hix ile defalarca konuşarak bunu durdurmasını istediğini söylemişti. Tembelliği pek sevmezdi. Abur cuburları da. Bir günlüğüne bile olsa.

Hope'un, çocukların tabağına koyduğu yeşil şeyleri tolere edip etmediklerini umursamadığı söylenebilir. Onlar, Hope öyle dediği için yiyorlardı, hepsi bu.

Hix, Hope'un çocuklarını sevmedikleri şeyleri yemeye zorlamasını izlemekten her zaman nefret etmişti. Shaw bir keresinde akşam saat 10'a kadar yemek masasında oturmuş, soğuk bir kase ev yapımı patates çorbasıyla yüzleşmişti ve Hope, çorbayı bitirene kadar masadan kalkmasına izin vermemişti.

Sonunda, her lokmadan sonra öğürerek zorla yemişti. Hix o zaman yeterince sabretmişti.

Ama çocukların önünde ebeveynlik konusunda tartışmamak konusunda anlaşmışlardı. Patates çorbası olayından sonra değil, sık sık çocuklarını sağlıklı beslenmeye teşvik etmek için bu taktiği pek sevmediğini paylaşmış olmasına rağmen, çocukların önünde bu taktiği kullanmaya devam etti.

Karısı bu konuda adil davranmayı pek sevmediğinden, Shaw ve çorba olayından kısa bir süre sonra, Hope'u çileden çıkarsa da, çocuklardan biri ciddi direnç gösterirse, Hix kendi tabağını alır, yemek istemedikleri her şeyi kendi tabağına sıyrır ve sonra o şeyleri yerdi.

O noktada Hope, bunu yapmayı bırakmasını istediğini defalarca söylemişti.

O bunu yapmayınca, Hope herkesin tolere edebileceği şeyler pişirmeye başladı.

Shaw'a göre, babaları öldükten sonra eski haline geri dönmüştü.

ayrı

ldı. Bu ona kalmış bir şeydi.

Onun evinde, her ne kadar öyle olsa da, pazar günleri çöp günüydü.

Hope'un nasıl olabileceğine dair anılarla dolu zihni, çoğu

o kadar da harika değildi ama o zamanlar bunu kabul etmişti ve şimdi nedenini merak ediyordu, ayrıca bir yıldan biraz fazla bir süredir başına gelen bir sürü başka saçmalıklarla da doluydu, yemek yemeye başladıktan sonra sessizliği bozan Shaw oldu.

"Çarşamba akşamı randevuya çıkabilir miyim?"

Okul gecesi randevu mu?

Oğluna baktı. "Hayır."

"Bu bir çalışma randevusu," diye çabucak açıkladı Shaw.

"Wendy'nin ailesi onun odasında çalışmana izin verdiği için çalışıyormuş gibi yapıp aslında öpüşeceğin bir randevu," diye alay etti Corinne.

Aman Tanrım.

"O zaman kesinlikle olmaz," dedi Hix.

Shaw kız kardeşine bakmayı bırakıp babasına baktı. "Onu dinleme, baba. Wendy iyi biridir."

"Wendy ile tanıştım. Onun havalı olduğunu biliyorum. Wendy'nin ailesiyle de tanıştım. Onlar da havalı. Görünüşe göre *fazla* havalı," diye cevapladı Hix. "Ama şunu belirtmek isterim, ikimizin aynı cinsiyet olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Corinne kıkırdadı.

Mamie de onunla birlikte kıkırdadı ve Hix, en küçük kızının ne demek istediğini anlamamış olmasını umdu, çünkü büyük kızının anlamaması bile ona yeterince zor geliyordu.

Shaw, ne yazık ki, anlamadı. "Tabii ki

biliorum," diye dişlerini sıktı.

"Ve senin baban olarak doğmadığımı da biliyorsun." Shaw'un

kafası aydınlandı ve Tuna Helper'ına baktı.

Corinne tekrar kıkırdadı, ta ki Hix ona bir bakış atana kadar. O da zorlukla kıkırdamayı bastırdı.

"İstersen, onu buraya getirebilirsin. Bu masada çalışabilir," dedi Hix.

"Harika," diye mırıldandı Shaw, ama bu daveti geri çevirmedi.

Bu, Hix'in Wendy'ye bir kez daha bakması gerektiği anlamına geliyordu.

Ve ailesine.

"Randevuya çıkmak için sabırsızlanıyorum," dedi Mamie ve Hix, Tuna Helper'a olan ilgisini tamamen kaybetti.

En büyük kızının on altı yaşına kadar beklemesini istemesine rağmen, Hope on beş yaşında başlamayı umursamadı ve Corinne *gerçekten* beklemek istemedi.

Bu yüzden geçen yaz üç farklı erkekle ilk beş randevusuna çıktı.

Hix, her zaman yapacağı gibi saymaya başladı.

Artık, kızının ilk randevusunu ve sonraki randevularını katlanmak zorunda olduğu dönemi atlattığına göre, onayladığı birinin kızının parmağına yüzük takmasını ve kızının hayatındaki randevu dönemini katlanmak zorunda kalmamayı dört gözle bekliyordu.

"Her şey sandığın kadar güzel değil," dedi Corinne küçük kız kardeşine otoriter bir tavırla.

Bunun üzerine, Hix'in midesi, ona yedirdiği küçük Tuna Helper'ı neredeyse kusacaktı. "Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü erkekler aptal, baba," diye cevapladı kızı rahat bir şekilde. "Nasıl aptallar?" diye ısrar etti Hix.

"Çünkü sürekli kendileri hakkında konuşuyorlar," diye cevapladı. "Hangi filmleri sevdiklerini. Hangi müzikleri sevdiklerini. Bazı kaykayların ne kadar *havalı* olduğunu. Blah, blah, blah." Tuna Helper'ı eline alıp, "Arada bir bir kıza kendisi hakkında bir soru sorsana, neden sormuyorsun?" diye mırıldandı.

Bu, Hix'i gülümsetti.

Ama şimdi Shaw'ın hasta gibi görüldüğünü fark etti.

"O sana soru sormadan da kendin konuşabilirsin, biliyorsun," dedi oğlu, genç erkeklerin yarısını savunmaya başladı, ya da daha çok, bir kıza kendisi hakkında soru sormamış olmasını savunmaya başladı.

"Ve kendini beğenmiş bir pislik gibi mi görünmeliyim?" diye sordu Corinne. "O kelimeyi pek sevmiyorum tatlım," dedi Hix sessizce.

Corinne hiç duraksamadan sözünü değiştirdi. "Ve kendini beğenmiş bir aptal gibi mi görünmek?"

"Buna sohbet denir, Cor," diye Shaw ona öğretti.

"Hayır, Shaw, sohbet şudur: '*Avengers* filmini gerçekten çok beğendim. Harika buldum. Şehirdeki dövüş sahnesini çok sevdim. Hulk *muhteşem*. Hey, Cor, *Avengers* filmini nasıl buldun?'" diye cevapladı Corinne. "Son kısmı unutmak ve 'Ama

her neyse, bence Bay Galveston bir pislik. O pop quiz hiç hoş değildi. Tamamen batırdım. Babam çok kızacak."

"Bay Galveston bir pislik ve o pop quiz berbattı," diye karşılık verdi Shaw.

"Baban kızacak mı?" diye sordu Hix, sözlerini oğluna yönelterek. Shaw ona baktı ve havalı bir şekilde omuz silkti. "Belki."

"Oğlum..."

"Sürpriz sınavlar sinsi öğretmenler içindir," diye açıkladı Shaw. "Zaten okula başlayalı iki hafta oldu. O iki hafta bile beklemedi. İlk haftada yaptı. Hangi öğretmen ilk haftada sürpriz sınav yapar ki?"

Hix, aynı fikirde olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Sadece yüksek sesle söylemedi.

"Bir dahaki sefere sinsi davran ve hazırlıklı ol," diye tavsiye etti Hix.

"Özbekistan'ın nerede olduğu beni ne ilgilendirir?" diye sordu Shaw, gerçekten bilmek istiyormuş gibi.

"Denizci olmak istiyorsan, birçok şeyi önemsemelisin," dedi Hix. "Dünya sana kapılarını açar, sen de üniformanı kazanırsın."

Shaw onun demek istediğini anladı ve çenesini kaldırarak bunu onayladı.

Oğlu üç yıldır denizci olmak istiyordu. Bu hayalinden vazgeçmiyordu, sürekli bundan bahsediyordu.

Bu, Hix'i gururlandırdı.

Ve bu onu çok korkutuyordu.

"Bu da iyi olabilir," diye devam etti Hix, "Wendy'ye hoşuna gitti mi diye sorarsın."

Avengers filmi."

Corinne kahkahayı bastı. Mamie de ona katıldı.

Shaw, babasının ifadesini inceledi ve Hix'in onunla dalga geçtiğini anlayınca yüzünde bir gülümseme belirdi.

Hix, daha fazla yemek koymalarına izin verdi ve kendisi de koyduktan sonra yemeğe başladı.

"Pekala çocuklar, bilmenizi isterim ki bir emlakçı aradım." Tüm gözler ona çevrildi.

Onlara anlatmaya devam etti.

"Bize yaşayacak yerler bulacak ve ben de, onları görmeye gittiğimizde hep birlikte gidelim ve nereye taşınacağımıza hep birlikte karar verelim diye ayarlayacağım."

"Bu yerin nesi var?" diye sordu Mamie.

Hix bebeğini kucağına aldı ve bu sorunun nereden çıktığını merak etti. O hala küçük bir çocuktı.

Ama gün geçtikçe, o çocukluktan çıkıyordu.

Hix, kızlarının aynı odayı paylaşmasını ve bunun getireceği yakınlığı paylaşmasını istediği için, eski evinde kendine ait bir odası yoktu. Hope, misafir odası istediği için bunu kabul etti.

Ama bebeği, babası kanepede uyurken ve hepsi aynı banyoyu paylaşıırken, kız kardeşi ile babasının yatağında uyumak ve eşyalarını bir çekmeceye ve dolabın üçte birine sıkıştırmak en uygun seçenek olmadığını bilmeliydi.

"Burası dar bir yer," dedi dikkatlice, sorusunun, sonunda taşındığında annelerinin yanına geri taşınacağını düşündüğü için mi olduğunu merak ederek.

"Dar yerleri severim," diye cevapladı, sarımsaklı ekmeği ısırdı ve çiğnerken konuşmaya devam etti. "Hepimiz birlikte olmalıyız ve Cor banyoyu sürekli işgal edemez çünkü gidecek başka bir banyomuz yok."

"Sence babam kanepede yatmak istemeyebilir mi, Mame?" diye sordu Shaw, çirkin bir şekilde değil, sadece durumu belirtmek için.

"Evet," diye mırıldandı Mamie.

"Yeni evimizde kendi odam olabilir mi, baba?" diye sordu Corinne. Babası başını salladı. "Sanmıyorum. Üzgünüm, tatlım."

"Orada iki yıl kadar kalacaksın, Cor," diye işaret etti Shaw ve Hix'e baktı. "Ben ortaokuldayken County Road 12'de inşa ettikleri şehir evlerinden birini almalısın. Lev'in babası orada yaşıyor ve çok havalı bir yer."

Zarif, eski, 3000 metrekarelik bir evden boktan bir daireye, oradan da şehirden 20 dakika uzaklıkta üç yatak odalı bir şehir evine taşınmak.

Hala okulun bölgesindeydi. Ama yine de bir adım geriye gitmekti.

"Biri satıyorsa, bakarız Shaw," dedi Hix. "Ama şunu söyleyeyim, çok büyük değiller ve şehre yakın değiller."

"Ben gelecek yıl gideceğim. Corinne iki yıl sonra. Mamie de ondan kısa bir süre sonra," dedi Shaw.

"Hatırlatma," diye mırıldandı Hix.

"Demek istediğim, baba, kocaman bir evine ihtiyacın yok," diye cevapladı Shaw. "Sen ne alırsan al, bizim için sorun olmaz, sadece hepimiz neredeyse

büyüdüğümüz için değil."

"Sonsuza kadar babamla yaşayacağım," dedi Mamie ve ona kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Kocamı bizimle yaşamaya ikna edeceğim. Böylece çocuklarımızla gıdıklama savaşları yapabilir ve Junk Sundays'i sürdürebiliriz."

Bebeğinin bebek sahibi olacağı düşüncesiyle, Hix yine akşam yemeğini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldı.

"Gelecekteki kocan buna *kesinlikle* razı olmaz, Mame," diye mırıldandı Shaw.

"*Kesinlikle olmaz*," diye Corinne de aynı fikirdeydi.

"Evet, kabul eder," diye karşılık verdi Mamie. "Herkes babamı sever. Hatta Bayan Turnbaum'un, onun ilçedeki en sevimli adam olduğunu, eski şeriften *çok* daha havalı olduğunu söylediğini duydum. Eski şerifin büyük bir palavracı olduğunu söylemişti." Kardeşlerinden Hix'e baktı. "Palavracı ne demek ki?"

"Bu hoş bir kelime değil, bebeğim," dedi Hix.

"Şey, ben Şerif Blatt'ı severim," dedi Mamie. "Ama artık şerif olmadığına seviniyorum çünkü karnı çok büyük ve üniforması içinde komik görünüyordu."

"Üniformaları kaldırmanı sevdim baba," diye ekledi Corinne. "Herkes, şerif yardımcılara sadece şerif gömleği giydirip, kot pantolon ve bot giymelerine izin vermeni çok havalı buluyor. Şerif kıyafetleri *çok* aptalca ve modası geçmiş. Yani, *hadi ama. Smokey and the Bandit* geçen *milenyumda* çıkmıştı."

Çocuklarının bu kadar komik olması hiç de kötü değildi.

"Departman için seçtiğim kıyafetleri beğenmene çok sevindim tatlım," dedi Hix gülümseyerek.

Kızını taklit ettiği için gülümsüyordu.

Ayrıca, onlara yeni bir yer bulmaktan, yerleşecekleri bir yerden, ara yerde kalmaktan vazgeçmekten bahsettiği için de gülümsüyordu. Bu, hayatın kalıcı bir şekilde değiştiğini ve hiçbirinin bu konuda bir şey yapamayacağını açıkça ortaya koyuyordu.

Hope'un onlarla nasıl olduğunu bilmiyordu. Annelerinin sevmedikleri şeyleri yemelerini sağladığını paylaşmak dışında, çocuklar ona fazla bir şey anlatmıyordu ve o da onları sorgulamıyordu. Ona iyi davranıyorlardı, huysuz, düşünceli, normalden farklı davranışlar sergilemiyorlardı, bu yüzden Hope'un görevini yerine getirdiğini düşündü.

Bu, hepsinin hayatlarına devam ettikleri anlamına geliyordu, onun istediği gibi birlikte değil, ama hayatlarına devam ediyorlardı.

Hix bunu duymaktan nefret etse de, Shaw'un söylediği doğruydu.
Oğlu şu anki yolunda devam ederse, liseden hemen sonra, yani yaklaşık dokuz ay sonra askere yazılacaktı.
Corinne de yoluna devam ederse, yaklaşık iki yıl sonra Nebraska Üniversitesi'nde hukuk hazırlık programına başlayacaktı.
Mamie de ondan çok geride kalmayacaktı.
Bu, Hix'in gerçekten yoluna devam etmeye hazırlanması gerektiği anlamına geliyordu. Çeşitli şekillerde.

Greta

"Tanrım, iki yüz dolar," diye söylendi annem. "Bu kasabadaki sürtükler, Kardashian'lara yetişmek hayatlarının tek amacıymış gibi davranıyorlar, ama etkileyebilecekleri bir şey yok ki. Her gün dolu dolusun ve hafta sonu işin var. Yaşlı kadına iki yüz dolar ver, lanet olası kablo faturasını ödesin."

"Evet anne, geçen hafta su faturanı ödemek için sana elli dolar vermeseydim verebilirdim. Ve geçen ay cep telefonu faturanı ödemek için yüz dolar, ayrıca yeni bir fırın satın almak için, çünkü seninki bir şekilde bozuldu ve ev sahibin onarım masraflarını ödemeyi reddetti. Hatırlat bana, temmuz ayında fosseptik tankını boşaltmak ne kadara mal oldu? Ev sahibinin de ilgilenmesi gereken bir şey, ekleyeyim."

"On sekiz yıl boyunca sana yemek yedirdim, giydirdim ve başını sokacak bir ev sağladım. En azından annenin bu işlerle uğraşmasına yardım etmeni beklerim."

"Anne, ben otuz sekiz yaşındayım. Bu geçerli olsaydı, ki değil, senin süren iki yıl önce dolmuştu," diye karşılık verdim.

"Bana yemek, giyecek ve barınacak bir yer sağlasaydın, haklı olurdun. Ama sadece ara sıra biraz ekstra yardıma ihtiyacım olduğu için, haklı değilsin."

Nefes aldım ve sevimli ön verandamdaki güzel hasır sandalyemden, saat daha dokuz olmasına rağmen uykulu olan sokağıma baktım.

Araba yok. Gürültü yok. Yüksek sesli radyo yok. Sessizlik.

Huzur.

Kulağım hariç.

Konuyu değiştirerek, "Andy'yi son zamanlarda gördün mü?" diye sordum.

Annem sessiz kaldı.

Onun sessizliğini severdim, ama o anda, bunun nedenini sevmedim.

"Andy'yi buraya taşıdığım için benim de buraya taşındığını söylemiştin," diye hatırlattım ona. "Ve bildiğim kadarıyla, buraya geldiğinden beri geçen beş ayda Andy'yi sadece bir kez görmüşsün."

"Başımda bir sürü sorun var," diye

karşılık verdi. "Ne gibi?" diye sordum.

"Benim sorunum ve seni ilgilendirmez. Ama senin sorunların yüzünden *senin* işine karışacağım, kablolu televizyonum kesilecek."

Tamam, bunca zamandır buna katlandım, ama bu sefer, annemin olmaması gereken uykulu sokağımın kenarındaki verandamdaki güzel koltuğumda otururken, sonunda ondan kurtulmaya çalıştığım halde beni takip ettiği için orada olduğu için, bu saçmalığa gerçekten, *gerçekten* son verdiğimi söylemek güvenliydi.

"Yap şunu," diye alay

ettim. "Ne yapayım?"

"Yap. İşime karışma." Annem

yine sessiz kaldı.

Sessizliğini bozduktan sonra söylediği şey yüzünden buna sevinemedim.

"Demek söylentiler doğruymuş. Şerifle yatmışsın."

Sandalyeye dik oturdum ve boğazımın tıkanıldığını hissettim.

Bütün gün salonda endişelenmişim.

Kimse tek kelime etmemişti.

Şimdi de *annemden* geliyordu. "Anlamadım?"

dedim.

"Kızım, artık Denver'da değilsin," dedi bana. "İlçe şerifiyle yatarsan, sabahın ikisinde lanet bir gece kulübünün önünde, onun 'benim süslü arabamda büyük toplarım var' diye sana inandırmaya çalışmam gerekmeyen Gerçek Erkek, *Gerçek* Büyük Toplu Bronco'suna binersen, bu küçük kasabada insanlar konuşur. Özellikle de Futbolcu Anne Barbie, GI Şerif Joe'yu kovduğundan beri. Futbolcu Anne Barbie o çocuğu geri çekecek, sözlerimi unutma kızım, o itaat etmeye başlar başlamaz. GI Şerif Joe'nun, onu bekleyen tatlı, çilekli amcığı varken, Karavan Çöpü Barbie'ye tüm varlığını yatırması mümkün değil."

Çapraz bacaklı oturduğum kucağıma baktım, çay fincanımı eğimli uyluğuma dayamıştım.

Tanrım, insanlar
konuşuyordu. Annem bile
duymuştu!

"Ben karavan çöpü değilim," dedim yumuşak bir sesle.

"Greta, sana hayatın boyunca söyledim, sanırım tekrar söylemem gerek. Aptal olma. Kızı karavandan çıkarabilirsin ama kızıdan çöpü çıkaramazsın. Sen neysen osun. O pislik kocanla havalı fikirlerin var ama Farrah Fawcett'in Lee Majors'a dönüştüğünü gördüğünde o ne yaptı?"

Cevabımı beklemedi. Zaten annem
hiç beklemezdi.

"O seni terk etti ve dışarı çıkıp kendine gerçek birini buldu." "Neden bunu konuşuyoruz?" diye sordum.

"Çünkü sen, yakışıklı şerifimize birazcık bir şeyler vererek, oyunu kazandığını sanıyorsun. Oyunu kazanmadın, kızım. Senin bir bokun yok. Benim yüzüne karşı çıkmamı istemezsin. Ve sadece söylüyorum, ben bunu yaptığımda şerifin araya girmesini istemezsin. Bronco'suyla o kulübeden eve ikinci kez götürmez seni. Bundan eminim."

Oh, annemin hayatımdaki erkekleri nasıl hissettirebileceğini
öğrenmiştim. O dersi çok iyi öğrenmiştim.

"Seni Hixon ile tehdit etmiyordum." "Hixon
mu?"

"Adı bu."

"Onun adı *Şerif Drake*, bunu sakın unutma Greta," diye aniden bağırdı. "O sana verirken inlemek istiyorsan, inle. Eminim bu onu tahrik eder. Ama o senin için *Hixon* değil kızım. *Playboy* tavşanı gibi görünsen de, birkaç yıl daha yaşlı olsan da, onun senin yanında kalıp senin için savaşacağını sanma. O, doyana kadar alıp, daha fazlasını alacak ve sonra *gidecek*. Erkekler kalmazlar ve kaldıklarında da hiçbir şey yapmazlar. Onlardan ne kadar çok beklersen, kalkıp gitmeleri için o kadar çok nedenleri olur. O da farklı değil, rozeti olması umurunda değil. Öyle değil. Hiçbiri öyle değildir. Ve bu konuda aptal olamazsın, çünkü anneni terk eden tüm o pislikleri gördün. Ve kızım, sen bu kadar güzelsin çünkü ben *sana hepsini verdim*. Benim zamanımda senden bile daha güzeldi. Ve sadece söylüyorum, şimdi bile, ne zaman yalnız hissetsem, bir erkek bulabilirim.

Oh evet.

Bunu görmüştüm.

Hepsini.

Dudaklarımın kıvrılmaya başladığını hissettim ama durdurdum ve sordum: "Neden annemle aramızda hep kavga çıkıyor, bunu bir konuşabilir miyiz?"

"Çünkü bana iki yüz dolar vermiyorsun. Hayret. Kullandığın o ağartıcı beynine mi işledi ne?"

"Andy'yi ziyaret edersen sana parayı veririm," diye pazarlık ettim.

"Oğlumu görmek istediğimde görürüm, sen söylediğinde değil." "O zaman parayı alamazsın."

"Yani, çalıştığın House o' Beauty adlı yerde olay çıkarmamı mı *istiyorsun*? Pazar günleri kiliseye gitmeyi asla ihmal etmeyen, ama çocukları uyuduktan sonra kocaları onları arkadan becerirken muhtemelen çok güzel inleyen tüm o gergin sürtükler, annenin tüm ihtişamını görsünler diye mi?"

"Tanrım, hep böyle konuşmak zorunda mısın?"

"Ben buyum. Kimse için değişmem."

Yine sokağa baktım, ağzım sıkışmış gibi hissediyordum. Aslında, bütün yüzüm.

Aslında, annemin bana yaptığı onca şeyden sonra, yüzümün her santimetrekaresi botokslu görünmemesi bir mucizeydi.

Kendime bu saçmalıklarla işimin bittiğini hatırlattım.

"Hayır, haklısın. Sen sensin ve durum bu. Her zaman böyle oldu. Ama işte başlıyoruz anne, büyük haberlerim var. Canlan ve dinle. Andy'yi buraya sadece evin daha iyi, sessiz, ona çok iyi davrandıkları, maliyeti daha düşük olduğu ve Keith'i hatırlatan şeylerden uzaklaşmam gerektiği için taşınmadım. İkimizi de *senden* uzaklaşmak için buraya taşındım. Ve sen de peşimden geldiğinde pek sevinmedim. Sonunda, çok uzun süre anlamadıktan sonra, bir olay çıkardığında bunun seninle ilgili olduğunu fark ettim. Burada insanlar beni tanıyor. Beni seviyorlar. Burası iyi bir yer. Senden daha uzun süredir buradayım. Eğer tüm ihtişamınla dükkana gelersen, senin bir pislik olduğunu düşünecekler ve benim için üzülecekler çünkü çöpünü ortalığa saçmaktan çekinmeyen bir annem var.

"Görüyorsun, bir süredir olay çıkarmadım, ne kadar iyi yapabildiğimi unuttun ."

"Görüyorsun, Lou'ya senin yaklaşan yaramazlıklarını önceden haber verebilirim ve bunu müşterilerle de paylaşabilirim, yani bir şey yapmaya kalkışırsan, onlar hazırlıklı olacak ve arkalarına yaslanıp gösteriyi izleyecekler."

"Siktir, şerif sana boşaldı, çok fazla sert adam gibi davrandı, şimdi de kendini cesur sanıyorsun."

Onun böyle konuşmasından *nefret ediyordum*.

Ki neredeyse her zaman böyle konuşuyordu.

Ben *onun kızıydım*, Tanrı aşkına.

"Hayır, bekle," diye devam etti. "Benim titiz, havalı kızım muhtemelen ona eldiven giydirmiştir."

Öyle yaptım.

Ve geri çekildiğinde, o işi halletmek için zaman bile ayırmamıştı.

Beş dakikalık bir sarılma bile teklif etmemişti.

Bana benimkini verdi, kendininkini aldı, nefesini boynumda bile hissettim, çekildi, yatağın kenarına kışını koydu...

Ve sonra yuvarlanarak dışarı çıktı.

"Tekrar söylüyorum, ben otuz sekiz yaşındayım, on sekiz değil. Sen bunu asla kabul etmezsin, ama benim de beynim var, yani evet. Tabii ki prezervatif kullandı."

"*Prezervatif kullandı*," diye taklit etti. "Sanki hemşire falanmış g i b i .

Kızım, gerçek insanlar onlara

prezervatif diyor." Yeterince

dinlemiştim.

Aslında, on üç yaşındayken yeterince dinlemiştim. Ve on altı yaşındayken. Ve on sekiz, on dokuz, yirmi yaşındayken.

Ve onun saçmalıkları yüzünden Keith'i

kaybettiğimde. Devam edebilirim.

Ama gerçekten, Pleasantville Pleasantville nerede nerede

gerçekten aslında hoş kesinlikle *yeterince tatmin* olmuşum.

Annem oyun oynamak mı istiyordu?

Otuz sekiz yıldır onu durduramamıştım. Şimdi de durduramazdım.

Tek yapabileceğim şey, tepki verme şeklimi değiştirmekti.

Keith bana söylemişti, ama ben dinledim mi?

Hayır.

Şimdi o, evrak çantalı avukat Barbie ile birlikteydi ve ben buradaydım. Yalnız.

Ağzı bozuk annemle telefonda konuşuyordum. Ve Tanrı

şahidimdir ki, bunu da değiştirebilirdim.

"Konuşmamız bitti."

"Oraya gidip seni bekleyen çekimi alana kadar konuşmamız bitmez."

"Benzini boşa harcama anne."

"Tanrım, sen benim başımın belasisin ve seni doğurduğumdan beri öylesin."

"Ben de seni seviyorum."

Bunun üzerine

telefonu kapattım. Bu

iyi geldi.

Bir saniye boyunca.

Kahretsin.

O bunu yapacaktı.

Kahretsin!

Lou'nun evine gidip olay çıkaracaktı.

Derin bir nefes aldım ve sessiz, karanlık sokağın sakinliğinin beni yatıştırmasına izin vermeye çalıştım.

Ama başaramadım.

Çünkü annem, ne zaman enerjisini toplayıp yapmaya karar verse, işyerimde olay çıkaracaktı. Eğer kablolu televizyonu kesilmek üzereyse - ve öyleydik, çünkü o tehdit gerçek olana kadar yardım istemek için hiç telefon etmemişti - bu çok yakındı.

Geçmişte onun yüzünden işimi kaybetmiştim.

Lou benden ayrılmamı istemezdi. Annem hakkında her şeyi biliyordu. Aslında onunla tanışmak için sabırsızlanıyordu. Arkadaş olmak için değil, ne yapacağını görmek için.

Lou böyleydi.

Gerçekte ne olduğunu gördükten sonra muhtemelen bu olasılık için o kadar heyecanlanmayacaktı.

Ancak, annemin sevgi dolu telefon konuşmasından sonra her zamanki dehşet ve umutsuzluğumu toplayamadım.

Hayır.

O gittiğinden beri, gözümü bile kırpmadan uyudum, sonra bütün pazar günü yaralarımı yaladım, Andy'yi ziyaretim sırasında bile, *sonra* kendimi toparlamaya çalıştım, bütün gün salonda ortaya çıkmasından korktum, zihnim Hixon Drake ile doluydu.

Keşke zihnim onun bana yaptıklarıyla, bana hissettirdikleriyle, ne kadar harika olduğunu düşünerek dolsa diye diledim.

Saygı.

Özen.

Zaman.

İlgi.

Yeteneğinden
bahsetmiyorum bile.

Tanrım.

Harika olmuştu.

Keith'ten on bin mil daha iyiydi, ve Keith yatakta mükemmeldir.

Herkesten daha iyiydi.

Evet, bunu düşünebilmeyi dilerdim, her ne kadar sonunda bana tartışmasız bir şekilde benim sadece olduğum şey olduğumu söylemiş olsa da. Daha önce bana çok fazla kez söylenmiş bir şey.

Bu, benden istediğini elde etmek için harcadığı zamandan daha fazla zamanını harcamaya değmeyen bir kış parçasıydı.

Ve keşke onun benimle sadece bunu paylaştığı için ne kadar pislik olduğunu düşünebilseydim.

Özellikle de hissettikten sonra...

Ben düşündüğümünden sonra...

Neyse.

Hiçbir şey hissetmedim ve neredeyse aynı anda orgazm olduk.

Ama hayır.

Bunu da düşünemedim.

Tek düşünebildiğim, ne kadar aptal olduğumdu.

Bana bir içki ısmarladı, gözlerime baktı (göğüslerime değil, hoş bir değişiklik) ve setler arasında benimle sohbet ederken söylediklerimi umursuyormuş gibi davrandı ve *BAM!*

Öğrendiğim her şeyi unuttum.

Annemin bana öğrettiği her şeyi.

Hayatımdaki tüm erkeklerin bana öğrettiklerini. Keith'in bana öğrettiklerini.

Dünyadaki tek iyi adamın küçük kardeşim Andy olduğunu.

Ve düşünmesi ne kadar çirkin olsa da, bunun nedeni muhtemelen travmatik bir beyin hasarı geçirmiş olması ve bu hasarın onu geçirdiği yaşta kalmasına neden olmasıydı.

On beş.

Sonsuza

kadar.

Ve sonsuza

kadar.

Terapi yok.

Yeniden beceri öğrenme yok.

Hayat beklentilerini yeniden ayarlamak yok, bu yüzden Andy mimar olmak yerine temizlikçi olarak çalıştı.

Hiçbir şey yoktu.

Onu ve çevresindekileri güvende tutmak dışında, hayatı boyunca çizgi roman okuyup, film izleyip, korkunç nöbetler geçirip, beyni onarılamayacak kadar büyük hasar gördüğü için bazen tamamen affedilebilir olaylar yaşarken, geri kalan zamanlarda o kadar tatlıydı ki, sürekli diş ağrısı çekiyordu.

Ve o, tüm hayatım boyunca tek gerçek, sürekli ışığımdı. Evet.

Dünyadaki, ya da en azından hayatımdaki tek iyi adam benim Andy'imdi.

Ama bunu unutmuştum.

Ancak, Hixon gittikten sonra kafamı meşgul eden bu değildi. Hayır.

Glossop'ta yaşadığım on sekiz ay boyunca beni hiç görmemiş olabileceği gerçeği vardı. Ama yine de, başlangıçta, bakmak için gerçek bir nedeni yoktu. Ve işler kötüye gittikten sonra, aklında başka şeyler vardı.

Ama ben Hope'u ve salondaki kızları tanıyordum.

Ve onu görmüştüm.

Onu ve Hope'u.

Soğukkanlı, havuz mavisini gözleri, güçlü vücudu ve göz devirmeye değil, ağzı sulandırmaya değer doğal havasıyla, mantıksız derecede yakışıklı Hixon Drake. Uzun boylu, güzel Glossop Prensesi Hope. Ve onların üçü de aynı derecede güzel çocukları.

Lou'nun kızı, Şerif Drake'in kızıyla aynı futbol takımındaydı ve ben Lou'nun tüm ailesiyle yakındım (sevimli ama pek de sevimli olmayan şeyler yapan kocası Bill hariç), bu yüzden ev maçlarına gitmem nadir bir şey değildi.

Ayrıca, kızı benim su üstünde yürüyen biri olduğumu düşünen bir müşterim vardı, bu yüzden beni dans resitaline davet etti ve ben de gittim.

Şerif Drake'in dans eden bir kızı vardı.

Bu yüzden onları görmüştüm. Beşini de, birlikte, çeşitli gruplar halinde, ayrı ayrı.

Mükemmel bir aile.

Uzun boylu. Güçlü. Gururlu. Muhteşem. Mutlu.

Glossop'un kraliyet çifti, hatta kraliyet ailesi - şerif ve ailesi.

Onlar ayrıldıklarında, kasaba heyecanlandı. Buna inanamadılar. *İnanamadılar.* İnanılmazdı. Hayır.

Düşünülemezdi.

Herkes bunun birkaç gün süreceğini düşündü. Sonra birkaç hafta sürebileceğine karar verdiler. Ondan sonra, birkaç ay.

Boşanma gerçekleştiğinde – ve ben tam olarak ne zaman gerçekleştiğini biliyordum, bütün gün salonun konusu buydu (bu da beni daha da büyük bir aptal yapıyordu, kimse bunun bir intikam olduğunu söyleyebilir mi?) – herkes çıldırmıştı.

Mükemmel bir ailenin başına geliyorsa, herkesin başına gelebilir. Kasaba halkı ikiye bölünmüştü.

İlk başta.

Erkekler ve kinci kadınlar, bunun tamamen Hope'un Hope olmasıyla ilgili olduğunu, onun bokunun kokmadığını ve kadınlık organlarının altınla kaplı olduğunu düşündüğünü, ailesinde barışı sağlamak için buna izin veren bir erkeğin hayalarını patlatmak istediğini söylediler.

Ta ki o buna izin vermeyi bırakana kadar.

Hope Drake'in pantolonuna girmek isteyen kadınlar ve erkekler, pisliğin Hixon olduğunu, muhtemelen bir ya da birkaç metresi olduğunu ve Hope'un ondan kurtulmak için en iyi şansı olduğunu söylediler. Çünkü ona bakın, o Hope Drake. İsteddiği herkesi elde edebilir.

Zaman geçti ve Hope, Lou'nun koltuğuna oturup ağzını açtı ve muhtemelen başka yerlerde de aynısını yaptı, kadınların onun acısını anlayacağını düşündü (oysa sahip oldukları ve oynadığı oyunlar bunu tehlikeye atarken, biz *anlamadık*) ve Hixon Drake'in aldığı karışık bakışlar artık o kadar da karışık olmaya başlamıştı.

Uzun boylu, güzel Glossop Prensesi, kendisinin tam da öyle olduğunu düşünüyordu.

Bu yüzden annem, Futbolcu Anne Barbie'nin GI Şerif Joe'yu geri alacağını söylediğinde, boş konuşmuyordu.

Herkes, Hope'un erkeğinin istediğini yapması için ona çok sert davranacağını biliyordu.

Mesele şu ki, onun nasıl bir adam olduğunu sadece Bronco'su göstermiyordu.

Onunla neredeyse yirmi yılını paylaşan kadının bunu anlamaması, herkesin onu daha da az takdir etmesine neden oldu (ve azalan popüleritesi,

özellikle son üç haftada, tükleniyordu, bu yüzden artık pek kimse onu önemsemiyordu.

Birinin tacı lekelenmişti ve kafasını *kıçından* çıkarmadıkça ve itaat etmedikçe, bozulmuş mükemmellik düzeltilemezdi.

Ve benim tecrübeme göre, bir kadını itaatkar hale getirmenin iyi bir yolu, ona yerinin doldurulabileceğini göstermektir.

Yanlış anlamayın. Hixon'ın beni karısını geri kazanmak için yatağa attığını düşünmüyorum.

Beni yanlış anlamayın. Hixon'ın karısını geri kazanmak için beni yatağa attığını düşünmedim.

En azından bilinçli olarak.

Sadece başka hiçbir şeyin onu uyandırmayacağını biliyordum, bu uyandırırdı. Yani annem duymuşsa, Hope Drake de kesinlikle duymuştu.

Mesele şu ki, Hope Drake'in ne tür bir kadın olduğu ve bunun ailesini nasıl etkilediği ortaya çıkmadan önce bile (ve tabii ki onun eski kocasıyla yatmadan önce de) onun en büyük hayranı olmasam da, içimden bir ses bunun en iyisi olduğunu söylüyordu.

Kırılan şeyi onardılar. Belki onun için değil.

Kesinlikle onun için değil.

Ama kesinlikle o üç çocuk için.

Mükemmel ailenin asla var olmadığını çoğu kişiden daha iyi biliyordum, ama hala işleyen, biraz kusurlu mükemmel aile nesli tükenmekte olan türler listesindeydi.

Yani bir şans varsa, herkes onu korumak için elinden geleni yapmalıydı.

Son iki gündür düşündüğüm şey buydu. Bunu yapmamıştım.

Beni, karısına sanki ilk yaratılmış kadınmış ve Tanrı kendini aşmış gibi bakan erkeklere karşı kalbimi sertleştirmesi gereken yakışıklı bir adamın büyüüne kapılmıştım

karılarına sanki ilk yaratılmış kadınlarmış ve Tanrı kendini aşmış gibi bakan erkeklere karşı kalbimi sertleştirmem gerektiğini unutmuştum (Hixon da Hope'a öyle bakıyordu), ama bana pislik gibi davranıyordu.

Ve sonra bana bunu hatırlattı.

Şimdi...

Şey, şimdi, annem olanları duymuş olsaydı, muhtemelen bu işin tam ortasına atılacaktım.

Ve bunun benim için iyi sonuçlanmayacağına dair bir hisse kapıldım.

Bu hissi uyandırdı çünkü hiçbir şey yolunda gitmemişti.
Ve lanet olsun, hak ettiğimden fazlasını çekmiştim. Yeterince
çekmiştim.

Ama daha fazlası vardı.

Keith'in bana verdiğı dayağın ardından, hayatımda ilk kez bir nefes alma fırsatı
bulduğumda ve her şeyin sonunda yoluna girebileceğini düşündüğümde, annem
Andy ve beni buraya kadar takip edip her şeyi paramparça etmeden önce, bir daha
dayak yersem, ayakta kalabileceğimden emin değildim.

FOUR

Arada

Hixon

HIX ertesi sabah departmana girdiğinde bunu hissetti.

Donna, Bets ve diğer yardımcısı Larry'nin masalarında oturduğunu gördü ve dikkatini Hope'un volta attığı ofisine yöneltti.

Lanet olsun.

Salıncak kapıdan içeri girdiğinde, koridora yakın masasından kalkan Larry, "Günaydın, Hix. Üzgünüm dostum. Ona burada beklemesini söyledik. Reddetti. Donna sana telefon edeceğini söylediğinde sinir krizi geçirdi, bu yüzden Donna onu oraya koymanın en iyisi olacağını düşündü, belki sen gelmeden sakinleşir diye."

Daha önce de aynı şeyi gördüğü için, bunun gerçekleşmediğini biliyordu.

"Senin sorunun değil," diye homurdandı, çenesini Larry'ye doğru eğerek sonra Donna'ya doğru kaldırdı ve Bets'in ondan kaçındığını, ama kirpiklerinin altından onun ofisine doğru baktığını fark etti.

Yardımcılarını selamladıktan sonra, Hix ofisine bakmaya devam etti, Hope onun geldiğini fark etmiş ve sanki orası *onun* ofisiymiş gibi ellerini beline koymuş pencerenin önünde duruyordu, yaramaz bir çocuğun gelip cezasını almasını bekliyor gibiydi.

Greta hakkında haberinin ona ulaştığını anlamak için üç kez tahminde bulunmasına gerek yoktu.

Anlamadığı şey, bunun onu buraya getirmesinin nedeniydi.

Kadın, aklındakileri lanet olası bir telefonla paylaşabilirdi, kendini hazırladığı şeyi dağıtmak için personelini tanık olarak sürüklemesine gerek yoktu.

Ofisinin kapısına ve arka taraftaki sokağa açılan yan koridordan ilerledi.

Sağdan dönerek ofisine girdi.

Kapıyı kapatamadan kadın içeri daldı.

"Sen inanılmazsın! Beni nasıl bu şekilde küçük düşürebilirsin!" diye bağırdı.

Kapıyı kapattı ve "Sakin ol" dedi.

"Sakinleşmek mi?" diye bağırdı kadın, hızla ilerleyip elini kaldırarak adamın omzuna itti.

Adam geriye doğru sallandı ve yüzünün taşa dönüştüğünü hissetti.

Çok sinirli olduğu için bunu tam olarak hissedemedi, ama yine de, başka bir şeyin de taşa dönüştüğünü hissetti, ve bu, göğsünde oluyordu.

"Bana elini sürme," diye alçak sesle uyardı. "Şu anki durumumuzda, asla. Ama öfkeyle değil. Asla öfkeyle değil, Hope."

Ayak parmaklarının ucuna yükseldi ve "Siktir git. Sen siktiğimin kuaförle yattın."

"Kızgın olduğunu görebiliyorum, anlamıyorum ama görebiliyorum. Üç yardımcım ve Reva da görebiliyor. Bunun benim için, onların şerifi olarak ne anlama geldiğini umursamadığını anlıyorum. Ama onlar da *senin* deli bir kadın gibi davrandığını görebiliyorlar."

Hızlı bir bakıştan sonra, Hix, insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü önemseyen ve çeşitli görünüşlerini korumak için çaba sarf eden Hope'un iki adım geri çekilmesine şaşırmadı.

Hix ofisine girdi ve itişten sonra penceredeki panjurlara gidip onları indirmemenin daha akıllıca olacağını düşündü.

Bunun yerine, masasının arkasına geçerek aralarına mesafe ve mobilyalar koydu.

"Neden kızgın olduğumu anlamıyor musun?" Hope, Hix durduğunda sordu.

Gözlerini ona çevirdiğinde, Hope'un da masasının önündeki iki sandalye arasında, masasından bir metre öteye geçtiğini gördü.

"Hayır, anlamıyorum."

"Sen *deli misin*?" diye sordu. Bu çok kötüydü ama o böyle bile güzeldi. Çok kızgındı.

Yanakları kızardı. Yeşil gözleri parladı. Göğsü inip kalktı, dikkatleri dolgun göğüslerine çekti.

Ayrıca sık sık ellerini beline koyar ya da ayağını uzatırdı, dikkatini bu bölgelere çeker, harika bir poposu, fantastik, uzun bacakları olduğunu, kalçalarının onun kalçalarına ne kadar mükemmel uyduğunu ve o bacakların poponu sıkıca sardığında ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatırdı.

Bazen kırk bir yaşında, artık doğal kusursuz pembe şampanya rengine (bu rengi kendisi böyle tanımlıyordu) boyamak zorunda kaldığı uzun, dalgalı saçlarını savururdu, ama bu rene rağmen saçları yine de muhteşemdi.

Hix'in onunla tartışmayı her zaman zor bulmasının birkaç nedeni buydu. Onu bu şekilde görmek, kavganın sonunu getirecek kısma gelmek için sabırsızlanmasına neden oluyordu.

Bu da öfkeli seks yapmaktı, ikisinin de çok iyi olduğu bir şey. Ama yine de, eski karısıyla normal seks yapmak da fena değildi. "Hayır. Deli değilim," diye cevapladı.

"Benim salonumdaki bir kuaförle yattın," diye bilgilendirdi onu.

"Hope, bunun eninde sonunda olacağını bilmediğini düşünemiyorum. Böyle bir kasabada, senin salonun, marketin, okullardan birindeki öğretmen, kim olursa olsun, bunu duyarsın ve muhtemelen o kadını tanırısın. Sen herkesi tanıyorsun. Herkes seni tanıyor. Talihsiz bir durum ama bu kaçınılmazdı."

"Olacağı belliydi mi?" diye tersledi. "Salonumdaki bir stilistle yattığına inanamıyorum, ama asıl inanmadığım şey, senin *biriyle* yattığına inanamıyorum!"

O, anlaşılmaz bir şekilde bariz olanı fark etmediği için, o bunu ona işaret etti. "Benim yaptıklarım seni ilgilendirmez."

"Değil... değil... değil..." diye öfkeyle kekeledi ve tiz bir sesle, "Benim işim değil mi?" diye bitirdi.

"Seni ilgilendirmez," diye onayladı.

Kısa ve özlü bir şekilde başını salladı. "Ben... Senin bunu söylediğine ya da düşündüğüne inanamıyorum. Özellikle de *böyle* bir konuda."

Doğru.

Hix, kafasının karıştığını itiraf etmek zorundaydı. Nasıl kafası karışmasın ki?

"Biz boşandık," diye hatırlattı.

Kadın öne eğildi ve neredeyse bağırarak, "Üç haftadır!" dedi. "Bu, boşandığımız gerçeğini değiştirmez. Ama ben Sana bazı şeyleri hatırlatırken, üç haftadır boşanmış olsak da, beni bir yıl önce evden kovduğunu da hatırlatacağım.

"Yani bu benim cezam mı?"

Kaşlarını çatattığını hissetti. "Cezan mı?" "Cezam. Sen bir şey anlatmaya çalışıyorsun."

Hix ona baktı.

Sonra ona dürüstçe gerçeği söyledi.

"Greta ile aramızda olanların hiçbirinin seninle bir ilgisi yoktu."

Kadın yine öne eğildi ve bu kez tıslayarak, "Benim yanımda onun adını anma," dedi.

Tama

m.

Haklıs

ın.

Burada ne haltlar dönüyordu?

"Boşanma kavramını anlıyorsun," dedi merakla. "Aptal olma," diye karşılık verdi.

"Değilim. Şu anda gerçekten merak ediyorum, sen anlıyor musun?"

"Anladığım şey, *üç haftadır* seninle *konusmak* istediğim halde *benimle konuşmayı* reddettiğin," dedi kadın, sözlerine vurgu yapmak için her seferinde öne eğilerek.

Hix'in on dokuz yıl önce Hope ile evlendiğinde mutluluktan başının döndüğü asıl neden bu değildi. O andan itibaren hayatında anlamaya çalışması gereken tek bir kadın olacaktı.

Ama bunun bir rahatlama olduğunu inkar edemezdi.

Asıl nedenler, Hope'un harika bir mizah anlayışına sahip olmasıydı. O, Hix'ten bile daha çok spor izlemeyi seviyordu, aksiyon filmlerini de öyle. İkisi de hayattan aynı şeyleri istiyordu, mucizevi bir şekilde sahip oldukları çocukların sayısı ve cinsiyeti de dahil. Hope, sevgisi, şefkati ve zamanıyla genellikle cömert davranırdı. Yatakta muhteşemdi. Ve çok güzeldi.

Şimdi, onca yıl birlikte olduktan sonra, onu anlamadığını fark etti.

Bets'i anlamamıştı.

Anladığı tek şey, onların saçmalıklarının onu sinirlendirdiği.

"Tamam, bu hafta başka bir şeyi düzeltmek için çaba sarf etmem gerekecek gibi görünüyor," diye başladı.

"Oh, çok üzüldüm, Hix. Karın ve üç çocuğunun annesi talepleriyle seni zorluyor mu?" diye alaycı bir şekilde araya girdi.

Sesi fısıltıya dönüştü. "Bu doğru değil. Bunu anlayabilirsin ya da anlayamazsın, ama basit gerçek şu ki, bu doğru *değil*."

Sesi normale döndü, ama sertleşti, devam etti.

"Artık benim karım değilsin, Hope. Bunu *sen* istedin, ben değil. Her zamanki gibi, istediğini elde ettin. Ve bunu elde ettiğin için, beni defalarca arayıp zamanımı talep edemezsin. İş yerime dalıp sinir krizi geçiremezsin. Ve ben hayatımı yaşarken, senin hayatından yasal ve duygusal olarak kopmuş *bir* hayatı yaşarken, seni incitmişim gibi davranamazsın."

"Hix..."

Like Bets, hatta olsa onun annesi ona ona ona farklı öğretmişti, özellikle bir kadınla konuşurken, onunla konuşurken.

"Şimdi anlıyorum ki, velayet ve evin kime kalacağına dair kararları alırken, bundan sonra nasıl devam edeceğimizi netleştirmeliydik. Madem buradasın, bu fırsatı değerlendiririm."

O, onun ruh halini ve bunun değişmediğini fark edince yüzündeki ifade yumuşamaya başladı ve oyununu değiştirmeye başladı. "Hayatım..."

Adam masasındaki yumruğuna yaslandı ve homurdandı, "Bir daha bana öyle deme, Hope."

Gözleri büyüdükçe yüzünün renginin solduğunu izledi.

Bunu görmezden geldi ve şöyle dedi: "Artık işler böyle yürüyecek. Bu ilçede yaşayan bir baban ve iki erkek kardeşin var, arabanla ya da evinle ilgili bir sorun olursa sana yardım edebilirler. Çocuklarımı etkilemediği sürece, senden haber almak istemiyorum. Çıkmak istediğin birini bulursan, umurumda değil. Çık onunla. Senden haber almak istemiyorum. Ben görmek istediğim birini bulursam, bu benim işim. Yapacağım. Ve bu bilgiyi paylaşmak için sana nezaket telefonu açmayacağım."

Nefes aldı ama o konuşmaya başlamadan önce konuşmaya devam etti.

"Ama herhangi bir nedenle çocuklarla ilgili düzenlemeleri değiştirmek gerekirse, bana mesaj at. Çocukları alamayacağım durumlar nadir olur, bu yüzden sorun olmaz ve tartışmamıza gerek kalmaz. Çocuklarla ilgili tartışmamız gereken bir konu olursa, ciddi bir durum olmadığı sürece telefonda konuşuruz. Bunun dışında Hope, hayatımda olmak istemiyorsan, artık hayatımda değilsin. Sen bitirmemizi istedin, biz bittik. Ve bunu iyi dinle, Hope, çünkü tekrar etmeyeceğim ve yıllardır yaptığım gibi bunu düşünmek için çok zamanım var. Bitti dediğimde, biz. *Bittik*."

Kaşları yukarı kalktı, gözleri hızla kırıştı, sonra fısıldadı, "Yapamazsın... bunu kastetmiş olamazsın."

Kafası şaşkınlıkla yana doğru eğildi. "Seni sevdim," dedi ona.

Kadın bir adım daha öne çıktı, elini kaldırdı, yüzü yine kızardı. "Hix."

"Kurduğumuz aileyi sevdim. Yarattığımız hayatı sevdim."

Masasının önünde durdu ve elini masanın üzerine koydu, ağzı yukarı doğru kıvrılmaya başladı.

"Ve sen bunu parçaladın," diye devam etti.

Şoktan yüzü gevşeyen kadının dudakları aralandı.

"Bizi sen mahvettin," diye hatırlattı ona. "*Beni* mahvettin. Sonra bizi bitirdin. Şimdi arkadaş olmak istiyorsun, ama bu olmayacak. Bunu yapabileceğini ve ihtiyacın olduğunda hala bana güvenebileceğini sanıyorsun, ama bu da olmayacak."

"Ben..." diye fısıldadı ama o konuşmaya devam etti.

"Seninle birlikte yaşlanmak istedim, Hope. Karavanla ülkeyi dolaşmak ya da Arizona'da bir bungalov satın alıp kış aylarını orada geçirmek ya da ne yapmaya karar verirsek onu yapmak istedim. Ama bunu seninle yapmak istedim. Oğlumuz kilisenin önünde gelinini beklerken elini tutmak istedim. Kızlarımız torunlarımızı dünyaya güvenle getirdiklerinde sana sarılmak istedim. Torunlarımızın doğum günleri, mezuniyetleri, kutlayabileceğimiz her şey için bana verdiğin kartları imzalamak istedim, ölene kadar. Sana tüm bunları daha önce, senin bozuk olduğunu düşündüğün şeyi düzeltmenin bir yolunu ararken söylemiştim. Ama sen dinlemedin. Bozuk olduğunu düşündüğün şeyi benimle paylaşmadın bile, ben de düzeltmeye çalışayım diye. Bütün bunları benden aldın. Ve bu çok acı verdi. Bu yüzden senin arkadaşın ya da tuvalet tıkanıldığında aradığın adam olmayacağım. Bu sefer, istediğini elde etmek için bastırdın, sonuçlarına katlanmak zorunda olan sensin. Şimdi istediğin gibi olması için daha fazla bastırma.

"Gerçekten konuşmamız lazım, Hix," diye fısıldadı, neredeyse yalvarırcasına.

Sesi, ne kadar ciddi olduğunu tam olarak yansıtıyordu: "Buna vereceğim cevabı biliyorsun ve bu isteğine bir daha cevap vermeyeceğim."

O, bunun gerçekleşmesini izleyene kadar birbirlerinin gözlerine bakarak durdular. Bahisler acımasız hale gelebilir.

Umut çirkinleşebilirdi.

Ve tam o anda, *çirkinleşti*.

"Öyle istiyorsan, Hix, istediğini alacaksın," diye dişlerini sıkarak söyledi.

O, masadaki yumruğunu itti ve kollarını göğsünde kavuşturdu, ona bunun istediği şekilde *olmadığını* ve onun bunu böyle yaptığını *tekrar* hatırlatmamaya karar verdi.

Söyleyeceklerini
söylemişti. İşleri
bitmişti.
Ve o da bitmişti.

"Birkaç yıl daha seçim olmayacağını biliyorum, ama bana bu şekilde kötü davranırsan, diğer iki sefer kazandığın seçimlerin benim babam, annem, kardeşlerim ve *benim* sayemde olduğunu unutma." Kendini işaret ederek başparmağını salladı. "*Biz* McCook'uz ve insanlara senin *öyle olmadığını* hatırlatmanın zor olacağını sanmıyorum."

Bu saçmalıkta ciddi miydi?

Tanrı aşkına, ilk kez rakipsiz adaydı. Ağzını açıp konuşmak istedi ama kadın henüz bitirmemişti.

"Ve duyduğuma göre senin fahişen saçları iyi yapıyor, ama Tanrıya şükür ellerini hiç ellerime değdirmeydi. Ama düşünsene, sana öyle yaklaşıp, müşterilerini kaybedebilir. Hem de çok çabuk."

Vücudundaki tüm kasların gerildiğini hissetti ve başladı, "Hope, sen..."

"Hayır," diye başını salladı, uzaklaşırken göz teması kurmaya devam etti. "Orada durup bana nasıl olduğunu anlattın, Hix, şimdi nasıl olduğunu öğreneceksin. Ve bunun bir parçası da, artık bana ne yapmam gerektiğini söyleyemeyeceğin."

Sanki kadına ne yapması gerektiğini söylemiş gibi.

Masayı dolaşıp onu takip etti ve uyardı, "Bu şekilde oynamak istemezsin."

Kadın elini kapı koluna koydu, ona döndü ve "İddiaya var mısın?" diye tükürdü.

Kadın kapıyı yarıya kadar açtığında ona yetiştii.

Elini kadının başının üstüne koydu ve kapıyı kapattı.

Kadın başını geriye doğru çekip, gözlerini kısarak ona baktı.

Adam çenesini eğip kadına baktı, kadının alanına girerek ve kıpırdamadan.

"Shaw askere gidiyor, ama futbol kampları, dans dersleri, üniversite harçları ve düğün masrafları var, Hope," diye bilgilendirdi onu. "Schroeder isminin senin düşündüğün kadar etkisi olduğundan emin değilim, ama

yine de, bunu netleştirmek istiyorum. İstediğini elde edemediğin için bana zarar vermek için yaptiğın şey, geçim kaynağımı tehdit etmek ve çocuklarıma bakma yeteneğimi elimden almak mı?"

"Sen iyi bir polissin, Hix. Başka bir ilçede veya şehirde, zaten her zaman olmak istediğin başka bir iş bulursun."

Bunu duyduğuna inanamıyordu.

"Yani planın *beni* ocuklarımdan uzaklaştırmak mı?"

O, kayıtsızca omuz silkti ama gözleri öfkeyle parlıyordu. O bunu duyuyordu.

Buna inanamıyordu.

"Greta'yı tanıımıyorsun bile, ama Lou'yu tanıyorsun ve fkeni dindirmek için onları feda etmeye mi çalışacaksın?"

"*Greta*, boşanma belgelerinin mürekkebi kurumadan bir erkeğin üzerine atlamaması gerektiğini bilmeli."

"Greta beni seçmedi, Hope. Beni seçen bendim."

"Detaylara ihtiyaım yok," diye tısladı, bunu yapmak için parmak uçlarına yükseldi. Geriye doğru eğildi ve devam etti, "Ama senin de dediğin gibi, istediğini aldı, sonuçlarına katlanmak zorunda. Muhtemelen şehre geldiğinden beri senin peşinde koşuyor, fırsat kolluyor."

"Cumartesi gününden önce o kadını hiç görmemiştim."

"Belki sen görmedin, Hix, ama o seni gördü. *Bütün* kadınlar seni gördü. O da bir kadın, fırsatını gördü, aptal olma. Onu sen semedin. Hixon Drake olmaktan başka bir şey yapmadın, ki tek yapman gereken de buydu."

Bu sözün ne anlama geldiğini hiç anlamadı. Ve umursamadı da.

"Greta'yı rahat bırak," diye uyardı.

Yüzü buruştu ve birdenbire hiç de güzel görünmüyordu. "Kıçımı p."

Kapıya döndü ve kapıyı çekince Hix elini çekti ve geri çekildi.

Döndü ve pencereden onun departmanından fırlayarak çıkmasını izledi.

Kadın n kapıyı çarparak içeri girdiğinde, "Lanet olsun" diye mırıldandı.

Pencereden gözlerini ayırmadan, yardımcılarının hiçbirinin gözlerine bakmadan masasına doğru yürüdü. Bilgisayarını açtı ama şifresini girmede.

şifreyi girmedii.

Oturmadı bile.

Masasının etrafında dolaşmaya devam etti ve kapıda Donna'yı görünce durdu.

"Gitmem gereken bir yer var, Donna," dedi ona.

Başını sallayıp yolundan çekilmek yerine, içeri girdi ve kapıyı sessizce kapattı.

Tanrım.

Yine bir kadına aynı şeyi tekrarlamak zorunda mı kalacaktı?

"Donna," dedi sertçe.

"Hope'un kafasını toparlaması için biraz zaman tanimalısın bence." "Hope için endişelenmiyorum."

Tereddüt etmeden devam etti: "O zaman Lou'nun saat sekizde açıldığını, ama salı günleri Greta'nın saat ondan önce müşteri kabul etmediğini bilmelisin. Çalışan kadınların ona gidebilmesi için geç saatlere kadar çalışıyor. Çalışan bir kadın olarak ve benim stilistim olduğu için programını biliyorum."

Hix dişlerini gıcırdatarak,

"Ruh halinin iyi olmadığını görüyorum," dedi dikkatlice. "Ama senin gafil avlanmaktan hoşlanmayan bir adam olduğunu biliyorum, bu yüzden muhtemelen zaten biliyor olsan da söyleyeceğim. Kasabadaki herkes bunu konuşuyor."

"*Kahretsin*," diye dişlerinin arasından tısladı.

Kadın tereddütle bir adım öne çıktı, gözleri pencereye kaydıktan sonra tekrar ona döndü.

"Ve, şey, biz bu konuda hiçbir şey söylemedik çünkü hepimiz seni destekliyorduk. Düşündük ki, ta ki, şey... bilirsin, şey..." Cümlesini bitirmedi ama devam etti, "Sadece, umudumuz vardı. Her şeyin yoluna gireceğini düşündüğümüz için hiçbir şey söylemedik. Ama şimdi, şey, sanırım kasaba, sen kendi garajında durup bavullarını Bronc'un arkasına attığın andan beri bunu konuşuyor, bunu bilmelisin."

Hix burnundan nefes aldı, başını geriye doğru eğip tavana baktı ve ellerini beline koydu.

"Ama muhtemelen bunu da biliyordun," dedi kadın sessizce.

Adam tekrar kadına baktı.

"Ne olursa olsun," diye devam etti, "bu sefer başlangıçta Greta'nın gerçekten harika olduğunu söyleyeceğim."

"Greta ile aramda hiçbir şey yok," diye homurdandı.

Kız onun gözlerinin içine baktı, bir an tereddüt etti, sonra fısıldadı, "Bu çok yazık."

"Boşanmam üç hafta önce kesinleşti," diye belirtti. Kız başını salladı. "Unh-hunh."

"O, şu anda kafamdaki saçmalıklara ihtiyaç duymuyor," diye paylaştı. "Ama benim için, çocuklarım için ve bu nedenle, herhangi bir kadın için çok erken."

"Doğru," dedi kadın
yumuşak bir sesle. "Sadece
bir şey yaşadık."

Kadın yine başını salladı. "Olur böyle şeyler."

Hix başını eğdi ve botlarına bakarak, "Hope onu küle çevirecek," diye mırıldandı.

"Jep ve Marie Schroeder bu dünyanın tuzu biberidir," dedi Donna ve Hix başını kaldırıp ona tekrar baktı. "Cook ve Reed de öyle. Herkes onları sever. Hope'un ailesi kasabada öyle bir yere sahiptir ve çok saygı görürler."

Onun bakışları, en sarhoş sarhoşlardan ya da en punk çocuklardan bile dikkat çeken o kendine özgü tarzıyla onun bakışlarına odaklandı.

Ve konuşmaya devam etti.

"Ama itfaiye ekibi onu arabadan çıkarmak için Jaws of Life ile gelene kadar hiçbiri Krissy Schultz'un elini tutmadı, Hix. Ve karısı yaklaşık on beşinci kez gözü morarmış halde işe geldiğinde, hiçbiri kilisenin yanında Lyle Koch ile konuşurken görülmedi. Ve hiçbiri yaşlı Bayan Olson'a, evinin hayaletli olduğunu düşünerek her gece oraya giden, tamamen akli başında biriymiş gibi davranmadı. Ailesinin yanına gitmeden önce, otuz mil uzaklıktaki o eski çiftliğe kadar arabayla gidip, ona poltergeist'in onu başka bir aleme götürmeyeceğine dair içini rahatlatmak için evi kontrol etti. Tüm bunları, çocukları onu bir huzurevine yerleştirene kadar yaptı. Hiçbiri bunları yapmadı. Ama sen yaptın. Ve herkes bunu biliyor."

"Duydun," diye mırıldandı.

Kadının yüzü, onun hiç görmediği bir şekilde
değişti. Ama sadece bir anlığına.

Sonra başını salladı ve şöyle dedi: "Ben bu kasabada büyüdüm. Hope gibi burada büyüdüm. Onu tanıyorum, Hix. Ve o harika bir kız. Bu tüm bu olayların içinde kayboluyor, ama o gerçekten öyle. Bunu biliyorum çünkü onunla birlikte büyüdüm

ama bilmesem bile, seni tanıdığım ve senin öyle bir kadına tahammül edecek bir adam olmadığını bildiğim için bunu bilirdim. Hepimiz onun harika bir kız olduğunu biliyoruz."

Derin bir nefes aldı, gözlerini ondan ayırmadan devam etti. "İstediği olmazsa hariç. O hep böyleydi,

. Ve şu anda istediğini elde edemiyor ve onu tanıyan herkes bunun nasıl sonuçlanacağını bilir. Demek istediğim, onun kafana girmesine ve sana daha fazla endişe yaratmasına izin verme. Seni destekleyen sadece yardımcıların değil, patron. Ve seni tekrar mutlu görmek isteyen sadece biz değiliz."

Kısa bir baş sallamayla bunu kabul etti. "Bu hepimiz için geçecek," dedi ona.

"Her zaman geçer."

"Buraya geldiğin için teşekkürler, Donna."

Ona küçük bir gülümsemeyle, "Her zaman buradayım, bana ihtiyacın olursa, Hix," dedi.

Öyleydi.

O kasabada çocukları vardı, ama şimdi düşündüğünde, en yakın olduğu kişi Donna'ydı. Hope ondan ayrılmasını istemeden önce Outpost'ta onunla takılırdı, ama sonra bunu çok daha sık yapmaya başladı. O, en kıdemli yardımcısıydı, bu yüzden nadiren bir şey olduğunda, onun bir numarasıydı. O yokken diğerlerinin odaklanmasını sağlamak için ona güveniyordu ve o da onu asla hayal kırıklığına uğratmadı.

O iyi bir yardımcısıydı. İyi bir kadındı. Kocasını biliyordu. Çocukları da. Kasaba da.

Hix de biliyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve masasına döndü.

"Tamam patron, bu iş halloldu, bilmen gerek, Peters'ın inekleri yine kaçmış. 16 numaralı ilçe yolunu kapatmışlar ve trafik, olduğu gibi, tıkanmış durumda. Raporla göre, sadece üç araba var. Telefonuna cevap vermiyor. Larry ve Bets'i oraya gönderip bu işi halletmelerini isteyeyim mi?"

Peters muhtemelen hala televizyonun önünde tek başına içki içip sızmıştı, Hix'in tahmin ettiği gibi, o adi herifin karısı aklını başına toplayıp iki yıl önce onu terk ettiğinden beri her gece yaptığı gibi.

Tarlaları o iki yıl boyunca nadasta kalmıştı ve Hix, ineklerinin nasıl zayıflamadığını anlamıyordu.

Ama çitleri zayıflamıştı, çünkü adam karısı onu terk etmeden önce de iyi bir çiftçi değildi.

"Onlara bunun üçüncü kez olduğunu ve McCook County Şerif Departmanı'nın üçten fazla ama beşten az ceza verdiğini söyle. Bu yüzden o lanet çiti düzeltse iyi olur, yoksa ilçe cezaları viski bütçesinden kesilecek. Ve şerif yardımcılarımız oraya vardıklarında sürücüler hala ineklerin geçmesini bekleyecek kadar aptalca davranıyorlarsa, onlara ihbarı yapan kişiye teşekkür etmelerini ve sürücüleri başka yöne yönlendirmelerini söyle. Bu ilçe ızgara sistemine göre düzenlenmiştir, alternatif bir yol bulmaları zor olmamalı."

Dudakları titredi, "Anladım." Ve bununla birlikte, gitti.

Hix bilgisayarına döndü ve düşündü, Greta iki saat içinde işe gelmezse, Peters'la kendisi ilgilenmek zorunda kalacaktı.

Şerif için önemli bir gün. Yani yapacak bir iş vardı. Ancak Greta'nın önceden haberi olmalıydı. Ve bu haber ondan gelmeliydi.

Ama Peters'la en son uğraştıklarında, kapısını zorla açıp yüzüne bir bardak su dökerek onu uyandırmak zorunda kalmışlardı. Peters'la uğraşıp Greta'ya, salonda geçireceği gün öncesinde onu uyarmak için zamanında yetişemeyebilirdi.

Olmaması gereken şey, onun kapısına beklenmedik bir şekilde gelip, oradan ayrıldıktan sonra onun alanını ihlal etmesiydi.

İş yerine gitmesi de daha iyi değildi, ama evine izinsiz girmekten, hatta verandasında durmaktan daha iyi olacağını düşündü.

O halde iş yeri olacaktı.

O zamana kadar ve bu işi halledene kadar, haklı olduğunu ummak zorundaydı.

Bunun geçeceğini.

Ve Hope'un kayıplarının artmasına neden olmadan geçeceğini.

Saat 10'a 5 kala, Hix Lou's House of Beauty'nin kapısından içeri girdi ve Corinne ve Mamie'nin randevularına bıraktığı veya aldığı daha önce oraya gitmiş olduğu için (Hope genellikle onlarla birlikte gittiği için sık olmasa da) dekorasyona bakmasına gerek kalmadı.

Glossop'taki hemen hemen her şey gibi, zaman içinde askıya alınmıştı. Oradaki kadınlar, omuz vatkalı elbiseler giyip

saçlarını İkinci Dünya Savaşı sırasında olduğu gibi kıvrıyor olabilirdi ya da o anda oldukları gibi olabilirdi. Lou'nun koltuğunda oturan kadın, köklerine cırt cırtla yapıştırılmış gibi görünen pembe renkli sahte saç tutamları taktırıyordu.

"Uh... şey..." Lou kekelemeye başlayınca ona baktı ve yüzü ona dönük olsa da geniş gözlerinin salonun arkasına doğru kaydırıldığını gördü. "Um, hey, Hix."

"Lou," diye selamladı, sandalyesinde oturan ve tanımadığı kadına bir göz attı ve Lou'ya geri döndü. "O arkada mı?"

"O"nun kim olduğunu söylemesine gerek olmadığını biliyordu.

O ilçede herhangi bir suç işlendiğinde, Lou'yu gizli muhbir listesine eklerdi.

Her yerde durum böyleydi.

Söylentilerden spekülasyonlara ve kesin gerçeklere kadar, eğer varsa, ilk olarak yerel güzellik salonunda duyulurdu.

"Evet," diye cevapladı Lou.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Hix ve davet edilmeden o tarafa doğru ilerledi.

Bunu yaparken, Corinne ve Mamie için oraya gittiği zamanlarda Greta'nın da o salonda olup olmadığını merak etti, ama onu fark etmemişti.

Sonra arka kapıdan içeri girdi, onu şişeler, kutular ve tüplerle dolu rafların önünde dururken gördü ve o da ona döndü. Onu orada, birkaç metre ötede, canlı ve şahsen görmek, ona bir tokat gibi çarptı ve onu fark etmemiş olmasının imkânsız olduğunu anladı.

Karısını seviyordu. Birlikte olduklarında, zihni onu bir kez bile başka bir yere götürmemişti, başka bir kadınla nasıl olurdu diye merak etmemişti bile.

Ama o hala bir erkekti.

Greta uzun boylu ve yapılı biriydi. Hope'dan birkaç kilo fazlaydı, ama kiloları doğru yerlere yerleşmişti.

Cumartesi gecesini, dizlerine kadar uzanan dar siyah bir elbise giymişti. Elbisenin bir omuzu açıktı, diğer omzunun üzerine kumaş dökülüyordu ve elbise, hareket ettiğinde sallanan pullarla kaplıydı.

Şimdi ise paçaları geniş kesimli soluk bir kot pantolon ve krem rengi, bol, yakasız bir gömlek giyiyordu. Gömlek, ipeksi kumaşı ve uzun eteklerinin belinde gevşek bir düğümle bağlanmış olması dışında neredeyse erkek gömleğine benziyordu. Gömleğin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış

ve göğsündeki düğmeleri, dekolteyi ortaya çıkaracak şekilde açılmıştı.

Ve Greta'nın göğüs dekoltesi muhteşemdi.

Göğsünden aşağıya doğru, gömleğinin açıklığıyla flört eden ince altın kolyeler, saçlarına dolanan ve omuzlarını okşayan uzun ince halkalar vardı ve kot pantolonunun paçalarının altından, ayağının üzerinde bir sürü ince kayış bulunan, sivri topuklu, kahverengi süet sandaletler görünüyordu.

Ayak parmakları şarap rengindeydi.

Tırnakları da öyle.

Sıkı siyah elbisesiyle harika görünmesi yetmezmiş gibi, sadece bir kot pantolon ve gömlekle de gerçekten harika görünüyordu.

Ama onu sessizce ayakta durup ona bakmasına neden olan saçları, yüzü ve gözleriydi.

Gözleri neredeyse griye yakın açık maviydi. Büyük ve genişti, onu açık, yaklaşılabılır ve dost canlısı gösteriyordu. Ve yüzünden uzaklaşan, bal ve güneş ışığı karışımı, büyük buklelerle dolu, dalgalı ve dalgalı saçları vardı.

Ve onun harika bir gülümsemesi olduğunu hatırladı, büyük dişleri o kadar beyazdı ki, büyük gözlerinin sağlıklı beyazlığı ve bol saçları eşlik etmeseydi, gerçek dışı görünebilirdi.

Ama gülümsediğinde ve sana gerçekten gülümsediğinde, güzel, pembe dudakları genişçe açılır, şimdiye kadar gördüğü en mükemmel dişleri ortaya çıkarırdı, o gülümseme seni kör edebilir.

Ancak o anda gülümsemedi.

Zamanda donmuş gibi görünüyordu.

"Greta..." diye başladı, tam o sırada kapı arkasından kapandı.

Sesini duyunca, o anlık donmuş halinden sıyrıldı ve iki büyük adım atarak onun yanına geldi.

Başını geriye eğerek, heyecanla fısıldadı, "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir şey oldu ve bunu seninle paylaşmam gerek."

Kafasını öfkeyle eğdi ve saçları da onunla birlikte sallandı. Bu hareket bir saniyeden az sürdü.

Ve bu muhteşem bir gösteriydi.

"Evet, tıpkı eski sevgilinin Lou'yu arayıp ona, senin ve kızlarının randevularını defterinden sonsuza kadar silmesini ve hazır olmasını söylemesi gibi

Çünkü onun ekibi arayıp aynı Şeyi yapacaklar mı?" diye sordu kısaca.

O, onun omzuna baktı ve "Kahretsin" diye fısıldadı.

"Lou senin karınla arkadaş değil, benimle arkadaş," diye devam etti. "O gl kalacaktır. Ama sanırım, eski karın saklamadığı planını gerçekleştirir, Lou'nun dayanabileceği kadar. Bill bazen evliliğin bir ortaklık olduğunu ve bu ortaklığın bir parçası olarak ailesinin maaşını paylaşması gerektiğini, her ay Outpost'a gidip onun hesabını ödemek yerine, unutuyor."

Harika.

"Bill'le konuşacağım," dedi ona. Ya da bir kez daha.

"Bill ile konuşma şerif, *karınla* konuş." "O benim karım değil Greta."

"Durum değişikliğinden tam olarak haberdar edildiğinden emin değilim." "Haberdar edildi, ve eğer haberdar edilmemiş olsaydı, bu sabah konuştuk."

Kaşlarını çatarak bir adım geri çekildi. "Onu, ekibine birkaç telefon açıp, hepsinin yapılacaklar listesinden o sinir bozucu kuaför randevularını iptal etmelerini sağlayacak türden bir konuşma mı?"

"Evet, yle bir konuşma," diye yanıtladı adam.

Bir adım geri çekildi ve yanındaki yere bakarak, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Greta."

Ona baktı ve adam, o yüzdeki gözlerin bir bakışının tüm dikkatini ellerindeki kaşıntıya odaklayarak ona dokunmaya ittiğini görmezden gelmek için çaba sarf etmek zorunda kaldı.

Ve kasıklarının hissi.

"Müşterilerin iptal mi ediyor?" diye sordu.

"Henüz değil ama olacak ve bu pek iyi olmayacak. Ama şimdi oluyor... *Lou'ya*. Ve onun sandalyesine oturacak insanlar lazım, şerif, iptal edenler değil, çünkü beslemesi gereken iki kızı var ve... Bilmiyorum, belki kendisi için ramen noodle yemek isteyebilir ve belki de ara sıra Bill'e biraz yemek artığı atmak isteyebilir."

"Bu geçecek," dedi.

Ve haklı olduğunu umuyordu.

Kadın onu şüpheyle inceleyerek, "Tabii," dedi.

"Öyle olacak ve sen ve Lou iyi olacaksınız," diye güvence verdi. "Bu tek seferlik bir şeydi, insanlar bunu görecektir ve sonra başka biri dikkatlerini çekecek bir şey yapacak ve her şeyi unutacaklar."

"Tek seferlik bir olay" dediğinde kızın yüzündeki acı ifadesini görmezden geldi ve kız da geri kalanını görmezden gelerek, "Kadınları pek iyi tanımadığın belli. Kız kardeşlik harekete geçtiğinde, kızlarını hedeflerine nefret dolu sözler söylemeleri için eğitecekler, böylece onlar öldüklerinde bu nefretin ölmemesini sağlayacaklar," dedi.

Bakışları saçlarına kaydı, sonra tekrar gözlerine döndü. "Bilmiyorum, ama tahminimce yeteneklisin. En yakın kuaför 20 mil uzakta ve birisi bir iki kez o yolu kat ederek bir şey kanıtlamak isteyebilir, ama sonra sıkılır. Yine de Hope bu kasabada etkisinin farkında. İşini iyi yaparsan, müşterilerin sana sadık kalacaktır."

"Emin *olmana* sevindim."

O, kadının aralarına koyduğu mesafeyi kapattı. Bu bir hataydı.

Onun diğer tüm özelliklerine ek olarak, parfümü de onu etkiledi.

O da bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ve "Her şey yoluna girecek, Greta," diye mırıldandı.

Kadın, vücudunu sert bir şekilde tutsa da yerinden kıpırdamadı ve "Buraya gelmen, 'bu sadece tek seferlik bir şeydi' mesajını iletmeye yardımcı olmuyor, Şerif," diye cevap verdi.

O anda, ona Hixon ya da Hix değil, "Şerif" diye seslendiğini fark etti.

Buna yorum yapmadı ve bundan pek hoşlanmadığını düşünmedi.

"Sana önceden haber vermek istedim" dedi.

"Teşekkürler. Uyardın. Bana verecek başka bir uyarı varsa, kılık değiştirerek gel ya da daha iyisi, duman işaretleri kullan."

Kahretsin, onu güldürecek.

Gülmemeliydi. Bunu halletmeliydi, yoksa ona karşı başka bir şey hissetmeye başlayacaktı.

"Hazır buradayken..." diye başladı.

Bunun üzerine, kadın dar alana iki adım geri çekildi, neredeyse raflara çarpacaktı, gözlerini tavana çevirdi ve "Oh tanrım, başlıyoruz" dedi.

Boynunda bir gerginlik hissetti. "Neyin başlıyor?"

Kız ona baktı. "Aceleci davrandım, üzgünüm dostum." Elini ona doğru çevirdi. "Devam et."

"Neyin başlıyor?" diye tekrarladı.

"Çoktan seçmeli mi olsun?" diye sordu.

Topukları üzerinde geriye doğru sallandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

O bunu yaparken, kadın onu izledi, bakışları onun göğsüne indi ve yüzünde, Dew Drop'ta aralarındaki masanın üzerinde duran eline ilk kez dokunduğunda gördüğü ifadeye çok benzeyen bir ifade belirdi.

O, ona yeniden odaklandığında bunu silip süpürdü. O

da bunu görmezden gelmek için çaba sarf etti.

"A, beni bir seks objesi gibi davrandığın için tekrar özür dileyerek kendini daha iyi hissetmeye çalışabilirsin."

Kahretsin, tam da bunu yapmak üzereydi.

"B," diye devam etti, "Lou'nun arka odasında biraz sevişmek için bana asılmak ya da belki de beni sokağa çıkarmak suretiyle, beni bir pislik gibi davranabilirsin."

Tama

m.

Doğru.

O bir pislikti, ama yine de oradaydı, kız nedenini biliyordu, bu yüzden bu bokun olamayacağını bilmek zorundaydı.

"Greta..." diye homurdandı.

"Sonra C var," diye sözünü kendi sözleriyle tamamladı. "Ne zaman canın isterse, benim seks partnerin olmaya açık olup olmadığını öğrenerek, sana bir seks partisi kazandırabileceğini düşündüğün bir konuşma başlatıyorsun."

Ağzını kapattı ve dudaklarının inceldiğini hissetti.

"Ya da D, yukarıdakilerin bir kombinasyonu," diye bitirdi.

"A," diye kesti.

"Doğru," diye mırıldandı.

"Sana bir açıklama da yapmak istiyorum," diye devam etti gergin bir şekilde.

"Şey, seni dinlemeye hazırım derdim, ama *umarım* şu anda bir müşterim geliyordur."

Kahretsin, o *hem* sinir bozucu hem *de* komikti. Dew Drop'ta komik değildi.

Sadece rüya gibi şarkı söylüyor, ıslak rüya gibi görünüyor ve onun söylediklerini umursuyormuş gibi dinliyordu.

Tanrım.

Ve lanet olsun, ona kendisi hakkında hiçbir şey sormamıştı.

Tanrım.

"Çok yakın zamanda boşandım," diye bilgilendirdi onu.

"Senin bir kamu figürü olduğunu zor yoldan öğreniyorum, Şerif, bunu biliyorum. Ama şunu söyleyeyim, bir süredir Glossop'tayım, yani bunu zaten biliyordum, bu da *beni* aptal yapar."

"Sen aptal değilsin."

"Öyleyim," diye
fısıldadı.

Aniden, Hix hareketsiz kaldı.

Çünkü o da birdenbire değişti. Bütün varlığı değişti. Hatta odadaki hava bile değişti.

"Sen aptal değilsin," diye fısıldadı. Kız hiçbir
şey söylemedi.

"Her şey iyiydi, sadece yatak odanda olanlar değil." Kızın yutkunmasını izledi ama cevap vermedi.

"On dokuz yıldır evliyim. Üç hafta üç gün önce boşanma belgelerimi imzaladım," diye sonunda paylaştı.

"Günleri sayıyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet," diye aynı şekilde cevap verdi. "Ve şimdi beni anladığımı düşünüyorum."

Kız başını salladı ve ellerini dirseklerine koyarak savunma pozisyonu aldı.

Garip bir şekilde, Hix bunu gördüğü anda bir parça acı hissetti.

"Eğer birkaç ay sonra olsaydı..." Sesi kesildi. "Anlıyorum."

"Olmadı."

"Hayır."

"Yani, zaman uygun değil, benim için, çocuklarım var, onlar için, dolayısıyla senin için de." Kız tekrar başını salladı.

"Ve şimdi her şeyi mahvettim," dedi. "Aptalca davrandım. Seni..."

"Önemli değil."

"Önemli."

"Sorun değil, Hixon."

Ona Hixon dedi.

Boynundaki gerginlik kayboldu.

"Sana hissettirdiklerimi hissettirmek istememiştim ve bunun için özür dilerim.

Çok üzgünüm, Greta. Kafam çok karışıktı. Çok fazla.

fazla kafam karıştı. Aramızda bu noktaya gelmemeliydik. Bana inanmak için hiçbir nedenin yok ama yine de söyleyeceğim. Ben öyle bir adam değilim."

"Sana inanıyorum."

Onu inceledi. "Öyle mi?"

O başını salladı.

Ve o anda onu çözmeye başladı. Yüzünü yumuşatarak bunu yaptı.

"On dokuz yıldır evlisin. Onu aldatmadığın sürece, o adam olman imkansız."

"Onu asla aldatmadım."

"Buna da inanıyorum," diye fısıldadı.

Ve gerçekten inanıyordu. Adam bunu kadının gözlerinde, yumuşayan vücut hatlarında gördü.

Tanrım, o her santimetresiyle iletişim kurabilen bir kadındı.

Greta'yı anlamak imkansızdı.

O elinden gelen her şeyi yaptı. O da bunu görmezden gelmek zorundaydı.

"Tamam, iyi," diye mırıldandı ama gözlerini ondan ayırmadı. "Ama bu doğru değil. Bütün bu olanlarda suçlu olan bendim. Sen bunu hak etmedin. O zaman açıklamalıydım. Sen... *sen*... harikaydın."

"Teşekkürler," dedi sessizce.

O nefes aldı ve nazikçe, "Bunu hallettiğimize sevindim, Greta. Sana davranışımından dolayı bunu hak etmiyorum ama zaman ayırıp beni dinlediğin için çok şey ifade ediyor," dedi.

"Şey, uh... bana bunu vermek için zaman ayırdığın için teşekkürler."

Ona gülümsemek istedi, bakalım o da ona gülümser mi diye. Ama bunu da hak etmiyordu.

"Artık bir müşterin var," dedi. Kız çenesini kaldırdı. "Mm-hmm."

"O zaman seni bırakayım."

Kollarını dirseklerinden ayırıp arka kapıya doğru uzattı. "Orası sokağa çıkıyor."

"Salondan geçeceğim." Ona baktı.

"Yanlış bir şey yapmadık," dedi. "Biz yetişkiniz. Bir bağ kurduk. Birbirimizden keyif aldık. Artık sana bağlı değilim. Sen de bana bağlı değilsin." Kaşlarını kaldırdı. "Sanırım."

Kız başını salladı, saçları omuzlarına döküldü, Hix bunu görmemek için başını çevirmek zorunda kaldı.

"Bağlı
değilim."

Bağlı
değildi.

O kadar dürüstçe şarkı söyleyebilen, dinleyebilen, konuşabilen ve sevişebilen bir kadın, elbette bağlı değildi.

O da bunu görmezden geldi ve konuşmaya devam etti.

"Yani utanacak hiçbir şeyimiz yok. Saklayacak hiçbir şeyimiz yok. Hope çirkinleşebilir. Bu onun hakkı. İnsanlara onun bu hakkı olduğuna inanmaları için bir neden vermek zorunda değiliz, çünkü o hakkı yok. O, kırk bir yaşında bir kadın ve öfke nöbeti geçiriyor. Bu kasabadaki insanlar birbirlerine bağlı ve sadık. Aynı zamanda mantıklı da. Olayları olduğu gibi görecekler ve hayatlarına devam edecekler. Hope bunu yapmazsa, bu artık benim sorunum değil, ve kesinlikle senin de değil."

"Tamam, Hixon."

Onun büyük gözlerine baktı.

Ve ona Harlequin'de öğle yemeğine çıkmak istediğini söylemek istedi.

Önümüzdeki hafta bir akşam boş olup olmadığını öğrenip onu sinemaya götürmek istedi.

Bunu yapamazdı.

Çünkü eski karısı olduğu gibi, ve işler olduğu gibi, Hope ona ondan ayrılmak için nedenler veriyordu.

Ama şu anda bulunduğu durum
buydu. Aşkından vazgeçiyordu.

Greta'yı çok iyi tanıyordu. Onun eğlenceli ve dürüst olduğunu biliyordu. Ve onda, onun sahip olmaya hakkı olmayan bir kırılganlık olduğunu biliyordu.

Bildiği tek şey buydu.

Onun dairesine benzemesine gerek olmadığını kesin olarak biliyordu.

Hayatını düzene sokmaya çalıştığı bu ara dönemde. O
daha fazlasını hak ediyordu.

O ise ona bunu verebilecek durumda değildi ve Hope'un açtığı yaralarla, hayatının o döneminde, bunu birine tekrar verebileceğinden emin değildi, en azından uzun bir süre için.

O sırada Greta daha fazlasını bulabilirdi ve kafası karışık bir adamın yoluna çıkmasına ihtiyacı yoktu.

"Müşterimin yanına gitmeliyim," dedi.

Adam yolundan çekildi ve başını kapıya doğru salladı. "Git." Greta kapıya doğru yürüdü ve elini kapı koluna koydu, ama sonra ona döndü. Sonra onun kalbini göğsünden söküp çıkardı, büyük, güzel, mavi gözleriyle onun gözlerine bakarak, "O tam bir aptal," dedi.

Bununla birlikte, kapıyı açtı ve içeri girdi. Hix burnuna hava çekti.

Ve kadının parfümünün kokusunu aldı.

Kahretsin.

Bir süre bekledi.

Üç.

Sonra onu takip etti, salondaki kadınlara çenesini eğerek selam verdi. Kadınların sayısı, içeri girdiğinde olduğundan iki katından fazla artmıştı. "Bayanlar" diye mırıldandı.

Ama Greta'nın gözlerine baktı, başını yana eğdi, dudaklarını yukarı kaldırdı ve sonra arkasına bakmadan ön kapıdan çıktı.

Ve bunu, başını eğip dudaklarını hafifçe kıvrarak, Glossop, Nebraska'nın eksenini, ikisini de tanıyan herkesin, yani çoğu kişinin, hayallerin gerçekleşebileceğine inanmaya başladığı bir şekilde değiştirdiğinin ilk ipucunu bile bilmeden yaptı.

FIVE

Tek İhtiyacım

Greta

Salonun kapısı açıldı ve Lou, "Greta Şerif Hixon Drake'den bahsetmiyor!" diye bağırdı.

Ben iç geçirdim ve durulama yaptığım lavabodan kapıya baktım. Bir sonraki müşterim Shari, bana bakarak, gözleri kocaman, aceleyle içeri giriyordu.

Yirmi dakika erken gelmişti.

Genelde on dakika geç kalırdı.

"Demek doğruymuş!" diye bağırdı.

Harika.

Bütün gün böyle geçmişti.

Glossop Prensesinin eski kocasının, salonun kolay lokma kuaför-slash-lounge şarkıcısıyla (yani *benimle*) yattığı haberi yayıldıktan sonra salonun bombalanmamış olmasına rahatladığımı söylemek, dramatik bir abartı olabilir, ama doğrudu.

Hixon Drake'in iyi bir adam olduğunu, ama benim için doğru adam olmadığını öğrendiğim için rahatladığımı söylemek, hafif bir ifade olurdu, ama üzücü bir ifade.

"Greta'nın, o kapıdan giren her kadının şerifimizle ilgili ayrıntıları sorması olmadan da yeterince endişelenecek şeyi var," dedi Lou.

Shari gözlerini benden ayırmadı. "Biliyorum. Duydum. Sanırım Hope Drake, PTA telefon ağını harekete geçirip kızları bu gece senin evine gelmeleri, seni dışarı sürükleyip katran ve tüylerle kaplamaları için topladı."

Harika.

"Aptal kadınlar böyle yapar," diye araya girdi Joyce, Lou'nun koltuğuna oturmuş, Lou'nun makası kafasında çalışırken. "Jim'in av tüfeğini alacağım, Greta'nın verandasına oturacağım ve tıp uzmanlarına, kafasını kışından çıkarmak için ona saçma atarak bu konsepti keşfetme fırsatı sunacağım."

"Ben de!" Başını lavaboya geri koyan Bayan Swanson bağırdı.

dışa

rı. Bayan Swanson seksen iki yaşındaydı ve ne yazık ki o kadar kötü artriti vardı ki,

haftalık yıkama ve şekillendirme lüks değildi. Kendi saçını yapamadığı için bu bir zorunluluktı.

Kesinlikle bir av tüfeğinin tetiğini çekemezdi. Bir av tüfeğini tutacak gücü bile olmayabilirdi.

Joyce ise bunu yapabilirdi ve söylediğini tam olarak yapacak kadar inatçıydı.

"Hope Drake'den bahsetmiyoruz," dedi Lou. "Greta'nın başı belada, sorunları Hope'dan değil, annesinin onu terk etmesinden kaynaklanıyor."

Shari'nin hala kocaman gözleri bana döndü ve uzun bir "*Hayır*" dedi. Ona başımı salladım, sonra dönüp Bayan Swanson'ı bitirdim.

"Aman Tanrım!" Shari'nin haykırdığını duydum. "Umarım bugün gelir. Randevumun olduğu bir gün olsun istiyorum. Greta'nın annesinin olay çıkarmasını, küfür etmesini ve gözleri kör etmesini kaçırmak istemiyorum. Bu kasaba *aylardır* Hix ve Hope Drake'den başka bir şey konuşmuyor. Sıkıcı olmaya başladı. Konuşacak yeni bir şeye ihtiyacımız var."

Gerçekten ihtiyacımız yoktu.

Özellikle de konu benim ve annemle ilgiliyse.

"Gerçekten F kelimesini yüksek sesle ve herkesin önünde söyledi mi?" Bayan Young kurutucunun altından seslendi.

Annemi sadece Lou'ya anlatmamıştım. Saç keserken sohbet ederdik. Bu yüzden düzenli müşterilerim de biliyordu.

Lou'nun müşterileri de.

Lavaboların arkasındaki raflardan pembe bir havlu aldım, Lou ve benim katladığımız şekilde düzgünce sardığım havluyu salladım ve Bayan Swanson'ın kafasını sarmaya başladım, "F-kelimesi, B-kelimesi, H-kelimesi, D-kelimesi, muhtemelen P-kelimesini ve hatta C-kelimesini de serpiştirecektir."

Bayan Young, haklı olarak, dehşete kapılmış görünüyordu.

"Yeter," dedi Joyce. "Buraya gelip bunlardan herhangi birini yaparsa, annenin evine gidip onu oradan çıkarıp Papaz Keller'ın canlanma toplantılarından birine götüreceğim. Onu nehre daldırıp, İsa'yı görene kadar onu tutacak. Ve eğer görmezse, *İsa'yı görene* kadar onu tutacak."

Ben, Lou'ya bakarak Bayan Swanson'ın oturmasına yardım ettim, ikimiz de gülmekten karnımızı tutmamaya çalışıyorduk.

"Şu anda annen hakkında konuşuyoruz, Greta, ama sormak istiyorum, insanlar Hope yüzünden mi iptal ediyor?" Shari, başlığı yukarı kaldırılmış kurutma sandalyelerinden birine oturmuş, endişeli bir şekilde sordu.

"Hope, Lou ile olan randevusunu ve kızların randevularını iptal etti. Julie Baker da gelecek hafta benimle olan randevusunu iptal etti," diye cevapladım, Bayan Swanson'ı sandalyeme götürürken. "Ama bunun dışında..." Başımı salladım.

"Eh, bu iyi," diye mırıldandı Shari.

"Julie Baker, kötü bir şey yapma fırsatını kaçırmaktansa kendi tırnaklarını kökünden söker," dedi Joyce. "Ama kuyruğunu kıstırıp size geri dönmeden önce bir kez Styles and Smiles'a gidecektir."

"Evet, ben rahatsız değilim," dedi Lou kayıtsızca, Joyce'un acı verici derecede kısa saçlarını parmaklarıyla tarayarak, Joyce'un yıkayıp çıkma tipi bir kadın olduğu için sadece Lou'nun sevimli görünmesi için sürdüğü ürünü dağıtıyordu. "Styles and Smiles'tan gelen saçlara yapılan en az *beş* terör saldırısına şahit oldum. Francine, folyo sanatını neredeyse suç sayılacak derecede ustaca kullanmayı hiç öğrenemedi."

Bu doğruydı.

Styles and Smiles'ta folyo uygulandıktan *sonra* saçları dökülen iki kadın bana gelmişti.

Bu, Lou ve onun House of Beauty'si hakkında asla endişelenmemem gerektiğini düşündürdü. Bazı kadınlar sadece stil için değil, Lou veya beni görmek için ilçenin öbür ucuna gitmek için gereken benzin parası için de bütçe ayırıyordu. İyi bir saç elde etmek için, şerifle yatan ve küfürbaz bir annesi olan bir fahişeyi çalıştırmayı göze alıyorlardı.

Ve Francine ile tanıştım. Hoş bir kadındı. Ama Shirley Jones'tan Dorothy Hamill'e ve en güncel görünümüne, *Friends'in* ilk sezonundaki Rachel'a kadar, düz boya, ağartma, şekillendirme veya kesim istemiyorsanız, en iyi seçenek Lou'nun House of Beauty'sine veya Morsprings'te kilometrelerce uzakta bulunan Cutting Edge'e gitmekti.

Kasabada tek dükkan biz değildik. İlçede tek seçenek bizdik.

Lou, Joyce'un örtüsünü kaldırırken, Bayan Young'ın kurutucusu bing diye ses çıkardı ve o da başlığını kaldırarak konuşmaya devam etti.

"Hix kızlarını sana geri getirecek, Lou. Hope, kızlarının akıllarını kaçıracaklarını, bir yere gidip saçlarını mahvedeceklerini anlayacak kadar akli başında olmayabilir. Ama Hix kızlarını çok sever ve o bir erkek olabilir, ama aynı zamanda iki kızın babasıdır, bu yüzden bunu anlayacaktır. Tabii ki, onları Francine'i görmek için Yucca'ya götürmek için benzin parasını boşa harcamayı da pek sevmeyecektir."

"Umarım öyledir," diye cevapladı Lou, Joyce'dan kesim ve şekillendirme ücreti olarak nakit parayı alırken. "Onlar iyi kızlar ve saçları harika. Onların saçlarına dokunmayı özleyeceğim."

"Zaten," diye araya girdi Shari, "kız arkadaşının çalıştığı salonu küçümsemez."

Gözlerim Bayan Swanson'ın saçını taramaktan Shari'ye kayarken, göğsüme ağır bir yük çöktüğünü hissettim.

Lou'nun dikkatinin üzerimde olduğunu hissettim ve bir şey söylemek üzere olduğunu hissettim.

Ama ben ondan önce davrandım.

"Ben onun kız arkadaşı değilim, Shari." "Ama duydum ki..." diye başladı.

"Tanıştık ve biz..." Bakışlarımı Lou'ya kaydırdım, sonra tekrar Shari'ye döndüm. "Onun için henüz çok erken. O iyi bir adam ve onunla tanıştığıma memnunum, ama bu tek seferlik bir şeydi."

"Eski sevgilisi gibi aklını mı kaçırdı?" diye sordu Joyce inanamayan bir şekilde ve dikkatim ona kaydı.

"Onun için çok erken."

"Çok erken, çok erken," diye Joyce bana tersledi. "Hixon Drake bana hiç aptal gibi gelmemişti. Aksine, tam tersi. Ve herkes bilir ki, iyi bir şey kucağına düştüğünde onu itip 'Şimdi doğru zaman değil' diyemezsin. Ben, kafası karışık karımın, yastığının yanında başını yaslayan iyi şeyi görmediğini kabullenmeye çalışıyorum. Hayır. O iyi şeyi kaparsın, ona sıkı sıkı sarılırsın ve hayat sana hatırlatırken tüm o kabullenme sürecini yaşarsın, kötü şeyleri atlatırsın, iyi şeyler her zaman hemen ardından geri gelir."

"Bu çok güzel bir söz, Joyce," dedim ona sessizce.

"Güzel demiyorum," diye karşılık verdi. "Çocuklar bugün buna ne diyor?" Cevap beklemek için duraksamadı. Uzun boylu, güçlü, sağlam, çiftçi karısı vücudunu Lou'nun sandalyesinden kaldırırken, "Gerçekçiyim," dedi.

O anda Lou'ya baktım. Lou'nun benim ona bakmama gerek yoktu.

O zaten emir vermişti: "Tamam, bu konuyu kapatalım." Joyce, Bayan Swanson ve benim yanına geldi.

"Şerifin ofisine gidip Hix'e bazı şeyleri anlatmayı düşünüyorum," dedi.

Bayan Swanson korkmuş bir ses çıkardı, muhtemelen Joyce sadece yıkayıp çıkaran türden bir kadın olmadığı için. O, saçmalamayan, cesur ve fikrini söylemesinden rahatsız olsanız da umursamayan biriydi ve söylemesi gerektiğini düşündüğü birçok fikri vardı.

"Lütfen bunu yapma" diye fısıldadım.

"Yapmayacağım, kızım," dedi Joyce. "Yapmak istiyorum ama seni çok seviyorum, bu işe karışamam. Kafası eski karısı gibi kışına gömülü, kendi sorunlarını kendisi çözmeli. Ve bunu yaparken iyi bir şeyi geçirirsa, bu onun sorunu." Bana doğru eğildi. "Ama şunu söyleyeyim, Hope için endişelenme. Onu küçüklüğünden beri tanıyorum. Bazen yaramazlık yapabilir, ama bunun kendisini kötü gösterdiğini fark ettiği anda geri adım atar. Bu kasabadaki herkes bunu bilir ve bu kasabadaki hemen hemen herkes seni tanır, bu yüzden sorun yaşamazsın. Senin gibi iyi bir kızın sorun yaşamaz. Sadece sabret, Greta. Farkına bile varmadan her şey geçip gidecek."

"Teşekkürler, Joyce," diye gülümseyerek cevap verdim.

"Her neyse," diye mırıldandı ve Lou'ya döndü. "Altı hafta, Lou."

"Programımda yazdım, Joyce," diye cevapladı Lou.

Bunun üzerine Joyce dışarı çıktı.

"Umarım bunun için henüz çok erken olduğu konusundaki fikrini değiştirir," dedi Shari, ben de Bayan Swanson'ın saçına ince bir çubuk sarmaktan ona baktım. "Rich bile kozmosta bir şeyler yolunda gitmediğini söylüyor, senin bir erkeğin yok. Ona hep, sana layık olacak kadar erkek olan bir erkek olup olmadığından emin olmadığımı söyledim."

Bunu duyunca içim ısındı.

"Vay canına, Shari, bu çok tatlı," dedim ona.

"Belki de bu doğru," diye cevapladı. "Sen ve Hix'i duydum, işte bu, dedim. Hope'un onu kovduğunu duyduğum anda bunu düşünmeliydim."

Bu, göğsümü ısıtmadı. Yine ağırlaşmasına neden oldu.

"Büyük yeğenim Owen, şehre geri taşındı, Greta," dedi Bayan Swanson sandalyesinden bana ve ben ona baktım. "O iyi bir çocuk. Babası yaşılanıyor ve yardıma ihtiyacı var. Karısı da kafayı

ama en az üç yıl önce her şeyi mahvetti. Onun için çok erken olmayacak."

"Birini bulmak istemiyorum Bayan Swanson," dedim nazıkçe. "Ama bunu düşünmeniz çok hoş."

Ben tarakımın sivri ucuyla başka bir tutam saçı ayırıp kıvrırırken, gözleri aynaya döndü. "Hazır olduğunda bana haber ver, tatlım. İkinizi tanıştırmak benim için bir zevk olur."

Yine Lou'ya baktım, Bayan Young'ın bukle maşalarını çıkarıyordu ama bunu beni izleyerek yapıyordu.

Her zamanki gibi yoğun bir gün geçiriyorduk. Bu nedenle, arka odada Hixon ile olanları onunla paylaşma fırsatım olmamıştı.

Lou ile yıllar önce, kuzeninin düğünü için Denver'a geldiğinde tanışmıştık. Çalıştığım salon, gelinin ve nedimelerinin saçlarını yapmak için stilistleri göndermişti. Lou, işleri gözetlemek için oturmuştu, sohbet etmeye başladık ve tanışmamızdan birkaç dakika sonra onun benim gibi biri olduğunu anladım.

O da aynı şekilde hissettiğini saklamadı.

E-posta, mesaj ve ara sıra telefon görüşmeleriyle iletişimimizi sürdürdük ve Keith benimle ilişkisini bitirdikten kısa bir süre sonra, bana Sunnydown'dan ve stilistinin Omaha'ya taşınacağından bahsetti. Çünkü internette tanıştığı adam oradaydı ve ilişkileri ciddileşiyordu.

Daha sonra Glossop'ta tatil yaptım, Lou ve ailesiyle kaldım, Andy için Sunnydown'a baktım ve buranın daha temiz, daha güzel, insanların harika olduğunu ve Denver'daki yerinden çok daha ucuz olduğunu gördüm.

Böylece taşındım ve Andy'nin vasisi olarak onu da yanımda götürdüm.

Lou, Glossop'ta uzun süredir yaşıyordu (on altı yıl önce Bill ile evlendiğinde Yucca'dan buraya taşınmıştı) ve işinden dolayı birçok bağlantısı vardı, beni sanki doğduğumdan beri orada yaşıyormuşum gibi bu kasabaya yerleştirdi.

Yani birbirimizi çok uzun zamandır tanıyor değildik, ama her gün birlikte çalışıyorduk, o uzaktan bana göz kulak oluyordu ve benim için çok değerliydi.

Karşılığında, onun iş yerinde harika saçlar yaptım, kızlarına kendi kızlarım gibi davrandım ve o benim evimde viski içip Bill'in neden pislik olduğunu anlatırken, Bill'in pislik olduğunu söylemedim.

Başka bir deyişle, çok yakındık.

O anda ona baktığımda, endişeli olduğunu anladım.

Hixon ve benim hakkımda söylentiler yayılmış olmasından endişeliydi. Annemin pes etmiş olmasından endişeliydi. Hope Drake'in savaş ilan etmiş olmasından endişeliydi. Ve Hixon'ın salona girip, en iyi arkadaşım ile henüz konuşma fırsatı bulamadığım şeyleri arka odada benimle konuşmuş olmasından endişeliydi.

Ben de Bayan Swanson'ın saçını yaptım ve Bayan Swanson başlık altında beklerken Shari'nin saçlarına folyo koydum. Sonra ikisinin de işini bitirdim, Lou ise salona gelen müşterilerle ilgilendi, saçlarını yaptı, Hope, Hixon, annem ve benim hakkımda fikirlerini söyledi.

Lou'nun randevularından biri, boyasının kurummasını beklerken dergi karıştırarak boş vakit geçirirken, ben de dışarı çıkıp geç öğle yemeği almaya gitmek için mola verdiğimde, bir sonraki müşterim için ihtiyacım olan malzemeleri ararken beni arka odada köşeye sıkıştırdı.

"Tek seferlik mi?" diye sordu.

Ona döndüm. "Lou..."

"Dün gece Dew'da olanlarla ilgili üç telefon aldım, biliyorsun, buraya geldiğinde sana söylemişim. On dakika geçmeden, Hix her sabah işe başlamadan önce seni ziyarete geliyormuş gibi içeri girdi. Sonra çıktı ve sana gülümsedi, sana gülümsediği gibi. Ve bu tek seferlik bir şey mi?"

Ona baktım. "Bana nasıl gülümsedi?"

"Kızım, *tam sana* gülümsedi. Nasıl fark etmedin?" Neden bahsediyordu?

"Ben... o... biz..."

Bana nasıl gülümsedi?

Bu soruyu kafamdan silip attım ve Lou'ya söylemem gerekenleri söyledim.

"Bu tek seferlik bir şey olması onun fikri. Bu sabah Hope'un savaşa hazır olduğunu söylemek için geldi. Ben... o... biz..." Bunun üzerine sadece başımı salladım ve fısıldayarak, "O sadece nazik davranıyordu çünkü aramızda olanlar..." Derin bir nefes aldım ve yumuşak bir sesle, "İyi idi, Lou."

O arkasına yaslandı ve iki elini de havaya kaldırdı. "Tabii ki iyi idi. Tanrı şakacı olabilir ama o kadar iyi bir adamı yaratıp, o kavramı *sonuna kadar* görebilecek yetenekleri ona vermeyecek kadar acımasız bir şaka yapmaz."

Tanrı kesinlikle bunu yapmıştı.

"Bana nasıl gülümsedi?" diye tekrarladım.

"Sanki o kapıdan çıkıp seni geride bırakmak istemiyormuş gibi, aksine seni de yanında sürükleyip çıkarmak istiyormuş gibi."

Nefes almam zorlaştı. O

haklıydı.

Bunu nasıl gözden kaçırdım?

"Hix ve Hope'u birlikte her zaman sevmişimdir," dedi ve ben yine ona baktım. "Birlikte çok yaklaşıyorlardı. İkisi de çocuklarını deli gibi seviyorlardı. İkisi de birbirlerini deli gibi seviyorlardı. O şımarık bir velet olabilir, o da bir erkek, hiçbir erkek tamamen clueless olduğu anlardan kaçamaz, Hix gibi bir erkek bile. Ama o onu seviyordu. Ona bakışından, herkesin ne kadar çok sevdiğini bilmesini umursamadığı belliydi. Onların o zorlu dönemi yaşamaları çok yazık olmuştu."

Hope'u hiç sevmemiş olsam da ve Hixon'ı hiç tanımıyor olsam da, ben de aynı şeyi hissetmiştim.

"Dew'de olanlarla ilgili ilk telefonumu alana kadar," diye devam etti. "Sonra evimden çıktı ve sana o gülümsemeyle baktı. O zaman düşündüm ki, Tanrı'nın işleri gizemlidir. Yıllardır karısına baktığı gibi baktı ve şimdi onun bunu hak etmediği kanıtlandı. Ama seninle geçirdiği bir gece, sana bakışları ve gülümsemesi ile ne bulduğunu fark ettiğinde, onun hala çekici olduğunu kanıtladı."

Yine başımı salladım. "O... olanlar... sadece bir hataydı. Tam olarak hata değil, ama kötü bir zamanlamaydı. Hiçbir şey olmuyor. O, karısından birkaç hafta önce boşandı."

"Dün boşanmış olması umurumda değil," diye karşılık verdi. "O da inkâr aşamasında olabilir, Greta, çok kısa sürede çok fazla şey yaşadı. Neredeyse yirmi yıllık bir evlilik bittikten sonra hayatını yeniden kurmak için ne kadar çaba gerektiği hakkında hiçbir fikri yok. Bilmek de istemiyorum. Ama Şerif Drake gibi iyi bir adam bile, eski karısının savaşa hazırlandığını duyunca, tek gecelik ilişkisini uyarmak için yerel salona gidip kapıları kapatmasını söylemez. İşine devam eder ve kız kardeşlerin sorunlarını çözmelerine izin verir, ne olursa olsun. En iyi ihtimalle, müşterilerinden biri olan yardımcısını sana uyarı vermek için gönderir. Yapmadığı şey ise, iş yerinin arka odasında seninle özel bir an geçirmek için zaman ayırmak, sonra da sana olanları anlatıp, şimdi yoluna devam ettiğini söyleyerek, sana bakıp eskisi gibi gülümsemek."

"Buna inanamıyorum," dedim ona.

"Ben kendi gözlerimle gördüğüm için inanıyorum. Ve söyleyeyim, tek gören ben değildim."

Bunu düşünemedim. Beni ikna etmişti.

Ben de kendimi anlamalıyım, yoksa tehlikeli bir şey yapabilirdim. Hiç yapmadığım bir şey.

Umut.

"Hayır, ne dediğimi anlamıyorsun. İnanamıyorum, çünkü *inanmayacağım*."

O sustu.

Ben sesimi yükselttim.

"Dinle Lou, o iki kez açıkça söyledi, olan oldu ve bitti. Beni sevdiğin ve onu sevdiğin ve onun benimle birlikte olma fikrini sevdiğin için bunu belirli bir şekilde yorumluyor olabilirsin. Ama gördüğün şey, gördüğün şey değildi. Öyle olsa bile ve kafası karışık olsa bile, gördüğün şeyin o olduğuna inanamıyorum çünkü zaten yeterince derdim var ve tüm bunları ve nasıl sonuçlanacağını kaldıramam."

"Greta, kızım..."

Ona yaklaştım ve ona küçük, mutlu olmayan bir gülümseme attım.

"O iyi bir adam ve bu yüzden kendisi geldi. Bir başka nedeni de, durumunu açıklamakti. Ve bunu takdir ediyorum, Lou. Çünkü aramızda bir şey *vardı* ve bu güzeldi. Ben hissettim ve bence o da hissetti. Ama şu anda hayatında, Hope'un durumu ve onun tarafından zor durumda bırakılması nedeniyle, beni de o zor durumdan kurtarmaya çalışıyor. Beni bundan koruyor. Ve sadece bir gecemiz oldu, onu çok iyi tanımıyorum, ama bu onun hakkında çok şey söylüyor."

"Nasıl sonuçlanacağını biliyorum," dedi.

"Hayır, bilmiyorsun. Ben de bilmiyorum. O da bilmiyor," diye cevapladım.

"Sen kendin söyledin, ben de gördüm, onun ona karşı hislerini. Çok taze ve uzun süredir birlikteler, üç çocukları var, küçük bir kasabada yaşıyorlar, her şey olabilir."

"Yani, aralarını düzeltereklerini mi düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Belki."

Kaşlarını çattı. "Sana bunu istediğini söylediğini mi söylüyorsun?"

Kafamı salladım. "Sanmıyorum. O, onun en sevdiği kişi gibi görünmüyordu."

"Peki, biliyor musun?" Oh,
hayır.

Bazı şeyleri biliyordum.

Ayrıca bazen Lou'nun "bazı şeyleri" duymak istemediğimi de biliyordum.

O, Joyce'tan daha kötüydü.

"Lou..." Onu durdurmaya çalıştım.

"Hope Drake, artık o belgeler dosyalanmış olduğuna göre, birisi ağzını kapalı tutup aralarındaki ilişkinin nasıl gelişeceğini beklemeyi bıraktığında, en sevdiği kişi olmaktan çok uzaklaşacak. Birisi, onu o kadar zor duruma sokmasının sebebinin, onun amcasından aldığı mirası, kendi istediği şey yerine, ona yirmi beş bin dolarlık yirmi yıl dönümü yüzüğü almak için kullanmasını istemesi olduğunu açıklayacak."

Tekrar denedim.

"Lou..." Ve başarısız
oldum.

"Acil durumlar için biriktirmek. Ama acil bir durum olmazsa, kızını hukuk fakültesine göndermek için kullanmak ve belki de diğer kızına bu hayatta ne olmak istiyorsa ona yardım etmek için biraz fazladan para ayırmak ve bu iki şey için biriktirdiklerini kızlarına hayal edebilecekleri en güzel düğünleri yapmak için kullanmak."

Evet.

Hixon, eski karısı Hope hakkında bunu paylaştığında pek mutlu olmayacağını hissettim.

Lou devam etti.

"Muhtemelen bu kasabada Hixon'ın o belgeleri imzalamasından en çok korkan kişi Hope'du. Onun pes edeceğini düşünmüştü. Ama pes etmedi. Ve şimdi çaresizce uğraşıyor. Her şeyi mahvetti, hem de fena halde. Ve görüldüğü kadar aptal değil. Hix onun saçmalıklarını fark etmeden onu geri kazanması gerekiyor. Eğer tekrar bir araya gelirlirse, kimse bir şey söylemeyecek. Bu arada o, zamanına değer birini bulursa, Hope sadece işi batırmış olmayacak. Tamamen *mahvolmuş olacak*."

"Bunun benimle bir ilgisi yok," dedim.

"Tatlım, yanıyorsun. Dew'da ya da sonrasında ne olduğunu bilmiyorum, sadece senin bugün ne zaman çıkacağını bilerek oraya geldiğini ve o saatte vardığını biliyorum, böylece seni gören ilk kişi o oldu,

tek bir şey düşünerek yaptı." Tekrar bana yaslandı. "Sen. Bu tek gecelik bir ilişki değil. Bu, *kadını koru* demek."

Kadınını koru. Senin kadını.

Onun kadını.

"Lütfen dur," diye yalvardım. O geriye yaslandı.

"Öyle değil," diye tekrarladım.

Bana bir saniye baktı ve sonra şöyle dedi: "Greta, bazen hayatında iyi şeyler elde etmek için çaba sarf etmen ve hatta bunun için savaşman gerekir."

Haklı olabilir. Yine de yanıliyordu.

"Mesele o değil," dedim bir kez daha.

Sesi yumuşadı. "Seni seviyorum, tatlım. Bunu biliyorsun. Asla şüphe etme. Ama hayatın sana olanları kabulleniyorsun ve bazen mücadele etmek iyi bir şeydir."

"Haklısın. Kesinlikle. Bu konuda haklısın. Ama şimdi bunun zamanı değil."

"Bence..."

"Keith benim için her şeydi." Ağzını kapattı.

Gözlerim yaşardı ama kendimi tuttum. "O benim her şeyimdi." "Greta, kızım..."

"O iyi biriydi. Bana iyi davranırdı... benimle birlikteydi..." Cümleyi tamamlayamadım. Sadece "Ve onu kaybettim" dedim.

"Kavga mı ettiniz?"

Bu konuya giremezdim.

"Önemli değil," dedim ona. "Onu kaybettim. Şimdi bu adam... O iyi bir adam, Lou, sen de biliyorsun. Herkes biliyor. Eğer denersem ve kazanamazsam bana ne olacak?"

"Kazanırsan ne olur?" Ben de bu konuya giremedim.

"Bu benim başıma pek sık gelmez."

"Belki de mücadele edersen gelir."

"Ve belki de bu beni daha da hırpalır." "İtiraf etmeliyim ki, çoğu insandan daha fazla acı çektin," diye mırıldandı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum, komik olmaya çalışarak. Gülmedi.

"Belki de bir değişiklik yapmanın zamanı gelmiştir," dedi.

Tamam.

Bunu

bitirmeliydim.

İkimiz için de.

"Biliyorsun, annem Andy'yi doğurduğunda ben on dört yaşındaydım ve sonra bir çocuğu olduğunu tamamen unuttu."

"Tatlım," diye fısıldadı Lou, sesi yumuşadı, yüzü yumuşadı. O biliyordu.

"Bu yüzden onun bezini değiştiren, biberonunu veren ve ağladığında uyanan bendim. Büyüdüğünde kahvaltısını hazırlayan, okula götüren ve ödevlerini yaptırtan bendim. Evden ayrıldıktan sonra bile her sabah erken kalkıp aynı şeyleri yapan bendim. Futbol maçlarını hiç kaçırmayan ve veli toplantılarına katılan da bendim."

Gözleri buğulanmaya başladı, ama onun beni de bu hayallerine ve umutlarına sürüklemesine izin vermeden önce, onun benimle ilgili hayallerini ve umutlarını başlangıçta kesmek zorundaydım.

On dört yaşında, taşımadığım bir çocuğun annesi olmuştum ve bu beni rahatsız etmiyordu çünkü Andy'yi gördüğüm anda ona aşık olmuştum. O sevilecek biriydi ve ben kısa hayatım boyunca hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Ona içimde biriktirdiğim tüm sevgiyi ve hak ettiği tüm sevgiyi verdim.

Bu çok fazlaydı.

Ama ondan önce bile, bana verilen anne ve babamdan bahsetmeye gerek bile yok, hiç hayallerim olmamıştı ve ilk randevumuzdan sonra beni öptüğü andan itibaren hayatımın geri kalanını Keith ile geçirmek dışında hiçbir şey ummamıştım.

Şimdi başlayamazdım.

"Ama Andy'nin vücudu ezilip kafatası kırıldığında direksiyonda olan oydu. Ve bundan çıkan tek iyi şey, onun alkollü araç kullanmaktan sekiz ay hapis cezasına çarptırılması ve benim onun vasisi ilan edilebilmemdi. Yani hayatın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ne için savaşmaya değer olduğunu biliyorum. Ve öğrendiklerimden, bir erkeğin hayatındaki dramaya kapıldığında, bana şu anda elinden gelen en iyi şeyi sunarken, onun bana iyi davranmasını kabul etmem gerektiğini biliyorum. Beni o dramadan uzak tutmasını."

Elimi kaldırıp koluna dokundum, sonra indirdim.

"Benim için iyilik istemen hoşuma gidiyor Lou," dedim yumuşak bir sesle. "Anlaman gereken şey, benim sahip olabileceğim tek şeyin bu olduğu ve geçmişte olanlardan sonra bununla sorunum olmadığı."

"Belki de Bayan Swanson'ın Owen'ıyla tanışmalısın," diye mırıldandı.

Ona gülümsedim. "Elimdekilere sadık kalmaya ne dersin? Annem ve Hix ile Hope Drake arasındaki bu durum ne olursa olsun, ben bundan memnunum. Harika bir işim var. Harika bir evim var." Ona kocaman bir gülümseme attım. "İyi arkadaşlarım var. Burası harika bir yer. Sessiz bir kasaba. İyi insanlar var. Huzurlu. Güzel. İnsanlar birbirlerine göz kulak oluyor. Her şey basit. Bu Hope meselesi geçip gidecek ve o ikisi nasıl devam edecekse öyle devam edecekler. Annemle işimin bittiğine zaten karar verdim. Beklediğimden daha inatçı olabilir, ama Greta Money Bank kurduğunda, içeri süzüldüğü gibi dışarı da süzülecektir." Omuzlarımı bir kez daha silktilim. "Ve sonra her şey huzurlu, sakın, güzel olacak. Basit."

"Senin için daha fazlasını istiyorum, bebeğim."

Bunun üzerine biraz güldüm ve gülüşüm bittikten sonra ona gülümsemeye devam ettim. "Şaka yapmıyordum," dedi bana.

"Biliyorum, tatlım," diye cevap verdim. "Mesele şu ki, benim sahip *olduğum* şey daha fazla. Bu, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi şey. Evet, Keith'le birlikte olduğum zamankinden bile daha iyi, çünkü o zamanlar, ona veremediğim şeylerin gölgesinde kalıyordum, bana verdiği her şeyi ona geri veremiyordum ve benim buna layık olmadığımı anladığında çok korkuyordum. Ben mutluyum. O yüzden benim için daha fazlasını istemene gerek yok, Lou. İhtiyacım olan her şeye sahibim."

"Yine de senin için daha fazlasını istiyorum."

"Tabii ki, sen benim arkadaşımsın. Bu senin işin," diye cevap verdim. "Ama şu anda Harlequin'den tavuk kanadı istiyorum ve onları hemen almazsam, saçımı yaparken soğuyacaklar. Soğuk da iyiler ama sıcakken daha lezzetliler."

Lou, Lou olduğu için -gerçekten iyi bir arkadaştı- bunu anladı ve istediğimi anladı.

"Benim siparişim de o. Ve kıvrıkcık patates kızartması."

"Sanki bunu söylemen gerekiyormuş gibi," diye mırıldandım ve raflara döndüm. Lou kapıya döndü.

İhtiyacım olanı alırken, o benim adımları seslendi.

Omzumun üzerinden ona baktım.

"Bunu duymaktan hoşlanmayacağını biliyorum, ama hak ettiğinden çok daha azıyla yetinmeye razı olduğun hayat, kalbimi kırıyor Greta."
Onun bu sözlerini duyunca kalbim hızla çarptı.
Sonra kapıdan çıktı ve kapı arkasından kapandı.

O gece saat yedi buçukta, çelik kenarlı siyah, kutu şeklinde seyahat çantamı Bayan Whitney'in ön kapısına kadar sürdüm.

Her zamanki gibi kapıyı açmış ve beni bekliyordu. Çantayı, yolun ortasında bulunan ve kapısına giden kısa yürüyüş yoluna çıkan beş beton basamağa çıkarmadan önce.

Yaklaştığımda bana "Her zaman en güzel kıyafetleri giyiyorsun," dedi. "Gömlek ve kot pantolon bile New York'un kaldırımlarında yürüyormuş gibi görünmesini sağlıyorsun."

"Sen de her zaman en tatlı sözleri söylersin," diye cevap verdim.

Gözleri ayaklarıma indi. "Ama bütün gün ayakta dururken o topuklu ayakkabıları nasıl giyebildiğini hiç anlamıyorum."

"Pratik yapıyorum," dedim.

"İçeri gel, canım," dedi ve ben ekran kapısını açarken yolumdan çekildi. "Akşam yemeğini yedin mi?"

Ve her zaman akşam yemeği yedim mi diye sorardı.

Ben de ona her zamanki cevabımı verdim. "Eve gidince bir şeyler yerim."

"Kuzu pirzolası ve patates püresi var," dedi. "Hala sıcaklar."

"Teşekkürler Bayan W, ama öğle yemeğinde ağır, akşam yemeğinde hafif yerim."

"Tamam, Greta, içeri gir, içeri gir." Beni giriş holünden içeri itti ama orada durdurdu. "Sadece kocama bir bakacağım." Soluk mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Ve setten sonra tekrar bakmam gerekecek, tatlım."

"Biliyorum, Bayan W. Sorun değil. İçeri girip hazırlanacağım." Bana küçük bir gülümseme attı ve merdivenlere doğru yöneldi.

Mutfağa girdim.

O da içeri girdi ve ben mutfak lavabosuna eğilirken saçlarını yıkadım, sonra onu masadaki sandalyeye oturtup işime başladım.

"Peki, Glossop'ta bilmem gereken neler oluyor?" diye sordu.

Muhtemelen kasabada bunun ne olduğunu bilmeyen tek kadın oydu.

Bunun nedeni, kocası "bay"ın üç yıl önce geçirdiği kalp krizi sonucu beynine oksijen gitmemesi nedeniyle yaşam destek ünitesine bağlı olarak üst katta yatmasıydı.

Vücudunu hayata döndürmüşlerdi.

Geri kalanını canlandıramamışlardı.

Ve kadının onu hastanede tutacak sigortası ya da fişi çekecek cesareti yoktu.

O da onu çok seviyordu, onu terk etmeyi reddetti, yanında olmadığı zaman onun kaybolacağından korkuyordu. Haftada bir kez markete gidiyordu. Ve Pazar öğleden sonraları Papaz Keller ona dua etmek için geliyordu.

Ve iki haftada bir, ben çamaşırlarını yıkayıp ütiledim.

Buraya ara sıra gelen başka arkadaşları da vardı.

Ve asla uyanmayacak olan uyuyan bir kocası vardı ve o da üst kattaki yatakta ona bakmaya devam ediyordu.

Bu çok güzel ve tatlıydı. Aynı zamanda çok da üzücüydü. Hayattı işte.

Ona, annem dahil, Hixon ve Hope Drake hariç, bildiğim her şeyi anlattım.

"Umarım annen çöpünü Güzellik Evi'ne getirmez," diye mırıldandı ben bitirdiğimde.

"Getirecek, Bayan W. Ama onun tarzının bu olduğunu ve benim yaptıklarımı değiştirmek zorunda olmadığını öğreniyorum."

"O, benim kardeşime de senin kardeşine yaptığını yaptı, canım," diye sessizce başladı, "bunca yıldır ona para vereceğimi sanma."

Yukarıda hiç görmediğim adamı düşündüm ve fısıldayarak, "Evet, verirdiniz," dedim.

Bir saniye düşündü ve fısıldayarak cevap verdi, "Sanırım haklısın."

İkimiz için de konuyu değiştirmem gerektiğini hissettim.

"İstersen, gelecek hafta Lou'dan salon için randevu alırım. Sen içeri gir, ben de programımı boşaltıp babanın yanında olurum," diye teklif ettim, ilk kez değil.

"Ah, çocuğum, çok tatlısın. Ama Burt'ü bir yabancıyla bırakmak doğru olmayabilir. Uyandığında senin görünüşünü beğeneceğinden eminim. Ama bunu atlattıktan sonra, yine de benim nerede olduğumu merak edecek."

Uyanmayacaktı, uyanamazdı. Beyni Andy'ninkinden daha fazla gitmişti.

Umut etmenin boşuna olduğunun bir başka kanıtı daha.

Yine de, ilk kez ısrar ettim: "Belki Papaz Keller gelip onunla oturur."

"Sanmıyorum, Greta. Ama sen iyi bir kızsın ve teklifin çok hoş."

Her zamanki gibi bu konuda susuyordum.

Olayların ardından mutfağında kendi kurduğu kurutma makinesine doğru yürürken, "Yemek pişirirken ojenizi değiştirmek ister misiniz?" diye sordum.

Gözleri bana doğru çevrildi ve parladı. "Ojenizi getirdiniz mi, canım?" Ona gülümsedim. "Her zaman getirmez miyim?"

O da gülümsedi. "Elbette. Geçen bahar kullandığın inci rengi şeftali rengini almak isterim. Sonbahara girdiğimizi biliyorum, ama ben sonbahar insanı değilim. Ben bahar insanıyım. Kadınlar bu tür şeylere önem verirken, renklerimi profesyonelce yaptırmıştım. Ama sonbaharda bahar rengi, tırnaklarımda inci rengi kabaklar varmış gibi olacak diye düşünüyorum."

"Kulağa harika geliyor," dedim ve çantamdan başka bir bölme çıkarmak için ona doğru yöneldim.

Ojesini değiştirdim. Saçını yaptım. Ve ayrılmadan önce ona sarıldım, o da her zamanki gibi, bana ödediği ücret ve yüz yüze verdiği bahşışın üzerine, bulabildiği herhangi bir cebime yirmi dolar sıkıştırdı.

Lou'nun bakması gereken bir ailesi vardı, bu yüzden akşamları ev randevularına gelemiyordu. Eski stilisti gençti ve işten sonra bir hayatı vardı, bu yüzden bunu yapmayı reddetmişti. Bu da Bayan Whitney'i Francine'in Yucca'dan gelip, benzin parasını karşılamak için iki kat ücret almasına mahkum etti.

Lou bana ilk kez sorduğunda evet demiştim.

Bayan Whitney pek misafir ağırlamıyordu ve daha da az dışarı çıkıyordu. Ama bu, saçlarının güzel görünmesini istemediği anlamına gelmiyordu.

Evine gelmek için zaman ayırdığım için bana minnettardı, bu da çok uzun bir günün ardından eve geç saatte dönmem anlamına geliyordu.

Bunu o kadar takdir etti ki, bana fazladan yirmi dolar vermek istedi. Ben bu konuda tek kelime etmedim.

Gerek yoktu. Bunu yapması gerekiyordu.

Ben de yapmasına izin verdim.

Ondan sonra eve gittim ve eve giderken Andy'yi aradım.

Personel onu benim için telefona bağladı ve ben sürerken onun konuşmalarını dinledim, sonra da kendime ıspanak salatası hazırladım.

kıyılmış haşlanmış yumurta, dilimlenmiş kırmızı soğan, kurutulmuş kızılcık, dilimlenmiş badem ve biraz peynir serpiştirerek ıspanak salatası hazırladım.

Gitmesi gerektiği için, ben yemeden önce onu bıraktım.

Arkamı temizledim ve çay yaptım.

Sonra verandama çıkıp hasır sandalyeme oturdum.

Havada yazın veda ettiğini gösteren hafif bir serinlik vardı. Yakında, verandamda otururken, geçen sonbaharda olduğu gibi bir süveter giymek zorunda kalacaktım.

Ama o anda ihtiyacım yoktu.

Sandalyeye çapraz bacaklı oturdum ve orada bıraktığım kitabı aldım.

Kitabı kucağımda dengede tuttum, çayımı dudaklarıma götürdüm ve gözlerimi sokağa çevirdim.

Glossop'un huzur ve sükunetini içime çekmeye başladım.

Oldukça yoğun ve uzun bir gün olmuştu.

Ama orada yaşamaktan en çok hoşlandığım şey, başka bir hayatta ya da doğru zamanda, mucizeler yaratıp benim her zaman dengesiz olan dünyamı dengeleyebilecek ve aynı zamanda beni mutlu edebilecek bir adamla tanışmış olmamdı. Eski karısı, öngörülebilir gelecekte şüphesiz birçok hoş olmayan şekilde ortalığı karıştıracak olsa da. Annem benden istediğini elde etmek için bana işkence etmek için ne hayal ederse etsin.

Ne olursa olsun.

Glossop'taki verandamda, tam da olmam gereken yere geldiğimi hatırlatan o yer her zaman vardı.

Hiçbir zaman umutlarım ve hayallerim olmayabilirdi.

Ama yaşadığım hayatla, her zaman tam da o anda yaşadığım şeyi arzulamıştım.

Sakinlik. Huzur. Sadelik.

Benim için.

Ve Andy için.

Böylece kötüyü de iyiyi de kabul edebilirdim.

Ve her günün iniş çıkışlarını, ihtiyacım olan her şeye sahip olarak bitirebilirdim. Huzur.

Diğer bir deyişle... Glossop.

SIX

Hız cezaları

Hixon

CUMARTESİ GECESİ, HIX kanepesinde oturmuş, gece yarısı filmi oynayan televizyona bakıyordu. Kızları arka koltukta uyuduğu için ses seviyesini düşük tutmuştu.

Aklı filmde değildi.

Uzun zamandır olduğu gibi, hayatını mahveden berbat durumlar üzerindeydi.

Shaw o gece Wendy ile randevusundaydı. O hafta iki randevusu vardı.

Bu yüzden Hix de, Shaw'un aşmayacağını bildiği bir sokağa çıkma yasağı saatine kadar oğlunun eve dönmesini bekliyordu. Oğlu bunu hiç yapmazdı.

Cumartesi geceleri eve dönüş saati gece yarısıydı. On dakikası kalmıştı.

Beklerken, filmi izlemeden hayatının boktan durumunu düşünürken, Hix haftanın iyi başlamamış olmasına rağmen şaşırtıcı bir şekilde yoluna girdiğini düşündü.

Hope'dan yine haber almamıştı. Greta'yı da görmemişti (bu da onun cazibesine karşı koymak zorunda kalmadığı anlamına geliyordu). Ayrıca kimseye bir şey açıklamak zorunda kalmamıştı.

Ve kimse ona hiçbir şey hakkında tek kelime etmemişti.

Hix, Harlequin'de Donna ile öğle yemeği yerken, Papaz Keller'ın yanına gelmesi hariç.

İyi papaz bunu şöyle söylemek için yapmıştı: "Sizi ve Greta'yı yakında kilisede görmeyi umuyorum, Şerif. Greta bazen Tanrı'ya karşı görevini unutabiliyor, ki bu onun için anlaşılabilir bir şey. Ama seni bir süredir orada görmedim, evlat. Tanrı, evliliğin kutsallığı kavramını anlamayan çocuklarından hoşnut olmasa da, doğruyu yanlıştan ayırmanın kendi yöntemleri vardır. Öyleyse yeni karını Kutsal Baba'nın evine getir ki, O da yarattığı mucizeyi tüm ihtişamıyla görebilsin."

Keller, Hix'e tek kelime etme fırsatı vermedi. Söylemesi gerektiğini düşündüğü şeyi söyledi ve uzaklaştı.

Keller gittiğinde, Hix onun söylediklerine ya da ona doğruca yaklaşp bunları söyleme cesaretini göstermesine kızmamıştı.

Tek düşündüğü, Pastor Keller gibi derin dindar bir adamın (ve Hix'in görüşüne göre mesleğinin gerektirdiğinden daha da derin dindar olan) Greta'nın Pazar günü kiliseye gitmemesini kabul etmesini sağlayan şeyin ne olabileceğiydi.

Bunu bilmesinin bir anlamı yoktu, bu yüzden kendini zorlayarak bu konuyu bırakıp Greta hakkında başka bir sorun çıkmadığı için mutlu olmaya çalıştı.

Onunla birlikte olduğu haberi de çocuklara ulaşmamış olduğu açıktı.

Hiçbirinin beğenmediği birkaç evi görmeye gittikleri bir akşam geçirmişlerdi, ama bu normalden tek sapma buydu.

Yani her şey
yolundaydı. Ama geri
kalanı öyle değildi.

Barbattı.

Ve bu sadece zihnini meşgul etmekle kalmadı, gece geç saatlerde izlediği filmde de dikkatini dağıttı.

Bütün hafta boyunca zihnini meşgul
etmişti. Hatta bütün yıl boyunca.

Ve tabii ki tüm bu boktan durum Hope ile ilgiliydi.

Ama o anda odak noktası, Hope'un ondan ayrılmasını istemeden önce, onu bu kadar mutsuz eden sorununun özüne inmek için ısrar ettiğinde, Hope'un sadece susup, ona incinmiş bir bakış atıp, "Biliyorsun, Hix" demesiydi.

Bilmiyordu.

Hiçbir fikri
yoktu.

Sadece defalarca sorduğunu, talep ettiğini, tehdit ettiğini, hatta ona bunu anlatması için yalvardığını biliyordu.

O bunu yapmamıştı.

Tek aldığı cevap, "*Biliyorsun, Hix. Biliyorsun.*" idi.

Ve şimdi sadece onun davranışına kızgın değildi, aynı zamanda birlikte kurdukları hayata karşı hiç nezaket ve saygı göstermediği, onu neden parçaladığına dair ona net bir cevap vermediği için de kızgındı.

Ayrıca, kızgın olabileceği gerçeği onu rahatsız ediyordu, ama öfkeli değildi.

Onun hayal kırıklığı nezaket ve saygıyla ilgiliydi, sevgi ve sadakatle değil.

Onun kalbini kırmış olmasıyla ilgili değildi.

Sadece neden kırdığını bilmeye hakkı olduğu gerçeğiyle ilgiliydi. Bu sayede, Hope ile ilgili diğer şeylere tutunmaya çalışıyordu.

Kadın sonunda öfkesini dindirdiğinde ve hayatının geri kalanında çocuklarını rahatsız etmeyecek şekilde uygun bir şekilde ilgilenmesi gereken kadın haline geldiğinde, onun ihtiyaç duyacağı şeyler.

Shaw ağaçlara tırmanırken, bisikletten düşerken, kaykay yaparken sık sık yaralandığında onun nasıl davrandığı gibi şeyler... Oğullarına bakmak ve oğulları büyüdükçe onu şımartmaktan ve bebek gibi davranmaktan, onu sakinleştirmek ve güven vermek için annelik tarzını değiştirmek gibi şeyler.

Ve Corinne'in adet görmeye başladıktan sonra onunla olan ilişkisinin değişmesi. Artık anne ve kız değil, anne-arkadaş/sırdaş ve kız olarak, mutfakta sessizce sohbet edip, en iyi arkadaşlar gibi kıkırdarak vakit geçirmeye başlamaları.

Mamie ilk dans resitalinde sahneye çıktığında, o küçük salonda onun yanında oturup gözyaşlarını sessizce silerken de öyleydi.

Mamie çok küçüktü ve sahnedeki kızlar her yerdeydi, bazıları sadece ayakta durup ebeveynlerine el sallıyordu.

Ama Hope o kadar derinden hissediyordu ki, bu duygular yüzüne yansımıştı.

Muhtemelen gurur (çünkü Mamie rutini kötü bir şekilde tamamlamıştı, ama bunu başaran birkaç kişiden biriydi).

Hope'un, bunun bebeklerinin büyüdüğünün ve bir sonraki resitalin farklı olacağını, bir sonrakinin de, bir sonrakinin de farklı olacağını, Mamie'nin hayatla tanışmak için yola çıkmadan hemen önce dans dersine kendi arabasıyla gideceğinin bir göstergesi olduğunu fark ettiğini düşündü ve Hix gibi, kızları için bu geleceği sevdiği kadar ondan da korktuğunu düşündü.

Ayrıca, tüm yemekleri kendisinin pişirdiğinden hiç şikayet etmediğini de düşündü.

Yemek yapmaktan nefret ettiğini biliyordu. Ara sıra yemek yapmayı severdi, ama çoğu zaman bu bir angarya idi.

O (ve sonra Shaw) ona çöpü çıkarmak için hiçbir neden vermedi ve arabaların, çimlerin bakımını yaptı, bir şey kırılırsa tamir etti. Ama Hix, bunların hiçbirinin her gece mutfakta olması gerektiğini telafi etmediğini biliyordu. Mamie ikinci sınıfa başladığında babası için yarı zamanlı çalışmaya başladıktan sonra, bebekleri ortaokula başladığında tam zamanlı çalışmaya başladıktan sonra bile, tüm yemekleri o pişiriyordu.

Ama hiç şikayet etmedi.

Sonra Noel sabahları vardı.

Hope hediyelerini en sona kadar açmazdı. Dikkatleri üzerine çekmek için değil, ailesinin aldıkları hediyeleri keyifle açmasını izlemekten o kadar büyülenirdi ki, herkes için büyük bir çaba sarf ederek hazırladığı bu bayramda, insanların onun da sevildiğini bilmesini istediklerini unutturdu.

Ve annesiyle ne kadar yakın olduğu da vardı. Babasının ihtiyaç duyduğu küçük kız olmayı, bunu mide bulandırıcı hale getirmeden nasıl başardığı. Ağabeylerini nasıl taklit ettiği, ama birine ihtiyaç olduğunda ilk ortaya çıkanın o olduğu.

O, onun karısıydı.

Onun sevdiği kadındı.

Onun hayatlarındaki yeri buydu. Şimdi kim olduğunu bilmiyordu.

Ama çocuklarının mezuniyet törenlerinde, düğünlerde, aile toplantılarında garip durumlarla uğraşmak zorunda kalmamaları için tutunması gereken kadın oydu.

Kadının yaptığı saçmalıklara devam edip etmeyeceğini, buna dayanıp dayanamayacağını bilmiyordu.

Ve bu artık, hala bilinmeyen nedenlerle ona ve ailesine yaptıklarıyla ilgili değildi.

Mesele, kadının Greta'yı da bu işe karıştırmaktan çekinmemesiydi.

Greta, aptallığını ortaya koyarak, "*Öyleyim*" demişti.

Sanki onun kiliseye neden gitmediğini bilmek ona düşmezmiş gibi, Lou'nun salonunun arka odasında ona ne gibi bir değişiklik geldiğini anlamak ona düşmezmiş gibi, bu onu ne kadar rahatsız etse de.

Onu zaten almıştı, eve götürmüştü, onunla yatmıştı ve ona verdiği prezervatifi atmak için banyoya gitmeden önce evden çıkmıştı.

O öyle bir adam değildi.

Ve o da öyle bir kız değildi.

Kızın onun saçmalıklarına daha fazla ihtiyacı yoktu.

Onun hayatına karışmaya hakkı yoktu.

Ama lanet olsun, kanepesinde, çocukları çatısının altında, uyumaya çalışırken, onun ağzını üzerinde hissedecekti. Ellerini. Saçlarının dokunuşunu. İçine girdiğinde onu saran sıcak, sıkı ve kaygan hissi. Çıkardığı sesleri. Güzel yüzündeki ifadeyi, o onun içinde hareket ederken gözlerinin içine bakan gözlerini.

Bunları düşünür ve sertleşirdi.

Kanepesinde.

Çocukları onun çatısı altındaydı.

Ve bir gün bile geçmiyordu ki, bir kez, birkaç kez değil, onlarca kez onu düşünmesin. O telaş içindeyken o kadar komik olduğu için ne kadar gülmek istediğini. Sadece ona bakarak her şeyi ona açtığını. Her şeyin aynı kalması ve ona çıkma teklif edememesi, o zamanlar ona kendisi hakkında sorular soramaması, komik olduğunda gülememesi, ona tekrar gülümsemesini sağlayamaması ne kadar kötüydü.

Ve onun veda sözlerinin kendisi için ne anlama geldiği.

O bir aptal.

Hope onu terk etmişti. Ailelerini. Hayatlarını. O darbeyi almıştı ve o anda, o darbe kalbine isabet ettiği için asla iyileşemeyeceğini düşünmüştü. Kesinlikle.

Ama aynı zamanda erkekliğini de sarsmıştı.

O bir aptal.

Ve bununla birlikte, bir mucize yaratıcı gibi, iyileşmişti.

O eğitimli bir araştırmacıydı ve sevgi dolu bir kocaydı. Her iki kimliği de göz önünde bulundurarak, aylarca Hope ile birlikte her şeyi didik didik etti ve nerede yanlış yaptıklarını bulmaya çalıştı.

Hiçbir kanıt, takip edilecek hiçbir iz, hiçbir şey yoktu.

O bir aptal.

Bunun

dışında.

Çünkü elindeki az sayıdaki kanıtın onu yönlendirdiği tek şey buydu.

İyi bir hayatları vardı.

O ise bunun için mücadele etmeden, yanlış giden şeyi düzeltmenin bir yolunu bulmadan, her şeyi çöpe attı.

Aptal gibi.

Belki de şu anda bulunduğu yer orasıydı. Greta'nın onu koyduğu yer.

Anlamadığı için kızgındı ama artık bu konuda üzülüyordu.

Dahası, artık umursamadığını hissetmeye başlamıştı. Bu düşünceyle kapı açıldı ve Shaw içeri girdi. "Selam baba," diye sessizce selamladı.

"Selam evlat. Eğlenceli bir randevu mu geçirdin?" diye sordu Hix.

"Evet," diye cevapladı Shaw, içeri girip sehpanın ucunda durdu. "Kızlar uyuyor mu?"

"Evet."

"Kanepeyi çekmene yardım etmemi ister misin?"

"Hayır."

Oğlunun başını televizyona çevirip sonra tekrar babasına dönmesini, odadaki tek ışık kaynağı olan televizyonun ışığında izledi.

"*Smokey and the Bandit*'i mi izliyorsun?" diye sordu Shaw.

Hix ona gülümsedi. "Kız kardeşin, bu filmi uzun zamandır izlemediğimi hatırlattı."

Shaw da gülümsedi. "Şerif Buford T. Justice gibi ikinci adını kullanmaya başlamalısın. Sen Şerif Hixon T. Drake olabilirsin."

"Aslında kulağa hoş geliyor," diye şaka yaptı Hix.

Shaw güldü ve "İyi ki ikinci adın William değil de Timothy. Şerif Hixon W. Drake aptalca olurdu," dedi.

"Oğlum, kendime Şerif Hixon T. Drake adını verdim, aptallık da buradan başlıyor."

Shaw tekrar güldü ve sehpayı geçmeye başladı. "Yatmaya mı gidiyorsun?" diye sordu Hix.

"Evet," diye cevapladı Shaw.

"Tamam. İyi uykular. Sabah görüşürüz." "Çöp Pazar," diye mırıldandı Shaw.

Hix oğlundan gözlerini ayırdı ve televizyonuna gülümsedi. "Baba?"

Hix, şimdi koridorun ağzında duran oğluna baktı ve tekrar ona döndü.

"Evet, evlat?"

"Buradayım."

Kaşlarını çattığını hissetti. "Gördün mü, Shaw."

"Yani, ben evdeyim. Bir şey olmayacak, ama kızlardan birinin bir şeye ihtiyacı olursa, ben evdeyim, ona gitmek istersen."

Hix göğsünde bir yanma hissetti.

"Pardon?" diye zorla çıkardı.

Shaw, bulunduğu yerden bir adım atarak odaya girdi.

"Wendy ve annesi kuaföre gidiyorlar. Annesi birinden duymuş, Wendy de annesinin bir arkadaşıyla bu konuyu konuşurken duymuş. Kızların haberi olduğunu sanmıyorum, ama Wendy bana, biri bana bu konuda bir şey söylerse diye söyledi."

Kahretsin.

"Shaw..."

Oğlunun aceleyle devam etmeden önce söyleyebildiği tek şey buydu.

"Wendy onun çok havalı olduğunu söylüyor, baba. Komik olduğunu ve senin gibi olduğunu, yaşlı olduğunu ama çok yaşlı olmadığını söylüyor. Ve Wendy'nin okulda birçok kızın taklit etmeye çalıştığı çok havalı kıyafetler giyiyor. Ama kıyafetleri fazla havalı olmaya çalışmış gibi değil. Sanki yaşlı ama yaşlı olduğunu anlamadığı için hala genç olmaya çalışıyor gibi."

"O yaşlı değil," dedi Hix alçak sesle.

"Biliyorum, demek istediğim, senin gibi *daha yaşlı*," dedi Shaw çabucak.

Belki de Greta ile olanlar en azından çocuklarından birine

çocu

kları Bu talihsiz bir durumdu.

ndan Ama Tanrıya şükür, bunu anlayan en büyük çocuğu ve oğluydu. Yine de Shaw
birin ile bu konuyu konuşmayacaktı.

e Hix başını salladı. "Shaw, bence biz yapmamalıyız..."

ulaş "Salona gittim. Beni görmemesi için caddenin karşısına geçtim.

mişti

Ona baktım. Baba, o gerçekten çok güzel." Bir süre durdu, sonra fısıldayarak,
"Annemden bile daha güzel." dedi.

Bu sözler Hix'i ayağa kaldırdı ve yavaşça oğluna doğru yürüdü, yanına yaklaştı
ve elini omzuna koydu.

"Annene kızgın olduğunu biliyorum..." "O
değil."

"Muhtemelen öyledir, evlat."

"Ben sadece... sadece..." Shaw cümlesini tamamlayamadı.

"Sadece ne, dostum?" diye sordu Hix sessizce.

"Ben sadece... şey, Wendy'yi seviyorum. O da çok havalı. Ama bence... şey,
bence, onun yanındayken kendimi seviyorum."

Oh evet.

Bu Wendy'yi bir kez daha görmek zorundaydı.

"Ve sen... Ben sensin," diye devam etti.

"Sen bensen," dedi Hix, tam olarak anlamadan.

"Bakacak bir kadın varsa daha iyisin."

Hix nefes aldı ve elini Shaw'un omzundan çekti.

"Şey gibi, şey gibi... şey gibi..." Shaw devam etti. "Sanki biraz kaybolmuşsun
gibi, o şeyin olmadığı gibi."

Evet.

Öyleydi.

O, kalkıp giden adam değildi.

Aynı zamanda bir kadınla ve bir aileyle bir hayat kuran, ama her zaman başka bir kadınla, başka bir hayatla daha mutlu olup olmayacağını merak eden adam da değildi. Ve kadının kendisine bakmasını, ihtiyaçlarını karşılamasını isteyen adam da değildi.

Hiçbir zaman o adamlardan biri olmamıştı.

Babasının ona öğrettiği gibi bir adamdı.

Varlık nedeni kadınına ve ailesine bakmak olan bir adam.

O yarısını kaybetmişti ve o yarısı olmayan adam nasıl olunur bilmiyordu.

Oğlunun bunu fark etmesinden nefret ediyordu.

"Oğlum..."

"Wendy'nin babası hasta, baba."

"Kahretsin," diye fısıldadı Hix.

"Kimsenin bilmesini istemiyor. Denemek istediği bir tedavi var. Nasıl sonuçlanacağını bilmiyorlar ama belki iyi olur diye düşünüyorlar. Ama o kimseye bundan bahsetmiyor. Kimseye. Ekibinden kimseye. Ama bana bahsediyor. Ve ben bunu *seviyorum*."

"Öyle olmalı, Shaw. Sana duyduğu güveni gösteriyor. Ve buna özen göstermelisin, oğlum. Bu, belki de şimdiye kadar yapman gereken en önemli şey."

"Biliyorum."

Oğlunun ona bu ağırlığı yükledikten sonra, Hix, Shaw'un ilgisinin yoğunlaştığını hissetti.

"Sana söylememeli miydim?" diye sordu, endişeli bir ses tonuyla.

"Hayır. Bu seninle benim aramda ve öyle kalacak."

"Tamam," diye fısıldadı Shaw. Sonra, "Dew Drop'ta şarkı söylediğini biliyorum ve sadece gitmelisin diyorum," dedi.

Hix iç çekmekten kendini alıkoydu.

"Gitmeyeceğim." "Gitmelisin."

"Gitmeyeceğim."

"Tamam, ama gitmelisin ve bizi koruduğunu düşündüğün için gitmemelisin. Anlıyoruz." Omuzlarını kaldırdı ve omuzları düştüğünde, normalde tuttuğundan daha fazla düştü. "Artık böyle olacak."

Hix, omuzlarının düşüşünü beğenmedi.

Ama bunu düzeltemezdi. Bu, sadece zamanın düzeltebileceği birçok şeyden biriydi.

Bu yüzden oğlunun aklındaki başka şeylere odaklanmak zorundaydı.

"Oğlumla Greta arasında olanları paylaşmak istemediğim için sana saygısızlık etmediğimi umarım anlıyorsunuz," dedi Hix. "Ama paylaşacağım şey, senin düşündüğün şeyin gerçekte olan şey olmadığıdır."

"Tamam."

"O zaman artık bunu düşünmeyi bırakabilirsin."

"Tamam."

Shaw'un bunu söyleme şekli, omurgasında hoş olmayan bir his uyandırdı.

Bu yüzden sordu, "Ne?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Shaw, koridorda geri dönmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Shaw, biz dürüstlüğü paylaşırız, hatırladın mı?" Hix ısrar etti. Hareket etmeyi bıraktı ve babasına baktı.

"Onunla birlikte oldun," dedi. "Tekrar söylüyorum evlat, paylaşmayacağım..."

"Hepsi bu mu?" Shaw sözünü keserek sordu.

"Anlamadım?" Hix karşılık verdi.

"Yani, sen... ne? Güzel bir kadınla tanışıp, onu becerdikten sonra onu terk mi ediyorsun?"

Göğsünde o yakıcı his geri geldi.

"Shaw," diye homurdandı, oğlunun adını söyleme şeklinin her şeyi ifade ettiğini düşünerek.

Yanılmıştı.

"Yani, Corinne gibi, Mamie yeterince büyüdüğünde... Annem

"Biz yetişkiniz ve üzgünüm Shaw, ama bu senin bilmediğin bir şey."

"Biz yetişkiniz ve üzgünüm Shaw, ama bu senin bilmediğin bir şey."

"Herkes öyle diyor. Ama sonra herkes, hayat hakkında bilmen gereken her şeyi lisede öğrendiğini söylüyor. Anlıyorum. Her şeyin çok yoğun olduğunu, tüm kliklerin ve adaletsiz öğretmenlerin hoş olmayan şeyler yaptığını ve senin buna katlanmak zorunda olduğunu, futbol maçlarında yenilip bununla yaşamayı öğrenmeni, kızlardan ayrılmanı ya da onların senden ayrılmasını ve

geleceğin hakkında endişelenmeye başlamak. Bunların hepsini neredeyse atlattım ve sen benim nasıl olduğunu anlamadığımı mı düşünüyorsun?"

Haklıydı.

"O kadar basit değil," dedi Hix.

"İnsanlar, basit şeylerin gerçekte ne kadar basit olduğunu görmemek için böyle derler.

old

uğu Kahretsin.

nu Bu konuda da haklıydı.

gör "Greta durumu anlıyor," dedi oğluna. "Gerçekten mi?"

me Hix'in vücudu kaskatı kesildi.

me "Tanrım, sen şerifsin baba," dedi Shaw alçak sesle. "Sen sanki

k

için

böy

le

derl

er."

McCook County'nin başkanı falan gibisin. İnsanlar, onlar..." Tereddüt etti, sonra zorla çıkardı, "Seni tanıyorlar. Bizi tanıyorlar. Dikkat ediyorlar ve sen şerif olmasan bile dikkat ederlerdi. Ama sen şerif olduğun için daha da fazla dikkat ediyorlar. Peki ya o? Sen sadece..." Hızlıca başını salladı. "Ne olursa olsun, sonra onu kazıyıp atmak mı? İnsanlar seni tanrı falan sanıyor. Sen erkeksin ve erkekler bu tür şeylerden paçayı sıyrır. Ama o? O kuaför. Güzel ve şık giyiniyor, ama kuaför. İnsanların erkeklere bu tür şeyleri görmezden gelmesi hoş değil, ama kızlar için durum aynı değil. Hala böyle. Wendy'nin saçları harika, bu yüzden işinde iyi olduğunu biliyorum. İnsanlar hala onun sadece saç yaptığını düşünecekler ve annem, dedem, büyükannem, Cook amca, Reed ve sen sayesinde olduğu kişi. Ve *sen* şerifsin. Bu yüzden annenle birlikte olduğun için çalıştığını düşünecekler. Ayrıca onunla birlikte olup onu terk ettiğinde, onun bir hiç olduğunu düşünecekler. O sadece saç yapıyor."

"Bunun bir faydası olacağından emin değilim ve ona ya da başkasına olanları olduğundan farklı bir şekilde düşündürmek ona karşı adil olmaz," diye açıkladı Hix.

"Tamam, o zaman... gidip şarkı söylemesini dinle. Onu eve götürüp yatmak zorunda değilsin. Sadece arkadaşı ol. Sen onun arkadaşısın, insanlar durumu anlayacak ve herkes buna alışacak. Onun sadece bir kuaför olduğunu değil, aynı zamanda diğer erkeklerin de deneyeceği ve ona aynı şekilde davranacağı bir sürtüğü ya da başka bir şey olduğunu düşünmeyecekler."

Hix burnundan yavaşça nefes aldı ve aynı hızda nefesini verdi, oğluyla yaptığı konuşma mı yoksa oğlunun bir şekilde bu kadar akıllı olması mı onu daha çok rahatsız ediyordu, bu biraz korkutucuydu.

"Ona iyi bakmalısın baba. Biliyorum bu hiç adil değil, ama okulda kendini veren kızlar..." Yine tereddüt etti ve sonra mırıldandı, "Umarım annem Corinne'e kendini vermemesi konusunda sert davranıyordur. Bu hiç hoş bir şey değil."

"Diğer erkeklerin kızlar hakkında kötü konuştuğunu duyarsan, onları sustur," diye emretti Hix.

Ve kendisi de kızıyla konuşacaktı, şu anki sohbetinden çok daha az heyecan duysa da, Shaw ile konuştuğu şey hakkında konuşmak için orada olmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı tercih etse de.

"Uh, tabii ki, baba."

Oğlu ona saygı duyuyordu.

Bundan memnundu ama şaşırmamıştı. Bunu babasından öğrenmişti.

Ama şimdi Hix ona ne öğretiyordu?

Kahretsin.

"Gideceğim. Set aralarında onunla bir şeyler içeceğim. Ama sonra hemen döneceğim, Shaw."

"Tamam, ya da kalabilirsin. Ben buradayım. Bir kez olsun dışarı çıkıp kendin için bir şeyler yapmak istersen sorun olmaz. Ben hallederim."

"Ne kadar iyi bir çocuk olduğun için şanslısın," diye mırıldandı Hix. "Öyle olmasaydın, coğrafya notun ne olursa olsun muhtemelen daha çok kızardım."

"Zeka, Olimpiyat törenlerinin açılışında çıkan her takımın bayrağını gördüğünde o ülkenin adını söyleyebilmekten çok daha fazlasıdır," diye cevapladı Shaw, ağzı laf yapmadan.

"Her neyse," diye mırıldandı Hix, dudaklarının seğirdiğini hissederek.

"Yatağına git."

Shaw, konuşmanın gidişatından açıkça rahatlamış bir şekilde, sahte bir selam verdi ve koridora döndü.

Odasına varmadan önce sessizce "İyi eğlenceler, baba" diye seslendi. Hix, Dew Drop'a eğlenmek için gitmiyordu.

Oğlunun haklı olduğunu ve Greta'nın da Hope'un savaş yolunda olduğu konusunda haklı olduğunu bildiği için oraya gidiyordu ve salonun arka odasında sadece Greta'ya değil, daha geniş bir kitleye açıklanması gereken bir açıklaması vardı.

O bir seks objesi değildi. Onunla oynanmasına ve hakkında spekülasyon yapılmasına izin vermiyordu.

Ona ait olan bir şeydi ama aynı zamanda onun saygısını da kazanmıştı.

Onu arkadaşı yapmaya çalışmayacaktı. Uzun zaman olmuştu ama ona karşı tepkisini yeterince biliyordu ve onu tattıktan sonra daha fazlasını istediğini biliyordu, bu da onu tekrar yatağa atmanın yollarını aramaya başlamasından önce bir saniye kadar sürecekti.

Ama insanların bunu bilmesi gerekmiyordu.

Sadece onun, kadının olduğu gibi olduğunu düşündüğünü bilmeleri gerekiyordu.

Gerçekten harika şarkı söyleyebilen, kot pantolonları moda ikonu haline getirebilen ve saygı duyulması gereken güzel, eğlenceli bir kadın.

"Yatağına git," kapıda tereddüt eden oğluna dedi. "İyi geceler baba," diye cevapladı Shaw.

"İyi geceler, evlat," diye karşılık verdi Hix.

Oğlunun kapısı arkasından kapandı.

Hix döndü ve omuzlarını duvara dayadı.

Sonra duvardan itti ve kızlarını uyandırmamak için kıyafetlerini değiştirmek umuduyla koridordan odasına doğru yürüdü.

Hix, Dew Drop'a vardığında, geçen seferki gibi bir masa seçmedi.

Barın ortasına oturdu.

Bu şekilde hala görünür durumdaydı, ancak Greta ile konuşurken, gölgeli lambaları olan küçük masaların sağladığı samimiyet ortada olmayacaktı ve onları izleyenlere de bu samimiyet yansımayacaktı.

Greta'ya da.

Bara doğru yürürken çok dikkat çektiğinin farkındaydı.
bar.

Ama o yüzden oradaydı, bu yüzden de rahatsız olmadı.

Greta'nın açıkça set aralarında olmasına sevindi, çünkü arka planda yumuşak caz

ve sahne boştu. Bu, oraya giderken kendini toparlamak için harcadığı çabayı sürdürme şansı verdi, böylece sohbet zamanı geldiğinde kendini tutabilecekti.

Barın ortasındaki masaya oturdu.

Cumartesi gecesiydi, tüm masalar doluydu, tüm kabinler, barda çoğu tabure, birkaç kişi ayakta konuşuyordu, ama barda içki bekleyen kimse yoktu. Bunun nedeni, Gemini Jones'un bol miktarda garson bulundurmasıydı

, böylece müşterileri bir sonraki içkilerinin ne zaman geleceğini merak etmeden koltuklarında rahatça oturabilirdi.

Hix, yıllar önce Hope ile ilk kez buraya geldiğinde fark ettiği şeyi de not etti.

McCook County'de kot pantolonunu çıkarmak zorunda kalacağın pek fazla yer ya da durum yoktu. Kilise. Düğünler. Mezuniyetler. Yıldönümü partileri. Dansboro'daki Jameson's Steak House.

Ve Dew Drop.

Bu yüzden o, diğer erkeklerin çoğu gibi, güzel bir pantolon ve gömlek giyiyordu. Onun gibi giyinmeyen erkekler takım elbise giyiyordu.

Dew Drop'a gösterilen saygı buydu. Resmi bir kıyafet kuralı yoktu. Ama yine de, kimse Dew veya Gemini Jones'u hoş karşılanmayacak bir şekilde giyinerek küçük düşürmezdi.

"Şerif."

Başını çevirdi ve Jones'un yanında durduğunu gördü, barmeni izliyor ve nedense çenesini ona doğru kaldırıyordu.

"Gemini, ben görevde değilim, ama görevde olsam bile, çoğu zaman insanlar bana Hix der."

Gemini dikkatini Hix'e çevirdi ve ona beyaz bir gülümseme attı. "O zaman... Hix."

Hix, Gemini'yi kabul etmek zorunda değildi. Hix, onun kulübünün müdavimi olmasa da, Gemini kasabada ya da kasabanın işlerinde yabancı değildi. Belediye meclisi toplantılarına katılıyordu. Okulda çocukları vardı. Kasabanın işlerine karışıyordu.

Ayrıca boyu kısaydı, saçları kafasına yakın kesilmişti ve üst dudağının üzerinde özenle tımarlanmış ince bir bıyığı vardı. Boyu 1,70'den fazla olmasa da, iri yapılıydı, geniş omuzları, sağlam bacakları ve dışarı çıkıntılı bir karnı vardı, ancak bu, adamın formda olmadığını göstermiyordu.

Bununla birlikte, boyu veya yapısı önemli değildi. Gemini için değil.

Gemini için önemli olan varlığıydı.

O da buna sahipti, sadece kendi yerinde değil, annesinden miras kalan, annesinin de babasından miras kalan ve böylece devam eden bir yerde. Her santimetresi tamamen kendisine ait olan, içinde büyüdüğü bir yerde.

O da gittiği her yerde öyleydi.

Neden böyle olduğunu tam olarak anlayamazdınız ve Hix bu tür şeyleri öğrenmişti, denemeye çalışmazdınız. O, Dew Drop, kasaba ve ilçe için olduğu gibiydi

Dew Drop, kasaba ve ilçe için önemli biriydi ve bu, sınıf ve zeka gücü olduğu için, bunu sorgulamazdınız.

"Arkada, mükemmelliği tamamlıyor," dedi Gemini ve Hix, onun yorumuna ve Hix'in neden orada olduğunu bildiğini ima eden bu söze iç çekerek karşılık verdi.

"Onunla konuşmak istiyorum," diye cevapladı Hix.

Gemini kulübüne baktı ama başını sallayarak Hix'e konuştu. "Birkaç dakika sonra geri dönecek." Gözleri Hix'e kaydı. "Bir sonraki molasında ona haber vereceğim."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Hix.

"Tekrar gelen müşterileri her zaman severim, ama seni burada görmek beni özellikle mutlu etti," dedi Gemini. "Şehirde dedikodular dolaşıyor..." Gemini omuz silkti. "Başlangıçta her şey yolundaydı, sonra ilginç bir şey olmadı ve işler değişmeye başladı."

Gemini'nin Greta'yı sevdiğini değil, ona göz kulak olduğunu da ima etmesi Hix'i şaşırtmadı.

Ve işlerin değişmeye başladığına dair paylaştığı diğer bilgilerle, Hix'in duymadığı bir şeydi, artık on yedi yaşındaki oğlunun tavsiyesini dinlemiş olmasının iyi olduğunu biliyordu.

"Bu hafta çocuklarım vardı," diye mırıldandı

Hix. "Mm-hmm," diye mırıldandı Gemini.

Hix taburesinde yer değiştirerek adama daha yakın oturdu ve böylece Gemini'nin dikkatini yeniden üzerine çekti.

"Onun senin işin olduğunu açıkça belirtiyorsun ve bunu anlıyorum. Ama sana ve Greta'ya gösterdiğin saygıdan dolayı, sadece şunu söylemek istiyorum, biz birbirimize bağlandık. O iyi bir kadın. Ama bu ilişkiye girmeyeceğiz ve o da nedenini anlıyor. Ben buraya arkadaş olarak geldim ve onun şarkılarını dinlemeyi seviyorum."

Gemini göz teması kurmaya devam ederek "Mm-hmm" diye tekrarladı.

"Sana verebileceğim tek şey bu, dostum," dedi Hix alçak sesle.

Gemini başını yana eğdi, ama tek söylediği şey, "Ona burada olduğunu haber vereceğim" oldu.

Bunun üzerine, sanki o kulübe doğmuş gibi bir rahatlıkla ve kimse ne kadar uğraşırsa uğraşsın taklit edemeyeceği bir soğukkanlılıkla kulübün içine kayboldu.

Barmen bu sırada birasını servis etti ve Hix, Greta geri dönmeden önce piyanistin çıkmasını izleyerek bir yudum aldı.

Ama bir dakika sonra geri döndüğünde, nefesini tutmak zorunda kaldı.

Farklı bir elbise giymişti. Bu, bel ve kalçalarının etrafında büzgülü, parlak koyu kırmızı bir saten elbiseydi. Önündeki derin V yakası dekolteyi ortaya çıkarmak için alçaktı, kolları çıplaktı, etek ucu dizinin üstündeydi.

Saçları ensesinde büyük bukleler halinde geriye toplanmıştı, yüzünün etrafına kalın bukleler düşüyordu, bazılarının uçları köprücük kemiğine değiyordu.

Ayrıca kulaklarından sarkan büyük yapay elmas küpeler, bileğinde daha fazla ışıltılı takılar ve ayak bileklerini çevreleyen büyük ışıltılı parçalar ve ayak parmaklarını saran altın kayışlar bulunan bir çift sivri topuklu sandalet vardı.

Ve güzel yüzü geçen cumartesi olduğu gibi makyajlıydı. Koyu ve cesur.

Siktir.

Siktir.

O muhteşemdi.

O kadar güzeldi ki, sahnenin önündeki masaları gergin bir şekilde taradığını fark etmesi biraz zaman aldı. O topuklu ayakkabılarla bile zarif bir şekilde, ama aynı zamanda çok hızlı bir şekilde piyanistin yanına doğru ilerledi ve onun ortaya çıkmasıyla birlikte sessiz, saygılı bir alkış patladı.

Piyanistin yanına eğildi ve bir şey söyledi. Piyanist başını salladı. Elini piyanistin koluna koydu ve konuşmaya devam etti. Piyanist başını sallamaya devam etti, birkaç kelime söyledi ve sonra kalabalığı taramaya başladı.

Hix, piyanistin bakışının üzerinde biraz durduğunu gördü, sonra Greta'nın gözlerine bakarak çok kısa bir şey söyledi.

Greta sertleşti ve soldu, sonra ondan uzaklaşarak aynı sertlikle sahnenin ortasındaki küçük piyanonun ucuna yerleştirilmiş mikrofona doğru yürüdü.

"Merhaba millet," dedi ve ardından gelen alkışlar daha da yükseldi. "Beklediğiniz için teşekkürler. Size biraz daha sunum yapma zamanı geldi."

Bunu söylemeyi daha yeni bitirmişti ki piyano çalmaya başladı ve alkışlar anında kesildi.

Bunu hak etmediği için değil.

Onun geri dönmesine sevindikleri ve ona vereceği şeyi tam olarak deneyimleyebilmek için sessizlik istedikleri içindi.

Ve tam o anda, onlara verdiği şarkı Rihanna'nın "Stay" şarkısıydı.

O anda, piyanistle neden konuşmuş olduğunu da anladı.

O şarkıyı söylemek istememişti. O şarkıyı daha önce duymuştu ama Greta'nın sözleri, piyanistin mikrofonu eline alıp

klavyenin üstüne mikrofonu kaldırıp ona eşlik ettiğinde, her kelimesini duydu.

Ayrıca, şarkıyı söylemek istemediği için, sözlerin ne anlama geldiğini de biliyordu.

Ve o, kulübün önünde durup şarkıya kendini kaptırırken, gözlerini kapatıp, vücudunu bir santim bile sallamadan, parmaklarını mikrofon standına gevşekçe sararak, sadece dudaklarını hareket ettirip özlemini tüm vücuduna yayarken, her kelime onu derinden etkiledi.

Onun üzerine.

Siktir.

Siktir.

Kız şarkıyı bitirdi, gülümsüyordu ve barın yakınlarına bakmıyordu, sanki onun orada olduğunu tahmin ettiğini düşünerek, müşteriler beğenilerini gösterirken ve grubun geri kalanı - bir davulcu, iki gitarist - sahneye çıkıp onunla birlikte o küçük sahnede yerlerini alırken.

Grup hazır olduğunda, hemen Norah Jones'un "Come Away with Me" şarkısını söylemeye başladı ve Hix bunu duydu, beğendi, çok güzel söylemişti. Ama çoğunlukla, bu şarkı ve ardından söylediği şarkılar boyunca, bira yudumlar, kendini toparlamak için gitmesi gereken yere çekildi, böylece o ilk şarkıyı söyledikten sonra, o elbiseyle, o ayakkabılarla, o saçlarıyla, o yüzüyle ona yaklaştığında hazır olabilirdi.

Setini bitirdiğinde, alkışlar arasında tatlı sesiyle seyircilere "Teşekkürler. Biraz ara vereceğim ama geri döneceğim" dedi.

O gülümsedi, elini hafifçe kaldırarak teşekkür ve şimdilik veda etti ve sahneden indiğinde alkışlar daha da şiddetlendi.

O ortadan kaybolduktan sonra, Hix bir bira daha sipariş etmekle mücadele etti. Bu onu sarhoş etmeyecekti ama bunun önemi yoktu. Onun konumunda, hayatını bir örnek olarak yaşamak zorundaydı.

Normalde bu zor bir şey değildi.

Ama o anda, başka bir biraya ihtiyacı vardı.

O, odanın sol tarafındaki kapının üzerinde asılı olan koyu renkli perdelerin arkasından çıktı ve gözleri kısa bir süre onunla buluştu, sonra yavaşça ona doğru ilerlemeye başladı, ama biri onu durdurdu, omzuna dokundu, birkaç kelime söyledi, eğilip birkaç kelime dinledi.

Sonunda hayranlarından kurtuldu ve ona doğru son adımlarını attı.

"Selam, Hixon," dedi yumuşak bir sesle, çenesini biraz eğerek kirpiklerinin altından ona baktı.

Bu uzun sürmedi, ama onun saklayamadığı gerginliğinden, bunu kasıtlı yapmadığını anlayan Hixon için etkili oldu. Sonra barmen'e baktı.

"Tamam, Greta," dedi barmen.

Sonunda, onun yanında durduğu yerden ona tam olarak baktı. Taburesini ona dönerek, alçak sesle "Selam, Greta" dedi.

Kız gizlice sağa sola baktı, solundaki taburenin boş olduğunu, arkasındaki taburede bir adamın oturduğunu fark etti, ama Hix, sırtı ona dönük olmasına rağmen, o adamın yanındaki kız arkadaşına döndüğünü biliyordu.

Bir adım daha yaklaşarak dikkatini tekrar Hix'e verdi. Bu seferki parfüm farklıydı. Daha yoğun.

Ateşli.

Kahret

sin.

"Uh... bu tam olarak bir duman işareti değil, hayatım," diye mırıldandı. Hix gülümsemesini engelleyemedi.

Gözleri ona kaydı ve hemen başka yere baktı. "Evet," diye onayladı.

Kız, onun arkasında nazikçe gülümsedi ve bu nazik gülümseme bile onun içini burktu. Sonra kız, onun arkasına uzandı ve uzun, ince bir bardakta, kıvrımlı, koyu mavi bir pipetle, buzlu maden suyu gibi görünen bir içecek aldı ve ona tekrar baktı.

"Peki, burada ne yapıyorsun?" diye sordu, kırmızı rujlu dudaklarının arasına pipeti koydu ve emdi.

Orada olması doğru olan şeydi.

Ama onun öyle görünmesi, tam orada, onunla birlikte, o kırmızı dudaklarıyla pipeti emmesi, doğru olan şey onu öldürüyordu.

"Burada şarkı söyleyen bir kadınla tanıştım. Çok yetenekli. Ben de gösteriyi izleyeyim dedim."

"Unh-hunh," diye mırıldandı, gözlerine bakarak. Ona daha yakın eğildi ve onun hazırlandığını izledi.

Evet.

Onu

öldürüyordu.

"Belki başka bir zaman sana her şeyi daha ayrıntılı olarak açıklayım. Ama düşünmem gereken şeyler vardı ve düşündüğüm şey, işler olabileceği gibi gitmemiş olabilir ama bu senin şarkı söylemeni

Bu, aramızdaki ilişkinin iyi olamayacağı anlamına da gelmez. Sen akıllısın. Komiksin. Bu dünyada hiç kimse çok fazla arkadaşına sahip olamaz, onlar iyi arkadaşlar. Yani, diğerine sahip olamasak bile, buna sahip olamamız için hiçbir neden yok."

Bu onu şaşırttı ve öğrendiği kadarıyla Greta'nın tümüydü, bunu saklamadı.

"Benim arkadaşım olmak mı istiyorsun?" Bu, Hix'i hareketsiz bıraktı.

Kahretsin, bunun nasıl algılanacağını düşünmemişti.

"Ben öyle demek istemedim..." diye hızlıca başladı.

Ama kız başını geriye eğip kahkahayı patlattığında durdu.

Tanrım, bu bile bir şarkı gibi geliyordu.

Ona bakıp hala gülererek, "Beni çok güldürüyorsun," dedi. Cevap verirken dudaklarının rahatladığını hissetti, "Fark ettim." "İlçe şerifini arkadaş olarak tanımak iyi olabilir."

Adam sırtarak şakayla karışık bir uyarıda bulundu: "Arkadaşlar birbirlerinden hız cezalarını halletmelerini istemezler."

O yine güldü ama o ciddileşti. "Hope sana başka sorun çıkardı mı?"

O da ciddileşti. "Hayır."

Bunun üzerine, onun yanındaki tabureye kaydı ve kolunu ve parmaklarıyla tuttuğu içkisini bara koydu.

Bu sefer tırnakları altın rengi boyanmıştı.

Ama ayak parmakları kırmızıydı.

O, taburesinde ona doğru döndü. "Sen?"

diye sordu.

"Henüz değil."

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "O...?"

Başka bir şey söylemedi, bu yüzden Hix, "O ne yaptı?" diye sordu.

"Beni ilgilendirmez," diye mırıldandı.

Adam tekrar ona doğru eğildi ve sessizce, "Arkadaşlar, arkadaşlarından hız cezalarını halletmelerini istemezler, ama umursuyorlarsa soru sorarlar," dedi.

Kız gözlerini ona çevirdi.

"Çocuklarını da bu işe karıştırıyor mu?"

O uzaklaştı ve başını salladı. "Hayır. Henüz değil ve Tanrı'dan umarım hiç olmaz. Eğer yaparsa, kızlar futbol stadyumu büyüklüğünde bir kilisede evlenmek zorunda kalacaklar, böylece ön sıradan benden yeterince uzak olabilecekler."

Ona gülümsedi, o da bunu sevdi, ama gülümsemesi kayboldu. "Böyle şeyleri düşünmek zorunda kalman çok kötü," dedi nazıkçe. "Evet," diye onayladı.

"Onu çok iyi tanımıyorum," dedi kadın. "Ve sanırım çok fazla dedikodu olduğunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum," diye mırıldandı.

Kız ona biraz hüzünlü ama anlayışlı bir gülümseme attı ve devam etti, "Ama herkes onun iyi bir kadın olduğunu söylüyor. Boşanma zordur. Bedeli ağırdır. Ama işler düzelecektir."

Adam başını yana eğdi. "Boşanmayı biliyor musun?"

Kız içkisini kaldırdı, pipetini dudaklarına götürdü, biraz içti ve bara geri koyduktan sonra "Evet" dedi.

"Çocuklar?" diye sordu.

Kız başını salladı.

"Onunla ne kadar süre birlikteydin?"

"Dokuz yıl."

İlginç.

Onun görünüşünden, yirmi iki yaşında olmadığını anladı. Ama aynı zamanda Hope'un yaşına da yakın olmadığını tahmin etti.

Ama dokuz yıldır evli ve çocuksuz mu?

Sormadı. Beş dakikalık "arkadaşlıkları" boyunca, bu onun işi değildi.

Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Ne zamandır şarkı söylüyorsun?"

"Ortaokulda koroda başladım. Lisedeyken birkaç yıl eyalet yarışmalarını kazandım. Büyük başarılar elde edecek yeteneğim olmadığını biliyordum ama bunu yapmayı seviyorum. Fazladan para kazanmak da fena değil, bu yüzden bunun gibi konserler alıyorum. Sadece cuma ve cumartesi günleri, şehre gelen bir grup olmadığında." Ona bir kez daha gülümsedi. "Bonus olarak, Nebraska'nın tarlalarında bile saçımı yapıp güzel bir elbise giyebiliyorum, bu yüzden eğlenceli."

"Anlıyorum ama büyük başarıya ulaşmak için gerekenlere sahip olmadığınızdan emin değilim," dedi.

"Şerifimiz, bir yandan da popüler bir plak şirketinin A&R'ı mı?" diye alay etti.

"Hayır. Ama kulaklarım duyduklarını biliyor."

"Bu çok tatlı," diye fısıldadı, bunun kendisi için de daha fazla anlam ifade ettiğini açıkça belli edecek şekilde. Sandalyesinde dikleşti, suyundan bir yudum daha aldı ve şöyle dedi: "Ama hayat sana nerede olman gerektiğini ve ne yapman gerektiğini söylemenin bir yolunu bulur. Bir keresinde Denver'da bir konserden sonra biri bana büyük bir grubun yedek vokalisti olmayı denememi istediğini söylemişti. Ama..." O, düzgün omuzlarını kaldırdı, "zaman doğru değildi."

"Hayallerinin peşinden gitmek için zaman her zaman uygundur."

Bunun üzerine, ona bembeyaz bir gülümsemeyle karşılık verdi, etrafını aydınlatarak, onun gözlerini kırpmaması için mücadele etmesine neden oldu.

"Güzel bir ses, harika saçlar ve sağlam bir sağduyu ile doğdum," dedi. "Övündüğümü sanma, sadece gerçeği söylüyorum. Söz veriyorum, Céline veya Christina gibi şarkı söyleyebilseydim, burada seninle oturuyor olmazdım. Yüz kat daha büyük bir kulüpte, korumalarımınla çevrili olarak senin yanından geçip giderken seni görmezden gelirdim. Ama öyle yapmıyorum, Hixon. Ve dürüst olmak gerekirse, bununla bir sorunum yok."

Ve dürüst olmak gerekirse, öyleydi. Hiçbir şey onun aksini göstermiyordu. Sesinde tereddüt yoktu. Vücudunda sertlik yoktu. Gözlerinin arkasında gölgeler yoktu.

"O zaman Dew Drop seni kaptığı için McCook şanslı sayılır," diye cevapladı.

"Bu da çok tatlı." Koltuğunda yerini değiştirdi ve başını eğdi. "Üzgünüm, ama muhtemelen geri dönmem gerek. Sen kalacak mısınız?"

"Çocuklarım var, Greta. Bir sonraki seti izleyebilirim ama onlara gitmem gerek."

"Tabii ki," diye mırıldandı, sonra elini uzattı ve bileğine hafifçe dokundu, sonra fısıldadı, "Geldiğine gerçekten çok sevindim, Hixon."

"Ben de, Greta."

Ona bir kez daha göz kamaştırıcı bir gülümseme attı, sonra taburesinden kayarak Gemini'nin yaptığı gibi aynı beceriyle uzaklaştı, ama çok daha dikkat çekici bir şekilde kalçasını sallayarak.

Hixon, izleyenlere durumu daha da netleştirmek için birkaç şarkı dinlemeye karar verdi, sonra da çocuklarının yanına eve gidecekti.

Ve belki, gelecek Cumartesi tekrar gelebilir.

Başlangıçta kolay olmamıştı.

Sonra Greta bunu zorlaştırmadı.

Belki de arkadaş olabildiler.

Gözleri kışından ayrılıp, perdeleri olan kapıya doğru aniden hareket etmeyi bırakan kadının başının arkasına kayarken, aklından geçenler bunlardı.

Gördüğü şey anında tüm vücudunu gerginleştirdi.

Kadın, etkileyici vücudunu mesafeli bir duruşla tutarak bir adamla konuşuyordu. Kafası yana dönmüştü ve adam, kadının profilinin korunaklı olduğunu gördü.

Sonra Gemini'nin yanına yaklaşp elini beline koyduğunu ve Greta'yı perdelerle doğru yönlendirirken adama bir şeyler söylediğini gördü.

Greta perdenin arkasından kayboldu.

Adam, perdeler arkasında kapandıktan sonra bile perdelerle bakmaya devam etti.

Gemini, varlığını hissettirmek ve bir mesaj vermek için perdenin yanına geçti.

Adam masaya geri döndü.

Hix onu izledi ve onun bakışlarının, üzerinde hiç kimse olmayan sahneye sabitlendiğini gördü.

O anda Hix bir bira daha sipariş etti. Ve yerleşti.

Bu sefer Hix'in dikkati masanın kenarındaki adama yöneldi ve Greta sahneye geri döndüğünde, her zamanki gibi içgüdülerinin yanılmadığını fark etti.

Greta'ya o kadar kapılmıştı ki, fark etmemişti. Şimdi fark etti.

Bu yüzden, Greta'nın birkaç şarkısını dinledikten sonra ayrılmadı. Hiç ayrılmadı.

SEVEN

On-Dört

Hixon

GRETA'NIN SON setinden sonra (ki bu onun izlediği ikinci setti), Hix, Dew'un etrafındaki büyük çakıllı alanda, sırtını Bronco'suna dayamış, omuzlarını ona yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde, müşteriler arabalarıyla uzaklaşırken dışarıda bekledi.

Yalnız değildi.

Gemini'nin adamlarından biri ön kapının dışında durmuş, gözleri arsaya dikilmiş, tetikte bekliyordu.

Hix hala kıpırdamıyordu.

Arabalar azaldı, ta ki Hix kalanların Gemini'nin çalışanları olduğunu anlayana kadar.

Ve Greta'nın.

Hix'in görebildiği bir Mercedes sedan hariç, aracın arka koltuğunda oturan adamın başını görebiliyordu, arabanın arkası ona dönüktü ve şüphesiz arka aynadan Hix'i izliyordu.

Evet.

Hix kıpırdamadı.

Gemini'nin dışarı çıkıp adamının yanında ön kapıda durduğunu gördü. Gemini'nin gözleri Hix'ten Mercedes'e, sonra tekrar Hix'e kaydı. Sonra karar vermek için zaman ayırmış gibi göründü.

Kararını verdiğinde, Bronco'nun arkasında duran Hix'e doğru yürüdü.

Birkaç metre uzaklıkta durduğunda "Hix" diye selamladı.

"Gemini," diye cevapladı Hix.

"Sana saygı duyarak söylüyorum, Dew'da bu tür işleri kendimiz hallederiz."

Saygıyı kabul etti, ancak Gemini'nin söylediği diğer şeyler hakkında hala pek iyi hissetmiyordu.

"Bu tür şeyler sık sık olur mu?" diye sordu Hix.

"Hayır. Ama burası bir kulüp. Ve o bize geldiğinden beri, Greta'nın Greta olduğunu diğerlerinden daha iyi anladığımı düşünüyorum."

Oh, bunu anladı.

"Sorun yaşamadık," diye devam etti Gemini. "Ama bir iki kez durumu netleştirmek zorunda kaldık."

Tamam.

"Onu eve bırakacağım," dedi.

"Hix, dostum, o iyi olacak ve o geri dönmeyecek." "Onu eve bırakacağım."

Göz göze baktılar. Bir süre böyle devam ettiler.

Hix, başını arabaya doğru sallayarak bu bakışmayı sonlandırdı. "Daha önce buraya gelmiş miydi?" Gemini de başını yana çevirerek bakışlarını arabaya yöneltti.

O pislik, yanında biri olduğunu bildiği halde hala orada oturuyordu. Gemini dikkatini tekrar Hix'e çevirdi.

"Greta'dan önce de düzenli olarak geliyordu. Greta geldiğinde, her ne kadar bastırılmış olsa da, hemen ortamı hissetti." Hix'e gerekli bilgiyi vermeden önce bir ara verdi. "Geçen Cumartesi ortam değişti. Sen bunun farkında değildin, başka şeylerle meşgul olduğun için değişiklik olduğunda bunu fark etmedin. Ama ben fark ettim. Bu gece geldi, Greta'ya yaklaştı, Greta'yı rahatsız etti, bir daha gelmeyecek."

"Adamın cesareti var, sen buradasın, adamın orada, ben buradayım, arabasında oturmuş niyetini açıkça belli ediyor. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Geri dönmeyeceğini biliyorum ve Greta'nın iyi olacağını biliyorum." "Son kısmı da biliyorum."

Yine gözleriyle savaştılar ve yine Hix bunu bozdu.

"Sen onu al. Ben onu alacağım. Pazartesi günü bir telefon da alacağım, her şeyin yolunda olduğunu bana haber vereceksin."

Gemini iç çekerek, "Ve ben de bu anlaşmayı kabul ediyorum," dedi.

"Ya ben geri dönerim ya da adamlarından birinin onu buraya getirmesini isterim. Bunu söyledikten sonra, olduğum yerde kalmayı ve adamlarından birinin onu buraya getirmesini tercih ederim. Mesajımızı görmezden geldiğini açıkça belli ediyor, bu mesajın gelmeye devam etmemesi gerektiği anlamına gelmez."

"Bu oyunu anlıyorum," diye mırıldandı Gemini. "O sana eşlik edilecek. Arabasını ona geri vermek için gerekli düzenlemeleri yapmam gerekiyor mu?"

Demek Gemini geçen Pazar Greta'nın arabasını halletmişti. "Onu evine kadar takip edeceğim."

Gemini başını salladı ve görünüşe göre konu kapanmıştı.

Başka bir şey söylemeden kulübün ön kapısına geri döndü.

Çalışanlar arabalarına binip uzaklaştılar.

Kimse arabasındaki adama yaklaşmadı.

Bu, Hix'e Gemini'nin "bu tür işleri halletmek" için ne yaparsa yapsın, şerifin izlemesini istemediğini gösterdi.

Bu onu pek rahatlatmadı, ama o anda buna odaklanamadı.

Bunun nedeni, büyük, siyah bir adamın Greta'nın koluna dokunarak dışarı çıkmasıydı.

Greta hala elbisesini ve topuklu ayakkabılarını giyyordu ve Hix, onun arabasının park yerinde bırakılan Navigator, Camaro, Charger veya Lexus olmadığını düşündü.

Mavi bir Jeep Cherokee'ydi.

Adam onu Cherokee'ye götürmedi. Onu Hix'e götürdü.

Ve Greta, baştan aşağı bu durumdan hiç memnun olmadığını açıkça belli etti.

Hiç de mutlu olmayan kadın, Hix'te onu durdurduğunda kolundan elini çeken adama sadece sert bir bakış attı. Adam tek kelime etmeden arkasını dönüp kulübe geri döndüğünde, kadın ne teşekkür etti ne de veda etti.

"Yine bir duman işareti mi kaçırdım?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Şuradaki arabadaki adam senin hayranın. Seni evine kadar geçireceğim, sonra seni eve kadar takip edeceğim ve güvenli bir şekilde kapını kilitlediğinden emin olacağım."

Korku, yüzündeki sinir bozukluğunu silip süpürdü ve arabaya doğru baktı.

Evet, adamı anlamıştı ve anladığı şey onu rahatsız etmişti. "Tanrım, o adamın sapık olduğunu kesinlikle biliyordum."

"Çok sapıkla karşılaşır mısın?" diye sordu, ama cevabı bildiğini tahmin ediyordu.

Greta gibi bir kadın için, bir erkek çok kolay iğrenç biri haline gelebilir, hatta onda bunun bir işareti vardı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, bakışlarını yavaşça Hix'e çevirerek. "Gemini okursa, onunla ilgilenir ve paylaşmaz."

Ağzının sıkıştığını hissetti. "Bu sana bir fayda sağlamıyor, Greta. Ne zaman gözlerini açık tutman gerektiğini bilmelisin."

"Zaten bunu her zaman yapıyorum, Gemini de bunu biliyor," diye cevapladı. "O yüzden sanırım sadece benim paniğe kapılmamı istemiyor."

Hix bunu suçlayamazdı, ama aynı zamanda suçlayabilirdi.

Ama saat geç olmuştu. Muhtemelen yorgundu ve çatısının altında uyuyan çocukları vardı. Şimdi bu tartışmayı yapmanın sırası değildi.

"Sen Cherokee misin?" diye

sordu. Kız başını salladı.

Bronco'dan kalkarak, kollarını indirip kadının dirseğini tuttu.

Onu oraya götürdü ve kapıyı açıp içeri girerken yanında durdu.

Kadın, sadece bazı kadınların yaptığı şeyi yaptı, arabaya bir ayağını sonra diğerini koymak yerine, poposunu koltuğa doğru çevirdi, kendini yukarı çekti ve bir hanımefendi gibi iki bacağını da içeri kaldırdı.

Tanrım, kadının her şeyi onun aletini tahrik ediyordu. Kadın ona baktı.

Adam emir verdi.

"Geri geri çıkabilirsin, ama farlarım arkanda olana kadar yola çıkma. Telefonunu çantandan çıkar, koltuğa, ulaşabileceğin bir yere koy. Araban muhtemelen otomatik olarak kilitleniyordur. Umursama. Elle kilitle. Anladın mı?"

Kız başını salladı ama sordu, "Sence o kadar iğrenç biri mi?" "Bence bunu öğrenmek istemem, ama sen daha da az istersin."

"Doğru," diye mırıldandı.

"Merak ediyorum," diye devam etti. "Gemini, her konserden sonra seni arabaya kadar birinin eşlik etmesini mi istiyor?"

Kız başını salladı.

Adam da başını salladı. "Güzel. Artık her konserden sonra, hemen kapılarını kilitle ve telefonunu öylece tutarak eve git. Sonra telefonunu elinde tutarak evinin kapısına kadar yürü."

"Beni korkutuyorsun, Hixon," dedi kız.

"Saat sabahın ikisini geçti, sen yalnız bir kadınsın ve beni anlamıyorsan, sana *In Cold Blood* kitabının bir kopyasını vereceğim."

Gözleri büyüdü ama dudakları mırıldandı, "Okudum, mesajı aldım, başka bir şey söyleme."

Ona sırtıttı ve kız çantasını açıp telefonunu çıkarana, çantasını yanındaki koltuğa telefonun üstüne koyana kadar bekledi, tüm bunları kapısı açıkken yaptı.

Kadın emniyet kemerini takmaya gittiğinde, adam kapısını kapattı ve kasıtlı olarak yavaşça kamyonetine doğru yürüdü.

İçeri girdi, kemerini takarken pencerelerden ve aynalardan Cherokee'nin park yerinde hareket ettiğini izledi, motoru çalıştırdı, artık boş olan park yerinde daireler çizdi ve onun durduğu yere kadar yaklaştı.

O sürdü, o takip etti.

Kadının evine vardıklarında, kadın araba yolundan yana doğru kayd ve arkada bulunan büyük müstakil garajın önünde durdu.

Önceki cumartesi kaldırırma park ettiği gibi değil, bu sefer onun hemen arkasına park etti.

O, kadına bakarak arabadan indi ve kadının içeri girdiğinden farklı bir şekilde dışarı çıkmasını izledi. Bir topuk, düzgün bir bacağa takılıp aşağı indi, sonra diğeri ve kadın

dışa

Ona doğru ilerlerken nefesini tuttu.

Kapısını kapattı, kilitleri kilitledi ve yan kapıya doğru ilerlerken koluna girmesine izin verdi.

yan kapıya doğru ilerlerken koluna girmesine izin verdi.

Hıyarcıklı kapıyı açtı, sonbahar olmasına rağmen fırtına pencerelerini takmıştı. Mutfak kapısının kilidini açtı, içeri girip ışıkları yaktı.

Hix onu takip etti.

En son oraya gittiğinde kadının evine hiç dikkat etmemişti. Bunun sebebi, kadının onu kapıdan içeri alır almaz onu öpmesi ve yatak odasına giderken de öpmeye devam etmesiydi. Çıkarken etrafına bakacak hali yoktu.

Ama o anda, o evde beklediği mutfakı gördü, ama ondan beklediği bir mutfak değildi.

Tamamen yenilenmiş ama yine de eski görünümlü mutfakta, dolaplar ve orta ada yumuşak nane yeşili tonundaydı. Tezgahlar tamamen ahşaptı. Porselen çiftçi lavabosu. Kiremit zemin. Dolaplarda uzun, sivri, eski moda pirinç menteşeler, çekmecelerde pirinç kapak tutacakları, dolaplarda sade pirinç kulplar vardı.

Kadın, mekanı burada burada bitkilerle süslemişti. Duvarlarda mütevazı ama dekoratif çelenkler güzelce düzenlenmişti. Raflarda parlak çömlekler vardı. Bazı hasır eşyalar. Kancalarda sergilenen tencere ve mutfak eşyaları. Ve garip bir şekilde, ama güzel görünüyordu, tezgahın kenarında uzun, ince bir tabanı olan küçük bir lamba vardı.

Lavabonun üzerindeki yüksek pencereler odayı güneşli hale getiriyordu, ancak mahremiyet sağlamak için, üstten biraz aşağıya doğru inen beyaz tül perdeler takılmıştı, böylece güneşin önünü hiçbir şey engellemiyordu, tül perdeler bile.

Burası Nebraska'nın sakin bir kasabasındaki bir evin kırsal mutfağıydı ve o kırmızı saten elbisesiyle, ayakkabılarıyla, takılarıyla ve ensesindeki saçlarıyla buraya hiç ait değilmiş gibi görünüyordu.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu etrafına bakındıktan sonra.

"Eski sahipleri. Bu, veranda ve banyolar benim için yapıldı," diye cevapladı kadın.

Adam düşüncelerini dile getirdi. "O elbiseyle buraya ait görünmüyorsun."

Etrafını daha önce hiç görmemiş gibi inceledi.

Hâlâ incelemeye devam ederken, "Komik, buraya adımımı attığım anda, başka hiçbir yere ait olmadığımı anladım," diye mırıldandı.

Bu, o anda Hix ile olanlar hakkında, onun çözmeye vakti olmayan bir şey söylüyordu.

Ağzına emir vermeden, Hix, "Glossop'a geldiğim andan itibaren olmak istediğim son yer burasıydı," dedi.

Kadının dikkati ona yöneldi. "Daha önce neredeydin?" "Indy."

Güzel dudakları yukarı kıvrıldı. "Orası pek kozmopolit bir yer sayılmaz,

Hixon." "Buradan daha kozmopolit."

"Bu konuda haklısın," diye mırıldandı ve başını eğdi. "Şehri özlediğini mi söylüyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Sanırım karmaşık şeyleri seviyorum." "Evet," diye fısıldadı.

Kahretsin.

Elini adasına koydu, yavaşça, tereddütle, sanki nerede olduğunu bilmiyormuş ya da hedefine ulaşıp ulaşmayacağını bilmiyormuş gibi, ve "Gemini beni eve götürürdü" dedi.

"Biliyorum, bana öyle söyledi."

Aynı derecede yavaş ama o kadar tereddütlü olmayan bir şekilde, alt dudağını dişleriyle ısırıktan sonra bir ekleme yaparak tekrar etti: "Gemini beni eve bıraktırdı, Hixon."

Bu sefer Hix cevap vermedi.

"Vatandaşlarına göz kulak oluyorsun, Şerif?" diye fısıldadı. O buna cevap verdi.

"Hayır, Greta."

Nefes alış hızlanırken göğsünün hareketini izledi. Sonra daha fazla hava almak için dudaklarının açıldığını izledi.

Ve sonunda, kadının sessizce "Gitmelisin" derken ağzının hareketini izledi.

"Evet."

Şerif kıpırdamadı.

O da kıpırdamadı.

O sadece orada, o lanet elbise ve lanet ayakkabılarla, güzel yüzünü çevreleyen muhteşem saçlarıyla durdu ve nefes aldı.

"Bu akıllıca değil," diye fısıldadı.

Tamamen haklıydı.

O hiçbir şey söylemedi.

"Yine de yapacağız, değil mi?" diye sordu.

Adam kadının gözlerine baktı ve bunun hiç de akıllıca olmadığını biliyordu. Ama yine de yapacaklardı.

"Evet," diye fısıldadı.

Derin bir nefes aldı ve göğsü onunla birlikte yükseldi, elbisesinin V yakasından ortaya çıkan göğüslerinin dolgunluğu kumaşa baskı yapıyordu.

Bir nefes daha aldı.

Sonra boğazının derinliklerinden gelen, onun penisine doğru giden düşük bir sesle, ilk adımı attı, ikinciye, üçüncü adımı ve onun kollarında oldu.

O bunu yaptı, ona geldi. Başını eğen ve dudaklarını onun dudaklarına bastıran oydu.

Kadının dudakları açıldı. Adam dilini içeri soktu ve anında kadını döndürerek onu koridor kapısına doğru geriye doğru yürüttü.

Ve merdivenlere.

Koridorda kadının fermuarını indirdi.

Merdivenlerin dibinde kız onun gömleğini çıkardı.

Merdivenlerin ortasında, kadının elbisesini beline kadar indirdi.

Kadın, adamın kemerini üstten çözdü.

Bütün bunları ağızları birbirine yapışık, dilleri dans edercesine yaptılar.

O, yatağın kenarında elbisesini kalçalarından aşağıya doğru kaydırırken, kız onun gömleğinin düğmelerini açmaya çalışıyordu.

Elbisesi ayaklarına kadar düşmüştü ve o, düğmelerin çoğunu açmıştı, böylece adam düğmeleri manşetlerinden geçirip elbiseyi başından çıkarabilirdi. Adam bunu yaparken ayakkabılarını çıkardı.

Gömleğini çıkardığı anda, elleri kadının kalçalarına gitti, onu kaldırdı ve kadının bacakları onu sardı. Hix bir dizini kadının yatağına koydu ve sonra ikisi de yatağa uzandı.

Onu öptü ve öpücüğü derinleştirdi, uzun sürdürdü ve sadece çoraplarını çıkarmak için eğilmek için ayrıldı.

Bunu yapabildiği için, kız ona uzanıp onu kendine doğru çekti.

O buna karşı koymadı.

Ellerini her yerine, ulaşabildiği her yere koydu ve kulağına fısıldadı, "Başka prezervatifin var mı?"

Kadının elleri onun pantolonuna ve şortuna daldı, teni onun kışına değdi, kulağına cevabını fısıldadı. "Bir tane kaldı, Hix. Ama bebeğim, ne kadar seksi olsan da, bu kız kardeşinin tavsiyesine uy ve cüzdanına birkaç tane koy."

Ağzı tekrar kadının ağzına gitti, gözleri kadının gözlerine baktı, gölgelerin arasından bile parıldadıklarını gördü.

"Tavsiyen için teşekkürler," dedi, gülümseyen ağzı onun da gülümseyen ağzına doğru hareket etti.

Alt dudağını ısırarak sohbetin bittiğini söyledi. Mesajını anladı ve onu tekrar öptü.

Tıpkı giyinik olduğu zamanki gibi, onu son kez yatağa attığında anlamadığı bir şey vardı, Greta sahip olduğu her şeyle iletişim kuruyordu. Çıkardığı sesler. Hareketleri. Kemerler. Esnemeler. Dokunuşlar. Tatlar. Isırıklar. Kazımalar. Sıkımlar.

Her şey çok güzel, tatlı, sıcak ve ıslaktı, kontrolünü kaybetmeden kaçması gerekiyordu.

Ve bunu, dantelli sütyeninin üzerinden göğüslerini okşayarak, karnından bacaklarının arasına doğru ilerleyerek yaptı.

Onları nazikçe açtı. "Hix," diye fısıldadı.

Ağzını külotunun üzerine koydu ve dilini bastırarak baskı uyguladı.

"Hix," diye inledi, parmakları onun saçlarına daldı.

Tamam.

Bununla birlikte, o bu işi yavaştan almayacaktı.

Böylece yuvarlandı, külotunu bacaklarından aşağı çekti, hala giydiği ayakkabının parlak kısmına takıldığında penisi sıçradı ve geri yuvarlandığında, kız kendini ona açtı.

Tanrı
m.
Kahre
tsin.

O kadına doğru eğildi ve ağzıyla hafifçe dokunduğunda, kadın ona doğru eğildi ve ağzını doldurdu.

O bu daveti geri çevirmedi.

Kızın bacaklarını omuzlarına attı ve onu yaladı, kalçaları kontrolsüz bir şekilde penisini kızın çıkardığı seslere, dilindeki tadı, ağzına sızan ıslaklık, bacaklarının etrafını sımsıkı saran hissi, topuklarının etine batmasıyla yatak döşekine süründü.

Ondan aldı ve daha da fazla aldı, ta ki kızın eli saçlarını kavrayıp "Prezervatif" diye nefes nefese kalana kadar.

Kafasını çevirdi, dudaklarını kadının uyluğuna sürttü ve "Henüz bitmedi, tatlım" diye mırıldandı.

Sonra tekrar ona döndü.

Tanrım, çok tatlıydı, saçlarını tutan eli onu daha da derine itti, sanki onu uzaklaştırmak istiyormuş gibi görünüyordu, ve onun altında kıvranarak, ona karşı pompalarken aynı zamanda kaçmaya çalıştı, ta ki "Bu...

... Ben . . . *bebeğim*."

Sınırdıydı.

Ancak o zaman adam onu kaldırıp üstüne çıktı ve gözlerine baktı, kız zorlukla onun gözlerine odaklandı.

"Prezervatif," diye homurdandı.

O hemen yanına döndü, uzanıp komodinin çekmecesini açtı.

Adam, kadının bacaklarının arasına diz çökerek, kadın geri yuvarlandığında paketi neredeyse elinden kopardı.

Adam paketi açıp prezervatifi çıkardığında, kadın hızla ayağa kalktı, dizlerinin üzerine çöktü, adamın pantolonunu açtı ve kalçalarından aşağı indirdi.

Onun ağır, sert penisi serbest kaldığında büyük bir rahatlama hissetti. Onun eli penisini kavradığında tatlı bir işkence gibiydi.

Elini kenara itti, prezervatifi taktı ve kalçalarını kavradı.

Sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi, parmakları omuzlarına dolandı ve o onu kaldırırken ona doğru atıldı. Bacakları etrafına dolandı. Tek eliyle onu bırakıp sikini kavradı ve yol gösterdi. Başında kayganlığını hissederek, onu buldu ve onu aşağı doğru itti.

Kadının parmakları onun omuzlarını kavradı, başı geriye düştü, omurgası kavislendi ve bacakları onun kığını sıkıca kavradı, uzun, düşük

inilti boğazından çıktı.

Tanrım, o muhteşemdi.

O çekildi, tekrar tekrar içine girdi ve kadının başı öne doğru eğildi, alnı onun alınına düştü, bir eli boynunun arkasına kayarak onu kavradı, parmakları saçlarına girdi, diğer kolu omuzlarını sardı ve kadının ağır nefesleri onunkiyile çarpışırken, onun itişlerine zıpladı.

"Daha fazla mı istiyorsun?" diye homurdandı, klitorisine dokunmasını isteyip istemediğini soruyordu. "Kahretsin..." diye soluk soluğa konuştu.

"Hayır," diye son kelimesini keserek, adam onu tekrar doldurdu. Adam sırtı ve derinlemesine girdi, onu üzerine bastırarak bunu yaptı. "Kendinden bu kadar memnun görünme, Şerif," diye homurdandı.

"Bebeğim, senin içine derinlemesine gömüldüm, başka türlü bakamam."

"Ben boşalmak üzereyken beni tahrik etmeyi bırak," diye talep etti.

"Ben boşalmak üzereyken beni güldürmeyi bırak," diye karşılık verdi.

Aniden, aşağı doğru bir hareketle, vücudu kollarında sıçradı ve onu daha sıkı tuttu, sesi alçaldı, daha da nefes nefese hale geldi ve fısıldadı, "Hix."

Onu sırt üstü yatırdı ve tamamen kontrolü ele aldı, sertçe itti, ıslak ve pürüzsüz vücudu onun etrafında kasılmaya başladı ve elini çenesinin altına doladı, umutla onun görüldüğü kadar yakın olduğunu umuyordu.

Kızın gözleri, ona bakması için pozisyonunu değiştirdikten sonra bile kapalı kaldığında, "Greta" diye homurdandı.

Kız onun altında sallanırken, tüm vücuduyla ona tutunurken, gözleri yavaşça açıldı.

Bunu bir hafta önce de yapmıştı ve Tanrım, onun bunu yapış şeklini çok seviyordu

"Bana bunu verirken bana bakmanı istiyorum, tatlım," söyledi.

"Tamam, Hix," diye fısıldadı, tırnakları omzuna batıyordu. "Siktir, bebeğim," diye homurdandı.

Tırnakları harika

hissettiriyordu.

Kucaklaması daha da

iyi hissettiriyordu.

Ama onun sıkı, ıslak amcığı onun etrafında kasılmaya başladı... En iyisi.

"Hix."

"Benimle kal, Greta."

"Hix."

"Bana bağlı kal, tatlım."

"Yapamam," diye fısıldadı, ona daha sıkı sarıldı ve vücudunu ona doğru eğdi.

Dudakları açıldı, başı hafifçe yana doğru dönerek onun elini tuttu, hafifçe geriye eğildi ve orgazm olurken duyulabilir bir nefes sesi çıkardı.

Adam kadının başını daha da yana doğru çevirdi, dişlerinin kenarını kadının boynuna doğru kaydırды ve sonra kendini kadına saptadı, dişlerini boyun ve omuz arasındaki yumuşak deriye batırdı, kadının parfümü adamın burun deliklerini doldurdu, adam derin ve uzun bir inilti çıkardı, orgazmı inanılmaz derecede *muazzamdı*.

Neredeyse tamamen kendine gelene kadar, onun hissini içselleştiremedi.

Kadın hala ona sarılmıştı, hareket etmemişti, ama onun altında gevşek ve yumuşak olması gereken vücudu gergin görünse de, samimi kucaklaması bir şekilde gevşek geliyordu.

Başını kaldırıp ona baktı.

Gözleri açıldı ve başı hala yana dönmüştü, ama karanlık yüzünden değil, hiçbir şeye bakmıyormuş gibi görünüyordu.

Parmakları hala kadının çenesini kavırıyordu, bu yüzden onları kullanarak kadını düzeltip dikkatini kendisine çekti.

"İyi misin?" diye nazikçe sordu.

"Evet," diye mırıldandı, onun altında yatarken, ama hala uzaklaşmış bir halde. "Greta..."

"Bu akıllıca değildi."

Hix başparmağıyla çenesini okşadı. "Belki değil, tatlım, ama iyiydi."

"Evet," diye kabul etti kız sessizce ama ikna edici bir şekilde değil. "İyi değildi mi?" diye sordu.

"İyiydi, Hixon, ama..."

Başparmağını çenesinden dudaklarına kaydırды.

"Ben hala içindeyken, bunun ne kadar aptalca olduğunu konuşmayalım da, ne kadar iyi olduğunu düşünelim, ne dersin?"

"Tamam," diye mırıldandı.

O bunu ona kolayca verdi, o da avantajını kullandı. "Peki ya, artık senin içinde değilim, hala bunun ne kadar aptalca olduğuna odaklanmıyoruz?"

Derin bir nefes aldı ve bıraktı.

O, ona daha da yaklaştı ve çenesini tutmaya devam etti. "Bunu yapmaya hakkımız var, Greta. Ve bunun ne kadar iyi olduğunu hissetmeye hakkımız var."

"Yani daha önce konuştuğumuzda, arkadaş olmak istediğini söylediğinde, kastettiğin şey, çıkar ilişkisi olan arkadaşlık mıydı?"

Bunu düşündüğü için, hatta söylediği için incindi, uzaklaştı ve elini çenesinden çekti.

"Hayır, demek istediğim o değildi."

O cevap vermedi.

Adam, kızın başının üstüne bakarak, "Görünüşe göre karmaşık şeyleri seviyorum," diye mırıldandı.

"Öyle görünüyor."

Ona tekrar baktı. "Henüz çok erken." "Bunu zaten söylemiştin."

"Sana doğru davranacağımı kesin olarak bilebileceğim bir durumda değilim."

"Sen de hemen hemen aynı şeyi söyledin."

"Ama daha iyisini hiç bulamadım."

Onun hızlı, şaşkın nefesini duydu.

"Ve sen beni birçok yönden iyi hissettiriyorsun, kendimi iyi hissetmemi de dahil, ve bunu sadece seninle yatmaktan dolayı hissettiğimi kastetmiyorum."

Onun fısıltılı sesinden, ruh halindeki büyük değişimi hissetti. "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Tatlım."

Daha fazla bir şey söylemedi, hala yarı sert halde ve onun içindeyken eski karısını konuşturacak bir konuşmaya girmeye niyetli değildi.

"Tamam," dedi kız hızlıca. "O konuya girmeyelim."

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Ama, şey... Hix, sen çok seksisin."

Bu onu gülümsetirken, "Teşekkürler" diye tekrarladı. "Hayır... gerçekten."

Kahretsin, gülmeye başlayacaktı.

"Dediğim gibi, teşekkürler."

"Hayır," diye tekrarladı, kalçalarını hafifçe kaldırdı ve alçak, kararlı ve *sıcak bir sesle*, "gerçekten... gerçekten" dedi.

Elinde değildi, vücudu titremeye başladı. Kız konuşmaya devam etti.

"Yani, bebeğim, beni kaldırdın ve yerleştirdin..."

"Oradaydım."

"Bu çok ateşliydi."

Vücudu titremeye devam etti. "Biliyorum, oradaydım."

"Beni nasıl yukarı çıkardığını, beni geriye doğru yürürken, sürekli öpüp elbiseyi çıkardığını hiç bilmiyorum," dedi. "Bu

sadece filmlerde olur ve o tür şeyler için koreograflar vardır."

Kıkırdamasıyla kahkahası duyulur hale geldi.

"Ama," diye devam etti, "biliyorsun, seninle ilgili iyi olan başka şeyler de var, sadece görünüşün ne kadar seksi olduğu ve yatakta ne kadar iyi olduğun değil. Sadece, az önce bana yaşattığın muazzam orgazmdan dolayı zihnim hala biraz karışık olduğu için bunları belirtemeyecek durumdayım."

O, onu hızlıca öptü ve "Kapa çeneni, Greta" diye mırıldandı. Birdenbire, iki eli de onun yüzünü çevreledi.

Ve aynı anda, sesi birdenbire değişerek şöyle dedi: "Seni anlıyorum. Ve bunun bir parçası da, beni korumaya çalıştığını anlamak. Bu benim için çok önemli, Hixon. Çok büyük bir şey. Bu sefer ikimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz. Ve bu iyiydi. Yine aynı şeyi yaşadık, ama çok daha az kafa karıştırıcı bir sonla. Artık olan oldu, hayat neyse o, ve biz hala arkadaşız. Değil mi?"

Tanrım.

Ciddi miydi?

O soruyu sorup yanlış cevap almayacağından emindi.

Ona verdiği cevabı kabul edecekti. "Doğru, bebeğim," diye fısıldadı.

Kadın başparmaklarını adamın elmacık kemiklerinde gezdirdi ve "Muhtemelen çocuklarının yanına dönmen gerek," dedi.

"Evet. Üzgünüm, Greta. Ben asla..."

"Hix, şşş," diye susturdu onu, başparmağını dudaklarına götürdü. "Ben de anlıyorum."

O gerçekte.

Gerçek, tatlı ve o anda ihtiyacı olan her şeydi, almaya ve vermeye hazırды ve karşılığında hiçbir şey beklemiyordu.

"Başparmağını çek," diye emretti. O da itaat etti.

Adam eğilip onu öptü.

Çekilirken bunu yapmaya devam etti, ama sonunda başını kaldırıp dudaklarını kızın alnına bastırarak bitirdi.

Dudakları hala oradayken, "Şu anda sana ne söylemeliyim ki, ne kadar harika olduğunu anlayasın?" diye sordu.

"Bence... bunu," diye cevapladı kız sessizce, öpüşürken kollarıyla onu sardığı kollarını ona sıkıca sarıldı.

O, kadına baktı. "Bornozun var mı?"

Kızın başını salladığını, yastığın üzerinde saçlarının hareket ettiğini duydu. "Nerede?" diye sordu.

"Banyo kapısının arkasına kanca tak." "Burada kal," diye emretti.

"Tamam, dumanlı."

Yine kıkırdayarak ondan uzaklaştı, yorganın köşesini tutup ayağa kalktığına yatağın kenarına attı.

Pantolonunu çekip, açık olan ve içi karanlık olan bir kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtığına tahmininin doğru olduğunu gördü. Banyoydu.

Gölgelere alıştı, yapması gerekeni yaptı, pantolonunu tamamen düzeltti, bornozu aldı ve kadının yanına geri döndü.

Ona ulaştığında eğildi ve onu belinden kavradı. Onu yataktan kaldırıp ayakları üzerine koyduğunda, kızın elleri ona doğru uzandı.

ayağ

a Ona bornozu uzattı.

kald Kadın bornozu omuzlarına attı ve ayakkabılarını çıkardı. Adam eşyalarını bulup ırdı.

ve giyindi.

Sonra elini tuttu ve onu odadan dışarı çekti, mutfak kapısına kadar elini tuttu.

"Bu kasabada suç işlenmiyor olması umurumda değil Greta, arkamdan kilitte." "Anlaşıldı dostum."

Adam kahkahayı bastı, kolunu tekrar kadının beline doladı ve onu kendine çekerek öptü.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, bir santim uzaklaştı ve "Sen gerçekten harikasin, Greta" dedi.

"Teşekkürler, Hix. Sen de öylesin."

Ona sıkıca sarıldı, dudaklarını hafifçe öptü, sonra onu bırakıp kapıyı açarak içeri girdi.

Giderken arkasına baktı ve onun kapıda durup onu izlediğini gördü. Ense kısmında dağınık olan bukleler, şimdi de omuzlarına ve göğsüne dökülmüş halde hala dağınıktı.

Muhteşem görünüyordu.
Hepsi onundu.
Ve onun ona verdiği şey.
Gerçek ve inanılmaz derecede
gerçek dışı. Onların.
Gerçekten güzel bir gece, boktan bir şeyin bile olmadığı lanet olası güzel bir anı.

"Kilitleyin," diye emretti.

"Biliyorum," dedi kadın, sözleri mizahla titriyordu. "Yeesh. Onun yetmişli yılların sonlarında polis arabasından dumanı çıkarabilir ve onu doksanlı yılların sonlarında bir Bronco'ya atabilirsin, ama dumanı dumanın içinden çıkaramazsın."

Onun yorumunun, o sırada hayatında olanlarla ne kadar tuhaf ama harika bir şekilde uyuştüğünü düşünmedi.

Sadece ona bir gülümseme attı, elini hafifçe salladı ve kamyonetine doğru yürüdü, kapısının kapandığını ve kilitlendiğini duydu.

Kamyonetine binip çalıştırırken, kadının mutfağındaki ışığın söndüğünü gördü. söndüğünü gördü.

Onun evinin önünden geri çıktı ve her iki yöne de bakarak Dew'in otoparkında duran Mercedes ortalıkta görünmüyordu.

Arabayla uzaklaştı, üç blok öteye döndü ve geri geldi, onun sokağından geçerek arabayı aramaya devam etti.

Arabanın orada olmadığını görünce, evine, dairesine ve çocuklarına doğru yola çıktı.
çocuklarının yanına döndü.

Greta ile o gece olanların ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu.
ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu.

Sadece bu sefer ondan uzaklaşırken bir hafta öncesine göre çok daha iyi hissettiğini biliyordu.

Ve bunun çoğu, onu da çok daha iyi hissettirerek bıraktığını bilmesi ile ilgiliydi.

Ama bunun bir kısmı, kendini iyi hissetmesiyle ilgiliydi. Uzun zamandır ilk kez, sade ve açıkça kendini iyi hissediyordu.

Ve bunun için de Greta'ya teşekkür etmeliydi.

FIGHT

Henüz

Greta

Ertesi sabah geç saatlerde Sunnydown'a giderken, gösterge paneli bir telefon geldiğini gösterdi.

Telefonu açtım ve "Alo" demeden Lou, "Tek seferlik mi?" dedi.

Ön cama gülümsedim.

"Anladığım kadarıyla Glossop'un dedikodu değirmeni geçen haftadan çok daha hızlı çalışıyor," dedim.

"Sana söylemiştim!" diye bağırdı.

Hâlâ sırtarak başımı salladım ve "Heyecanlanma. O benim şarkı söylememi dinlemeyi seviyor. İyi bir adam. Komik. Tatlı. Birbirimizin şirketinden keyif alıyoruz. Birbirimizin diğer özelliklerinden de keyif alıyoruz. Hepsi bu. Bir yere varacaksa varır, ama ben öyle bir şey beklemiyorum. Sadece onunla vakit geçirmeyi seviyorum ve onun da benden aynı şeyi sevmesini seviyorum. Durumumuz bu. Hepsi bu. O yüzden bekarlığa veda partisi planlamaya kalkma."

"Kızım, seni anlıyorum. Sana *inanmıyorum* çünkü benim tahminim, Hixon Drake bir amaç için bir şey yaptığını düşünmese bile, amaçsız hiçbir şey yapmaz. Ama neyse. Seni anlıyorum. Kafadaki o yerde yaşamalısın, öyle yapmalısın. Ve o zaman geldiğinde, salonda sana 'O bana öyle söyledi' yazan ve okla benim koltuğumu gösteren bir tişört giydireceğim."

O zaman geldiğinde, o tişörtü seve seve giyerim. Sadece o zamanı beklemeyecektim.

Hixon Drake arkadaş olmak isterse ve bu arkadaşlık faydalı olursa, hayır demeyecektim. Onunla birlikte olmak kolaydı. Onu o muhteşem, derin kahkahaya boğduğumda, ciğerlerim patlayana kadar bağırmak istiyordum. Yatakta muhteşemdi.

Ve o beni kolladı, *beni*, McCook County vatandaşı olmayan beni, *beni*.

Yani

hayır.

Kesinlik

le hayır.

Hayır demeyecektim.

"Ve şunu da söyleyeyim," Lou'nun sesi arabayı doldurmaya devam etti. "Bu böyle devam ederse ve gelecek ay, Glossop'un hanımları senin ve Hix'in kafalarına taşları takıp sizi tahtlara oturturken, mezuniyet balosunun kralı ve kraliçesi geçit arabasından itilip düşerse, şaşırma."

"Bu uyarı beni rahatsız etmeli, ama umurumda değil," diye cevap verdim.

"Eminim öylesindir," diye kıkırdadı. "Şimdi kız arkadaşına bir şey söyle. Birden ona kadar bir ölçekte, Hixon Drake yatakta ne kadar iyi?"

Yedi bin yüz yirmi iki. Beni kaldırıp sikine oturtma işi mi? Unut gitsin.

"Bunu ben bilirim, sen asla öğrenemezsin," diye cevap verdim. "Sen berbatsın."

Gülmeye başladım.

Lou konuşmaya devam etti.

"Ama eğer berbat olsaydı, yani iyi şeylerde, ikinci bir şans vermez ve kendinizi yavaş ilerlediğinize ikna edemezdin. *Sayonara* demek için tatlı bir yol bulurdun."

"Yavaştan alıyoruz Lou. Yavaştan alacak bir şey yok. Biz sadece arkadaşız."

"Yaramazlık yapan arkadaşlar."

Yine güldüm. "Evet, o tür arkadaşlar."

"O saçların, o gözlerin, o dişlerin, o göğüslerin ve o kalçaların var, bu yüzden seni şimdiden nefret ediyorum. Şimdi de Hixon Drake ile *arkadaş* oldun, sana bakmaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

Lütfen.

Uzun boylu, incecik ve iki çocuk doğurduğuna inanmayacağın bir vücudu vardı.

Ayrıca kırk dört yaşında olmasına, hayatında pek çok stres faktörü yaşamış olmasına rağmen yüzünde hiç kırıksıklık yoktu. *Northern Exposure* dizisindeki Janine Turner *gibi* yay şeklinde dudakları olan peri gibi bir görünümü vardı, ancak kısa saçlarının kalın kakülleri kirpiklerine değiyordu.

O muhteşemdi.

Bunu ona söylemedim çünkü zaten bunu *defalarca* söylediğim için ne düşündüğümü biliyordu.

"Yarına kadar unutursun," dedim ona.

"Deneyeceğim," diye cevapladı ve sonra, "Andy'ye mi gidiyorsun?" diye sordu. "Evet."

"Ona benden ve kızlardan selam söyle." Andy

Lou'yu çok severdi.

Ve kızlar.

Ama Andy herkesi severdi. "Tamam."

"Küçük kardeşinle iyi günler geçir, Greta. Yarın görüşürüz." "Görüşürüz, canım. Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

Bağlantıyı kestik. Ben sürmeye devam ettim. Ve radyoda Sarah McLachlan'ın şarkısını, dünyadaki hiçbir şeyi umursamadan söyleyerek sürdürdüm.

Çünkü Hix haklıydı. Biz yetişkinlerdik. Ne istersek, nasıl istersek onu yapabiliydik.

Ne olmuş yani, Glossop'ta barlardan daha fazla kilise vardı (bir bar, üç kilise)?

Başka bir yerde, İncil kuşağındaki küçük bir kasaba değilse, kimse gözünü bile kırpırmazdı.

Çocukları vardı ama kimse bizi işine karıştırmazdı. Hope'un bile eski sevgilisinden intikam almak için bu kadar alçalacağını sanmıyordum.

Durum böyleydi ve ben de bu durumu seviyordum. Glossop'a geldiğimden beri sadece iki erkekle çıkmıştım ve sadece biriyle yatmıştım. O da iyi biriydi, çok uzakta yaşayan bir çiftçiydi, bu yüzden ilişkimizi bitirdiğimde sorun olmadı. Onu terk etmemin sebebi, pek ilginç biri olmaması ve yatakta berbat olmasıydı.

Çocuk istemiyordum ve bir kocaya ihtiyacım yoktu.

Ama arkadaşlara ihtiyacım vardı.

Arkadaşlara her zaman ihtiyaç

vardır. O yüzden bunu kabul

ederdim.

Andy ile geçireceğim günümde her zaman gördüğüm manzarayı görerek Sunnydown'ın otoparkına girdim.

Kardeşim, bir erkek çalışanla birlikte ön tarafta beni bekliyordu.

Ona gülümsedim ve park yerimi bulduğumda ön camdan el salladım, Andy de coşkuyla el sallayarak karşılık verdi.

Haftada iki gün izinliydim ve aslında iki işte çalışıyordum, bu yüzden fazla zamanım yoktu.

Ama neyse, Andy evde kendini daha güvende hissediyordu, beyni hatırlayabildiği kadarıyla hep evde yaşamıştı, bu yüzden onun için farklı bir evdi.

Yine de onu evden çıkarmayı seviyordum. Ona başka şeyler sunmayı. Yeni manzaralar. Onu korkutmayacak şekilde rutinini biraz değiştirmeyi. Bu yüzden haftada bir veya iki gece dışarı çıkıp onu yemeğe götürmeye veya ona yemek getirmeye çalışıyordum.

Ve pazar günlerimiz vardı.

Onu her pazar günü dışarı çıkarırdım ve o gün, hava hala güzelken nehirde piknik yapıp sonra benim eve gidip film izleyecektik ve ardından Yucca'daki Tony's Pizzeria'ya gidecektik. Tüm bu heyecanı yaşadıktan sonra onu eve geri götürecektim.

Bazen hafta sonlarını benimle geçirirdi, ama cuma ve cumartesi günleri şarkı söylediğim için, bu sadece Gemini'nin şehirde başka bir işi olduğunda olurdu.

Tüm bunlar Andy için iyi oluyordu. Akşamları telefonda konuşuyorduk, bazı maceralara atılıyordu ve geri kalan zamanlarda da bulunduğu yerde mutluydu. Bir iş bulması da iyi olurdu. İnsanları severdi, gördüğü insanların çeşitliliğini severdi ve iş istikrarlıysa ve programını biliyorsa, kolayca uyum sağılardı.

Ama artık durumdan memnundu. Andy için işe yaradığına göre, benim için de işe yarardı.

Park ettikten sonra kapıyı açar açmaz karşımda duruyordu. "Selam dostum," diye selamladım ve arabadan atlardım.

Beni kollarının arasına aldı ve boynunu çevirerek yanağını omzuma dayadı, yüzü dışarıya dönüktü.

O iri bir adamdı. En az 1,80 metre boyundaydı. Ve yirmi dört yaşında, tabii ki, bir erkeğin vücuduna sahipti.

Hayatı farklı olsaydı ve formda kalmak gibi şeylere önem verseydi, o da farklı olurdu. Belki omuzları geniş olurdu, eğik değil. Belki küçük göbeği olmazdı, düz olurdu.

Ama işler farklı olmamıştı. İkinci sınıfta üniversite takımında oynayan futbolcu olamamıştı (o kadar iyiydi), spora olan bağlılığı vücudunu bir erkeğe dönüştürmüştü.

O, Andy idi.

Ben de ona sarıldım ve o benden uzaklaşarak bana kocaman gülümsedi ve "Çizgi romanlar" dedi.

Arabaya döndüm, elimi uzattım, yolcu koltuğundan çizgi romanlarla dolu kalın bir plastik torba aldım ve ona döndüm.

Onları benden kaptı. "Şeker," dedi.

Ona sırtarak döndüm ve çantayı yakaladım, o da çantayı benden kaptı.

Onu açtı, içine baktı ve bana doğru bakışını çevirdiğinde yüzü aydınladı.

"Snickers."

Heyecanlanmıştı. Heyecanlandığında kelime bulmakta zorlanırdı.

Heyecanlanmadığı, korkmadığı veya bir kriz geçirmediği sürece tam cümleler kurabilir ve iyi iletişim kurabilirdi.

"Tabii ki tabii ki Snickers. Onlar senin en sevdiğin. Ve Reese's ve Butterfinger." Onun koluna yumruk attım. "Küçük kardeşime ben bakarım."

O da başını salladı ve bana atlayarak, yanağını omzuma dayayarak bir kez daha sarıldı.

Kollarımı onun etrafına doladım, gözlerimi kapattım ve onu içime çektim.

Henüz değil, beynim bana hatırlattı. *Henüz değil, Greta.*

O uzaklaştığında, "Onları odana götür, dostum. Resepsiyona hızlıca uğramam lazım. Sonra gideriz. Senin için uygun mu?" diye emrettim.

"Evet, Ta-Ta."

Ta-Ta.

Bana uzun zamandır böyle sesleniyordu. Bu, onun ilk söylediği kelimeydi.

Bu isim popülerliğini yitirdiğinde, kısaltılarak Ta oldu.

Ta-Ta'nın geri dönmesi hem tatlı hem de acı bir duyguydu.

Üç adım attıktan sonra geri dönüp beni takip edip etmediğime baktı.

O döndüğünde onu baştan aşağı süzdüm.

Babamın kim olduğunu bilmediğim gibi, onun babasının kim olduğunu da bilmiyordum ve bu basit gerçeğin sebebi, muhtemelen annemin de her iki konuda da bilmiyor olmasıydı (ya da en azından ben, annemin bildiği halde bize söylemediğini düşünmeye kendimi alıştırmıştım, o kadar ki, ben sormayı bıraktım).

Ama anneme çok benzeyen benden farklı olarak, Andy'nin koyu saçları ve koyu gözleri, güçlü çenesi ve belirgin elmacık kemikleri vardı.

Ayrıca sağ şakağından gözünün yanına kadar uzanan, bir ucu yukarı ve yukarı doğru çıkarak kalın kaşının dış kenarını yok eden, diğer ucu aşağı doğru inerek yanağını üst dudağına kadar kesen bir yara izi vardı.

Yara izi saçının altındaki kafa derisine de uzanıyordu, çünkü kafası yan camı parçalayıp geçerek çarpmıştı. Ancak kafası boynunda şiddetli bir şekilde sallandığında da aynı derecede hasar meydana gelmişti, araba havaya kalktı ve yuvarlandı, Andy'nin kafası ön cama çarptı, ancak diğer araba onlara çarptı, yuvarlanmalarını durdurdu.

ön cam.

Yan çarpışma derisini yırtmış ve kafatasını kırmıştı. Önden gelen darbe ise yarasına tuz biber ekmişti.

Sağ tarafı ezilmişti, bu yüzden giysilerinin altında göremediğim bir sürü yara izi olduğunu biliyordum.

Annem ise şiddetli bir beyin sarsıntısı, kırık bir bilek ve yedi kırık kaburga kemiği ile yaralanmıştı.

İtfaiyecilerin bilinçsiz halde olan Andy'yi enkazdan çıkarmak için neredeyse bir saat uğraşması da durumu daha da zorlaştırmıştı.

Onu kurtardıklarında, annem kendi ayakları üzerinde yürüyerek uzaklaşmıştı. Eminim ki çok dikkatli bir şekilde (ben orada değildim, sadece olayın ardından oradaydım).

Ama başarmıştı.

Bana gülümsemesi dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırdı ve onu takip ettiğimi görünce, binaya doğru koştu ve kapıdan içeri girdi.

Ben de öyle yaptım ve çantamdan bir zarf çıkardım.

Kapıdan geçerken, Andy ile dışarıda duran çalışanın koridorda yürüdüğünü gördüm, ama bana doğru döndü.

"Selam, Greta," diye selamladı.

"Selam Sean," diye cevap verdim. "Onunla beklediğin için teşekkürler."

"Sorun değil," diyerek elini hafifçe salladı ve yürümeye devam etti.

Resepsiyondaki Renatta'nın yanına gittim.

"Selam Greta," dedi Renatta.

"Selam kızım." Masanın üzerindeki rafa koyduğum zarfı ona uzattım. "Bu ayıncı."

"Harika," diye cevapladı ve zarfı almak için elini uzattı. "Bunu işleme alacağız. Teşekkürler."

"Ben de teşekkür ederim." O koltuğundan kalkarken, "İyi günler" dedim.

"Tamam, Andy ile pikniğin tadını çıkarın," diye cevapladı, ayağa kalkıp arka taraftaki ofise doğru yürüdü, elinde aylık faturam ve ödeme çekinin bulunduğu zarfım vardı. "Bütün hafta boyunca senin pikniğinden bahsediyordu."

"Harika," diye cevap verdim. "Bunu dört gözle beklediğime sevindim."

"O her zaman ablasını iple çeker," dedi gülümseyerek ve ofiste kayboldu.

Andy'nin odasının bulunduğu koridora baktım.

Oda temiz, geniş, iyi aydınlatılmıştı ve duvarlarında güzel resimler, parlak kağıtlarla kaplı ilan panoları ve kiracıların yaptığı şeyler vardı.

Keith olmasaydı bunu elde edemezdim. O olmasaydı, Andy'ye bu kadar güzel bir şey veremezdim.

Keith ve ben, annem kardeşimi neredeyse öldürürken sekiz aydır çıkıyorduk.

Arabanın Andy'nin kapısına çarpmasının ardından Keith her şeyi halletti. Annemin boktan sigortasının tam olarak karşılamadığı hastane masraflarını. Annemin boktan sigortasının tam olarak karşılamadığı fizik tedavi ve mesleki terapi masraflarını. Sonra da ilk evini.

Andy'nin iyileşmesinden iki ay sonra bana evlenme teklif etti ve iki ay sonra Vegas'ta hızlı, şık (ya da Vegas'ın olabileceği kadar şık) küçük bir düğün yaptık ve orada başlayan ve Powell Gölü kıyısındaki bir kulübede sona eren dört günlük bir balayı geçirdik.

Bu benim kararımdı. Keith Andy'ye bakıyordu, büyük bir düğün için param yoktu, kardeşime olanlar yüzünden havamda değildim, bu yüzden Keith umursamadığını söylese de onun parayı harcamasına izin vermek istemedim. O sadece benim istediğim şeyi istememi istiyordu.

Keith böyleydi.

O her zaman sadece benim istediğim şeyi istememi isterdi.

Ama o, yirmi iki yaşında satın aldığı, içini boşaltıp yenilediği ve sattığı ilk evden bir servet kazanan, o günden bu yana giderek daha büyük evlere ve daha büyük ekiplere yönelen, başarılı ve zeki bir emlakçıydı.

Ben ise kuafördüm.

Kaza öncesinde ve sonrasında Andy'ye karşı çok iyiydi. Kaza öncesinde ve sonrasında annemden tüm kalbiyle nefret ediyordu.

Ve beni seviyordu.

Ama bunu hissediyordum. O ne kadar çok verebilirdi. Ben ne kadar az verebilirdim. O vermeye devam etti.

Onu tamamen tüketeceğimi biliyordum. Ve tükettim.

Ama bunun için suçluluk duyan Keith'ti. O kadar suçluluk duyuyordu ki, istemediğim bir boşanma anlaşmasını bana zorla kabul ettirdi. İlk başta reddettim, ama beni oturup durumu açıkladıktan sonra, bunun sadece onun için gerekli olmadığını, benim de kabul etmem gerektiğini anladım.

Bu, Glossop'taki evimin parasının ödendiği anlamına geliyordu. İçindeki mobilyaların da ödendiği anlamına geliyordu. Cherokee'm de öyle.

Ve Andy'nin evinin masraflarını bir süreliğine karşılayacak kadar param vardı.

Bu arada, dikkatli davrandığımda genel giderlerim çok düşüktü ve Gemini'den aldığım ekstra gelirle bu dengeyi sağlıklı bir şekilde koruyabilir ve böylece Andy'yi uzun süre güvende tutabilirdim. Sadece bunu yapmakla kalmayıp, bu süreçte kendime de iyi bir hayat sağlayabilirdim.

Yani Keith, artık aramızda olmasa da beni koruyordu. Andy'yi de aynı şekilde koruyordu.

Aslında, ben oraya taşındığımdan beri üç kez gelmiş, Avukat Barbie'yi geride bırakarak Andy'yi ziyarete ve beni kontrol etmeye gelmişti.

Ayrıca, geldiği üç seferde de personelle aylık faturaları ödemek için anlaşmış ve Andy'yi yeni kıyafetler almaya götürmüştü.

Bu beni üzmüştü. Artık benimle evli olmasa da o faturaları zaten ödüyordu.

Ama Keith böyleydi. Bu konuyu onunla konuşunca sinirlendi, ben de susmak zorunda kaldım, çünkü en azından onu bundan kurtarabilirdim.

Andy odasından çıktı ve beni düşüncelerimden kopardı. İkimiz de Renatta'ya veda ederek dışarı çıktık.

Cherokee'ye bindik, kemerlerimizi bağladık ve nehre doğru yola çıktık. Ben Andy'ye arkada bulunan piknik sepetinin içinde neler olduğunu anlattım.

O da onayladı.

Sonra "Futbol" dedi.

Ona baktım. "Futbol mu?"

Ön camdan bana baktı. "Futbol, Ta-Ta.

"

"Evet," dedim. "Sezon başladı."

"Maçı izlemeye gidebilir miyiz?"

Kalbim hızla çarptı, ellerim direksiyonu sıktı, ama sesimi hafifletmeye zorladım ve "Lise maçına gitmek ister misin?" diye sordum.

Bana bunu hiç sormamıştı. Keith onu Broncos maçlarına götürmüştü, sadece ikisi, ama Andy bana hiç sormamıştı.

Ben de Keith ve Andy ile hiç gitmemiştim çünkü gidemezdim. Bunu kaldıramazdım. Annem onu bir partiden alıp, kafası dumanlı halde, durması gereken çift şeritli yola çıkıp, muhtemelen saatte 60 mil hızla giden bir arabanın çarpmasıyla karşı şeride uçup orada da çarpılmadan önceki gün kardeşim oynadığı maçı izlediğimden beri hiçbir futbol maçına gitmemiştim.

"Evet," diye heyecanla cevapladı. "Gidebilir miyiz?"

"Tabii ki, tatlım," dedim yumuşak bir sesle. "Programı öğrenip Gemini ile konuşacağım."

"Tamam."

Ona tekrar baktım ve onun da ön camdan dışarı baktığını gördüm.

Ben de aynı yöne bakınca konuştu. "Gemini'yi tekrar görmeye gidebilir miyiz?"

Bir gezide, şarkı söylediğim yeri görebilmesi için onu kulübe götürmüştüm. Gemini ile tanışmıştı. Gemini'nin daveti üzerine, oraya birkaç kez daha gitmiştik.

Gemini, Andy'ye Keith kadar iyi davranıyordu. Ama o, Gemini'ydi.

"Tabii. Her şeyi ayarlarım."

"Tamam."

"Lou ve kızların selamlarını iletmeyi unuttum," dedim ona.

Cevap verirken bakışlarını hissettim. "Nehirde bana verebilirsin."

Gülümsedim. "Tamam dostum."

"Onlara geri ver," diye emretti.

"Veririm."

"Tamam."

Ve hepsi bu kadardı.

Gülümsemeye devam ettim, sadece bir kısmı zoraki olarak, "Maça giymek için sana Glossop Raiders sweatshirt'ü getirmemi ister misin?" diye sordum.

Daha fazla heyecan, bu sefer çok daha fazla, onun "Oh evet!" sözünden.

Yola bakmak için sırtımayı bıraktım ve zihnimdeki yapılacaklar listesine, arkasında fan ürünleri bölümü olan eczaneye uğramayı not ettim.

Belki de o kadar kötü olmazdı. Çünkü

Andy ile birlikte olacaktım.

"Sosisli sandviç ve nachos yiyeceğiz, büyük boy kola içeceğiz," diye devam etti Andy. "Evet, kardeşim, hepsini yapacağız."

"Lou, Snow ve Maple de bizimle gelebilir." Snow ve Maple.

Lou'nun kızları.

Bill'in isimleri.

Lou, kocasının kızlarına isim vermek konusunda bu kadar istekli olmasından çok memnundu, bu yüzden kocasının onlara vermek istediği isimler konusunda fazla tartışmadı.

Ve sonunda, bu tür şeylerin genelde olduğu gibi, Snow ve Maple, Snow ve Maple oldular. Parlak bir gülümsemeye sahip Snow ve şeker gibi tatlı Maple.

"Kesinlikle."

"Eğlenceli olacak," dedi. "Kesinlikle."

"Tamam."

Kardeşim sessizleşti.

Ben arabayı sürdüm.

Onun araba kullanmaya başladığını, öğrenim izni aldığını, ancak hiç kendi başına araba kullanmadığını düşünmeden yaptım.

Ve asla da kullanamayacaktı.

Ama yaşaması gereken hayat, bir arabada son bulmuştu.

Bunu, kasabadaki marketin şarküterisinden aldığım kızarmış tavuğun Andy'nin en sevdiği yemek olduğunu düşünerek yaptım.

Ve onu çok seveceğini düşündüm.

Pikniğimizi yaptık.

Sonra eve gidip televizyonumda *The Man from U.N.C.L.E.* izledik.

Sonra Tony's Pizzeria'ya gittik, büyük bir pizza aldık ve Andy, normal porsiyonun üç katı büyüklüğünde ama aynı fiyata bir kase spumoni dondurma aldı, Tony her zaman Andy'ye bunu gönderirdi.

Onu geri götürdüm, odasına yerleştirdim, ona kocaman sarıldım, o da bana sarıldı ve ben odasından çıkmadan önce çizgi romanlarına dalmıştı.

O her zaman okumayı seven ve yazmayı da seven biriydi. İngilizce Edebiyat ve Kompozisyon derslerinde notları çok iyiydi.

şimdi, okumak ve yazmak konusunda bazı sorunları vardı, ama çizgi romanların için mükemmeldi. Böylece, personel ailelerini çeşitli şeylerle meşgul etse de, Andy de onlara yardım etmek için elinden geleni yapsa da, o büyük yığını Salı gününe kadar bitirecekti, çünkü o, çoğundan çok daha işlevseldi.

Sunnydown'dan çıktım, arabama bindim ve nedense, kasaba sınırlarına bile varmadan (normalden çok daha erken) zikretmeye başlamam gerekti.

"Henüz değil, Greta."

Glossop kasabasının sınırlarına

ulaştım. "Henüz değil, kızım."

Mahalleme vardım. "Henüz

değil, bebeğim."

Garaj yoluna girdim, arabayı durdurdum, dışarı atladım ve yan kapıya doğru yürüdüm.

İçeri girerken, "Henüz değil" diye fısıldadım.

Mutfağındaki tezgahın üzerindeki ışığı açtım, bu ışık mekanı çok rahatlatıcı hale getiriyordu.

Sonra oturma odasına geçtim ve kanepenin yanındaki loş ışığı yaktım.

Mutfağa geri döndüm, ocağı önüne geçtim, gazı açtım ve su ısıtıcısını koydum.

Ancak o zaman adaya döndüm, ellerimi kenarına dayadım ve her zamanki gibi kendime izin vererek olanları kabullendim.

Başka bir deyişle, Andy'nin eğik omuzlarını ve olmaya başladığı adam olabilseydi nasıl görüneceğini düşünmeme izin verdim.

Andy'nin hiç araba kullanmadığını ve asla kullanamayacağını düşünmeme izin verdim.

Ayrıca *In Cold Blood*'ı da asla okumayacaktı, bunu yapamayacağı için değil, okuduktan sonra bile çoğunu hatırlayamayacağı ve bu onun için çok zor olacağı, sadece onu sinirlendireceği ve bir kriz geçirmesine neden olacağı için.

Hiç kız arkadaşı olmayacaktı.

Asla sevişmeyecekti.

Birine aşık olmayacak, onunla evlenmeyecek, onunla çocuk yapmayacak, bana şımartabileceğim yeğenler vermeyecekti. Hepimize büyük, çılgın, gürültülü tatiller yaşatmayacaktı.

Kardeşim, bebeğim, Andy'm, hayallerini asla gerçekleştiremeyecekti. Hayallerini gerçekleştiremediği için umutsuzluğu bile hissetmeyecekti.

O gün ne olduğunu bile hatırlamayabilirdi.

Lou'ya hiçbir zaman bir şey ummadığımı, hiçbir şey hayal etmediğimi söylediğimde haklı değildim.

Umut etmiştim.

Andy için.

O benim kucağıma verildiğinden beri, onun isteyebileceği her şeye sahip olmasını umut ettim ve hayal ettim. Ve ona bunu gerçekleştirebilecek zeka ve güce sahip bir hayat sunmak için elimden gelen her şeyi yapmak istedim.

Benim hiç sahip olamadığım her şeye sahip olmasını istemiştim. Hiçbir şeyden mahrum kalmadığını hissetmesini istemiştim.

Elimden gelen her şeyi yaptım ve o o yolda ilerliyordu. *Muhteşem* olmaya doğru ilerliyordu.

Sonra o her şeyi elinden aldı.

Andy'den.

Benden.

Şimdi o farklı bir tür muhteşemlikteydi. Ama benim Andy'm için istediğim bu değildi.

Su ısıtıcısı ıslık çaldığında, gözlerimi sıkıca kapatmışım. Zamanım dolmuştu.

Gözlerimi

açtım.

Burnumu

çektim.

Sonra arkamı döndüm ve kendime çay yaptım. Çayı verandama götürdüm ve kitabımı aldım.

O gece, sokağımın sakinliğini içime çekmedim.

Kitabımı açtım ve zihnimi konsantre etmek için biraz zaman harcadıktan sonra okumaya başladım.

Andy'nin kaybettiği her şeyi tekrar düşünmeme izin vermeyecektim. En azından önümüzdeki Pazar gününe kadar.

NINE

Öyle Değil

Hixon

HIX Pazartesi sabahı departmanına girdiğinde Hal'ı masasında gördü.

"Selam, Hix," dedi Hal ve Hix'in pek hoşlanmadığı bir gülümsemeyle gülümsedi. "Hafta sonun iyi geçti mi?"

Hal'in gülümsemesinden anlaşıldığı kadarıyla, Hix'in Dew'a gidip Greta'yı dışarıda beklediği haberi yayılmıştı.

"Evet," diye homurdandı ve koridordan ofisine doğru ilerledi.

Hal'in masasına yaklaşınca, Hal'in cesaretini göstererek (Hal olduğu düşünülürse şaşırtıcı olmayan bir şekilde) "Bets'in sürekli adet dönemindeymiş gibi davranmasının sebebi bu kuaför mü?" diye sordu.

Hix durdu ve sadece başını yardımcısına çevirdi.

Tüm yardımcılarını severdi — işlerinde ve iş dışında — Bets de dahil, tabii canını sıkmadığı sürece.

Hal hariç.

Yeterince iyi bir yardımcısıydı.

Ama pisliğin tekiydi.

Sesi, Hix'in sözlü olarak ifade etmeyeceği şeyleri söylüyordu, ama yine de cevap verirken bunları açıkça belirtti: "Ben senin özel hayatını sana bırakayım, sen de benimkini bana bırak, ve bu binada, senin devriye arabanda, maaşını kazandığın süre boyunca ya da bu ilçenin parasıyla çalışan herkese, Bets hakkında böyle saçma sapan şeyler söyleme."

Hix'in dile getirmediği şey, Hal'in özel hayatının, karısı onun kadın peşinde koşmasından bıkcıncaya kadar Kansas City'de polislik yaptığı gerçeğini de içerdiği idi.

Karısı ona bir ultiatom vermişti: ya hayatlarını değiştirip onun değişmesine yardımcı olacaklardı ya da ayrılacaklardı.

Onu terk etmek yerine, yapması gerekeni yapıp hayatlarını değiştirmişti. Glossop'a taşınmışlar ve o da şerif yardımcısı olarak göreve başlamıştı.

Ama davranışlarını değiştirmede.

Yanında düzenli bir kadını ve birkaç tane de düzenli olmayan kadını vardı.

Hix, onun karısı olmayan bu kadınlarla yattığı için onu affedemezdi.

Hal işini yapıyordu, yıllardır bu işi yapıyordu, hiçbir şey olmamış gibi, elinden gelenin en iyisini yapıyordu, bu yüzden Hix sıkışıp kalmıştı.

Bu nedenle Hix ona katlandı. Ama

Larry sadece ona tahammül ediyordu.

Bets ise Hix hakkında ve onun acemi olması konusunda alay ettiği için ondan uzak durmaya çalışıyordu, ayrıca son olarak da onun bir pislik olması nedeniyle ondan uzak duruyordu.

Donna ondan nefret ediyordu ve kusmadan onunla çalışacak kadar profesyoneldi, ama hepsi bu kadardı.

Bu son durum, tavukları çalınan çiftçinin yakıcı gizemini çözdükten sonra doruğa ulaştı (çiftçinin kızının erkek arkadaşı, çiftçinin kızının onunla çıkmasına izin vermediğini ve bu işi onun yaptığını söyledi).

Donna ve Hal bu davayı çözdükten sonra, ofisinde oturup rapor verdikten sonra, Donna Hal'e dönüp şöyle dedi: "Eğer yine bir ekipte oturup senin fahişelerinden biriyle yaptığın saçma sapan seks konuşmalarını dinlemek zorunda kalırsam, Hal, koruma ve hizmet kardeşliğini unuturum ve Ashlee'ye senin sikini pantolonunda tutamadığını söylerim. Beni sınama. Bu tek uyarım."

Bundan sonra ayağa kalkıp odadan çıkmıştı.

Hal, Hix'e dönmüş, Donna'nın rozeti olduğu için kardeşliğin bir parçası olmadığını düşündüğü için onunla aynı duyguları paylaşacağını düşünerek ona bakmıştı, ama Hix, adam konuşana kadar ona sadece bakakalmıştı.

"Ben sadece..."

Hix elini kaldırdı. "Beni ilgilendirmez. Ama Donna haklı. Bu tür şeyler mesai saatlerinde olmaz. İş yerinde ailen ve arkadaşlarınla ilgilenmen gereken hayat meselelerin varsa, sorun değil. Mesai saatlerinde kadınlardan biriyle bu tür konuşmalar yapmak istiyorsan, sorunumuz var demektir. Şimdi, benim tavsiyemi istiyorsan, karın dışında kimseye sikini gösterme derim. Benim fikrimi istiyorsan, bunu yapmamanın bu departmana yansımaları sevmiyorum. Bana tavsiye veya fikir sormadığın için, ikisi hakkında da çenemi kapalı tutacağım. İş yerinde başka saçmalıklar yaparsan, çenemi açarım."

"Herkes iş yerinde kişisel telefonlara cevap verir," diye savunmuştu.

"Ve şu anda sana söylüyorum, benim yardımcılarıım iş yerinde *bu* tür kişisel telefon görüşmeleri yapmazlar," diye karşılık verdi Hix.

Hal hiçbir şey söylemedi.

Hix de öyle yaptı.

"Anlaşıldı. Şimdi çık dışarı."

Hal gizlice çıkıp gitti ve Hix, Donna'yı hafta sonu Hal ile birlikte nöbetçi olarak görevlendirmede ve onları birlikte bir davaya atamadı.

Bu işe yarıyordu.

Sadece.

"Üzgünüm patron," diye mırıldandı Hal.

Yerini hatırlatılmış olan Hal, neyse ki Hix'in sık sık yapmak zorunda kalmadığı bir şeydi bu, o kadar iyi yaptığı azarlanmış ve kızgın karışımı bir ifadeyle baktı.

Sonra boğazını temizledi ve "Larry hafta sonu hakkında telefon etti mi?" diye sordu.

"28 numarada kaza olmuş," dedi Hix. "Arabalar çok hasar görmüş, ama neyse ki insanlara çok az zarar gelmiş. Raporu masamda olduğunu söyledi."

Hal başını salladı.

"Outpost'ta bir sorun çıktı ama Betty-Jean, Larry ve Donna müdahale etmeden önce halletti," diye devam etti Hix. "Hepsi bu."

"Tamam."

"Evet," dedi Hix, çenesini eğdi ve ofisine doğru yürümeye devam etti.

Yerine otururken Hal'e bakmadı ve Hal'i de düşünmedi.

Hal'i düşünmedi.

Çocuklarıyla Junk Sunday geçirmişti. Harika olmuştu. Şimdi ise o kadar da harika olmayan kısımdı, çünkü o gün okuldan ve antrenmanlardan sonra Hope'a gideceklerdi.

Ama şimdi zihnini başka bir şeye, kendisine ait bir şeye yöneltebilirdi ve yönelttiği şey Greta'ydı.

Ondan ayrılmadan önce numarasını almalıydı. Ama almadı.

Bunu düzeltecekti.

Ama o sabah, Lou's açıldıktan ve Greta'nın orada olacağından emin olduktan sonra, salona telefon edip o gün Harlequin'de öğle yemeğinde buluşmak için onu arayacaktı.

Bunun Greta dışında kimseye ne ifade edeceği umurunda değildi.

Ve Greta'ya vermek istediği mesaj, Hix'in onunla dudaklarını kilitleyemeyecekleri bir yerde vakit geçirmek istediği ve işlerin o zaman kontrolden çıkacağıydı.

Bunu istemediği için değil. Greta'nın kontrolden çıkması çok iyi bir şeydi.

Sadece onu daha iyi tanımak istiyordu.

Onu izlemekten hoşlanıyordu. Onu güldürüyordu. Onun hakkında merak ettiği ve bilmek istediği şeyler vardı.

Greta, Hix'in hayatında ve kafasında nerede olduğunu biliyordu ve umursamıyordu

Umursamıyordu.

O karmaşık değildi, hayatında uzun zamandır

O, ona bunu, o pislik gibi davranmadığında, karşılıksız olarak verdi.

Bunu seviyordu.

Ve daha fazlasını istiyordu.

Bunu kafasına takabilir, fazla düşünebilir, her şeyi mahvedebilirdi. Bunun için hiçbir neden yoktu.

O sadece Greta'ydı. Onu güldürüyordu. Kendini iyi hissettiriyordu. Bu yüzden basit bir şeyi karmaşık hale getirmeyecekti.

Sadece birlikte vakit geçirmekten hoşlandığı bir kadınla öğle yemeği yiyecekti.

Ondan sonra ne olacağına da kafasını yormayacaktı.

Oğlu haklıydı. O kadar uzun süre ailesini bir arada tutmaya odaklanarak yaşamıştı ki, kendine bakmayı unutmuştu.

Bu, çocuklarına iyi bir ders vermiyordu.

İki kızı Greta'yı öğrenirse, zamanı geldiğinde bununla ilgilenirdi.

Corinne kardeşine sataşsa da, ona hala saygı duyuyor ve sözünü dinliyordu.

Mamie ona hayrandı ve onun izinden giderdi.

Felaketle sonuçlanabilir.

Harika olabilir.

O anda bunun bir önemi yoktu. O anda onu çocuklarının hayatına sokmuyordu.

O anda sadece iki kişi öğle yemeği için bir araya geliyordu.

Hix'in tek düşündüğü buydu.

Ve çok uzun zamandır ilk kez, bir şeyi dört gözle bekliyordu.

Bu, bullpen'den gelen derin soğukluk ofisine ulaştığında, tam on dakika sürdü. Okuduğu rapordan başını kaldırıp pencereden dışarı baktı ve Bets'in geldiğini gördü. Bets, Hal'dan kaçarken aynı zamanda Hix'ten de kaçıyordu.

Eğer o ondan önce oradaysa, içeri girip merhaba derdi.

Bu sefer, masasında oturmuş, imkansız bir şey olmuş ve bilgisayarında ilginç bir şey varmış gibi bilgisayarına bakıyordu.

Bütün geçen hafta böyle olmuştu. O hafta ona zaman tanıyacaktı.

Sonra onu bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulacaktı.

Raporu okumayı bitirirken, bullpen'den başka bir ses geldi.

Pencereden dışarı baktı, sonra gözlerini kapatıp yüzünü tavana doğru eğmek için mücadele etti.

Sadece burun deliklerinden nefes aldı.

Nefesini verip ayağa kalktı ve masasının yanına gitti, orada durup uyluklarını masaya dayadı ve eski kayınpederi Jep Schroeder'in pencerenin önünden geçip arka koridorda kaybolmasını izledi.

Hix gözlerini kapıya çevirdi ve Jep'in kapıdan geçip gittiğini gördü.

Jep'in seyrekleşmiş gri saçları ve üst dudagının üzerinde kalın bir bıyığı vardı ve Hix onunla tanıştığından beri değişen tek şey rengiydi.

Ayrıca, onun iyi bir adam olduğunu ve genç olmadığını açıkça gösteren bir tavrı vardı.

"Bir dakikan var mı, evlat?" diye sordu

Jep. Büyük olasılıkla, bütün gün vakti vardı.

Greta öğle yemeğine çıkmayı kabul ederse, günün iyi geçeceği belliydi.

Şimdi mi?

Pek sayılmaz.

"Jep, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye cevapladı Hix.

Jep ona birkaç saniye baktıktan sonra cevap verdi: "Fazla zamanını almayacağım, Hix. Söz veriyorum. Ve sana fazla baş belası olmayacağım. Bu da bir söz."

Hix içini çekip çenesini kaldırdı.

Jep kapıyı kapatıp içeri girdi. Bir sandalyenin arkasında durdu ve Hix yerinden kıpırdamayınca, masasına yaslanarak

masasına yaslanmıştı.

"Hope ile ilgili bir sorunumuz var," dedi Jep. Peki o zaman...

Tamam.

Bu durumu, duyguları incitmeden ve kendisi için önemli olan bir ilişkiye zarar vermeden, elinden geldiğince açık bir şekilde anlatması gerekiyordu.

Ve bunu şimdi yapmak zorundaydı.

Hix başını salladı. "Seni bir baba gibi seviyorum, bunu anladın mı? Ne kadar belge imzalamış olursam olayım, seni her zaman seveceğim. Umarım bunu sana vermeden önce biliyordun. Öyle olduğu için, Hope ile olan durumunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını söylesem de, sana saygı duyduğumu da anlamışsındır umarım."

Jep, yavaşça başını sallarken onun bakışlarını karşıladı.

"Hope ile durumumuz bu, evlat," dedi sessizce.

Bu sürpriz değildi. Muhtemelen geçen Salı günü o odada Hix ile konuştuktan sonra doğruca çiftliklerine gitmişti.

"Zaman alacağınızı biliyorum," diye cevapladı Hix. "Kolay olmayacağını biliyorum. Ve bu kasabanın çok küçük olması nedeniyle bunun daha da zor olacağını biliyorum. Ama bu, tüm bunları geride bırakmaya çalıştığım gerçeğini değiştirmez ve bu tür konuları ofisime getirmeyerek bana bu konuda yardım etmeni rica edeceğim. Ayrıca Jep, bana hiçbir yerde bu konuyu açma."

"Onunla işin bitti," diye fısıldadı.

"O benden boşandı, yani evet. Onunla işim bitti, Jep. Üzgünüm ama durum bu ."

Jep yutkundu, yana baktı, yüksek sesle burnunu çekti ve Hix ona zaman tanıdı.

Adam altmış iki yaşındaydı ve Hix'in tahminine göre Glossop kasabasının tamamından daha fazla arazisi vardı

O bir çiftçi değil, babası gibi (bu iki kez oldu) bir çiftlik sahibi idi ve hepsi de çiftliği ve çiftlikteki sığır sayısını, diğer çiftçilerin bazen katlanmak zorunda kaldığı kıtlık yıllarını yaşamayacakları noktaya kadar genişletmişlerdi. Oğulları da onunla birlikte çalışıyor ve aynı zamanda kendi küçük çiftliklerine sahipti. Kızı da onun için çalışıyor, muhasebe işlerini yapıyor, açık artırmalarla ilgileniyor, boğa spermi satışını yapıyor, kardeşlerinin bireysel hesaplarını, çiftlik işlerini ve gerekli olan diğer her şeyi denetliyordu, ki bu kadar büyük bir işletmede çok fazla iş vardı.

Erkekler için iş dürüsttü, ama zor ve bitmek bilmiyordu.

Yine de Jep yaşına uygun görünüyordu, bir gün bile genç değil, ama bir gün bile yaşlı da değildi.

O an hariç.

O anda yüz yaşında gibi görünüyordu.

"Jep," diye seslendi Hix.

Eski kayınpederi gözlerini Hix'e çevirdi ve "Senden bir şey isteyebilir miyim, Hixon?" diye sordu.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama ne istediğine bağlı." Jep başını sallayarak kabul etti.

"Mesele şu ki, bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum, kızım la birlikteyken de ilgilendirmiyordu, şimdi de ilgilendirmiyor. Ama amcanın sana verdiği parayı yeni bir ev almak için kullanman gerekip gerekmediğini sorabilir miyim?"

Hix masadan kalktı, bunun bilmek istediği bir şey olmasına şaşırmişti.

Şaşırmişti, ama ona söylememek için bir neden yoktu.

"Başka seçeneğim yoktu," dedi. "Bir kısmını avukata ve daireyi düzenlemeye harcamak zorunda kaldım. Neden sordun?"

Jep'in gözleri daha da hüzünlendi ve başını salladı. "Sadece... tahmin ediyorum..."

Nefesini tuttu, zorlanıyormuş gibi görünüyordu ve Hix, her zaman kendine güvenen bir adamın böyle bir durumdan geçmesini izlemekten nefret ediyordu. Sonunda, gitmesi gereken yere ulaştı. "Güvende olduğunu bilmek ister misin, evlat?"

Bu şaşırtıcı değildi.

Hix'in harika bir babası vardı.

Ama Jep de onun için bir baba gibiydi ve ona her zaman damadı gibi değil, oğlu gibi davranmıştı.

Hix'in Jep'in torunlarını yarı zamanlı olarak baktığını da belirtmek gerekir.

"Ben iyiyim Jep. Çocuklar da iyi. Ev bakıyoruz. Yakında yerleşeceğiz."

"Unh-hunh," diye mırıldandı Jep.

"Biz iyiyiz ve zaman geçtikçe daha da iyi olacağız," diye Hix ona sessizce güvence verdi. Jep başını salladı.

Sonra kendini kaldırdı, Hix'e doğrudan baktı ve şöyle dedi: "Onu şımarttık. Son çocuğumuzdu. Bir kız. Marie çok istiyordu. Ben itiraf etmedim ama ben de istiyordum. Bunu yapmayı bırakma zamanı gelene kadar ona istediğini yaptık, sonra o da işleri kendi istediği gibi yapmaya başladı ve biz de bunu başından engellemeliydik. Ama yapmadık ve şimdi..."

Hix onu keserek, "Evet, artık o bir yetişkin ve eylemlerinin sonuçlarına katlanmak zorunda, sen değil. Marie de değil. Bu senin suçun değil. Ya da Marie'nin. Dahası, suçluyu aramaya gerek yok. Olan oldu. Bitti. Sadece bunu geride bırakıp hayatımıza devam etmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Haklısın galiba," diye mırıldandı Jep.

"Bunda haklı olmaktan başka seçeneğin yok," dedi Hix.

Omuzları çöktü, gözlerindeki ışık söndü ve Hix, başka kelimeler bulmuş olmayı ya da hiç bir şey söylememiş olmayı diledi.

"Şükran Günü soframızda seni özleyeceğiz, Hixon," dedi Jep. "Ben de orada olmayı özleyeceğim, Jep," diye cevapladı Hix.

Jep'in yüzü aydınlandı. "Belki bir gün, hepiniz yerleşince, hepimiz..." "Jep," dedi Hix dikkatlice.

"Evet. Evet," diye cevapladı Jep, onun ne demek istediğini anlayarak başını salladı. "Haklısın, Hix." Büyük, nasırlı elini sandalyesinden kaldırdı ve Hix'e doğru uzattı, birkaç kez ona doğru bastırarak, "Seni yalnız bıraksam iyi olur. Beni takip etmene gerek yok, yolumu biliyorum," dedi.

Hix olduğu yerde durdu ve Jep'in yavaşça kapıya doğru yürüdüğünü izledi. Kapıda durdu ve döndü.

"Bunu yapabileceğim tek şekilde bitireceğim," dedi. "Ve o da sana Tanrı'nın gerçeğini söylemek. Marie ve ben, senin mutlu olmanı istiyoruz. Cook ve Jessie de öyle. Reed, kız kardeşini hepimizden daha çok şımartıyor, durumu pek iyi idare edemiyor ama sonunda aklını başına toplayacaktır. Molly zaten orada." Hix'e bunun gerçek olduğuna inandırmaya bile çalışmadan sırtıttı. "Ama o ikisi arasında her zaman daha zeki olanı oydu. Reed'in yaptığı en akıllıca şey, o kadını karısı yapmak oldu ve bunu onun yüzüne söylediğimi biliyorsun, bu yüzden bunu saklamana gerek yok, çünkü Reed de benimle aynı fikirde. Ama hepimiz... sadece şunu söylemek için, hepimiz..." Dudaklarını şapırdatıp Hix'in gözlerine bakarak sözünü bitirdi, "Gazetelerin ne dediği umurumda değil. Sen her zaman aileden olacaksın, evlat. Torunlarımın babası olarak değil. *Aile*, Hixon. Gerçek aile. Her zaman."

Hix, cevap vermeden önce boğazını temizlemesi gerektiğini fark etti. "Aynı şekilde."

Jep hızlıca ve tekrar tekrar başını salladı ve "İşine bak" diye mırıldandı. Bunun üzerine kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Bets içeri girdi.

Kahretsin.

"Bets..." diye başladı.

O onu keserek sözünü kesti.

“Mortimerler aradı. Lincoln'da geçirdikleri hafta sonundan yeni döndüler. Ev sahibi takımın maçı vardı. Bunu fırsat bilip, Best Western'da iki gecelik konaklama için kazandıkları ücretsiz konaklama hakkını kullandılar. Bu sabah döndüklerinde, ahırlarına grafiti yapılmış olduğunu gördüler. Çok kızgınlar. Birini arıyorlar. Hal ile birlikte giderim derdim ama, kızma, normalden daha pislik davranıyor ve onun saçmalıklarından bıktım. O yüzden sormak istiyorum, yalnız gidebilir miyim?”

Butch Mortimer kötü bir ruh haliyle doğmuştu ve ev kadar büyüktü.

Karısı Louella ise annesinin rahminden doğrudan gelmemişti.

O, doğrudan Şeytan'ın rahminden gelmişti.

Bets'i o ikisiyle tek başına başa çıkması için oraya göndermesi mümkün değildi.

Ve bu biraz zaman alacaktı. Butch'un bağırmasını dinlemek için zaman. Louella'nın sızlanmasını dinlemek için zaman. Onlara, kendilerinden o kadar nefret eden düzinelerce şüpheli yerine, ahırlarına grafiti yapan gerçek kişiyi tespit edebilecek cevaplar verebilecek sorular sormak için zaman.

Siktir.

Görünüşe göre, yarın Greta'yı öğle yemeğine davet etmek zorunda kalacaktı. Yerinden kalkarak, "İkimiz de gidelim" dedi.

Kız paniklemiş
görünüyordu. Bunu aşması
gerekecekti.

Adam onun patronuydu. Birlikte çalışmak zorundaydılar, bu yüzden bunun işe yaramasını sağlayacak bir yol bulmalıydı.

Şimdi başlasa iyi olurdu.

O gece, ahırdaki grafiti yapanların şüphelilerini daraltamadılar ve Hix spor salonuna gidip egzersiz yaptıktan sonra, Outpost'un barında arkadaşları Toast ve Tommy'nin arasında bir tabureye oturdu ve Betty-Jean'in seksen inçlik televizyonunda Monday Night Football'u izledi.

Karnı kanat ve gazozla doluydu, zihni ise futbol ve yarın Greta ile paylaşmayı umduğu öğle yemeği ile doluydu.

Başka bir deyişle, kendini iyi hissediyordu.

Telefonu çalana kadar, onu bardan kaldırdı ve ekranda Hope Calling yazıyordu.

Toast homurdandı, ama Toast da iki yıl önce karısından acı bir boşanma yaşamıştı. Tommy ise taburesinde yer değiştirdi ve

Hix'e, Hix'in acısını anladığını belirten yarı bir yüz buruşturma yaptı, ancak kendisi bekar bir erkek olduğu için bunu yapmaya yaklaşamıyordu bile.

Ekranı görmüşlerdi.

Hix'in tarafında ise, onun çocukları vardı, o da telefonu açmak zorundaydı.

"Hemen dönerim," diye mırıldandı, taburesinden kayarak indi ve telefonun çalmasına izin verdi, barın kapısına yarı yolda geldiğinde telefonu açtı. "Hope."

"Hixon," diye kısa bir cevap verdi kadın.

Kapıdan dışarı çıktı. "Çocuklar iyi mi?"

"Evet," diye cevapladı.

Derin bir nefes aldı ve kaldırımında durup Main Street'e boş boş baktı.

Kadın hiçbir şey söylemeyince, "Tamam, neden aradığını söylemek ister misin?" diye sordu.

Hope, hemen konuya girdi.

"Tekrarlamaktan hoşlanmadığını biliyorum Hix, ama bu Junk Sundays olayını durdurman için son bir kez daha denemek benim için çok önemli. Onlar doğduğundan beri onlara sağlıklı alışkanlıklar öğretmeye çalıştığımı anlamıyorsun galiba. İkimiz de uzun bir ömür sürmelerini istediğimizden eminim, bu yüzden vücutlarına iyi bakmaları çok önemli."

"Hope, bunu anlamıyorum değil. Shaw ve Cor'un spor yaptığını da anlamıyorum değil, bu yüzden tüm okul yılı boyunca antrenman yapıyorlar ve kondisyonlarını geliştiriyorlar. Mamie ise yıl boyunca dans yapıyor. Yazın hepsi babanın çiftliğine gidip ona yardım etmeyi seviyorlar ve bu iş ağır bir iş. Sürekli oturup video oyunu oynamıyorlar. Sadece bir gün ve kusacak kadar çok yemiyorlar. Sadece bir gün dinlenip rahatlamak için zamanları var."

"Ben bunu sevmiyorum," diye karşılık verdi. "Bunu açıkça belirttin."

"Onlara neyin doğru olduğunu göstermelisin, Hixon. Neyin doğru olduğunu göstermekle kalmamalı, istisnalar olduğunu da göstermelisin. Doğru olan doğrudur. İstisna yoktur. Ve iyi seçimler yapma sırası onlara geldiğinde, bunun için sağlam bir temele ihtiyaçları var."

"Hope, onlar beş yaşında değiller," diye karşılık verdi Hix. "Alınma ama bir annenin on yedi yaşındaki oğluna ne yiyebileceğini söylemesi tuhaf. Ya da on beş yaşındaki kızına. Ya da Mamie'ye bile. Onları biraz rahat bırakmalı ve bu seçimleri kendileri yapmalarına izin vermeliyiz. Üniversiteye gitmeye başlayana kadar onları birinci sınıf öğrencileri gibi davranamayız."

"Shaw'un metabolizması bir erkeğinki gibi," diye karşılık verdi. "Ama kızlar kilo alırsa bu onlar için iyi olmaz."

Hix öfkelerini kontrol etmeye çalıştı.

"Kızlarımızın ikisi de kilolu değil, öyle olmaya yatkın vücut yapıları ya da alışkanlıkları yok, ama yine de, onlara ne kadar mükemmel olurlarsa olsunlar, mükemmel olmadıkları konusunda fikirler vermeni pek sevmiyorum."

"Toplum şişman kızlara karşı nazik değil," diye tersledi.

"Maalesef haklısın. Ama ikisinden biri fazla kilo alacağına dair bir işaret verirse o zaman bu konuyu düşünürüz, ne dersin?"

O hiçbir şey söylemedi ve telefonda konuştukları için Hix, onun öfkeli mi yoksa bir plan mı kurduğunu anlayamadı.

İlk seçeneğin doğru olduğunu anlayacaktı. "Demek planın bu."

Hix yine içini çekti ve "Ben hiçbir şey yapmıyorum" diye cevap verdi.

"Evet, oynuyorsun. Önemli konularda doğru kararlar vermelerini bekleyen annelerine katlanmaktansa, babalarının yanında kalmayı daha eğlenceli hale getiriyorsun."

"Onların benim evimde bira partisi yapmalarına izin vermiyorum, Hope," dedi sertçe. "*Bir gün* boyunca donut, cips ve sos yiyip, film ve futbol izliyoruz. Tanrım, bu büyük bir mesele değil."

"Benim için önemli."

"Evet," diye çıkıştı. "Ve sen bunu paylaştın. Ben dinledim. Katılmıyorum. O yüzden şu anda bu konuyu daha fazla konuşmayacağız ve bir daha da konuşmayacağız."

"Hix..."

"Görüşürüz, Hope."

Bununla birlikte, bağlantıyı kesti ve nöbetçi olduğu için, kanatlarıyla bira yerine gazoz içmek zorunda kalmakla kalmadı, telefonu kapatamadı ama zil sesini kapatabildi.

Bunu yaptı, eski sevgilisini kafasından çıkardı ve arkadaşları, futbol ve boktan yemeklerle devam etmek için bara geri döndü.

Onu evden kovduğundan beri ilk kez bunu yaparken, onu kafasından çıkarmakta hiçbir zorluk çekmediğini fark etmedi.

Ayrıca, futbol maçından sonra arkadaşlarıyla eve gidip, o kadar çok nachos ve kanat yediği için onun şikayetlerini dinlemek zorunda kalmayacağı da aklına gelmemişti.

Bar taburesine oturduğunda, sadece bir tabak nachos sipariş etti ve onu hiç düşünmedi.

Ertesi sabah, Mortimer'lara gidip ahırlarına kim grafiti yaptığını henüz bulamadığı için onların eşyalarını aldıktan sonra, Hix departmana gitti.

Oraya girer girmez...

Hayır, Larry'nin masasının yanındaki sandalyede oturan tombul kadının sırtını gördüğü anda, heyecanlandı.

Hal ortalarda yoktu. Donna muhtemelen devriye arabasındaydı (kadın, Hix kadar masayı seviyordu, yani pek sevmiyordu). Bets masasındaydı.

Hix, sevk odasındaki Reva'ya baktı ve çenesini kaldırarak selam verdi, sonra doğrudan Larry'nin yanına gitti.

Larry ona baktı ve sandalyesinde dikleşti, "Şerif. Bu Bayan Calloway. Bayan Calloway, bu Şerif Drake."

Hix artık Larry'ye dikkatini vermiyordu.

Genç ve güzel Bayan Calloway'e bir bakış attıktan sonra, artık gergin de değildi. Heyecanlanmıştı.

"Bayan Calloway," diye mırıldandı.

"Şerif," diye fısıldadı kadın.

"Kocasının dün gece eve gelmediğini bildirmek için geldi," diye araya girdi Larry. "Onu en son dün sabah işe gitmeden önce görmüş. Kayıp vakaları için uygulanan prosedürü açıklıyordum..."

Larry'nin sözünü keserken bakışları Larry'ye yöneldi. "Şerif yardımcısı, bir dakika konuşalım." Larry şaşırılmış görünüyordu, ama Hix bunu dikkate almadı. Dikkatini tekrar Bayan Calloway'e verdi.

"Uzun sürmez." Kadın başını salladı.

Larry ayağa kalktı ve Hix onu arkaya doğru götürdü. Onları, hücrelerden arka odalara giden koridorun ağzında durdurdu.

Larry'nin sırtı odaya dönük olacak şekilde döndü ve yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"İfadesini al," diye fısıldayarak emretti. "Ondan alabileceğin her şeyi al. Onu en son ne zaman gördüğünü. Ayrılırken nasıl olduğunu. Önceki akşamki ruh hali ve tavırları. Nerede çalıştığını. Nerede takıldığını. Kimlerle takıldığını. Normal programını. Son birkaç hafta veya aydaki davranışlarında veya rutininde olağandışı bir şey olup olmadığını. Cep telefonu numarasını al. Arabasının marka ve modelini. Plaka numarasını. Sana verebileceği her şeyi al."

davranışında veya rutininde olağandışı bir şey olup olmadığını öğren. Cep telefonu numarasını al. Arabasının markasını ve modelini. Plaka numarasını. Sana verebileceği her şeyi al."

"Patron, kayıp bir kişi..."

Hix kaşlarını kaldırdı. "Daha iyi bir fikrin mi var?"

Ne

yap "Anlıyorum," diye mırıldandı Larry.

malı "Mesele o değil."

? Bu sözleri söylediğinde, Larry ona daha fazla odaklandı.

" Hix " "Tırnakları

cilalanmış. Saçını öyle yapmak için bir şeyler yapıyor. Kilo almış ama aynı zamanda şık kıyafetler giyiyor. Ama giydiği kıyafetler, Larry, dün de giydiği kıyafetler. Dün gece kocasının gelmemesinden çok endişelendiği için onları çıkarmamış olabilir. Sabah olduğunda kocası eve gelmediği için çok korkmuş olabilir, pijamalarını çıkarmış ve bizi görmeye gelmek için yerden o kıyafetleri alıp giymiş olabilir. Çünkü makyajının kalıntıları yüzünde var. Saçına hiçbir şey yapmamış, taramamış bile, buraya gelmeden önce sadece at kuyruğu yapıp geriye atmış. Gözleri de büyümüş, bu da panik veya endişenin bir göstergesi.

Yardımcısına yaklaştı ve durumu açıkladı.

"Kocası eve geliyor, Larry. O burada değil çünkü kocası Dansboro Motel'de metresiyle birlikte ve o buna tahammül etmekten bıkmış ve bir mesaj vermek istiyor. O burada değil çünkü ciddi sorunları vardı, kocası bunu aşmış ve evi terk etmiş. O burada çünkü kocası her gece eve geliyor ve dün gece eve gelmedi."

"Tamam, patron," diye fısıldadı Larry.

"Ondan alabileceğin her şeyi al."

"Tamam, patron," Larry başını sallayarak tekrarladı, döndü ve çıktı.

Hix onu izledi ve sonra Larry'nin arkasındaki Bets'in masasına doğru yürüdü.

Ona hafifçe eğildi ve sessizce, "Dinle. Not al. Dikkatli ol. Saklamana gerek yok. Bayan Calloway'in endişelerini ciddiye aldığımızı bilmesini istiyoruz. Sonra hazır ol. Bulmamız gereken bir adam var," dedi.

Bets, geniş gözlerle ona baktı ve not defterini almadan önce başını salladı.

Hix bunu istemiyordu. Dinlemek istiyordu. Doğru soruların sorulduğundan, zamanın boşa harcanmadığından, görüşmenin kapsamlı ve özlü olduğundan emin olmak istiyordu. Ve verdiği karardan dolayı içten içe çelişki yaşıyordu.

Ama ciddi bir olay olduğunda sadece yardımcılarına güvendiğini göstermekle kalmamalı, vatandaşlarına da yardımcılarına güvendiğini göstermeliydi.

Bu yüzden ofisine gitti. Bilgisayarını açtı. Şifresini girdi.

Sonra Larry'nin Bayan Calloway ile konuşmasını gizlice izledi.

Larry, Bayan Calloway'i kapıdan dışarıya ve arabasına kadar eşlik ettiğinde Donna'yı geri aramıştı.

Babycakes Coffee House'da kendine bir espresso içmek için dışarı çıkan Hal, alışılmadık bir şekilde meslektaşlarına da ister misiniz diye sormamıştı, ama Bayan Calloway ayrılmadan önce geri dönmüştü.

Böylece tüm yardımcılarını ofisinde önündeki masanın önüne dizdi, Hix masanın önüne yaslanırken Larry, Faith Calloway'in kendisine verdiği bilgileri aktardı.

"Haklıydın patron," dedi Larry. "Eve geliyor. Geç kalacaksa arıyor. Bayan Calloway'e göre, o bir aile babası. Grant ilçesindeki Grady'nin çiftliğinde ustabaşı, bu yüzden işe gitmek için uzun yol kat ediyor, erken kalkıyor, erken çıkıyor, eve geç geliyor. Ama karısıyla akşam yemeği yemeyi, çocukları yatmadan önce onlarla vakit geçirmeyi seviyor. Bayan Calloway, onun fantezi futbol liginde olduğunu ve oğluyla her pazar günü sırayla evlerinde toplanıp maçları izlediklerini söylüyor, ama genellikle onlardan uzak kaldığı tek zaman bu. Çok çalışıyor ve çok seyahat ediyor, zamanı olduğunda ailesiyle vakit geçirmeyi seviyor."

"Son birkaç haftada onunla ilgili tuhaf bir şey bildirdi mi?" diye sordu Hix.

Larry başını salladı. "Fark ettiği bir şey yok."

"Hikayeleri nedir?" diye sordu Donna.

Larry ona baktı. "O on yedi yaşındayken onu hamile bıraktı, kendisi on dokuz yaşındaydı." Larry dikkatini Hix'e çevirdi ve "Bunu söylerken kızardı. Utanmış gibiydi." dedi.

Hix başını salladı.

Bu iyi bir yakalayıştı. İhtiyacınız olan hiçbir şeyi vermedi ama Faith Calloway hakkında fikir verdi.

Larry Donna'ya dönerek devam etti, "Onunla evlendi ve Bayan Calloway, insanların bu evliliğin yürümeyeceğini düşündüğünü, ama yürüdüğünü söylüyor. Onlar

Küçük kız, ilk çocuk, sekiz yaşında. Küçük erkek üç yıl sonra doğdu. Bayan Calloway ilçe memuriyetinde yarı zamanlı çalışıyor ve kocasının annesi o çalışırken oğluna bakıyor. Yine Hix'e baktı. "O, bunun 'oyun parası' için olduğunu söylüyor. Oğlunun Grady'nin çiftliğinde işçi olarak başladığını, onlar bir araya gelmeden önce bile yaşlı adam için çalıştığını, ama çok genç olmasına rağmen çok çalıştığı için Grady'nin onu ustabaşı yaptığını söylüyor. Çok zengin değiller ama geçim sıkıntısı da çekmiyorlar. Ama kadın, çocukların büyüdüğünü, onları Disneyland'a ve benzeri yerlere götürmek istediklerini, bu yüzden para biriktirdiklerini söylüyor. Onun oyun parası anlayışı bu."

Bir başka iyi yakalama.

Oyun parası güzel kıyafetler ya da yeni arabalar değildi. Oyun parası aile için bir şeydi.

"Davranışlarında bir değişiklik yok," dedi Hix, sorusunu bir ifade olarak. Larry yine başını salladı. "Hayır diyor."

"Finans, kim ilgileniyor ve tuhaf bir şey var mı?" diye sordu Hix. Larry başını Bets'e doğru eğdi ve ona, "Bets sordu. Bayan

Calloway finans işlerini yapıyor ve hayır. Garip bir şey fark etmedi." "Peki ya Grady? Nat Calloway dün işe gitti mi?" Hix ısrar etti.

Larry başını salladı. "Eve gelmeyince Bayan Calloway onu aradı. Grady ona Calloway'in geldiğini, işini yaptığını ve her zamanki gibi saat altı civarında çıktığını söyledi. Bayan Calloway saat dokuz civarında Grady'yi aradı. Saat on civarında kocası hala gelmeyince, hastaneleri aramaya başladı. Ondan önce aramak istemediğini, çünkü ona bir şey olduğunu düşünmek istemediğini söyledi. Hala onun kapıdan içeri gireceğini umuyordu."

"Arkadaşlarını aradı mı?" diye sordu Donna.

"Evet," dedi Larry. "Hepsini aradı. Hiçbiri onu görmemiş ya da haber almamıştı."

"Neden bizi aramadı?" diye sordu Hal.

Larry ona baktı. "Onun bir kaza falan geçirdiğini düşündüğünü söyledi. Hastaneleri aradıktan sonra, çocukları arabaya bindirip Grady's'e gidip kendisi kontrol ettiğini söyledi. Hiçbir şey bulamadı. Eve dönene kadar bizi aramayı düşünmemiş ve bu sabah erkenden hastaneleri ikinci kez aramış. Yine de bir şey bulamamış ve kimseden haber alamamış. O zaman gelmeye karar vermiş."

Hix haklıydı. D n giydiği kıyafetlerle, henüz çıkarmadığı kıyafetlerle onlara gelmişti.

Kocasının bir suç iŐlediĐinden ő phelenmiyordu. Tutuklandığından ő phelenmiyordu. FuhuŐ ya da uyuşturucu ticaretinden yakalandığından ő phelenmiyordu.

Sadece bir kazaya karıştığını düşünüyordu.

Endişesi onu alt üst edene kadar başka hiçbir Şey aklına gelmemişti ve içeri girmişti, ama bunu sadece destek almak için yapmıŐti.

"Uyuşturucu? Alkol? Kumar? Kavga mı ettiler?" diye sordu Donna.

Larry yine başını salladı. "Uyuşturucu yok. Kumar da yok, tabii futbol ligi sayılmazsa. Karısı bildiğini söylüyor. Parasal olarak rahatlar ama kocası öyle bir Şey yapsa rahat olmazlardı.   ki içiyor, evet, ama karısı normal miktarda olduğunu söylüyor.  Őten sonra birkaç bira. Burbon seviyor ama çocuklarının yanında sert içkiler içmeyi sevmiyor. Ve aralarındaki ilişki hakkında çok d r st t . Başlangıçta zorlu bir yol olduğunu, genç olduklarını, ev kurduklarını, çok erken bir zamanda bakacakları bir bebekleri olduğunu söyledi. Ama bunu aŐtılar. Mükemmel olmadıklarını, bazen tartıŐtıklarını söyledi. Ama Şimdi iyi durumdalar."

"Onu bir Şeye bulaŐtırabilecek arkadaşları var mı?" diye sordu

Hal. Larry yine başını salladı. "Kadının bildiği kadarıyla yok."

"Yani hiçbir Şey yok mu?" diye sordu Hal inanamadan. "Bu sevgi dolu aile babası bir gece eve gelmedi mi?"

"Görünüşe göre," diye cevapladı Larry.

"Sana onun telefon numarasını verdi mi?" diye sordu Hix. Larry başını salladı.

"Tamam." Hix, Bets'e baktı. "O telefonu bulabilir misin bir bak. GPS'i varsa, nerede olduğunu öğrenmek istiyorum. Ayrıca Dansboro Polisi ve Grant, Hooker, Cherry ve Sheridan ilçelerinin Şerif departmanlarıyla da g r Őmeni istiyorum. Onlara Nat Calloway'in kamyoneti hakkında bilgi ver ve adamın genel bir tanımını yap. Onlara bunun resmi bir kayıp vakası olmadığını, ancak endiŐelenmemiz gereken bir durum olduğunu söyle ve o kamyoneti gözlerini dört açarak ararlarsa çok seviniriz. Sonra tüm bu ilçelerdeki tüm hastaneleri ara ve Nat ya da onun tarifine uyan bir kimliği belirsiz kişi yatakta yatıyor mu diye bak. İlçedeki adli tabip ofislerini de ara. Sonra McCook ve diğer ilçelerdeki tüm otelleri ve motelleri ara, Bets. Calloway'in kayıtlı olup olmadığını veya kamyonunun kayıtlı olup olmadığını  Ğren. Değilse, sana bir iyilik yapıp otoparklarını dolaşıp kamyonu arayacaklarını sor.

"Kadını kendini salmış ve muhtemelen bunu onun için yapan biriyle kaçmış bir adam için bu çok fazla çaba değil mi?" diye sordu Hal.

Hix dahil herkes Hal'e baktı. "Onun kendini salmış olduğunu nereden çıkardın?"

"Babycakes'ten döndüğümde onu gördüm. Şişmanlamış," diye cevapladı Hal. Tanrım.

"Sen bir aptalsın," diye mırıldandı

Bets. Haklıydı.

Hix, Hal'in yorumuna cevap vermeyi gereksiz buldu. "Larry, sen ve ben aşağı inip Grady ile konuşacağız ve onun ellerinin sahibi ile konuşmamıza izin verecek mi diye bir bakalım."

"Tamam, Hix," diye cevapladı Larry.

Donna ve Hal'e baktı. "Bets burada kalacak, siz ikiniz devriye arabasına binin ve o kamyonu arayın. Otoparklar. Kamp alanları. Aklınıza gelen her yeri arayın."

"Anlaşıldı patron," diye mırıldandı

Donna. Hal hiçbir şey söylemedi.

"Tamam millet, gidelim," dedi Hix, masasından kalkarak. Hepsi hareket halindeydi, Larry Hix'in arkasında adımlarını uyumluyordu.

Departmanı geçtiler ve masasına çarpan Bets hariç, hepsi ön kapıdan çıkıp yan taraftaki otoparka doğru yürüdüler.

İlçenin parası vardı, ancak harcayacak pek bir şey yoktu, ama çok fazla olay olmasa da kanun uygulamanın öncelikli olduğunu düşünüyorlardı.

Bu, her şerif yardımcısı ve Hix'in kendi devriye arabalarına sahip olduğu anlamına geliyordu, tabii onlara öyle denilebilirse. Bunlar, yanlarında altın ve kahverengi çizgilerle beyaz boyanmış, üzerinde "Şerif" yazan ve kelimenin önünde bir yıldız bulunan, altında ise "McCook İlçesi" yazan büyük, çift kabinli Ram marka arabalardı. Şerif kelimesi, bagaj kapağının ve kaputun üzerinde de yazıyordu.

O ve Larry, Hix'in devriye arabasına gidip içeri girdiler, ancak Larry koltuğa oturur oturmaz Hix, "Bir yere uğramam lazım. Sadece birkaç dakika sürer. Sonra yola çıkarız" dedi.

"Tamam, Hix."

Bunun üzerine Hix, iki blok ötedeki Lou's House of Beauty'ye gitti ve önündeki yere park etti.

Kamyonetten inerken Larry'ye bakmadı. Pencereden içeri baktı ve Greta'nın sırtını gördü, Greta koltuğunda birine hizmet ediyordu.

Ayrıca salondaki kadınların ve kamyonetteki Larry'nin dikkatini hissetti. Bunu görmezden geldi, kapıyı açtı ve sadece gövdesini içeri soktu. Greta ona döndü ve gözleri büyüdü.

O çok güzeldi. Komikti. Seksiydi. Ve şimdi onun sevimli olabileceğini de gördü.

"Lou," dedi, acı çekiyormuş gibi görünen kocaman bir gülümsemeyle duran Lou'ya. "Bayanlar," dedi genel olarak. Gözleri Greta'ya takıldı. "Greta, rahatsız etmek istemem ama bir dakikanı ayırabilirsen."

O, kapının yarısı açık, yarısı kapalı duran adama baktı. Pencereden dışarı, Larry'nin içinde bulunduğu kamyonete baktı.

Sonra sandalyesinde oturan kadına baktı. "Burada iyi misin? Uzun sürmez."

Hix'in daha önce gördüğü ama tanımadığı yaşlı kadın coşkuyla başını salladı. "Ben iyiyim. Bütün gün bekleyebilirim. İhtiyacın olan kadar zaman al, canım."

"Teşekkür ederim, hanımefendi," dedi Hix ve gözlerini kaldırdı. "Greta?"

Greta soluk pembe, yüksek topuklu ayakkabılarla ona doğru yürüdü.

Bugün, düşük V yakalı beyaz, bol bir üst, ayak bileklerine kadar saran ve kıvrılmış kot pantolon ve üstüne siyah, üzerinde büyük gri, beyaz, yeşil ve pembe çiçekler olan kimono benzeri bir şey giymişti.

Sanki paparazziler tarafından harika fotoğraflar çekilmek için dışarı çıkmış bir film yıldızı gibi görünüyordu.

Kapıdan çıktı ama kapıyı onun için açık tuttu. Dışarı çıkarken ona bir bakış attı, sonra kamyonetteki Larry'ye de bir bakış attı. Larry, Lou'nun penceresinin hemen dışında, salonun tam görüş alanında, onun dirseğini tutup onu durdurdu.

"Fazla vaktin yok, Greta," diye sordu ona, Greta ona baktığında.

"Tamam, Hix."

Saklanmıyordu, temkinliydi ama aynı zamanda meraklıydı.

"Numaranı almadım, dün salona arayacaktım, seninle öğle yemeği yemek istedim. Bir iş çıktı. Bu sabah arayacaktım. Başka bir iş çıktı ve Larry ile Grant County'ye gitmemiz gerekti."

Kot pantolonunun cebine elini soktu, cüzdanını çıkardı, açtı ve bir kart çıkardı. Cüzdanı geri koyarken kartı ona uzattı. O da aldı.

"Umarım," diye devam etti, "araştırdığımız şey bugün çözülür. Böylece yarın öğle yemeği yiyebiliriz, programına sığdırabilirsin. Şu anda telefonuma numaranı kaydetmek için vaktim yok. Bana mesaj at, vaktim olduğunda kaydedirim ve seni doğrudan arayabilirim."

Kız dudakları aralık, ona bakıyordu. "Şimdi gitmem gerek," dedi.

"Tamam," diye fısıldadı.

"Yarın öğle yemeği, mümkünse, tamam mı?"

Kadın biraz daha baktı, kendini toparlamış gibi görünüyordu ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Evet, Hixon. Kesinlikle."

Ona başını salladı, gülümsemek istedi, onun bu fikri açıkça beğenmesinden çok memnun oldu, ama aklında başka şeyler vardı. Odaklanması gereken şeyler vardı, Greta'nın, aralarında olanlardan sonra neden ondan haber almadığını veya onu görmediğini merak ediyor olabileceğini düşünmeden.

O, kaçıp giden türden bir adam değildi.

Aynı zamanda oyun oynayan, senden hoşlanan, ama havalı davranma ihtiyacı hissedip, bunu bilmeni istemediği için günlerce bağlantı kurmayı bekleyen türden bir adam da değildi.

"Görüşürüz tatlım," diye mırıldandı.

Gülümsemesi daha da büyüdü ve neredeyse gözlerini kamaştırdı.

Bunu kabul edip, önümüzdeki saatler boyunca saklayacaktı, çünkü içinden bir his, buna ihtiyacı olacağını söylüyordu.

"Görüşürüz, Hix."

Ona küçük bir gülümseme attı, döndü ve kamyonete doğru yürüdü.

Motoru çalıştırdı, ön camdan Greta'nın salona geri dönmesini izledi, yarı dönmüş, kolunu kaldırmış, ona el sallıyor, omzunun üzerinden bakıyor, hala o gülümsemeyle gülümsüyordu.

Çenesini ona doğru kaldırdı ve kapı kapanırken gözleri dikiz aynasına kayd ve Main Street'e doğru geri gitmeye başladı.

"O kadının *güzel* olduğunu söylediğimde bana kızma," dedi Larry.

"Mm," diye cevapladı Hix.

Hix arabayı sürmeye başlayınca sessizlik oldu ve yola çıktılar.
yol.

Üç blok sonra Larry sessizce, "Aferin sana dostum. Aferin sana
."

"Biz sadece arkadaşız."

"Dediğim gibi, aferin sana dostum. Alaycı bir şekilde söylemedim, Hix. Kız güzel. Tatlı görünüyor. Harika bir gülümsemesi var. Arkadaş ya da her neyse, yaşadıklarından sonra, sana yöneltilen böyle bir gülümsemeyi hak ediyorsun. Aferin sana."

Hix cevap vermedi.

Ama Larry haklıydı.

Greta'nın gülümsemesi onun için iyi olan tek şey değildi.

Artık onunla bağlantı kurmuştu, kartını ve numarasını almıştı, nerede olduğunu biliyordu.

Böylece zihnini boşaltıp Nat Calloway'i bulmaya odaklanabilirdi.

"Nat Calloway'in o kapıdan gireceğini sanmıyorum, Hix."

Hix, dikkatini sevk odasının pencerelerinden sokağa bakan dış pencerelere çevirdi ve Reva'nın yerine gece vardiyasında, üçten on bire kadar sevk görevini üstlenen Ida'ya baktı.

Dispatch, McCook County Şerifinin dispatch merkezi değildi. Kendi dispatch merkezini çalıştıracak kadar işleri yoktu.

McCook County'nin her şeyi bu merkezden yönetiliyordu. Şerif, itfaiye, acil durumlar ve birkaç acil yardım hattı (intihar ve cinsel saldırı). İlçenin 911 numarası bu odadan geçiyordu, bu yüzden ilçede kendi polis gücüne sahip tek kasaba olan Dansboro Polisi bile (bu güçte sadece üç kişi olmasına rağmen) bu merkezi kullanıyordu.

Ancak ilçe yeterince sakin bir yerdi, haftanın beş günü, sadece sabah yediden gece on bir'e kadar çalışıyordu, hafta sonu vardiyası ise çoğunlukla sırf öyle olduğu için sabah bir'e kadar sürüyordu. 911 çağrıları, gece yarısı saatleri için bir servise yönlendiriliyordu, çünkü o saatlerde kimse aramıyordu, çünkü ilçenin çoğu uyuyordu, ancak yine de bu hizmet için ödeme yapmaya hazırды.

Hix, Faith Calloway'in kocası Nat hakkında söylediklerini öğrenmek için bütün günü harcamıştı.

İyi bir adam. Çalışkan. Aile babası. Karısını seviyordu. Çocuklarını seviyordu. Pazar günü kiliseye gitmeyebilirdi, ama bunun tek nedeni, o gün uyuyabileceği

uyuyabileceği birkaç fırsattan biri olduğu içindi, ancak Faith kiliseye gitmeyi ihmal etmez ve çocukları da götürürdü.

Sevilen biriydi.

Flynn Grady kendinden geçmişti, sadece ustabaşı kaybolduğu için değil, o ustabaşı Nat olduğu için.

Hix, birkaç yıl önce meydana gelen bir sığır hırsızlığı olayına yardım etmek için Grant County şerifi tarafından Hix'in yardımcıları çağrıldığında Grady'yi tanımıştı.

Grady iyi bir adamdı, ama huysuzdu. Öldüğünde sizi vasiyetine yazarak sizi sevdiğini belli eden türden bir adamdı.

Ama Nat'i severdi. O kadar severdi ki, o gün işleri askıya alıp yollara düşerek onu bulmaya çalışmıştı.

Hiçbiri itiraz etmedi veya ayak diremedi. Grady emri vermeden önce kamyonlarına doğru yola çıktılar.

Bu, tek bir kelime bile kullanmadan çok şey anlatıyordu. Hix bu müdahaleye itiraz etmedi.

Çoğunlukla o adamın bulunmasını istediği için.

Ayrıca, Nat ve Faith'in ilişkilerinin yürümeyeceğini düşünen kimse olmadığını da öğrenmişlerdi, ama o on yedi yaşında onu sevmişti ve sordukları herkese göre, onu şimdi de seviyordu. Aldatmazdı. Başka bir kadın, alkol, uyuşturucu, kumar gibi şeylere bulaşmak için çok çalışıyordu. Ama bunun nedeni zamanı olmaması değil, karısını çok sevmesiydi. Çalışmadığı veya seyahatte olmadığı zamanlarda ailesiyle veya futbol ligindeki arkadaşlarıyla birlikteydi.

Basit bir adam. Basit zevkler. Basit bir hayat.

Ve şimdi kayıptı. Hiçbir ipucu yoktu. Kamyoneti hiçbir yerde bulunamadı. Telefonunu da bulamadılar, yani ya kapatılmış ya da imha edilmişti. Onu son gören kişi Grady'nin çiftlik işçilerinden biriydi ve o adam onun kamyonetine binip uzaklaştığını görmüştü.

Yine de saat neredeyse on bir olmuştu ve Hix karakoldaydı. Notlarını ve tüm yardımcılarının notlarının kopyalarını tekrar tekrar gözden geçirmişti. Sonra Harlequin'e gidip kendisi ve Ida için akşam yemeği getirmişti.

Bundan sonra, dispatcher odasında Ida ile vakit geçirdi, gözleri sık sık pencerelere kayıyor, zihni Nat Calloway ile doluydu.

"Kötü bir hisse kapıldın," dedi Ida.

"Evet," diye onayladı.

Ida başını salladı.

"Calloway'leri tanıyor musun?" diye sordu.

Ida başını salladı. "Sanırım Metodist kilisesine gidiyorlar."

O kasabada bazıları için, hangi kiliseye gittiğin sosyal ayrımı belirliyordu. Ida Baptistti. Keller'ın cemaatinden biriydi. İyi bir kadındı ama sosyal tabakası o kadar da katmanlı değildi.

"Bu ilçede bu tür şeyler pek olmaz, bir erkek ya da kadın gezgin ruhlu değilse," dedi. "Büyük şehirlerde daha çok görülür. O yüzden kötü hissin iyi bir şey olmadığını düşünüyorum."

Çok haklıydı.

"Hayır," diye kabul etti.

Kadın ona doğru eğildi. "Geç oldu, Hix. Eve git. Biraz dinlen. Düşündüğün kadar kötüyse, buna ihtiyacın olacak. Değilse, o zaman iyi bir gece uykusu çekersin."

Bu iyi bir tavsiyeydi.

Hix başını salladı, önündeki sandalyeden botunun tabanını ve oturduğu sandalyeden kıcını kaldırdı.

Ida'ya baktı.

Yuvarlak, kırmızı yanaklar, grileşen saçlar ve bununla ilgili hiçbir şey yapmaya niyeti yoktu, bunu biliyordu çünkü grileşmenin "ilerleyen" kısmı neredeyse bitmişti. Lou'nun Güzellik Salonunu reddedip uzun saç uçlarını kendisi kesseydi, Hix şaşırırmazdı.

"Vardiyan yirmi dakika sonra bitiyor, Ida. Bekleyebilirim. Seni arabana kadar geçireyim."

"Aklını başka şeylerle meşgul etmek için arkadaşına ihtiyacın varsa, Hix, kalabilirsin. Ama ben yalnızlığa alışkınım ve bunu seviyorum. Evde, kocam botlarını giyip çekip gitmeden önce onunla kavga ettiğimizden daha fazla kavga eden dört çocuğum var, bu da bir şey ifade ediyor. Sessizlik bana çok iyi geliyor."

Dört çocuğu aslında hala anneleriyle yaşayan dört yetişkindi. Hix, babaları onlar daha çok küçükken annelerini terk ettikten sonra, onların annelerini sömürdüklerini mi yoksa ona son derece sadık olduklarını mı anlayamıyordu. Bunun nedeni, çoğunlukla onların birbirleriyle kavga ettiklerini söylediği kadar, onlarınla da kavga etmesiydi.

Yine de aralarında sevgi vardı ve Ida mutlu görünüyordu.

Üstelik bu onu ilgilendirmezdi.

"Tamam, Ida. Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz, Hixon. İyi uykular."

Çenesini kaldırdı. Ona hafifçe el salladı. Ofisine gitti, bilgisayarını kapattı, açık ofisi kapattı ve Ida için resepsiyonun ışıklarını açık bıraktı.

Çıkmadan önce ona bir kez daha el salladı, Bronco'suna bindi ve dairesine gitti.

Gece geç saatlerde televizyon izleyip gevşemeye, kafasını boşaltmaya ve yorgun düşmeye çalışırken bir bira içti.

Ama hala gergindi. Yine

de Ida haklıydı.

Nat Calloway'e ne olduğunu anlayana kadar, kendini toparlaması gerekiyordu, bu yüzden uykuya ihtiyacı vardı.

Önce telefonunu aldı, mesajlara baktı ve Greta'nın mesajını buldu.

Şimdi beni yakaladın. Umarım araştırdığın şey yolunda gitmiştir.

Bu, yarın görüşmek dileğiyle demek.

O Greta'ydı. O da oyun oynamıyordu.

Hix ise on dokuz yıldır karısı, karısının arkadaşları Donna ve Bets ya da kızları dışında hiçbir kadına mesaj atmamıştı. İşleri yolunda gidiyordu ama bir cevap vermesi gerektiğini hissetmişti ve ne diyeceğini hiç bilmiyordu.

"Mesajını görmek güzel. İşler pek iyi gitmiyor ama yarın ararım" diye cevap vermişti.

Greta cevap vermemişti ve Hix bunun, yapması gerekenleri yapması için ona zaman tanıdığı için olduğunu düşündü.

Greta aklında, yatmadan önce duşa girdi, çünkü kızlarının uyuduğu yatakta mastürbasyon yapmazdı.

Bu yüzden duşta, Greta'yı düşünerek mastürbasyon yaptı.

Sonra yatağına uzandı, gözlerini kapattı ve biraz zaman aldı ama sonunda uykuya daldı.

O uyurken yağmur başladı.

TEN

Gerçekten, Gerçekten Kötü Bir Gün

Hixon

Telefonu çaldığında uyanınca, Hix'in ilk fark ettiği şey yağmur yağıyordu.

İkinci olarak, alarm saatinden saatin henüz sabah altı olmadığını gördü.

Ve komodinden telefonunu aldığı anda, son fark ettiği şey Bets'in aradığıydı.

Karnında bir sıkışma hissetti, boğazının arkasında keskin bir tat hissetti, kolunun üzerine doğruldu, telefonu aldı ve kulağına götürdü.

"Bets."

"Hix, onu buldum."

Hix kendini yukarı itti, battaniye düştü ve bacaklarını sallayarak yatağın kenarına oturdu ve "Nerede?" diye sordu.

"Bazı avcıların kullandığı av izi. Hix... patron... lanet olsun." Ona vurmadan önce bir an durakladı. "O öldü."

Hix bir anlığına gözlerini kapattı, sonra kalkıp hareket etmeye başladı.

"Yağmur yağıyor, Bets."

"Evet," dedi. "Seni aramadan önce arabama koştum. Arkada bir branda var. Yeni bir branda, Hix. Boyama yapacaktım, bu yüzden hafta sonu satın aldım ve Tanrıya şükür ki almışım. Paketteydi. Olay yerini bozmayacak. Bu ışıpta elimden geldiğince bir sürü fotoğraf çektim ve sonra onu üzerine attım."

"İyi," diye homurdandı, şortunu giyerken. "Şimdi, bu görüşmeyi bitirip, tam olarak nerede olduğunu bana mesajla bildir. Sonra telefonu aç ve Donna'yı ara. Ona nerede olduğunu söyle, çadır getirmesini ve hemen oraya gelmesini söyle. Sonra Larry'yi ara. Ona ışık getirmesini ve hemen oraya gelmesini söyle. Sonra Hal'i ara ve ona hemen oraya gelmesini ve bir ton kahve getirmesini söyle."

"Tamam patron," diye cevapladı.

Hix, kot pantolonunu giyerken telefonu kulağına ve omzuna sıkıştırarak konuşmaya devam etti. "Bunu hallettikten sonra, Cherry County'deki adli tıp ekibini ara. Onlara buraya gelmelerini ve acele etmelerini söyle. Ben de oraya giderken Lance'i ararım."

"Tamam, Hix."

Hix, temiz bir iç çamaşırı giymek için telefonu kulağından uzaklaştırdı, sonra hemen geri koydu.

"Kamyoneti orada mı?" diye sordu.

"Hayır."

Lanet olsun.

Kamyonet neredeydi?

"Bütün gece aradın mı?" diye devam etti.

"Evet."

"Aferin," dedi. "Şimdi şu telefonları et." "Anlaşıldı patron."

"Görüşürüz."

"Evet."

Telefonu kapattı, cep telefonunu yatağına attı ve dolabına gidip temiz bir şerif gömleği aldı. Gömleğini omuzlarına attı, düğmelerini ilikledi, pantolonuna soktu ve değerli vaktini, yerde duran gömleğinden giydiği gömleğe rozetini aktarmakla harcadı. Dolabına gidip şerif yağmurluğunu aldı, sonra yatağına geri döndü. Yatağa oturdu, çoraplarını ve botlarını giydi, cüzdanını kot pantolonuna koydu, cep telefonunu ve yağmurluğunu aldı ve yağmurun altında Bronco'suna doğru yürüdü.

Hix, cesedin üzerine kurdukları büyük çadırın altında durdu ve şimdi sırt üstü yatan adama baktı. Lance, ilçe adli tabibi işini yaptıktan ve Hal ile adli tıp ekibi fotoğraflarını çektikten sonra, yüzüstü yatan Nat Calloway'i sırt üstü çevirdiler.

Faith'in Larry'ye e-postayla gönderdiği fotoğrafları görmüştü, bu yüzden zaten biliyordu. Ve Calloway'in sahip olduğu şey, ölüm ve yağmur bile onu gölgeleyememişti.

Güzel bir eş. Yakışıklı bir koca.

Birbirlerine yaklaşıyorlardı.

Mükemmel bir çift.

Lance ona yaklaşırken gözlerini cesetten ayırdı.

"Tamam, Hixon," diye başladı, boğazını temizledi ve konuya girdi. "Adam yaklaşık otuz altı saat önce ölmüş. Sırtında, sağ omzunda ve boynunun arkasında birer kurşun yarası var. Ne yazık ki kurşun boynunu delip geçmiş ve deldiği yerlerden biri de şah damarıymış. Hızlı bir şekilde kan kaybından ölmüş. Sanırım bunu zaten anlamışsındır, ama bu olay burada gerçekleşmedi. Burası cesedin atıldığı yer. Olay yeri başka bir yerde ve," çadırın tavanına bakarak, Hix'e bakmadan önce, söyleyeceği şeyin ne kadar olasılık dışı olduğunu kelimelerle ifade etmeden işaret etti, "orada oldukça fazla kan olacak."

Hix başını salladı.

Lance devam etti.

"Silah atışı yakın mesafeden yapılmamış. Tahminimce, bu adam ateş eden kişiden kaçıyordu ve ateş eden kişi ya iyi bir nişancıydı ve öldürmek için nişan almıştı ya da şanslı ya da çok şanssızdı, ne istediğine bağlı olarak. Omzuna isabet eden ve sağ pazı kısmındaki gömleğinde, mermi geçip ete isabet etmemiş gibi görünen bir yırtık var, bu da sonuncusu olduğunu gösteriyor. Cesette kaç el ateş edildiğine dair başka bir işaret yok, ama şu anda en az üç el ateş edilmiş gibi görünüyor."

Hix tekrar başını salladı ve Lance'e bildiği bir şeyi söyledi: "Adamın cüzdanı kot pantolonunun cebinde. Cüzdanında para var. Bu bir soygun değildi, tabii adam bizim adamın sahip olduğu ama üzerinde olmayan bir cep telefonunu çaresizce istemiyorsa."

Bu sefer Lance başını salladı. "Bağlandığını veya bir mücadele yaşandığını gösteren hiçbir iz yok. Belirgin savunma yaraları yok, kıyafetlerini kesip çıkardıktan sonra bazı yaralar bulabilirim ama şu anda göremediğim bir şey yok, yani bir kavga olmuş gibi görünmüyor. Avuç içlerinin topuklarında kir ve küçük taşların saplandığı sıyrıklar var, muhtemelen vurulduktan sonra öne düşerken oluşmuş. Şu anda en iyi tahminim, betona düşmesinden kaynaklandığı yönünde. Bunun dışında, bariz olan şey dışında, şu anda ne olduğunu bilmiyorum, bir silahlı saldırıydı."

Hix, Nat Calloway'e tekrar baktı.

"Onu masama yatırmadan daha fazlasını bilemem, ama adli tıp ekibi cesedi inceledi. Onu şehre götürüp hemen sana bazı cevaplar bulmaya çalışacağım," diye devam etti Lance.

"Tamam," diye mırıldandı Hix. "Teşekkürler."

Lance ona bir bakış attı, koluna vurdu ve ceset torbasını açmak için hareket etti.

Hix, Cherry County'den gelen iki kişilik adli tıp ekibinin liderine doğru yürüdü.

"Bana devam etmem için verebileceğiniz bir şey var mı?" diye sordu, cevabı bildiği halde.

Adam başını sallayınca cevabı hemen aldı. "Eğer bir şey varsa, yağmur onu mahvetmiştir. Ayak izi yok. Birkaç sigara izmariti ve çöp var, ama elimizdeki tek şey 1977'den beri burada olanlar. Yine de her ihtimale karşı onları da torbaya koyduk. Burası çöp sahası olduğu için kan izi çok az." Adam derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi ve sözlerini şöyle bitirdi: "Bu yağmurla, burası ceset atılmadan önceki haline döndü. Burası sadece bir av hayvanı izi ve içinde bir adamın cesedi var. Elimizde hiçbir şey yok, Drake. Ama aramaya devam edeceğiz."

"Hal'i sana bırakıyorum, sana yardım etsin," dedi Hix. Adam çenesini kaldırdı.

"Ve bir şeye ihtiyacın olursa, o senin adamın," diye devam etti Hix.

"Teşekkürler, Drake."

"Hayır, sizlerin buraya gelip bize yardım etmenize minnettarım." Adam çenesini eğdi ve elini kaldırdı.

Hix bir an gözlerine baktı, sonra uzaklaştı ve dikkatini yardımcılara çevirdi. Bets kenarda durmuş izliyordu, Hal de aynı şekilde ama Bets'in yanında değildi. Larry ve Donna çömelmiş, Lance'in cesedi açılmış ceset torbasına aktarmasına yardım ediyorlardı.

Hix, Nat Calloway'i ceset torbasına koyup cesedi sedyeye kaldırıncaya kadar bekledi. Lance bu sedyeyi uzun çimler ve çamurda çeyrek mil taşıyabilirdi, ama cesetle dolu halde geri taşıyamazdı.

"Beş dakika bekleyebilirsin Lance," diye seslendi Hix, "yardımcılarıma talimatlarımı vereyim, sonra onu çıkarmaya yardım ederiz."

"Teşekkürler, Hixon," diye cevapladı Lance.

Takımı onun işaretini aldı ve çadırın altında gevşek bir grup oluşturmak için harekete geçti.

çadı

rın Hix zaman kaybetmedi.

altın "Hal, sen burada kal, adli tıp ekibine burayı ve çevresini

da

gevş

ek

bir

grup

oluşt

urdu

buradan yola kadar her yeri taramalarına yardım et. Bu alanın çevresini kontrol ederken mesafe konusunda cimri davranma. Bununla birlikte, burası bir çöp sahası. Suçun işlendiği yere rastlamadıkça, failin burada çok fazla zaman geçirdiğini sanmıyorum. Eğer bu kadar zahmete girip

böyle bir yere ceset atma zahmetine girmişse, bir adamı vurduğu yerden sadece yarım mil uzakta cesedini taşımayacaktır. Yapacak çok iş var. Burada geçirdiğin zamanı akıllıca kullan."

Hal çenesini kaldırdı.

Hix ona devam etti.

"O çocuklar bir şeye ihtiyaç duyarsa, onlara getir. Bu patikanın ağzında, olduğu gibi, yeterince araç var, bunlardan biri de adli tabibimizin minibüsü, insanlar meraklanacak. Tetikte ol. Arama yaparken, merak edip gelip bakan biri görürsen, onu hemen aracına geri gönder ve yoluna devam etmesini sağla. Adli tıp ekibi işini bitirince, departmana geri dön ve tüm fotoğrafları bastır. Tamam mı?"

Hal başını salladı. "Evet, patron."

Hix Donna'ya baktı. "Seni departmana geri istiyorum. Komşu ilçelerin tüm şeriflerini ara ve onlara kısa bir brifing ver. Onlara durumumuzu anlat." Bakışları ona odaklandı. "Donna, o lanet kamyoneti bulmak ve olay yerini tespit etmek istiyorum. Ölüm saatinden yola çıkarak, Nat Calloway'i öldüren kişi onu uzak bir yere götürmek için fazla zamanı yoktu. Ama o kamyonet şu anda herhangi bir yerde olabilir. Ve onu istiyorum."

"Anlaşıldı, Hix."

"Bunu hallettikten sonra, çok zaman kaybetmeden Reva'ya resepsiyonu gözetlemesini söyle ve Glossop ile Grady'nin çiftliği arasındaki yolu santim santim taramaya başla. Grant'teki çocuklardan yardım iste, çünkü suç onların bölgesinde işlenmiş olabilir. Kamyoneti bulamayacaksın, ama suç mahallini bulabilirsin ve bizim buna ihtiyacımız var."

Kadın başını salladı.

"Bulacak bir şey yok," diye araya girdi Hal, çadırın etrafına yağan yağmuru işaret etmek için kolunu uzattı. "Adam muhtemelen dışarıda öldürüldü, çünkü kaçarken vuruldu. Gece yarısından beri yağmur yağıyor. Orada ne varsa muhtemelen yağmurla silinip gitmiştir."

"Yine de arayacağız," dedi Hix.

"Kapıları çalmalıyız ve bunu Grant County Şerifi yapmalı," diye karşılık verdi Hal. "Buradan Grady'ye kadar yol tozlu ama üzerinde evler, çiftlikler, ahırlar var. Silah sesleri yüksek. İnsanlar duyuyor."

Hix'in çenesi gerildi. "Evet, ve bu yağmur her şeyi silip süpürmeden önce o suç mahallinden geriye kalan her şeyi bulmak için elimizden geleni yapacağız, Hal. Ev ev dolaşmayacağız, bazı evler birbirinden kilometrelerce

uzakta, yağmur suç mahallini silip süpürürken insanlarla sohbet etmeyeceğiz. Nat Calloway'in Grady'nin çiftliği ile evi arasındaki yolda olmadığına inanmak için hiçbir nedenimiz yok, bu yolun sadece iki mil kadarlık kısmı Grant County'ye ait. Ne olduğunu bilmiyoruz, ama içgüdülerim bana olanların o yolda olduğunu söylüyor. Her ne olursa olsun, avuçlarındaki sıyrıklar Lance'e onun betona düştüğünü gösteriyor, bu yüzden aramamızı odaklamamız gerekiyorsa, bunu o yolu oluşturan beton üzerinde yapacağız."

Hix, Hal'ı bakışlarıyla sabitlerken nefes aldı ve devam etti, yardımcısına bariz bir şeyi açıklamak için zaman harcamaktan rahatsızdı.

"O biraz kanamadı, çok kanadı Hal, ve dün hava 86 derecedi. O kan dün bütün gün boyunca döküldüğü yere kurudu. Şu anda pek şanslı hissetmiyorum, ama şansımız yaver giderse, kocaman bir leke bulabiliriz. Bununla birlikte, yağmur kimsenin anılarını silemez. Nat Calloway'in hayatı için kaçarken vurulduğu yeri bulmak için tüm girişimlerimizi tükettikten sonra araştırma yapabiliriz. Ve *sen de* ekibe yardım ettikten sonra bunu yapacaksın, birinin bir şey duyup görmüş olup olmadığını öğreneceksin, sonra Donna'ya yeri tam olarak belirlemede yardımcı olabilirsin."

Hal ona azarlayıcı, kızgın bir bakış attı ama Hix, Bets konuşurken bunu görmezden geldi.

"Beni de o işe mi dahil etmek istiyorsun patron?" diye sordu Bets ve Hix ona baktı. "Hayır Bets. Eve gidip biraz uyumanı istiyorum."

Gözleri büyüdü, sonra kısıldı.

"Onu ben buldum. Ben yapabilirim..."

Onu keserek sözünü kesti. "Bütün gece uyanık kaldın ve bir adam öldürüldü. Onu bulmak için gösterdiğin özveri dikkate alındı, Bets, ve onu bulman ve birinin cesede rastlamadan önce günlerce, haftalarca burada kalmamış olması bu dava için çok önemli. Minnettarım. Bu ekip minnettar. Ama şimdi tüm yardımcılarımın zinde ve uyanık olmalarına ihtiyacım var ve sen bütün gece uyanık kaldın. Eve gitmen, gevşemen, rahatlamaya çalışman ve biraz uyuman gerekiyor. Altı saat boyunca seni görmek istemiyorum."

Ağzını açtığı anda, ona doğru bir santim eğildi ve sesini alçaltarak konuştu.

"Seni bu davadan çıkarmıyorum, Bets. Bunu yapan kişiyi bulmamız gerekiyor ve bunun için hepinizin yardımına ihtiyacım olacak. Ama bunu doğru şekilde, akli başında ve akıllıca yapmalıyız. Sana görevlerini vereceğim,

... işini doğru yapacağını biliyorum."

Tartışacak gibi göründü ama sonra başını eğdi ve onayladı.

Larry'ye döndü. "Sen benimle gel. Faith Calloway ile konuşacağız. Sonra Grady'ye geri döneceğiz. Ondan sonra Donna ve Hal'e yardım edeceğiz."

Larry, bunu gizlemeden bir saniye önce hasta gibi görünüyordu. Hix o bakışı yakaladı.

Larry, bir kadına kocasının ve küçük çocuklarının babasının öldürüldüğünü hiç söylemek zorunda kalmamıştı.

Hix ise bunu sadece bir kez, Indianapolis'te yapmıştı.

Bu deneyimin berbat olduğunu söylemek yetersiz kalırdı ve o kadının evinden çıkmış gibi her saniyesini hatırladığını söylemek abartı olmazdı.

"Lance'e onu taşımada yardım etmek ister misin?"

Bets'in sözleri, Hix'in dikkatini Larry'den ona geri çevirdi.

"Anlamadım?" diye sordu.

Çenesini kaldırdı. "Onu ben buldum. Haklısın. Yorgunum. Bütün gece uyanıktım. Ayrıca hiperaktifim. Yani şimdilik iyiyim. Onu ben buldum. Onu bu lanet yerden çıkarmaya yardım etmek istiyorum."

O narin biri değildi. Hix, Larry veya Hal'in gücüne sahip değildi.

Ama o, cesedin ağırlığını oradan taşımalarına yardım edebilirdi ve yapamasa bile, o anda bunu yapmak zorunda kalırsa yapardı.

Evet, Bets hala çoğunlukla bir acemiydi. Ama iyi bir şerif yardımcısıydı.

"Larry, ön taraf," diye emretti Hix ve sonra Bets'e dönerek, "Sen ayakları tut. Lance ve ben yanları tutacağız. Donna, sen önden git ve hızlı ol. Yolda eşlikçilerimiz var, onları geri püskürtmeni istiyorum." Nefes aldı ve sözlerini bitirdi, "Hadi onu buradan çıkaralım."

Harekete geçtiler. Hix, Hal ve adli tıp ekibine bakışlar attı, sonra Nat Calloway'in sol tarafındaki yerine geçti.

Onu kaldırdılar ve çadırın altından çıkmaya başladıklarında Donna yirmi metre ilerideydi.

Neyse ki, onu Lance'in minibüsünün arkasına koyarken izleyen kimse yoktu (ancak birkaç araba yanlarından geçerken yavaşladı).

Adli tabip vakit kaybetmeden ayrıldı. Donna ve Bets de öyle.

Ancak Larry, Bronco'sunun yanında duran Hix'e yaklaştı.

"Bu onu çok korkutacak," dedi Hix. "Ama bu resmi bir ziyaret, bu yüzden onun evine gitmeden önce departmana uğrayıp bir Ram almamız gerekiyor."

Larry başını salladı ama "Hix, ben hiç..." diye başladı.

"Biliyorum," diye sözünü kesti Hix. "Ve bu, hayatının geri kalanında unutamayacağın en berbat anılardan biri olacak. Ama ona ulaşır ulaşmaz bunu bilmesi gerekiyor. Ve endişesini giderip yas tutmaya başlaması için ona ihtiyacı olanı vermeliyiz."

Hix, Larry'ye yaklaştı ve hafifçe yağan yağmurda, yardımcısının omzuna elini koyarak durdu.

"Onun evine giriyorsun, onun arkadaşı değilsin," dedi sessizce. "Sen şerif yardımcısısın. Onun kaybı için üzgünsün. Bunu yapanı bulacağımıza dair hiçbir söz verme. Her şeyin yoluna gireceğine dair hiçbir garanti verme, çünkü girmeyecek. Bunu yapanı bulsak bile, onun için hiçbir zaman yoluna girmeyecek. Sonunda hayatına devam edecek ama bu, hayatında kara bir leke olarak kalacak ve bu asla değişmeyecek."

Larry başını salladı ve Hix devam etti.

"Ona, bunu yapanı bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı söyleyebilirsin. Ve dün gözden kaçırdığımız bir şey olup olmadığını görmek için onu izleyeceksin. Dün bu işi iyice yaptığın için, onu sorguya çekmenin veya daha fazla soru sormanın zamanı değil. Aklına bir şey gelirse hemen bizimle iletişime geçmesini isteyebiliriz. Soruları olursa bize her zaman ulaşabileceğini ve soruşturma ilerledikçe onu mümkün olduğunca bilgilendireceğimizi anladığından emin olacağız. Bunun dışında, ona kocasını kaybettiğini, bebeklerinin babalarını kaybettiğini söyleme zamanı geldi. Yanında birinin olduğundan emin olduktan sonra oradan ayrılıp bu aileyi parçalayan kişiyi bulmaya devam edeceğiz."

Larry gözlerine bakarak yutkundu ve "Evet" diye mırıldandı.

Hix omzunu sıktı, onu bıraktı ve Larry'nin kamyonetine doğru yürüdüğünü izledi.

Bronco'ya atladı.

Departmana gittiler ve bir Ram'a geçtiler. Sonra Faith Calloway'in evine gittiler.

"Eller konusunda yanılmamıştım. Betondu. Öne doğru düştü, sert bir düşüş oldu, dizlerinde de sıyrıklar var," dedi Lance, düşme hareketini taklit ederek, ellerini önüne kaldırdı ama hareketi tamamlamadı.

Hix ve Larry, Lance ile birlikte adli tıp muayene odasında duruyorlardı. Nat Calloway'in cesedi masanın üzerindeydi, başı ve ayakları hariç her yeri örtülmüştü, ayak parmağına etiket takılmıştı.

Gerçekten berbat bir günün ardından geç saatlere gelinmişti.

"Olay yerinde de söylediğim gibi, boynuna aldığı darbe onu öldürdü," diye devam etti Lance. "Mermi boynundan geçti, onu bulamadık. Omzundan mermiyi çıkardık. Her iki yara da aynı kalibrede bir silahtan kaynaklanıyordu, aynı silah olduğunu tahmin ediyorum. O mermiyi sisteme girerseniz, bir eşleşme çıkarsa, bildiririm alırsınız."

Durakladığında, Hix ve Larry başlarını salladılar, o da devam etti. "Vücudunda uyuşturucu yoktu. Alkol yoktu. Son yemeği jambonlu ve peynirli sandviç ve patates kızartmasıydı." Hix, Lance'in tavrının değiştiğini fark etti. "Başka bir şey yok çocuklar, sadece adam öldüğü gün seks yapmış. Cinsel organlarında vajinal salgı ve sperm var. Yüzüstü atılmış, ıslaklık sızmış ama onu yıkayacak kadar değil."

"Adam evliydi, Lance," dedi Hix.

Lance başını salladı. "O zaman üzgünüm ama, işe gitmeden önce, sabah duşunu aldıktan sonra, eğer o zaman temizleniyorsa, ilişkisi olup olmadığını karısına sormalısın."

Harika.

"Yarın yaparız," diye mırıldandı ve Larry'ye baktı. Larry'nin ağzı sıkıydı.

"Sana söyleyebileceğim tek şey, haklı olduğunu düşünüyorum," dedi Lance. "Bu olay bir yol kenarında, belki de bir otoparkın dışında gerçekleşmiş. Bulduğum sıyrıklar ve enkaz, kaldırım gibi bir yerden kaynaklanmıyor. Enkaz çok fazla, sıyrıklar çok derin. Bunun yanı sıra, vücudundaki iki delik dışında adam formdaydı. Sağlıklıydı. Gençti. Giysilerinin altında savunma yaraları yoktu. Esir tutulduğuna veya bağlandığını gösteren hiçbir şey yok. Tırnaklarının altında çok az kir var, ama bir çiftlikte çalışan bir ustabaşı, bir gün çalıştıktan sonra tırnaklarının altında kir olur."

"Yani seks yaptığı, lanet olası jambonlu sandviçten oluşan boktan son yemeğini yediği ve beton üzerinde vurulduğu gerçeği dışında elimizde hiçbir şey yok," dedi Larry.

"Üzgünüm evlat, ama evet," diye mırıldandı Lance. "Elimizde olan tek şey bu." Larry duyulabilir bir nefes verdi.

Hix ona döndü. "Yarın ilk iş olarak, Bets veya Donna'yı Faith Calloway'in evine götürmeni istiyorum. O sana ilk konuşan kişi olduğu için oradasın ve bu yüzden bu konuda onun irtibat kişisisin. Senin bu işle ilgilendiğini, onun adamı olduğunu, işi sonuna kadar takip ettiğini ve sana güvenebileceğini bilmesi gerekiyor. Ona, ilerlememiz hakkında en az bilgiyi ver. Fazla detaya girme, sadece kocasının cinayetini çözmek için departmanın tüm kaynaklarının onun emrinde olduğunu garanti et. Ama on yedi yaşında hamile kaldığını söylerken kızarsa, Donna veya Bets'in ona, kocası öldüğü gün işe gitmeden önce birlikte yaptıkları faaliyetleri sormasını iste. Anladın mı?"

Larry başını salladı.

"O yol kesiminde kamyonunda hızlı bir seks yapmaya vakti yoktu, Larry," dedi Hix, kolay olmayacak bir şeyi biraz daha kolaylaştırmak için yetersiz bir çaba göstererek. "Ve hiçbir kadın onu vurduğu yerden cesedini sürükleyip çöp sahasına taşımadı. Nat Calloway işe gitmeden önce karısıyla sevişti. Bunu bir kadın yardımcısıyla paylaşmak hoş olmayacak, ama kocasının öldüğü haberini aldıktan sonra, kocasının onu aldattığı kötü haberi de duymayacak. Eğer mantıklı düşünebilecek duruma gelirse, bizim titiz davrandığımızı anlayacaktır."

"Doğru," diye mırıldandı Larry.

Hix, onun yüzünde açıkça görünen hayal kırıklığını ve yorgunluğu fark etti ve "Uzun bir gün oldu dostum. Eve git. Sabah Faith'in evinden döndükten sonra ekip toplantısı yapıp tekrar işe koyuluruz," dedi.

"Evet," diye cevapladı Larry, Lance'e bakarak, "Teşekkürler dostum."

"Benim işim," diye mırıldandı Lance.

İkisine de bir bakış attı ve omuzları çökmüş, günün yükü gözle görülür ve ağır bir şekilde hissedilirken, oradan ayrıldı.

Hix ve Lance onun gitmesini izlediler ve o ortadan kaybolduğunda Lance konuştu.

"Bir şey öğrendin mi?"

Hix adli tabibe döndü. "Hiçbir şey. Kimse bir şey görmemiş. Kimse bir şey duymamış. Kamyonun kilidi yoktu. Suç mahalli bulunamadı. Yağmur

durdu, yine de hiçbir şey bulamadık. Patronuyla konuştum. Altında çalışan adamlarla konuştum. Arkadaşlarıyla konuştum. O yolu taradım. Mahallesini taradım. Herkesin, iyi bir adamın ölümüne çok kızgın olmaktan iyi bir adamın ölümüne gözyaşlarına boğulmaya kadar her türlü tepkiyi vermesi dışında, hiçbir şey bulamadık."

"Adli tıp bir şey buldu mu?" diye sordu Lance.

Hix başını salladı. "Ayak izi yok. Lastik izi yok. Yağmur çimleri ıslatmış ve hayvanlar o bölgeden geçiyor, birinin cesedi taşıyarak oradan geçtiğini bile söyleyemeyiz. Bir suç dehası aramıyor olabiliriz, ama içimden bir ses, onu o noktaya götürdüklerine göre, bölgeyi tanıyan biri olduğunu söylüyor. Bu da bize bir şey kazandırmıyor. Herhangi bir avcı veya doğa sever, cesedi atmak için bir av hayvanı izini kolayca bulabilir. Cinayet sebebi yok. Tanık yok. Tek tahminim, o kamyoneti bulamıyoruz, biri onu istiyordu. Ama Calloway onu satın aldığı anda, beş yıllık bir Ford F150'ydü ve en üst model değildi. Dikkat çekecek veya kıskançlık uyandıracak, süslü bir araç değildi. Yani, o kamyonet için öldürüldüyse, bunu yapan kişi ya çaresizdi, ya kafayı yemişti ya da sadece bir pislikti.

"Kamyonet yok, iki kişiyi aramak zorunda mısınız?" diye sordu Lance. "Kişinin kendi aracı olması gerekir ve sen başka bir araçtan bahsetmedin. O yol tozlu, ama biri terk edilmiş bir aracı fark ederdi ve sonra Calloway'ın kamyonetini fark ederdi, eğer tetikçi kendi arabasıyla ilgilenmek için geri dönmek zorunda kalmışsa."

"Ya öyle ya da bölgeyi bilen ve 1,80 metre boyunda, 80 kilo ağırlığında bir cesedi taşıyacak kadar güçlü bir silahlı serseri var."

Lance'in Hix'e olan ilgisi incelemeye dönüştü.

"O seks yaptı, Hix. Kadın onu tuzağa düşürmüş olabilir, kadının erkeği onu yakaladı, biri kamyonetini aldı, diğeri arabalarını aldı."

"Bu dünyada herkesin her şeyi yapabileceğini öğrendim, Lance. Ama Nat Calloway'ın birini öldürdükten sonra cinayete kurban gittiğini ve sonra da kendi kasabasında terk edildiğini öğrenince gerçekten şok oldum. Dün bütün gün o adamı araştırdık ve onda böyle bir eğilim olduğuna dair en ufak bir ipucu bile bulamadık. O yolu baştan sona kontrol ettik, ama tahminimce, Glossop yakınlarında işini bitirmiş, zaman ve kolaylık açısından Glossop'un hemen dışına atılmış. Ama sonuç olarak, işini bitirip sonra da kendini öldürmek için yeterli zamanı yoktu. Yani, katil onu tanımiyorsa, evinin yakınında öldürülmüş ve pişmanlık duyduğu için evinin yakınına atılmış. Ya da

katil onu öldürmek istememişti ve yine pişmanlık duyduğu için onu bulunabileceği bir yere atmıştı. Ama rozetimi, bu olayda hiçbir kadının parmağı olmadığına yatırabilirim."

"Olur böyle şeyler," dedi Lance. "Bu tür pişmanlık duygusu."

"Evet. Ve elimizde hiçbir şey olmadığına göre, eleyebileceğimiz hiçbir şey yok." Lance masaya baktı ve tekrar Hix'e döndü.

"Bu adam, yardıma ihtiyacı olan birine yardım etmek için durur mu?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı Hix.

"O zaman o kamyoneti bulmalısın," dedi Lance sessizce.

"O lanet kamyoneti bulmalıyız," diye cevapladı Hix.

Lance başını yana eğdi. "Karın kendini tutabiliyor mu?"

Hix dişlerini sıktı, sonra zorla gevşetmeye çalıştı ama yine de "Hayır" diye cevap vermek zorunda kaldı.

"Bu adam yirmi sekiz yaşında, karısı kaç yaşında?"

"Yirmi altı ve sekiz ve beş yaşında iki çocukları var."

"Kahretsin," diye mırıldandı Lance.

"Evet," diye onayladı

Hix. "Yakın akrabaları

var mı?"

Hix başını salladı. "Kız kardeşi, onun kız kardeşi ve erkek kardeşi, tüm akrabaları. Larry ve ben ayrılmadan önce, annesi oradaydı. Biz dışarı çıkarken, diğerleri de geliyordu."

"En azından desteği var," diye mırıldandı

Lance. "En azından o var."

Lance gözlerini ona dikti. "Bir şeyler kırılacak, Hixon."

Hix, Indianapolis Metropolitan Polis Departmanı'nda iki yıl boyunca insanlara karşı işlenen suçlarda dedektif olarak çalışmıştı.

O ve ortağı iyi bir başarı oranına sahiptiler.

Çözemedikleri davalar da vardı.

Ve dün Larry'nin masasının yanında oturan Faith Calloway'in yüzüne ilk baktığı andan itibaren, Hix içinden gelen o ekşi hissin sadece Nat Calloway'i bulduklarında karşılaşacakları şeyden kaynaklanmadığını biliyordu.

Bu, elde edecekleri sonucun bu olacağına dair bir his.

Yalnız bir yol kenarında işlenmiş rastgele bir suç gibi görünen bu olayın ardındaki tek neden, bir adamın kamyonetini çalmakti.

Yağmur, kanıtları silip süpürmüş ve zaman da onların lehine değildi.

Suçu işleyen kişi karakola gidip itiraf etmek zorunda hissetmedikçe, Hix bu davada hiçbir ilerleme kaydedilmeyeceği konusunda çok kötü bir hisse kapılmıştı. Bütün gün dört kişi bu davaya çalıştı, Bets geri döndüğünde beş kişi oldu, bir adli tıp ekibi, otopsiyi çoktan yapmış bir adli tabip vardı, ama tek bir ipucu bile yoktu. Suç mahalli yoktu, mermi kovanları yoktu, tanık yoktu, tek bir mermi, bir çöp sahası ve kimsenin öldürmek için tek bir nedeni bile yokmuş gibi görünen bir kurban vardı.

"Bir şeyler ortaya çıkacak, Hix," dedi Lance, Hix'in düşüncelerine daha kararlı bir şekilde tekrar etti ve Hix tekrar ona odaklandı.

"Bunun için çalışacağız," dedi Hix.

"Biliyorum. Şimdi, yardımcına söylediğin gibi, uzun bir gün oldu. Eve git. Yarın bu konuyla yüzleş," diye cevapladı Lance.

Hix ona başını salladı, hafifçe el salladı ve "Teşekkürler, Lance," diye mırıldandı. Lance de başını salladı.

Hix, Ram'ına bindi, onu karakola sürdü, Bronco'sunun yanına park etti ve içeri girdi.

Ida, sevk odasındaydı.

Elini kaldırıp iki parmağını sallayarak ona selam verdi ve hemen ofisine geri döndü.

Tüm yardımcılarına iyi bir gece uykusu için eve gitmelerini emretmişti, bu yüzden buralar terk edilmişti, ofisinin ışıkları onun bıraktığı gibi yanıyordu, diğer ışıklar sönmüştü, resepsiyonda her zaman açık bıraktıkları ışıklar hariç.

Masasına oturdu, üzerindeki dosyayı açtı ve Hal'in basmış olduğu fotoğrafları yaydı.

Onları inceledi. Tekrar inceledi. Her birini köşeden köşeye inceledi. Sonra ayağa kalktı, üzerlerine eğildi, bakışlarını odaklamadan hepsine birden baktı.

Hiçbir şey dikkatini çekmedi.

Sadece bir adamın fotoğraflarıydı, giysileri ve saçları ıslaktı, yüzüstü yatıyordu, başı sola dönmüştü, sağ kolu yukarı doğru kıvrılmıştı, sol kolu altında sıkışmıştı, her iki bacağı da düşmüş gibi gelişigüzel bir şekilde duruyordu, düşüşünü durdurmak için elini uzatmış, ama kafasını vurmuş ve bayılmıştı.

Ama düşmemişti ve baygın da değildi. Atılmıştı ve ölmüştü.

Belki de onu taşıyan kişi Nat Calloway'in sağ bileğini eliyle tutmuştu, bu yüzden bileği dışarıya doğru fırlamıştı.

Bunu yapan adamı karşısına alıp
sora

bilir Ve o adamı bulsa bile, bu soruyu sormazdı.

di. "Bu tür resimler senin gibi adamlara hikayeler anlatır," dedi Ida kapıdan
sessizce

ve Hix ona doğru bakışlarını kaldırdı. "Ama bir saattir buradasın, Hix, bu yüzden sanırım konuşmuyorlar, belki onlara biraz zaman vermelisin, sabah bakarsan, belki hikayelerini anlatmaya hazır olurlar."

"Ben de öyle umuyorum Ida, ama endişem, onların sırlarını saklamak istemeleri ve benim onları ortaya çıkarmak için bir yol bulmam gerekmesi."

"Belki de kamyon çarpmış gibi görünmediğin bir zamanda yapmalısın," diye önerdi.

Ida'dan bir başka iyi tavsiye. "Evet,"

diye cevapladı.

Kafasını bullpen'e doğru eğdi. "Geri dönmeliyim."

"Gitmeden önce," diye seslendi, kız dönmeye başlarken. "Kasaba konuşuyor mu?"

Kız başını salladı. "Kesinlikle yayıldı. Şok. Fısıltılar. Aileyi tanımayanlar bile üzüyor. Glossop'ta buna alışkın değiliz. *Rehber'den* Terra iki kez aradı. Reva ve ben onu oyalamaya çalıştık. Blatt öğleden sonra geldi ve gitti. Seni sonra yakalayacağını söyledi."

Gazetenin editörü ve eski şerifin etrafta dolaşması sürpriz değildi ve kasabada dedikodular kaçınılmazdı.

Yine de.

"Dedikoduları kontrol altında tutmak için elimizden geleni yapmalıyız," dedi ona. "Konuşabilirler ve konuşacaklar da, ama ekibimin yapması gereken işi yapmak için özgür olması gerekiyor, çıldırmış insanlarla uğraşmak için değil. Bunun rastgele bir olay olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Eyaletin hiçbir yerinde bu yöntemle yapılan bir olay olmadı. Şu anda bildiğimiz tek şey, bunun tek seferlik bir olay olduğu ve kimin yaptığını bulmamız gerektiği. Hepsisi bu."

"Ben üzerime düşeni yapacağım, Hix, söz veriyorum," diye güvence verdi.

Yapacaktı. İntihar ve cinsel saldırı yardım hatlarını içeren bir dispatcher olarak çalışıyorsan, bu iş için gerekli eğitimi almış olman gerekir, kafan yerinde olmadan bu işi yapamazsın.

"İşine dön," diye cevapladı Hix. "Ben de şimdi iyi geceler dileyeceğim."

"Tamam. İyi geceler, Hix. Biraz dinlenmeye çalış." Bunun olacağını sanmıyordu.

Yine de ona güven verici bir gülümseme gönderdi.

Kadın masasına geri döndü. Adam bilgisayarını kapattı ve Bronco'suna doğru yürüdü.

Cevaplara ihtiyacı

vardı. Burbona

ihtiyacı vardı.

Ama arabayı sürerken, kendini götürdüğü yer apartmanı değildi.

Greta'nın evine gitti.

Saat gece dokuzu geçmişti, ama evin önündeki kaldırıma yanaştığında, onun içeride televizyon izlemediğini, tırnaklarını boyamadığını ya da bunun gibi şeyler yapmadığını gördü. Verandada oturuyordu, veranda ışığı açıktı ve kucığında bir dizüstü bilgisayar vardı.

Gözleri de Bronco'ya takılmıştı.

Hix kaputun etrafından dolaşp, yürüyüş yolundan, evinin merdivenlerinden, verandasına doğru ilerlerken ve yanındaki hasır sandalyenin önüne geçip durduğunda, gözlerini Hix'e çevirdi.

Ama durduğunda, gözleri sandalyeye indi ve sonra tekrar ona döndü.

Hix, kadının davetini kabul etti ve ağırlığını sandalyeye verdi, başka türlü yapmaya gücü yetmediği için sandalyeye çökerek, bakışlarını sessiz sokağa yöneltti.

"Bira ister misin, canım?" diye sordu kadın sessizce.

"Bourbonun var mı?" diye sordu Hix sokağa.

"Evet."

Başka bir şey söylemedi ama söylemesine gerek de yoktu.

Kadının dizüstü bilgisayarını kenara koyduğunu duydu ve eve girerken görüş alanından geçtiğini gördü.

Sokağa bakakaldı, sonra iki elini kaldırıp yüzünü ovuşturdu.

Kahretsin.

Yorgundu.

Kadın dışarı çıktığında, kollarını koltuğun kolçaklarına dayamıştı.

Bir elini kaldırıp, kadının önüne tuttuğu bol miktarda burbonu aldı.

Sokağa bakmaktan vazgeçip kadına baktığında, elinde kırmızı şarapla dolu büyük, şık bir şarap kadehi olduğunu ve bacaklarını çaprazlayarak yanındaki koltuğa oturduğunu gördü.

Fark ettiği gibi, bu tam Greta'ya özgü bir davranıştı. Kibarlığı o kadar içselleştirmişti ki, onu yalnız başına içmeye bırakmayacaktı.

Yerleşir yerleşmez, dikkati hemen ona yöneldi. "Faith benim müşterilerimden biri," dedi yumuşak bir sesle.

"Tamam," diye mırıldandı.

"Bazı polis dizilerini izledim ve tahminimce bu konu hakkında konuşamazsın," dedi, hala yumuşak bir ses tonuyla.

"Hayır, Greta, bunun hakkında konuşamam."

"Gerek yok, bebeğim," diye fısıldadı. "Gerçekten çok, *çok* kötü bir gün geçirdiğin yüzünden okunuyor."

"Evet, tatlım," diye onayladı. "Gerçekten çok, *çok* kötü bir gün geçirdim."

Kız ona doğru eğildi, elini uzattı ve parmaklarını onun pazılarına doladı, onu rahatlatmak için sıkıca sıktıktan sonra onu bırakıp geriye yaslandı.

Ondan aniden uzaklaştığında, adam, "Indy'den taşınmak istemediğimi söylemişim," dedi.

"Evet, söylemiştin," diye cevapladı kadın.

"Burası çocuk yetiştirmek için iyi bir yer," dedi.

"Bunu çok iyi anlıyorum."

"Ama benim gibi bir adam için, yaptığım iş için pek bir şey sunmuyor."

Kız koltuğunda dönerek ona daha yakın oturdu, gözlerini ondan ayırmadı, tüm bunlar ona dinlediğini gösteriyordu.

"Suç istemiyorum. Kimse suç istemez," dedi. "Hayır,"

dedi kadın. "Kimse istemez."

"Ama benim işim bu. Bildiğim tek şey bu. Çocukluğumdan beri yapmak istediğim şey bu."

O cesaret verici bir şekilde başını salladı.

"Ve burada, yardım etmek için pek bir şey yapmıyormuşum gibi hissettim. Kimseye. Değerli hiçbir şeye. Çünkü itiraf etmeliyim ki, Mortimer'ların ahırına kim grafiti yaptı umrumda değil. Onlar çete işaretleri değil. O ikisi insanları kızdırmayı alışkanlık haline getirmiş. Yılanlar kadar kötüler. Lanet olsun, birkaç

ay önce Louella, komşusunun köpeği kaçıp onların arazisine girdiğinde onu vurdu."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Köpek hayatta kaldı," dedi adam. "Ama veteriner masrafları astronomikti. Ödemek istemediler. Benim yapabileceğim bir şey yoktu. Onların arazisi. Tavukları var. Kümesleri Fort Knox'tan daha sağlam ve köpek vurulduğunda kümesin yakınında bile değildi, ama kadın kendini silah ateşleyerek geçim kaynaklarını koruduğunu söyleyerek savunuyor, benim yapabileceğim bir şey yok. Ama onlar böyle insanlar ve bu bölgedeki insanlar sana pek iyi davranmayacaklar. Belki de hafta sonu sen yokken ahırının yanına seninle ilgili hoş olmayan karikatürler çizerek seni kızdırmaya cesaret edecekler."

"Mm-hmm," diye mırıldandı.

"Ama bu bölgedeki benim işim bu," dedi ona. "Bunu yaparı bulmak ve Mortimer'lar yasayı kullanarak beni bunu yapmaya zorladıkları sürece, bu ikisiyle yasaların izin verdiği ölçüde bunu yapmak."

"Hix," diye fısıldadı, ama başka bir şey söylemedi. Hix konuşmaya devam etti.

"Yıllardır kendimi gereksiz hissediyordum. Tecrübem vardı. Becerilerim vardı. Ve benim işim, Jim Beam şişesiyle çok fazla zaman geçirip ineklerini yeterince takip etmeyen bir adamın yüzüne karşı çıkmak."

"Sen önemsiz değilsin."

"Hayır. Ve şimdi bir adam öldü ve beş yaşındaki oğlu büyüdüğünde onu pek hatırlamayacak ve en çirkin şekilde, lanet olsun, ben de ilçedeki dükkan sahipleriyle spreya boya alımları hakkında konuşmayı tercih ederim. Bunu önemli görmediğim için de pisliğin tekiyim, bunu yaptığım vatandaşları sevmesem de."

"Sen de pislik değilsin, Hixon."

Hix sokağa baktı ve ona döktüğü sağlıklı dozda burbonun yarısını bir dikişte içti. Yanma hissi, dişlerini sıkarak buna karşı koymaya çalışırken çenesinin kaslarını şişirmesine neden oldu. Ama kısa bir süre sonra, sıcaklık göğsüne ve midesine ulaştı ve buna değdi.

"Sıkıldığın için Faith'in kocasının öldürülmesini istemedin, canım," dedi dikkatlice.

Hix'in tek cevabı, kalan burbonu bir dikişte içmek oldu. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Yardım ediyorsun, benimle oturup sızlanmama izin vererek."

Bunu sindirdikten sonra, "Sana biraz daha burbon getireyim mi?" diye sordu.

"Eve gitmem lazım, Greta, o yüzden hayır."

"Eve araba kullanmak zorunda değilsin." Adam tekrar ona döndü.

"Bu," diye başladı, boş bardağını kaldırarak ikisini verandada gösteren, "berbat bir günün ardından bir arkadaşın diğer arkadaşına gelmesi ile ilgili. O günü tatlı bir şeyle unutmak için senin evine gelmemle ilgili değil."

Ona gülümsedi. Küçük, hüzünlü, sempatik ama tamamen samimi bir gülümsemeydi. "Tamam. Ama... şey, 'tatlı bir şeyle' sözün, bu seçeneği tamamen hak ettin."

Yaşadığı günün ardından buna inanamıyordu, ama onun sözleri dudaklarını yukarı doğru kıvrıdı.

"Bunu bilmek iyi oldu," diye mırıldandı.

"Bir bardak daha burbon içerken bunu düşünebilirsin," diye cevapladı kadın. Adam ona birkaç saniye baktı, sonra bardağına yöneldi.

Ona cevap vermeden, kadın bardağı elinden aldı ve yine onun önünde yürüyerek eve girdi, bu sefer kapalı dizüstü bilgisayarını da yanında götürdü.

Kadın geri döndü, adam elinde bir bardak daha burbonla oturuyordu ve kadın yanına yerleşip şarabını yudumlarken, "Dizüstü bilgisayarında ne yapıyordun?" diye sordu.

Kız, sanki oradan görebiliyormuş gibi onun omzunun üzerinden ön penceresine baktı, sonra tekrar ona döndü.

"eBay'de ve indirimli tasarımcı sitelerinde yeni kokteyl elbiseleri arıyordum." Ona kocaman bir gülümseme attı. "Geçmişimden dolayı misafir odasındaki dolabım onlarla dolu." Konuşurken elini kaldırdı, başparmağı ve işaret parmağını bir santim kadar ayırdı ve sonra indirdi. "Ve güzel, parlak elbiselere karşı en ufak bir bağımlılığım olduğunu itiraf ediyorum. Bununla birlikte, bir süredir hiç almamıştım ve kendimi ödüllendirme zamanının geldiğini düşündüm."

"Beğendiğin bir şey buldun mu?"

"Yedi yüz tane falan. Daha doğrusu, sen geldiğinde, dizüstü bilgisayarımda onları elemeye çalışıyordum."

Yine dudaklarını kıvrıdı, sonra sokağa baktı ve biraz daha burbon içti.

"Bugün aramadığım için özür dilerim," dedi, verandasının ötesindeki gölgeli sessizliğe.

"Haberler abuk yayılır, Hix," diye cevapladı, tekrar yumuşak ve nazik bir ses tonuyla. "Anladım." "Yakın zamanda seni le yemeğine gtremeyeceğimi düşünüyorum."

"Onu da anlıyorum," dedi ona. "Ama, sadece söylüyorum, neredeyse her gece verendamdayım. Sessizliği seviyorum. Dinlendirici. İyi bir gece uykusu için hazırlar beni. Verendamın kapısı olmadığına göre, benimle paylaşmak istediğin zaman her zaman sana açık olduğunu söyleyebilirim. Yani, evde olsam bile, kapım sana açık, sen zili aldıktan sonra kilidi açmam gerekse bile."

Hix tekrar ona baktı ve ses tonu sözlerinin doğruluğunu kanıtlıyordu, "Bu benim için çok anlamlı, tatlım."

Kız başını salladı.

Kadehini kaldırdı ve bir yudum daha almadan önce dikkatini tekrar uykulu sokağa çevirdi.

Onun ilgisinin kendisinden uzaklaştığını hissetti ve bir süre sessizce oturdular, ikisi de burbon veya şarap içtiler.

Bir süre sonra kadın, "Bugün bir şey yedin mi?" diye sordu.

Yememişti.

"A değilim."

"Eminim," diye fısıldadı kadın, sonra "Sana sandviç falan yapabilirim," diye teklif etti.

Nat Calloway'in son yemeği bir sandviti.

"Gerek yok," diye reddetti.

O ısrar etti.

"İçeri girmek ister misin? Film izleyip dinlenmek ister misin?" Ona baktı. "Teşekkürler, bebeğim, ama hayır."

Yüzü yumuşadı, bakışları endişeli hale geldi. "Gününün yorgunluğunu atmana yardımcı olacak başka bir şey var mı?"

"Muhtemelen yok."

Endişesi daha da derinleşti. "Uyuyabilecek misin?" "Muhtemelen hayır," diye tekrarladı.

Birkaç saniye onu inceledi, sonra yüzünde şakacı bir gülümseme belirdi. "Sadece tahmin ediyorum, ama bu kadar meşgul olduğun için muhtemelen prezervatif almamışsındır."

Bu, ondan kısa bir kakhaha kopardı ve o, kafasını sallayarak cevap verdi: "Bu tahmin doğru olabilir."

"Kahretsin," diye fısıldadı, hala ona gülümsüyordu.

Sandalyesinde gövdesini çevirip koluna yaslanarak ona doğru eğildi. "Tekrar söylüyorum Greta, ben bunun için burada değilim ve sadece şunu söylemek için, seninle öğle yemeği yemek istememin sebebi de bunu sana iletmek. Paylaştıklarımızdan çok hoşlandığımı söyleyebilirim ama ben bunu senden almak için burada değilim ve senden istediğim tek şey bu değil. Bunu sana kanıtlamak için uygun bir zaman bulamadım, o yüzden şimdi o zamanı kullanıyorum. Burbonumu bitireceğim. Arabama binmeden önce iki tane içtiğimi kimseye söylemeyeceğimi tahmin ediyorum, tabii ki ayık bir haldeydim ve beş dakikalık yolu eve sürdüm. Ama ben öyle yapacağım."

"Kalmanı istiyorum," diye patladı.

Gözlerine baktı.

O da ona doğru eğildi. "Kalmanı istiyorum, Hixon. Seninle olmak istiyorum, ama daha da önemlisi, yalnız kalmanı istemiyorum. Bugünden sonra değil. Yarın karşılaşacağın şeylerden sonra değil. Seni dinledim ve söylediklerine minnettarım. Ama sana yardım etmek için yapabileceğim pek bir şey yok, sana göz kulak olmak dışında. O yüzden, buna izin vermeye ne dersin?"

"Bebeğim," diye mırıldandı.

O daha fazla bir şey söylemedi ve onun bir şey söylemesini beklemedi.

Sandalyeden kalktı, şarap kadehini sağ elinden sol eline aldı ve onun önüne geldi. Ona doğru eğildi, koltuğun koluna dayadığı serbest elini parmaklarıyla kavradı ve onu çekmeye başladı.

Adam direndi.

Kadın daha sert çekti, gözleri adamın gözlerine kilitlendi. Hix direnmeyi bıraktı.

İkisi de ayakta ve birbirlerine yakın dururken, kadın başını geriye eğdi ve fısıldadı, "Yatmaya gidelim."

Onun yumuşak bir endişeyle ama aynı zamanda beklenti izleriyle dolu güzel yüzüne bakan Hix, daha fazla direnmeye çalışmadı.

Onu evine kadar takip etti, verandanın ışığını kapattığını izledi ve ön kapıyı kendisi kilitledi.

Çıplak, sırtı başlığına dayalı, dizleri bükülmüş, yukarı doğru ve genişçe açılmış, parmakları nazikçe saçlarını okşayan Hix, Greta'nın onu emmesini izledi.

O, sadece onun sikini emerek ne kadar derinden boşaldığını izleyerek gelebilir.

Ama kadın bu konuda gerçekten çok iyiydi. Güçlü emiş, sıkı dudaklar, dilini mükemmel kullanıyordu.

Ama ne yazık ki hiçbir kadın bunu sonsuza kadar yapamazdı. Bu yüzden, o sallanmaya başladığında, onun hareketlerine uyum sağladığında, parmakları nazikçe saçlarını okşamaya başladığında ve kadının ondan çıkardığı sesler hızlanıp alçaldığında, kadın onu dışarı çıkardı.

Elini sıkıca onun etrafına doladı ve dizlerinin üzerine çökerek bacaklarının arasına geldi, yatağın kenarında bir eliyle kendini destekledi, yüzü onun yüzüne yakındı, o mastürbasyon yapmaya başladığında elini hala saçlarında tutuyordu.

"İyi mi?" diye fısıldadı. İyi

mi?

Tam

olarak

değil.

Harika mı?

Kesinlikle.

"Evet," diye homurdandı, gözlerine bakarak.

O da ona bakarak, sonra bakışları onun yüzünde dolaşmaya başladı ve yarı inilti, yarı inilti gibi bir sesle, "Tanrım, sen çok yakışıklısın" dedi.

Elini kadının saçlarından çekip, kadının elini kendi eliyle kavrayarak penisini pompaladı, diğer elini kadının boynuna dolayarak onu orada tuttu ve penisini daha sıkı kavrayarak hareketlerini hızlandırdı.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese söyledi.

"Evet," diye onayladı adam, ellerine doğru itmeye başladı.

Kız çenesini aşağı eğip ona baktı ve tekrar gözlerini ona diktiğinde, etraflarındaki karanlığın içindeki sıcaklığın ateşli bir hale dönüştüğünü hem hissetti hem de gördü.

"Tamam, bebeğim, bunu biraz sevdim," diye itiraf etti

boğuk bir sesle. "Ben de," diye homurdandı, bariz olanı söyleyerek.

Onu boynuna eliyle kendine çekip sertçe öpmeye başlamadan önce, onun tahrik olmuş gülümsemesini yakaladı, ama kendini kaybetti, ağzına inleyerek boşaldı ve sıcak spermi karnına düştü.

O, hareketlerini yavaşlatmaya başladığında kız onu öpüyordu, ama o öpüşmeye devam ederken ellerini üzerinde hareket ettirmeye devam etti.

Sonunda, penisi üzerindeki elini bıraktı, ama sadece ona uzanmak için, hala onu öperek, pubisini avuçlayıp onu nazikçe kendine yaklaştırmak için.

Kız öpüşmeyi bıraktı, elini onun penisini bıraktı, elini göğsüne koydu ve fısıldadı, "Hix."

"Bacaklarını aç."

"Sen..."

Onu bıraktı, ama sadece ön tarafındaki külotuna dalmak için, derine inerek, dışarıda hissettiği şeyi, onun sıırsıklam olduğunu fark etti ve orta parmağıyla onu doldurdu.

Kadının sırtı kavislendi, bir nefes dalgası adamın dudaklarına çarptı ve adam bacaklarını indirip kadının üzerine çıkmasına izin verirken kadın hızla yukarı çıktı.

Onu tekrar kaldırdı ve parmağıyla onu sikerken yüzünü yakından izledi, sıcak nefesinin ağzına daha ağır geldiğini hissetti, kalçaları onun hareketleriyle senkronize olmaya başladı. Diğer parmağına bir parmak daha ekledi ve devam etti.

"Evet?" diye sordu.

"Oh evet," diye inledi. "Klitoris?"

diye sordu.

Bu sefer cevap vermedi. Sadece başını salladı ve hızlıca yaptı.

Adam sırtıttı ve parmaklarını klitorisine kaydırmak için çıkardı.

Baskı uygulayıp daireler çizmeye başladığında, kız seksi, sessiz bir çığlık attı ve elini göğsünden kaldırıp adamın boynuna doladı.

"Evet?" diye sordu, bildiği halde. Ona sürtündü.

Evet, biliyordu.

"Oyuncakın var mı, bebeğim?" diye sordu. "Klitorisini okşarken içine sokabileceğim bir şey?"

"Ben... gece..." Mırıldanarak, kıvranarak, boynunu onun boynuna bastırarak sözünü kesti ve lanet olsun, bu onun onu emip mastürbasyon yapmasından neredeyse daha ateşliydi. "Evet, gece..."

Yine bitiremedi çünkü birdenbire başı öne düştü. Alnını onun omzuyla birleştirdi yere gömdü, inledi ve vücudu onun üzerinde titredi, orgazm olurken kalçaları klitorisini onun parmaklarına sürtüyordu.

Adam onu orgazmın doruğuna taşıdı ve orgazm geçince onu

kucakladı. Ayrıca boynunu çevirerek ona ne istediğini söyledi.

Kız başını kaldırdı, onun ağzıyla buluştu ve derin bir öpücük için ağzını ona bıraktı.

öpüştiler.

Onunla işi bittiğinde, elini kadının boynuna koyarak ve ikisi de olduğu yerde kaldılar, o kadının nefesinin düzelmesini dinledi.

"Sen meşgul olacaksın, ben gidip prezervatif alacağım," dedi kız.

Vücudunun gerildiğini hissetti.

"Greta."

Karanlıkta onun gözlerine bakabilmek için boynundaki kollarını itti. "Biliyorum, Hix. Biliyorum. Mesaj alındı. Ve bu çok seksi idi. Cidden çok seksi. Ama, bilirsin, el ile tatmin etme fikrinden sıkılırsak diye."

"Sen benim seks partnerim değilsin," dedi alçak sesle. "Tekrar söylüyorum, mesajı aldım."

"Bunu yapabileceğimden emin değilim, çıplak, karnımda kuruyan spermimle, elim hala senin külotunda, o tatlı sütyen dışında giydiğin tek şey bu."

Gölgelerin arasından gözlerinin parladığını gördü. "Doğru. İkilemini anlayabiliyorum."

"Bu benim için ciddi bir mesele, Greta."

Parıltı söndü ve elini göğsüne kaydırды ve bastırdı ama çekmedi.

"Daha önce olanlar seni pislik gibi hissettirdi, ama o bitti, Hix. Aramızda olanlar devam ettiği sürece bunun bedelini ödemek zorunda kalmayacaksın. Kendini suçlamayı bırak. Bunu yapmaya hakkı olan tek kişi benim ve ben bunu aştım. Sen de aş kendini."

"Bebeğim..." diye başladı, elini külotundan çekip kalçasından beline doğru kaydırды.

"Kötü bir gün geçirdin ve ben seni seviyorum." Yine göğsüne yaslandı. "Seni *seviyorum*, Hix. Seninle konuşmayı ve seni dinlemeyi seviyorum, ve en çok sevdiğim şey, bu gece, az önce olanlardan sonra bile, ki o da harikaydı, kötü bir günün ardından bana gelmeni sevdim. Buna bir anlam yüklemiyorum ve kullanılmış hissetmiyorum. Seni buraya çıkardım çünkü sana az önce verdiğim şeyi vermek istedim ve bu bilinçli bir karardı. Gereksiz olmasına rağmen, bu jestime karşılık verdiğin için ölçülemeyecek kadar mutluyum. Sadece olduğu gibi bırak ve *rahatla*."

Tanrım.

Başka bir şekilde ifade etmek mümkün değildi. O gerçekten *harikaydı*.

"Tamam, tatlım," diye mırıldandı, gülümsememeye çalışarak.

"Şimdi, sadece şunu söylemek istiyorum, Bronco'n benim..."

"Bebeğim, bu gece burada kalacağım."

Kız sessiz kaldı.

"Tabii sen istemiyorsan..." diye başladı. "İstiyorum," diye fısıldadı.

"O zaman kalk üstümden Greta. Yıkanmam lazım. Sonra yorgunum ve uyumam lazım."

Dudaklarının dudaklarına değmesini fark etmeden önce onun gülümsemesini yakaladı ve kız onu itti.

Yatağından yuvarlandı ve Greta'nın kalçasının kenarına oturup, elini yatağa koyup, o banyoya giderken ona bakmasını izledi.

Bu sefer ışığı açtı ve banyonun, onun bu evi satın almasının nedenlerinden biri olduğunu anladı.

Duvarlar baştan aşağı beyaz boyalıydı. Büyük, pençeli ayaklı küvet. Geniş tahta döşeme. Geniş, iğne ayakları olan lavabo. Yerleşik, pencere önü dolaplar. Tuvalet odaya açıktı ama duş gizli bir şekilde yerleştirilmişti, böylece banyoda duş vardı ama odanın eski moda görünümünü bozmuyordu.

Yumuşak bej renkli kalın bir bez çıkardı ve çelik bir kovadan diğer bezlerle birlikte rulo haline getirip midesini temizledi. Bezi duruladı, lavabonun kenarına astı, kapıya döndü, ışığı kapattı ve yatak odasına geri döndü.

Kadın yatıyordu, pencerelerden giren ay ışığı ve sokak lambaları onu yan yatarken gösteriyordu, vücudu banyoya doğru, başı yastığın üzerinde, bacakları kıvrılmış, kolu göğüslerinin üzerinde, ve Tanrım. Gölgelerin arasından bunu görse bile, o görüntüyü çizip çerçeveletip istediği zaman bakabilmeyi diledi.

Göğüslerinin üzerindeki kolunu uzatarak yorganı aşağı çekti ve yorganın altına girmek için kendini yukarı itti.

Hix yatağa uzandı, sırt üstü uzandı ve kolunu kadının beline dolayarak onu yanına çekti.

Elini yukarı kaydırды, sütyene rastladı ve "Bununla mı uyuyorsun?" diye sordu. "Genelde hayır."

Hix sütyeni çıkardı ve birkaç ustaca hareketle askıları kızın kollarından indirdi. Sütyeni yere attı ve onu kendine doğru çekti.

"Şey, uh... Bununla ilgili tek söyleyebileceğim, bunu nasıl yapacağını dersler vermelisin," dedi. "Hiç bu kadar ustaca sütyenim çıkarılmamıştı."

Hix kıkırdadı.

Günü, bir adamın öldürüldüğü haberiyle başlamıştı. Ve Greta ile yatakta, gülererek bitiriyordu.

"Bu çok güzeldi tatlım, ama onlar her zaman olduklarından daha iyidirler."

"Mm-hmm," diye mırıldandı kız, göğüslerini onun göğsüne bastırarak.

Greta ile keşfettiği her şey gibi, bu da harika bir duyguydu.

Omurgasını okşadı, omzunu ve kolunu, Greta kolunu onun beline doladığı için ulaşabildiği kadar aşağıya doğru okşadı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet, Hix," diye cevapladı ve ona daha da yakınlaşarak bunu vurguladı.

"Alarm kurmamı ister misin?"

"Uyuyakalacağım."

"Öyle değil mi?" diye mırıldandı.

Adamın hiç uyumayacağından endişeleniyordu.

Ona sıkıca sarıldı. "Sadece... her şey yolunda. Hiçbir şey için endişelenme."

"Tamam, canım."

Onu sıkıca sarıp, saçlarının kokusunu, parfümünün hafif kokusunu içine çekti. O da ona daha da yakınlaştı.

"Greta?"

"Evet, Hixon."

Başını kaldırdı, çevirdi ve saçlarının üstüne öptü. "Teşekkürler, bebeğim," dedi.

Kız kolunu ona sıkıca doladı ama başka bir cevap vermedi. Adam rahatladı.

Kızın ağırlığı ona eridi.

Tavanına bakarak, onun yumuşaklığını, sıcaklığını hissetti, kokusunu aldı ve sonunda gözleri kapandı ve Hix uykuya daldı.

ELEVEN

Headway

Hixon

HIX, karanlık bir odada uyandı.

İlk fark ettiği şey, Greta'nın yatağında olduğuydu. Sonra fark ettiği şey, yalnız olduğuydu.

Sonra kendini dinç hissettiğini fark etti.

Sonra, yatağının başındaki saatten sabahın altıdan önce olduğunu gördü. Ayrıca, onun şarap kadehi ve kendi burbon kadehi artık önceki gece bıraktıkları yerde değildi.

Son olarak, kızartılan domuz pastırmasının kokusunu aldı.

Greta'nın yatağının yanına dönerek uyandığında, sırt üstü döndü, esnedi, sonra tekrar döndü ve bacaklarını yere attı.

Kızın banyosuna gitti, ışığı açtı, tuvaleti kullandı ve sonra lavaboya yöneldi.

Ellerini yıkadı, yüzüne su sıçrattı ve kabarık, beyaz bir havluyla kuruladı.

Tüm dolaplarını hızlıca inceleyince, yedek diş fırçası olmadığını anladı, ancak ecza dolabında ağız gargarası buldu. Gargara ile ağzını çalkaladı, tükürdü ve yatak odasına geri dönerek botlarına kadar giyindi.

Greta ve pastırmayı mutfakta buldu.

Saçları başının üstünde dağınık bir topuz halindeydi, bukleler aşağıya sarkıyordu ve gri tişört kumaşından yapılmış basit, kısa bir bornoz giyiyordu.

Hix'in görmezden gelmek için epey çaba sarf etmesi gereken, kalçalarına ve poposuna yapışan bir bornozdu.

Pastırma, ocağındaki tavada kızarıyordu ve Greta ona sırtını dönmüş, pastırmayı pişiriyordu.

"Bebeğim," diye seslendi.

Ona döndü, baştan aşağı süzdü ve gülümsedi.

Adaya gelmiş olması şanslıydı, çünkü bu, kızın gülümsemesinin onu durdurmasına bir bahane sağlıyordu.

Tabii, bornozun kalçalarına ve poposuna yapışmasından daha çok göğüslerine yapıştığını da belirtmek gerekir.

Neyse ki, kadın "Eğer karnını doyurmadan evimden ayrılacağını düşünüyorsan, Hixon Drake, bir daha düşün" diyerek onun dikkatini buradan başka yöne çekti.

O nazikçe cevap verince kadının gülümsemesi kayboldu: "Bu, duymak istediğin şey değil. Ve bu acımasızca, tatlım, umarım bana verdiği işaretler, bunu kaldırabileceğin anlamına geliyordur. Ama beni düşündüğün için minnettarım, Nat Calloway'in son yemeğini, midesinin içeriğini de içeren adli tıp raporundan biliyorum. Endişen için minnettarım ama böyle şeyler insanın iştahını eskisi gibi yapmıyor." Onun solgunlaşmasını görmekten nefret ettiği için sözlerini şöyle bitirdi: "Geçer."

"Yemen lazım, hayatım."

"Aç değilim, bebeğim."

"Bu trajedi karşısında küstahlık etmek istemem Hix, ama cinayetin bile domuz pastırmasının kokusunu geçebileceğine inanamıyorum."

Onun sözleri üzerine, midesi guruldadı.

Kadın bunu duymuş olabilir, duymamış olabilir, ama ona bakma ihtiyacına odaklanmış bir şekilde şefkatle tekrar etti: "Ne demek istediğini anlıyorum Hix, hayatım, ama yemek yemelisin."

"Tamam, beni besleyeceksin Greta, ama kaba olmak istemem, lütfen, Tanrı aşkına, bisküvi ve sos olmasın."

Kaşları havaya kalktı. "*Hoosier* olan *sen*, karnını doyuran bisküvi ve sosu sevmediğini mi söylüyorsun?"

"Beyaz sos, tavuklu biftek üzerine dökülmeli ve tek kullanımı budur."

"Ne garip," diye mırıldandı.

"Garip değil, sadece benim fikrim," diye cevapladı adam. "Hayır, Hix, garip çünkü ben de aynı fikirdeyim."

Ona baktı.

Nebraska eyaletinde kimse buna katılmıyordu.

Kız ona gülümsedi. "Yani, merak etme, bisküvi ve sos yok. Sadece istediğin gibi yumurta, pastırma, tost ve ranch tarzı fasulye, canın ne isterse."

Aniden, adam acıktı.

"Fasulye iyi olur," diye mırıldandı.

Kafasını dolu kahve fincanına doğru eğdi ve "Kupalar dolapta. Kremalı süt buzdolabında. Şeker istiyorsan, mutfak adasındaki kutuda, kaşıklar da bulaşık makinesinin yanındaki çekmecede," dedi.

Kahveye yöneldi. "Anladım."

"Yumurtayı nasıl istersin?" diye sordu

kadın. "Kızarmış, orta pişmiş."

"Tost nasıl olsun?"

Bir fincan alırken ona baktı. "Tost nasıl olsun?" "Hafif, orta, kızarmış, yanmış," diye açıkladı.

"Tost siparişi mi alıyorsun?"

"Zor değil. Yanında küçük bir kadran var, görüyorsun," diye alay etti. "Yanmış istiyorsan, onu on'a kadar çeviririm."

Adam ona sırtıttı. "Orta."

Kız kısa bir baş salladı ve adam kahvesini hazırlarken, kız da etrafta dolaşarak domuz pastırması, yumurta, fasulye, tost ve tereyağı ile uğraştı.

Adam, fincanını tezgahın ona en yakın ucuna, lavabo ve bulaşık makinesinin olduğu yere götürdü. O, arka duvarın ortasındaki ocakta duruyordu. Adam, kalçasını tezgaha dayadı.

"Her zaman bu kadar erken mi kalkarsın?" diye sordu.

"Yatağımda, uyanıp başka bir boktan güne uyanmak zorunda olan yakışıklı bir erkek varsa ve onun önceki gün yemek yemediğini biliyorsam yaparım." Omzunun üzerinden ona baktı, gözleri parlıyordu ve onun için duyduğu endişeyi kısmen gizlemek zorunda kaldığı mutluluğu görebiliyordu. "Ama şunu söyleyeyim, dün yemek yemiş olsan bile yapardım."

"Bu benim işim Greta, benim için endişelenmene gerek yok," diye sessizce bilgilendirdi onu.

"Birinin yapması gerekiyor," diye aynı tonda cevap verdi.

"Hayır, gerekmiyor."

"Tamam o zaman, *ben* yapmalıyım, lütfen izin ver."

O da onun bakışlarını karşıladı, bunun kendisine nasıl hissettirdiğini görmezden geldi, kupasını dudaklarına götürdü ve "Keyfine bak" diye mırıldandı. Bir yudum aldı, ama bitirdiğinde, ocağın yanında duran kupasının yarısı boş olduğunu gördü, bu yüzden "Isınmak ister misin?" diye sordu.

"Evet, canım. Sadece biraz krema." Ona ısınma içeceği hazırladı, kupayı ocağın yanına koydu ve kadın, "Kapının yanındaki tabureleri buraya getirir misin? Burada yemek yerken onları adaya çekiyorum. Aksi takdirde yolumu kapatıyorlar. Lütfen getirir misin?" diye rica etti.

Kapının yanında yan yana duran iki adet Windsor tarzı tabureye baktı, sonra tekrar mutfağa döndü.

Burası küçük bir alan değildi ve ada etrafında bolca yer vardı. "Tamam," diye devam etti kadın ve adam dikkatini tekrar ona çevirdiğinde, kadının onu izlerken gülmemeye çalışıyor gibi görüldüğünü fark etti. "Yani benim estetik anlayışımı bozuyorlar."

"Doğru," diye cevapladı, sesi kendi kahkahasıyla titriyordu. "Ben yemekleri hazırlıyorum, sen de taburelere otur," diye talepte bulundu.

"Sabahları çok otoriterdir," diye mırıldandı, taburelere doğru giderken kupasını adaya bırakmak için hareket etti.

"Sadece yemeğimi sıcakken yemek istiyorum, sarılgan böcek," diye karşılık verdi. Durdu, döndü, tabureyi elinde tutarak, "Sarılgan böcek mi?" diye sordu.

Ona yine kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sen sarıl."

Öyle mi?

"Hayır, sarılmam."

"Uh... sen oradaydın," diye hatırlattı ona. "Bana sarıldın."

"Beni belimden tutup oraya koydun." Öyle yapmıştı.

"O şekilde uykuya daldık çünkü bir erkek, senin gibi ağzı güzel bir kadınla yattıktan sonra bunu yapar..." Bir an durdu ve dudakları seğirerek cümlesini tamamladı. "Ve eli."

O elini tam da kalçasına koydu. "*Sen beni* sarmış halde uyandım."

Ne dedin?

O Hope'a hiç sarılmamıştı. Uykusunda hareket ederdi. O da öyle. Uyumak için sarılırlardı ve sonra ayrı yollarına giderlerdi.

"Yapmadın," dedi adam.

"Tamam," kız hala gülümsüyor ve ocağa dönüyordu, "buna kendini inandır... sarılgan böcek."

Tabureyi yere koydu ve sordu, "Taburenin yeri sana uygun mu, şekerleme?"

O, elinde spatula ile dönüp baktı. "Sakızlı şeker mi?"

Diğer tabureye doğru yöneldi. "Bunun anlamını bilmek istediğinden emin değilim."

"Deneyin bakalım," diye meydan okudu.

Tabureyi adaya getirdi, diğzerinin yanına koydu ve ona farklı bir gülümseme attı. "Tadın tatlı."

Yanakları kızardı, bu onun sevimli olabileceğinin bir göstergesiydi ve o da tekrar ocağa döndü.

"Haklısın. Belki de bilmek istemedim," diye mırıldandı. "Diğzer seçenekten daha iyi," diye işaret etti.

Kız, "Aman Tanrım" diyerek dehşet taklidi yaptı. "Yanıldığımı söyleyemem," dedi adam.

"İyy," diye itti.

"Sana donut diyebilirim," dedi ona sırtına dönerek.

"Blech," dedi ocağa.

"Cupcake," diye önerdi, tabureye kışını kaydırarak, bundan büyük keyif alarak.

"İğrenç," diye reddetti kız.

"Peki ya balkabağı?" diye önerdi. "Bu hiçbir şey ifade etmez."

"Lütfen, hayır," dedi, eline fırın eldiveni geçirip eğilerek fırında ısıttığı iki tabaktan birini çıkardı.

Greta tabakları

ısıtıyordu. Tanrım.

"Gum drop olsun," dedi, zihnini ısıtılmış tabaklardan uzaklaştırmaya çalışarak.

Ona sert bir bakış attı, yüzü ciddi, gözleri eğlenceli ve dikleşti. Yemeğı tabaklara koydu. Adam tekrar kalkıp ikisi için çatal bıçak aldı.

O oturdu, kız tabağını önüne koydu ve kendi tabağını hazırlamak için geri döndü.

O, fincanını alıp karşısına oturduğunda ona başka bir şey söylemedi.

"Bebeğim," diye seslendi ve kızın gözleri çatalını almaktan ona kaydı. "Bu işe yarıyor," dedi kız. "Sen başka bir tane seç, ben de duruma göre, sevimli böcekten yakışıklı erkeğe dönüşür."

Hix'in bir adamın yanında durduğu günün ertesi günü, neredeyse aynı saatte, ona kahvaltı hazırlayan güzel bir kadının yanında bir taburede otururken, birden kahkahayı patlattı.

Hâlâ gülüyordu, ama gülüşü azalırken, elini uzattı, kadını ensesinden yakaladı ve kendine doğru çekti.

"Sadece, bana kahvaltı hazırlamak için elinden geleni yaptığın için teşekkür etmek istedim."

Kadın onun gözlerine yakından baktı ve fısıldadı, "Rica ederim, Hix."

"Şimdi de boktan bir günün ardından beni güldürdüğün ve bir başka boktan günle yüzleştiğin için teşekkür edeceğim."

"Rica ederim, bebeğim."

Dudaklarını dudaklarına değdirdi, onu bıraktı ve kahvaltıya başladı.

Çıtır çıtır pastırma, mükemmel kızarmış tost ve olağanüstü pişmiş yumurtadan birkaç lokma aldıktan sonra, ağzı dolu halde şöyle dedi: "Bana kahvaltı yediren kadının yemek yapabildiğini bilmek rahatlatıcı... Sprinkles."

Kocaman gözleri ona doğru döndü, içtiği kahveyi yudumladı ve sonra Greta kahkahayı patlattı.

"S-s-sprinkles?" diye sordu.

"İstediyin gibi anla," dedi. Kız gülmeye devam etti.

Hix yemeğe geri döndü ama gülümseyerek yaptı.

"Bir köpeğe Sprinkles adını veriyorsun," diye bilgilendirdi onu. "Sonra tekrar sakız damlasına dönüyoruz."

"Lütfen, Tanrım, beni kurtar."

Hix güldü ve yemeğe devam etti.

O yarısını bitirdiğinde, o da bitirmişti ve bunu söylemekten nefret ediyordu ama

to.

"Sen işini bitirirken ben temizlik yapacağım, sonra gitmem gerek."

Gözleri ona döndü ve neşesi kaybolmuş, endişesi geri gelmişti.

"Ben temizlerim, hayatım. Gitmen gerek, git hadi."

"Eve gitmem, duş almam, üstümü değiştirmem gerek..."

"Hix?"

"Ne?"

"Kapa çeneni ve git buradan."

Ona sırtıttı, tabağını, çatal bıçağını ve kupasını alıp lavaboya götürdü. Hepsini yıkadı ve yanına, ona yakın bir yere geri döndü.

Kız başını geriye eğdi.

O da başını eğdi, elini kadının ensesine koydu ve parmaklarını kadının boynuna doladı, dudaklarını kadının dudaklarına değdirdi ve birkaç santim uzaklaştı.

"Tekrar teşekkürler, tatlım."

"Rica ederim, Hix."

Ona gülümsedi, parmak uçlarıyla boynunun yanındaki yumuşak cildi okşadı ve sonra onu bıraktı.

Kapının önüne geldi ve kapıyı açmak üzereyken kız, "Görüşürüz, yakışıklı!" diye seslendi.

Gülmesini zorlukla bastırdı ama kapıyı açarken gülümsemesini tam olarak engelleyemedi, elini kaldırdı, bileğini hafifçe salladı ve dışarı çıktı.

İki buçuk saat sonra, masasının karşısındaki duvara asılı, çizdiği zaman çizelgesi profilini içeren beyaz tahtadan gözlerini ayırdığında Hix gülümsemedi. Beyaz tahta, Bets ve Larry'nin departmanın ön kapısından içeri girmesini izlemek için çok fazla beyazdı.

—Bets ve Larry'nin departmanın ön kapısından içeri girmesini izlemek için.

İkisi de ona baktı ama sadece Larry ofisine geri döndü. Bets masasına gitti.

Hix masasından kalktı ve Larry içeri girip onun önüne geldiğinde masanın önüne yaslandı.

"Faith bilgilendirildi ve sen haklıydın. Calloway öldüğü gün onunla seks yapmıştı. Bets'e söyledi ki... o... o..." Boğazını temizledi ve devam etti. "Onunla yatmayı seviyor. Ona kahvaltı hazırlıyor. Duş aldıktan sonra onu uyandırıyor ve onlar... işlerini hallediyorlar."

"Tamam."

"Başka bir kadın olasılığını dışlamıyor," diye işaret etti Larry.

"Lance birden fazla kadına ait vajinal sıvı bulduğunu söylemedi, ama onu daha sonra arayıp bunu teyit edeceğim."

Larry başını salladı.

"Bana bir iyilik yap dostum, diğerlerini çağır," diye rica etti Hix.

Larry kapıya döndü ve dışarı çıktı.

Hix olduğu yerde kaldı ve ekibinin ofise girmesini izledi.

Donna en son girdi ve kapıyı arkasında kapattı.

Tıpkı önceki gün yaptıkları gibi dağıldılar. Donna bir uça, Bets onun yanında, Larry Bets'in yanında, Hal diğer uça, sanki Larry, Donna ve Bets'in ikisinin de nefret ettiği bir meslektaşına karşı tampon görevi görüyordu.

Nadiren hepsiyle birlikte brifing yaptığı zamanlarda, her zaman bu şekilde otururlardı.

Bunu hiç fark etmemişti.

Şimdi fark etti ve Hix'in Larry'ye olan yüksek saygısı daha da arttı.

"Tamam, dünden beri başka bir fikri olan yoksa, odak noktamızı değiştirip kapsamımızı genişletmeye başlayalım. Serserileri arıyoruz. Evsizleri. Ve ortakları. Elimizde hiçbir şey yok, yani hiçbir şey sınır dışı değil. İki erkek, bir erkek ve bir kadın, hatta iki kadın. Etrafta sorun. İlçedeki barları, lokantaları, kafeleri ve barınakları dolaşın. Yeni yüzler. Tanıdık insanlar. Tuhaf davranan insanlar. Kötü bir izlenim bırakan ve dikkat çeken insanlar. Larry ve Hal, Donna ve Bets, ortaklar olarak çalışın. Kimin nereye gideceğini aranızda kararlaştırın. Suç mahallini bulamadık, şüpheliyi bulmaya odaklanmalıyız."

"Yani kamyonla ilgili olduğunu düşünüyorsun," dedi

Bets. "Tek eksik olan şey o kamyon," diye cevapladı

Hix.

"Benim de aklıma gelen tek şey bu. Belki bir otostopçu falan almış olabilir. Belki de arabaya ihtiyacı olan ama paylaşmak zorunda kalmayacağı bir kaçak."

Bu iyi bir fikirdi, ama olası değildi. Cinayet onu korkutmadıysa, bu tür bir suçlu Calloway'in cüzdanını, ya da en azından içindeki elli üç doları alırdı, özellikle de cesedi olay yerinden uzaklaştırmak için zaman harcadıysa.

Yine de.

"Bunu araştır," diye emretti Hix. "Son zamanlarda kefaletle serbest bırakılan ve Nebraska'dan kaçmak için bu kadar çaresiz olan biri var mı? Donna ile yola çıkmadan önce bunu araştır."

"O kamyonla ilgili bir arama emri var, Hix, ama hiçbir sonuç çıkmadı," dedi Donna.

"S a k lanıyor olabilir, Donna. Komşu ilçelerin dışındaki kolluk kuvvetlerine ulaşmaya başlayacağım ve aynı zamanda park hizmetlerine de ulaşacağım. Rangerlar polis uyarılarını alırlar, onların da hazır olmalarını sağlayacağım ve Wyoming, Colorado, Kansas, Montana, Güney Dakota'da tanıdıkları herkese kulaklarını dört açmalarını söyleyeceğim, ben de aynısını yapacağım."

"Iowa ve Missouri ne olacak?" diye sordu Hal. "O yerlere giden yollar yok değil ya."

"Bahsettiğim eyaletlerde geniş boşluklar var, Hal," diye cevapladı Hix. "Bu adam kaçak, hiçbir şey istemiyor. Otoyol devriyesi veya kasaba polisi tarafından kendi adını söylemeden yakalanacağı bir eyalete girmek istemiyor. Ama kulağa takılan böcekler, BOLO'nun aslında "lanet olasıca dikkatli olun" anlamına geldiği gibi, dikkatli olun demek. Şu anda elimizde hiçbir şey yok, insanları motive edip bize yardım etmelerini sağlamak için onları harekete geçirmeliyiz."

Ayrıca sezgilerimize güvenmeli, çabalarımızı odaklamaya çalışmalı ve lanet olası samanlıkta iğne bulup bulamayacağımıza bakmalı, sonra da lanet olası şeye neden ve fırsatı eklemeliyiz."

Hal botlarına baktı.

Hix ekibine bakarak, "Harekete geçme zamanı," dedi. Hiç tereddüt etmediler, ama Hix dikkatini Hal'e çevirdi.

"Hal, bir dakika." Bets'in en son çıkan kişi olduğu kapıya baktı. "Kapıyı kapat, Bets. Tamam mı?"

Gülümsemesini gizleyemeyen Bets, "Tamam" diye mırıldandı ve kapıyı arkasından kapattı.

Hix Hal'e baktı.

"Kısa keseceğim çünkü yapacak işler var," diye başladı. "Bir daha brifing sırasında aptalca şeyler söyleyerek zaman kaybedersen, Hal, görevden uzaklaştırılırsın. Seninle dalga geçmiyorum. Bu ilçede ölen bir vatandaşımız, yas tutan dul eşi ve çocukları var ve sana işini nasıl yapacağını ya da aldığım kararları açıklamama gerek yok. Gerçek bir sorunun ya da eklemek istediğin bir önerin varsa, dinlemeye hazırım. Herhangi bir nedenle beni kızdırmak istiyorsan, kes şunu."

"McCook İlçesinde elli iki yıldır görülen ilk cinayet soruşturmasında beni görevden almayla mı tehdit ediyorsun?" diye sordu Hal inanamayan bir ifadeyle.

"Evet, Hal, öyle."

Hal sırtını düzeltti ve göğsünü kabarttı. "Diğer şerif yardımcılarına ayrıcalıklı muamele ediyorsun."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Hix, şimdi de inanamıyordu.

"Dün Bets'e, cinayet mahalline *kahve* getirmemi söylemesini söyledin."

"Saat sabahın altısıydı ve uzun bir gün olacağı benziyordu, çünkü elimizde ilçede elli iki yıldır görülen ilk cinayet kurbanı vardı, evet. Yardımcılarımın uyanık olmasını istiyorum ve bu da onların kahrolası kafeini almalarını ve cesetleri kontrol etmek için yolda Babycakes'e uğramamalarını istiyorum."

"Çadırı getirebilirdim," diye öfkeyle işaret etti Hal. Hix duyduklarına inanamıyordu.

"Beni sinirlendirip zamanımı boşa harcıyorsun," diye alçak sesle uyardı.

Hal öyle yapıyordu ve kendini durduramıyor gibiydi.

"Bets'e çok nazik davranıyorsun çünkü onun nemli gözlerine tahammül etmekten bıktığın açık, bunu açıkça ortaya koydun ve ona yalakalık yapıp onu bu durumdan çıkarmak için çaba sarf etmen gerekiyor çünkü o bir kız ve ilk olarak sana nemli gözlerle bakmayacak bir erkek değil, ikinci olarak da durumu olduğu gibi söyleyebilirsin ve o da bunu bir erkek gibi kabul eder. Tabii ki, siz diğerleri soruşturmaya başlarken beni adli tıpta ayakçı olarak bıraktınız."

Hix, fiziksel olarak adamın yüzüne yaklaşmadan ilk noktasını bile düşünemedi.

Bu yüzden ikinci noktaya odaklandı.

"Cherry County'deki çocuklar sana ayakçı gibi mi davranıyor?" diye sordu.

"Hayır," diye mırıldandı Hal. "Sen öyle davrandın."

"Hal, seni geride bıraktım çünkü cinayet mahallinde deneyimin var, bu yüzden çöp sahasında adli tıp *ile* çalışırken ne aradığını daha iyi bilirsin. Ve sana onlara McCook misafirperverliğini göstermeni söyledim çünkü o çocuklar bizim ilçemizden maaş almıyorlar ve suç mahallini araştırmak için başka bir ilçeye gitmek yerine bize gitmemizi söyleyebilirdiler. Buna kurumlar arası ilişkiler denir ve bu da kurumlar arası *işbirliğine* yol açar, şu anda *ihtiyacımız olan* şey bu."

Hal ağzını açtı. Hix elini kaldırdı.

"Beni dinle Hal, ve iyi dinle. Cesaretin o kadar büyük ki, ekibine kahve bile getiremiyorsun ve bu ilçe için maaşını aldığı işi yapmakta ya da emirleri yerine getirmekte sorun yaşıyorsun, o zaman daha büyük bir sorunumuz var ve bu senin işine devam etmenle ilgili. En başından beri bu işi bozmak istedin. Bunun ciddi bir şey olduğuna dair içgüdüm doğru çıktığında, ağzımdan çıkan neredeyse her şeyi sorguladın. Az önce, Bets'in, Nat Calloway'i çevreleyen tam bir boktanlık içinde, açıkçası benim aklıma gelmeyen bir fikri vardı. Şimdi o fikir üzerinde çalışıyor ve kim bilir, belki de katili yakalamamıza yardımcı olur. Bu işte yıllardır çalıştığın halde sana bunu söylemek zorunda kaldığıma inanamıyorum, ama ya bizimlesin ya da bize karşısın, ve *biz* derken üstün ve bu departmanda çalışan iki kadını da kastediyorum. Tavsiyem, seçimini yap. Benim senin yerine seçim yapmamı isteme.

"Ben de senin kadar bu adamın bulunmasını istiyorum, Hix." "O zaman takıma tekrar hoş geldin."

Hal bir an ona sert bir bakış attıktan sonra, "İşimiz bitti mi patron?" diye sordu.

Onlar bu işe girmişken, o girmede.

"Hayır," diye cevapladı.

"Başka ne var?" diye sordu Hal.

"Seni Larry ile eşleştirmem gerekiyor çünkü o, sana olan duygularının işine engel olmadan seninle çalışabilecek tek kişi. Bu, Bets ve Donna hakkında bir şey söylemiyor. Meslektaşlarından uzaklaştığını görmek, senin hakkında çok şey söylüyor ve bunların hiçbirisi iyi değil. Nat Calloway'i kimin öldürdüğünü bulmamız gerekiyor ve bunu yapmak için işleyen, sağlıklı bir ekip olarak çalışmamız gerekiyor. Tekrar söylüyorum, bu işte geçirdiğin zamana bakılırsa, meslektaşlarınla aranı düzeltmiş olman gerekirdi, ama bunun için hiçbir şey yapmadın. Bu yüzden şimdi seni paylaşmak zorunda kaldım, biraz çaba sarf etmen gerekiyor, Hal. Bets'i kızdırıyorsun ve bunu çok abartıyorsun. Donna'dan kaçınıyorsun çünkü sana duymak istemediğin bazı gerçekleri söyledi ve bunu aşman gerekiyor. Seni o kadar sevmeleri gerekmiyor ki seni pazar günü akşam yemeğine davet etsinler. Ama seni yeterince sevmeleri, sana güvenmeleri, senin onların arkasını kolladığını bilmeleri gerekiyor ki, bu yerde pek önemi yokmuş gibi görünen bir işte seninle çalışabilsinler, ama morgda bir ceset var ve bu durumun aksini kanıtlıyor.

Hal cevap vermedi.

Hix, "Beni anlıyor musun?" diye sordu. "Evet," dedi

Hal dişlerini sıkarak.

"İyi."

"Şimdi bitti mi?" diye sordu.

"Umarım öyledir, Hal."

Hix, adamın çıkıp gitmeden önce dişlerini gıcırdattığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Derin bir nefes aldı ve masasının arkasına geri döndü.

Hal'i aklından çıkardı ve telefonunu eline aldı. Önce park bekçileriyle görüşerek BOLO'yu gördüklerinden emin olmak ve belki de bazı bekçileri araçlarıyla parkta Calloway'in kamyonetini aramaya çıkmaya motive etmek için.

Masasındaki cep telefonu bip sesi çıkardığında, ilçe şeriflerini aramaya başlamıştı ve ekrana baktığında, karşıda oturan Reva'dan geldiğini gördü.

Mesajda "*Terra Guide*" yazıyordu.

Gözleri pencereden dışarıya kaydı ve kasabanın gazetesi *Glossop Guide*'ın editörü Terra Snyder'ı gördü.

Pencereden ona bir dakikalık bir işaret parmağı kaldırdı, onun bunu fark ettiğini gördü ve sonra telefon görüşmesini bitirmeye başladı.

Bunu, Terra'nın gelişini bir fırsat olarak görmeye çalışarak yaptı. Gazeteleri haftada sadece bir kez, salı günleri çıkıyordu, o gün geçmişti ve Hix, önümüzdeki hafta o güne kadar bu olayı çözmuş olmayı umuyordu.

Ancak, bir web siteleri de vardı ve Terra, pazartesi akşamı saat altı civarında o yol kesiminde bir şey gören varsa haber versin diye bir duyuru yaparsa, belki bir ipucu bulabilirlerdi.

Gerçekte, bu muhtemelen onlara yardımcı olmak veya neler olup bittiğini öğrenmek için kendilerini duruma dahil etmek amacıyla, kullanamayacakları saçma sapan bilgiler veren insanlardan bir sürü telefon gelmesine neden olacaktı.

Ama Terra iyi bir kadındı. Gazeteyi neredeyse tek başına yönetiyordu, çoğunlukla briç kulübü turnuvaları ve lise sporları hakkında haberler yapsa da işini ciddiye alıyordu, liseden veya üniversiteden yaz tatili için eve gelen stajyer öğrencileri alıyordu ve işleri çoğunlukla bundan ibaretti.

Hix masasından kalktı, ofisinden çıktı ve dışarı yürüdü, yardımcısı masalarının arasındaki koridora girerken ona selam verdi ve resepsiyona doğru yürüdü, Terra orada durmuş onu izliyordu.

"Merhaba Terra."

"Hix," diye cevapladı, onu yakından inceleyerek.

Resepsiyon masasının üzerinden onunla konuşmadı. Salıncak kapıdan geçip yanına yaklaştı ve elini masaya koydu.

"Geldiğini duydum, üzgünüm, meşguldüm," dedi.

"Eminim öyledir," dedi. "Benim için bir şey var mı?"

Açıkça, ona bilmesi gerekenleri verdi, sadece bilmesi gerekenleri. Kurbanın adı. Yaşı. Mesleği. Aile babası olduğu gerçeği. Ve ne yazık ki artık öldüğü gerçeği.

"Şüpheli var mı?" diye sordu, başı eğik, bir eliyle tuttuğu tabletin ekran klavyesine parmaklarıyla dokunarak.

"Devam eden bir soruşturma hakkında yorum yapamam, Terra," dedi.

Kız gözlerini ona kaldırdı. "Hadi ama, Hix. Beni böyle susturma. Burası Indianapolis değil. Ama *bu*, Glossop'un neredeyse iki yüzyıldır gördüğü en ilginç haber."

Aniden bunun bir nimet olduğunu düşünmedi.

"Nathan Calloway'in dul eşine gidip bunu ona anlatmaya ne dersin?" diye önerdi.

Kadın anında pişmanlık duydu ve Hix, onun bir gazeteci olabileceği konusunda yanılmadığını görünce rahatladı, ama kadın hem iyi bir gazeteci hem de iyi bir kadındı.

"Bu haddimi aştım," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

"Unuttum," diye cevapladı. "Şimdi bize bir iyilik yapabilirsin, yardım etmeye hazırsın."

Kadın canlandı ve "Neymiş o?" diye sordu.

"Glossop'tan Grant County'deki Grady çiftliğine giden 56 numaralı ilçe yolunda bir şey gören varsa. Arızalı araba. Otostopçu. Pazartesi gecesi saat beş ile yedi arasında. Bir şey gören varsa bu departmanı arayabilir. Ayrıca bir kamyonet arıyoruz, Nathan Calloway'e ait. Beyaz Ford F150, ayrıntıları e-posta ile gönderebilirim."

"Web sitesine bir şey koyabilirim, Hix." "Çok minnettar oluruz, Terra."

Ona sertçe bakarak, "Bundan, elinde pek bir şey olmadığını anlayabilirim," dedi.

"Ne isterseniz okuyun," diye cevapladı. "Ama şunu söyleyeyim, tüm kaynaklarımız bu davaya odaklanmış durumda ve Calloway ailesine bunu kimin yaptığını bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Kafasını salladı, başını eğip tabletine dokundu, sonra tekrar ona baktı. "Bu ilçenin vatandaşlarının endişelenecek bir şeyleri var mı, bilmek istiyorum."

Hix başını salladı. "Böyle bir durum olduğuna dair hiçbir ipucu yok. Her şey bunun rastgele, tek seferlik bir olay olduğunu gösteriyor. Ama bu, ortaokulda yıllık konuşmamı yaparken söyleyeceğim şeyleri söylemeyeceğim anlamına gelmez. Her zaman uyanık olun. Kapılarınızı kilitleyin. Sevdiklerinize nerede olduğunuzu ve ne zaman eve döneceğinizi bildirin. Yine de, bunu sadece akıllıca olduğu ve bu ilçenin her vatandaşı için rutin olması gerektiği için söylüyorum."

"Bu iyi," diye mırıldandı, klavyeye dokunarak. "Bunu bir kamu spotu olarak da kullan, insanlara kendilerine dikkat etmeleri gerektiğini hatırlat."

Cinayeti herhangi bir şekilde çarpıtma fikrini hiç sevmiyordu, ama çarpıtmak zorunda kalırsa, Hix bu yolu seçecekti.

Ön kapı açıldı ve Hix, McCook'un son şerifi Henry Blatt'ın içeri girdiğini gördü.

"Umarım basına konuşmuyorsundur, evlat," diye yüksek sesle söyledi, bakışları Terra'dan Hix'e kaydı.

Harika.

"Şerif Blatt, Nat Calloway'e olanlar hakkında ne düşünüyorsunuz?" Terra, Blatt sallanan yarım kapıya doğru yürüyüp içinden geçerken seslendi.

"Görüşüm, yorum yok," dedi ve konuşmaya ve yürümeye devam etti. "Drake, seninle konuşmak istiyorum. Ofiste."

Hix onun gidişini izledi, iç geçirdi ve Terra'ya baktı.

"Sadece şunu söylemek için, kayıt dışı olarak, ki bu bir muhabirin genellikle ortaya attığı bir şey değildir, ama Tanrıya şükür ki onun yerine sen o ofisteydin, bu olay bu kasabada oldu, Hix," diye mırıldandı Terra, tabletini ona doğru kaldırdı ve "Teşekkürler. Bana o kamyonun ayrıntılarını gönder, ben de web sitesine yayınlamadan önce sana gözden geçirmen için bir metin hazırlayayım. Senin için uygun mu?"

"Evet, Terra, teşekkürler."

Başını salladı, yerinden kalktı, Reva'ya el salladı ve dışarı çıktı.

Hix yarım kapıya döndü ve Reva'yı sevk odasının kapısında gördü.

"O kendini beğenmiş herif senin ve Calloway ailesinin işlerini mahvederse, Hixon, bir başka cinayetle uğraşmak zorunda kalırsın," dedi Reva.

Reva, Ida'nın minyon, çok tombul, yaşlı bir versiyonuydu, ancak kısa, kahverengiye boyanmış saçları, ona garip bir şekilde yakışan bir kask stilinde taranmıştı.

Ancak, Ida, ailesi önemli ölçüde işlevsiz olsa da olmasa da nispeten yumuşak başlı bir bilge iken, Reva yılların verdiği bilgeliğe sahipti ve çok sert bir kadındı, bu da oğlunun Omaha'da kalp cerrahı, kızının ise Hava Kuvvetleri'nde jet pilotu olmasının nedeni olabilir.

"Her şey yoluna girecek," dedi ona.

"Öyle olsa iyi olur," diye karşılık verdi, dönüp masasına doğru yürüdü.

Hix salıncak kapıdan geçip doğrudan ofisine gitti ve Blatt'ın en azından Hix'in koltuğuna oturmadığını görünce rahatladı.

Ayakta durmuş, beyaz tahtaya bakıyordu ve Hix odaya girer girmez Blatt ona döndü, ellerini çırpı, ovuşturdu ve "Tamam, anlat bakalım" dedi.

"Henry..."

Blatt elini kaldırdı. "Bana öyle davranma. Bu ciddi bir durum. Alabileceğin tüm yardıma ihtiyacın var."

"Biz hallederiz."

Blatt gözlerini kısarak, "Tekrar ediyorum, bana bu saçmalıkları anlatma, evlat," dedi.

Hix, yardımcılarının kendisine ilk adıyla hitap etmesine izin verirdi ve asla, belki kafasına silah dayansa bile, ki bunun hiç denenmemesini umuyordu, onlardan birine "oğlum", "evlat", "kızım" veya "bırayk" diye hitap etmezdi.

Emekli olana kadar Hix, Blatt'a hiç "Henry" dememişti, ama Hix neredeyse her zaman "oğlum" olarak anılırdı, tabii Blatt'ın kalbi yumuşaklaşmadıkça, o zaman Hix'e "evlat" derdi.

Hix bundan nefret ediyordu.

Ama o anda öncelik, kariyeri boyunca hiç cinayet soruşturması yapmamış emekli bir şerifin cinayet soruşturmasına müdahale etmesini engellemekti. Bu, kırk iki yaşında, seçilmiş şerif olarak "oğlum" diye çağrılmaktan nasıl hissettiğini adama söylemek değildi.

"Saygılarımla, Henry, yardım etmek istediğini anlıyorum ama bize en iyi yardım, bu davayı sürdürmemize izin vermek olacaktır."

"Bu ilçenin her santimini ve içindeki neredeyse her ruhu tanıyorum."

İlki doğrudu. İkincisi ise, nüfusu az olsa da, ilçe yüzölçümü açısından hala büyüktü, bu yüzden doğru olmaktan çok uzaktı.

"Beş yıllık, beyaz, McCook County plakalı bir Ford F150 bulursan, bu araba Grady çiftliği veya Emerson'daki bir evden başka bir yerde olmamalı, yapabileceğin pek bir şey yok," dedi Hix.

"Bunu benim için araştırırsan, belki başka fikirlerim olabilir," diye cevapladı Blatt. "Henry, birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, sonra da oraya gidip

iki küçük çocuğun babasını kimin öldürdüğünü bulmak için bir ilerleme sağlayabilir miyim diye bakmam lazım. Tekrar söylüyorum, saygı duyuyorum ama bunun için vaktim yok."

"Yardım etmek için buradayım."

"Ve sana söylüyorum, bunu yapmanın en iyi yolu, işimi yapmama izin vermektir."

Blatt ona kaşlarını çattı. "Bu saygı değil."

"Ve şunu belirtmek isterim ki," elini sallayarak odada bu konuşmayı yapan ikisini işaret etti, "bu da saygı değil."

Blatt derin bir nefes aldı, göz teması kurmayı bıraktı, elini kaldırıp boynunun arkasını ovuşturdu, elini indirdi ve tekrar Hix'e baktı.

"Faith, karımın kız kardeşinin yeğeninin kızı. Kardeşimin karısı, Faith'in büyük amcasının karısı."

Kahretsin.

Blatt'ın palavracı olduğu doğrudu, ama otoritesini biraz fazla sevmesi dışında, her zaman vatandaşlarına hizmet etmeye de önem verdiğini göstermişti.

vatandaşlarına hizmet etmeye de önem verdiğini göstermişti.

Sadece bunu kibirli bir şekilde yapıyordu.

“O zaman yardım edebileceğin tek şey Nat'in kamyonetini gözetlemek ve Faith'e göz kulak olmak. Etrafında, muhtemelen yardım etmedikleri halde yardım ettiklerini düşünen bir sürü insan olacak. Onu koruyarak, kasabanın yarısına ev sahipliği yapmak zorunda kalmadan yasını tutmasına izin verirsen, çok büyük bir iyilik yapmış olursun.”

Blatt bundan hoşlanmamış gibi görünüyordu, ama bunu düşünüyor gibi görünüyordu, sonra bir karar verdi.

"Evet. Belki de günü Faith'in verandasında geçiririm. Sessizce uyuyabileceğinden emin olurum."

Hix rahat bir nefes aldı.

"Eminim minnettar olacaktır."

Blatt başını salladı.

Blatt kapıya doğru yürümeye başladığında Hix yolundan çekildi. Adam onunla aynı hizaya geldiğinde durdu.

"Bu pisliği bul, evlat," diye emretti, gözlerinde ateşle, yüzünde 68 yaşının izleri.

Faith'i tanıyordu ve onu seviyordu.

Nat'i de tanıyordu ve onun hayatını sonlandıran adamın bunun bedelini ödemesini istiyordu

"Elimizdeki her şeyi bu işe harcayacağız, Henry."

Blatt başını salladı, derin bir nefes aldı ve Hix'in odasından çıktı.

Hix masasına dönmüş, son telefon görüşmelerini yapıyor, Calloway'in kamyonu ile ilgili ayrıntıları e-postayla gönderdikten sonra Terra'nın ona gönderdiği bildiriye onaylıyor ve ilçedeki gazetelerden gelen diğer telefonları yanıtlıyordu ki, masasındaki cep telefonu tekrar çaldı ve ilçedeki gazetelerden gelen diğer telefonları yanıtlıyordu ki, masadaki cep telefonu tekrar bip sesi çıkardı.

Ona baktı ve Reva'dan başka bir mesaj daha gelmişti. Bu seferki mesajda şöyle yazıyordu:

Umut.

Gözleri pencereye kaydı, ama Reva ona mesaj atıyordu çünkü o telefonda olduğu için onu arayamıyordu ve bu çok zaman alıyordu.

Kapı çalındı ve bakışları oraya yöneldi. Hope kapıda duruyordu, yüzü yumuşaktı.

Kahretsin.

Elinden geldiğince kısa tutmaya çalışarak telefon görüşmesini bitirdi.

Telefonu ahizeye koyduğu anda, hala kapıda dururken, kadın sessizce "Hey" diye seslendi.

"Hope, bu ne olursa olsun, şu anda gerçekten yapamam," diye cevap verdi. Beklediği gibi, o bunu söylediği anda eski karısı içeri girdi.

Hix koltuğundan kalktı.

"İyi misin?" diye sordu kadın.

"Çalışıyorum."

"Biliyorum," dedi kadın yine sessizce. "Duydum, Hix. Tanrım." Başını salladı ve masanın karşısında durdu. "Çok üzgünüm. Çok üzgünüm. Zor olmuş olmalı."

"Onunla evli değildim, Hope."

"Biliyorum, ama sen..." Ona dönmeden önce pencerelere baktı. "Indy'deki cinayetleri hiç sevmedin."

"Hoşlandığın bir şey değil."

"Beni anladığını düşünüyorum, tatlım."

Yanağındaki kasın seğirdiğini hissetti.

"Ben iyiyim, Hope. Uğradığın için teşekkürler ama gerçekten bakmam gereken işler var."

."

Kız başını salladı. "Evet, ben... evet... şey," diye kekeledi, pencerelere doğru baktı

ve adam tekrar dikkatini çektiğinde, orada gördüğü acı karşısında ellerini yumruk yaptı. "Ben sadece... Şimdi zamanı olmadığını biliyorum ama duydum ki, dün gece sen..." Durdu ve sonra zorla söylemek zorunda kalmış gibi, "Ona" dedi.

Son zamanlardaki davranışlarından sonra, onun oraya onun nasıl olduğunu görmek için değil, onun başka biriyle vakit geçirmekten hoşlanmadığını, hatta onunla birlikte olmaktan hoşlanmadığını paylaşmak için geldiğine tamamen inanması çok kötüydü.

Ama bu konuya girmeyeceklerdi, sadece bu onun ilgilendirmediği bir konu olduğu için değil.

"Hope..."

"Biliyorsun," diye hızlıca başladı, "bunu benim yaptığımı biliyorum. Bu benim hatamdı. Ama şimdi buradayım, Hix, ihtiyacın olursa. Konuşacak birine ihtiyacın varsa, bana gelebilirsin."

"Teklifin için teşekkürler," dedi.

"İlişkimiz pek iyi gitmediğini biliyorum, ama bu teklifim samimi, Hixon."

"Teşekkürler."

"Ciddiyim."

Tanrım.

"Hope, *yapmam gereken işler* var."

Vücudu hafifçe titredi ve fısıldadı, "Tamam. Evet. Tabii ki. Tabii ki, tatlım. Ben... anne ve babamın yanına döneceğim. Seni ve takımı düşündüklerini söylüyorlar, tabii ki o zavallı aileyi de."

"Tamam."

"Peki, gitsem iyi olacak," diye

mırıldandı. "Evet," diye onayladı.

Gözlerine baktı, zamanını emdi, ona gülümsemek için ne kadar çaba harcadığını belli etti, ama aynı zamanda Greta'ya gittiği için hissettiği acıyı gizlemedi ve ona karşı hissettiği endişeyi ona belli etmedi, ki bu da oraya gelmesinin ardındaki yalandı.

"Sonra konuşur muyuz?" diye sordu.

Ne söylemesi gerektiğini bilemedi, söylememesi gereken bir şey söylememek için ağzını kapalı tutmaya karar verdi.

"Tamam, peki... sonra görüşürüz."

"Hoşça kal, Hope."

Kız başını salladı, tereddüt etti ve adam başka bir şey söylemeyince ve ona hiçbir şey vermediğinde, arkasını dönüp yavaşça kapıya doğru yürüdü, ona onu geri çağırması için bolca zaman tanıdı.

Adam bunu yapmadı.

Ayrıca pencereden dışarı bakıp onun gitmesini izlemedi.

Oturdu, tüm yardımcılarına mesaj atarak bildirimin bir saat içinde *Rehber* web sitesinde yayınlanacağını bildirdi, Reva'ya gidip ona da aynı haberi verdi, ofisine geri döndü ve tekrar telefona geçti.

Son görüşmesini yaparken cep telefonu tekrar çaldı.

Wheeler County şerifinin, ekibine Calloway'in kamyonunu gözetlemeleri için uyanık olmalarını söylemesini dinlerken küfür etmekten kendini alıkoydu.

Ancak mesajın ekranı kaybolduğunda kendini rahatlamış hissetti.

Telefonu kapattı, cep telefonunu eline aldı ve Greta'nın mesajını baştan sona okudu.

Harlequin'dekiler, Reuben'a ilgi duyduğunu söylüyorlar, bu yüzden tüm ilçeyi geçmek zorunda kalsam bile sana bir tane getireceğim. Nerede olduğunu bana mesajla bildir, dumanlı.

Gülümseyerek cevap yazdı: *Ofisteyim, bebeğim.*

Yakında orada olacağım, diye cevapladı kız.

Yalan söylememişti ve on dakika sonra Hix onun geldiğini gördü.

Ayağa kalktı ve onu karşılamaya gitti.

"Hey," diye seslendi, onu arka koridordan çıkarken gördüğünde. "Hey," diye cevapladı. "Gel buraya."

Reva'ya baktı, ona gülümsedi ve sonra sallanan yarım kapıdan içeri girdi.

Koridorun ortasında onunla buluştu ve döndü. Elinden, alt kısmı düzleştirilmiş strafor kutunun bulunduğu plastik poşeti aldı, diğer elini onun dirseğine koydu ve onu ofisine götürdü.

Onu bırakıp beyaz tahtaya doğru gitti ve zaman çizelgesinin ve üzerine yapıştırılmış fotoğrafların odaya bakmaması için tahtayı ters çevirdi. Bunu, soruşturmanın gizli ayrıntılarını görmemesi için değil, ölen bir adamın rahatsız edici fotoğraflarını görmemesi için yaptı.

"Böyle iyi mi?" diye sordu kız, adam ona dönüp, gözleri artık boş olan tahtaya bakarken.

"Ne?" diye sordu adam.

Ona baktı. "Buraya gelmek." Elini kaldırarak çantayı işaret etti. "Sana öğle yemeği getirmek."

Adam gülümsedi. "Tabii

ki." Kadın da gülümsedi.

Hix aşağı baktı ve çantanın düğümlerini açtı, içinde sadece bir tepsi olduğunu gördü.

Başını kaldırdı. "Senin için bir şey yok mu?"

"Bugün izin günüm," dedi ona. "Ve yapacak çok işim var, o yüzden sadece sana bir şeyler yemen için bunu bırakıp işime dönmem gerekiyor."

"Tamam," diye cevapladı, onun da yapacak bir sürü işi vardı ama keşke bunların bir kısmı onunla on beş dakika sandviç yiyebilmek olsaydı diye düşündü.

"Yapacak o kadar işin arasında bir şişe daha burbon almak da var," dedi kadın. "Bitmek üzere."

Hix tekrar gülümsedi. "Tamam."

"Ve, şey... başka şeyler de almak," diye devam etti.

Hix kıkırdamaya başladı. "Bu iki şeyin önceliği konusunda söz hakkım var, burbon ikinci sırada gelir."

Greta gülmeye başladı.

Gülüşü kesildi, ona yakından baktı ve gözlerinin arkasında olan şey kendisiyle ilgili değildi, onunla ilgiliydi.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Evet, bebeğim."

"Tamam," diye fısıldadı.

"Ama iyi olmadığım bir şey var, o da Reuben için teşekkür etmek için seni öpmek istemem. Ama Reva, şerifin işleriyle ilgili bu departmanda olanları, su işkencesine maruz kalsa bile kimseyle paylaşmaz. Dedikodular aynı düzeyde gizlilik içermez. Yakınından bile geçmez."

Gülümsemeye geri döndü ve "Anlıyorum," dedi.

Ondan çok uzak değildi ama daha da yaklaştı. "Bu gece, verandanda buluşalım."

"Tamam," diye cevapladı.

"Ne zaman olacağını bilmiyorum, geç olabilir, ama gelmeden önce sana mesaj atarım." "Tamam, Hixon."

"Öğle yemeği için teşekkürler, Greta."

Ona doğru sallandı, gözleri onun gözlerine bakıyordu, ama ona dokunmadı.

"Benim için zevkti, sevimli böcek."

O yine güldü.

O da gülümsedi, elini uzattı, parmağıyla onun elinin arkasına dokundu ve

"Görüşürüz" dedi.

O bunun cevabını biliyordu. "Evet, tatlım, sonra görüşürüz."

O, dönüp kapıdan çıkarken bile ona gülümsemeye devam etti. Hix, Reva'ya tekrar el sallayarak departmanından ayrılmasını izledi.

Sonra beyaz tahtaya geri döndü, onu tekrar çevirdi, poşetten straforu çıkardı, poşeti bir kenara koydu, kutuyu açtı ve ayakta durarak önündeki tahtaya bakarak sandviçini yedi.

Sandviçin yarısı bitmiş, turşu bitmiş, ikinci yarısına bir ısırık almışken, Hix dondu ve ağzı dolu halde "Siktir" diye mırıldandı.

Straforu kapattı, masasına gitti ve cep telefonunu aldı.

Telefonu göğüs cebine koydu ve sandviçi hala elinde tutarak kapıdan çıktı, Reva'ya gidip sadece "Sinyal var mı?" dedi ve binadan hızla çıktı.

Telefon görüşmeleri arasında Ram'ında sandviçin geri kalanını yedi.

"Bunu kazalardan mı aldın?" diye sordu Donna.

Grant'ten McCook County'ye doğru 7 mil uzaklıkta, County Road 56'nın kenarında duruyorlardı. Uzaklarda çiftlik evleri manzarayı süslüyordu, geri kalanı ise sadece tarlaydı. Cherry County adli tıp ekibinin iki adamı, yoldan yaklaşık 6 fit uzaklıkta uzun çimlerin arasında çömelmiş, çimeni kazıyorlardı.

"Beton derecelendirilmiş," dedi Hix, adli tıp ekibini izlerken, Donna onun yanında duruyordu, Larry, Bets ve Hal farklı yönlerde çimlerin üzerinde başları eğik, yavaşça yürüyor, coplalarıyla çimleri karıştırıyorlardı.

"Ve?" diye sordu Donna.

Hix ona baktı.

"Her iki avucunun iç kısmında morluklar vardı, koyu renkli değillerdi, bu yüzden fark etmemiştim ama oradaydılar. Bunu fark ettiğimde, çapraz kesiklere işaret eden çizikler olduğunu gördüm. Yolun eğimi, suyun akmasını sağlamak için yanlara doğru uzanıyor. Eğer yol boyunca *koşarken* ellerini kullanarak başını yere vurmuş olsaydı, morluklar ve çizikler yatay olurdu. Ama bunlar diyagonal, bu da yolun dışına çıktığı anlamına geliyordu."

"Peki ya bu?" Başını adli tıp ekibinin kazı yaptığı yere doğru eğdi.

"Dün yolda kan lekesi ve mermi kovanları arıyorduk, Donna. Grady'nin evine gittik, geri döndük ve yavaşça yaptık. Dokuz mil yol yaptım ve oraya giderken, dün yağmurdan ezilmiş gibi görünen ezilmiş, kırılmış çimler gördüm. O eziklik, aramadıkça doğal görünüyor. Ve bugün güneşte çimlerin geri sıçraması, kırık çimlerin bunu yapmaması, çöküntüye giden yolu görebilirsin. Dün, öyle görünmüyordu. Bugün, onu bulmak için çok uğraşmam gerekmedi."

Kafasını, kamyonetin kaputunda bir taşla ağırlaştırılmış kanıt torbasındaki kurşuna doğru çevirdi. Bu torba, çoğunlukla sigara izmaritleri ve bonus buluntuları olan üç mermi kovani içeren birçok torbadan biriydi. İkisini yolun çok uzak olmayan çimlerde bulmuşlardı, biri muhtemelen arabalar tarafından yolun karşı tarafına fırlatılmıştı, dün oraya bakmamışlardı.

"Omzuna bir kurşun yediğinde yola düştü," dedi Hix. "Ayağa kalktı, koşmaya devam etti. Ateş eden adam onu takip etti. O çimlerdeyken, peşinden giderken iki el daha ateş etti. Biri gömleğine, diğeri boynuna isabet etti."

"Yani adam onu vurdu, dışarı taşıdı ve aceleyle yaptı, arkasında iz bırakmamaya özen göstermedi," dedi Donna.

"Trafığın yoğun olduğu bir bölge değil, evler birbirine çok yakın değil, ama o bir adamı öldürdü ve bu civardaki insanlar durup, birinin başının dertte olduğunu düşündüler. O cesedi aldı, Nat'in kamyonetine koydu ve buradan kaçtı."

Çimlerden Hix'e baktı. "Başka araç yok mu? Ortak yok mu?" "Bu yolda ya da yol kenarında, lastik izleri verecek hiçbir şey yok.

Yağmur izleri silmiş, ve tabii ki yoldan çıktığını gösteren fren izleri de yok." Hix başını salladı. "Donna, içimden bir ses bana adamın birine yardım etmek için durduğunu söylüyor. Bence adam silah çekti, tahminimce Nat'in sürmesini istedi, ama Calloway en iyisinin kamyonetten inip kaçmak olduğunu düşündü. Adam kamyonetini çalmaya çalıştı, Calloway yüzünü gördü, adam panikledi."

"Bets'in dediği gibi kaçak olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Donna.

"Bence, kefaletle serbest bırakıldıktan sonra kaçacak ya da bir suç işledikten sonra polisten kaçacak kadar aptalca bir şey yapacak bir kaçak, o kamyoneti çalmanın, bir adamı vurup kesinlikle öldürmekten çok daha iyi bir sonuç vereceğini bilir."

"Tweaker," diye mırıldandı.

"Blatt, bizim ilçede metamfetamin satılmadığını gördü ve itiraf etmeliyim ki, bu anlaşmanın iyi bir yan etkisi, McCook'un metamfetamin satıcısı evinin yakınında satış yapmadığı için, başka birinin ürününün kendi ilçesine girmesinden hoşlanmadığı ve biz parmağımızı kıpırdatmadan bunu engellediği."

"Adam şehir dışından olabilir, Hix."

"O zaman o av izini nereden bilebilir?" Kadın başını salladı. "Evet. Doğru."

Hix çimlere geri baktı. "En azından bir suç mahalli var." "Evet."

"Ve birini bitkin düşürebilecek tek şey metamfetamin değil." "Evet."

Cep telefonu çaldı ve Hix onu göğüs cebinden çıkardı. Arayan Dansboro Polis Şefi'ydi.

"Bunu cevaplamam lazım," diye mırıldandı.

"Yardım etmelisin," diye mırıldandı kadın, sonra çimlere doğru yürüdü.

Hix, Ford F150 hakkında bilgi alacağını umarak telefonu açtı.

Bunun yerine, suç mahallini buldukları haberi yayılmıştı ve kendini bir güncelleme yaparken buldu.

Bilgileri verdi, çimlerin arasında cesetlerin bulunduğu yerden farklı bir yöne doğru yürüdü ve yardım etti.

Hix çekildi, Greta'nın üzerinden yuvarlandı, onu belinden tuttu ve onu kaldırıp, sırtı kendisine dönük olacak şekilde önünde diz çökene kadar çevirdi.

Elini tuttu, başlığın altına koydu, arkasına yerleştirdi, diğer eliyle penisini yönlendirdi ve sonra içine girdi.

Lanet

olsun.

Çok tatlı.

Kafası geriye doğru uçtu ve omzuna çarptı, diğer elini kaldırıp başlığının üzerindeki duvara dayadı ve onun itişlerine karşılık verdi.

Elini karnından göğsüne kaydırıp, meme ucunu yuvarladı ve sonra onu çekti

"Hix," diye inledi, başını öne eğip onun penisini aldı.

Çenesiyle kadının ensesindeki saçları kenara itti ve dudaklarını dudaklarını oraya koydu, onu sikerken cildine karşı homurdandı.

Hiç sevişmemişlerdi. Kız

bundan zevk aldı.

Adam da, onun hoşlandığını da dahil olmak üzere, bundan hoşlanmıştı.

Kız kışını yukarı kaldırdı ve ona daha sert bir şekilde geri

vurdu. Evet, tabii ki.

O bundan zevk alıyordu.

"Evet, Greta," diye derisine homurdandı, meme ucunu çekerek. O

inledi ve ona daha hızlı geri doğru itti.

"Siktir git bebeğim," diye cesaretlendirdi.

Başı tekrar geriye düştü ve "Evet" diye homurdandı.

O, meme ucunu bırakıp elini bacaklarının arasına kaydırıp ve klitorisine bastırdı.

Vücudu ona doğru sıçradı. "Hix."

Şimdi ona ritimsiz, kontrolsüz bir şekilde vuruyor, nefes nefese kalıyor ve orgazma ulaşmaya çalışıyordu.

Adam tekrar çekildi.

Kız "Hayır!" diye bağırdı ama adam onu döndürdü, dizlerinin üzerine çökerek başlığa doğru yürüdü, onu kaldırdı ve üzerine sertçe indirdi, bu da ona

Nefes nefese, "Evet," diye bağırdı, tam da kız onun kollarında titremeye başlamadan önce, kızın bacakları ona sıkıca sarıldı ve kız orgazm olurken amı onun penisi etrafında kasılmaya başladı.

Adam kadını başlığa doğru sürükledi, kadın ona kendini verirken yüzünün güzelliğine odaklanmaya çalıştı.

Ama testislerinde baskı oluştuğunda odaklanmasını kaybetti ve homurdandı, hızlı ve sert bir şekilde vurarak, gözlerini sıkıca kapattı, içinden prezervatife boşalırken gözlerinin arkasında beyaz bir patlama oldu ve muhteşem bir şekilde boşaldı.

O boşaldığında, dudakları onun boğazını emiyordu ve o, çenesini nazikçe kafasına çarparak ona istediği yeri gösterdi.

Kadın başını geriye eğip ağzını ona sunarak istediğini verdi.

Adam onu aldı, önce sertçe, sonra daha yumuşak öperek, sonunda dudaklarını okşayıp ısırmaya başladılar.

Ancak o zaman mırıldandı, "Temizleneceğim."

"Tamam, sevgilim."

Ağzını onun ağzına değdirdi, kaydı, geri çekildi, onu yatağa yatırdı ve sonra yataktan çıktı.

Prezervatifi attı ve karanlık banyoda yıkandıktan sonra yatağa geri döndü.

Hix bu sefer onu kendine çekmek için belinden tutmasına gerek kalmadı.

O sırt üstü uzandıktan ve üzerlerine battaniyeyi çekip attıktan sonra, kız hemen ona sarıldı.

"Şimdi kim sarılmak istiyor?" diye alay etti. "Kapa çenenin, Hixon."

Tavana doğru sırtıttı, kolunu kadının etrafına doladı ve kadın çıplak vücudunu onun yanına bastırırken, elini karnına doğru kaydırıp diğer tarafına dolayarak onu kendine yakın tutarken, kadının kalçasında daireler çizdi.

"Bu gece daha iyi bir yerdesin," dedi.

Daha önce, verandasında, burbon içmemişti, bira içmişti. Ayrıca, erken gelirse yemek yiyebilmesi için ya da geç gelirse akşam yemeği yemeden kalmaması için onun için satın aldığını öğrendiği soğuk kızarmış tavuk da yemişti.

Bu sonuncusuydu.

Ayrıca o gece satın aldığı üç elbiseyi de dizüstü bilgisayarında ona göstermişti (üçünü de o içtenlikle onaylamıştı). Salonun Calloway cinayeti hakkında konuşmalarla çalkalandığını söylemişti. Ve herkesin, onun ve ekibinin katili bulacağına inandığını garanti etmişti.

Ayrıca, "Güzellik salonu günah çıkarma yeri değildir, ama biliyorsun, bir müşteriyi kaybetmek iyi olmaz. Mortimer'ların komşusunun oğlunun köpeğini çok sevdiğini sana söyleyen küçük bir kuşmuş. Ayrıca, harçlık için gazete dağıtım yaptığı için, ailesinin haberi olmadan sprey boya satın alabilecek parası vardı. Köpeğinin vurulmasına kızgın olduğu ve ailesinin, köpeğin hayatını kurtarmak için onun doğum günü için en son çıkan Xbox'ı almak için biriktirdikleri parayı kullanmak zorunda kaldıkları için de kızgındı. Yaraya tuz basmak gibi, o da buna göre hareket etmiş olabilir. Ailesi de boya tenekelerini bulmuş olabilir. Ve hala bunun çok komik olduğunu düşünseler bile, onu fena halde azarlamış olabilirler. Yani, oğullarının öfkesiyle akılsızca davrandığını söylemek için gelebilirler ya da gelmeyebilirler. Gelirlerse şaşırmış gibi davran ve gelmezlerse beni ele verme.

"Onlarla konuştum Greta, ve bana oğullarının asla böyle bir şey yapmayacağını söylediler," diye cevapladı.

"Peki, bunu yaptıktan sonra, şerife verdikleri ifadenin doğru olup olmadığını kontrol ettiler ve doğru olmadığını gördüler."

Bu bilgi için minnettar olmasına ve onu bu kadar komik bir şekilde vermesine gülmesine rağmen, nazikçe şöyle dedi: "Sen benim seks partnerim değilsin. Ayrıca benim muhbirim de değilsin, tatlım."

O sadece gülümsedi. "Biliyorum. Ben, müşterilerinden birinin oğlunu ispiyonlamaktan çekinmeyen bir kızım, eğer bu senin kafanı biraz olsun rahatlatırsa."

Bundan sonra, bununla mücadele etme isteği duymadan, onu verandadan sürükleyip yatak odasına götürdü.

"Bugün ilerleme kaydettik," diye cevapladı, onun daha iyi bir durumda olduğunu söylediği için.

Kız, onun belini sıktı. "İyi." "Evet."

İkisi de bunun etkisini sindirdikten sonra Hix tekrar konuştu.

"Reuben'ın sihirli güçleri olduğunu düşünüyorum, onu yerken, elimizdeki fotoğraflarda fark etmediğim bir şey gördüm ve onlara çok dikkat etmiştim."

Kız başını onun omzundan kaldırdı ve karanlıkta ona baktı. "O zaman sana yemek yedirttiğim için artık sızlanma."

Elini kaldırıp kızın yanağını avuçladı, ona gülümsedi ve "Artık şikayet yok, bebeğim" diye mırıldandı.

Ona kısa bir gülümseme attı ve tekrar omzuna yaslandı.

Hix, elini çekerek parmaklarını yavaşça kızın yanağına kaydırđı.

Kız ona daha da yakınlaştı ve "Yarın kahvaltıda krep olur mu?" diye mırıldandı.

"Tanrı'dan bu davayı kapatmamı diliyorum, ama şimdi Tanrı'dan bunu 50 kilo almadan yapmamı diliyorum."

Kız ona uyarıcı bir şekilde başını salladı. "Artık sızlanmayacağımız konusunda anlaşmamış mıydık?"

"Doğru. Üzgünüm," diye mırıldandı, sonra net bir şekilde konuştu, "Krepler iyi olur."

"Harika."

Saat, karanlık ve seks yerleşti, Hix de öyle, rahatlayıp uykuya dalmak üzereyken Greta sordu, "Çocuklarıyla konuştun mu?"

"Shaw bu akşam futbol antrenmanından sonra aradı, olanları duydu, durumunu sordu. Telefonu kız kardeşlerine verdi. Evet, babaları için endişeleniyorlar ama hepsi bunun işin bir parçası olduğunu anlayacak kadar büyükler. En azından bana öyle söylediler. Onları geri aldığımda daha iyi anlayacağım."

"İyi."

Hix, Hope'un o gün yaptığı ziyareti Greta'ya anlatmamıştı.

Hope geldiğinde Reva da oradaydı, bu yüzden Greta bu haberin salona ulaşp ulaşmadığını zaten biliyor olabilir ve sadece bahsetmiyor olabilir. Ya da bilmiyor olabilir ve Hix eski karısını Greta'nın yatağına sokmayacaktı.

Yapacağı şey, zihnini cinayete odaklamadan biraz zaman ayırıp Greta'ya olanları düşünmekti.

Arkadaşları vardı. Kadın arkadaşları vardı. Hiç arkadaşlık ilişkisi yaşamamıştı, bunun hoş olabileceğini düşünüyordu, ama yine de bu durumla aynı şey değildi.

Hayır, bunun *istediğı* şey olmadığını düşünüyordu.

Henüz çok erkendi ama aynı zamanda umursamadığını da düşünmeye başlamıştı. O harikaydı ve belki de en uygun zaman değildi, ama hayatına bu kadar harika bir şey girmişken onunla birlikte bunun nereye varabileceğini keşfetmek için çalışmazsa aptal olurdu.

Bu konuşma, katili bulduktan sonra yapılmalıydı. Ama yapılacaktı.

Hix, Greta'nın sıcak ağırlığını karnına yaslanmış, kokusunu içine çekerek uykuya dalarken, bir katili yakalamak için başka bir nedeni daha olduğunu fark etti.

.

Ve hızlı.

TWELVE

Gerçekten çok basit

Hixon

Ertesi sabah, Hix yine saat altıdan önce uyandı, Greta'nın yatağında tek başına.

Yataktan kalkıp banyoya gitti, ışık düğmesini açtı ve kovadan dışarı çıkan, rulo haline getirilmiş havlularla dolu bir demet ve üzerine yapıştırılmış mavi fiyonklu, yapıştırıldığı şeyin beş katı büyüklüğünde bir diş fırçası gördü.

Gülümsedi, yeni diş fırçasıyla dişlerini fırçaladı, geri çıktı ve giyindi, ama çoraplarını içine tıktığı botlarını merdivenlerden aşağı taşıdı, ayak ucuna attı ve mutfığa doğru merdivenleri dönerken sosis kokusunu aldı.

Kadın bornozuyla lavabonun önünde duruyordu, vücudu artık tül perdeleri çekilmiş pencerelere dönüktü, elinde bir kahve fincanı tutuyordu, ama başı dönmüştü, gözleri ona bakıyordu.

"Hediye için teşekkürler," dedi, odaya girerken.

"Cömertliğimin sınırsız olduğunu göreceksin," diye şaka yaptı kadın.

Adam kadının yanına yaklaştı, parmaklarını kadının saçlarına geçirdi ve onu yerinde tutarken eğildi ve diş fırçasının değerinden çok daha fazla minnettarlığı ifade eden bir sabah öpücüğü verdi.

Öpücüğü bitirip hafifçe uzaklaştığında, kadının yavaşça gözlerini açıp nefes almasını izledi. "Bugün sana diş ipi alacağım."

Adam gülmeye başladı, onu bırakıp kahveye gitmeden önce ağzını kadının ağzına değdirdi.

O, sosisleri çevirmek için ocağa gitti.

Kendi fincanını hazırladıktan sonra, kadının fincanının hala neredeyse dolu olduğunu gördü, kalçasını tezgaha dayadı ve kadına döndü.

"Bu adamı yakalarsam, seni yemeğe çıkaracağım." Yavaşça ona dönerek baktı.

"Akşam yemeği mi?" diye sordu.

Yüzündeki ifadeden, Hix onun onu anladığını biliyordu.

"Akşam yemeği," diye onayladı.

"Hixon..."

"Şimdi olmaz," diye fısıldadı. "Şimdi olmaz, bebeğim. Senin bana verdiği şeye ihtiyacım var. Kolay olmasına ihtiyacım var. Karmaşık olmamasına ihtiyacım var."

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle.

Söylediklerini söyledi ama yine de onun bakışlarını tuttu ve onu anladığından emin oldu.

"Akşam yemeğinde, sen hazırsan, işleri karmaşıktıralım."

Gözleri ve yüzü parladı, sabahın erken saatlerinde, makyajsız güzelliği hayranlık uyandırıcıydı.

Umut, belki. Heyecan, kesinlikle.

"Ben varım," dedi ona. Adam ona gülümsedi.

O da gülümsedi.

Ve umut vardı. Tanrım.

Evet.

Hayranlık uyandırıcı.

"Madem öyle olacak, tatlım, bu noktada soyadını sormak çok da abartılı olmaz herhalde," dedi.

Kız ona baktı ve sonra kahkahayı patlattı.

Adam, kadının kahkahasını sevdiği için ona gülümsüyordu ve bulundukları yerin komik *olduğunu* ve kadının soyadını bilmediğini düşünüyordu, ama kadın da bunu komik bulduğuna sevindi ve gülmeyi bırakıp "Dare. Soyadım Dare" dedi.

Greta Dare.

Adı hoşuna gitti.

"Bonus olarak, ikinci adım Kate," diye devam etti. "Katherine değil. Sadece Kate. Anlaşılan annem çok heceli isimleri sevmiyormuş."

"Güzelmiş," diye mırıldandı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

"Timothy," diye söyledi.

"Anlamadım?" diye sordu.

"Bonusun."

Gülümsedi, sonra gözleri tuhaf bir hal aldı ve vücudu gözle görülür şekilde titremeye başladı. "Aman Tanrım," sesi de titriyordu. "Sen Şerif Hixon T. Drake'sin. CB'nde kesinlikle bu takma adı kullanmaya başlamalısın."

Kızın, kendisi ve oğlunun mizah anlayışını paylaşması hoşuna gitmişti, üstelik onların şakası olduğunu bile bilmediği bir şakaya katılmıştı.

"Bu, oğlumun önerisiydi," dedi.

Kadın ona göz kamaştırıcı bir gülümseme attı. "Peki, iki oy var." Adam başını salladı. "Olmaz."

"Yazık," diye mırıldandı, hala gülümsüyor ve ocağa dönüyordu. "Yardım ister misin?" diye sordu.

"Hayır," dedi sosisli sandviçe. "Sadece tabureleri çekip birine oturman gerekiyor. Muhtemelen bir süre rahatlayamayacaksın. Kahvaltıda yaparsan, karnını doyurursan, güne hazır olursun."

Sosisin yanından ocak kenarındaki tezgaha doğru ilerleyen kadının sırtına bakarken, büyük bir kasedeki kaşığın sapını tuttu ve hamur gibi görünen şeyi çırpmaya başladı.

Sonra ona doğru yürüdü. Tam ona, tam onun alanına, sırtına yaslanarak ve ellerini onun iki yanındaki tezgahın kenarlarına koyarak.

Hamurdu. Krep.

Söz verdiği gibi.

Başını eğdi ve dudaklarını kadının boynunun yanındaki cilde değdirdi. "Önceki gece benden hoşlandığını söyledin, ben de seninle aynı şekilde hissettiğimi söylemedim

ama daha fazlasını paylaşacağım. Kreplerle ilgili. Şarkı söyleme şeklinle ilgili. Ne kadar inanılmaz güzel olduğunla ilgili, o kadar güzelsin ki bazen kendimi hazırlamazsam gözlerim kamaşıyor. Doğru şeyi yapmaya çalışırken bir bourbon daha içmem gerektiğini bilmen ve bana bir tane getirmenle ilgili. Doğru olanın ne olması gerektiğini daha iyi bilmenle ilgili. Benim sikimde kendini sikmenin ne kadar seksi olduğuyla ilgili. Ve boşaldığında ne kadar muhteşem görüldüğünle ilgili. Yakışıklı erkekler ve sakız damlalarıyla ilgili. Birçok şeyle ilgili, Greta."

"Bunların hepsi çok karmaşık geliyor, Hix," diye cevapladı yumuşak, nefes nefese bir sesle.

"Hayır, tatlım, bunların hepsi gerçekten çok basit."

Bunun üzerine, işler karmaşılaşmadan önce, boynunu öptü, uzaklaştı ve tabureleri getirdi.

O tabureye oturmuş kahvesini yudumlarken, kız kızgın tavaya hamur döküyordu ve "Snuggle bug değil de stud muffin'i seçtiğini fark ettim," dedi.

Hix gülmeye başladı.
Kız mutlu, şakacı ve gözlerinde hafif bir ateşle ona döndü, "İtiraf ediyorum,
ben de onu tercih ederim."
Adam kahkahayı bastı.
Greta hamuru bir kenara koyarken sırttı.
Ona krep yedirmedi.
Ona büyük, kabarık tereyağlı krepler, sosisler ve ılık şurup verdi.
Onun yanında yemek yedi.
O yemeğini bitirip tabağını yıkadığında, Greta henüz yarısını bitirmişti ve
şurup gibi tatlı bir öpücük aldı.
"Verandada görüşür myz?" diye sordu, o uzaklaştıktan sonra. "Kesinlikle."
"Bu gece Dew'da şarkı söylemem gerek, sevgilim," diye hatırlattı ona. "Orada
görüşürüz."
Gözleri ona gülümsedi.
O uzaklaştı ama parmağıyla kızın dudaklarındaki gülümsemeyi okşadı.
Sonra mutfaktan çıktı, bir basamağa oturup çoraplarını ve botlarını giydi ve
kapıya doğru giderken "Görüşürüz, şekerim" diye seslendi.
"Görüşürüz, yakışıklı," diye cevap verdi.
O, kapıdan çıkarken omzunun üzerinden ona bir gülümseme attı.

Sabahın ortasında, Hix, kıçını masanın kenarına dayamış, ayak bileklerini önünde
aprazlamış, Larry solunda, Donna ve Bets saçında, Hal daha uzakta ama beyaz
tahtaya yakın durmuş, o lanet tahtaya bakıyordu.

Hepsinin gözleri tahtaya dikilmişti.

Larry dn Faith'i arayarak suç mahallini bulduklarını haber vermiş ve o sabah
da sadece durumunu kontrol etmek için onu aramıştı.

Reva ve Ida'nın web sitesini gördükten sonra arayanlardan aldıkları çeşitli
mesajları incelediler, hiçbiri 56'da olanlarla ilgisi yoktu, hiçbiri konuyla alakalı
değildi, bu yüzden onlar da başka işlere geçtiler.

Mermi ve mermi kovanlarının Calloway'i öldüren silahtan çıktığına dair rapor
aldılar. Ayrıca, olay yerinden alınan toprak örneklerinde yağmurun sularla
yıkınamamış az miktarda kan izleri olduğu ve bu kanın Calloway'e ait olduğu
raporunu da aldılar.

Yani ellerinde daha
fazla kanıt vardı.
Hala hiçbir şey
yoktu.

Mermiler sistemde yoktu.

Ekibin önceki gün yaptığı araştırmalar pek bir sonuç vermemişti. McCook'ta neredeyse hiç evsiz sorunu yoktu, bu yüzden fark edilen tüm evsizler tanınıyordu, gezgin değillerdi, bir adamı kamyonunu çalarken vurup öldürecek türden değillerdi, o yolda dolaşacak türden bile değillerdi ve kesinlikle silah sahibi olacak durumda değillerdi.

Yine de, departmanı, özellikle cinayet günü, 56 numaralı yolda dolaşırken gören bir tanık gibi, sebepsiz yere evsizleri rahatsız edip taciz ederken görülmemeliydi.

Böyle bir şey yoktu.

Kimse gezginleri görmemişti.

Araştırılması gereken bir dizi kaçak vardı ve Donna ile Bets bu konuyla ilgileniyorlardı. Ancak onları yakalayamadıkları sürece ilerleyebilecekleri bir şey yoktu ve en azından ilçede, daha iyisi cinayet veya cesedin atıldığı yerde görülmedikçe onları şüpheli olarak değerlendiremezlerdi.

Bunun dışında, ekibi hiçbir şey bulamamıştı.

"Metamfetamin satıcımızı ziyaret etmem gerekiyor," dedi sessiz odada. "Burada satış yapmıyor ama muhtemelen kimlerin kullandığını biliyor ve yardım ederek ilişkimizi iyi tutmak zorunda hissedebilir."

Donna ona baktı. "Yılan fareyi yer, fareyi ispiyonlamaz." O da kaşlarını kaldırdı. "Başka bir fikrin var mı?"

"Hayır, yok" diye mırıldandı.

Telefonlar tüm departmanda çalmaya başladı ama Reva aramaları cevaplıyordu, bu yüzden ekip dikkatlerini tekrar tahtaya çevirdi.

Zil sesi kesildi.

Saniyeler sonra, Hix'in telefonu çaldı.

Uzanıp telefonu aldı ve kulağına götürdü, gözleri Reva'dan bir aktarma geldiğini gösteren telefonun ışıklarına takıldı.

"Evet?" diye cevapladı.

"Sana bir arama var, Hixon, cevaplamak isteyeceksin," dedi Reva acil bir ses tonuyla. Ayak bileklerini çözdü, doğruldu ve telefona doğru döndü.

"Bağlayın." Bir klik sesi duydu ve "Ben Şerif Drake" dedi. "Drake. Miller. Fort

Robinson'daki ranger," diye cevapladı bir adam. "Sanırım kamyonetini bulduk."

Hixon elini kaldırdı ve odayı gözleriyle taradı, parmaklarını şıklattı. Diğer eliyle bir düğmeye bastı ve ahizeyi bıraktı.

"Hoparlördeyim, Ranger. Yardımcılarım da yanımda."

"Tamam. Bu sabah bir Ford F150 bulduk. İstedığınız gibi, dün orada olmadığı için birkaç devriye gezdik. Bu sabah devriye sırasında bulduk. Terk edilmiş gibi görünüyor, etrafta kimse yok, motor soğuk, yani sahibi bir süredir gitmiş. Plakalarınız var ama değiştirmiş olsalar bile fark etmez. Arka kabin kanla dolu."

Hal dışarı çıktı ve cep telefonunu çıkardı.

"Biraz zaman alacak, ama sirenleri çalarak geliyoruz Miller," dedi Hix. "Yerel yetkilileri aradın mı?"

"Önce sana haber vermek istedim, ama onlar da arayacağım kişiler."

"Harika. Teşekkürler. Dawes'a gitmek uzun sürecek, ama yola çıktık. Araman gerekirse cep numaram sende var mı?" diye sordu Hix.

"Var. Geldiğinizde görüşürüz."

Hal içeri girerken bağlantı kesildi.

"Adli tıp ekibi yola çıktı," dedi.

"Güzel, Hal, teşekkürler," diye mırıldandı Hix ve Larry'ye baktı. "Sen benimle geliyorsun." Dikkatini Donna'ya çevirdi ve çeşitli nedenlerden dolayı söyleyeceklerinden hoşlanmayacağını, ama bunu yapmak zorunda olduğunu anladığından emin oldu. "Ben yola çıkıyorum, hala metamfetamin satıcımızla konuşmamız gerekiyor. Sen bunu Hal ile yapacaksın."

Gözleri hoşuna gitmediğini gösteriyordu ama sadece "Anladım, Hix" dedi.

Hix, Bets'e baktı. "Bets, Reva'nın aldığı tüm aramaları kontrol etmeni istiyorum. Bunu yaparken, McCook County ile bağlantısı olan, ABD'nin herhangi bir yerinde aranan kaçakların isimlerini de kontrol et."

"Samanlıkta iğne aramak gibi mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı. "Ayrıca, McCall'lar bugün okuldan sonra Mortimer'ların ahırına spreyl boya ile yazı yazdığı için oğullarını teslim etmezlerse, oraya gidip onlarla bir kez daha konuş."

"Bryce mi yaptı?" diye sordu, gözleri kırıştı.

"Louella onun köpeğini vurdu," diye cevapladı Hixon.

"Onların lanet ahırına yapacağım resim çok daha renkli olurdu, o pislikler *benim* köpeğimi vurdular," diye mırıldandı Hal.

Bets, Hal'e bakarak, "Kesinlikle" diye mırıldandı.

Hal, bunu kendisiyle paylaştığına şaşırılmış görünüyordu, ama Hix, yardımcısıyla dün yaptığı rahatsız edici konuşmanın

meyvesini verebileceğini düşündü.

Larry'ye dönerek, "Gidelim," dedi. "Seninle, patron," diye cevapladı Larry.
Ve yola çıktılar.

Hix ve Larry, Ranger Miller'ın yanında dururken, Cherry County adli tıp ekibi kamyoneti inceliyordu ki, Miller'ın cep telefonu çaldı.

Cep telefonunu cebinden çıkardı, arayanın Donna olduğunu gördü, telefonu açtı ve kulağına götürdü.

"Evet?" diye sordu.

"Kavanagh Becker bir pislik," diye cevapladı. Kavanagh Becker, onların metamfetamin satıcısı.

Hix bir nefes verdi ve "Ne?" diye sordu.

"Senin dışında kimseyle konuşmayacak," dedi Donna. "Yani sen ve sadece sen, sen ve destek için orada bulunan diğer yardımcın değil."

Blatt'ı bu pisliği ona bıraktığı için boğazlayabilirdi.

"Bu çabaya değeceğini gösteren herhangi bir işaret verdi mi?"

"Bilmiyorum. Onun pisliğin teki olduğunu düşünüyorum ama onunla poker oynamamak için tek nedenim bu değil."

Kahretsin.

"Bu iş hallolunca geri döneceğim ve bununla ilgileneceğim. Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Maalesef yok. Orada mı?"

Adli tıpçılardan biri ona doğru geliyordu, o da "Henüz değil, ama gitmem gerek" dedi.

"Tamam, Hix. Sonra görüşürüz." "Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattı ve telefonunu cebine geri koyarken çenesini adama doğru kaldırdı.

"Önce iyi haberler," diye başladı adam. Bu, kötü haberler de olduğu anlamına geliyordu.

Kahretsin.

"Söyle bakalım," dedi Hix.

"Adam vakumlamak için zaman bulamamış, bu yüzden saç, lifler ve çamur bulduk. Kurban kamyonetine iyi bakıyormuş, bu yüzden düzenli ama tertemiz değil. Bu, bazı şeyleri daraltabilir."

"Tamam, güzel, başka?" diye ısrar etti Hix.

"Açıkçası, kanı temizleyemedi ve bunu biliyordu çünkü denemedi. Ayrıca, kurbanın cep telefonu da orada. Paramparça olmuş ama onun modeli. Fazla bir şey değil ama en azından bu gizem çözüldü."

Hix başını salladı.

"Şimdi, kötü haber," dedi adam. "Her şey silinmiş. Direksiyon, gösterge paneli, kapı kolları, camlar, hatta dış kısım. Kaputtan bagaj kapağına kadar her şey Windex gibi bir şeyle silinmiş. İz bırakmamış. Parmak izi bile bulamadık."

"Siktir," dedi Larry.

"Larry," diye mırıldandı

Hix.

"Bence bu lanet bir an, Şerif," dedi adam, kendisi de sinirli bir ses tonuyla.

Hix ona başını salladı ve Larry'ye döndü. "Cep telefonundan, dostum. Faith'i ara, kocasının kamyonetinde pencere temizleyici şişesi olup olmadığını sor. Eğer yoksa, Bets'i ara ve Glossop ile Fort Robinson arasındaki tüm benzin istasyonları ve marketleri arayıp, son üç gün içinde beyaz Ford kamyonetli bir adamın cam temizleyici satın aldığını hatırlayan bir çalışan olup olmadığını sor."

Larry başını salladı ve uzaklaştı.

Hix, orman bekçisine baktı. "Bunu McCook'a çekilmesini ayarlayacağız."

"Senin işin başından aşkın, benim de çekici işi yapan bir kayınbiraderim var. Senin için bu işi halletmemi ister misin?" diye sordu Miller.

"Çok teşekkür ederim."

Miller başını salladı ve uzaklaştı.

Hix, adının John olduğunu artık çok iyi bildiği adli tıp uzmanına baktı.

"Bu pisliği bulduğumuzda, kutlama için kızartacağımız domuzun yanına gel, en sevdiğin şeyi hazırlayacağım."

"Cherry büyük bir ilçe, Şerif, ama ne kadar berbat bir soruşturma yürütürsek yürütelim, bir süredir bu kadar ilginç bir olay yaşamadığımızı söyleyebilirim. Bununla birlikte, domuz kızartması veya bir şişe içkiyi asla geri çevirme."

"Ben de," diye seslendi diğer adli tıp uzmanı Jay.

"Umarım bir sonraki aramamızda sana başka bir görev değil, o yemeğe ne zaman gelebileceğini söylemek için olur," diye cevapladı Hix.

"Ben de öyle, kardeşim," diye mırıldandı John, dönüp kamyonete doğru yürüdü. Larry geri döndü ve hemen, "Bets bu konuyla ilgileniyor," dedi.

"Tamam," dedi Hix, kamyonete bakarak.

"Sence parmak izleri sistemde kayıtlı olduğu için mi kamyoneti bu kadar titizlikle temizlemiş?" diye sordu Larry.

"Televizyonu olan veya okuyabilen herkes, öldürülen bir adama ait kamyonetteki parmak izlerinin, cesedini taşıdıkları ve sonra çaldıkları kamyoneti silmek için titiz davranacaklarını bilir."

"Evet," diye mırıldandı Larry.

"Biz çıkıyoruz," dedi Jay, John'la birlikte kamyonetten inerken. "Bir rapor alır almaz ararız."

"Teşekkürler," diye cevapladı Hix.

"Çekici geliyor," dedi Miller, onlara katılırken.

Hix dikkatini adama çevirdi. "Sana da teşekkürler, Ranger."

"O çöpün benim parkımda olduğunu bilmek beni rahatsız ediyor. Ama yine de, umarım bu onu yakalamaya bir adım daha yaklaşmanı sağlar," diye cevapladı Miller.

Hix de öyle umuyordu.

Larry, Bets ile birlikte Alliance'daki bir marketten gelen bir ipucunu araştırıyordu. Bir adam, eski model beyaz bir F150'nin içindeki bir adama bir şişe Windex sattığını söylemişti. Hix ise, cep telefonu çaldığında, Ram'ıyla metamfetamin satıcısının kalesine doğru yola çıkmıştı.

Telefonunu çıkardı, aramanın kız arkadaşından geldiğini gördü ve cevap verdi: "Merhaba tatlım. Nasılsın?"

"Kız arkadaşın mı var?" diye sordu Corinne suçlayıcı bir tonla.

Siktir.

"Cor..."

"Bir kız arkadaşın olduğuna inanamıyorum. Annemle bir ay önce ayrıldın... ay önce."

Hiç de bile.

"Corinne," diye homurdandı.

"Senin hayatına devam edeceğin ve bizim de seninle birlikte bunu yapmamız gerekeceği için hazırlıklı olmamız gerektiğini söylüyor," diye öfkeyle açıkladı Corinne.

Ama Hix karnında bir yanma hissetti.

"Kim?" diye sordu.

"Ne?" diye kızdı kızı. "Kim söyledi bunu?"

"Anne, baba, başka kim olabilir?" diye karşılık verdi. Hope.

Hope muhtemelen Bronco'sunun dün gece Greta'nın garajında olduğunu biliyordu ve intikam olarak kızına Greta ile görüştüğünü söylemişti.

"Mamie'ye söyledi mi?" diye sordu.

"Sadece bana ve Shaw'a. Mamie'nin üzülmesini istemiyor. Zaten Mamie dans dersinde. Bu arada, bunu bana değil de Shaw'a söylemen hiç hoş değil."

"Shaw'a söylemedim."

"O biliyordu ve anneme, *çocuklarına babaları* hakkında bir şey söylediğin için çok kızdı."

Hope için ne kadar kötü olsa da, bunu kabul etmişti ve şimdi de Hix'in onu bu durumdan kurtarmak için hiçbir şey yapmayacağını kabul etmişti.

"Bunu haftaya konuşuruz," dedi kızına.

"O zamana kadar onunla evlenecek misin?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Birincisi," diye tersledi, "babanla bu şekilde konuşamazsın. İkincisi, sakinleşip bu konuyu düşünmelisin. Annen ve ben bir aydır ayrı değiliz. Çok daha uzun süredir ayrı yaşıyoruz. Son olarak Corinne, bu konuyu haftaya konuşuruz."

"*Eminim Mamie'den sakladığın gibi benden de saklamamı istiyorsundur. benden sakladığın gibi saklamamı istiyorsun.*"

"Evet. Bu iyi olur," diye cevapladı. "Sana söyleyecek bir şey olsaydı sana söyleyecektim ve sana söylemek için doğru zaman geldiğinde yapardım. O zaman geldiğinde en azından kız kardeşine bunu yapmama izin verirsen sevinirim."

"Neyse, baba."

"Tekrar söylüyorum, benimle bu şekilde konuşma." O hiçbir şey söylemedi.

O da şöyle dedi: "Sana kızgınlım ama seni seviyorum ve şimdi gitmem gerek."

"Tamam, sonra görüşürüz *baba*."

"Baba" kelimesinin vurgulanmasını anlamadı ama sormayacaktı ve bunun bir önemi de yoktu. Kız telefonu kapattı.

Hix arabayı sürdü ve iki nedenden dolayı sevmediği bir şey yaptı; yeni olanı, yani kadınla konuşmak, en sevmediği şeydi.

Hope'u aradı.

İlk çalınıştta cevap verdi.

"*Beni* araman ne hoş," dedi alaycı bir şekilde selam olarak. Sanki bunu istememiş gibi.

En azından bir şey açıktı. Ona ihtiyacı olduğunda yanında olma isteği artık yoktu.

"Sana bittiğini söylemiştim."

"Evet, bunu hatırlıyorum Hix. Çok net hatırlıyorum."

"Bitmemiştik. Sen benim çocuklarımın annesisin. Bunu korumak ve hala paylaşabileceğimiz iyi bir şey bulmak için bir yol bulmaya niyetliydim. Ama şimdi, Hope, bitti."

Bir süre sessizlik oldu, sonra "Bu ne anlama geliyor?" dedi.

"Bu, sen benim çocuklarımın annesisin ve bir bakıma daima öyle kalacaksın demek. Cidden, kızlık soyadını geri almayı düşünmeni umuyorum."

Bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu, o da telefonun diğer ucunda bu şaşkınlığı hissetti. "Hixon, Shaw ve Corinne'e söylediğim için kızdıysan —"

"Evet, kızgıyım. Ve kızgınlığımın anlamı, son damlayı da döktüğün anlamına geliyor, Hope."

"O senin için o kadar mı önemli?" diye tersledi kadın.

"Hayır. Henüz değil. Ama çocuklarım önemli."

Bunun üzerine telefonu kapattı ve telefonu yolcu koltuğuna attı.

O, altı mil boyunca dört kez geri aradı. O, çitin girişinde duran, kemerinde bir telsiz ve bir SIG Sauer taşıyan adamı görmezden gelerek, devasa bir arazide bulunan uzun araba yoluna girdi.

Becker'ın geçen yıl, eskisi kadar büyük olmayan çiftlik evini yıkıp yerine inşa ettirdiği devasa, geniş çiftlik evine doğru sürdü.

Bunu yaptığında, telefonu tekrar çaldı ve yanına almak için telefonu eline almak zorunda olduğu için, arayanın Hope değil, Shaw olduğunu gördü.

Bu yüzden telefonu açtı.

"Maça hazırlanman gerekmiyor mu?" diye selamladı. "Evet, baba, ama konuşmamız gerek."

"Shaw, üzgünüm evlat, ama şu anda meşgulüm."

"Anlıyorum baba, ama çabuk konuşmam lazım çünkü koç beni telefonda görünce sinirlenecek. Sadece şunu söylemek istedim, Corinne sakinleşince onunla konuşacağım ve seninle tek başına yaşamamı düşünmeni istiyorum."

"Shaw..." "O bir

kaltak."

Lanet olsun. Onu savunmak zorundaydı. "Annen hakkında böyle konuşma."

"Tamam. Haklısın. Özür dilerim," diye her kelimeyi tek tek söyledi. "Hala sadece seninle yaşamayı konuşmak istiyorum."

"Sonra konuşuruz, Shaw. Sen de sakın ol, kız kardeşlerine iyi bak, bu akşam iyi bir maç çıkar ve konuşuruz, evlat. Söz veriyorum."

"Tamam, baba. Dikkatli ol, tamam mı?" "Her zaman."

Bağlantı koptu, Hix Ram'dan indi, kaputu dolaştı ve üstte duran, kemerinde de bir telsiz ve silah olan adama bakarak merdivenleri çıktı.

Hix'in botu en üst basamağa ulaştığında adam, "Bay Becker sizi bekliyor," dedi.

Bay Becker.

Sanki kibar bir toprak sahibiymiş gibi. Paha biçilemez.

Hix çenesini kaldırdı ve adam dönerek, binlerce dolarlık el oyması bir kapıyı açtı ve Hix'i içeriye geçirdi.

Hix etrafına bakmaya tenezzül etmedi. Hayatları mahveden bir adamın sahip olduğu zenginlik ve ihtişam onu hiç ilgilendirmiyordu. Onu ilgilendiren, önünde duran silahlı adamdı.

Bir koridordan geçip sol taraftaki bir kapıdan içeri girildi.

Kapıdan geçer geçmez, iyi döşenmiş bir çalışma odasına girdiğini fark etti. Becker, kollarını açmış, yüzünde geniş bir gülümsemeyle, sanki savaştan eve dönen sevgili oğluymuş gibi "Hixon!" diye bağırarak ona doğru ilerliyordu.

"Becker," diye cevapladı Hix, onu kısaca süzdü.

Uzun boylu. Sıska. Elli sekiz yaşında ama en fazla kırk beş gibi görünüyordu. Zengin bir çiftçi gibi görünmüyordu.

Saygın, işinde başarılı bir metamfetamin satıcısı iş adamı gibi de görünmüyordu (maalesef öyle biriydi).

Zamanı geçmiş, yaşlanan bir rock yıldızı gibi görünüyordu.

Soluk kot pantolon. Soluk rock konseri tişörtü (Mötley Crüe). Omuzlarına kadar uzanan, tuz ve karabiber rengi saçları.

Hix, Becker'ın Nebraska'nın manzarasına ve/veya müşterilerine uyum sağlamak mı istediğini, yoksa bir milyon dolardan fazla değeri olan bir evde yaşadığını bilmesini mi istediğini hiç bilmedi, ama Dansboro'nun dışındaki bir karavan parkında karavanda büyümüş olan köklerine sadık kalmıştı.

Becker'ın masasının arkasındaki sandalyede sanki oraya aitmiş gibi oturan kadına bakışı o kadar da kısa değildi.

Becker yaşlanan bir rockçıya benziyorsa, kadın da yaşlanan bir hayrana benziyordu. Onu görmek için yoğun bir inceleme gerekmiyordu, birkaç on yıl gençleştirilse, çok çekici bir kadın olacaktı. Ama hala kendine özen gösterdiği ve bir zamanlar muazzam olan güzelliğini elinden geldiğince koruduğu açıktı.

Ayrıca, onun kötü haber olduğunu anlamak için yoğun bir inceleme *ya da* Becker'a yakınlığı gerekmiyordu.

Gözleri ona keskin bir şekilde bakıyordu.

Dikkatini, üç metre uzakta duran ve Hix'in onu kucaklamayarak küçümsediğini düşünerek kızgınmış gibi davranan Becker'a çevirdi.

"Tebrikler mi?" diye sordu.

Becker ona yine gülünç derecede geniş bir gülümseme attı. "Bu Tawnee. Yeni sevgilim."

Elli sekiz yaşındaki bir adam, en az kırk yaşlarında bir kadını "yeni sevgilisi" olarak tanımlıyordu.

Ve yine.

Paha
biçilemez.

Hix sadece başını ona çevirdi ve çenesini eğdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, hanımefendi."

Nedense, Hix'in anlamadığı bir şakayı duymuş gibi ona gülümsedi ve onun dışarıda kalmasından hoşlandı.

"Şerif," diye mırıldandı.

Hix dudaklarını kıvrırmamak için kendini zor tuttu.

"Tawnee, Hixon, *Tawnee*," diye vurguladı Becker, sanki Hix onun kim olduğunu bilmeliymiş gibi, ve bu isimle, belki de yaşlanan bir hayranıydı. Ünlü bir hayranı. Belki de eski bir rock videosu yıldızı. "Tawnee Dare," diye devam etti Becker.

Hix hareketsiz kaldı.

"Bu yüzden buradasın, sadece sen, Hix," dedi Becker ve üzgün gibi davranarak. "Üzgünüm ama, genç bir çiftlik işçisinin en verimli çağında hayatını kaybetmesi ve ailesini dul bırakmasıyla ilgili bu korkunç hikaye hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama Tawnee seninle konuşmak istedi ve ben de bunu özel olarak yapmak isteyeceğini düşündüm."

"O bir ustabaşıydı," dedi Hix zorlukla.

"Ne dedin?" diye sordu Becker.

"Nathan Calloway. Çalıştığı çiftlikte ustabaşıydı."

"Vay canına, çok etkileyici," dedi Becker, ama sözlerini içten söylemiyor gibiydi.

"Ve ben onun hakkında konuşmak için buradayım." Tawnee Dare'e baktı, tabii ki onun soyadına, yılların sadece hafifçe soluklaştırdığı, ama hiç silemediği güzelliğine, Greta'nın annesine. "Üzgünüm, hanımefendi."

"Sana zaten söyledim," diye başladı Becker, "Bu *ustabaşı* hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama," üst vücudunu geriye doğru eğdi, bir kolunu beline doladı, diğer dirseğini ona dayadı ve çenesini kaldırdığı eline koydu, "sen Tawnee'nin kızı olduğun için, seninle birkaç kelime konuşmak istedi."

"Evet, Şerif," dedi Tawnee, Hix'in dikkatini çekerek. "Sanırım kızımın iyi bir kız olduğunu biliyorsun ve daha fazlasını öğrenmek için geri döneceksin, *ne kadar iyi olduğunu* biliyorsun. Ama kızımı koruduğum için, onun McCook'ta bağlantıları olduğunu da bilsen iyi olur. Ailesi var." Kızının yapabileceğinin tam tersi bir gülümsemeyle gülümsedi. Yüzünün geri kalanı ve gözleri hiç etkilenmedi. Sadece dudaklarının hareketiydi, anlamına yaklaşamadı bile. "Onu koruyan ailesi, biri onu becerebileceğini ve sonra da onu becerebileceğini düşünürse."

"Yani beni buraya çağırdın ki bana tehdit edebilesin," dedi adam ve kadın şok olmuş gibi davranarak kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, bunu yapmam. Zaten buna gerek de yok, sen benim kızımı mahvetmiyorsun."

Hix, Greta'nın annesinden Becker'a baktı. "Calloway hakkında bana verecek hiçbir şeyin yok. Burada olmam için hiçbir neden yok."

Becker, Hix'e yine kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Tawnee söylemesi gerekenleri söylediğine göre, sanmıyorum."

"Beni kandırdın," dedi Hix. "Bir daha söyler misin?" diye sordu Becker.

"Beni kandırdın."

Yaramazlığı bir anda kaybolan Becker, Hix'i dikkatle inceledi ve Hix'in tavrını okuyup çenesini kapalı tutacak kadar akıllıydı.

Aralarında neredeyse hiç temas olmamıştı. Blatt, Hix onun yardımcısıyken bunu böyle ayarlamıştı ve Hix şerif olduğunda da bunu miras almıştı. Becker onu gerçekten tanımıyordu. Bu nedenle Becker, onunla oyun oynamaması gerektiğini bilmiyordu.

Hix'in Blatt'in anlaşmasına uymaktan başka seçeneği olmadığı için, Becker Hix'in üzerine atlayabileceği bir sınır aşmadığı için, Hix'in sadece bir metamfetamin satıcısı ve onun sevgilisi eğlenmek için ona birkaç dostça olmayan sataşmada bulunacak biri olduğunu varsaymıştı.

"Arkadaşlar böyle şeyler yapmaz," diye Hix ona ders verdi. Becker tamamen iş moduna geçti.

"Şimdi, Drake..."

"Bunu bir düşün, Becker," diye emretti, Tawnee'ye döndü, belinden eğilerek sahte bir selam verdi ve işaret parmağını alnına dokundurup ona doğru çevirerek selamını tamamladı. "Bayan Dare. Memnun oldum."

Sonra topuklarını döndü ve odadan, evden çıkıp Ram'ına bindi.

Becker'ın arazisini geçip County Road 21'de ilerlerken cep telefonunu çıkardı ve Greta'yı aradı, gözleri saatte altıdan sonra olduğunu gördü.

"Merhaba, iyi zamanlama. Son müşterimle işim bitti, her şey yolunda mı?" diye selamladı.

"Yakında eve gelecek misin?" diye sordu.

"Evet. Erken bitecek misin? Bir şey alayım mı, yoksa yemek yapayım mı? Sadece söylemek için, saat sekizde Dew'a gitmem gerekiyor, ama belki biraz geciktirebilirim."

"Yarım saat sonra orada olurum."

"Tamam, Hix, ama her şey yolunda mı?"

"Orada olacağım. Yarım saat sonra."

Bu sefer tereddütlü bir şekilde "Tamam, Hix" dedi. "Görüşürüz, Greta."

"Evet, görüşürüz canım."

Hix telefonu kapattı ve arabaya bindi.

Onun garajına park etmedi.

Kaldırımı park etti.

Verandasına vardığında, Greta kapıyı açmıştı. Gözleri, ona gelmeden önce kaldırım kenarındaki Bronco'suna takılmıştı.

Kadın, Hix için fırtına kapısını iterek açtı ama Hix'in eli kapıya uzanır uzanmaz geri çekildi ve Hix içeri girerken gözlerini ondan ayırmadı.

Fırtına kapısı, iyi yağlanmış menteşelerle hızla kapandı. O, oyalanmadı.

"Annenle tanıştım," dedi ve kadının yüzündeki kanın çekilmesini izledi.

Yüz

ü. Oh evet.

"Bir suçluyla hiçbir şekilde bağlantım olamayacağını anlayabilirsin, Greta," diye bariz olanı ifade etti.

Kız başını salladı. "Hix, sabıkası var ama..." Elbette vardı.

"Bana söylemeliydin." "Bunun

gerekli olduğunu

düşünmedim..."

"Dew'de konuştuğumuz sırada. Bana seni becermeme izin verdiğin zamanlardan birinde. Kahvaltı sırasında. Annen, ilçede bilinen tek uyuşturucu satıcısının metresi. Bu benim bilmem gereken bir şey."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Hix, ben..."

"Şimdi beni kalesine çağırıyor, benimle dalga geçebileceğini düşünüyor, annen beni tehdit ederken orada durup gülümsüyor, sana iyi davranmadığımı söylüyor."

Ona doğru hareket edecekmiş gibi görünüyordu ve "Aman Tanrım, Hix, ben çok..." dedi.

"Bu iş bitti."

Donakaldı ve ağzını kapattı.

"Bunu yapamam," diye devam etti. "Yapmamalıydım. Başlamamalıydım. İşler çok çabuk karmaşıklaşıyor, ama Greta, bebeğim, itiraf etmeliyim ki, Hope'un tüm saçmalıklarına rağmen, sen en kötüsüsün."

Ağzını yeterince açarak, "Biz...?" diye başladı.

"Hayır." Başını salladı. "Hayır. Annen, o gerçek bir mücevher, Greta.

Tam bir hanımefendi."

"Tanrım," diye fısıldadı, ifade dolu yüzü dehşetle doldu. Evet, tabii.

O biliyordu.

Başından beri

biliyordu. Siktir et

onu.

"Beni bundan kurtarabilirdin," dedi ona. "En azından bana haber verebilirdin, böylece o kadar gafil avlanmazdım. Oraya girdim, hiçbir fikrim yoktu. Sadece bir pislik ve onun sevgilisi için eğlenceli bir akşamdı."

Kız yüzünü buruşturdu.

"Evet, öyle oldu," diye tersledi. "Çok
üzgünüm, Hix. Bırak da..."

"Ben de üzgünüm, Greta. Ama artık biliyorum, bu yüzden işler çok karışmadan
çözebilirim."

Ne demek istediğini açıklamak için, Hix ön kapının sadece bir adım
ötesindeydi, bu yüzden sadece dönüp kapıyı açmak için kolu tutması yeterliydi.

Omzunun üzerinden ona baktı.

"Kendine iyi bak derdim, ama bunu yapacak bir ordun olduğu açıkça belli, o
yüzden rahatsız etmeyeceğim."

Ona bunu verdi.

Sonra kapıdan çıktı.

Greta

Elimde telefonumla ön kapımın yanındaki yere oturdum ve onu aradım.

"Merhaba, sevgili kızım," dedi annem neşeyle. Tanrım, ondan nefret
ediyordum.

Nefret ediyordum.

"O benim başıma gelen en güzel şeydi," diye fısıldadım. "Üzgünüm,
kızım, annen seni duyamıyor," diye şarkı söyler gibi konuştu.

"Keith'ten daha iyiydi."

"Öyle mi?" diye sordu mutlu bir
şekilde. "Evet," dedim.

"Görünüşe göre birisi annesinin kablo TV faturasını ödemeliymiş."

"Aslında bana öyle geliyor ki, biri kendine şeker babası bulmuş," diye cevap
verdim.

"Greta, Greta, Greta," sahte bir hayal kırıklığıyla mırıldandı. "Beni hiç
dinlemiyorsun. Sana daha önce defalarca söylediğim gibi, bir kız *tüm* kozlarını
oynamalı."

"Bunu unut." "Ne
dedin?"

"Bunu unut," diye tekrarladım.

"Hmm..." Düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra, "Belki de istemiyorumdur"
dedi.

"Sen benim için öldün."

"Şimdi de drama başladı," dedi annem abartılı bir öfkeyle. "Andy için sen öldün."

Bu beni susturdu.

"Zaten aradım," diye bilgilendirdim onu. "Seni ziyaretçi listesinden çıkardım. Sunnydown'da onu görmeye çalışırsan, polisi arayacaklar."

"Yani Şerif Drake peşimden gelecek mi sanıyorsun?" diye alay etti.

"Bugün ona yaptıklarından sonra, bundan büyük zevk alacağını düşünüyorum."

Onu açıkça azarlamıştı, bunu zaten biliyordum, ama sesinin tonu kötü ve tehditkar olduğu için bunu bana da hissettirdi.

"Beni oğlumdan uzak tutabileceğini mi

sanıyorsun..." Oğlu mu?

O hiçbir zaman *onun oğlu*

olmamıştı. Onunla ilişkimi

kestim.

"Sen benim için öldün. Andy için de öldün. Terör saltanatın sona erdi anne. Çoktan sona ermeliydi. Umarım bu seferki uzun sürer, çünkü sürmezse, sen... bittin... *mahvoldun*."

O "Greta" diye bağırırken nefesimi tuttum.

"Hoşça kal anne."

Telefonu kapattım.

Sonra onun aramalarını engelledim.

Hixon'ın sözleri beynimi işgal etti.

Hayır, tatlım, tüm bunlar gerçekten çok basit.

"Sanırım yanılmışsın," diye kararan odaya mırıldandım. Ve o anda, sessizce ağlamaya başladım.

THIRTEEN

Son Damla

Hixon

"KAN CALLOWAY'E AİT, sürpriz değil," adli tıp uzmanı John ertesi sabah Hix'e telefonda söyledi. "Lifler, halı, Larry ile konuştum, Faith Calloway'in evinde gördüklerine göre, oradan geliyorlar. Ayrıca, kontrol edebilmemiz için örnek alacağını söyledi."

John durakladığında Hix, "Tamam," diye mırıldandı.

"Tüyler," diye devam etti John, "muhtemelen Nat'e ait gibi görünen birkaç tane ve sürücü ve yolcu tarafında bulduğumuz yedi tane uzun, açık kahverengi tüy var. Larry bunların karısına ait olabileceğini söylüyor, ancak karısının saçlarını boyattığını düşünüyor ve biz bunların boyanmadığını biliyoruz, ama yine de test etmeliyiz. Son olarak, Hix, bildiğini biliyorum ama hatırlatmak zorunda kalmak çok kötü, DNA testi yapmak haftalar sürer, aktif bir soruşturmada bile. Bazen aylar sürer. Bu, senin soruşturmanın geldiği noktada çok önemli olduğu için, ne yapabileceğime bakacağım ama herkesin testleri çok önemli. Önerim, bütçende özel testler yaptırmak için ilçe parası olup olmadığına bakman. Çok daha hızlı olur."

"Örnekleri almak için bir yardımcımı göndereceğim," diye cevapladı Hix. "Bets olacak. Onunla tanışmıştın. Elizabeth Rowe. Bugün bir ara orada olacak."

"Anladım. Marketlerde bir şey bulabildin mi?" diye sordu John.

"Belki. Bugün Alliance'a bir çizim sanatçısı göndereceğim. Adam gördüğü kişinin sadece gergin değil, aynı zamanda uzun, açık kahverengi saçları olduğunu bildirdiği için bu işi hızlandıracam."

"Harika, umarım bu pisliği yakalarsınız," diye mırıldandı John.

"Evet," diye cevapladı Hix. Bullpen'den gelen bir şey gözlerini o yöne çevirdi ve ne olduğunu gördüğünde çenesini sıktı. "Gitmeliyim. Seni haberdar ederiz."

"Harika, teşekkürler kardeşim."

Lou kapıya doğru yürürken, Bets de onun peşinden giderken bağlantı koptu.

McCook County Şerif Departmanı'nda cumartesi günü için yoğun bir gündü ve bunun nedeni sadece o ve tüm yardımcılarının katili yakalamak için fazla mesai yapmaları değildi.

"Üzgünüm patron, denedim..." diye başladı Bets.

"Sorun değil, Bets," dedi, gözleri Lou'ya bakarken, yardımcısına döndü. "Madem buradasın, bugün Cherry'ye gidip adli tıp örneklerini alman gerekiyor."

"Dün Larry ile Alliance'a giderken, diğer davayla ilgilenme fırsatım olmadı ve onlar da gelmediler," diye cevapladı.

"Önce Cherry."

O başını salladı, Lou'ya bir bakış attı ve çıktı.

Hix masasından kalkmadan Lou'ya şöyle dedi: "Bu boktan iş benim ofisime girmeyecek."

"Göreceksin," dedi kadın sessizce.

"Lou, cidden, bence sen de farkındasın..."

"Dün gece hayatının en büyük hatasını yaptığını göreceksin
lanet olası hayatında yaptığın en büyük hatayı yaptığını göreceksin."

Hix çenesini kapattı.

Kadın dönüp gitmek için arkasını döndü ve Hix, hayal kırıklığını hafifletmek için derin bir nefes almaya başladı ama kadın geri döndüğünde yarıda kaldı.

Yüzündeki ifadeyi beğenmedi. Daha önce gördüğü sinirli hayal kırıklığından daha kötüydü.

Bu yüzden kendini hazırladı.

"Bir ev aradığımı duydum," dedi kadın. Hix cevap vermedi.

"Muhtemelen amcanın sana bıraktığı mirası kullanacaksın." Hix dikkatini verdi.

Bu, birinin bunu ikinci kez söylediği zamandı.

Kız başını salladı ve sonunda, ipin ucunda tuttuğu kontrolünü kaybetti.

"Zavallı, aptal, *aptal* Hope," diye tükürdü. Ve bununla birlikte, öfkeyle dışarı çıktı.

Adam onun gidişini izlemedi.

Cep telefonunu aldı, Son Aramalar'a gitti, aradığı isme dokundu ve telefonu kulağına götürdü.

Greta tereddütlü bir şekilde cevap verdi. "Selam."

"Bizim işimiz bitti. Benim ofisime gelme. Hayatımda hiç yerin yok. Bir dahaki sefere ağzını açtığında, Greta, bunu onlara da söyle."

"Lou," diye mırıldandı.

"Evet," diye cevapladı.

"Dinle, Hix, onun..." "Söylemem gerekeni söyledim."

Sessizlik oldu ve sonra, "Evet, bu konuda iyisin." diye ekledi.

Sormamalıydı. Bilmek bile istemiyordu. Yine de sordu, "Bu sözün anlamı ne?"

"Konuşmakta iyisin ama dinlemekte pek iyi değilsin demek. Hayatım boyunca hiç bu kadar kesilmedim. Ama mesele o değil. Mesele tamamen sen. Sen kıl payı kurtulduğunu düşünüyorsun, ben ise belki de kurtulmanın ben olduğumu anlıyorum."

"O zaman ikimiz de durumdan memnunuz," dedi keskin bir sesle. "Evet, öyleyiz. Hoşça kal, Şerif."

Veda etmek istedi ama hat kesikti.

Hix telefonunu yere attı, kalktı ve ofisinden çıktı, garip bir şekilde Hal'le konuşan Donna'ya seslendi, sanki ondan nefret etmiyormuş gibi.

Donna başını ona doğru çevirdi. "Evet, Hix."

"Bir saniye, seni ofisimde görmek istiyorum." Kız başını salladı. "Bir dakika verin."

Çenesini kaldırdı ve ofisine geri döndü. Telefonuna gitti, onu kaptı ve Larry'yi aradı. "Selam patron," Larry cevapladı.

"Sanatçıyı almaya gidiyor musun?" diye sordu Hix.

"Evet."

"Farları kullan. John aradı. Kimyasal işlem görmemiş uzun, açık kahverengi saçlar bulmuşlar. Bets, örnek almak için Cherry'ye gidiyor. Özel DNA testleri yapmak için bütçeden para ayırıyoruz. O çizimi istiyorum ve hemen istiyorum. Anladın mı?"

"Tabii ki. Işıkları aç, Hix."

Larry'ye söylemesi gerekenlerin ortasındaiken Donna içeri girdi ve Larry anladığını onayladıktan sonra hızlıca telefonu kapattı.

"Kapıyı kapatır mısın?" dedi Donna'ya.

Donna kapıyı kapattı, ona döndü ve "Yüzünden ne düşündüğünü anlayamıyorum" dedi. "Bu kişisel bir konu. İşle ilgili değil" dedi.

"Uh-oh," diye mırıldandı Donna.

Yapacak işleri vardı, bu yüzden bu konuda gereğinden fazla zaman kaybetmeyecekti.

"İki kez, insanlar bana amcamın mirasından bahsettiler..." dedi, Donna'nın gerginleştğini fark edince sözünü kesip, yüzünü ifadesiz hale getirdi. "Söyle bana," diye ısrar etti.

"Hixon, bence bunu bira içerken konuşmalıyız."

"Hope ve benim aramda olanları kimseye anlatmayacağınızı söylemişsiniz," diye hatırlattı. "Anlatmadığınız başka bir şey daha mı var?"

"Hix, cidden, bira," diye cevapladı.

Masasının önüne dikildi ve gözlerinin içine baktı.

Kadın derin bir nefes aldı, ona doğru yürüdü, masanın önündeki sandalyelerden birinin arkasına elini koydu ve sessizce, "Sana söylediğimde, neden tüm bunların unutulacağını düşündüğümüzü anlayacağını düşünüyorum," dedi.

"Söyle," diye tekrarladı.

"Yüzükle ilgiliydi."

Hix gözlerini kapattı ve başını salladı.

Gözlerini açtı ve "Tekrar söyler misin?" diye sordu.

"Yirminci yıl dönümü yüzüğü."

Hix vücudunun taşa dönüştüğünü hissetti.

"O, senin... Sanırım o, senin..." "Pes edeceğini düşündü," diye fısıldadı.

O anda gördü, Hope'un o lanet masanın üzerinde, masadaki evrakların ve avukatlarının huzurunda ona baktığı gibi ona baktığını.

O anda anladı, o imzayı attıktan sonra başını kaldırdığında, onun şoktan neredeyse felç olmuş gibi görüldüğünü.

Şimdi anladı, masadan ayrıldıktan bir saat sonra onu aramaya başladığını, konuşmak için yalvardığını.

Biliyorsun, Hixon, biliyorsun.

Mirasını aldıktan sonra, yirminci yıldönümlerinde ona o yüzüğü almasını istemişti, gülümseyerek, heyecanla, katalogdaki fotoğrafını göstererek.

O ise sadece fiyatını görmüş ve çocuklarını üniversiteye göndermek üzereyken ona bu kadar pahalı bir şey almasını önerdiği için gülmesini tutamadığını itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Ayrıca, belki de bu doğru bir tepki değildi, bunu da kabul ediyordu.

Bununla birlikte, o gülmeyi bitirdiğinde karısı titrek bir gülümsemeyle ona baktı, bu yüzden karısının onun durumunu, ikisinin de olması gerektiğini düşündüğü durumu anladığını düşündü.

Ve ışığı gördü.

Tabii ki, anlamamıştı.

Ama hayatında hiç, karısının bir yüzük için savaş açacağını düşünmezdi. Evliliklerini mahvedecek bir savaş.

Ve onunla geçirdiği hayatında, onun bu kadar aşağılık ve bencil bir şey yapacak bir kadın olduğunu hiç düşünmemişti.

"Hixon, bir an bile olsa bunu gerçekten yapacağını düşünseydim, bir şey söylerdim," diye Donna hemen onu teselli etti. "Ve sonra bunu yaptığında, düşündüm ki... Biliyorum bu beni ilgilendirmezdi, ama onsuz daha iyi olacağını düşündüm."

"Bu senin işin değildi."

Onun kendisini dikkatle izlediğini gördü.

"Bana bunu söylemek senin görevin değildi," diye açıkladı. "Bu onun göreviydi."

"Lou'nun burada olduğunu gördüm, bir şey söyleyen o muydu?" diye sordu, sinirlenmeye başlayan bir ifadeyle.

Adam başını salladı. "Bu konu burada kapanıyor."

Gözleri keskinleşti. "Greta'yla görüşüyorsun, öyle mi? Her şey yolunda mı?" "Bitti."

Kadın biraz geri çekildi ve "Tamam" diye mırıldandı.

"Bu konu burada bitiyor, Donna. Lou buraya geliyor. Greta ile olanlar. Hope'un saçmalıkları. Her şey bitti. Hayat artık eskisi gibi, ama artık Hope'tan kurtulduğuma gerçekten ve kesinlikle eminim. Greta, senin tanıdığın Greta. Lou sadece iyi bir arkadaş ve sakınlaşacaktır. Nat Calloway'i öldüren kişiyi hapse attık, her şey normale dönecek."

"Tamam, Hix," diye şüpheyi kabul etti.

"Bana söylediğin için kızgın değilim," diye onu teselli etti. "Benden sakladığın için kızgın değilim. Hayatımın neredeyse yarısını birlikte geçirdiğim kadını bu kadar kolay unutabildiğin için biraz rahatsızlık duyuyorum, o kadar."

"Evet," dedi kadın sessizce.

"Aynen öyle."

"Tamam, Hixon."

"Bu gece bira içmek fena olmaz, balıktan kurtulabilirsin."

Ona gülümsedi.

"Herb'ü arayıp Larry'den nöbeti devralmasını isteyeceğim. Sonra Toast ve Tommy'yi arayacağım ve birimiz seni alıp seni mahvedecek."

Bu olmayacaktı.

Ama istediği kadar içip, nöbeti devralmak veya araba kullanmak konusunda endişelenmemek onu mutlu edecekti.

"Teşekkürler, Donna."

Gözleri şefkatle doldu. "Üzgünüm, Hix."

"Sorun da bu," diye cevapladı. "Artık değilim." "Sağlıklı," diye mırıldandı. "İyileşiyorsun."

"Evet."

"İyi."

Adam başını salladı.

Kadın ona belirsiz bir gülümseme attı, uzun uzun baktı. Sonra dışarı çıktı.

Adam onun gidişini izledi ve Greta'nın kuaför dedikoduları yoluyla yüzükten haberi olup olmadığını merak etti.

Sonra, neden ilk olarak bunu merak ettiğini düşündü.

Dün gece hayatının en büyük hatasını yaptığını göreceksin.

Zihnini Tawnee Dare'e odakladı ve Lou'nun sözlerinin doğruluğundan şüphe etmek istedi.

Ama lanet olsun, dairesine döndükten sonra, Greta'ya sert çıktıktan sonra, birasının ilk yarısını içtikten sonra, o şüpheyi hissetmeye başlamıştı.

Önemli değildi.

Bulması gereken bir katil vardı ve görüştüğü kadın, ilçedeki tek bilinen suçluyla doğrudan bağlantılıydı.

Yani evet.

Önemli değildi.

En kötüsü, kendine bunu söyleyebilmesiydi. Ama içinden gelen o rahatsızlık, onu rahatsız etmeye devam ediyordu.

"Patron."

Hix, sanatçının çizdiği, birçok erkeğe benzeyen ama yüzünde çok sayıda çizgi ve uzun saçları olan bir adamın resmini bilgisayarından kaldırdı.

Fazla bir şey yoktu. Ama yine de, büyük bir kasabadaki bir market çalışanı pek çok insan görürdü, bu yüzden hiç yoktan iyiydi.

Bu da bir şey olduğu anlamına geliyordu. Ve şimdi Hal kapısında duruyordu.

"Evet?"

"Gemini Jones sizi görmeye geldi."

Kahretsin.

Greta.

"Calloway davasıyla ilgili bir şey bulmuş olabileceğini söylüyor," diye devam etti Hal.

Şaşkınlıkla Hix pencerelere baktı, Jones'un Hal'in masasının yanında durduğunu gördü, sonra tekrar Hal'e baktı.

"Onu içeri alır mısınız?"

"Tabii ki," dedi Hal, kapıdan çıktı ve Hix bilgisayarındaki e-postayı kapattı, açtığı her şeyi simge durumuna küçülttü, ayağa kalktı ve Hal Gemini'yi içeri getirdiğinde beyaz tahtayı çevirmişti.

"Teşekkürler, Hal," dedi ve Gemini'ye doğru elini uzatarak yaklaştı. "Gemini."

"Hix mi, yoksa artık Şerif mi demeliyim?" diye sordu, dudaklarını yukarı kıvrarak ve Hix'in elini sıkıca sıkarak.

"Hix yeter."

Adam pantolon ve gömlek giymişti, kravatı yoktu ama şık görünüyordu, bu Dew Drop'tan ve Nebraska'nın kırsalından çıkmış olsa bile onun tarzıydı.

Ellerini bıraktılar ama Hix elini kaldırık tuttu ve sandalyeleri işaret etti. "Otur."

Gemini bir sandalyeye oturdu. Hix masasının arkasına geçti. Oturdu, Gemini çoktan oturmuştu.

"Kahve ister misin?" diye sordu Hix. "Yoksa neden burada olduğunu anlatmak mı istersin?"

"İkimizin de meşgul olduğunu biliyorum, o yüzden hemen konuya girelim, olur mu?" Hix başını salladı.

Gemini konuya girdi.

"Pazartesi akşamı McCook'ta annesini ziyaret etmek için Grant County'den geçmek zorunda kalan genç bir kadın tanıyorum."

Hix boynunun gerildiğini hissetti. Gemini konuşmaya devam etti.

"Anlayacağın üzere, annesi haberler yayılmaya başladığında Rehber'in web sitesini okumuş ve okuduklarını kızına anlatmış. Kız da annesine bir şey söylemiş. Ve ikisi de ahlaki ikilemelerini hemen fark etmişler."

"Gemini, lütfen bana doğrudan söyle," dedi Hix, sakın bir sesle konuşarak sabrını korumaya çalışarak.

"Tamam, Hix, bak, sorun şu ki, bu kız şartlı tahliye edilmiş ve bu şartlı tahliye, Kansas'ta bulunan yerel bölgesini terk etmemesi de dahil olmak üzere çeşitli koşullara bağlı. Yani górdüklerini anlatırsa, gösterdiği tüm iyi davranışlara zarar verebilir. Ve doğru yolu bulmaya çalıştığı için bu çok yazık olur."

"Nathan Calloway'ın şiddetli bir şekilde öldürüldüğüne tanık olduysa ve bunu saklıyorsa..." diye başladı Hix.

Gemini başını salladı. "Hayır. Ama beyaz bir kamyonetle 56 numaralı yolda yürüyen bir adamın yanında durduğunu górdü. O adamın pek iyi görünmediğini, serseri, vagabond olduğunu söylüyor. Kamyonet, arkasındaki çiftlikten çıktıktan sonra birkaç mil boyunca onu takip etti. Yoldaki adam yaklaşan arabaları górdü, elini kaldırarak onları durdurmaya çalıştı, o ise arabayla geçip gitti. Arka aynasından kamyonetin yavaşlayıp durduğunu górdü."

Tanrım.

Bir tanıkları vardı.

"Kadın ifade vermeli ve robot resme bakmalı." "Hix..."

"Onun sadece annesini görmek için burada olduğunu garanti edersen, şartlı tahliye memuruyla şahsen konuşurum."

"Annesi şeker hastası, bir kriz geçirdi. şimdi iyi ama birbirlerini görmeyeli uzun zaman oldu ve ziyaret etmek için riski göze almaya değer olduğunu düşündü. Evet, Hix, seni temin ederim ki buraya annesini görmeye geldi." İki elini kaldırdı ve indirdi. "O iyi bir çocuk. Aptalca kararlar veriyor ve buna layık olmayan insanlarla vakit geçiriyor. Ama bu konuda akıllanmaya çalışıyor ve bunun doğru yol olduğunu öğreten çok ağır bir ders aldı. Doğru olanı yaparsa, ortaya çıkarsa, bu ona zarar verebilir, bu çok kötü şeylerin katalizörü olabilir."

"Elimizdeki çizimi basacağım. Size vereceğim. Eğer gördüğü kişi Calloway'i durduran kişiye benziyorsa, lütfen bana bunu onaylayın. Ama gelip ifade vermeye razı olursa, sistemin içine tekrar girmesini engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Hatta oraya gidip şartlı tahliye memuruyla kendim konuşurum. Ve bu çizimi iyileştirebilirse, annesine çiçek alırım."

Gemini gülümsedi. "Çizimi alacağım."

Hix bilgisayarına döndü ve yazdırmaya ayarladı.

Baskı yaparken Gemini'ye baktı. "Calloway'in kenara çektiğini söyledi, ona göre bu iyi bir samaritanlık örneği miydi?"

Gemini başını salladı.

"Yoldaki bu adam yalnız mıydı?" diye ısrar etti Hix.

Gemini tekrar başını salladı. "Yalnızdı. Uzun boyluydu. Kaslıydı. Kirli giysileri vardı. Bitkin görünüyordu. Güneş yanığı vardı. Derisi buruşuktu. Sırtında kanvas bir çanta taşıyordu. Kadın, kendisinin durmayacağını söyledi, ama aynı zamanda, onları geçtiği sırada, Tanrı'nın iyi olduğunu, o kamyonetteki adam gibi iyilik yapma nezaketine sahip insanlar yarattığını düşündüğünü söyledi."

Onun sözleri üzerine Hix, kollarını kaldırıp dirseklerini masanın kenarına koymaktan, parmaklarını birbirine bağlayıp alnını onlara dayamaktan kendini alamadı, çünkü bu ifadenin gerçekleşmemesi çok ağır bir yük oluştuyordu.

"Biliyorum," dedi Gemini sessizce. "Böyle şeyler inancını sınıyor. O genç adamı oraya koymak. Kızımı kötü bir duruma sokmak. Bir iyilik eyleminin, çaresizlik ya da hatta deliliğe yol açan bir eyleme dönüşmesi, nasıl bu kadar çok hayatı bir tsunami gibi parçalayabilir?"

Hix alnını kaldırdı, çenesini ellerine dayadı ve ona hafif bir ifadeyle cevap verdi.

"Evet." Geriye yaslandı ve kollarını koltuğun kollarına dayadı. "Sana başka bir şey söyledi mi?"

Gemini başını salladı ama "Sadece giydiği şeyler. Kot pantolon, yıpranmış kanvas ceket, dışarısı sıcak olmasına rağmen, uzun kahverengi saçlar." dedi.

Ve şüphelileri belliydi. Sadece o pisliği bulmaları gerekiyordu.

Arkasındaki kredenzanın üzerindeki yazıcıya döndü, eskizi aldı ve ayağa kalktı, masanın etrafından dolaşarak Gemini'nin de koltuğundan kalkıp ayakta durduğu yere gitti.

Ona çizimi uzattı. "Umarım doğru olanı yapar ve eğer yaparsa, ona karşı doğru davranacağıma dair sana tekrar söz veriyorum."

"Charity iyi bir çocuk, doğru olanı yapacaktır," diye cevapladı Gemini, kasıtlı olarak bir isim vererek.

O da gelecekti.

Hix rahatlamaktan ulumak istedi.

"Eğer yapmazsa," diye devam etti Gemini, "onu dövmek için peşine düşecek annesinden kaçmak için daha fazla kanun çiğnemek zorunda kalacak."

Ve geri kalanı buydu.

Annesi bu ikilemi çoktan çözmüştü. Charity her zaman gelmişti. Gemini sadece, onun bunu güvenli bir şekilde yapabilmesi için anlaşılmayı sağlamak için ilk adım atmıştı.

Hix, bu sefer Gemini'nin yaptığı gibi ve neden yaptığı gibi, en ufak bir rahatsızlık duymadan ona küçük bir gülümseme attı.

Gemini eskizi kaldırdı. "Sizinle iletişime geçeceğim."

Hix, masasının dış kenarındaki kartlıkta bulunan bir kartı aldı ve Gemini'ye verdi. "Kartım. Doğrudan ara."

Gemini de kartı aldı, gülümsedi ve dışarı çıktı.

Hal ve Donna, Hix kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce ofisine girmişlerdi.

"O neydi?" diye sordu Donna.

"Calloway'in uzun kahverengi saçlı bir serseri için kenara çektiğini gören olası bir görgü tanığı."

"*Evet, harika,*" diye Hal heyecanla fısıldadı.

"Çizim berbat, ama Larry geri dönüp taradığında, düzgün bir kopyasını alalım, hemen yayınlayalım. Bu tanık ortaya çıkarsa, yakında bazı pürüzleri gidermiş olabiliriz. Bunun için dua edin," dedi Hix.

"Hemen hallederiz," diye cevapladı Donna.

"Omaha, Lincoln ve daha büyük şehirlerdeki evsiz barınaklarıyla iletişime geçmenizi istiyorum. Tanımlamayı e-postayla göndereceğim. Saç, yüz ve kıyafet bilgimiz var. Ayrıca büyük bir spor çantası taşıyordu. Market çalışanı, adamın yaşının 40 ile 60 arasında olabileceğini söyledi. Gemini'nin tanığının onun derisinin buruşuk ve bitkin olduğunu söylediğini görünce, neden bu aralığı verdiğini anladım. Barınaklarda, bir süredir ortalarda görünmeyen düzenli müşteriler olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Onu da halledeceğiz," dedi Hal ve dışarı çıktı.

"Onu yakalayabilecek miyiz?" diye sordu Donna.

"Kaçmak için günlerce vakti ve bunu yapmak için aracı vardı, ama sadece birkaç yüz mil gidebildi. Market çalışanı onun gergin olduğunu söylüyor. Tanık, onun için durmayacağı bir adam olduğunu söylüyor, ama Calloway'in bunu yaptığını gördüğünde, Tanrı'nın bunu yapacak bir adam yarattığına sevindiğini söylüyor. Yine de, adam bir şekilde silah bulmuş ve kamyoneti temizleyecek kadar akıllıymış. Her ne olursa olsun, bir adama iki kurşun sıkmaktan daha fazlasını yapamayacak kadar zihni çalışmayan biri olduğunu düşünüyorum. Bu bizim lehimize olabilir. Ya da bizi tamamen mahvedebilir."

Kadın başını salladı. "O sığınakları araştıracağım."

Hix de başını salladı, masasının etrafından dolaştı ve anında sinirlendi.

Bunu yaptı çünkü ilk düşüncesi, onların kendisine yaklaştığıydı, bu yüzden Hix dün, önceki gün ve kesinlikle ondan önceki günden çok daha iyi bir durumdaydı.

Ve bunu Greta ile paylaşamıyordu.

"Bunu nasıl oynayacaklarını biliyorsun, Bryce."

Öğleden sonra geç saatlerdi ve Bryce McCall ile anne babası ofisindeydi. Bryce bir sandalyede, annesi diğer sandalyede, babası ise oğlunun sandalyesinin arkasında duruyordu.

Onu getirmişlerdi.

"Aptalcaydı, biliyorum," diye mırıldandı on dört yaşındaki çocuk. "Annem ve babam zaten bana kızdılar."

"Eminim öyledir," dedi Hix. "Ve çoğu insan mantığı dinler. Mortimer ailesi dinlemez."

Bryce başını eğdi, ayağını yerde sürükledi ve fısıldayarak, "O benim köpeğimi vurdu," dedi.

"Öyle yaptı."

Bryce gözlerini Hix'e kaldırdı.

Hix onun bakışlarını karşıladı ve devam etti.

"Bu kasaba, önemli olan şeylerin ne olduğunu çirkin bir şekilde hatırlatılmış durumda. Eğer onlara bir özür mektubu yazarsan, ben onlara götürürüm ve bu konuyu daha fazla uzatmayacağımı söylerim. Özür dilersen, hatanı anladığını ve pişman olduğunu kabul ederim. Bu, yaptığını veya herhangi bir şekilde vandalizmi hoş gördüğüm anlamına gelmez, Bryce," diye uyardı, çocuğun başını sallamasını bekledi ve devam etti. "Ancak, hafifletici koşulların aşırı derecesini göz önünde bulundurursak, tepkin doğru veya haklı olmasa da, anlaşılabilir bir tepkiydi."

"Evet," diye fısıldadı çocuk. "Ve ben tamamen ev hapsiyim, yani zaten bir nevi hapisteyim."

Hix gülümsemesini bastırdı ve devam etti, "Elbette bunu zorlayabilirler. Bu onların hakkı. Ama bunu sivil mahkemede yapmak zorundalar. Ben hiçbir şeyi zorlamayacağım. Bununla bir sorunları varsa, bir sonraki seçimde rakibime oy verebilirler."

Bryce sırtıttı. "O zaman oy kullanacak yaşta olmayacağım, ne yazık." "Evet, evlat. Ne yazık," diye mırıldandı Hix.

Kapı açıldı ve Larry, elini kapı koluna koyarak üst vücudunu içeriye doğru eğdi.

"Üzgünüm, Şerif... Millet, bölmek istemem ama söylemeliyim," bakışları Hix'e sabitlendi, "Kavanagh Becker sizi görmeye geldi."

Hix başını çevirip pencereden dışarı baktı ve Becker ile adamlarından birinin, resepsiyonun yanındaki Nebraska otlaklarının resminin üzerine boyanmış şerif arması duvar resmini incelediğini gördü.

Hix dudaklarının inceldiğini hissetti ve çenesini Larry'ye doğru kaldırdı.

"Teşekkürler, Larry." "Sorun değil." Larry'nin bakışları odayı taradı ve mırıldandı,

"Tekrar özür dilerim," diyerek kapıdan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Zaten işimiz bitti galiba," dedi Hix, ayağa kalkıp masasının etrafında dolaşmaya başladı.

Bryce'ın elini sıktı. Annesi ona sarılmak için can atarken, o sıkıca tutunup kollarını kilitlemek zorunda kaldı. Bryce'ın babası kolunu sıkıca sıktığında omzunun neredeyse çıkacağını hissetti ve adam sırtına vurduğunda moraracağını anladı.

Onları kapıya kadar geçirdi, sonra pencereden dışarı baktı ve Larry'ye el işareti yaptı.

Becker içeri girdiğinde, sadece bir buçuk metre içeride, kapıya dönük, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu.

"Kapıyı kapatmana gerek yok Larry, uzun süre kalmayacak," dedi yardımcısına.

"Tamam, patron," diye cevapladı Larry ve ortadan kayboldu.

"Bir dakikan var," dedi Hix, birkaç adım attıktan sonra duran Becker'a, çünkü daha fazla ilerleyemezdi ya da daha fazla hoş karşılanmazdı.

"Görünüşe göre, dün ziyaretiniz sırasında işler benim istediğim gibi gitmemiş."

Konuşmayı bitirdiğinde, Hix, "Elli saniyen var," diye hatırlattı. "Drake," diye tersledi Becker.

"Kırk beş saniye."

"Sadece bir şakaydı," dedi Becker. "Tawnee ve kızı böyle davranırlar. Birbirlerini alt etmek için. Aslında seni tehdit etmiyordu. Ama kızı için endişeleniyor. Görünüşe göre Greta'nın son erkek arkadaşı, Tawnee'nin hoşuna gitmeyen bir şekilde ilişkilerini bitirmiş. Bir annenin, kızının başka bir erkek bulması ve onunla ilgili endişelerini paylaşması durumunda genellikle sergilediği tepki bu olmayabilir

endişelerini paylaştığı bir adamla ilgilenmesi için alışlagelmiş bir davranış olabilir, ama Tawnee sıradan bir kadın değil."

Hix, Greta'nın son erkek arkadaşının Tawnee Dare gibi bir kadının hoşlanmayacağı bir şekilde ilişkisini bitirdiğini öğrenince midesinde hoş olmayan bir his hissetti, ama bunu Kavanagh Becker ile tartışmayacaktı.

"Greta ve annesi yakın mı?" diye sordu Hix.

"Onlar anne ve kız."

"Bu bir cevap sayılmaz," dedi Hix. "Greta ile tanıştın mı?"

Becker onun gözlerine baktı. "Hayır. Onu gördüm. Annesinin en iyi özelliklerini almış. Eğer kızına sadece güzelliği değil, yeteneği de miras bırakmışsa, beni anlarsın herhalde. Uzun zaman önce öğrendim ki, güzel ve genç olanları seçebilirsin, ama onları eğitmek için çaba sarf etmelisin, çünkü ağızlarını nasıl kullanacaklarını hiç bilmiyorlar."

Hix'in midesi bulandı.

"Tamam, bitti," dedi Hix, ona doğru ilerleyerek

"Drake, bu anlaşmanın bozulmasını istemezsin," diye uyardı Becker. Ve ziyaretin nedeni de buydu.

Hix durdu ve "İstemem mi?" diye sordu.

"Aptal olma," diye tersledi Becker.

"Sadece şerifi şaka yapmak için evine kadar götüren ben değilim.

bir şaka yapmak için şerifi evine kadar sürükleyen ben değilim. Bir cinayeti araştırıyorum, Kavanagh, ama araştırmam bile, umarım benim zamanımı bundan daha değerli görürsün."

Becker kazançlı bir gülümseme denedi. "Nasıl olduğunu bilirsin, gerçekten harika oral seks yapan bir kadın bulmanın ilk heyecanı."

Şimdi kusacaktı.

"*Artık* işimiz bitti," dedi ve kapısının yanına gidip kolunu dışarı çıkardı.

Becker onun önüne geçti. "Böyle bir şeyin iyi bir şeyi mahvetmesi çok yazık olur."

"Gördüğüm kadarıyla, iyi olan tek kişi sensin," dedi Hix, kolunu indirerek.

"Şimdi, ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ama bu ilçede yaşıyorum ve yasadışı maddeleri en aza indirmek için yaptığınız inanılmaz işi çok iyi biliyorum. Muhtemelen bir sonraki seçimde size iyi bir getiri sağlamayacaktır, bu tür şeyler kasabalarımızı sular altında bıraktı."

"Hayır, muhtemelen kazandırmaz. Ama yine de, onları Nebraska Eyalet Hapishanesine gönderenleri ben gönderdim, bu da beni gerçekten popüler yapabilir."

Becker'ın kaybettiği saçma bir bakışma yarışması yaptılar ve Becker, "Görünüşe göre bir çıkmaza girdik" dedi.

"Yine hayır, çünkü eğer karakolumdan defolmazsan, kendini bir hücrede bulursun. İki kez söyledim, işimiz bitti. Şimdi açıkça söyleyeceğim. İşimiz bitti. Burada kalırsan, izinsiz giriş yapmış olursun. Bunun ne kadar suç olduğunu bilmiyorum, seni ne kadar süre alıkoyabileceğimi öğrenmek için biraz araştırmam gerekebilir, ama seni konaklama yerimizde görürsem, misafir olarak ağırlamaktan memnuniyet duyarım."

"Aptal olma," diye tısladı Becker.

"Şerif bana defolup gitmemi söylediğinde orada duran ben değilim."

Becker ona öfkeyle baktı, sonra hareket etti, ama kapısında durup başka bir şey söylemek isteyen bir kişi daha oldu.

"Son bir şey daha, Greta ile konuşmalısın. Tawnee kendinden geçmiş durumda. Görünüşe göre Greta da şakayı komik bulmamış ve annesini kesmiş. Bana olanları anlatırken oldukça histerikti ama görünüşe göre geçmişte kızıyla ilgili başka kötü kararlar da almış ve bu Greta için bardağı taşıran son damla olmuş. Tawnee'nin pek ailesi yok. Kızına ihtiyacı var." Pişmanlık dolu bir ifade takındı. "O biraz çılgın olabilir ve bazen saçma sapan şeyler yapar. Bu doğru bir davranış değildi, Hixon, ve şimdi bunun farkında. Greta ile aralarının daha da kötüleşeceğini düşünmeseydi, kendisi de buraya gelirdi. Ama sana, bir Dare kadınının erkeği olarak, bir Dare kadınının erkeğine soruyorum, Greta Tawnee'nin tek çocuğu ve Tawnee Greta'nın tek annesi. Biz batırdık. Greta'nın bunu çok ileri götürmesine izin verme, sadece söylüyorum, Hixon, *Greta'nın bunu çok ileri götürmesine izin verme*. Onun ve annesi için ve diğer şeylerin olması gerektiği gibi olması için.

Hixon cevap vermedi ve Becker cevap beklemedi. O da gitti.

Görünüşe göre Greta da şakayı komik bulmamış ve annesini kesmiş.

Kızı konusunda başka kötü kararlar da vermişti... Bu, Greta için bardağı taşıran son damla oldu.

O da bir gün önce Hope ile aynı şeyi yaşamıştı. Greta'ya sinirlenmeden hemen önce.

Öncesinde neler olmuştu? Hiçbir fikri yoktu.

Sormamıştı.

Kızının bu şehirde bir annesi olduğunu bile bilmiyordu. Çünkü sormamıştı.

Kahretsin, dün sabaha kadar onun soyadının ne olduğunu bile bilmiyordu.

Öyle

ydi. Çünkü sormamıştı.

Belki de aralarındaki ilişki, onun içine düştüğü bu tür saçmalıkların ve onun da bu döngünün içine çekilebileceği bir durumdu.

Greta ve onunla ilgili her şey, annesiyle yaşadıklarının tam tersi olabilirdi (ama bu fazlasıyla yeterliydi), bu uzun zamandır beklenen bir şeydi.

Yine, hiçbir fikri yoktu.

Sormamıştı.

Onu öylece bırakıp çıkıp gitmişti. Onu terk etmişti.

Yine.

Ama bu sefer, bunu çirkin bir şekilde yapmıştı. "Siktir," diye fısıldadı.

Sen kıl payı kurtulduğunu düşünüyorsun, ama ben kurtulanın belki de ben olduğumu anlıyorum.

Önündeki açık kapıya bakarak fısıldayarak "Siktir" diye tekrarladı.

Ellerini kaldırdı, yüzünü ovuşturdu ve şu anda bu konuda hiçbir şey yapamayacağına göre, bir katili yakalaması, kızıyla ilgilenmesi, oğlunun sadece onunla yaşamak istediği kararını desteklemesinin doğru olup olmadığını ya da bu kararın Üçüncü Dünya Savaşı'na yol açıp açmayacağını düşünmesi, karısının ona lanet olası bir yüzük almadığı için boşanmış olduğu gerçeğini kabullenmesi ve Greta'ya biraz zaman tanınması gerekiyordu—daha sonra halledecekti.

Nasıl olması gerekiyorsa öyle olacaktı.

Nasıl olması gerektiğini biliyorsun, pislik, diye düşündü. *Ve bu sefer, boku yedin.*

Bu düşünceler masasının önüne geldiğinde aklına geldi, bu yüzden ellerini masaya dayadı ve başını eğdi.

Hepsi çok karmaşık geliyor, Hix.

Hayır, tatlım, hepsi gerçekten çok basit. Basitti.

Öyleydi.

Ve o, pislik gibi davranarak yine her şeyi
karmaşıktırmıştı. "Siktir," diye fısıldadı.
O gece Donna, Tommy ve Toast ile bira içmek iyi geldi. Onlara ihtiyacı
olacaktı.

FOURTEEN

Kilitleyin, bebeğim

Greta

"ÇOK EĞLENCELİYDİ, kazandık! Şimdi pizza zamanı!" Maple, Lou ve benim önümde dans ederek bağırdı, bir elinde Andy'nin elini tutarken, diğer elinde Snow vardı ve benim küçük kardeşimle o kadar yakın yürüyordu ki kollarının birbirine değiyordu.

Glossop Raiders sweatshirt'ünü giyen Andy dönüp bana gülümsedi.

Maçta çok eğlenmişti. Raiders kazanmıştı. Ve benim için düşündüğüm kadar işkence dolu bir deneyim olmamıştı.

Hix'in evime gelip beni mahvettiği Cuma'dan sonraki Cuma'ydı.

Bunu atlattığımı söylemek

istedim. Ama atlatamamıştım.

Faith için mutlu olduğumu ama Hixon için değil, bu haftaki *Rehber'de* Faith'in kocasını öldüren adamın robot resmi yayınlandığını ve kasabada şerifin, Nat'in onu öldüren adamı arabasına aldığını gören bir tanık da dahil olmak üzere, ihtiyacı olan her şeye sahip olduğu, sadece o adamı bulmaları gerektiği söylentisi dolaştığını söylemek istedim.

Ama onun için mutluydum.

Faith'in bu olayı kapatabilmesi ve Hixon'ın da bunu geride bırakabilmesi için adamı bulmalarını çok umduğumu söylemek istedim.

Ama bu adamı bulmalarını çok umuyordum — her iki nedenden dolayı da.

Ayrıca, geçen Pazar Nat'in cenazesinde mezarın başında duran, tam üniformalı kendisi ve yardımcılarının *Guide'da* yayınlanan fotoğrafında pek de yakışıklı görünmediğini söylemek istedim (neyse ki, Faith veya çocuklarının fotoğrafını değil, o fotoğrafı yayınlamışlardı).

Ve öyle de değildi.

O, *yıkıcı derecede* yakışıklı görünüyordu.

Ve fotoğrafı görmeden önce bile onun çok yakışıklı olduğunu biliyordum, çünkü aynı cenazede bulunmuştum ve bunu kendi gözlerimle görmüştüm. Ayrıca, oturduğum yerden iki kez yakaladığım, onun ve yardımcılarının cenazeye katılanlar için hazırladıkları sandalyelerin yanında dururken attığı keskin bakışlarından kaçınmak için de büyük çaba sarf etmişim.

Ve Lou, etrafımda Hixon ve Hope Drake hakkında konuşulmasını engellemek için sihirli güçlerini kullanmış olsa da, yine de yeterince şey duydum. Ve dedikodularda Hixon'ın eski karısını tamamen dışladığı ve oğlunun sadece babasıyla yaşamak istediği (böylece her ikisinin de Hope'un neden kocasından boşandığını öğrendiği yönünde spekülasyonlara yol açan) bilinen bir gerçek olduğu söylendiğinde, ilgilenmekle endişelenmek arasındaki duyguları göz ardı etmediğimi söylemek istedim.

Ama ben kesinlikle bu duygular arasında gidip geliyordum.

Yapmadığım şey, Hixon Drake'i görmek, onunla konuşmak veya onunla yatmaktı.

Cenazeden sonraki Pazar günü aramış olmasına rağmen, bariz nedenlerden dolayı telefonu açmadım, ancak o güzel, derin sesiyle "Greta, konuşmamız lazım" diyen bir mesaj bırakmıştı.

Cevap vermemiştim.

Numarasını da engellemiştim.

Öğreniyordum.

Annemin kötü niyetli davranışlarına ihtiyacım olmadığını ve beni pislik gibi davranan, neredeyse hiç tanımadığım bir adama ihtiyacım olmadığını öğreniyordum.

Bu yüzden ikisini de kabul etmeyecektim.

Andy'yi alacaktım. Lou'yu. Kızlarını. İşimi. Şarkı söylemeyi. Gerisi cehenneme gidebilirdi.

Şimdi Andy hafta sonu benimle kalacaktı. Gemini'ye kardeşimin Raiders maçını izlemek istediğini söylediğimde, benim yerime geçecek birini bulmuştu.

Cumartesi günü için müşteri randevularımı da iptal ettim.

Böylece kardeşimle geçireceğim dolu dolu bir hafta sonu beni bekliyordu ve Raiders'ın maçı kazanması, bunun iyi bir hafta sonu olacağının işaretiydi.

"Arabaya kadar yarışalım mı?" diye sordu

Snow, Andy'ye. "Evet!" diye bağırdı Andy.

Koşmaya başladı.

Maple onu bırakıp o da koştu.

Andy, onları bir mil farkla geçebileceğini bildiği için, omzunun üzerinden bana bir kez daha sırtıarak baktı, bu seferki aptalca bir sırtıştı. Onlara biraz avantaj sağlamak için birkaç saniye bekledi, sonra sakın bir koşuyla peşlerinden gitti.

"O harika," dedi Lou, Raider Field'dan kasabanın geri kalanıyla birlikte yürürken yanımda büyük adımlarla ilerlerken.

Haklıydı.

Ona baktım, sonra tekrar gittiğimiz yere döndüm, kızların ve Andy'nin kalabalığın arasından geçmesini izledim, kızlar sadece koşuyorlardı, Andy ise ara sıra durup "Hey, pardon," ve "kızlara yetişmem lazım," diyordu.

Başka bir deyişle, onu bir mil farkla geçeceklerdi.

Kalabalığın arasında uzaklaşmaya başladıklarını izledim ve "Bu çok garip, biliyor musun? Çok sinirleniyorum... Hala..." Başımı salladım. "Onun sahip olabileceği hayat için üzülüyorum. Sonra fark ediyorum ki, eğer o hayata sahip olsaydı, bu Andy'ye sahip olamazdım ve onun çok daha fazlasına sahip olabileceği halde bu Andy'ye sahip olduğum için kendimi şanslı hissetmenin doğru mu yanlış mı olduğunu bilmiyorum."

"Birini olduğu gibi sevmek asla yanlış değildir," dedi Lou bana.

Ona bir bakış attım ve tekrar önüme baktım. "Haklısın. Bunu biliyorum. Ama hala bazı şeyleri kafamda tutmanın sağlıklı olup olmadığından emin değilim, Lou. Bu olay neredeyse on yıl önce oldu."

"Annem yirmi iki yaşındayken büyükannem öldü. Ve bugüne kadar, büyükannemin doğum gününde ve ölüm yıldönümünde, anneme özenle davranıyor ve onun kırmızı gözlerinden bahsetmiyorsun. Bu kırk yıldan fazla önceydi, Greta. Bence sağlıksız olan şey, kendini kederden alıkoymaya çalışman olurdu. Annenin ondan aldığı, yaşayabileceği hayat her zaman onun kaybettiği bir şey olacak. Yani her zaman onun sahip olmasını dilediğin bir şey olacak. Ne hissediyorsan onu hisset, bebeğim. Ve... kahretsin."

O son kelimeyi söyledikten sonra ona baktım ve bakışlarının uzaktaki bir şeye odaklandığını gördüm.

"Ne?" diye sordum.

"Hixon," diye tısladı.

Gözlerim onun baktığı yere kaydı ve orada duruyordu. Saha çevresindeki tel örgü çitin hemen içinde bir grup insanla konuşuyordu, altında tişört olan lacivert V yakalı bir kazak ve soluk renkli kot pantolon giymişti; bu sadelik ona harika bir görünüm kazandırıyor. Küçük kızı ondan çok uzak değildi ve aynı şeyi yapan diğer iki kızla birlikte pirouette yapıyor gibi görünüyordu.

Kahretsin!

"Beni görmeden yanından geçmeliyiz," dedim, sanki otuz adım değil de bir adım ötede duruyormuş gibi, Lou'nun kolunu tutup ona yaklaşıırken. Kolunu çektim. "Diğer tarafıma geç."

"Neden?" diye sordu. "Seni görmeli. *Güzel* görünüyorsun. Her zaman *güzel* görünürsün. Ama yanaklarında o pembe renk, o sevimli ceket ve muhteşem kışını daha da muhteşem gösteren o kot pantolonla, kaçırdığını anlamalı."

"Lou," diye bağırdım.

"Hayır," diye sakın bir şekilde cevap verdi, yarım adım uzaklaşarak elimi kolundan çekmemi sağladı. "Hixon Drake'i siktir et."

Harika.

Yürümeye devam ettim, pes ettim, ama "Ona bakma" diye emrettim.

Hiçbir şey söylemedi.

Yürümeye devam ettik ve ben ona bir bakış attım.

O, tam onun yönüne bakıyordu ve gözleriyle bir şeyi delip geçiren bakışından, onun olduğunu anladım.

"Yardımcı olmuyorsun," dedim ona.

"Bana bakmıyor. Burada olduğumu bile bilmiyor." Dikkatini bana çevirdi. "*Sana bakıyor. Ve ben buna seviniyorum.* Çünkü şu anda muhtemelen o heyecanı biraz özlüyor ve ben sadece senin *güzel* olduğundan ve onun seni becerdiğinden bahsetmiyorum. Herkesin, Hope'un şımarık bir kaltak olduğunu bildiğini ve onun da *bundan* kurtulduktan sonra, harika bir şeyi elinden kaçırdığını bildiğini söylüyorum."

Söylediklerinin ilk kısmından sonra kalbim bir an durmuş gibi hissettim ve o durma daha çok şiddetli bir *çarpıntı* gibiydi, bu yüzden geri kalanını pek duymadım.

"Seninle arabaya kadar yarıssak ne kadar saçma olur?" diye sordum.

"Süper, iki kat, ekstra saçma olur" diye cevapladı.

Ugh.

Kapıdan sorunsuz geçtik ve sonra arabaya ulaşmak için yüksek topuklu botlarımla hızlandım.

Koşmadım. Oyalanmadım.

Bunun nedeninin Andy ve kızların arabaya güvenli bir şekilde ulaştığından emin olmak istediğim için olduğunu söylemek istedim.

Ama kesinlikle öyle değildi.

Beni uyandıran, yağmurun sesiydi.

Ama uyandığımda yağmurun sesini duydum.

Kahretsin!

Yağmur.

Yorganı geri attım ve odamdan koşarak koridoru geçtim, Andy'nin odası olduğunu düşündüğüm odaya gittim, o orada çok sık uyumasa da.

Kapıyı açtım, sesin kaynağını duydum ama Andy'yi görmedim, bu yüzden kapıyı kapattım ve Andy kapının diğer tarafında, ellerini duvara dayamış, kafasını duvara vuruyordu.

"Tatlım," diye fısıldadım, ona koşarak ellerimi üzerine koydum. "Şşş, sadece yağmur. Sadece yağmur," diye sakinleştirdim.

Parmaklarım onun pazılarını sıkıca kavradı ve geri çekildim. O ise kafasını duvara vurmaya devam etti.

"Andy, canım, lütfen, bunu yapmayı bırak." Daha sert çektim. "Duvardan uzaklaş."

Benim çekmeme direnmesine rağmen durmadı.

"Andrew!" diye bağırdım. "Duvardan uzaklaş!"

Tutuşumu sıkılaştırdım ve kollarını çektim, ama o da aynı anda ellerimi güçlü bir şekilde itti ve vücudunu yana doğru sertçe salladı.

Tutuşumu kaybettim, bir adım geriye düştüm ve öne doğru hareket edip onu tekrar yakalamak istediğimde, dirseğini kaldırdı ve keskin bir hareketle geriye çekti, gözüme çarptı.

Bağırdım ve geriye düştüm. Yatağın altındaki halının kenarına takılıp daha da düştüm, yatağın ucuna çarptım, kayarak yere düştüm ve kırımın üstüne oturdum.

"Hoşça kal."

Gözlerimdeki yıldızları silerek ona baktım.

O dönmüş, kollarını kavuşturmuş, ellerini dirseklerine koymuş, sallanarak bana bakıyordu ve beni bu duruma soktuğunu anlayıp üzülüp üzüldüğünü mü, yoksa hala yağmurdan korkup çıldırdığını mı bilmiyordum.

"Ta-Ta, Ta-Ta, Ta-Ta," diye mırıldandı, sonra öne atıldı, dizlerinin üzerine çöktü, beni sıkıca kavradı ve kırımın üzerine düşerken beni kendine doğru çekti, ben de kollarımı onun boynuna doladım. "Ta-Ta, Ta-Ta, Ta-Ta, Ta-Ta, Ta-Ta, Ta-Ta."

"Sorun yok." Elimi saçlarının üzerinde gezdirdim. "Sorun yok. Ben buradayım. Sen iyisin. Ben iyiyim. Her şey yolunda."

Yağmur yağacağı tahmin edildiğini bilmiyordum.

Bilseydim, onu eve götürürdüm.

Yağmurda iyi değildi.

Doktorlar bunun beyin hasarıyla ilgisi olduğunu düşünmüyorlardı. En azından bu şekilde değil.

Kazayı geçirdiğinde şiddetli yağmur yağdığını ve zihninin bu psikolojik travmayı bu şekilde işlediğini düşündüler.

"Hadi yatağa gidelim, olur mu? Hadi yatağa gidelim," diye fısıldadım.

Onu yatırmam biraz zaman aldı ama sonunda başardım, onu yatağa yatırdım ve yanına uzandım.

Onu kollarımda tutarken salladım, uykuya dalana kadar onu sakinleştirip okşadım.

Yağmur durana kadar bunu yapmaya devam ettim.

Ve tekrar başlamayacağından emin olana kadar bunu yapmaya devam ettim.

Ancak o zaman yanından ayrıldım, onu yatırdım ve aşağı inip gözüm için buz aldım çünkü gözüm çok acıyordu.

Yatağa döndüğümde, bulaşık havlusuna sarılmış bir Ziploc poşet içindeki buzu yanımda götürdüm.

Kapım açık, Andy'nin kapısı açıkken yaptım bunu, ama yine de pek uyuyamadım.

Sabah aşağı indiğimde Andy uyanmıştı, mutfak adasındaki taburede oturmuş, PMS dönemlerimde (ve dürüst olmak gerekirse, diğer zamanlarda da) dondurma için kullandığım büyük kaselerden birinden bir kaşık dolusu Trix alıyordu.

Uyuyakaldığım için kendime kızdım ama o sadece bir kase mısır gevreği yedi ve ben (daha doğrusu Keith ve ben) uyuyakalmamayı öğrenmeden önce bazen yaptığı şeyi yapmadığı için deli gibi rahatlardım.

Yani ön kapıdan çıkıp yürüyüşe çıkmak gibi.

Rahatlamam uzun sürmedi, çünkü bana döndü, kaşığını kaseye bırakıp süt sıçrattı ve bana bakakaldı.

Nedenini biliyordum.

Gözüm

morarmıştı.

Kahretsin.

"Andy..."

"Ben..." Kaseye eğilmiş halinden doğruldu, endişesi kelimeleri bulma yeteneğini elinden almıştı. "Kötü. Ben kötüyüm."

Ne yazık ki, neyi hatırlayıp neyi hatırlamayacağı rastgele olduğu için, dün geceyi hatırladı.

Ona doğru yaklaştım ve elimi tezgahın üzerine koydum. "Sorun yok." Gözleri benim siyah gözlerime kilitlenmişti. "Çürük."

"Sorun yok, canım. Acımıyor," yalan söyledim ve ona kocaman bir gülümseme attım. "Ve bu beni sert gösterir." Bu yalan değildi, ama ne yazık ki beni Chuck Norris gibi sert göstermiyordu, ve bunun sebebi sadece Chuck Norris'in çok sert olması ve asla morarmış gözleri olmaması değildi. Beni, normalden daha zor bir gece geçirmiş, karavan parkında yaşayan sert biri gibi gösteriyordu.

Kafası seğirdi, bana baktı, bakışları yüzümün üzerinde dolaştı, sonra dudakları tereddütle kıvrıldı.

"Yumruklarını kaldır," diye şaka yaptı.

Ben de öyle yaptım ve bir yumruğumu hafifçe onun pazısına vurdum. O gülmeye başladı.

Kriz atlatılmıştı.

Yaklaştım ve kafasının yanına bir öpücük kondurdum.

Sonra geri çekildim, adaya yaslandım ve "Bugün ne yapacağız? Yeni kıyafetler almaya gitmek ister misin?" diye sordum.

O mısır gevreğine geri döndü ama boynunu çevirip bana kaşlarını çattı.

"Alışveriş yok."

Tam bir erkek gibi.

"Barınakta köpeklerle oynamak ister misin?" diye önerdim.

Bu fikri beğendi ve onlar da bizim gelmemizi severdi. O köpeklerin sevgiye ve ilgiye ihtiyacı vardı ve Andy ikisini de bolca verebilecek kapasitedeydi.

Ama kaşlarını çattı. "Bana bir tane almama izin vermeyecekler." Bu yeni bir şeydi.

Ve doğrudu.

Belki de ona bir köpek almam gerekiyordu.

Tabii bu, Andy sadece ziyaret ederken köpeğe benim bakmam anlamına gelirdi.

Bir sonraki fikir.

"*Parklar ve Rekreasyon* maratonu?" Tekrar denedim.

Yüzü aydınlandı. "Evet!"

O diziye çok severdi. Her bölümü en az dört kez izlemiştik. "Neyse ki, bütün gün televizyonun önünde tembellik ederken pişirebileceğim domuz eti var," diye cevap verdim.

tüm gün pişsin," diye cevap verdim. "Pulled pork,

Ta-Ta, harika. Teşekkürler."

Pulled pork'umu çok severdi.

"Tamam. Bir planımız var. Sen Trix'ini bitirirken ben onu Crockpot'a koyacağım, sonra duş alacağım. Ben de temizlenip günü Leslie Knope ve Andy Dwyer ile geçireceğiz."

"Harika," diye mırıldandı ve Trix'ine geri döndü.

Crockpot'u dolabın altından çıkarmak için adanın etrafında dolaştım.

Andy Trix'ini yedi ve duş aldı, ben de domuz omzunu Crockpot'a koyarken Andy Trix'ini yedi ve duş aldı.

Parks and Rec izledik.

Zamanı geldiğinde, domuz eti, ev yapımı makarna salatası ve waffle kızartması yedik. Kısa bir süre sonra, özel dondurma (ve Andy-mısır gevreği) kaselerime dondurma koydum. Bir süre sonra, çok fazla televizyon izlediğim, yeterince aktif olmadığım ve çok fazla yediğim için kafamda donuk bir zonklama hissederek, bir ton ağırlığındaymışım gibi hissederek yatağa gittim.

Hiç umursamadım.

Pazar günü Andy, barınaktaki köpeklerle oynamak için can atıyordu.

Ben Babycakes'ten latte, Andy ise sıcak kakao aldıktan sonra bunu yaptık. Bu sırada Andy, her zamanki gibi, sahibi Babycakes Watson'ı büyüledi. Watson'ın bu lakabını neden aldığını ben bilmiyorum.

Babycakes'in, ölen köpeklerin yerine aynı adı verdiği bir dizi köpeği vardı. Hepsi de kanişti ve şu anda Babycakes IV (biz kahve dükkanına gittiğimizde oradaydı, ama zaten her zaman oradaydılar) vardı. Babycakes IV, geçen yıl ölen standart mavi renkli Babycakes III'ün yerine gelen standart kırmızı renkli bir köpekti.

Barınaktaki köpeklerle (ve kedilerle) oynadıktan sonra eve dönüp film izledik.

Ardından, barbekü temalı hafta sonumuzu tamamlamak için onu Morsprings'deki Po-Jack's barbekü restoranına kaburga yemeye götürdüm.

Sonra kardeşimle geçirdiğim hafta sonu sona erdi.

Onu eve bıraktım, kendi evime döndüm, kendime çay yaptım, biraz kendime zaman ayırdım ve sonunda verandama çıktım.

Yalnız.

Hix ilişkimizi bitirdiğinden beri her gece yaptığım gibi.

Pazartesi gecesi idi ve ilk olay meydana geldiğinde marketin sebze reyonundaydım.

Shari, alışveriş arabasını benimkine yaklaştırdı ve "Aman Tanrım!

Gözün!"

Bu, ya da buna benzer bir şey, bütün gün boyunca tekrarlanan bir refren olmuştu (barınaktaki çalışanlar, Babycakes ve Sunnydown'da beni görenler tarafından).

Gözümün morardığını fark ettim.

Birkaç gün sonra, kapatıcıyla bile kapatılamayacak kadar derin, çirkin ve korkunç bir siyah renge dönüşüyordu. "Andy kazara dirseğiyle bana vurdu," dedim ona, o gün sürekli söylediğim bir şeydi bu

o gün sürekli tekrarladığım bir şeydi (ama Andy'nin önünde bunu başkalarıyla paylaşmadım). "Göründüğünden daha kötü."

Son cümle doğrudu. İlk birkaç gün acıyordu ama şimdi neredeyse hiç hissetmediğim hafif bir ağrıya dönüşmüştü.

"Ah, zavallı şey," diye mırıldandı, gözümü inceleyerek, sonra yüzü aydınlandı. "Duydun mu?"

Birçok şey duyuyordum. Bir salonda

çalışıyordum. Bu yüzden cevabım

"Bilmiyorum" oldu.

"Hal hakkında."

Hal mı?

"Anlamadım?" diye sordum.

"Hal... şey, adı neydi? Soyadını hatırlamıyorum. Hatırlamak da istemiyorum, biraz pisliğin teki. Ama karısı Ashlee ile tesadüfen tanıştım. Hoş bir kadın. Onu tanıyorsundur, sanırım saçını The Cutting Edge'de yaptırıyor."

O saçmalıyordu, ben de yorgundum, topuklu ayakkabılar giymiştim ve acıkmıştım, bu yüzden lafı kesip "Onu tanımıyorum galiba" dedim, umarım kaba olmamıştı, sadece konuyu kapatmak istedim.

"O, Hixon'ın yardımcılarından biri."

Oh, hayır.

"Faith'in kocasını öldüren silahı o buldu," dedi.

Hareketsizce durup ona baktım.

"Bunu yapması gerçekten çok iyi. Anlaşılan, boş zamanlarında uzun süre sezgilerini takip ederek, birkaç arkadaşıyla birlikte metal dedektörleriyle av yollarında, yürüyüş yollarında, yol kenarlarında arama yapmış. Ve Sheridan County'deki bir yol kesiminde silahı bulmuş."

"Bu harika," dedim ona.

"Evet." Dişlerini gösterdi. "Bir adım daha yaklaştık."

Faith (ve lanet olsun, Hixon) için öyle olmasını umuyordum.

"Ve, şey..." Shari'nin bakışları ihtiyatlı hale geldi, "Shaw'un Hixon'a taşındığını duymuşsundur. Kalıcı olarak."

Uh-oh.

"Öyle mi?" diye mırıldandım.

"Bunu konuşmak uygun mu?" diye sordu. "Yani, ikinizin artık birlikte olmadığınızı biliyorum ama uzun sürmedi ve... Hey, bu arada, Bayan Swanson'ın oğlu Owen'la çıkacak mısınız? Herkese ikinizi tanıştıracaklarını söylüyor."

Kahretsin.

"Şu anda sadece... kendi işlerimle uğraşıyorum," diye cevap verdim.

O, sanki 36 yaşında bir kadın olarak 20 yaşından beri kocasıyla evli değilmiş ve bekar bir kız olarak "kendi işini yapmak"ın ne anlama geldiğini bilmiyormuş gibi başını salladı.

Sonra konuşmaya devam etti.

"Tahmin edebileceğin gibi, Hope kendinden geçmiş durumda. Ama sonunda akıllanmaya başladı galiba, çünkü herkes bunun Hixon'ın fikri olmadığını biliyor. Shaw'un fikriydi. O da Hope'a çok kızgın." O, eğilerek bana yaklaştı. "*Gerçekten* çok kızgın." Geriye yaslandı. "Bunu duyduğumda, Hix'i suçladığını herkese yayacağını düşündüm. Ama görünüşe göre, Shaw dün annesinin yanına dönmek zorunda kaldığı için o kadar sinirlendi ki, Jep olaya müdahale etmek zorunda kaldı. Şehre geldi. Kız arkadaşıyla oturdu. Ona durumu anlattı ve kızlar geri döndü. Ama Shaw dönmedi. Ve bugün bütün gün Hope, oğlunun bu yaşta babasına ihtiyacı olduğunu ve Shaw'un babasıyla vakit geçirip denizci olmadan önce erkek olmayı öğrenmesinin iyi olduğunu düşündüğünü söylüyor."

"Umarım her şey yolunda gider," dedim ve gerçekten de öyle umuyordum, ama bu konuyu konuşmak istemiyordum.

"Kızlar da çok geçmeden anneleri hakkındaki tüm gerçeği öğrenecekler," diye tahmin etti Shari.

"Umarım hiç öğrenmezler," dedim ve ben de öyle umuyordum.

Ço

k. "Ben de, ama," diye omuz silkti, "işler bir şekilde ortaya çıkıyor ve Hope şu anda zor durumda. Çabalıyor. Hix'i kaybetti. Oğlunu da öyle kaybetti. İnsanlar nedenini biliyor ve ona karşı nazik davranıyorlar, ama o da soğuk davranıldığını hissediyor. Telafi etmesi gereken çok şey var, neden olduğu acılar. Şimdi Julie Baker, Hix'le ne kadar gurur duyduğunu, Nat Calloway'le olan bu üzücü olayı ve hiçbir şeyleri yokken ne kadar yol kat ettiklerini herkese anlatıyor. Julie, Hope'un onun ne kadar iyi bir polis olduğunu her zaman bildiğini ve bunu kanıtlamak için bir neden bulmasına üzüldüğünü, ama yine de ilçenin bizim emin ellerde olduğumuzu bildiğine sevindiğini herkese anlatıyor."

Tanrım, Hope Drake tam bir baş belasıydı.

"Mm-hmm," diye mırıldandım.

Shari bana yakından baktı ve bakışları dehşete dönüştü.

"Bu konuyu konuşmaktan hoşlanmıyorsun," dedi, kendi duyarsızlığı karşısında dehşete kapılmış bir şekilde.

O çok tatlıydı ve daha önce söylediği şeyde haklıydı.

Hixon ve ben artık bir çift değildik. Asla resmi olarak bir çift olmadık. Sadece ben, tüm erkeklere bu gerçeği defalarca kanıtlamaya çalışan bir aptaldım.

Bu yüzden kendini kötü hissetmemeliydi.

"Sadece bütün gün ayaktaydım," diye yalan söyledim, arabamdan eğildim ve ayağımı kaldırarak ona, o anda bile maraton koşabileceğim topuklu ayakkabılarımı gösterdim (tamam, belki o anda değil, ama zorlansam 5 km yürüyebilirdim). "Sadece alışverişimi yapıp eve gidip bunları çıkarmak istiyorum. Ama Andy evdeki her şeyi yedi, bu yüzden ya yeniden stok yapmam ya da aç kalmam gerekiyor. Andy ve benim bu hafta sonu yediğimiz şeyleri düşünürsek, bunu erteleyip deli'den kızarmış tavuk alamam. Yeşil bir şeyler yemem lazım, yoksa vücudum iflas edecek."

"Anlıyorum," diye cevapladı ve gülümsedi. "Aslında anlamıyorum çünkü topuklu ayakkabıları sadece balomda ve düğünümde giydim, ama o zamanlar yeterliydi. Ben de anlıyorum ve seni bırakacağım."

"Teşekkürler, canım. Seni görmek güzeldi, Shari."

"Ben de, tatlım. Kardeşini tekrar gördüğünde benim için ona sarıl ve bir ara onu salona getir. Onu getirdiğin zamanlarda ben orada değildim ama tüm kızlar onun harika olduğunu söylüyor ve ben de onunla tanışmak isterim."

"İyi fikir. Andy ile konuşurum."

"Harika. Alışverişini bitir, eve git, sonra konuşuruz."

Elini kaldırdı, bana el salladı, elini tekrar arabasına koydu ve

Salata malzemelerimi ve meyvelerimi aldım ve arabamı, Denver'daki herhangi bir King Soopers marketinin yarısı kadar olan küçük koridorlar denizine Denver'daki King Soopers marketlerinin yarısı kadar olan, ama yine de mucizevi bir şekilde tüm ürünleri barındıran koridorlara doğru ilerledim.

Bunu, Shari'nin anlattıklarını aklımdan çıkarmaya çalışarak yaptım.

Ve feci şekilde başarısız oldum.

Silahlı aldılar.

İyi.

Bu, en azından o çılgın serserinin başka kimseyi vurmayacağı anlamına geliyordu (umarım).

Ayrıca, Hixon'ın oğlu annesine sırtını dönmüştü.

Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum, ama her halükarda, sebebi ne olursa olsun, bunu yapan herhangi bir çocuk kötüydü.

Ve Hope geri adım atıyordu.

Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum.

Tek bildiğim, ve bunu çok iyi biliyordum, Hixon Drake'in çok öfkeli bir adam olduğuydu, bu yüzden annemle vakit geçirmeye verdiği tepki gibi tepki verirse, karısının pahalı bir mücevher yüzünden yirmi yıllık evliliğini bitirdiğini öğrenirse, şey...

Kadın boku yemişti.

Bir sonraki olay gerçekleştiğinde ben kahve ve çay bölümündeydim.

Ve bu, Shari'nin Hixon ve Hope Drake hakkında dedikodu yapmasından çok daha kötüydü.

Ayrıca, onun söyledikleri, çoğu Hixon hakkındaydı, bu yüzden aklım onunla doluydu.

Bu yüzden, adamın ortaya çıkmasına hazırlıklı değildim.

Ama o ortaya çıktı ve yanımda durarak "Greta?" dedi.

Çay çeşitlerini incelerken başımı çevirdim ve tam orada duran adama baktım.

Yanımda.

Tanrım, o kalın, koyu saçları, az ama muhteşem gümüş rengi benekleri, boyu, geniş omuzları, havuz mavisi gözleri.

Bu kadar güzel olması nefret
uyandırıcıydı. Bana bakmadı.

Gözleri morarmış gözümeye odaklandı ve yüzü taş gibi sertleşti. "Ne
oluyor lan?" diye fısıldadı.

"Hixon," diye fısıldadım.

Aniden, yemin ederim nasıl oldu ya da nasıl bu kadar hızlı oldu bilmiyorum,
ellerim arabamdan ayrıldı ve başım Hixon Drake'e döndü.

Sırtım raflara yapışmış, Hixon Drake ise benim alanımda duruyordu,
başparmağı çenemin altını kavradı, parmakları yanağımı okşadı, başımı geriye eğdi,
yüzü yüzümeye yakındı, gözleri ateşliydi, sesi öfkeli (yüksek) bir gürültüydü.

"*Ne oluyor lan?*" diye bağırarak üzereydi.

"Ben..."

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu. "Sadece bir..."

Eli çenemden kayarak boynumun yan tarafına sıkıca ama yine de şaşırtıcı
derecede nazikçe yapıştı. "Neden bana bunu bildirmedi?"

Kafam karışmış bir şekilde sallandı.

"Bildirmek... neyi?" diye sordum.

"Ben şerifim, Greta," diye bağırdı. "Bir adam sana yumruk attığında, lanet olası
şerifi çağırırsın."

"Bir adam yapmadı..."

"Kim yaptı?" "Hixon,
sadece..."

Burnunu burnuma dayadı. "Kim sana dokundu lan?" Tanrım!

Bana hiç söz hakkı vermemesi çok sinir bozucuydu.

"Geri çekil," dedim.

"Greta, sana bunu kim yaptı, söyle," diye homurdandı.

"Elini benden çek, Şerif, ve geri çekil!" diye bağırdım.

Gözlerimin içine baktı ve kıpırdamadı.

"Geri çekil!" diye bağırdım.

Geri çekildi ve elini boynumdan çekti, ama diğer elini arabama koyup sabit
tuttu, vücudunu eğdi, beni araba, vücudu ve raflar arasında hapsetti.

"Konuş benimle," diye emretti.

O anda izleyicilerimizin olduğunu çok iyi fark ettim.

Hixon'dan gözlerimi ayırmadım.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Benim ilçemde bir erkek bir kadına zarar verirse, bu beni ilgilendirir," diye dişlerini sıkarak zorla konuştu.

"Senin düşündüğün gibi değil."

Artık cümlelerimi bitirmeme izin veriyordu, ama yine de beni dinlemiyordu çünkü bir sonraki cümlesinde buna değinmedi, sadece söylemek istediklerini söylemeye devam etti.

"Ve bunu sana burada açıkça söyleyeyim, aramalarımı engellediğin umurumda değil, herhangi bir adam sana zarar verirse, Greta, bana söyle, ben de önce bir erkek olarak, *sonra* şerif olarak senin için bununla ilgilenirim."

Um.

Ne?

Hayır. Hayır. Hayır.

Evime girip beni mahvettikten sonra beni korumak için hak iddia etmeyecekti.

"Geri çekil," emrettim.

"Konuş benimle."

"Geri çekil!" diye bağırdım.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve "*Konuş benimle!*" diye bağırdı.

"Bunu kardeşim yaptı! Tamam mı? Yağmuru sevmez, çıldırdı ve yüzüme dirsek attı."

Birkaç santim geri çekildi ve şaşkınlıkla bana baktı.

"Sorun yok. Ben iyiyim. O da iyi. Şimdi *geri çekil!*" Son cümleyi bağırarak söyledim. "Kardeşin mi?" diye çok daha sakın bir şekilde sordu.

Ben o kadar sakın değildim.

Beni rafların önüne sıkıştırıp, alfa erkek gibi çılgına dönüp, benim yatağında uyurken ve mutfağında kahvaltı yaparken sorması gereken soruları sormaya hakkı yoktu.

"Kardeşim," diye dişlerimi sıkarak söyledim. "Şerif, bunu yapamazsınız. Oturma odamda her şeyi açıkça söylediniz ve, bilmiyorum, *az önce*, aceleci bir sonuca vararak, sizinle çıkmaya bile başlamadan beni terk ettikten bir hafta sonra başka bir erkekle birlikte olacak kadar aptal ve sürtük olduğumu ve o adamın beni dövmesine izin verip onu polise teslim etmediğimi söylediniz."

"Ben öyle düşünmedim."

"Ne düşündün?" Tanrım!

Neden sordum ki?

Oradan çıkmam gerekiyordu.

"Annen Kavanagh Becker ile bağlantılı ve o iyi bir adam değil, ama aynı derecede iyi olmayan adamlardan oluşan bir çetesi var."

"Hayatımda o ismi hiç duymadım."

"Tamam tatlım, ama bu gerçeği değiştirmez."

Tatlım.

Kahretsin.

Ağlayacaktım.

O olaydan beri ağlamamıştım.

Ağlayamazdım.

"Geri çekil, Hixon," diye fısıldadım.

"Greta."

"*Geri çekil!*" diye bağırdım.

O geri çekildi.

Çantamı alışveriş arabasının koltuğundan kaptım, döndüm ve etrafımızdaki seyircileri (özellikle de sayılarının çokluğunu) görmezden gelerek marketten dışarı koştum, alışverişlerimi, alışveriş arabamı, muhtemelen onurumun büyük bir kısmını geride bırakarak, buzdolabında kalan domuz eti parçalarına odaklandım.

Muhtemelen kusmadan yiyemezdim.

Ama kendimi toparlayabilirsem, en azından açlıktan ölmeyecektim.

Önce kapı zili çaldı.

Bunu görmezden geldiğimde, kapı çalındı.

Bunu da görmezden geldiğimde, ara sıra kesintiye uğrayan bir şekilde, kapı çalınmaya devam etti.

Sonunda (ve "sonunda" derken, bu muhtemelen beş dakika sürdü, ama *çok uzun* bir beş dakikaydı) , hareket ettim ve evimin önündeki pencerenin karşısındaki kapının diğer ucuna geçtim ve pencereden dışarı baktım.

Benim açımdan, kapıda kimin olduğunu göremedim.

Ama garaj yolumda bir Bronco görebiliyordum.

Bu sefer kaldırımda değildi.

Oh hayır.

Kaldırıma rahatça park ederek, sadece ziyarete geldiğini ve bütün gece seks yapmak için gelmediğini görenlerle paylaşmaya çalışmıyordu. Ayrıca, yapması gerekeni yapıp oradan defolup gideceğini ve benim garajımdan geri geri çıkmanın zahmetli çabasını göstermeden bunu yapmak istediğini benimle paylaşmaya niyetli değildi.

Hayır.

Sanki onun havalı ve süper cool (berbat bir şeydi ama doğrudu) Bronco'su oraya aitmiş gibi benim garaj yoluma park etmişti.

Bunu zorlamak mı istiyordu? Peki.

Ben de bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak için söyleyeceklerim vardı.

Ve belki bir kez olsun birkaç cümlemi bitirmeme izin verirdi, böylece bunları söyleyebilirdim.

Ama bunu yaptıktan sonra, işimiz bitecekti. Sonsuza kadar.

Bu yüzden kapıya gittim, kilidi açtım, kapıyı açtım ve Hixon Drake'in yıkıcı derecede yakışıklı yüzüne sert bir bakış attım.

"Ne?" diye bağırdım.

"Girebilir miyim?" diye nazıkçe sordu.

Siktir git.

Ve *nazik* tavırlarını da siktir et.

"Buyur," dedim, geri çekilip uzaklaştım, çok uzaklaştım, kanepeyi aramıza koyarak.

Gözlerini benden ayırmadan arkasına doğru yürüdü ve durdu. "Greta..."

"Seni buraya aldım çünkü bu sefer sana söyleyecek birkaç şeyim var ve dinlemek istemiyorsan, hemen şimdi gidebilirsin."

O sadece bakışlarımı karşıladı ve hiçbir şey söylemedi. Hareket de etmedi.

Bunu dinleyeceğinin işareti olarak kabul ettim ve konuşmaya başladım.

"Bir açıklama hak ettiğin için değil, ama bu," başparmağımla kendimi işaret ettim, "annemle aramızda hiçbir ilişki olmadığını seninle paylaşmak *beni* daha iyi hissettirecek. Sarhoş halde araba kullanırken bir kazada kardeşimi neredeyse öldürdüğü andan itibaren, benim için sadece hayatıma karışmasını engellemek için çok sık para vermek zorunda olduğum bir baş belası haline geldi. Bir şey daha paylaşacağım, çünkü son zamanlarda

Bu durum çok yakın zamanda sona erdi. Annem, görünüşe göre başka bir yemek bileti bulmuş olmasına rağmen, bunu pek sevmeydi, bu yüzden öfkesini benden çıkardı ve bunu *senin* aracılığıyla yaptı."

Konuşmayı bitirdikten birkaç dakika sonra, Hixon sordu: "Kardeşini neredeyse öldürüyordu mu?"

Çenemi kaldırdım. "Sana bahsettiğim kayıt. Sekiz ay hapis yattı. Ancak, bana kalsaydı, ona yaptıklarından sonra, hâlâ hapiste çürüyor olurdu."

Durduktan birkaç dakika sonra tekrar sordu: "Peki ya kardeşin?"

"Sunnydown'da. TBI'sı var. Hafıza sorunları var. Dikkat ve konsantrasyon eksikliği var.

Dikkat ve konsantrasyon bozukluğu var. Okuma ve yazma sorunları var. Motivasyon eksikliği var. Nöbetleri oluyor. Bazen bunlar epilepsi nöbetleri. Bazen saldırganlık nöbetleri. Ayrıca, doktorların TBI ile ilgisi olmadığını, annemizin sarhoş olup yağmurda on beş yaşındaki oğlunu partiden almaya gelmesi gibi travmalarla ilgili olduğunu düşündükleri gerileyen davranışları var. Bu da yağmuru açıklıyor. Yağmur yağdığında sinirleniyor ve bazen kendine zarar veriyor. Cuma gecesi yağmur yağdı. Hafta sonunu benimle geçiriyordu. Bir kriz geçirdi. Kendine zarar vermesini engellemeye çalıştım, beni dirseğiyle vurdu.

Tüm elimle, parmaklarımı düz ve birbirine yapıştırarak gözüme işaret ettim ve sonra sonucumu söyledim.

"İşte bu kadar. Demek ki bitti. Sona erdi. Dedğiniz gibi... *bitti*. Dinlediğiniz için teşekkürler, iyi geceler. Merak etmeyin, siz gittikten sonra kapıyı kilitleyeceğim."

Yine nazik bir şekilde cevap verdi: "Söyleyeceklerim daha var."

"Haklısın, var," diye onayladım ve ona tam olarak bunu söyledim. "Birlikte olsak bile, beni bir marketin raflarına ya *da başka bir yere* sıkıştırmak senin hakkın olmaz. Ayrıca, ben istemediğim halde, özellikle de sana defalarca geri çekilmeni söylediğim halde, beni *herhangi bir şekilde* alıkoymak da senin hakkın olmaz."

"Geçen gece bundan bahsetmişim, ama maalesef, senin zaten bildiğini yanlış bir şekilde varsaydığım için, olması gerektiği kadar açık sözlü olamadım. Ama Kavanagh Becker metamfetamin üretiyor. Hem de çok fazla. Bu ilçede. Ve annenle çok yakın."

Ona baktım.

Tanrım.

Tanrım.

Annem.

"O tehlikeli bir adam," diye devam etti Hixon. "Uyuşturucuyu bu ilçede pişirip dağıtıyor, ama bu ilçede satmıyor. Yine de, yaptığı işi yapmak ve bu kadar zengin olmak için, işinde iyi ama iyi arkadaşlar edinmiyor. Annen ve Becker benimle eğlendikten sonra, Becker ertesi gün departmanımı ziyaret etti ve annenin onu dışladığın için mutlu olmadığını söyledi. Bana yaptıkları oyunlar ve o sırada ikisinin de davranışları göz önüne alındığında, bunun bir şeyleri bozduğunu ve senin peşine düştüklerini düşünmek hiç de abartılı değil, bebeğim."

Tamam,

peki.

Kahretsin.

Bu mantıklıydı.

Ve yine lanet

olsun.

Annemin yanında gerçekten kötü bir adam vardı.

O zamanlar bunu düşünmemiştim, Hixon'ı kaybetmenin önceliği vardı.

Ama şimdi aklıma geldi.

Dudaklarımı ısırdım ve başka yere baktım, bu yeni kaynaklarla bana yapabileceği birçok zulmü düşündüm.

Ve Andy.

Kahretsin.

"Üzgünüm."

Hixon bu sözleri söylediğinde ona baktım. Konuşmaya devam etti.

"Gözünü gördüm ve sana söylediklerim, aramızdaki durumu böyle bırakmam, aramalarıma cevap vermemen, bunun hayatını etkileyebileceğinden ve nasıl olabileceğinden endişelenmem konusunda iyi davranmadım ve tepkimi kontrol edemedim. Öyle yapmalıydım, markette, oturma odanda, fark etmez. Ama gözün morarmış, Greta, ve ben de birkaç kez morarmıştım. Hiç hoş bir his değil ve morarmanın iyi bir yolu asla yoktur. Senin gözünün nasıl morardığına dair, umarım şimdi anladığın, hatalı da olsa geçerli sonuçlara vardım."

Kahretsin.

Bu da mantıklıydı. Ve

yine lanet olsun.

Eğer böyle bir şey sevdiğim birinin başına gelseydi ve onun gözünün morardığını görseydim, ben de onu raflara dayayıp hikayesini anlatmasını isterdim, üstelik ben 1,85 boyunda, kaslı, rozet taşıyan bir alfa erkek bile değildim.

Ona bunu vermedim.

"Tamam" diye

bağırdım.

"Yine de seni öyle sıkıştırmamalıydım ve olay çıkarmamalıydım."

"Haklısın. Özür dilediğin için teşekkür ederim. Artık gidebilirsin." "Greta..."

diye başladı, vücudu bana doğru

bana doğru gelmek için hareket ediyordu.

"Yapma," diye fısıldadım ve o dondu. "Bir daha yapma, Hixon. Yapma."

"Corinne bizim hakkımızda biliyor."

Ve o gece bir başka sefer, onun ani, şaşırtıcı açıklamasına kafam karışarak başımı salladım.

"Anlamadım?"

"Kızım Corinne. Hope ona bizden bahsetmiş. O... pek memnun değil. Bunu annesine ihanet olarak görüyor. Öte yandan Shaw zaten biliyordu, okulda konuşuluyordu, kız arkadaşı ona anlatmıştı, böylece çocuklar ona bir şey söylese de şaşırmazın diye. O sorun etmiyor. Ama annesinin, zamanı geldiğinde benim paylaşacağımı bildiği haberi paylaşmasını sorun ediyor. Hope'un ailemize yaptıkları yüzünden bir süredir onunla sorunları vardı, bu sorunlar doruğa ulaştı ve Corinne bana bağdırdıktan hemen sonra beni arayıp benimle yaşamak istediğini söyledi. Bütün bunlar Becker'lara giderken oldu. Aslında Shaw'la konuşmayı, onun evinin merdivenlerinin dibinde kamyonetinden inerken bitirdim. Sonra içeri girdim ve annenle Becker'ın eğlence anlayışıyla karşılaştım. Bunu senden çıkardım..."

Onu keserek doğruladım: "Öyle yaptın." "Ve bu

yanlıştı," diye devam etti.

"Öyleydi," diye onayladım.

"Ve bu olduktan hemen sonra pişman oldum."

"Ve bunu ertesi sabah beni arayıp, ağzımı açtığımda ne yapmam gerektiğini söyleyerek mi gösterdin?"

"O zaman Lou'ya kızgındım."

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Ve öfkeni benden çıkardın."

Eğildi ve iki eliyle kanepenin arkasına yaslandı, başını geriye doğru eğerek gözlerime bakmaya devam etti ve ben de onun bu hareketinin de harika görüldüğünü düşünerek içimden hayıflanmaya başladım.

"Tamam," diye başladı, "Bunun benim için iyi görünmediğini ve nedenini anlıyorum. Bunu tamamen anlıyorum, tatlım. Ama şunu belirtmeliyim ki, genellikle on dokuz yıllık evliliğim, karımın yirminci yıldönümümüzde ona pahalı bir yüzük alacağıma dair söz vermemem nedeniyle bitmiyor..."

Sözünü kesip beni inceledi, yerinden kıpırdamadan. Ve ben gerçeği ele verdiğimi anladım.

"Biliyordun," dedi sessizce.

Dudaklarımı sıkıca kapattım ama kendiliğinden açılıp, "Üzgünüm, Hixon. Herkes biliyordu," diye patladım.

"Tamam," diye mırıldandı, garip bir şekilde olması gerektiği gibi sinirli görünmüyordu. "Her neyse," diye mırıldanmaya devam etti.

Vay canına.

Ne olursa olsun mu?

Tekrar konuşmaya başladığında, mırıldanmıyordu.

"Çocuklarım olduğunda onlara yetmeyecek kadar küçük, boktan bir dairede yaşıyorum ve çocuklarım olmasa bile burayı pek sevmiyorum. Kızım, başka bir kadınla birlikte olduğum için annesini ve onu aldattığımı düşünüyor, ama ben onunla birlikte değildim ve ona her şeyi açıklamak için zamanım ya da buna benzer bir şeyim yoktu. Oğlum, son nefesini verene kadar annesini hor görmeye hazırlanıyor ve ben, bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini bilmeme rağmen, annesinin ailemize isteyerek verdiği zararı düşününce, oğlunun annesiyle ilişkisini düzeltmesine yardım etmek için hiçbir motivasyonum yok. Katili yakalamak için olaya en yakın günlerde her saniyenin çok önemli olduğu bir cinayeti araştırıyordum ve Becker'ın evine, o ve annenin benimle oynaması için yirmi mil yol gidiyordum. Tüm bunlar oluyordu ve ben kendimi kaybettim. Seninle. Pişmanım. Çünkü yanlış bir şey yaptım. Ama çoğunlukla bunu hak etmediğin ve seni incittiğimi bildiğim için.

Sakinleşmişti.

Özür diliyordu.

Mantıklı konuşuyordu.

Yoğun, çılgın, karmaşık hayatında bana bunu açıklamak için zaman ayırıyordu.

Uzun boylu, esmer ve kanepeme yaslanmış haliyle çok yakışıklıydı.

Ama yapamadım.

Çünkü benimle işleri karmaşıktırmak istediğini söylediğinde, hayatımda Andy'nin mutlu olması dışında başka hiçbir şey istememiştim.

Ve tabii ki, Andy ameliyatta iken Keith ile bekleme odasında oturup Andy'nin ameliyathaneden sağ salim çıkmasını dilediğim zamanlar.

Keith'i o kadar da istememiştim ama onu tüm kalbimle sevmiştim.

Ama Keith'le birlikteyken, onun verdiği, benim aldığım ve bu yüzden sürekli taşıdığım suçluluk duygusu vardı.

Hixon'la birlikte, ben de verebiliyordum. Ona bakabiliyordum. Bourbon içmek istediğinde, hiçbir şeyi paylaşamayan ama anlaşılmaz derecede çirkin bir günün ardından ciddi işlerden kurtulmak isteyen biri olduğunda, onun geldiği kişi olabiliyordum.

O da verdi. Benimle dalga geçti, beni güldürdü ve beni güzel hissettiren bir şekilde baktı. Ayrıca, ona verdiğim şeyin değerini anladığını ve bunun bir anlamı olduğunu sadece göstermedi, sözleriyle de ifade etti.

Ama aynı zamanda tüm bunları benden almaktan da çekinmedi. Bunu bir daha yapamazdım.

Belki de en başından beri haklıydı. Kötü zamanlama.

Beklemeliydik. Hayatının sakinleşmesini beklemeliydik. O ve çocuklarının yeni hayatlarına alışmasını beklemeliydik.

Sadece
beklemeliydi
k.

Ama
beklemedik.

Ve şimdi düzeltilemeyecek şekilde bozulmuştu.

Onun bunu bozduğunu bilmesi ve düzeltmeye çalışması beni çok rahatsız ediyordu. Ve ona bunun düzeltilemeyeceğini söylemek zorunda kalmam da beni çok rahatsız ediyordu.

"Bir daha riske giremem, Hixon."

Yerinde kaldı ama başını eğdi. Tanrım, bundan da nefret ediyordum.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

Başını geriye eğdi ve yine bana o mavi gözlerini gösterdi. Onlardan nefret etmiyordum.

Tanrım.

"Elimizdeki şey güzel," dedi yumuşak bir sesle. "Şu an doğru zaman değil."

"O zaman zaman tanıyalım."

Başımı salladım.

Ve onun son kez oturma odamda olduğu zaman beni mahvettiğini düşünmüştüm.

Ama yanılmışım.

O anda kalbimi parçaladı.

"Greta, sen tanıdığım en harika kadınsın. Birlikte çalışıyoruz. Birbirimize çok yakışıyoruz. Senin de benimle aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Ve bunun nereye varacağını görmemek aptallık olur, etrafımda ya da senin etrafında dönen hiçbir şey umurumda değil. Sana yaptıklarımı atlatabilirsek, güvenini yeniden kazanabilirim ve şu anda olanların ötesine geçebiliriz, bunun nereye varacağını çok iyi hissediyorum."

"Senin gibi iyi bir adam vardı, ama annem yüzünden beni terk etti, Hixon. O hiçbir yere gitmiyor."

"O hikayeyi bilmek istiyorum, ama annen umurumda değil."

"İnan bana, otuz sekiz yıldır bu durumdayım ve o bir haftadır sessiz. Sadece bıçaklarını biliyor. Sonunda sen de umursayacaksın."

"Bebeğim..."

"Bana yaptığın şey çok acı verdi," diye fısıldadım. O sustu.

"Sadece birkaç gün olmuştu," diye sessizce açıkladım. "Daha fazlasına sahip olduğumda ve sen onu benden aldığında ne olacak?"

"Bu hiç olmazsa ne olabilir ki?" diye karşılık verdi. "Benim hayatım öyle değil."

Kanepeden kalktı, gözlerimin içine bakmaya devam etti ve "Ben o diğer adamdan daha güçlüyüm," dedi.

"Bunu bilemezsin."

"Bunu biliyorum, çünkü eğer yıldönümümüz için 25 bin dolarlık bir yüzük isteseydin, sana onu almak için ikinci bir işe girerdim."

Nefesim

kesildi.

Ve ona

baktım.

"Çünkü iki gün içinde bana karımın on dokuz yılda verdiğiinden daha fazlasını verdin, çocuklarımız ve onun sorunları olmasına rağmen, ama o iyi bir anne. Bu rahatsız edici bir farkındalık, tatlım. Ve onun da iyi şeyler yapma şekli vardı. Ama o sen değildi."

"Bunu da bilemezsin." "Bilirim.

Biliyorum."

Aman Tanrım.

"Hixon."

Bir elini kaldırdı ve indirdi.

"Zamana ihtiyacın var. Sana zaman vereceğim. Benim de zamana ihtiyacım var. Corinne hala kızgın ve Shaw'un durumu iyi değil. Ama Greta, ben gidiyorum, bunu senden istemek benim hakkım değil, ama yine de yapacağım. Düşün bunu. Lanet numaramı engellemeyi kaldır. Ve bize zaman verdikten sonra, telefonuma cevap ver."

"Seni incitmek istemiyorum ama bu noktada bunun akıllıca olmadığını söylemeliyim, ve bunu ikimiz için söylüyorum."

"*Avengers* filmini izledin mi?" Ve

yine başım seğirdi.

"Anlamadım?"

"*Avengers* filmini. İzledin mi?"

"Hangisini?" diye aptalca sordum çünkü hepsini izlemiştim. Andy onları severdi.

"Hangisi olursa."

"Evet... hepsini."

O başını salladı. "Ben bencil bir pisliktim. Seni anlıyorum. Evliliğinde taşıdığın o suçluluk duygusunu anlıyorum. Hikayeyi bilmiyorum. Sadece kendi açımdan, sana bunu yaptığımı biliyorum. Senden aldım ve karşılığında bir şey vermedim. Bunu yaptım çünkü hayatıma, almam gereken bir zamanda girdin. Ve bu tekrar olacak. Ama ben sadece bundan ibaret değilim. Sana bunu kanıtlamak için bana bir şans verecek misin, bunu düşünmeni istiyorum."

Bu inanılmaz derecede tatlıydı.

Yine de.

"Neden *Avenger* filmlerini sordun?" Bana gülümsedi.

Keşke gülümsemeseydi.

"Çünkü kızım erkeklerin aptal olduğunu söylüyor. Sürekli kendileri hakkında konuşuyorlar, kızlara soru sormuyorlar, konuşmalarına izin vermiyorlar, dinlemiyorlar. Ve ne yazık ki, daha iyi bilmesi gereken yetişkin erkeklerin de bunu yaptığını kanıtladım."

Lanet olsun.

Şimdi mantıklı konuşuyor, tatlı ve biraz da sevimli oluyordu.

"Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum, Greta," dedi kadife gibi sesiyle ve öyle hissettirerek. "Bu yüzden sana düşünmen için zaman vereceğim. Ve o zaman geçtikten sonra, umarım bana bu ayrıcalığı verirsin, çünkü sezon bitmeden önce oğlumun maçını izlemeye gitmek ve senin de benimle birlikte Raider Field'dan çıkmanı istiyorum. Lou değil."

Bunu söyledikten sonra, dönüp kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açtı.
Durdu.
Bana baktı. Ve
gülümsedi. "Bunu
kilitle, bebeğim."
Sonra ortadan kayboldu.

FIFTEEN

Dalış

Greta

"O adamla tekrar bir araya gelmeyeceksin."

Ertesi sabah, House of Beauty'nin arka odasında ilk müşterim için hazırlanıyordum. Lou da kendi müşterisi için hazırlanıyordu ve görünüşe göre bana ne yapmam gerektiğini söyleyebilecekmiş gibi hissediyordu.

Tabii ki, market olayını duyduğunu söyledikten sonra, ben de sonrasında olanları anlattım.

"Hayır, değilim Lou," diye cevap verdim. "Ama kabul etmelisin ki, hayatı zor geçti. Ve bu, rastgele, çılgın bir serseri, iki çocuk babası olan yirmi sekiz yaşındaki bir adamı, o adamın tek yaptığı şey, söz konusu rastgele, çılgın serseriye yardım etmek için durmak olmasına rağmen vurmadan önceydi. Ve Hix, yeterince iyi kalpli bir adamı vurarak öldürecek kadar çılgın bir adamı bulmak zorunda olan kişi, ona yardım etmek için dururdu."

Lou başka yere baktı ve mırıldandı, "Kabul etmeliyim ki, bu Julie Baker'ın koltuğuma oturup, saçını öğrenme güçlüğü çeken küçük bir çocuğun yapmış gibi yaptığımdan sonra aynada kendine bakıp kendi akıl sağlığını sorguladığı günlerden çok daha kötü." Bana tekrar baktı. "Tabii ki, senin koltuğuna geçip sana da aynı şeyi yapmadan önce."

Julie Baker'ın artık benim müşterim olmadığı için çok üzülmediğimi söyleyebiliriz.

"Bu konuyu hallettiğimize biraz sevindim," dedim. Bu bir yalandı.

Değildim.

Önceden incinmiş, kızgın ve üzgündüm.

Şimdi kafam karışık, korkmuştum ve Hix'in istediği gibi düşünmezsem kendi akıl sağlığımdan şüphe duyuyordum.

"En azından bu, işleri eskisinden daha iyi bir şekilde bırakmanın yolu," diye devam ettim.

En azından bu doğrudu.

"Ama Keith bana ilişkimizin bittiğini söylediğinde ve ben nedenini sorduğumda, artık annemle birlikte yaşayamayacağını ve benim onu seçmeyeceğimi bildiği için bana onunla annesi arasında seçim yapmamı istemeyeceğini söyledi. Ve bu durumdan o kadar bıkmıştı ki, ona yanıldığını kanıtlama fırsatı bile vermedi," diye hatırlattım ona.

Ve bu da ne yazık ki doğruydı.

Devam ettim.

"Andy'yi seviyordu ve onun için canını bile feda ederdi. Buna yürekten inanıyorum. Beni de aynı şekilde seviyordu. Ama ona karşı, bu iki duygunun toplamına eşit bir nefret besliyordu. Tartıştık, ama sadece onun hakkında kavga ederdik. Ne zaman benden para istese, o sinirlenirdi. Ama ona para verdiğimde, ki bu çok sık olurdu, o zaman da biliyordum, şimdi daha iyi biliyorum, o kendini kaybederdi. Kesinlikle. Bu konuda tünel görüşü vardı. Sonunda bana baktığında tek görebildiği şey buydu. Ona karşı zayıflığım. Onun zor kazandığı parayı Andy'ye bakmak için kullandığı, benim ise benimkini ona bakmak için kullandığım gerçeği. Her şey, bizi de dahil olmak üzere, her şeyi tüketene kadar gittikçe kötüleşti. Ve o, Hix'in açıkça hoşlanmadığı şekillerde onunla oynadı bile."

"Bundan hiç şüphemiz yok," diye sinirli bir şekilde araya girdi.

Kesinlikle yoktu, özellikle de benim için.

"Bu yüzden, yeni bir adama aşık olmak gibi bir tehdidin üzerimde asılı kalmasına gerek yok."

Bana sertçe baktı ve "Aşık olmak mı?" diye sordu.

Omuzlarımı kaldırdım. "O harika biri."

"Bebeğim..."

O konuşmaya başlamadan önce sözünü kestim. "İlişkisini iyi bir şekilde bitirmedi. Ama bu, ilişkinin tek kötü yanıydı." Dudaklarımın kıvrılmasını engellemeye çalışarak, "Bana 'sakız damlası' diyordu," dedim.

"Ne kadar saçma bir cinsiyetçilik," dedi.

"Ben ona 'snuggle bug' derdim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hixon Drake'e 'sarılıp yatma böceği' mi dedin?" "Şakaydı. İkisi de öyleydi."

Bu haberi aldıktan sonra kendini topladı ve tereddütlü bir şekilde bunu yaptı.

Sonra söylediği şey, o bakışını açıklıyordu.

"Neden o kadına yardım etmeye devam ettiğini hep merak etmişimdir."

Saç boyası kutularına baktım ve "O benim annem" diye cevap verdim.

"Greta..."

Ona baktım. "Anlamıyorsun. Senin harika bir annen var. Anlamıyorsun. Ama bana karşı nasıl davrandığına bakılmaksızın, yirmi yaşımıdayken ölseydi, yine de onun doğum gününde bunu hissederdim. Ölümünün yıldönümünde. Durum bu. Bu bir bağ. Orada ve ondan kurtulmak mümkün değil. Onu hayatımdan çıkarsam bile bu bağ hala orada. Mantıklı değil. *Öyle işte*. Belki bu konuda yavaş öğrenen biriyim, Lou. Ama belki de ona yardım etmeyi bıraksaydım, başı belaya girerdi, hastalanırdı, hapse girerdi, sokaklarda kalırdı, ölürdü. Kim bilir? Ve o zaman, annem nasıl olursa olsun ona bakacak cesarete sahip biri olmadığım için suçluluk duyardım. Her halükarda kazanamazdım. Keith bunu anlamadı ve neden anlamadığını da anlıyorum. Ama sonuçta... o benim annem.

"Onu geri kabul edecek misin?" diye sordu.

Dudaklarımı yaladım, birbirine sürttüm ve ihtiyacım olan boya kutusunu çıkarmak için elimi kaldırdım.

"Sanmıyorum."

"Hix'e yaptıkları yüzünden mi bu kadar ileri gittin?"

Ona baktım ve ağzımda bile hüznü hissettiren bir gülümseme attım.

"Hix'e bunu o yapmadı. Bana yaptı. Hix'i sadece *kullandı*. Evet, kesinlikle. Bana zarar vermek için yeni yollar bulmak için elinden geleni yaptı ve işini yapan masum birini vicdan azabı duymadan incitti, o işin o zamanlar hiç de eğlenceli olmadığını bilmesine rağmen. Her zaman beni manipüle eden, beni kullanan, bana saldırıp duran oydu. Andy'ye zarar vermek için Andy'ye zarar vermedi. Bunu yaptı çünkü aptal ve zayıftı. Bu önlenebilir bir kazaydı ama sanırım yine de onu hayatımda tutmaya devam ettim çünkü öyleydi. Bir kazaydı. Bu öyle değildi. Hix'e yaptıklarını bana zarar vermek için planladı. Elinden geleni yaptı, başkalarını da işin içine kattı ve bu tür bir kötülük görmezden gelinemeyecek kadar aşırı."

"Biliyor musun, Hixon haklı," dedi bana. "Herkes Kavanagh Becker'ı duymuştur. O bizim Voldemort'umuz gibi bir şey. Adını anmamak gereken kişi. İnsanlar onun varlığını unutmaya çalışıyor, fısıldayarak konuşuyorlar. O iyi bir adam değil."

Evet.

Bu annemin sevdiği tipte birine benziyordu.

"Harika," diye mırıldandım.

"Sizin ikinizin arasında ne olursa olsun, bebeğim, Hixon Drake iyi bir şeriftir. Nat'in başına gelenler sırasında, birçok kişi onu geç saatlere kadar ofisinde çalışırken görmüştü.

Nat'le ilgili olaylar başladığında onu geç saatlere kadar ofisinde çalışırken gördü. Nat'in cesedi bulunmadan önce bile, onu bulmak için her yeri aradığı söylentisi yayılmıştı. Herkes, Faith ve çocukları için elinden geleni yapmaya ne kadar kararlı olduğunu konuşuyordu. Adam, hiç giymediği üniformasını giyip, ekibini Nat'in cenazesinde yanında durdurarak Faith'e onu desteklediğini gösterdi. Kavanagh Becker sana zarar verirse, aklını kaçıırır. Dudakları seğirdi. "Ve sanırım, sana söylediği gibi, o adam sana zarar verirse gerçekten *aklını kaçıırır*. Sen iyi olacaksın ve belki annen bir süre senden bir şey öğrenemeyince çekip gider."

"Umarım öyle olur."

Ama aslında öyle olmasını ummuyordum ve bunun nedeni önemli şeyler için hiç umutlanmamam değildi.

Onun henüz bitirmediğini biliyordum.

Ama kendi yoluma devam etme gücüm olursa, sonunda pes edeceğini düşünüyordum.

Elindeki tüm kozları oynadı, ancak taştan kan çıkarmak için çok fazla zaman ve çaba harcamaktan pek hoşlanmıyordu.

"Hoşça kalın!" diye birisi ön odadan seslendi. "Hepiniz burada mısınız?" "O benim," diye mırıldandı Lou ve kapıya doğru ilerleyerek, "Arka tarafta, Agnes! Geliyorum!" diye bağırdı.

Arkada, Agnes! Hemen geliyorum!"

Kapıda durdu ve bana baktı.

"Bu çok yeni olduğu için hiç söylemedim ama bunu gerçekten bilmelisin. Keith her şeyi mahvetti, kızım. Onunla hiç tanışmadım ama senin anlattıklarından Tawnee the Hun gibi birine benziyor. Bill ile olan durumdan biliyorum ki, birini seviyorsan, onunla birlikte gelen *tüm* saçmalıkları da kabul edersin. Birçok insanın neden onun saçmalıklarını kabul ettiğini merak ettiğini biliyorum ama cevap çok basit. Onu seviyorum. Ve eminim Keith de seni seviyordu. Sadece seni yeterince sevmiyordu."

"Teşekkürler, canım," diye fısıldadım. Henüz bitirmemişti.

"Hixon Drake'in haklı olduğu bir şey var, eğer istediğin buysa, sana büyük bir yüzük almak için ikinci bir iş bulmaya değer. Sana yaptıkları için ona kızgın olsam da, en azından bu konuda hemfikiriz." Bana gülümsedi. "Ve bunu biliyorum, çünkü sen asla bunu istemeyecek türden bir kadınsın. Bunu istersin. Ama senin için önemli olan bu değil."

Haklıydı.

Elmasları severdim.

Ama içimde, Hixon Drake orada yaşıyorsa bir karavana taşınabileceğime dair gizli, kafa karıştırıcı ve korkutucu bir şüphe vardı ve yirmi yaşında annemin evinden taşındıktan sonra, hiçbir nedenle geri dönmeyeceğime yemin etmişim.

"Beni ağlatma," diye emrettim. "Suya dayanıklı rimel sürmedim."

Gülümsedi. "Tamam, ağlatmayacağım. Artık senden nefret etmiyorum çünkü çok güzelsin ve harika bir popon var. Şimdi senden nefret ediyorum çünkü markette, seksi bir adamın seni Celestial Seasonings'a dayayıp, senin adına sinirlenip, yüzüne bağırıp sonra da sana tatlım diye seslendiği bir sahne yaşıyorsun. Dediğim gibi, Hix'e kızgıyım. Ama ben orada bile değildim, sadece yedi kaynaktan duydum ve yine de bunun *seksi* olduğunu biliyorum."

"Seksi değildi," diye dürüstçe söyledim. "Biraz korkutucuydu ve birazdan da öte sinir bozucuydu."

"Evet, o zaman öyle düşündüğünü anlıyorum. Ama şimdi..." Başını salladı. "Hix'e kızgıyım ama o adamın sana ne kadar değer verdiğini gösteren bir işaretse, kızgınlığımı atlatabilirim. Onun pislik gibi davranışlarını affetmen için bir neden vermek istemem ama Hixon Drake'i yıllardır tanıyorum ve Brad Pitt dışında kimse için sağlıklı olmayan kadar çok şey duydum ve o, markette olay çıkaran bir adam değil, Greta. Eğer bu kasabanın kadınlarının yarısının şu anda acımasızca kıkırdadığı şekilde kendini kaybetmişse, bu Hixon Drake hakkında şu anda duymak istemediğim bir şey demektir. O adam şerif değil. O rozetin ardındaki sorumluluğu *yaşıyor ve soluyor*. Yani bir kadını marketin çay reyonuna sıkıştırmak onun yapacağı bir şey değil."

Bir süre

durdu.

Ben kendimi

hazırladım.

Sonra bana geri kalanını anlattı.

"Ama gözünde morluk olduğunu gördü ve o yöne gitti. Evet," dedi düşünceli bir şekilde. "Bu, sinirimi yatıştırmama yardımcı olabilir."

"Şimdi korkutucu ve sinir bozucu olmaya başladın," dedim.

Gözlerini devirdi, dudaklarını büzerek bana bir öpücük gönderdi ve kapıdan çıktı.

Gah!

Lou.

O Cuma gecesi, Billie Holiday'in "He's Funny That Way" şarkısını söyledikten sonra alkışlar arasında mikrofona "Teşekkürler" diye fısıldadım.

Bu arada Billie, şarkılarını söylemeyi sevmediğim sanatçılardan biriydi, çünkü onun şarkılarını asla hakkıyla söyleyemezsiniz. Benim tahminime göre, bu sanatçılar arasında Barbra Streisand, Dolly Parton, Tina Turner, Céline Dion, Whitney Houston ve Adele de vardı (ama bu liste eksiksiz değildi).

Ancak, piyanistim Elvan, Gemini'yi memnun edecek şarkı listelerini hazırlayan adam, beni zorladı.

Çok da zor olmadı.

Ama bana zor bir şarkı verdikten sonra her zaman bir şey verirdi.

Ve bu sefer beni ödüllendirdi, çocukları Annie Lennox'un "Cold" şarkısına yönlendirdi.

O şarkıyı çok sevdim. Sesime mükemmel uyuyordu. Ve şarkı sözlerinin buz gibi sıcak güzelliğini sarmalamayı çok sevdim.

Bu yüzden, davulcu işini yaparken ve diğerleri de eşlik etmeye başladığında göz kapaklarım ağırlaşırken gülümsüyordum ve şarkıya kendimi kaptırmıştım, mikrofonun önünde durmuş, sallanıyordum, ellerim birdenbire ağırlıksızlaşmış, başım kayarken kalçalarımın etrafında süzülüyordu, tek sabit olan şey dudaklarımı mikrofona yöneltmekti.

İlk kıtayı bitiriyordum ki bir şey dikkatimi çekti ve yavaşça ona odaklandım, Gemini'nin sahnenin yakınında durduğunu gördüm, ki bu hiç yapmadığı bir şeydi. Kimse sahnedeysen kalabalığın arasından geçmezdi. Sunucunun bir performansı herhangi bir şekilde kesintiye uğratması uygun olmazdı.

Ama onu orada dururken, insanların sahneyi görmesini engellerken gördüğümde, gözleri kaydı.

Gözlerinin yönünü takip ettim ve Hixon'ın barın ucunda oturmuş, gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm.

Ve biri beni öldürsün, gözlerim onun gözlerine değdiği anda, yakalandım.

Kapana kısıldım.

Esir.

Gözlerimi ayıramadım. Seyircilerin bazılarının yerlerinde kıpırdanıp, dönüp kime şarkı söylediğimi görmek için bana baktıklarını hissetsem de.

Ama ben, erkeğinin gözlerinde yüzmek isteyen bir kadın hakkında şarkı söylüyordum.

Ve ben de bunu istiyordum.

Bunu denemek istedim.

Hayatımın geri kalanında Hix'in mavi gözlerinde yüzme şansını istedim.

Hay

at. Onun bunu bilmesini istemiyordum. Ama gözlerimi
ondan ayıramıyordum.

Neyse ki, her zamanki gibi şarkı bitti, kendimi onun büyüünden kurtardım
ve her zamankinden biraz daha coşkulu bir şekilde alkışlayan seyircilere zorla
gülümsedim. Zihnim, bir sonraki şarkının ne olduğunu hatırlamaya çalıştı, umarım
bu beni daha fazla belaya sokmaz.

Ne yazık ki, benim gibi bir lounge şarkıcısı için bir sonraki şarkının da pek iyi
olmaması doğaldı, ama en azından birinin gözlerinde yüzmekle ilgili sözleri yoktu.

Eva Cassidy'nin "Fields of Gold" şarkısıydı.

Ve Hixon'a bir kez bile bakmadan bu şarkıyı ve setimin sonraki dört şarkısını
söylemeyi başardım.

Aceleci davranışımı gizleyerek (umarım) sahneden indim, teşekkürlerimi
ilettim ve geri döneceğimi söyledim. Ve sahne arkasında küçük giyinme odamda
oturdum (evet, saklanıyordum), Gemini'nin birkaç hafta önce yaptığı gibi geri gelip
Hix'in beni beklediğini söylemesinden korkuyordum.

Kapı çalındığında ve Gemini içeri girdiğinde nefesimi tutmuştum. "Gitti,
güzelim," dedi yumuşak bir sesle. "Benimle kısa bir süre konuştu.
gösteriden hoşlandığını ama seni rahatsız ettiğini düşündüğünü söyledi. Bu yüzden
sana çok güzel olduğunu söylememi istedi ve sonra gitti."

Nefesimi verdim ama tam bir rahatlama hissetmedim.

Hayır.

Çünkü Hixon gitmiş olabilir, ama düşünceli davranmak için ve tatlı bir şey
söyledikten sonra gitmişti.

"Benim yerim değil, sen sormadın, market olayını duydum," diye başladı
Gemini.

Tabii ki duymuştu.

Herkes duymuştu.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece daha kötüsünü yapabileceğini biliyorum. Ve
o adam hakkında bildiklerime göre, daha iyisini yapabileceğinden emin değilim,"
diye bitirdi.

Ben de emin değildim.

"Karmaşık bir durum," diye fısıldadım.

"Her zaman öyledir," diye nazıkçe cevap verdi. "Her zamanki gibi
muhteşemsin.

Böyle devam et, Greta."

"Senin için, her zaman, Gemini."

Bana küçük bir gülümseme attı ve dışarı çıktı.
Aynaya baktım.
Nefes aldım.
Sonra dışarı çıkıp bir maden suyu aldım ve kalabalığın arasına karıştım.

Ertesi sabah geç saatlerde, kapı zili çalınca kapıya koştum.
Kapıyı açtım ve orada duran, derin mavi renkli güllerle dolu kocaman bir vazo tutan adamı görünce donakaldım. Vazoda krem rengi calla zambakları ve masmavi yaprakların arasına sıkıca yerleştirilmiş rüya gibi bebek nefesleri vardı.
"Greta Dare?" diye sordu.
"Uh... evet," diye cevapladım.
Çiçekleri bana uzattı. "Teslimat." Çiçekleri aldım.
"Keyfini çıkarın," diye mırıldandı, döndü ve merdivenlerden aşağı koşarak indi.
Arkasından baktım, sonra yavaşça kapıdan çıkıp kapıyı kapattım.
Mutfak adasına süzölmüş gibi hissettim ve çiçekleri oraya bıraktım. Elimi kaldırıp aranjmanın arasından çıkan küçük zarfı almak bir yıl sürmüş gibi geldi.
Nefesimi tutarak parmağımı zarfın kapağının altına soktum. Ve kartı çıkardım.
Üzerinde sadece iki kelime yazan sade beyaz bir karttı.

Dalış

Düzenlemelere tekrar baktım ve ona bakakaldım. O mavi güller.
Mavi güller görmemiştim.
Dalgıçlık yap.
"Cold" şarkısının sözleri beni etkiledi ve titremeye başladım.
Tanrım, Hix seksi, tatlı, klas ve... ve "Cold" adlı şarkının iki kelimesini alıntılıyarak birçok şey olabilirdi.
Telefonumu kaptım, açtım ve gideceğim yere ulaşana kadar ekrana dokundum.
Bu arayışı engellemeyi kaldır.
"Kahretsin, kahretsin, lanet olsun, lanet olsun, kahretsin, kahretsin."

Ameliyattan sağ çıktı, ama üzgünüm Bayan Dare, kazada ciddi bir kafa travması geçirdi. Beynindeki şişlik inene kadar komaya soktuk, sonra durumu göreceğiz. Ancak, size hazırlıklı olmanız gerektiğini bildirmek benim üzücü görevim. Geçirdiğı travma nedeniyle, çok iyi tanıdığınız genç adamın uyandığında aynı genç adam olmayabileceğini düşünüyorum.

Telefonumu kapattım, garip bir elektronik klik sesi çıkardı ve onu gürültüyle adaya attım.

Odadaki odadan çıktım.

Ama o çiçekleri atmadım.

Ertesi Cumartesi günüydü.

Her zamanki gibi, cuma gününden sonraki gündü.

Glossop Raiders'ın ev sahibi olduğu bir maç vardı.

Andy'yi götürmediğim bir ev sahibi maçı.

Ayrıca Hix'in yanımda olmadığı bir iç saha maçıydı. Onu engellemeyi kaldırmamıştım.

Daha fazla çiçek de almamıştım.

O gece (veya önceki gece) seyirciler arasında oturuyor değildi, ben ise onun dizüstü bilgisayarında gördüğü ve onayladığı elbiseyi giyip şarkı söylüyordum. Yüzündeki ifade, o elbiseyi o anda giyip ona modellik yapabilmeyi dilememe neden oldu.

Faith'in kocasını öldüren serseriye bulamamışlardı ve işler o kadar yoluna girmişti ki, artık kimse bu konuyu ya da Hope ve Hixon'ı konuşmuyordu.

Şimdi, Dew'da ona o şarkıyı söyledikten sonra Hixon ve ben hala konuşma konusuyduk (ondan sonra, günlerce herkes bana bunu sordu, Lou hariç, o bana sadece gözlerini devirip duruyordu ve ben ona çiçeklerden bahsetmemiştim bile).

Şarkı söylemekten eve yeni gelmiştim. Saat geç olmuştu. Yorgundum. Evimi seviyordum ama Keith'i unuttuğumdan beri ilk kez, karanlık ve boş bir eve dönmek için dilek tutuyordum. Ve yedi milyonuncu kez, Hix'i engellemeyi kaldırmam gerekip gerekmediğini ve ona çiçeklerin çok güzel olduğunu ve Harlequin'den tavuk kanadı yemek istediğimi mesaj atmam gerekip gerekmediğini merak ediyordum.

Mutfağa girdim, otomatik olarak ada mutfağa doğru ilerleyip çantamı ve anahtarlarımı oraya attım, sonra geri dönüp ışıkları açıp

ve kapıyı kilitlemek için geri dönmeden önce çantamı ve anahtarlarımı oraya atmak için otomatik olarak mutfak adasına doğru ilerlerken, biri beni arkadan yakaladı.

Ağzımı açıp çığlık attığımda tüm vücudum titredi.

Bir el ağzımı kapattı ve sonra hızlı ve sert bir şekilde öne doğru itildim. El ağzımdan ayrıldı ve yumruk haline geldi, yüzüm mutfak adasının kenarına çarpmadan hemen önce saçımın arkasını acı verici bir şekilde kavradı.

Çarpmanın etkisiyle inledim ve gözlerimi kırıştıtarak başımı salladım, beynim bilinçli kalmaya çalışırken uzuvlarım gevşedi ve saçımdaki yumruk beni yukarı çekti.

Kolun belime dolandığını hissettim ve bir adamın kulağıma "Sadece şarkı söylemeni dinlemek istedim" dediğini duydum.

Düşerken çığlık attım. Bu sefer yüzüm adanın tepesine tam olarak çarptı, korkunç bir çıtırtı hissettim ve duydum, sonra geri çekildim.

"Tek istediğim buydu," diye kulağıma fısıldadı. "Sadece şarkı söylemeni dinlemek istedim. Şarkı söylemeni sevdiğimi söylemek istedim. O sesi çıkaran dudaklara yaklaşmak istedim. Peki sen kimsin? Kim olduğunu sanıyorsun da kendini önemli biri gibi davranıyorsun? Sen kimsin ki, ıssız bir kulüpte yaşanan bir şarkıcı, diva gibi davranıyorsun? *Önemli biriymiş gibi* davranıyorsun."

Beni tekrar yere indirmeye başladı ama ben aynı anda ayağımı kaldırıp elimden geldiğince iyi nişan aldım.

Ayağımı bastırdım. Yüksek topuklu sandalet giyiyordum ve topuğum onun parmağına çarpmış olmalıydı, çünkü yüksek bir ses çıkardı ve belimdeki kolunu gevşetti.

O tutuşundan acımasızca kurtuldum, ama parmakları hala saçlarımda olduğu için kaçmaya çalıştığımda geri çekildim. Boynum hala saçlarımda olan elinin acısını hafifletmek için eğildim, ama gözlerim onu buldu.

Yumruğumu sıktım ve yukarı doğru uzattım.

Tüm gücümle yumruğumu boğazına indirdim. Kötü bir gırtlaksı ses çıkardı ve parmakları saçımdan kaydı.

Korkudan aklımı kaçırmıştım, tek amacı onu etkisiz hale getirmek olan içgüdülerimle hareket ettim ve ona yaklaştım. Ellerimi onun gölgeli omuzlarına koydum ve onun Dew Drop'taki ürkütücü adam olduğunu gördüm.

Tüm gücümle dizimi kaldırdım ve bacaklarının arasına vurdum.

Acı içinde inleyerek dizlerinin üzerine çöktü, yana doğru düştü ve ben, kafasının adanın ayağına çarptığına dair *bir ses* duydum.

kafasının mutfak adasının ayağına çarptığını düşündüren bir ses duydum.

Ama o anda anahtarlarımın hala elimde olduğunu fark ettim. Ben de *kaçtım*.

Mutfağı geçip onun açık bıraktığı kapıya doğru koşarken arabamın kilitlerini açtım ve ayaklarım garaj yolunun betonuna değdiğinde lanet olası topuklu ayakkabılarımla bileğimi burktum.

Yere düşmedim ve arkamdaki kapıyı kapatmakla zaman kaybetmedim. Koşmaya devam ettim, bu yüzden arabamın kapısına çok fazla hızla çarptım ve vücudumun geri kalanı da ona çarptı.

Geri çekildim, elim bir kez kapı kolundan kaydı, bir sonraki sefer yakaladım, kapıyı açtım, kendimi içeri attım, kapıyı kapattım, kilitleri çektim ve sonra arabayı çalıştırıp geri vitese takmak için uğraştım, geri çıkarken lastiklerin garaj yolunda gıcırdandığını duydum.

Garaj yolunun sonunda direksiyonu kırarken başım boynumda sallanıyordu. Cherokee'mi sürüş moduna geçirdim ve caddeden hızla geçerek doğrudan şerifin ofisine gittim.

Ama orayı gördüğümde ve ön tarafta ışıkların yandığını ama başka hiçbir şey görmediğimde midem düğümlendi. O büyük pencerelerin arkasında kimse yoktu.

Ve aklıma geldi ki burası Denver değil, Glossop'tu. Polis karakolları bütün gece açık kalmıyordu.

Elli yıldan fazla bir süredir doğal nedenlerle veya kendi eliyle ölen tek bir kişi olduğunda buna gerek yoktu.

"Tanrım!" diye bağırdım, yan park yerine girip frenlere basarak sarsıcı bir şekilde durdum ve tam olarak park edilmiş ve harekete hazır gibi görünen ama etrafta onları çalıştıracak kimse olmayan beş Ram kamyonetini izledim.

Aptalca yolcu koltuğuna, sonra da kucağıma baktım ve anahtarlarımı yanımda tutmuş olabileceğimi, ancak telefonumun bulunduğu çantamı unutmuş olabileceğimi fark ettim.

Ama evimde *ürkütücü bir adam* bırakmıştım.

Brad Pitt dışında kimse için sağlıklı olmayan kadar çok şey duydum onun hakkında.

Pitt dışında kimse için sağlıklı olmayacak kadar çok şey duymuştum.

Lou'nun sözleri aklıma geldi ve bununla birlikte, sadece bildiğim Hixon taşındığını taşındığını yer o çok da iyi olmayan, tam olarak sosyal konut sayılmayacak dairelere taşınmıştı, bunu herkes biliyordu.

Aynı zamanda şerifti.

Beni korumak için teklifte bulunan adamdan bahsetmiyorum bile.

Bu düşüncelerle, geri geri çıkıp, ayağımı gaz pedalına bastım ve korku ve adrenalinle dolu bir kadın gibi sürmeye başladım.

Apartman kompleksine girdim ve onun Bronco'sunu hemen gördüm.

Arabamın kaputunu yanındaki küçük ağaçların yanına dayayarak park ettim, arabadan indim, arabamın, Bronco'nun ve gümüş rengi bir arabanın arkasına koştum ve yan merdivenlere çıktım. Hixon'ın arabası diğer arabalar gibi ön tarafa değil, yana park edildiği için bu merdivenlerin onu götüreceğinden emindim.

Merdivenleri tırmanmaya başladım, ama çok ilerleyemeden bir basamakta kayıp ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Bu sırada anahtarlarım avucuma o kadar sert bir şekilde batmıştı ki, acıdan çığlık attım ve anahtarları merdivenlerin aralıklarından düşürdüm.

Kendimi yukarı çekiyordum ki, üstümden bir ışık yandı.

Başımı geriye attım ve merdivenlerin üstündeki kapının yavaşça açılmasını izledim, sonra kapı birden açıldı, fırtına kapıyı açtı ve Hixon merdivenlerin üstünde, sadece basit, açık mavi bir pijama altı giymiş, saçları uykudan dağınık bir halde duruyordu.

Bana bir saniye bile bakmadan, nedense, "*Shaw!*" diye bağırdı ve merdivenlerden büyük adımlarla, üçer üçer inmeye başladı.

Bir elim korkulukta, çoğunlukla ona asılıydım, dizlerim çitalara dayanmıştı, ama sonra ona asılı değildim ve dizlerim hiçbir şeye dayanmıyordu.

Kollarımın altından elleriyle beni yukarı çekti ve sonra uçuyordum, bacaklarım savruldu ve sonunda merdivenleri ikişer ikişer çıkarken (evet, *koşarken*) göğsüne sıkıca sarıldım.

"Baba," diye duydum Hix'in karanlık odaya girerken.

"Işıkları aç. Buz torbasını getir. Ve giyin," diye emretti Hix.

"Kahretsin, ne oldu?" odadaki diğer erkek sesi, ışıklar yanar yanmaz sordu ve Hix beni dikkatlice koltuğa oturttu.

Açık bir çekyat, dağınık örtüler ve dar bir oda gördüm. Sonra Hix'in yüzünden başka bir şey görmedim.

"Ne oldu, bebeğim?" diye sordu.

"Ben... o adam... ben... o sapık..."

Greta, kendine gel!

"Hix, Dew'daki o iğrenç adam bu gece mutfığıma girerken bana saldırdı." Elimi uzattım, boynunu iki yanından tuttum ve ittim, "O benim evimde. Kaçtım ama onu *evimde* bıraktım."

"Baba, ne oluyor?" diye bir kız sesi sordu.

Hix kaldırdı ve sonra hiçbir şey göremedim çünkü yüzüme bir mutfak havlusuna sarılmış buz torbası tutulmuştu.

"Giyin," diye emretti Hix. Parmakların bileğimi kavradığını ve elimi kaldırıp buz torbasını tuttuğunu hissettim, Hix ise emir vermeye devam ediyordu. "Kızlar, giyinin. Shaw, onu hastaneye götür. Muayene ettir. Kızlar da seninle gelsin."

"Baba, nereye gidiyorsun?" diye sordu küçük bir kızın sesi.

Buz torbasını çekip Hix'in koridorda kaybolduğunu ve iki kızının yan tarafta durup başlarını çevirerek onun gidişini izlediklerini gördüm.

Sonra oğlunun bana doğru eğildiğini gördüm. "Uh... Greta," dedi ve nazikçe elimi kaldırdı, sonra tarihin en büyük buz torbasının arkasında kayboldu, "onu takılı tut. Mümkün olduğunca uzun süre. Tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandım buz torbasının arkasından.

"Acele edin, Cor, Mamie, çabuk. Giyinin," diye emir vermeye başladı Shaw. Benim tarafımdan ise titremeye başladım.

Hem de *çok*.

Ama Hix'in "*Corinne!*" diye bağırdığını duyunca sıçradım.

Buz torbasını tutmayan elim, sıkı ve sıcak bir şekilde tutuldu. "Greta, tatlım, kendini topla," diye Hix bana emir vermeye başladı. "Buradayım, baba," diye duydum.

"Corinne, buraya gel, onun yanına otur, kardeşlerin giyinirken onunla konuş. Şoka giriyor. Onunla konuş. Onu yanında tut."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Üzgünüm," dedi, sanki kızına söylemiyormuş gibi. "Greta şoka giriyordu. Evet, Hal. Durumu üç-iki-iki Rosewater. Oraya git. Hemen." Sonra, kesinlikle kızına ve Hal adındaki adama değil, "Hastanede görüşürüz. Telefonum yanımda, tatlım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Tamam mı?"

"Tamam, baba."

"Ona iyi bak."

"Tamam."

Eli benden ayrıldı, başka bir el benim elimi tuttu ve sonra Hix'in başımın üstüne öpücük kondurduğunu hissettim.

"Bu işi hallet, tatlım, söz veriyorum," diye saçlarıma fısıldadı ve sonra onun varlığının kaybolduğunu hissettim.

Bir süre sessizlik oldu, sonra tereddütlü, utangaç bir ses duyuldu: "Uh... merhaba, ben Corinne."

Histerik bir kahkaha attım, kendimi tutamayıp öne doğru eğildim.

Beni kendime getiren, onun elinin benim elimi tekrar tekrar sıkması, diğer elinin de ensemblem arkasında aynı şeyi yapması ve "Hey. Hey. Hey, Greta. Heyheyhey" diye seslenmesi oldu.

Aniden oturdum, boynumdaki eli düştü, buz torbası hala yüzümdeydi.

Nefesimi tuttum ve "Buradayım. Şu anda biraz korkmuş durumdayım, canım" dedim. Elini sıkıca tutup salladım. "Ama buradayım."

"Bundan sonrasını ben devralacağım, Cor. Git giyinmeyi bitir," diye emretti Shaw, elim değişti ve Shaw'un elini tuttum. "Yüzüne buz torbasını tuttuğun için aferin," diye cesaretlendirdi.

Yine histerik bir kahkaha atmak istedim ama bunun yerine kendimi tutmak için elini sıkıca tuttum.

"Tamam, peki, seninle bilek güreşi yapmamam gerektiğini hatırlat bana," diye espri yaptı. Ben de biraz gevşettim.

"Sadece... şey... yüzümün mutfak tezgahına *iki kez* çarpılmasının etkisini atlatmam lazım... sonra her şey yoluna girecek," dedim.

Aptalca.

"Lanet olası *pislik*," diye tısladı.

Tamam, elma ağacından uzağa düşmez. Not edildi.

"Shaw, baban *iki kez ve bir bayanın önünde* küfür ettiğin için çok kızacak," dedi küçük kız dehşet içinde.

Acı çekmiyor, korkmuş ve histerinin eşiğinde olmasaydım, Hixon'ın çocuklarıyla bu şekilde tanışmamın iyi bir şey olmadığını düşünürdüm.

Ancak, bu düşünce kafamda yerleşmeden önce Corinne dışarı çıktı ve "Giyindim. Hazırım. Onu hastaneye götürelim" dedi.

Shaw, beni kaldırmaya hazırlanırken elimi sıkıca tuttu ve "Merdivenlerden inmek için buz torbasını biraz indirmek isteyebilirsin" dedi.

O zaman buz torbasını indirdim ve Shaw'un yakışıklı yüzünde babasının gözlerine bakarak "İyi fikir" diye mırıldandım.

Ama yüzü benimkini gördüğünde gerildi.

Bunu iyiye işaret olarak almadım.

Hixon'ın çocukları bana yardım etti, Corinne daireyi kilitledi ve beni gümüş rengi arabanın yolcu koltuğuna oturtular, kızlar arkaya oturdu, Shaw sürücü koltuğuna oturdu ve geri geri çıkarken erkekçe bir hareketle kolunu yolcu koltuğunun arkasına koydu.

Onun bir kız arkadaşı vardı.

Muhtemelen o hareketin *harika* olduğunu düşünmüştü, çünkü gerçekten öyleydi. Shaw hızlı ama dikkatli bir şekilde hastaneye doğru sürdü.

McCook County Hastanesi'nin acil servisinin kapısından içeri girdiğimde hemşirenin gözleri fal taşı gibi açılana kadar burnumdan kanadığımı fark etmedim. Kan göğsüme, elbisenin önüne akmıştı, ilkbahar ve sonbaharda hava serin olduğunda kokteyl elbiselerimin üzerine giydiğim harika, hafif, şampanya rengi swing ceketimin üzerine damlalar ve lekeler bırakmıştı.

"Peki, geçen yaz iyi bir film izleyen var mı?" diye sordum burun deliklerim gazlı bezle dolu olduğu için burun tıkanık bir sesle, acil serviste muayene yatağının ucunda otururken, lanet olası *kırık* burnumun şiştiğini *hissedebiliyordum*.

Hix'in çocukları etrafımda duruyorlardı, biz de Hix'i bekliyorduk. Hix, Shaw'ı aramış ve o gelene kadar kırıdamamamız gerektiğini söylemişti.

Shaw bana sırtıttı.

Mamie, burnumu kaplayan büyük gazlı bez ve bant bandajına bakarak, "Büyük burun alçıları olmaması iyi. Bu pek eğlenceli olmazdı," dedi.

"Umarım büyüdüğümde, biri burnumu kırsa bile hala güzel görünürüm," dedi Corinne, sanki bunu söylemek istemiyormuş gibi mırıldandı, ama beni burnum kırılrsa bile yeterince güzel kılan yasalar onu bunu söylemeye zorluyordu.

Yine de, bu çok tatlıydı.

Shaw, "Kimse burnunu kırmayacak, Cor," diye homurdandığında böyle düşündüm.

Kardeşine sert bir bakış attı. "Sadece diyorum ki, olası olmayan bir durumda burnum kırılırsa, umarım güzel görünmeye devam ederim."

"Olası olmayan bir durumda burnun kırılırsa, aklında başka şeyler olacak, örneğin babana ve kardeşine bunu yapan adamı hakladıkları için hapis cezası almamalarını ummak gibi."

Oh, hayır.

Mamie bana baktı.

Corinne bana baktı.

"Babanın, şerif olduğu için bana bunu yapan adamı cezalandırmayacağından eminim," diye güvence verdim.

"Buna bahse girmezdim," diye mırıldandı Shaw.

"Shaw!" diye bağırdı Corinne. "Babam hapse giremez!"

"Babam hapse mi girecek?" diye sordu Mamie, kafası karışmış bir şekilde.

Onu sakinleştirmek için ağzımı açtım ama babasının derin sesi benim yerime bunu yaptı ve gözlerim perde arkasından benim bölmeme bakan babamı gördü.

"Hapse girmeyeceğim, bebeğim. Her şey yolunda."

Kız babasına koştu, kollarıyla babasının beline sarıldı ve babası uzun vücudunu hafifçe sarsarak kolunu kızın omuzlarına doladı.

Ama gözleri bana kilitlenmişti.

"Onu yakaladın mı?" diye sordu

Shaw.

"Hal ve Larry onu sorguluyor," diye cevapladı Hix oğluna, gözleri hala bana odaklanmış halde.

Ama onun sözleriyle omuzlarım rahatlamış bir şekilde düştü, başım eğildi ve dizlerime baktım.

"İyi," diye mırıldandı Shaw.

"Bir saniye, bebeğim," diye Hix'in nazıkçe söylediğini duydum ve sonra çenemin altında aynı derecede nazik bir yumruk hissettim, başımı geriye doğru eğdi ve Hix'in önümde eğilmiş kızından ayrıldığını gördüm. "Ne bulduk?"

Evet, bu da nazikti. Ve tatlıydı.

"Kırık burun. Beyin sarsıntısı yok," diye Shaw benim adıma otoriter bir şekilde cevap verdi. Bu benim için sorun değildi.

Ama onun devam etmesi iyi değildi.

"Mutfak tezgahına iki kez yüzünü vurmak dışında, ona zarar vermedi."

Yakından izledim ve Hixon'ın gözleri öfkeyle parladığında, bunu hafifçe ürpertici ve hafifçe tahrik edici olmayan bir hayranlıkla yaptığımı itiraf etmeliyim.

"O kendi adına konuşabilir, Shaw," dedi Corinne.

Oğlu cevap vermeden, Hixon yumruğunu çenemden çekti, doğruldu ve "Eve gitme zamanı" diye emretti.

Olamaz.

Hayır,

hayır.

Eve gitmeyecektim.

Bir adam mutfağında bana saldırdı.

Biraz adaçayı yakıp, bir ton cin içip, yaklaşık dört yüz saat terapi görene kadar oraya asla geri dönmeyecektim.

"Lou'yu aramak için telefonunu kullanabilir miyim?"

diye sordum Hixon'a. Bana baktı.

Ama Corinne sordu: "Bu saatte neden Bayan Lou'yu arayasın ki?"

Gözlerim ona kaydı.

"Şey..." diye mırıldandım, kısmen bu soruyu sormasına şaşırdığım için, kısmen de paniklediğim için, çünkü her zaman telefonumdaki Lou'nun numarasını arardım ve numarasını ezberlemedim.

"Onu korkutacaksın," dedi Corinne. "Şey..." diye başladım.

"Cor," diye homurdandı Hixon.

"Evet, öyle," dedi Corinne babasına ve sonra dikkatini bana çevirdi. "Yarın onu arayabilirsin."

"Bu gece eve gitmek istemiyorum, canım," diye nazıkçe açıkladım.

Bana aklımlı kaçırılmışım gibi baktı. "Tabii ki hayır. Bizimle kalacaksın." Ağzım açık kalırken, dikkatini kardeşine çevirdi ve "Eve arabayla gidebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," diye Shaw ve Hix aynı anda cevap verdiler.

"Baba," diye babasına döndü, "Gece sürüşü öğrenmem lazım."

"Sabahın dördünde olmaz," diye cevapladı. "Senin öğrenim ehliyetin var tatlım, ama Shaw henüz reşit değil ve arabada seninle birlikte resmi bir yetişkin olması gerekiyor."

Beklenmedik bir şekilde, tipik bir ergen kız tavrıyla ellerini havaya kaldırdı (muhtemelen tek tavır buydu, bilmiyordum, ben ergenlik çağındayken bile ergenlik yaşamamıştım). "Asla gece sürüşünü öğrenemeyeceğim!"

"Cor, Ekim ayına girdik. Yakında *her* gün gece gündüzden daha uzun olacak" diye işaret etti Shaw.

O bir cevap bulmaya çalışırken, Hix bu konuda deneyimliydi ve bunu hemen gösterdi.

Bunu, "İkiniz bunu arabada konuşabilir misiniz, böylece hepimiz eve gidebiliriz?" diye rica ederek yaptı.

Mamie babasının yanına gidip elini tuttu.

Onun parmaklarının otomatik olarak kıvrılıp sıkıca tutunduğunu izledim.

Mavi g ller ve merdivenlerden atlaması, onu tamamen engellemediğimi (ki  yleydim) göstermiyorsa, bu görüntü gösteriyordu.

"Seninle gelebilir miyim baba?" diye sordu.

"Tabii" diye cevapladı.

"Greta da bizimle gelecek mi?" diye sordu. Hix bana baktı.

"Evet," diye cevapladı.

"Harika," dedi, bana dönüp gülümsedi. "Ve tahmin et ne oldu?" dedi bana.

"Ne, tatlım?" diye sordum.

"Bu gece burnunun kırılması pek hoş bir şey değil ama şimdi *harika* bir Cadılar Bayramı kostümün var," dedi, bakışları elbisenin  n kısmına kaydıkdan sonra tekrar yüzüme döndü.

Mavi gözlü, koyu saçlı, Hix'in vücut yapısına sahip, Hope'a hiç benzeyen, sanki doğa kanunlarına karşı gelerek kendi iradesiyle yaratmış gibi görünen Hix'in küçük kızına baktım.

Kız çok güzeldi.

Onu iyice inceledikten sonra, kahkahayı patlattım. Ama bu sefer, histeriden değildi.

SIXTEEN

Çöp Pazar

Greta

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda ilk başta kafam karıştı.

Sonra hissettiğim sersemlik, yüzümdeki ağrı, boynum ve sırtımdaki ağrılar ve beni saran sıcaklık nerede olduğumu hatırlattı.

Hixon'ın dairesindeki Hixon'ın yatağındaydım.

Artık onun yanımda olmadığını
hissedebiliyordum.

Ama bir süre önce oradaydı.

Bu şaşırtıcı olay, hastaneden onun evine döndükten sonra meydana geldi.

Ve şaşırtıcıydı çünkü bunu onun çocukları ayarlamıştı. Olay şöyle
gelişti.

İçeri girdik ve Hix emirler vermeye başladı: "Tamam, kızlar, yataklarınıza dönün. Greta çekyatda yatacak. Shaw, ben senin odanda yerde yatacağım. Uyku tulumunu getir."

Corinne ise şöyle dedi: "Greta çekyatda uyuyamaz. Senin çekyatda uyuman bile hoş değil. Ama dinlenmesi gerekiyor ve oturma odamızda kalması onun için rahatsız edici olur. Eğer birinin oturma odasında uyuyacak olsam, her an birinin kalkıp tuvalete gitmesi, gürültü yapması veya mutfaka su içmeye gitmesi ihtimalini düşünerek uyuyamayacağımı biliyorum. Özellikle de o insanları pek tanımıyorsam."

"Tamam, yani Greta Shaw'un yatağında ve..." Hix düzeltmeye başladı ama Corinne yine sözünü kesti.

Bu sefer daha sert bir şekilde.

"İğrenç, baba!" diye bağırdı. "Shaw'un odası erkek kokuyor. Kimse oksijen maskesi olmadan orada uyumamalı, Shaw bile. O senin yatağında uyumalı. Mamie ve ben çekyatlarda uyuyacağız."

"Peki," dedi Hix ve Shaw'a döndü. "Uyku tulumunun nerede olduğunu biliyor musun?"

Bu sefer Mamie araya girerek, "Uh, Baba." Sonra sanki babası aptalmış gibi, "Biz..."

Üçümüz gibi değiliz. Yani, o senin kız arkadaşın değil mi?"

Herkes şaşkınlıkla ona baktı, Hix ve ben bile.

"Ne?" diye sordu etrafına bakarak. "Okuldaki tüm çocuklar, senin Miss Lou ile salonda çalışan güzel bayanla görüştüğünü söylüyorlar." Gözleri bana takıldı. "Ve sen de Miss Lou ile çalışan güzel bayan Greta'sın." Yine etrafına bakındı. "Bir şeyi mi kaçırıyorum?"

Shaw, gülmeyi zorla bastırıyormuş gibi bir ses çıkardı ama Corinne emredici ve biraz da kibirli bir şekilde, "Hayır, Mame. Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun," dedi.

Bu bilgi doğrulansa bile, Mamie konuşmasını bitirmemişti.

Ancak, daha yeni heyecanlanmaya başlamıştı, ince, artık o kadar da küçük olmayan ama yine de biraz küçük olan kalçalarına iki elini koyup yüzünü buruşturdu.

"Erkek arkadaşlar ve kız arkadaşlar birlikte yatarlar baba, tıpkı anneler ve babalar gibi. Biz *bebek* değiliz. *Bunu* biliyoruz. Sanki biz yokken sizin birlikte yatmadığınızı mı sanıyorsunuz? *Hayret.*"

Açıkça aptalca olduğunu düşündüğü ve cevap verilmeye değer bulmadığı bu soruya bir cevap beklemiyordu.

Sinirli bir şekilde elini bana doğru uzattı ve yoluna devam etti.

"Ve burnu kötü bir adam tarafından kırılmış. Bu biraz benim durumuma benziyor. Burnum kötü bir adam tarafından kırılıyorsa, senin yakınımda olmanı isterdim. O, senin Shaw'un odasındaki yerde yatmanı istemiyor. Orası mutfağından daha yakın. Ama yeterince yakın değil. Yani, o *hemen sana* koştu, baba. Burnunu silmedi falan. Hemen sana geldi."

"O haklı, baba," diye araya girdi Shaw, sonra ya tek bir şeye odaklanan (olağan olmayan bir şeye) genç bir adam olduğunu ya da babasını çok iyi tanıyan ve bu nedenle onu nasıl manipüle edeceğini bilen bir oğul olduğunu gösterdi, çünkü bu fırsatı babasına hatırlatmak için kullandı: "Yüzü mutfak adasına *iki kez* çarptı ve sonra o kadar titremeye başladı ki elini tutmak zorunda kaldık. Onun yanında olmalısın."

Hix ağzını açtı.

Gerçekten titremeye başladığım için ellerimi tutmak zorunda kaldıkları gerçeği beni biraz utandırdı, ama ben de ağzımı açtım.

Ancak Corinne benden önce konuştu.

"Harika. Anlaştık. Hadi, Mame." Küçük kız kardeşine elini uzattı. "Hadi çabucak çarşafları değiştiririm, böylece babam ve Greta yatabilir

oraya girebilsinler ve hepimiz uyuyabilelim."

Mamie Corinne'in yanına gitti ve el ele tutuşarak koridordan yürüdüler. "Sana biraz su getireyim Greta," dedi Shaw. "Böylece hastanede verdikleri ağrı kesiciyi alabilirsin." Onun mutfğa gitmesini izledim.

Hix de onun gidişini izledi.

Sonra Hix ve ben birbirimize baktık.

"Endişelenme tatlım. Seni yerleştirdikten sonra onlarla konuşacağım. Bununla bir sorunları olmadığından emin olacağım," diye beni sessizce teselli etti.

"Ben... tamam," diye kabul ettim.

Bana geldi, elini başımın arkasına doladı, eğilip başımın üstüne öptü ve geri çekildi.

"Kızlarla geri dönün. Corinne'den size benim tişörtlerimden bir tane almasını isteyin.

Yerleş. Tamam mı?" dedi.

Ben başımı salladım.

Shaw bir bardak suyla geri döndü ve hastanede bana verdikleri iki ağrı kesici hapın bulunduğu küçük zarfı kot pantolonunun arka cebinden çıkardı (bu arada, zarfı verdikleri anda onu parmaklarımdan kaydırmıştı, çünkü benim durumumda küçük bir zarfı saklamak gibi önemli bir görevi bana emanet edemeyeceğini düşünmüştü).

Hix'in oğluna gülümseyerek suyu ve zarfı aldım, o gülümsemeyi Hix'e de gönderdim, ikisini birbirlerine bakarak bir an hayret ettim, nasıl bu kadar benzeyip aynı zamanda bu kadar farklı olabiliyorlardı, sonra Hix'in yatak odasına geri döndüm.

Oda, oturma odası gibiydi, o büyüklükteki bir oda için fazla büyük mobilyalarla doluydu ve kızların düz çarşafı bitirmek üzere olduklarını gördüm. Hapı aldım, bardağı kenara koydum, ceketimi çıkardım ve köşedeki kulüp koltuğundaki diğer giysilerin üzerine astım ve onların işini bitirmelerine yardım ettim.

Corinne bana bir tişört getirdi ve iyi geceler dedikten sonra kapıyı kapatarak odadan çıktılar.

Üstümü değiştirdim, Hix'in yatağına girdim, tam da düşündüğüm kadar beğendim (yani çok beğendim, yatakları çok rahattı), ışıkları kapattım ve gözlerim açık, karanlığa bakarak, bana saldıran ürkütücü adamı düşünmeden uykuya daldım.

Hix'in hastaneden dönerken yol boyunca elimi uyluğuma koyduğunu düşündüm.

İlk başta Mamie çok konuşmuştu.

Konuşarak uykuya daldığı anlaşılnca, Hix elimi sıktı ve yumuşak bir sesle, "Oraya vardık, komşun tabancasıyla oradaydı, Hal de oradaydı. Komşun, çığlıklarını duyduğunu ve bunun onu uyandırdığını söyledi. Lastiklerinin çığlık sesini duyduğunda, penceresinden dışarı baktı, yolun aşağısına doğru hızla uzaklaştığını gördü ve yüzünü iyice gördü. Zaten 911'i aramıştı, ama bunu görünce silahını alıp dışarı çıktı. Hal çoktan bir telefon almıştı. Ben oraya vardığımda Hal oradaydı. Geldiğinde komşunun garaj yolunda adamı tabancayla tehdit ettiğini söyledi. Komşun, adamı mutfak kapısından çıkarken yakaladığını ve gözaltına aldığını bildirdi. Sonra Hal devraldı."

"Hangi komşu?" diye sordum.

"Ned Cheever adında bir adam."

Ned'e kesinlikle kurabiye pişirecektim.

"Senin için ne ifade ediyorsun bilmiyorum, ama uzak durmam gerek," dedi Hix. "Larry'yi arayıp Hal ile birlikte çalışmasını istedim. Acil tıp teknisyenleri adamı muayene etti. Kafası iyice yarılmıştı, kendini zor tutuyordu, ama işlemler için uygun görüldü. Onu karakola götürdüler."

Kendini hassas tutuyordu.

Sırıtmamı engelleyemedim.

Hix bunu fark etmiş olmalı ki elimi sıktı ve "Nasıl kaçtın?" diye sordu.

"Boğazına yumruk attım ve sonra dizimle ..." Mamie muhtemelen uyuyordu, ama uyanık olma ihtimaline karşı cümlemi bitirmedim.

"Aferin kızım," dedi Hix, elimi tekrar sıkarak. "Sordum, hastanede fotoğraf çektiklerini söylediler."

"Evet," diye mırıldandım, ve öyle yaptılar. Beni temizlemeden ve bandajlamadan önce ikimiz de kanlar içindeydik ve kanlar silindi.

O fotoğrafların, o iğrenç herif aptalca bir şey yapıp, benim kesinlikle yapacağım suçlamalara karşı koymaya çalışırsa işe yarayacağını biliyordum, ama onları hiç görmemek için dua ediyordum.

"Onu haneye tecavüz, izinsiz giriş, taciz ve saldırı suçlarından yakaladık. Senin durumun, çığlıklarını duyan ve olay yerinden kaçan tanıklar, adamı evinden çıkarken yakalayanlar... Bunların hiçbiri onun için iyi olmayacak, tatlım," dedi Hix.

Sonra söylediğim şeyi söylemek istemiyordum ama Hix şerif olduğu için söylemek zorundaydım.

Ben de söyledim.

"Ben, şey... Şey, bilmeniz gerekir ki ben yeni gelmiştim. Kapıyı kilitleme fırsatım olmadı. Kapıyı kapatmışım, o da girdi, ama zorla girmedi."

"Kapı kilitli olsun ya da olmasın, herhangi bir mülke girip, içindekilere zarar verme niyetinde olamazsın, bebeğim," diye nazikçe cevap verdi, hiç kızgın görünmüyordu, bana defalarca kapılarımı kilitlememi söylemiş olmasına rağmen (ve o andan itibaren ilk yapacağım şey kesinlikle bu olacaktı).

Ayrıca telefonumu yanımda tutmamı da söylemişti, ama ben bunu da yapmamışım (ve o andan itibaren kesinlikle yapmaya başladım). Bununla birlikte, olaylar bu şekilde geliştiği için, bunun bir önemi olmayacaktı.

"Öyle olsa bile, anlaşma yaparsa tüm suçlamalar geçerli olmayabilir," diye devam etti Hix. "Hal bana, o pislik ortaya çıktığında ilk yaptığı şeyin avukatını istemek olduğunu söyledi. Onu suçlu takipçilikle suçlayacak kadar yeterli delilimiz olduğundan da emin değilim. Ama onu bununla suçlayacağız."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Greta, Dew'a katılmasıyla senin programını bildiği biliniyor ve ya seni takip ettiği ya da pusuda beklediği açıktı," dedi. "Bu önceden planlanmıştı. Bu çok kötü bir şey. Elimizdeki delillerle mücadele edecek kadar aptal, anlaşma masadan kalkacak ve başı belaya girecek."

Bu kulağa daha iyi geldi, bu yüzden bir sonraki "Tamam"ım çok daha güçlüydü. Bundan sonra, Hix'in eli benimkini bir kez daha sıkıttı.

Evimdeyken çantamı çalmıştı. Mamie Glossop yakınlarında uyanmıştı, bu yüzden Hix'in evine vardığımızda, kırık burnum iki kırık kolmuş gibi çantamı taşımayı teklif etti.

Ancak, bana bakmak için yapılan çeşitli görevlerde dışlanmış hissettiği için ve yapabileceği bir şey olduğu için teklif ettiğini hissettim.

Hix'in çocuklarının iyi çocuklar olduğunu öğreniyordum.

Düşünceli. Tatlı. Şaşırtıcı değil.

Anneleri Hope olmasına rağmen.

Mamie çantamı taşıyarak, Hix elimi tutarak yukarı çıktık ve sonra çocukları beni yatağına taşıdılar.

Hap etkisini gösteriyordu ve neredeyse uykuya dalmışım ki, Hix yatağına girince yatağın hareket ettiğini hissettim ve onun sıcaklığının sırtıma geçtiğini, benim kıvrımlarımla birleştiğini hissettim.

"Bebeğim?" diye mırıldandım, tam da eli belimi kavradığı sırada.

Elimi buldu ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Buradayım," diye cevapladı.

Uykuya dalmadan önce olan buydu.

şimdi uyanmıştım, hapın etkisi henüz tamamen geçmemişti, ağrı hafıftı ama hala vardı ve Hix'in dairesindeydim, Hix ve çocukları da oradaydı, bir yerlerde.

Yükseldim, etrafa baktım, güneşin pencerelerden içeri girdiğini fark ettim ve Hix'in yatağının yanındaki saatten saatin dokuz buçuk olduğunu gördüm.

Beş saatten az uyumuştum. Neyse.

Yorganı geri attım ve kulüp koltuğuna baktım, sandaletlerim hala koltuğun önündeki yerde duruyordu ama elbisem ve ceketim yoktu.

Her neyse, o lanet elbiseyi giyemezdim. Hix'in tişörtünü giyip öylece dışarı çıkamazdım da.

Aslında, yakın gelecekte beni neyin beklediğini tam olarak bilmiyordum.

Sorun şu ki, tuvalete gitmem gerektiğini için bunların hiçbirini düşünemiyordum.

Gerçekten.

Kapıya gittim, biraz açtım, içeri baktım, televizyonun sesi kısık ve yakın olmayan sessiz bir konuşma duyuyordum ama kimseyi görmedim.

Tuvaletin kapısının açık olduğunu gördüm.

Ben de dışarı çıktım, oraya koştum ve içeri girdim.

Arkamdan kapıyı kapattım, işimi gördüm, ellerimi yıkadım ve kanlı gazlı bezi burun deliklerimden dikkatlice çıkarırken kapı çalındı.

Gazlı bezi tuvalete attım, kapıya döndüm ve tekrar kapı çalındığında, "Uh... evet?" diye seslendim.

"Giydin mi?" diye cevapladı Corinne.

"Evet, canım."

Kapı açıldı, içeri girdi ve kapıyı arkasında kapattı.

Gözlerimden kaçmadan önce bakışları gözlerimden kaçtı, arkamdan geçip tuvaletin kapağını kapattı ve katlanmış bir yığın giysiyi oraya attı.

Sonra tekrar yanımdan geçti, kapalı banyo kapısının hemen yanındaki dar dolabın kapısına doğru ilerledi ve konuşarak yaptı.

"Onlar benim. Sen, şey...", bana döndü ve ellerini beline koyup sonra göğsüne doğru garip bir hareket yaptı, "benim

benden biraz daha büyüksün ama bunlar benim gevşek eşyalarım."

Gözleri yine benimkilerle buluştu, yanaklarının kızardığını gördüm, çok hoştu ve dolabın kapaklarından birini açtı.

Dolap, en koyu mavi ve parlak pembe gibi tuhaf renk kombinasyonlarında katlanmış havlu ve bezlerle doluydu (bunun, o evde eşit sayıda bulunan erkek ve kız çocukları için olduğunu fark ettim; erkekler pembe havlu kullanmaya pek alışkın değildi, kızlar da en koyu mavi havlu kullanmaya pek alışkın değildi). Ayrıca ağrı kesici şişeleri, yara bantları, merhemler, soğuk algınlığı ilaçları ve diğer sağlık ve ilk yardım malzemeleri gibi şeylerin bulunduğu bir raf da vardı.

Geri kalan kısım ise kız eşyalarıyla doluydu, bunların bir kısmı Corinne'in topladığı eşyalardı.

Elleri dolu bir şekilde bana döndü ve bana tam olarak bakmadan şöyle dedi: "Bu benim göz makyajı temizleyicim. Bu pamuklu mendilleri kullanabilirsin. Ve benim çok amaçlı makyaj temizleyicim. Bandajını ıslatmak istemiyorsan, bunun için bir bez kullanabilirsin. Ve nemlendiricim, çünkü bazen temizledikten sonra nemlendirici sürmezsem yüzüm gergin hissediyor. Derinlemesine temizlik yapmak istersen, içinde bir peeling de var. İstersen kullanabilirsin. Benim için sorun değil. Ve tarağım. Ve fırçam. Ve ne istersen."

Bana şişeleri, tüpleri ve bir paket pamuklu mendili uzattı, ben de hepsini aldım.

"Teşekkürler tatlım," dedim yumuşak bir sesle.

Kapı tekrar çalındı ve Corinne de ben de tek kelime etmeden kapı açıldı ve Mamie, girişini engelleyen kız kardeşini sıkıştırarak içeri girdi, kapıyı kapattı ve bana gülümsedi.

"Merhaba, Bayan Greta."

Ben de gülümsedim. "Merhaba Mamie."

Burnunu buruşturdu. "Acıyor mu?"

Ne demek istediğini sormama gerek yoktu. Aynada kendimi görmüştüm. Gözüne dirsek darbesi, birkaç gün sonra moraran bir çürük bırakabilir, ama kırık bir burun, ertesi gün her iki gözün altındaki deriyi koyu mor renkte gölgeler.

Dün gece makyajımı temizlemediğim için oluşan rakun gözlerim de durumu pek iyileştirmiyordu.

"O kadar da kötü değil," dedim ona.

"Harika," diye cevapladı ve sonra sordu, "Ne tür donutları seversin?"

"Şey..."

"Babam alacak," dedi ve Corinne'e baktı. "Onunla birlikte gideceğiz diyor."

"Tamam," dedi Corinne.

Mamie bana döndü. "Çikolata kaplı mayalı donutları severim. Ve çikolata kaplı, üzerine şeker serpilmiş kekleri. Ve tarçınlı çörekleri."

"Ben glazed yeast seviyorum," dedi Corinne. "Ve tarçınlı swirls." İkisi de bana baktı.

Görünüşe göre yakın gelecekte Drake ailesiyle donut yemek vardı.

"Ben... şey, donutları severim," dedim

onlara. Mamie kocaman gülümsedi.

Corinne'in dudakları seğirdi.

Sonra Mamie bağırınca zıpladım, bir elini duvara koyup diğer elini yana doğru uzatarak zarif bir plié yaptım. "Bayan Greta her şeyi sever!"

Hix'in bağırarak cevap verdiğini duyduğumuzda bir plié daha yaptı.

"Harika! Gidelim!" "Gitmeliyiz," dedi Mamie, ama bunu bir plié daha yaparak söyledi.

Corinne dolaba döndü ve ilk yardım rafında yığılmış olan yaklaşık on yedi yeni diş fırçasından birini paketinden çıkardı ve bana uzattı.

Şişeleri ve tüpleri dengeleyerek onu aldım ve "Hepiniz dişlerinize iyi bakıyorsunuz, bu çok iyi" dedim.

Bunu yaparken, Hixon'a diş fırçasını verdikten sonra beni ne kadar sert öptüğünü hatırladım ve bunun Drake ailesinin *bir özelliği* olup olmadığını merak ettim.

"Annem vücutla ilgili konularda tuhaf davranıyor," dedi Mamie ve annelerinden bahsedildiğinde Corinne'in rahatsız olduğunu hissettim, Mamie'de böyle bir şey yoktu, ama yine de Corinne'in rahatsızlığına empati duyarak ben de rahatsız olmaya başladım. "Onlara iyi bakmamız gerektiğini söylüyor. Dişlerimize bile. Babam ve annem artık birlikte değiller ama yine de bezelye yemediğimizde, sabah akşam dişlerimizi fırçalamadığımızda, diş ipi kullanmadığımızda vb. ona çok kızıyor." Bir başka plié. "Ve babam babadır, yani o şöyle değildir," diye alçak sesle taklit etti ve ben gülmeme engel olamadım, "'Ne isterseniz yapın çocuklar.' Yani, Junk Sundays var, ki bugün de öyle, neyse ki. Ama annem böyle şeylere pek önem vermesede, o bize bezelye yedirir. Neyse ki biz bezelyeyi seviyoruz."

"Kızlar!" diye bağırdı Hixon.

"Gitmeliyiz," dedi Corinne hemen. "Evet,"
diye cevapladı Mamie, bir pli  daha yaparak.

"Tüm bunlar için teşekkürler, canım," dedim Corinne'e, ellerimi dolu dolu
kaldırarak. "Ve kıyafetler için de."

" nemli değil," diye cevapladı, dolabı kapattı ve odadan fırladı, arkasında
kapıyı tekrar kapattı.

Mamie bir pli  daha yaptı ve "Merak etme. Yüzün  yle olsa bile babam seni
sevecek. Corinne geçen yıl bir maçta voleybol topuna atlarken kafasını çarptı, *bam!*
Basketbol sahasına yüzüstü d  t . Yüzü *günlerce*  i  ve morardı. Ama babam *hiç*
fark etmemiş gibi ona sarılıp öpücüklere bo du."

Evet.

Yani.

Kesinlik

le.

Hixon Drake'in engelini kaldırıyorum.

" yi bilmek," diye mırıldandım, ona gülümseyerek.

"Mamie!" diye bağırdı Hix.

"Gitsem iyi olacak," dedi hızlıca, bir pli  daha yapıp bana gülümsedi, döndü
ve kapıyı kapatarak  ıktı.

Aynaya baktığımda kapı tekrar çalındı. Tekrar o tarafa döndüm. "Evet?"

Kapı açıldı ve sadece Hixon'ın ba ı içeri girdi.

Midem altüst oldu.

"Selam, bebeğim. Donut almaya gidiyorum. Kızlar sana iyi bakıyor mu?

 yi misin?" Başımı salladım. "Evet."

Gülümsedi ve "Güzel. Kendini evinde hisset. Shaw sana bakar, biz yokken bir
 eye ihtiya ın olursa." dedi.

Başımı salladım.

G l msemeye devam ederek, "Geri döneceğiz," diye
mırıldandı. "Tamam, Hix."

Beni baştan a a ı s zdz , ne demek istediğini anlayamadım ama bu bakış, ayak
parmaklarımı lavabonun önündeki yumuşak halıya kıvırmamı sağladı. Sonra
gözlerime baktı, bakışı yumu adı (ya da daha da yumu adı) ve kapalı kapının
arkasında kayboldu.

  geçirdim.

Sonra dikkatlice makyajımı temizledim, di lerimi fır ladım, nemlendirdim ve
Corinne'in kıyafetlerini giydim.

Onun eşyalarını dolaba geri koydum ve kapıdan  ıktım.

Hix'in odasına geri döndüm, tişörtü giysilerle kaplı sandalyeye attım, tişörtü tamamen çıkarmadan sütyenimi giymeye uğraştım ve yatağa gittim.

Yatağı yaptım ve Corinne'in bol, açık gri yoga pantolonunu ve aynı derecede bol, soluk pembe, uzun etekli ve başparmaklarımın üzerine gelen manşetleri olan yoga üstünü giyip dışarı çıktım.

Pantolon popoma biraz dar geliyordu ama kıyafet genel olarak çok şirindi. Dışarı çıktığımda Shaw kanepede uzanmış duruyordu.

Beni görür görmez ayağa kalktı. "Selam," dedi, bana yakından bakarak. "Günaydın, Shaw."

"Nasılsın?" diye sordu.

"Kahveye ihtiyacım var, ama onun dışında iyiyim."

Mutfağa doğru yürümeye başladı. "Sana biraz getireyim." "Sadece eşyaların yerini göster," diye cevap verdim, onu takip ederek, "Ben

"

"Anladım," diye cevapladı ve ben tezgahın kenarında durdum. Tezgah aniden sona eriyor ve içinde güzel bir masa bulunan küçük yemek alanına açılıyordu, ama o küçük alanda masanın kanatları olamazdı.

Bunu görünce, oturma odasına baktım. Orada, çekmecesini geri itilmiş, rahat görünümlü, devasa, sarkık bir kanep ve ona uyan bir koltuk vardı. Ayrıca, önceki gece orada olmayan, kot kumaşla kaplı büyük bir puf da vardı. Bunların hiçbirisi o alana sığmıyordu. Ayrıca, bunların merdivenlerden ve kapıdan nasıl çıkarıldığını da hiç anlamıyordum.

Bunu fark edince, Hix'in çocuklarını oradan çıkarma ihtiyacı ve Hope'un yaşadıkları hayatı sona erdirdikten sonra Hix'in hayatını yeniden başlatma ihtiyacının üzüntüsü üzerime çöktü.

"Nasıl karşıladın?" diye sordu Shaw ve ben, dikkatimi başka yöne çevirebildiğim için mutlu olarak ona baktım.

"Biraz krema."

"Anladım." Buzdolabına gidip kapıyı açtı ve "Telefonunu şarj etmen lazım, bilinen her türlü şarj aleti var, neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben ayarlarım" dedi.

"Tamam."

Kremayı döktü, kahvemi karıştırdı, damlayan kaşığı tezgaha attı, ben bu harekete dudaklarımı ısırarak tepki verdim ve bana uzattı.

Ben de aldım.

"Aspirin, Tylenol ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

diye sordu. "Çok tatlısın, evet, aslında var. Ne varsa onu

al." "Tamam. Gidip alayım," diye mırıldandı ve yanımdan ayrıldı.

Kahvemi bir yudum içtim, döndüm, masanın üzerinde çantamı gördüm ve

Tekrar bir yudum aldım ve çantayı açıp telefonumu çıkardım.

Ekrana baktım ve birkaç Facebook bildirimi dışında hiçbir şey yoktu hiçbir şey yoktu ve dün gece mutfağında saldırıya uğramış olmam ve bu sabah hiçbir şey olmaması bana garip geldi.

Ama saat henüz on değildi. Belki haberler henüz yayılmamıştı.

Ama Lou'yu arayıp, başkalarından bir şey duymadan önce ona olanları anlatmalıydım.

Shaw birkaç hapla geri döndü, iki beyaz hap (dört tane daha iyi olur demedim, onu endişelendirmek istemedim).

Telefon ve bardağı dengelemeye çalışırken, o bunları ters çevirdiğim elime bıraktı ve ben teşekkür ettikten sonra, "Lou'yu aramalıyım. Ben söylemeden duyar ve hoşuna gitmeyebilir" dedim.

O da başını salladı. "Anlıyorum. Ama şunu söyleyeyim, dün gece babamın Hal ile konuştuğunu duydum ve bu konuyu örtbas etmek istediğini söyledi. Calloway olayı hakkında çok fazla şey dolaşıyor ve o da yardımcılarının kocalarıyla, eşleriyle, kız arkadaşlarıyla falan konuştuğunu biliyor. Bu kaçınılmaz, ama o bundan pek hoşlanmıyor."

Bana tek bir ayrıntı bile paylaşmadığı için bunu tahmin edebiliyordum.

"Çoğunlukla Hal, o da bazen pisliğin teki olabiliyor," dedi Shaw. "Ama bazen Larry olabilir. O iyi bir adamdır. Ama Calloway olayı büyüktü ve o, bilmiyorum... Sanırım onu henüz yakalayamadıkları için hayal kırıklığına uğramıştı. Her neyse, onu bulmak için halkın yardımını istemek zorunda kaldılar. Yani, herkes onun birini vurarak deli olduğunu biliyor, ama o bir serseri gibi ve *sonsuz kadar* ortadan kaybolmadan onu bulmak zorundalar.

"Evet," dedim yumuşak bir sesle.

"Babam Hal ve Larry hakkında kötü konuşmadı," diye hemen beni rahatlatmıştı Shaw. "Söylenmedi... Yani, şikayet etmedi falan. Sadece sessizleştğinde ve kafasına daldığında, insanlar ona

ama bu durumun aşırı olduğunu anlıyor."

"Kesinlikle aşırı, tatlım," diye fısıldadım.

O başını salladı. "Peki, sen Lou'yu ara, ben de Wendy'yi arayacağım. Bugün bize gelip bizimle vakit geçirecekti ama babam, olanlardan sonra senin rahat hissedebilmen için ona gelmemesini rica etmemi istedi, çünkü sen hepimizi aynı anda tanıyorsun."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim ona. "Ben... Lou'ya falan gidebilirim."

Shaw kocaman gülümsedi. "Babam buna izin vermez. Hiçbir şey söylemedi ama birinin yüzünü mutfak tezgahına çarptığı için çok kızgın olduğunu anlayabiliyorum, ama yine de burada olduğun ve tüm Drake ailesini tanıma fırsatı bulduğun için çok mutlu. Neyse, Greta, bu öğleden sonra birkaç saatliğine Wendy'nin evine gidebileceğimi söyledi, yani sorun yok."

Senin burada olmandan ve tüm Drake ailesini tanıma fırsatı bulmandan hala çok mutlu.

Tanrım

Harika.

"Kız arkadaşınla bir gün geçiremeyeceğin için hayal kırıklığına uğramadığın sürece sorun yok," diye cevap verdim.

"Hayır. Kesinlikle. Her şey yolunda." O zaman ona gülümsedim.

O da bana gülümsedi ve "Wendy'yi arayacağım. Hemen dönerim," dedi ve mutfağın köşesini dönerek ortadan kayboldu.

Hapları içtikten sonra telefonumu ve kupamı alıp yemek masasının etrafında dolaşarak Hix'in merdivenlerine bakan büyük pencerenin önüne gittim ve güneşin altında Lou'yu aradım.

Kahveden bir yudum aldım ve apartman kompleksinin sahiplerinin bu ağaçları dikmiş olmasının iyi olduğunu düşündüm, çünkü artık yeterince büyümüşlerdi ve apartmanların çirkinliğini biraz gizliyorlardı.

Ama bunu yaparken donakaldım, çünkü Cherokee'm artık gümüş rengi arabanın yanında park edilmişti.

Ona bakarken, Şerif Drake'in merdivenlerde düştüğüm yerde anahtarlarımı düşürdüğümü tahmin etmiş olabileceği aklıma geldi. Anahtarları bulmuş ve arabamı ağaçların yanındaki yerinden çekip, kendi dairesine daha yakın bir yere çılgınca park etmişti.

Sadece birkaç metre daha yakındı.

Ama daha yakındı.

Muhtemelen yerinden kaldırılması gerekmiyordu. Ama o kaldırmıştı.

Bu da bana, Hixon Drake'in değer verdiği insanların en iyi park yerlerine sahip olmasını istediğini gösterdi (ne kadar iyi olsalar da, yine de).

Ayrıca, dar ve pek çekici olmayan bir apartman dairesinde bile çocuklarının rahatça uzanabileceği konforlu mobilyalar istiyordu. Kızlarının uyuyabileceği iyi yataklar. Sevdikleri renkte havlular. Banyo lavabosunun önünde yumuşak halılar.

Hayatı çökmüştü ve çocuklarını da beraberinde sürüklemişti.

Ama dişlerini fırçalarken üzerinde durmaları için kabarık halılar, kızları için pembe havlular satın aldı, ilk yardım dolabını ihtiyaç duyabilecekleri her şeyle doldurdu ve kızının kalan alana tüm kız eşyalarını koymasına izin verdi.

Hayatının geri kalanında yaşayacağını düşündüğün hayatı, yaşamak istediğin hayatı yaşamak, o hayatın sona ermesi ve sıfırdan başlamak zorunda kalmak hakkında bir şeyler biliyordum ve bakmam gereken tek kişi Andy'ydi.

Üç büyüyen çocuk değil.

Corinne'in bizi öğrenmesini, Hix'in oğlunun annesiyle ilişkisini bitirdiğini öğrenmesini, kötüleşen ilişkilerinde doğru olanı yapmanın bir yolunu bulması gerektiğini bilmesini, bunu yapmak istememesine rağmen, aynı zamanda bir cinayeti araştırmasını düşündüm. Tüm bunlar olurken, çocukları için istikrarlı bir hayat kurması ve kendi hayatını yeniden inşa etmesi gerekiyordu, buna ek olarak, görmezden gelinemeyecek ama kafa karıştırıcı olan bir şekilde bağlandığı bir kadınla tanışması da işleri daha da karmaşık hale getiriyordu.

Bunların hiçbirisi Hix'in bana öyle davranmasını haklı çıkarmaz.

Ama o dairede olmak. Arabamı orada görmek. Hix'in muhtemelen karşılayamayacağı, ancak uzun süre kalmayacağını düşündüğü, ancak çocuklarının ne kadar süre kalırsa kalsın orada kalmak zorunda olacağı için çok para harcamak istemediği için satın aldığı güzel bir yemek masasının yanında durmak. Ve geri kalan her şeyi bilmek...

Neden kendini kaybettiğini anlamamı sağladı.

Kafamı telefonuma eğdim, Lou'yu aradım ve telefonu kulağıma dayadım. "Selam, kızım," diye cevapladı. "Ne haber?"

"Sana bir şey söylemem gerek ve öncelikle şunu söyleyeyim, ben iyiyim, tamamen iyiyim, bu yüzden sana söylediğimde paniğe kapılmanı istemiyorum."

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı.

Sadece anlatmaya karar verdim ve her türlü tepkiye hazırlandım, bu yüzden hemen konuya girdim, önceki gece olanları anlattım, gözlerimi arabama dikip onun bir anne, bir iş sahibi ve Bill'in karısı olduğunu unuttum, bu yüzden haberler aşırı olsa bile, o paniğe kapılan türden bir kız değildi.

Bu yüzden, konuşmam bittiğinde, tek yaptığı şey "Tanrım, bebeğim, iyi misin?" diye sormak oldu.

"Evet. Kırık bir burun, morarmış bir gözden çok daha kötü hissettirir, ama birkaç hap aldım, şimdi iyiyim."

"Yarınki müşterilerini iptal etmemi ister misin?"

O göremese de başımı salladım. "Hayır. Sanırım gidebilirim. Öğleden sonra pansumanımı değiştirmek için hastaneye gitmem gerekiyor, ama o müşterileri arayıp randevularını değiştiririm."

"Hixon adamı yakaladı mı?" "Evet, yakaladılar."

"İyi," diye mırıldandı, sonra, "Sen de oradasın? Onunla birlikte? *Ve* çocuklarıyla?"

Soruş şekli gayet sıradandı. Ama bunun *zoraki* bir sıradanlık olduğunu anlayabiliyordum.

Endişeliydi. Hix onun gözünde iyi bir izlenim bırakmamıştı. Ama şimdi bana ders verme zamanı olmadığını biliyordu.

Bu, benim nerede olduğumu bilmek istemediği anlamına gelmiyordu.

"Merdivenlerden aşağı atladı," diye fısıldadım, Shaw'un kaybolduğu köşeye bakarak.

"Ne?"

"Ona ulaşmaya çalışırken merdivenlerinden düştüğümü duydu. Kapıyı açtı. Bana bir bakış attı. Ve Lou, bana ulaşmak için merdivenlerden atladı. Pijamalarıyla. Ve çıplak ayakla."

"Vay canına," diye fısıldadı. Haklıydı.

Bu gerçekten *vay canına* bir olaydı.

"Çocuklar harikalar," dedim sessizce. "Shaw babasına benziyor. Ona çok benziyor. Çok koruyucu. Çok tatlı. Mamie sevimli ve komik. Corinne ise...

. . şey, bence zorlanıyor. Bazen garip davranıyor, bazen ters davranarak kafasındaki karışıklığı gizlemeye çalışıyor, bazen utangaç, ama çoğunlukla tatlı bir çocuk."

"Eh, çoğu insanın hayatındaki yeni erkeğin çocuklarıyla tanışmak için seçeceği bir yol değil, ama en azından akşam yemeğinde oturup havadan sudan konuşmak yerine odaklanacak bir şeyin vardı," dedi.

Yavaşça güldüm. "Sanırım öyle de bakılabilir."

"Ve o senin yeni erkeğin, değil mi? Bu, evrenin bunu gerçekleştirmek için kullandığı dramatik bir yol," dedi, şimdi zoraki bir şekilde tarafsız konuşuyor gibi.

Bana ders vermek istiyordu.

"O merdivenlerden atladı, Lou," diye hatırlattım ona.

"Evet. Hixon Drake pijamalarıyla ve çıplak ayakla merdivenlerden atlayarak bana ulaşmaya çalıştı, ben de ona karşı çok kaba davranarak ciddi hayat sıkıntılarımı onun üzerinde çıkarırdım."

Nefesimi bıraktım.

Hayır, bana nutuk atmayacaktı. En azından şimdilik.

"Ben ve kızlarla Andy'yi almaya gidelim mi?" diye sordu ve ben donakaldım. "Onu dışarı çıkaralım ve bugün onunla bir şeyler yapalım mı?"

Aman Tanrım.

Andy'yi hiç düşünmemiştim.

Pazar günlerimizi hiç kaçırmamıştım. Nebraska'ya taşındığımızdan beri. Ondan önce de Keith ve ben hiç kaçırmamıştık, bir keresinde grip olduğumda hariç. Ama o zaman Keith vardı, Andy'nin de vardı, o yüzden Andy onu görmeye gitmişti.

Tabii, evlendiğimizden beri Andy olmadan sadece iki kez tatile çıkmıştık. Uzun hafta sonları yapardık, böylece ondan çok uzun süre uzak kalmazdık. Ama izin alıp şehir dışına çıkarsak, genellikle Andy'yi de yanımızda götürürdük.

"Yapamam... Beni bu halde görmemesi lazım, Lou," bariz olanı belirttim.

"Biliyorum, bebeğim. O zaman ben ve kızlar oraya gidip onu alacağız, bir yere götürüp çok eğleneceğiz, bu onun ablasının ziyareti gibi olmayacak ama çok şey kaçırdığını hissetmeyecek."

"Senden bunu isteyemem..."

"Kızım, Bill dün gece dışarı çıkıp sarhoş oldu. Hala uyuyor. Ona banyomuzdaki sızan musluğu tamir etmesini iki yüz kez, sonbahar dekorasyonlarını çıkarmayı elli kez söyledim ve bugün bunların hiçbirinin yapılmayacağını biliyorum. Ben buradayken uyanırsa, ilk yapacağım şey göğsüne yumruk atmak olacak. Ve Andy *harika bir çocuk*.

Kızlar buna bayılacak. Annelerinin babalarının göğsüne yumruk atmasından çok daha fazla.

"Muhtemelen doğru."

"Kesinlikle doğru," diye cevapladı. "O zaman Andy'yi ara. Bir saat kadar sonra geleceğimizi söyle. Merak etme, ona iyi bakacağız."

Son cümleyi, Bronco'nun Cherokee'min yanındaki çimlerin olmadığı yere doğru sallanmasını izlerken söyledi, ama Hixon bunu ağaca çarpmadan yaptı.

"Andy'yi arayacağım," diye cevap verdim. "Ve bu kadar harika olduğun için sana telefonla bir kucaklama göndereceğim."

Hixon'ın arabadan inmesini, kızların arabadan inmesini izlerken konuştum, ama Bronco'nun arkasından dolaştıktan sonra Corinne'den iki fırın kutusunu alan Hix'ti.

Görünüşe göre, onun değer verdiği insanlar donut taşımıyorlardı bile. Ayrıca görünüşe göre, donut istemiyorlardı da.

İki kutu mu?

"Bizim için zevkti, Greta. Oraya vardığımızı ve her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için daha sonra mesaj atarım."

"Seni seviyorum, Lou," diye fısıldadım ve yemek masasının etrafından hızla dolaşarak kahve fincanımı mutfak tezgahına koydum, çünkü masanın ahşabı sıcak bir fincanı koymak için çok güzeldi.

"Ben de seni seviyorum. Biraz dinlen. O çocukları büyüle. Ama bunun için endişelenme. Sadece kendin ol, bu yeterli."

"Kapa çeneni," diye emrettim, yoksa ağlamaya başlayacaktım. "*Sen* kapa çeneni."

"Neyse. Görüşürüz,
bebeğim." "Görüşürüz,
Greta."

Köşeyi döndüğümde Shaw'un odasından çıktığını gördüm ve telefonu kapattık.

Andy ile konuşmam gerektiği için Hixon'ın odasına geri dönmem gerekiyordu ve bunu seyircilerin önünde ya da kardeşimin kafasını karıştırabilecek gürültülerin olduğu bir ortamda yapmak istemiyordum.

"Hey," dedim Shaw'a hızlıca. "Baban ve kızlar geri döndü ve kardeşimle konuşmam lazım. Genelde pazar günleri onu ziyaret ederim ama bugün yapamam çünkü, şey..." Elimi kaldırıp yüzümü işaret ettim. "Bu onu korkutabilir."

"Onu ziyaret mi ediyorsun?" diye sordu Shaw.

Hix'in yatak odasına gitmek için acele ederken, Shaw'un Andy'yi tanımadığını fark etmemiştim.

"Onu aramam lazım," diyecek zamanım oldu sadece. "Sonra açıklarım, tamam mı?" O da başını salladı.

Kapı açıldığında onun yanından geçtim ve Mamie, "Donutlarla geldik!" diye seslendi.

Devam ettim, telefonuma bakarak rehberimde Sunnydown'ın numarasını buldum. Hixon'ın odasının kapısını arkamdan kapatırken numarayı tuşladım. Bunu yaparken Andy'nin sürekli cep telefonunu kaybetmemesini ve yanlış yere koymamasını diledim, çünkü bu durum onun kendini kötü hissetmesine, parayı boşa harcadığını düşünmesine ve bazen sinirlenip üzülmesine neden oluyordu. Bu da onun cep telefonu olmaması gerektiği ve benim Sunnydown'ı arayıp kardeşimle konuşmak için tüm bu zahmetli süreci yaşamam gerektiği anlamına geliyordu.

Yatağa gidip ucuna oturdum ve Andy ile konuşmak istediğimi söyledim. Neyse ki, o açtığında kapının arkasındaki sesler kesilmişti. "Selam, Ta-Ta."

"Selam dostum. Dinle," hemen konuya girdim. "İyi ve kötü haberlerim var. İyi haber, Lou ve kızlar bir saat içinde gelip seni eğlenceli bir gün geçirmeye götürecekler. Kötü haber ise, ben pek iyi hissetmiyorum, bu yüzden gelemeyeceğim."

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" diye sordu.

"Evet, canım. Çok üzgünüm. Pazar günleri seninle geçirdiğim için haftanın en güzel günleri olduğunu biliyorsun, ama bugün gelemem. Ama her zamanki gibi Perşembe günü orada olacağım. Ve her zamanki gibi her gece arayacağım."

Belki perşembeye kadar şişlik ve morluklar geçecek, böylece o kadar korkutucu görünmeyeceğim ve Andy'yi korkutmayacak bir hikaye uydurup onu ikna edebileceğim.

"Tamam, hoşça kal. Futbol zamanı."

Onun sözleri üzerine önümdeki halıya bakakaldım, ama yatak odasının kapısının açıldığını duyunca başımı kaldırdım.

Hix içeri girdi, gözleri bana bakıyordu ve yemek odasındaki pencereden gördüğümün çok daha yakından, pazar günleri soluk kot pantolon, botlar ve göğsüne ve pazılarına sıkıca oturan krem rengi termal giysiler giydiğini gördüm.

Ancak, bunu normalde yaptığım gibi takdir edemedim. "Evet, dostum, futbol zamanı," dedim kardeşime sessizce.

Hix kapıyı arkasından kapattı, Andy ise "Maça gidebilir miyiz?" diye cevap verdi.

Bu tür durumlarda dikkatli davranmam gerekiyordu.

Ya başka bir maça gitmek istiyordu.

Ya da daha önce bir maça gittiğini unutmuştu.

İkincisi ise ve ben ona hatırlatırsam, sinirlenebilir ve bu kötü olabilir, özellikle de Lou ve kızlar onu görmeye giderken.

"Uh... Glossop Raiders maçı mı?" Gözlerimi yine yere dikerek sordum.

"Evet, bu harika olur!" diye bağırdı.

Unutmuştu.

Başım öne düştü, şimdi kucağıma bakıyordum. Hix yatağın kenarına oturdu.

"Gemini ile konuşmam gerekecek," dedim ona. "Cuma günleri çalışıyorum, Andy."

Ve ben zaten hafta sonu izin istemiştim. Gemini, açıklamam durumunda ya da açıklamam gerekmesi bile, Andy'nin bu sorunları olduğunu bildiği için bana başka bir gün ayarlardı, ama bunu sık sık yapamazdım.

Bir gösteri vardı ama buna birkaç hafta vardı ve ev sahibi takımın maçı olmayabilirdi.

"Evet, biliyorum," dedi Andy.

"Ve, şey, cuma günü izin vermesi gerekecek."

Hixon elimi tuttu ve sonra garip bir şey yaptı.

Garip, şefkatli, büyüleyici, harika ve şaşırtıcı bir şey.

Elimin arkasını uyluğuma koydu, avucunun içini benim avucuma koydu ve parmak uçlarıyla parmaklarımın içini tatlı ve yatıştırıcı bir şekilde okşadı.

Bana fiziksel olarak dokunduğu her şeyi seviyordum ve bu beni çıldırtabilir, ama en çok bunu seviyordum.

"Evet, biliyorum," diye tekrarladı Andy.

Hix'in parmaklarıma dokunmasını izleyerek, "Onunla konuşacağım, hayatım, bakalım ne olacak," diye cevap verdim.

"Tamam, hoşça kal. Gemini evet diyecek. O her zaman evet der. Ve harika olacak. Lou'yu ve kızları da davet edebiliriz."

"Evet," diye onayladım, çünkü bunun harika olacağını biliyordum, çünkü zaten olmuştu.

Ayrıca Lou'ya mesaj atıp kızlara oyundan bahsetmemelerini söylemesini hatırlatmak için zihnimde not aldım.

"İyileş," dedi. "Böylece Perşembe günü gelebilirsin."

"Kesinlikle geleceğim dostum. Lou ve kızlarla iyi eğlenceler, tamam mı?"

"Tabii ki, Ta-Ta. Hoşça kal."

"Hoşça kal,
kardeşim." Telefonu
kapattı.

Telefonu diğer bacağıma bıraktım ve Hix'e ve ellerime baktım. Topper: çok
güzel elleri vardı.

"Ne dedin?" diye sordu Hix.

Ona baktım, o da bana bakıyordu. "Andy Raiders maçına
gitmek istiyor."

O da başını salladı. "Tamam."

"O Raiders maçına gitmişti."

Bu sefer daha temkinli davrandı. "Tamam."

"Gittiğini unutmuş," diye fısıldadım.

"Kahretsin," diye fısıldadı ve elime dokunmayı bırakıp kolunu bana dolayarak
beni yanına çekti.

Elinin dokunuşunu sevmiştim ama onun sıcak, güçlü vücuduna yakın olmak da
fena değildi.

Başımı omzuna yasladım.

"Unuttuğunda buna alışmalıyız," diye mırıldandım. "Sadece bazen...
.. dün gece ve her şey . . . beni şaşırttı." "Evet."

"En azından bugün gelemediğim için kızmadı. Pazar günleri bizim
günlerimiz."

"Pazar günleri," diye tuhaf bir şekilde mırıldandı, sanki bir şeyin farkına varmış
gibi

"Evet, pazar günleri," diye onayladım, çünkü başka ne diyeceğimi
bilmiyordum. "En azından kızmadığı iyi," diye mırıldanmaya devam etti.

"Burnumu bu halde gördüğünde ona ne diyeceğimden emin değilim."

"Bir şeyler buluruz."

Başımı onun omzuna yaslayarak başımı
salladım. "Greta?" diye seslendi.

"Evet," diye cevap verdim.

"Bebeğim, şu anda yatağımın kenarında yanımda oturuyorsun, başın
omzumda, kızımın kıyafetlerini giyiyorsun ve dün gece olanların aşırı olduğunu
biliyorum ama..."

Nereye varmak istediğini anladım, bu yüzden onu yumuşak, neredeyse
duyulmayacak bir sesle keserek, "Seni engellemeyi kaldırıyorum, Hixon," dedim.

Vücudunun sertleştiğini hissettim, parmak uçları kalçamdaki etime batıyordu, sonra gevşedi ve normalden daha derin bir sesle "İyi" diye mırıldandı.

Normalden daha derin olan bu ses tonunu ve bunun anlamını sevdim. Çok sevdim.

Boğazını temizledi ve sordu, "Junk Sunday'de bizimle takılmak ister misin?"

Başımı hala omzuna yaslayarak geriye eğdim ve o çenesini eğip boynunu rahatsız edici bir şekilde çevirdi, ama yine de gözlerime bakmak için bunu yaptı.

"Junk Sundays nedir?" diye sordum.

"Televizyon ve donutlarla başlar, tatlım, ve sağlıklı yaşam açısından, oradan sonra işler kötüye gider."

Tamam.

İşte
buradaydı.

Tamam.

İşte bu.

Resmi hale getirme zamanı gelmişti.

İşleri karmaşıktırmanın zamanı gelmişti. "Kulağa harika geliyor," diye fısıldadım.

Gözlerinin derinliklerinden bir şey belirdi, sıcaktı, güzeldi, sonra eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Bir nefes aldı ve "Tek kötü yanı, Hal yakında ifadenizi almak için gelecek. Bunu hallettikten sonra, rahatlayıp yemek yiyip benimle ve çocuklarımla vakit geçirebilirsiniz. Baskı yok. Etkilemek zorunda olduğunuz kimse yok," dedi.

"Uh, Hix, sanırım çocuklarını etkilemem gerek." "O zaman kendin ol."

Tama

m.

Kahre

tsin.

Bu inanılmaz derecede tatlıydı.

Kırık burnumu ve koridordaki çocuklarını görmezden gelip, söylediklerini ve giydiği termal giysiyi kendime mal ettim ve ona atladım.

"Corinne, gece yarısı kapısına gelen bu şeyin büyük bir dramaya neden olması konusunda sorun yok mu?" diye sordum.

Başını çevirdi ama cevap vermeden önce başını benim başımın üstüne yaslayabilmek için eğdi (bu da çok tatlıydı). "Kızım aptal değil ve babasını seviyor. Sanırım durum ona daha netleşmeye başladı.

Shaw'un Shaw gibi davranması ve Mamie'nin de öyle davranması yardımcı oluyor. Son birkaç haftada fikrini değiştirdiğini söyleyemem. Soğuk davranıyor. Ama o iyi bir kız. En azından kibar davranması gerektiğini biliyor. Bunu söyleyerek, olması gereken yere varacaktır."

"Onu rahatsız etmek istemiyorum."

Bana sarıldı. "Bebeğim, sana kıyafetlerini verdi. Bu onun fikriydi. Elbiseni ve paltonunu aldım çünkü uyandığında onları görmeni istemedim, sana kötü anıları hatırlatabilirlerdi. Anahtarların bende olduğunu ve sana bir şeyler almak için donut almaya giderken senin evine uğrayacağımı söylediğimde, sana kendi kıyafetlerinden birini giyebileceğini söyledi. Erkek olduğum için kesin olarak bilemem, ama benim düşünceme göre, bir genç kızın birine kendi eşyalarını ödünç vermesi büyük bir şey. Yani o zaten oraya varıyor." Koluyla bana bir kez daha sarıldı. "Yani endişelenme."

Demek elbise ve ceketim oraya gitmişti.

Ve dediğim gibi, ben hiç genç bir kız olmamıştım. Daha önce eğlencesini yaşamadan bir çocuk sahibi olan genç bir anneydim.

Yine de birine kıyafetlerini ödünç vermenin büyük bir şey olduğunu biliyordum. Belki de haklıydı.

Sessiz kaldığımda, "Bebeğim" diye seslendi.

"Evet?" diye cevap verdim.

"Greta," dedi ve ben başımı omzundan çekip gözlerine bakınca başını kaldırdı.

"Buradayım, Hix."

Diğer elini kaldırıp boynumun yan tarafına doladı. "Tatlım, iyi misin?"

"Çocuklarıyla geçireceğin gün hakkında mı?" diye sordum. Yavaşça gözlerini kırıştırdı ve "Hayır" diye cevapladı. "Andy hakkında mı?"

"Hayır, bebeğim."

Oh, tanrım.

"Bizim hakkımızda mı?" diye tereddütle sordum.

Parmakları aşağı kayd, başparmağıyla boynumun yanını okşadı ve nazikçe, "Greta, tatlım, dün gece saldırıya uğradın." dedi.

Oh.

Doğru

.

"Ben... şey..."

Ne dedim ben?

Saldırıya
uğradım. Ona
gittim.

O da bana ulaşmak için merdivenlerden atladı ve harekete geçti, adamı yakaladı (aslında yakalamadı ama bunu yapmak için dışarı çıktı), beni hastaneye götürdü (bunu da yapmadı ama ayarladı), o ve çocukları bana baktılar, bana donut getirdiler.

"Greta," diye tekrar nazıkçe sordu.

"Bana ulaşmak için merdivenlerden atladın," diye fısıldadım.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Ben... Ben... O olay olduğunda iyi değildim," dedim.

"Tamam," diye yavaşça cevap verdi, ben konuşmayı bitirdiğimde.

"Ama sonra buraya geldim ve..." Dudaklarımı birbirine bastırdım, sonra açtım.

"Sen her şeyi yoluna koydun."

"Siktir," diye
homurdandı. "Ne?"
diye sordum.

Bandajıma baktı ve çok hareketsiz durduğunu hissettim, başparmağı bile hareket etmiyordu.

O zaman anladım.

"Bence beni öpebilirsin," dedim ona sessizce.

"Benim seni öpmek istediğim şekilde değil."

Kızının tişörtünün altındaki sütyenimdeki meme uçlarım karıncalanmaya başladı. "Belki de donut almaya gitmeliyiz," diye önerdim.

"Evet," donutlar o kadar da harika değilmiş gibi homurdandı.

"Şey, *şimdi*," diye ısrar ettim.

Bir saniye düşündükten sonra "Tamam" diye mırıldandı, eğildi, dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirdi, sonra beni bırakıp yataktan kalktı ve elimi tutup beni de kaldırdı.

Beni kapıya kadar götürürken elimi tuttu, ama kapıya vardığımızda ben onun elini çektim, o da durdu, döndü ve bana baktı.

"Her şeyi yoluna koyduğun için teşekkür ederim," dedim ve elini çok sıkarak, bu sıkışmanın ona bu sözlerin ne kadar içten olduğunu anlatmasını umdum.

"Bu benim repliğimdi," diye cevapladı ve elimi sertçe sıkı.

Göğsümün sıkıştığını hissettim, o kadar ki bir sonraki nefesim hırıltılı oldu.

Sonra gözlerimin yanmaya başladığını hissettim.

"Beni ağlatma, acıtabilir," diye tersledim.
O sırtıttı. "Evde iki düzine donut varken ağlamak yok."

Vay canına. "İki
düzine mi?"

"Evet, belki bir düzine. Shaw'un yemeye bolca fırsatı vardı." "Üç çocuk, bir
düzine donut, belki on dakika, Hixon, bu
biraz çılgınca."

Elini uzattı ve yatak odasının kapısını açarak, "Bu Junk Sunday" dedi.

Bunun üzerine beni dışarı çıkardı ve koridorun ağzına zar zor vardığımızda
Mamie, "Baban sana kremalı, çikolatalı, jöleli ve şekerlemeli donutlar aldı, ayrıca
sen beğenmezsen diye çikolata kaplı donutlar da aldı" dedi.

"Kulağa harika geliyor," dedim
ona. Ve öyleydi.

Ama birdenbire her şey mükemmel oldu.

Dar bir daire. Kırık bir burun. Beni zar zor tanıyan üç çocuk, biri beni nasıl
değerlendireceğini bilmiyordu. Karmaşık bir gelecek.

Elimi Hixon'ın eline verdiğimde, her şey birdenbire öyle oldu.
Mükemmel.

Drake Ailesi

"Onu yatağa yatıracağım," diye mırıldandı Hix ve çocukları, babalarının tamamen
baygın halde kanepede uzanmış, başını onun uyluğuna dayamış olan Greta'nın
altından kalkmamasını izlediler.

Bunun yerine, kanepeden kalkmadan önce onu nazikçe kollarının arasına aldı
ve göğsüne sıkıca sarıldı.

Kız baygın olabilir, ama yüzünü onun boynuna dayadı ve diğer kolunu da diğer
tarafına dolayarak ona sarıldı.

"Bir dakika sonra dönerim," diye mırıldanmaya devam etti.

Çocukları, onun kahve masasının etrafından geçip koridora doğru ilerlemesini
izlediler.

Babalarının yatak odasının kapısının kilitlendiğini duyduklarında, odasındaki
puf koltuğunda uzanan Shaw, "O gerçekten harika," diye fısıldadı.

Ve öyleydi.

Corinne bile onun Junk Sundays'e çok uygun olduğunu düşünüyordu.

Anneleri, babaları yanındayken Junk Sunday'i denerlerse, kanama geçirir ve bütün gün kızar ya da somurturdu. Orada bile olmadığında bile böyle yapardı.

Ama Greta bu duruma alıştı ve Mamie televizyonun önündeki alanda arabesk veya chassé yaparken (ki bunu sık sık yapardı) bir kez bile şikayet etmedi.

Hatta, her seferinde güzel yüzünde bir gülümsemeyle onu izler ve "Vay canına Mamie, bu konuda gerçekten çok iyisin" gibi şeyler söylerdi.

Ve bu sahte değildi.

Hiç de değil.

Tamamen içten geliyordu.

"O çok nazik ve çok güzel," diye fısıldadı Mamie, televizyonun önündeki yerde uzanmaktan kalkıp çapraz bacaklı oturarak kardeşlerine baktı. "Miss Lou'yu görmeye gittiğimizde hep böyle düşünürdüm. O, babamla çok yaklaşıyorlar."

"Annem babamla çok yaklaşıyorlar," dedi Corinne, koltuğa uzanmış halde sessizce.

"Annem artık babamla birlikte değil, Cor," dedi Shaw, Corinne'e bu konuları anlatırken her zaman yaptığı gibi sessiz ve dikkatli bir şekilde. Corinne, özellikle bu günlerde bunun çok fazla olduğunu düşünüyordu.

"Ve eğer mükemmel kalmak istiyorsa, babamı terk etmemeliydi," dedi Mamie kızgın ama yine de sessizce.

Bu kızgınlık Mamie'de yeni bir şeydi.

Son zamanlarda Mamie'den pek çok yeni haber geliyordu. "Bilmediğin şeyler var," dedi Corinne küçük kız kardeşine.

"Evet, *senin* de bilmediğin şeyler var," diye karşılık verdi Mamie. "Mesela, onun annemle konuşurken, *ona nerede olduğunu söylesin* ki oraya gidip her şeyi halledebilsin diye *rica ettiğini* duydum."

"Bunu duydun mu?" diye sordu Shaw.

"Evet," diye cevapladı Mamie. "Ve bu konuda çok ciddiye. Annem neredeyse hiçbir şey söylemedi ve onu göremiyor olsam da, bunun onu *çok* incittiğini anlayabiliyordum."

Bu Corinne'i tuhaf hissettirdi ama "Bunu dinlememeliydin" diye uyardı.

"Neden?" diye sordu Mamie.

"Çünkü bu seni ilgilendirmez," diye cevapladı.

Mamie'nin gözleri büyüdü ve öfkелendi. "Annem ve babam beni ilgilendirmiyor mu?"

"Değil. Ve zaten, mesele sadece bu değil. Senin bilmediğın şeyler var. *Babamın* bilmediğı şeyler var."

"Peki, sence bunu bilmesi gereken kişi *babam* mı?" diye sordu Mamie alaycı bir şekilde.

"Hey, bunu sonra konuşmalıyız," dedi Shaw. "Her an geri dönebilir."

"Evet, ne zaman?" diye sordu Corinne kardeşine. "Seni artık neredeyse hiç görmüyoruz."

Shaw, ona hatırlatınca yüzü yumuşadı. "Hala seni okula bırakıyorum Cor, ve antrenmanlarımız bittikten sonra eve götürüyorum. Seni her gün görüyorum."

Televizyona baktı. "Her neyse."

"Greta'yı seviyorum," dedi Mamie inatla. "O... o, şey, *babam* değildi. Annem onu evden kovduğundan beri değildi. Ama bugün, annem varken, o babamdı."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandı Shaw. Corinne de anlıyordu.

Etrafında erkek yoksa iyi olmayan kızlar hakkında çok konuşulurdu.

Ama görünüşe göre, etraflarında bir kız varken daha iyi olan erkekler de vardı.

Ve babaları da onlardan biriydi. Özellikle dün gece olanlardan sonra.

Bir şeyler ters gittiğinde her zaman en iyi haliyle davranırdı. Corinne yüzünü yaraladığında, Shaw kolunu kırduğında ya da Mamie'nin yarışması olduğunda ve soğuk algınlığı olduğu için ikinci olduğu ve yıkıldığı zamanlarda olduğu gibi.

Bu yüzden annem hep onun yapabileceğı tek işi yaptığını söylerdi. en iyi olduğu işi yaptığını söylerdi.

Bakabileceğı insanlar olduğunda en iyi halini gösteriyordu.

Ve Greta, babası ona dokunduğunda veya onu kendine çektiğinde onu kendine çekip alnından öptüğünde çok garip davranmıştı, ama sonra alışmıştı.

Ama babam her zaman alışmıştı, sanki o gün değil, yıllardır oradaymış gibi.

Ve bazen ona bakışları. Sanki o...

Sanki onun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi.

"Onunla iyi geçindiğin için çok sevindim, Cor," dedi Shaw kız kardeşine. "Her neyse. Saçları çok güzel," diye mırıldandı Corinne. *Ve çok güzel şeyleri var*, dediği gibi.

"Evet, öyle," diye mırıldandı Shaw. Mamie kıkırdadı.

Corinne gözlerini devirdi.

"Her şey daha iyi olacak," diye onları teselli etti Shaw. "Önümüzdeki hafta sonu, babam, ben, Toast, Tommy, Larry, Donna ve Herb Lavender Lane'deki eve taşınacağız ve sonra sizler de babam ve benimle birlikte olacaksınız ve sonunda yeni bir normale kavuşacağız."

Shaw sabırsızlanıyordu çünkü bodrum katındaki odayı almıştı ve orada bir banyo vardı, böylece etrafta kızların eşyalarıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Ayrıca yatak odasının hemen dışında bir aile odası vardı, sanki kendi dairesi varmış gibi.

Mamie de Lavender Lane'deki o evi çok sevmişti. Çok hoştu! Alt kattaki aile odası *çok büyüktü* ve babam oraya bir barre kuracağını söylemişti.

Corinne yeni bir normal istemiyordu. Eskisini geri istiyordu.

Ama yine de o evi seviyordu ve bunun sebebi sadece o dairenin daha iyi olması değildi (çünkü her şey o daireden daha iyiydi). Ama itiraf etmek zordu, çünkü ev gerçekten harikaydı.

Babasına ne kadar kızgın olsa da, onun iyi bir yere ihtiyacı olduğunu biliyordu ve burası kesinlikle öyle bir yer değildi ve onu orada her gördüğünde biraz daha acı çekiyordu.

Shaw uzaktan kumandayı aldı ve televizyonun sesini biraz kıs

TV'

nin Hiçbiri şikayet etmedi.

sesi Greta çok şey yaşamıştı.

ni Uyumaya ihtiyacı vardı.

bira

z

kısd

1.

SEVENTEEN

Keşif Yolculuğu

Hixon

HIX Karanlık odada gözlerini açtı ve hareketsizce yattı.

Sonra dudaklarının gülümsemeye başladığını hissetti.

Tanrım, Greta'ya tamamen sarılmıştı.

Ama Greta da ona sarıldığını söylememişti, yüz yüze, kollarını birbirlerine dolamış, bacakları birbirine dolanmış, yüzü onun boğazına, onun yüzü de Greta'nın saçlarına gömülmüş.

Derin bir nefes alarak onu kendine çekti.

Ardından, onu nazıkçe sıktı ve "Greta" diye seslendi.

Kız biraz kıpırdadı, ona yakınlaştı, kolunu onun üzerine koydu ve "Mm?" diye mırıldandı.

"Kalkıp çocukları hazırlamam lazım. Sen uyuyabilirsin ama ortalık karışık ve banyo çok kalabalık. Bir buçuk saat sonra, şimdi kalkmazsan şansını kaçıracaksın."

"Teşekkürler, canım, ama ben iyiyim," diye mırıldandı, elini onun sırtında gezdirdi ama sonra elini indirdi ve o, onun tekrar uykuya daldığını anladı.

Hâlâ gülümseyerek, saçlarını öptü, dikkatlice kollarını ve bacaklarını onunkilerden ayırdı ve odadan çıkmadan önce battaniyenin onun üzerinde olduğundan emin olarak battaniyenin altından çıktı.

Kadın yine onun yatağındaydı çünkü dün gece, ağrının Tylenol ile geçmediği herkes için açık hale geldiğinde, ona ağrı kesici almasını söylemiş ve kadın kanepede başını onun bacağına dayayarak uykuya dalmıştı.

Çocuklar, onu yatağına taşıdığı anda gözlerini bile kırpmamışlardı ve Greta, saatler sonra yanına gittiğinde kıpırdamamıştı.

Bu olmasaydı bile, o orada olacaktı, çünkü hem o onu orada istiyordu, hem de ikisi birlikte onun evine gidip, onun evi olan ama bu şekilde ihlal edilmiş olan yere geri döndüğünde durumunun ne olduğunu görebilene kadar orada kalması gerekiyordu.

İyi görünüyordu ama aynı zamanda, mutfağında saldırıya uğradıktan hemen sonra olduğu gibi, onlar yeniden bir araya geldikten sonra da onunla ve çocuklarıyla birlikteydi. Başında çok şey vardı.

Bugün durum farklı olabilir.

Hix banyoda işini halletti ve mutfığa giderken büyük kızının üzerine eğildi ve onu nazikçe uyandırdı.

"Kalk tatlım. Okula hazırlanma zamanı."

"Guh," diye cevapladı kız, başını ondan uzaklaştırarak.

"Kalk Cor, duşa gir de herkes hazırlanabilsin," diye ısrar etti ve kızının omzunu sıktı.

"Tamam, baba," diye mırıldandı, başını tekrar çevirip dirseğiyle kendini yukarı itti ve yatak örtüsünü kenara itti.

Corinne her zaman ilk kalkan kişiydi çünkü hazırlanması daha uzun sürüyordu. Ayrıca her zaman buna karşı çıkmayan tek kişiydi.

Diğer ikisiyle ise kavga yakında başlayacaktı. Bu yüzden, Hope ile birlikteyken bile, Hope babası için çalışıp kendi çalışma saatlerini belirlerken, o belirlemediği için, Hope'un uyumasına izin verir ve sabahları çocukları uyandırmakla görevli olan kendisi olurdu.

Bu nedenle, Corinne'in makyaj ve saç düzeni hazırlık süresine kırk beş dakika eklemeyen önceki günlerde bile, her zaman önce kolay olanla başlardı.

Hix, yaklaşan çabalarını güçlendirmek için mutfığa gidip kahve yapmaya başladı.

Sonra, Shaw ve Mamie'ye iki farklı şekilde, yakında kalkmaları gerektiğini, böylece babalarının erteleme düğmesine basıp onu çoğunlukla görmezden gelebileceklerini söyledi. Ancak, onları harekete geçirmek için tehdit etmek zorunda kaldı.

Her zamanki gibi, Mamie son ana kadar uyumaya devam ettiği için kalktığı anda ortalık karıştı ve sonra okula gitmek için hazırlanırken çılgın bir çocuk gibi davranmak zorunda kaldı. Hix'in kızlarının o gün giymek istedikleri kıyafetleri odasından getirebilmek için siparişlerini alması ve Mamie'nin üç kez fikrini değiştirmesi de durumu daha da zorlaştırdı.

Mamie nihai kararını verdikten sonra, daha doğrusu Hix öyle olduğunu ilan ettikten sonra, Shaw masada Cream of Wheat'i yiyip bitirirken, Corinne ise göz kapaklarına bir aplikatörle bir şeyler yaparken onu yiyordu. Makyaj çantası yemek masasının her yerine dağılmıştı. Corinne aynasına sordu: "Greta salı günü voleybol maçına gelecek mi?"

Hix, kahve fincanını elinde, sıcak mısır gevreği kasesi yanındaki tezgahın üzerinde durarak mutfakta durdu ve ona bakmayan kızına baktı. Ona bakan oğluna göz attı. Shaw, Hix'in dikkatini çektiğinde, oğlu hafifçe omuz silkti.

Hix tekrar Corinne'e baktı. "Senin için sorun yok mu?"

Aynadan gözlerini ayırmadan, anlaşılmaz bir şekilde "Fark etmez" diye cevap verdi.

Hix ve Shaw tekrar birbirlerine baktılar, sonra Hix kızına, "Greta ve annen için, tatlım, belki de bunu beklemeliyiz." dedi.

"Evet, dediğim gibi. Neyse ne," diye cevapladı Corinne, aynasını makyaj çantasına attı ve makyaj malzemelerini toplayıp çantaya tıkıştırılmaya başladı.

Tuvalete geri götürmek için kalktığında, adam onun adını seslendi. Kız ona baktı.

"Bu hafta sonu Greta'ya karşı çok iyi davrandığın için sana gerçekten minnettarım."

"Greta, annemden boşandıktan *hemen sonra* bir kızla çıkmadı," diye cevapladı ve hemen öfkeyle uzaklaşmaya başladı.

Hix içini çekti.

Shaw kız kardeşine seslendi: "Hoş değil, Cor."

"Boş ver, Shaw," diye cevapladı kız kardeşi.

Shaw babasına baktı. "Onunla tekrar konuşacağım."

"Belki de kendi başına gitmesi gereken yere gitmesine izin vermeliyiz, evlat."

"Belki de ona bu hafta için bir şans veririm

sonra da ona mantıklı davranmasını söyleyeceğim," diye

karşılık verdi Shaw. "Oğlum, hepimiz birçok yeni şeye alışıyoruz."

"Ve baba, hayat ona çok daha kötü şeyler yaşatacak ve o da bunlarla başa çıkmayı öğrenmeli, baş belası olmadan," diye cevapladı Shaw. "Yani, o kadının kocasının bir adamı kurtarmak için öldüğünü ve Greta kendi mutfağında saldırıya uğradıktan hemen sonra orada olduğunu bilmiyor değil. Anlaması lazım. Olur böyle şeyler. Bununla başa çıkarsın. Sonra hayatına devam edersin. Bitti."

"Kabul etmeliyim ki, bu kadar zeki olman beni korkutuyor," diye mırıldandı Hix ve Shaw ona kocaman bir gülümseme attı.

"Evet. Yoda gibiyim, ama daha uzun, daha genç ve daha yakışıklıyım." Hix kıkırdamaya başladı.

Mamie, halı üzerinde pek de iyi gitmeyen bir yana doğru kayma hareketi yaptı, bu yüzden Hix, Mamie düşerse atlamak için gerildi.

O düşmedi.

"Sırt çantamı odanda unuttum baba" dedi, sanki bu dünyanın sonuymuş gibi.

"O zaman gidip alayım, bebeğim," dedi, kahvesini yudumlarken, onu masaya bırakıp bunu yapmak için dışarı çıktı.

Çocukları hazırlanırken, Hix merdivenlerin başında durup Shaw'un arabasına binmelerini izledi, böylece onları okula götürebilirdi.

Mamie arka camdan ona el salladı.

Shaw, sürücü koltuğuna oturmadan önce elini salladı.

Corinne başını eğik tutarak kucağındaki sırt çantasını titizlikle karıştırmaya devam etti.

Hix onların geri geri çıkıp uzaklaşmasını izledi ve sonra içeri girdi.

Greta'ya daha fazla uyku süresi tanımak için, önce kendisi duş aldı, giyindi ve ancak ondan sonra Greta'yı uyandırdı.

Kalçalarının kıvrımına oturarak, Greta'nın sırtına dönüp gerinmesini ve gözlerini açıp ona bakmasını izledi.

Burnundaki o büyük bandajla nasıl bu kadar sevimli görünebildiğini bilmiyordu, ama Tanrıya şükür öyle görünüyordu, yoksa onu görmek ona birini öldürmek istediğini hatırlatırdı.

Koridordaki ışığı açmıştı ama yatağın yanındaki ışığı da açtı ve ona doğru eğilip ışığı engellemeye çalışırken, onun ışığa karşı gözlerini kırıştırmasını izledi.

"Seni eve götürmem ve sonra işe gitmem gerek, bebeğim," dedi.

"Tamam," diye mırıldandı, hala uykulu görünüyordu ama şimdi mutsuz da eklenmişti. "Orada olacağım, Greta."

Dirsekleriyle kendini yukarı itti ve yataktaki vücuduna baktı. "Mm-hmm."

"Bebeğim."

Kafasını ona çevirdi.

"O bir hücrede. Seni eve götüreceğim. Sen benimle birlikte olacaksın. Sen yerleşip iyi olduğunu anladığımda ben gideceğim. Ben işimi yapacağım. Sen de işini yap. Seni işten alıp, pansumanını değiştirmek için hastaneye götüreceğim. Ve bu gece Pazartesi Gecesi Futbolu var. Shaw artık tam zamanlı benimle birlikte, o yüzden o geceyi özel bir gece yapacağız. Bu gece, bizim özel konduğumuz olacaksın."

Uykusu geçtikçe gözleri daha uyanık hale geldi ve cevap verdi: "Senin ve Shaw'un işine karışmam."

"Eğer gelmezsen, muhtemelen senin evine gidip seni kendisi alacak."

"Hixon..."

"Bebeğim, karmaşık olmasını kabul ettin. En azından buna değmesini sağla."

Güzel dudakları, büyük beyaz bandajın altında kıvrıldı. "Oğlunun, bir hanımefendi tehlikedeyken yardım etmeye gelme konusunda babasına çok benzediğini fark ettim."

"Sana öpüşmek ve bunu sertçe yapmak istediğim için burnunu yeniden düzeltmek zorunda kalacakları anlamına gelebilecek saçma sapan şeyler söyleme," diye uyardı ve başka bir şey yapmadan yataktan çıktı. "Kalk tatlım. Seni eve götürelim."

"Tamam," dedi isteksizce ve yorganı bir kenara attı.

Hix, önceki gece onu yatağa taşımamış gibi davranarak başka yere baktı.

Kız, Hix onu yatağına yatırmadan önce, onun tişörtünü giymesine yardım etmeye çalışırken, sersemlemiş bir şekilde uyanmıştı.

Ve o tişört ona çok yakışmıştı.

"Elbisemi geri istiyorum, Hix," dedi ona, kapıya doğru ilerleyip ona seyahat kupası kahve almaya giderken.

"Cor'un kıyafetlerini giy yine," diye kapıya seslendi.

"Biliyorsun, beni Cadılar Bayramı kostümünden mahrum bırakıyorsun," diye şaka yaptı.

Kapıda durdu ve ona baktı.

Yatağının yanında duran, uykudan dolayı saçları güzelce dağınık, gözleri hala uyuklu, onun gömleğini giymiş, dışarıda bir aile kurmaya karar vermiş olan Hix, o anda onun hayatında verdiği en iyi karar olduğunu anladı.

"Cadılar Bayramı'nda geri vereceğim," diye cevap verdi. "Şimdi kahve ister misin?"

"Nefes alıyor
muyum?" "Evet."

"O zaman
evet." Adam
sırıttı.

O da ona aynı şekilde karşılık verdi.

Sonra Hix kadınına kahve almaya gitti.

"Burası mutfak."

"Evet."

"Senin mutfağın." "Evet."

"Senin eşyalarınla dolu. Harika krepler yaptığın. Ve bornoz giydiğinde muhteşem görüldüğün."

Greta, mutfağında onun kollarında duruyordu, şimdi kızının kıyafetlerini ve Corinne'in terliklerini giyyordu.

Greta'nın çantası mutfak adasında duruyordu. Cherokee'si garaj yolundaydı. Bronco'su ise onu takip edip oraya park ettiğı yerde, Cherokee'nin arkasında duruyordu.

O'nun istediğı gibi, Hal şikayet etmeden önceki gün Greta'nın evine gitmiş ve mutfak adasına ve taş döşeme zemine damlayan kan lekelerini temizlemişti. Hix, bunu nasıl başardığını bilmiyordu. O gözenekli taş normalde kanı emip leke bırakırdı.

Ama o başarmıştı.

Hix, yardımcısına bir şişe içki alması gerektiğini not etti. Greta başını geriye eğip ona baktı.

"Bir erkeğı böyle bir şey yapmaya iten nedir?" diye sordu.

Onu vücuduna daha da yaklaştırdı ve yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. "Ben o adam değilim, bu yüzden bilmiyorum. Ayrıca umurumda da değil, çünkü bunun için hiçbir

bunun için hiçbir mazeret yok, bunun arkasında geçerli olabilecek bir neden olduğuna inanmam için hiçbir neden yok. Tek bildiğim, bunu o yaptı ve şimdi bunun bedelini ödeyecek."

"Benim önemsiz olduğumu söyledi," diye hatırlattı ona, çünkü önceki gün yemek masasında Hal'e ifade verirken aynı şeyi söylediğini duymuştu.

Ve evet.

Burnu kırık olsa bile sevimli görünmesi iyi olmuştu, yoksa Hix birini öldürme dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalacaktı.

"Eğer önemli değilsem, neden bu zahmete giriyorsun?" diye sordu.

"Keşke cevaplarım olsaydı, ama insanların cevapları olmayan birçok kötü şey yaptığını gördüm, tatlım, bu yüzden bunu anlamaya çalışarak kafamı ve huzurumu mahvetmemeyi öğrendim. Bu onların sorunu. O yaptıklarıyla bunu senin sorunun haline getirdi. Gerisini anlamaya çalışarak bunu da senin sorunun haline getirme."

"İyi tavsiye," diye mırıldandı omzuna.

Adam onu dikkatlice salladı ve dikkatini geri çekti.

"Polis karakoluna gitmeden önce senin iyi olduğunu bilmem gerek, Greta," diye sessizce söyledi.

Kız, onun gözlerinden odaya, sonra tekrar ona baktı. "Bu benim mutfagım," diye cevapladı.

Adam ona gülümsedi. "Evet, senin."

Kız aniden tereddütlü bir ifade takındı.

"Ben... şey... eğer bir şey olursa... seni arayabilir miyim?"

"Aramazsan kızarım."

O, ona yaslanarak rahatladı. "Tamam."

"İyi misin?" diye ısrar etti.

Kız başını salladı. "En azından duş alıp işe gidebilirim, sonra iki Drake erkeğiyle Pazartesi Gecesi Futbolu'nu izleriz, ondan sonra bakarız."

"Shaw bu gece burada kalmama aldırılmaz, bebeğim," diye onu

"Öyle olacağını sanmıyorum, yaşına göre çok olgun görünüyor ama hala sadece on yedi yaşında, bu yüzden durum ne kadar karmaşık olursa olsun, sevgilim, belki de çocukların için durumu daha az karmaşık hale getirmek için elimizden geleni yapmalıyız."

Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, onu salladı.

"Burada tek başıma kalarak bunu yapamayabilirim... Şu anda. Bu yüzden bu gece seninle kalmam gerekebilir. Ama bunun çok uzun sürmesine de izin vermemeliyim." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Ve ne olursa olsun, seni arayabilirim, değil mi?"

Adamın dudakları da yukarı kıvrıldı. "Ne zaman istersen."

Ellerini, şerifin gömleğinin kenarlarından tutarak onu kendine doğru çekti ve emir verircesine, "O zaman işine bak, Şerif," dedi.

Adam ellerini kadının boynunun iki yanına koydu, eğildi ve dudaklarına dilini de kullanarak öpmeye başladı.

Kadın dudaklarını açarak adamın dilinin kendi diline dokunmasını sağladı.

Adam bunu kabul etti ve daha fazlasını vermek zorunda hissetmeden önce geri çekildi.

"Saat birde salonda buluşup seni hastaneye götüreceğim." "Tamam, Hix."

"Harlequin'i de getirmemi ister misin?"

"Belki hafta içinde Muhammed Ali ile dövüşmüş gibi görünmediğim bir zamanda oraya gidebiliriz."

Tabii ki evet.

"Bu hoşuma gider."

Gülümsedi. "Ben de."

Boynunu sıktı, alnını öptü ve sonra onu bıraktı. Mutfak kapısına doğru yürürken onun peşinde olduğunu hissetti.

Evet.

Greta'nın nefes alıp şakalaşıp Greta gibi davranmadığı, karakolundaki hücredeki o pislik, onun mücadele ettiği o dürtü,

O daha kapıyı açmadan, kız elini kapıya koymuştu. Adam kapıyı açtı ve kızın gözlerinin derinliklerine baktı.

"Güvendesin, tatlım." O başını salladı ve yutkundu. "Saat bir," dedi.

"Görüşürüz o zaman, sevgilim." "Evet, görüşürüz."

Gülümsemeye zorladı kendini.

Adam kamyonetine doğru yürümeye başladı, kapının kapandığını ve kilitlendiğini duydu, daha iki adım bile atmamıştı.

Her ihtimale karşı, elinde telefonuyla yolun kenarında iki ev ileride bekledi.

Kız aramadı.

Böylece Hix işe gitti.

Hix, departmanına girdiğinde Reva'yı sevk odasında, Larry'yi arkada fotokopi makinesinin başında, Bets'i masasında ve Hal'ı da kendi masasında gördü.

Arkadaki hücrelere bakmadı.

Arkadaki hücrelere bakmayacaktı.

O pislik oradaydı ama Hix bunu kendine hatırlatmaya ya da ona bakmak için enerji harcamaya gerek duymuyordu, çünkü o buna değmezdi.

Hix, Hal'ın yanına doğru yürüdü ve masasının yanında durdu.

"Hafta sonu nöbetçi memurlar Pazartesi günü izinli, Hal," diye hatırlattı.

Hal'ın yüzü sertleşti ve "O pisiği kefalet duruşmasına götürmek istiyorum" diye cevap verdi.

"Larry ve Bets bunu yapabilir."

"Onu ben getirdim."

"Evet, bunu neden yapmak istediğini anlıyorum. O halde duruşma sırasında sen ve ben izleyici koltuğunda oturacağız."

Hal ona baktı. Hix

bunu görmezden

geldi.

"Greta bu sabah evine dönmek konusunda tereddütlüydü. Bunun biraz zaman alacağını düşünüyorum," dedi Hal'e. "Muhtemelen fark etmediği için bundan bahsetmedi, çünkü kafası orada değil, ama kendi kanını adasında ve her yerde görmemesinin yardımcı olduğunu biliyorum."

Yerdeki kanını görmemesi yardımcı oldu. Bunu benim yardımcım olarak yapmanı istediğim için yapmış olabilirsin, ama esas olarak iyi bir insan olduğun için yaptın. Ve bunun için minnettarım. Macallan, değil mi?"

Hal bir saniye ona baktı, yumruğunu ağzına götürdü, öksürdü ve elini indirip cevap verdi: "Evet. Öyle. Ama bunu yapmak zorunda değilsin."

Hix dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Biliyorum. Eğer yapmam gerektiğini düşünseydim, bir şişe single malt için yüz dolar harcamazdım."

"Sadece elli dolar, Hix."

"Kaldırım taşlarından kanı temizlemen, on beş yıllık viski değerinde, dostum." Hal ona gülümsedi.

"Birlikte adliyeye yürüyeceğiz, dönüşte Babycakes'e uğrayıp kahve içeceğiz, sonra da eve gidip izin gününü geçirmelisin, Hal."

"Tamam,

patron." Hix

başını salladı.

Larry, Hix ofisine giderken yanından geçerken ona gülümsedi ve başını salladı.

Bets, Larry masasının önünden geçerken "Sen harikasin patron" diye mırıldandı, ama bunu gözlerini bilgisayar ekranına dikerek yaptı, bu yüzden Larry "Sana da günaydın Bets" diye cevap verdi.

Bets'in dudakları kıvrıldı.

Hix ofisine girerken cep telefonu bip sesi çıkardı.

Cep telefonunu göğüs cebinden çıkardı ve ekranda Greta'nın adını gördüğünde göğsünde sıcak bir his hissetti.

Durdu ve telefonu aldı.

Mesajda şöyle yazıyordu: *"Rapor veriyorum, ilk on beş dakikayı atlattım. Kahve yaptım, her şey yolunda."*

Hix cevapladı: *"Harika, bebeğim. Böyle devam et. Birde görüşürüz."* Gönder tuşuna bastı ve bekledi.

Mesaj hemen gönderildi, engellenmedi ve saat 1'de geri döndüğünde bilgisayarını açtı. *O zamana kadar, bir sonraki bandajımın da mini bebek bezi büyüklüğünde olmaması için dua et.*

Bunu alan Hix, telefonu bir kenara koyup şifresini girmedi. Kahkahayı bastı.

"Kefalet iki yüz elli bin dolar olarak belirlendi," diye açıkladı Yargıç Bereford.

Savunma avukatı ayağa fırlayarak, "İki yüz elli bin mi? Bu yirmi beş bin dolarlık kefalet demek!" diye bağırды.

"Kefalet yüzdesini anlıyorum, avukat bey," diye cevapladı Bereford.

"Sayın yargıç, bu çok saçma! Müvekkilim hayatında hiç tutuklanmadı. Sheridan County'de bir işi var, ona güvenen müşterileri ve iş yerinde ona ihtiyaç duyan çalışanları var, bu yüzden kaçma riski yok.

—” savunma avukatı konuşmaya başladı.

Bereford onu keserek, "Bu düşüncelerin bu hafta sonu yaşanan olaylardan önce aklına gelmesi gerekirdi" dedi.

"Sayın yargıç—"

Hal'in yanında oturup olanları izleyen Hix, Bereford'un alışılmadık bir şekilde hızla sabrını yitirip parmağını kaldırarak avukata doğrultmasıyla gerildi.

"Beni dinleyin, avukat bey." Parmağını kıvrıdı, başparmağını çıkardı ve kendine doğru uzattı. "Burası *benim* ilçem. Ve size şunu söyleyeyim, *benim* ilçemde erkekler yol kenarında genç babaları vurmazlar ve mutfaklarında kadınlara saldırmazlar. Eğer yaparlarsa, bunu *yapmamaları gerektiği* mesajı kaçınılmaz bir netlikle iletilir."

Savunma avukatı bir şey söylemek için ağzını açtığında, Bereford masasına elini vurdu, bir kağıt parçası kaldırdı ve konuşmaya devam etti.

"Şimdi, kurbanın ifadesini okudum." Onu masaya vurdu ve başka bir kağıt parçası kaldırdı. "Ve tanığın ifadesini okudum." Yine masaya vurdu ve kaldırdı, bu sefer boş tarafı dışarıda. "Ve saldırıdan sonra hastanenin şerif yardımcısına gönderdiği kurbanın fotoğraflarını gördüm." Yine masaya vurdu ve kaldırdı. "Ve burada, bu adamın eski karısı tarafından kendisine karşı koruma emri çıkarılmasının nedenlerine dair ayrıntılar var." O da onu masaya vurdu. "Şimdi, geçmişte tutuklanmamış olabilir, avukat bey, ama sanırım baroyu geçmişsinizdir. Bu yüzden müvekkilinizle konuşmanızı *tavsiye ederim*. Çünkü, bu mahkeme bu konuyu incelemek için jüriyi toplamak zorunda kalırsa, zaman ve ilçe kaynakları boşa harcanır ve ben de hüküm verirken *çok kötü bir ruh hali* içinde olurum."

"Onu kendiniz yargıladınız ve mahkum ettiniz, Sayın Yargıç," diye tükürdü.

"Onu yargılamak ve mahkum etmek benim işim değil, efendim," Bereford cevapladı. "Size anlatmaya çalıştığım şey, bu sabah önüme konulanlarla, müvekkilinize verdiğiniz çok aptalca bir söz olduğunu varsayıyorum ve bunu başarmak için mucizeler yaratmanız gerekeceği."

"Bu davada göze batan sorunlar var. Tanrı aşkına, bir sivil tarafından silah zoruyla alıkonuldu," diye karşılık verdi avukat.

Bereford masasına doğru eğildi. "Evlat, bir saniye bile olsa Nebraskalı jüri üyelerinin, komşularının çılgınlıklarını duyan ve yüzü kanlar içinde koşarak uzaklaşan bir kadını gören bir komşunun, olayı kontrol etmek için tabancasıyla dışarı koşmasını sorun olarak göreceğini düşünüyorsan, belli ki başka bir yerden geliyorsun." Elini savcılık masasına doğru salladı. "Konuş. Akıllı ol. Müvekkiline karşı doğru olanı yap. Ve durumu daha da netleştirmek için, bu beyefendi kefaletle serbest bırakılırsa ve kurbandan yüz metreye yakın bir mesafede bulunursa, bu mesele çözülene kadar kefaletle serbest bırakılmayacağı için bir süre McCook County'de kalacak." Savunma avukatı başka bir şey söyleyemeden, Bereford ayağa kalktı, tokmağını masaya vurarak "*Duruşma sona ermiştir!*" diye bağırdı.

"Herkes ayağa kalsın!" diye bağırdı mahkeme memuru.

Hix, Bereford yan kapıdan kaybolup cüppesi arkasında dalgalanarak uzaklaşmadan önce, zorlukla koltuğundan kalkabildi.

Larry ve Bets sanığı almak için öne çıkarken, Gemini iki sıra gerideki koltuğundan kalkıp Hix ve Hal'e yaklaştı.

Gemini durdu ve onlara baktı.

"Seni dışarıda bekleyeceğim, Hix," diye mırıldandı Hal ve Gemini'nin yanından geçerken selam olarak "Jones" dedi.

"Şerif yardımcısı," diye cevapladı Gemini.

Hal'in gitmesini izlediler ve Gemini Hix'e dönünce Hal koridorun yarısına gelmişti.

"Görünüşe göre sana istemeden tutamadığım bir söz vermişim, Şerif."

"Greta'ya saldıran o pisliğin suçlusu benim kadar sensin," diye cevapladı Hix ve ekledi, "Ve adım Hix."

Gemini gülümsedi ama bakışları savunma masasına kayınca gülümsemesi kayboldu.

"Dinleyen ve öğrenenler vardır, daha zor dersler alması gerekenler vardır."

"Evet," diye onayladı Hix.

Gemini ona baktı. "Kefaletle serbest kalacak."

O sabah Hix, Greta'ya saldıran adamın Sheridan County'de inşaat işleriyle uğraşan zengin bir kodaman olduğunu öğrenmişti. Belki de bu yüzden, boşanma sırasında eski karısına devasa miktarda pislik atacak kadar pislik olduğunu düşünmemişti.

Bu da belki de arabasında oturup Gemini, adamı ve Hix ile yüzleşerek Greta'ya asla sahip olamayacağı bir hak iddia edebileceğini düşünmesinin nedeniydi. Belki de Greta onun kim olduğunu ve ne kadar zengin olduğunu bilseydi, gurur duyacağını düşünüyordu. Ya da üzerine yığıldıkları tüm pisliklerin üstesinden gelmek için yeterli paraya sahip olduğunu düşünerek, dokunulmaz olduğuna kendini ikna etmişti.

O sadece psikopat olabilir. O sadece bir pislikti.

Kefaletle serbest kalana kadar hapiste kalacaktı ve Greta'ya tekrar yaklaşırsa durumu daha da kötüleşecekti.

Bu bir garanti değildi.

Ama Bereford'un mesajını anlamamak için pislik, aptal ve ahmak olması gerekirdi ve o kadar da sarhoş değildi.

Diğer ikisi belliydi. "O iyi olacak," diye güvence verdi Hix.

Gemini'nin dikkati yoğunlaştı. "Öyle mi?"

O anda Hix'in dikkati yoğunlaştı. "Evet."

Gemini onu bir an inceledikten sonra, "Anlıyorum," diye mırıldandı. Hix, Gemini'nin çok şey gördüğünü düşündü.

Bu yüzden "Evet" diye onayladı.

Gemini tekrar gülümsedi ama "Kefaletini ödeyip Sheridan County'ye geri dönene kadar onu departmanında tutman gerekecek, üzgünüm" dedi.

"Hücrelerimizde geçici olarak kalanların çoğu pek neşeli insanlar değil, bu yüzden ben ve yardımcılarım hayatta kalırız."

Hâlâ gülümseyerek Gemini başını salladı.

"O iyi mi?" diye sorduğunda gülümsemesi yine kayboldu.

"Bir iki hafta başka bir iş bulman gerekebilir, Gemini. O iyi ama adam burnunu mahvetmiş. Eminim seni arayıp bu konuyu anlatacaktır."

"Beni ara ve ona, Andy'yi yatıştırmak için haftalık ödemelerini kaybetmemesi için nasıl hala şarkı söyleyebildiğini açıklamaya çalış."

"Anlamadım?" diye sordu Hix.

"Kardeşine bakıyor," dedi Gemini. "Biliyorum."

"Yani maddi olarak da. Onun vasisi."

Annesini çok az tanıdığı için bu onu şaşırtmadı, ama bu az bilgi de yeterliydi.

"Yani şarkı söylemeyi sevdiği için söylüyor ve söylemek zorunda olduğu için söylüyor," diye mırıldandı, daha çok kendine.

"Ben ilk kısma odaklanmaya çalışıyorum," dedi

Gemini. Hix de öyle yapmak istiyordu.

Sunnydown'ı tanıyordu. Güzel bir yerdi. Ama o tür yerlerin hepsi çok pahalıydı.

"O bir kuaför," dedi.

"Evet, ama ondan önce, çok daha öncesinde, Hix, Greta sevgi dolu bir kız kardeşir." "Kahretsin," diye fısıldadı.

Olan biten her şeye rağmen, bunların hiçbirini aklına gelmemişti.

Ve tam o anda, bu aklına geldiğinde, Greta için zor bir durum olduğunu ve onun bunu yaşadığını da fark etti. Yıllardır yaşıyordu.

Ve o, Greta'nın evine girip, kardeşini bulunduğu yere getiren annesi hakkında ona hikayeyi anlatmış, aynı zamanda Greta'yı da kardeşinin geri kalan hayatı boyunca ona bakmak zorunda bırakmıştı.

Tanrım.

Tanrım.

"Bunu sana güvenini sarsmak için söylemiyorum," dedi Gemini, onu düşüncelerinden kopararak. "Kasabadaki herkes biliyor, ama görünüşe göre sen bilmiyorsun." Hix konuşmadan elini kaldırdı ve ona bir kez daha gülümsedi. "Biliyorum. Durum karmaşık. Ama bunun beni ilgilendirmedğini de biliyorum." Elini indirdi ve gülümsemesi değişti. "Ayrıca, muhteşem bir keşif yolculuğuna çıkmak üzere olduğunu da biliyorum ve bundan mutluyum. Keyfini çıkar dostum ve bunu yaparken kızıma da iyi bak."

Hix'in zihni öğrendikleriyle doluydu, yapabileceği tek şey çenesini kaldırmaktı. çenesini kaldırmaktan başka bir şey yapamadı.

Gemini ona hafifçe el salladı, döndü ve uzaklaştı.

Saat birde, Hix salona girdi, gözleri sandalyesinde bir şeyleri katlayan Greta'ya takıldı.

Yorgun görünüyordu. Ayakta duramayacak kadar. Bugün izin almalıydı.

"Merhaba tatlım. Hazır mısın?" diye sordu. "Evet, çantamı alayım."

Gözleri odayı taradı ve kurutma koltuğunda oturan kadına, Lou'nun koltuğunda oturan kadına başını eğdi ve "Bayanlar" diye mırıldandı.

"Hixon" ve "Şerif" diye seslendi, sonra bakışları Lou'ya takıldı.

Lou bunu gizlemeye çalıştı ama tedirgin görünüyordu.

Nedenini anladı.

Orada Greta'yı almaya gitmişti, ama Lou'yu son gördüğünden beri, Lou, kızını koruyan iyi bir arkadaş olarak, Hix'in ona yaptıklarından sonra onunla bir ilişki kurmayı düşünmesini istediği kız, Hix aleyhindeki görüşünü belirtmiş olabilirdi.

Ama dahası da vardı.

Lou'yu son gördüğünde, çeşitli şekillerde çizgiyi aşmıştı ve şimdi Hix ve Greta ile işler yoluna girmişken, ona eski karısı hakkında bir şey öğrenmesini sağlayan iyi bir arkadaşı vardı ve başka bir adam, sırf bunu yaptığı için onu haksız yere suçlayabilirdi.

Bu yüzden, en azından bu durumu atlatmalarını sağlamak onun göreviydi. "Lou, iyi misin?" diye sordu.

Cevap verdiğinde, tüm vücudu rahatlamış gibi görünüyordu: "Evet, Hix. Teşekkürler."

Greta'nın yanına geldiğini hissetti, parmakları onun parmaklarına dokunmaya başladı ve o da kendi parmaklarını onun parmaklarına doladı ve ona baktı.

"Hazırım," dedi.

"Tamam," diye cevapladı, eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Kurutma makinesinin sandalyelerinden gelen bir kadın iç çekişi duyduğuna yemin edebilirdi.

Bu yüzden geri çekildiğinde sırtıyordu.

Greta da gülümsüyordu ve parmakları onun parmaklarını sıkıca tutuyordu.

"Bana bir iyilik yap, kanun adamı," diye seslendi Lou ve Hix dikkatini ona çevirdiğinde, Greta'nın yönünü işaret ettiğini gördü. "Yarın müşterilerini iptal etmesini sağla. Charlie'nin Melekleri'nden biri gibi görünebilir ama öyle değil, Charlie bile meleklerinden birinin bir gün izin almasına izin verirdi, burnu bir pislik tarafından kırıldı... üzgünüm, bayanlar," dedi odadaki kadınlara.

"Özür dilemene gerek yok, Lou," sandalyede oturan kadın dedi.

"O bir pislik," kurutucunun başında oturan kadın karar verdi.

Lou, Hix'e baktı. "Ben onun Charlie'si olduğum için beni dinlemesi gerekir. Ama dinlemiyor. Şimdi, onunla konuşmak için bir hoparlör bulmam gerekirse, bulurum. Ama bu çabayı sarf etmek zorunda kalmamak için, başka birinin ona mantıklı konuşmasını tercih ederim."

"Sandalyeyi senden kiralıyorum Lou, sen benim patronum değilsin," diye araya girdi Greta. "Kızım, sen deli gibi davranırken ben senin patronunum."

"Deli gibi davranmıyorum. Ben gayet iyiyim," diye cevapladı Greta, ses tonu sinirleniyormuş gibi ses tonuyla cevap verdi.

Ayrıca yalan söylüyordu, çünkü ona bakan herkes onun iyi olmadığını anlayabilirdi ve bunun nedeni sadece burnunu kapatan bandaj değildi.

"İki kızın annesi olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Lou alaycı bir ses tonuyla.

"İkisi de otuz sekiz yaşında değil," diye karşılık verdi Greta.

"Ve onlar otuz sekiz yaşına geldiklerinde ve aptalca bir şekilde inatçı davrandıklarında, ben de onlara bilgeliğimi aktaracağım."

Hix, Greta'nın vücudunun yanında gerildiğini hissetti, bu yüzden onların konuşmasına gülmek yerine araya girdi.

"Belki ikiniz bir çamur havuzu yapıp, Greta'nın burnu düzeldiğinde bu konuyu tartışırken futbol taraftarlarına bilet satabilirsiniz. Ama şimdi onu hastaneye götürmem gerekiyor, burnunun düzgün bir şekilde kaynamasını sağlamak için."

"Bu rahatsız edici derecede cinsiyetçi bir davranış, Şerif Drake," diye Lou ona ateş püskürdü.

"Ve bu bize büyük bir ekran satın almamızı sağlar, Lou, tartışma, biliyorsun ki öyle."

"Öyle olurdu. Ben de o filmin biletlerini alırdım," kurutucunun yanındaki kadın araya girdi. "Ve seni kesinlikle götürürdüm," diye açıkladı Greta.

Lou'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Almazsın."

"Utanç verici olur," diye alay etti Greta.

Hix, onu kapıya doğru çekmeye başlarken gülmemeye çalıştı.

"Tamam! Anlaştık!" Lou, hareket ederken bağırıyordu.

Hix gülmeyi bıraktı.

"Yapmayacağımı sanma," diye karşılık verdi

Greta. O anda Hix kaşlarını çatı.

"Bandaj çıkarılır çıkarılmaz, eldivenler de çıkarılır," diye karşılık verdi Lou.

Kapıda durdu ve geri döndü. "İkiniz de bunu atlatacaksınız ve çamur çukurunda değil. Şaka yapıyordum, Lou. Greta seyirci olsun ya da olmasın çamur çukuruna yaklaşmaz, ama seyirci varken kesinlikle *yaklaşmaz*."

Greta hemen buna atladı. "Bu sadece Hix'in seni utandırmamı istemediği için."

Lou ağzını açtı ama Hix konuştu. "Hoşça kal, Lou."

Ağzını kapattı ve ona gözlerini kısarak baktı.

Hix, Greta'ya baktı, ama sadece Lou gibi bir kadına emir vermekten kaynaklanan fırtınayı bastırmak için değil, "Yarın izin alıyorsun" demek için.

Lou ona öfkeyle baktı. "Almıyorum."

O eğilip yumuşak bir sesle, "Bebeğim, sen bitkin durumdasın .
Lou haklı. Kendine dikkat etmelisin."

"O haklı, biliyorsun, Hixon da öyle," dedi Lou'nun koltuğundaki kadın. "Saçlar genellikle bir gün daha bekleyemez, ama Greta, tatlım, kızların seni bekleyecek."

Greta onu görmezden gelerek ona dik dik bakmaya devam etti ve "Hastaneye gidebilir miyiz?" diye sordu.

Adam sırtıttı. "Tabii."

Gözlerini devirerek başka yere baktı.

Omuzlarının üzerinden bakıp çenesini eğdi. Onu dışarıya kadar geçirdi ve vedalaştılar.

Onu doğrudan Bronco'suna götürdü ve sürücü koltuğuna geçmeden önce yolcu koltuğuna binmesine yardım etti.

Arabayı çalıştırdı, geri geri çıkardı ve yola koyulduktan sonra sordu: "Öğle yemeğini yedin mi?"

"Evet," dedi kısa bir cevapla.

Adam tekrar gülümsedi ve "Bana kızgın mısın?" diye sordu.

Cevap vermek için bir saniye düşündü ve nefesini verişini duyduktan sonra cevap verdi. "Hayır. Sadece yorgun ve biraz ağrım var, bu yüzden sen ve Lou'nun haklı olmanızdan rahatsızım, ama kızgın değilim."

Adam elini uzattı, kızın elini tuttu ve ikisini de kızın uyluğuna koydu. "İyi. Şimdi iyi haberi mi, yoksa iyi haberi mi istiyorsun?"

Kızın bakışlarını hissetti, bu yüzden yola bakmadan önce ona bir göz attı.

"Öyle olacaksa, tüm haberleri istiyorum," diye cevapladı.

"Yargıcın, kendi bölgesinde bir kadının mutfağında saldırıya uğramasından pek hoşnut olmadığını söylemek yetersiz kalır. Kefalet duruşması sırasında,

o pisliği yere serdi. Esasen ona bir anlaşma yapmasını söyledi, yoksa ona ceza verme şansı olursa, ona en yüksek cezayı vereceğini söyledi."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

O, farkında olmadan elini onun eliyle birleştiren parmaklarını ayarlayarak, parmak uçlarını onun parmaklarının iç kısmında gezdirdi, gülümsedi ve ona devam etti.

"Böylece avukatı akıllandı ve savcımızla masaya oturdu. O pislik için ne yazık ki, savcı sert bir pazarlık yapmak için ihtiyaç duyduğu her şeyi eline almıştı, ki bunu da yaptı. Bu, adamın ę ağır suçu işlediğini kabul eden bir anlaşma imzaladığı anlamına geliyor. Haneye tecavüz ve izinsiz giriş suğlarını düşürdüler ve izinsiz giriş ve taciz suğlarına odaklandılar, çünkü izinsiz giriş, haneye tecavüz ve taciz suğlarıyla hemen hemen aynı suğtur ve aynı cezayı gerektirir. Ayrıca, savcı cezaların eşzamanlı olarak infaz edilmesini istemedi. Bu, adamın 25 bin dolar kefaletle serbest bırakıldığı ve izinsiz giriş ve saldırı suçlarından her biri için iki buçuk yıl, serbest kaldıktan sonra bir yıl zorunlu koruma emri olmak üzere eşzamanlı olmayan cezalarını çekmek üzere teslim olmadan önce işlerini yoluna koymak için bir haftası olduğu anlamına geliyor. Bu arada, sana 100 metre yaklaşması yasak.

Kadın nefesini tuttu ve parmakları adamın elinde kıvrıldı.

"Beş yıl mı?"

"şartlı tahliye tarihi çok daha erken olacak, tatlım, ama izinsiz girme ve saldırı suğları her biri yirmi yıla kadar hapis cezası gerektirir ve Yargıç Bereford bugün olduğundan daha huysuz hissetseydi, ki jüri yargılaması yapılmaya zorlanırsa öyle olacağını söyledi, o cezayı alabilirdi."

"Aman Tanrım... Ben... Aman Tanrım, bu...

Gülmekten kendini alamadı.

Elini kendi eliyle kavradı ve uyluğuna götürdü, o gülerken ona birkaç kez bakarak kendine ek bir hediye verdi.

Kadının kahkahası dinince, "Bunu sevdiğini anlıyorum," dedi.

"Artık mutfağımdan korkmayacağımı düşünüyorum," diye cevap verdi kadın.

"İyi," diye mırıldandı adam.

Kadın sessiz kaldı, ama sonunda sessizce, "Nat, değil mi?" dedi.

Adam nefes aldı ve verdi, kadının aptal olduğuunu hiç düşünmediğini, ama o ana kadar onun ne kadar zeki olduğuunu bilmediğini fark etti.

"Evet," diye onayladı.

"Bu üzücü," dedi kız.

"Öyle. Aynı zamanda caydırıcı da," diye cevapladı. "Kısa bir süre içinde onun ilçesinde iki ciddi suç işlendi, oysa burada böyle şeyler olmaz. Yargıç, başkalarının da böyle bir şey yapabileceğini düşünenlere, bir daha düşünmeleri gerektiği mesajını veriyor."

"Evet," diye onayladı.

"Çoğu zaman sistem berbat durumda, tatlım. Anlaşma pazarlıkları ve işlerini doğru yapmayan ya da kimin daha büyük olduğunu kanıtlama ihtiyacı duyan polisler ve bir sonraki seçimleri için endişelenen yargıçlar yüzünden karışık bir hal alıyor. Bu sefer işe yaraması iyi olmakla kalmadı, ihtiyacın olduğu anda işe yaraması da iyi oldu, böylece hayatına devam edebilirsin. İşte bu kadar. Yarın izin al, kendine iyileşme sürecini başlatmak için bir gün ver, sonra iyileş ve hayatına devam et. Anlaştık mı?"

"Evet, Hix."

Elini kaldırdı, göğsüne dokundurdu, sonra bir gün izin almayı kabul ettiği için rahatlatarak tekrar uyluğuna koydu.

Bunu yaptıktan ve kızın parmakları onun elini sıkıca kavradıktan sonra, ona şöyle dedi: "Bilmelisin, Gemini duruşmada oradaydı."

"Yani, burnum bu haldeyken Lou'nun yerine gitmeden önce haber yayılmış," diye mırıldandı.

"Aslında hayır," diye cevapladı adam. "Dün Hal'dan onu aramasını istedim."

Onun bakışlarını hissettiği için ona bir göz attı, sonra tekrar yola dönüp konuşmaya devam etti.

"Bunu çeşitli nedenlerden dolayı yaptım, bebeğim," dedi sessizce. "Birincisi, bu seninle ilgili ve Gemini'nin seninle olduğunu bilmemle ilgili. İkincisi, Gemini ve işini nasıl yürüttüğüyle ilgili. Bu onun kulübünde başladı ve nezaketen, benim pozisyonumdaki bir adam olarak değil, daha çok bu ilçenin şerifi olarak, tüm bunların başladığı işi yürüten bir adama böyle bir nezaket göstermem gerektiği için, onun bunu bilmesini sağlamak için yaptım."

"Bu mantıklı."

O da böyle düşündüğüne sevindi.

"Onu araman gerek," dedi. "Senin için endişeleniyor."

"Birçok kişiyi aramam gerekiyor," diye mırıldandı kadın. "Bu öğleden sonrayı boşalttım ama yarın programım dolu. Yine de yarın akşam Bayan Whitney'in randevusuna gideceğim. Bandajı görünce şaşırarak ama sonra atlatacaktır ve arkadaşlığa ihtiyacı var."

"Bayan Whitney mi?"

"Evde bakım hizmeti verdiğim müşterim. Her salı günü onu ziyaret ediyorum." "Evde bakım hizmeti mi veriyorsun?"

Omuz silkme hareketinin bir uzantısı olarak eli onun elinde hareket etti.

"Sadece onu." "Hasta mı ne?" diye sordu.

"Hayır. Kocasının beyin fonksiyonları tamamen durmuş durumda, yani komada ve üst kattaki yatak odalarında çok üzücü, çok yavaş bir ölümle can çekiyor."

"Tanrım," diye mırıldandı.

"Biliyorum. Bu korkunç. O pek dışarı çıkmıyor. Randevuyu ertelememi sorun etmez ama, bilirsin, bir buçuk gün dinlendikten sonra, yıkama, durulama ve şekillendirme işlerini yapabilirim, böylece bir saat kadar konuşabilecek biriyle konuşacak birisi olur."

Kardeşine bakmak.

Lou'nun çamur güreşi meydan okumasını kabul etmek.

Yalnız bir müşterinin evine gidip saçını yapıp ona biraz eşlik etmek.

Muhteşem bir keşif yolculuğuna çıkmak üzere sin. İkizler haklıydı.

Ve Hix, Greta'nın kışını Bronco'sunda yanında oturtmayı içeren bir geleceği riske atarak tam bir aptal olmuştu.

"Hix?" diye seslendi, o sessiz kaldığında.

Sesini boğuk bir şekilde çıkardı, "Evet?" "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Her şey yolunda," dedi, elini sıkarak. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu.

Onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu.

"Tabii ki."

"Eğer bu iş yürümezse, yani, seninle benim aramda..." diye başladı. Göğsü aniden sıkıştı.

"Sadece söylüyorum, bu Bronco'yu çalacağım, Andy'yi de alıp Meksika'ya gideceğiz. Bunu sana güvenle söyleyebilirim çünkü bizi asla bulamazsın. Ama bil diye söylüyorum, onu güvende tutacağız, en azından bu var," diye bitirdi.

"Ve bilirsin, sadece söylüyorum, bu Bronco'yu kaybedersem, tatlım, onu bulmak için dünyanın sonuna kadar giderim," diye cevapladı, göğsündeki sıkışma kayboldu.

Bronco'sunu seviyordu, ama kamyonetini aramayacaktı. "Hmm," diye mırıldandı.

"En iyisi anlaşmaya çalışalım, bebeğim," diye önerdi. "Belki de haklısın," diye cevapladı ve sonra sordu, "Onu sürebilir miyim?" "Kıım onun içinde değil, evet."

"Bu alfa erkeklerin yaptığı bir şey mi?"

şaşkın bir kakhaha atmak üzereydi ama kendini tuttu ve "Ne gibi bir şey?" diye sordu. "Alfa erkeklerin yaptığı bir şey, bilirsin," diye fısıldadı, "benim arabamı ben srerim, sen kadın, sen binersin."

Adam güldü. "Hayır, bu canavarın sahibi benim, bu yüzden iindeysem ben srerim, böylece o her zaman benim sevgimi bilsin, ama ben yokken onu bir tur atmak istersen hiç sorun değil."

"Tamam o zaman," dedi kadın, eğlenmiş gibi.

"Tamam," diye cevapladı adam.

Bunun zerine, Greta'yı hastaneye götürdü.

Hix de Greta'yı hastaneye götürürken çok güldü.

Sonunda burnunun köprüsünün st kısmına sadece bir parça bant yapıştırıldı.

Ne yazık ki, bu durum gözlerinin içinden yanlara doğru uzanan morluğun ne kadar derin olduğunu ortaya çıkardı.

Yine ne yazık ki, ama sonunda onun lehine sonuçlandı, o kadar acı çekiyordu ki, Pazartesi Gecesi Futbolu'nun yarısında, o ve Shaw ile birlikte, hastaneden aldıkları reçeteyle yazılan ilacı aldı ve önceki gece olduğu gibi, kafasını onun uyluklarına dayayarak kanepede sızdı.

Böylece onun yatağında uyudu.

Ve o da onunla birlikte uyandı. Evet, yle.

Bu onun lehine sonuçlandı.

Daha da iyisi, ertesı sabah onu mutfağına bıraktığında, eşiği geçerken gözünü bile kırpmadı.

Her şey yolundaydı ve Hix, bunun bir gün bile sürmeyeceğini bilmeden, bu mutluluğu departmana taşıdı.

Ama şimdi Greta ve Hix'in keşif yolculuğu vardı.

Böylece, iyilikteki aksaklıklarla başa çıkmak için hazırlandığını öğrenecekti.

Çünkü kadının telefonunda engeli kaldırılmıştı.

EIGHTEEN

Beni Sınavına Tabi Tut

Hixon

Ertesi gece, Greta evindeki müşterisinin yanında yıkama, durulama ve şekillendirme (her neyse) yaparken, Hix kızının voleybol maçını izlemek için lisenin basketbol sahasına giriyordu.

İçeri girer girmez, gözleri takımın yedek kulübesine kaydı ve kızını, uzun kollu kırmızı ve siyah Raiders forması, dar şortu, dizlerinde siyah dizlikleri, koyu renk saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, koçu ve takımın geri kalanıyla birlikte dururken gördü.

Dudaklarının bir gülümseme oluşturduğunu hissetti.

Hope onun önünde belirir belirmez gülümsemesi bir anda kayboldu. Hope yolunu kesmiş olduğu için aniden durdu.

"Hix, konuşmamız gerek."

Bir iç çekerek, cevabını bildiği bir soru sordu, çünkü Hope'un bakımında sadece bir gündürlerdi ve içlerinden birini kendi gözleriyle görmüştü. "Kızlar iyi mi?"

"Evet, ama," Hope yaklaştı ve Hix'in sinirlenmemek için kendini zor tuttuğu bir ifadeye büründü, "onlar, şey, onlar o şeyi paylaştılar... o şeyi..."

... o kadın, onlar oradayken senin dairenizde geceyi geçirdi." Hix ona baktı.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Hixon, biliyorsun," diye fısıldadı.

O ise ona bakmaya devam etti.

"Kızlar bana, kadının senin evinde olmasının sebebini oluşturan talihsiz olayı da anlattılar, ama kadının arkadaşları yok değil," diye devam etti.

Hix hiçbir şey söylemedi ve sadece ona bakmaya devam etti.

"Onu görmek zorundaysan, onu çocukların gözüne sokma," diye emretti.

O anda Hix onu bir kenara itip, tribünlerin önünden geçerek, herkesin ona baktığını bilerek yanından geçti.

Onunki, Toast'un sırtını tuğla duvara dayadığı, botunun tabanını duvara dayadığı, kollarını göğsünde kavuşturduğu karşı duvardaydı. Bu, eski karısı, kızının yakınında durarak onu azarlamadan tribünde oturmasını imkansız hale getirdikten kısa bir süre sonra, kızının voleybol maçını izlemeye geldiğinde aldığı pozisyonu (o ve Hix, kızları birlikte spor yaptıkları için arkadaş olmuştu). onunla konuşmak için fırsat bulmadan tribünde oturmasını imkansız hale getirdikten kısa bir süre sonra.

Hix sırtını Toast'un yanındaki duvara dayayıp aynı pozisyonu aldığı anda, Toast "Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama benim dünyama hoş geldin kardeşim" diye mırıldandı.

Hix sadece anlaşılmaz bir homurtu çıkardı.

"Dur tahmin edeyim, senin kadının orada kalmasına kızmış," diye tahminde bulundu Toast. "Çocuklar oradayken," diye doğruladı Hix.

"Hayır kardeşim, onlar olmasa bile kızardı, sadece onların olması ona daha fazla malzeme verdi."

Hix cevap vermedi, sadece kızına ve onun takımına dikkatini verdi.

"Ve dikkat et, onlar tüm mantıklarını kaybederlerse, senin sikini kaybederler ve başka bir kadın bundan zevk alır. Senin kadının saldırıya uğraması onun için önemli değil. Ama aldığı bakışlar, herkes için önemli," dedi Toast.

Bu, Hix'in gözlerini tribünlere kaydırmasına neden oldu ve Hope'un koltuğuna doğru ilerlerken aldığı eleştiriyi anlamak zor değildi.

Onun da bunu fark etmediğini anlamak da zor değildi.

Neyse ki, dikkatini küçük kızının ona doğru zıplayarak gelmesi çekti.

"Merhaba baba," diye selamladı, onunla burun buruna durdu, öne eğilerek ağırlığıyla ona çarptı, tüm vücudunu onun vücuduna yasladı, ellerini onun ön kollarının üzerine koydu, başını geriye eğip ona gülümsedi.

"Merhaba bebeğim," diye mırıldandı, kollarını açarak parmağını kızının burnuna dokundurdu.

"Patlamış mısır alabilir miyim?" Hay aksi.

"Annene sor," dedi. Kızının yüzündeki ifade ona cevabı verdi. "Mamie," dedi sadece.

Kız yüzünü buruşturdu, sonra yana kayd, ama kayarken döndü, böylece omuzu onun yanına sıkıştı.

Adam elini ikisinin etrafına doladı ve onu orada tuttu.

"Kardeşin geldi mi?" diye sordu, yine tribünleri tarayarak. "Wendy'yi almaya gidiyor, sonra buraya gelecek," dedi kız. "Tamam," diye mırıldandı.

"Merhaba, Toast Amca," diye geç selamladı.

"Merhaba, güzel kız," diye cevapladı Toast.

"Popcorn ister misin?" diye sordu ve hemen ekledi, "Sana getirebilirim."

"Ve buraya gelmeden önce kutunun yarısını yiyelim mi?" diye sordu Toast.

Ona küstahça gülümsedi. "Bazen kutuyu tamamen doldurmazlar."

Toast duvardan uzaklaşarak cüzdanını çıkardı. "O zaman kesinlikle patlamış mısır istiyorum."

"Toast," diye uyardı Hix.

"Ne?" diye sordu Toast, masum bir ifadeyle. "On beş dakika önce akşam yemeği yedim." Hix'in kızına bir banknot uzattı. "Acıktım."

Kız ona kocaman bir gülümseme attı, parayı aldı ve uzaklaştı.

"Daha fazla bilgi, kardeşim," Toast tekrar yerine otururken başladı. "Onlarla dalga geçme veya onları kızdırma fırsatın varsa, bunu değerlendir."

"Umut, kızlarımın iki haftada bir birlikte yaşadıkları kadın olmaktan başka bir şey değil, dostum. Ama o, bana bunu hatırlatmak için her türlü sebebi bulmayı seviyor. Ben ona bu fırsatları vermekten pek hoşlanmıyorum."

"O yok mu?" "Hayır."

"Ona bakıyorum kardeşim."

Hix, kızların Toast'a bakmak için çıktıkları sahadan dikkatini ayırdı ve onun gözlerinin yöneldiği yere bakarak, tribünde oturup onları izleyen Hope'u gördü.

Artık kızgın görünmüyordu.

Üzgün görünüyordu.

Tanrım.

Hix dikkatini tekrar oyunculara verdi ve hiçbir şey söylemedi.

"Seni geri istiyor, Hix, hem de çok," dedi Toast.

Hix buna bir şey söyledi.

"Eğer bu doğruysa, onun için iyi sonuçlanmayacak."

"Diğeri, bilirsin..."

Sesi kesildi, Hix ona baktı. "Neyi biliyorum?"

Toast rahatsız görünüyordu ve "Senin için uzun zaman oldu ama bilmelisin ki, o türlerle oynamazsın" dedi.

"Ne tür?" diye sordu Hix, bunun nereye varacağını bilmek istiyordu, böylece çok sinirlenecek mi yoksa başka bir şey mi olacağını anlayacaktı.

"İyi olan türden, Hix."

Demek ki başka bir şeydi.

Tost pişmemişti.

"Seninle yakın olduğum için, herkes onun hakkında açıkça konuşuyor. Ve onun Lou'nun kızları için ikinci bir anne gibi olduğunu öğrendim, ki bu iyi bir şey, çünkü çoğu zaman babaları yok. Beyninde hasar olan bir erkek kardeşi varmış ve ona bakıyormuş. Hafta sonları barınaktaki köpeklerle oynuyorlar, Tanrı aşkına. Bir hafta önce Pazar günü, o ve kardeşi ayrıldıktan hemen sonra Babycakes'e girdim ve yemin ederim, Babycakes bana şunu söyledi: Ya bu Greta kadını kafandan çıkar ya da kasabanın geri kalanı çıkaracak."

Hix yine içini çekti ve "Rahatlayabilirler. Biz tekrar bir araya geldik" dedi.

"Senin sağlam bir itibarın var kardeşim, ama bu kadın..."

Hix onu keserek, "Yeniden bir araya geldik, Toast, ve bu işi mahvetmeyeceğim. Neye sahip olduğumu biliyorum. Sahip olduğum için biliyorum. Yani onlar rahatlayabilir, sen de rahatlayabilirsin."

Toast ona kocaman, aptalca bir gülümseme attı. "Peki, tamam. Onu Outpost'a getirip arkadaşlarınla tanıştıracak mısın?"

"O pislik herifin kendi mutfağında yüzünü vurarak kırdığı burnu iyileşir iyileşmez."

Hix konuşurken, Toast'un gülümsemesi kayboldu. "Siktiğimin herifi," diye mırıldandı.

"Uzun süre hapis yatacak," dedi Hix, maçın başlamasını izlerken ve üniversite takımında ikinci sınıf öğrencisi olarak ilk onbirde yer alan kızı sahaya çıkarken.

"Onu hücrelerinde tutarken kıcını tekmelememek için ne kadar çaba harcadın?" diye sordu Toast.

"O kadar çok ki, yürüyebildiğime şaşıyorum."

Toast güldü ve dikkatini maça verdi.

Maçı izlediler ve Hix kollarını göğsünden açıp alkışladı ve Corinne servis attığında "Aferin, Corinne!" diye bağırdı.

Babasına kızgın, kafası oyunda olması gereken haldeyken, yine de babasını seviyordu ve babası da bunu biliyordu. Gözleri kısa bir süreliğine babasına kaydı ve topu alıp çizgiye doğru yürürken ağzında bir gülümseme belirdi, sonra tekrar konsantre olup bir sonraki servisini hazırladı.

"Çocuklar onu seviyor mu?" Takım maçı kaybedip Corinne'in servisini kaçırdıktan sonra Toast sordu.

Hix onun ne sorduğunu biliyordu.

Greta'yı seviyorlar mıydı?

"Sevmemek için bir neden yok."

Toast bir an durakladıktan sonra mırıldandı, "Senin adına sevindim dostum. Ayaklarının üzerine düşmeyi başardın."

Hix ona bir bakış attıktan sonra oyuna geri döndü. "Sen de birini bulacaksın, Toast."

"Yarı düzenli olarak seks yapmam lazım ve bekar kalmam lazım. Çocuklarımı almamı sağlayan o saçmalık dışında, en başından beri bekar kalmalıydım."

"Bunu atlatırsın."

"Buna bahse girmezdim," diye mırıldandı

Toast. Hix başını salladı ve başka bir şey söylemedi.

Hope ve onun saçmalıkları berbattı. Toast ve eski sevgilisiyle olan saçmalıkları ise kıyametti.

Takımlar taraf değiştirirken, Mamie yarısı bitmiş bir kutu patlamış mısırla zıplayarak geldi ve onu Toast'a uzattı.

Sonra babasının yanına geri döndü, Hix de onu orada tuttu.

Oğlu geldiğini fark etti ve yüzündeki ifadeyi gördükten sonra bile rahat davranmaya çalıştı.

Ve kızının ifadesini de.

Hix, Shaw'a keskin bir bakış attı.

Shaw babasına başını salladı ve Hix, Shaw'un kızını, sanki ayağı kırıkmiş gibi onları koltuklara götürürken gördüğü haliyle durumun ne olduğunu anladı.

Kızın babasının tedavisi iyi gitmiyordu. Kahretsin.

Oğluna konuşacaktı.

Şimdi konu Corinne'di.

Bu yüzden oyuna geri döndü.

Maçtan sonra, Shaw Wendy ile randevusunu bitirirken, Hix onun hafta içi sokağa çıkma yasağının son dakikasına kadar süreceğini tahmin ediyordu, Hix Bronco'sunu Greta'nın garajına çekti, ancak içeri girerken onu verandada gördüğü için ön tarafa döndü.

O, onun ilerleyişini izlerken ona kadar geldi ve eğilip elini onun başının arkasına doladı ve o konuşmadan önce dudaklarını dudaklarına değdirdi.

"Hey, kazandı mı?"

"Hayır."

"Yazık," diye mırıldandı.

Hix sırtıttı, onu bıraktı, yer değiştirdi ve yanındaki sandalyeye oturdu.

"Bira ister misin?" diye sordu

kız. "Hemen getiririm."

"Burnum kırık, Hixon, bacağım değil."

Sokağa, sonra ona baktı ve "Hemen getiriyorum" diye tekrarladı. Gözlerini devirdi ama dudakları seğiriyordu.

Sonra bir fincanı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. "O ne?" diye sordu.

"Uyku zamanı," diye cevapladı.

"Tekrar söyle," diye emretti.

O aldı gözlerini gözlerini gözlerini sokağın sokağı ve tekrar etti, "Uyku zamanı.

Uyku zamanı çayı. Papatya. Nane. Ve..." Onu

keserek, "Bebeğim," dedi.

"Ne?"

"Nefesini boşa harcama. Bronco sahibi bir adam için çay kavramı diye bir şey yoktur."

O gülmeye başlayınca, o da şovu izlemekten keyif aldı.

Kız gülmeyi bitirdiğinde, "Britanya denizlere hakimdi, sevgilim, ve o çocuklar çok çay içerdi" dedi.

"Onların içtiği çayda nane yoktu."

"Haklısın," diye mırıldandı, dudakları yukarı kıvrılırken bir yudum daha aldı.

Bunu yapmaktan nefret ediyordu ama yapmak zorundaydı, o yüzden bir an önce halletmek en iyisiydi.

"Hope maçıydı." Gözleri ona

kaydı. "Ve?"

"Çocuklar oradayken geceyi benim evimde geçirdiğini biliyor."

"Ve o pek hayranı değil," diye tahmin etti.

"Umurumda değil ama bir şey yaparsa diye, bilmen gerekir."

Kız başını salladı ve ekledi, "Ve bunu yavaşlatacağız."

Hayır, yavaşlatmayacaklardı.

"Seni yatağımda seviyorum."

O da, bunu söylediğinde yüzünün yumuşamasını sevdi.

"Ben de orada olmayı seviyorum, bebeğim," dedi ona. "Ama dairen çok büyük değil ve o alanda olduğundan daha fazla onların gözü önünde. Ayrıca, bu onlar için çok yeni bir şey."

"Ayrıca bu çok sık oluyor, o yüzden alışsalar iyi olur." "Bir başka iyi nokta," diye mırıldandı kız.

"Ve Greta, cumartesi günü Lavender Lane'deki bir yere taşınıyoruz." Ona baktı.

"Lavender Lane mi?"

Ona gülümsedi.

Bunu, buldukları yeri beğendiği için yaptı, ama şimdi daha da çok beğeniyordu, çünkü onun evinin iki blok kuzeyinde, aynı blokta bulunuyordu.

"Vay canına, neredeyse komşu olacağız," dedi ve gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Evet," diye aynı şekilde onayladı.

"Sen mi satın aldın?" diye sordu.

Adam başını salladı. "Hayır. Piyasadaki her şey berbat ve çocukları artık o dairede tutamam, sadece ben o lanet yeri çok sevmediğim için değil. Seçtiğimiz evin sahipleri emekli ve Florida'ya taşınıyorlar. Ama Florida'yı sevmeyeceklerinden endişeleniyorlar. Bu yüzden evlerini bir yıllığına kiraya verip denemeyi düşünüyorlar. Eğer sevmezlerse, geri dönüp altın yıllarını geçirmek istedikleri yeri yeniden ziyaret edecekler. Eğer severse, evi bana satacaklar ve son satış fiyatından bir yıllık kirayı düşecekler."

Ona gülümsedi. "Harika bir anlaşma."

Geri dönmezlerse, öyleydi.

Geri gelirlerse, başka bir ev bulması gerekecekti.

Ancak ona önceden haber vereceklerini ve bu arada emlakçısının da gözünü dört açacağını söylemişlerdi.

Bu, bir yıl içinde iki kez taşınmak anlamına gelebilir, ki bu çok kötü olurdu.

Yeniden yerleşmek anlamına gelebilir, ama öyle olmasa bile, yanlış bir yere taşınmak yerine doğru olanı bulmak için daha fazla zaman kazanmış olacaktı.

"Üç yatak odası, iki tam banyo, biri ana yatak odasında, en üst katta," diye anlattı. "Oturma odası, yemek odası, yarım banyo, zemin katta büyük bir mutfak. Yenilenmiş bodrum katında Shaw'un kendi banyosu ve büyük bir aile odası olacak."

"Benim evime benziyor," dedi.

"Bodrum katın yenilenmiş mi?" diye sordu.

Kız başını salladı.

"Bana evi gezdirmen lazım," dedi.

Kafasını yana eğdi. "Şimdi mi istiyorsun?"

O başını salladı ve sandalyesinden kalktı. "Şimdi bir bira istiyorum." "Hix, ben alabilirim."

Adam durdu ve kadına baktı.

"Evinde olmamdan rahatsız mısın, bebeğim?" diye sordu yumuşak bir sesle, içten bir ilgiyle.

"Tabii ki yok, ama ben...", sözünü bitirmeden dişlerini dudaklarına geçirdi, "sana bakmayı seviyorum."

Ve lanet olsun, ama o bunu sevdi.

"Bu gece biramı alayım, bu geceden sonra da oradan devam ederiz."

Kız ona sırtıttı. "Bana uyar."

Kızın gülümsemesini iyice sindirmek için kendine bir dakika verdi, sonra "Biraz daha ister misin?" diye sordu ve başını kızın bardağına doğru eğdi.

Kız da kendi bardağını salladı.

"Tamam. Hemen dönerim," diye mırıldandı, içeri girip kendine bir bira aldı ve dışarı çıktı, bu sayede onun mekanını ilk kez gerçekten sindirme fırsatı buldu.

Sadece mutfak güzel değildi. Geri kalanı da öyleydi. Her şey yenilenmişti. Yemek odasında büyük, eski moda, muhteşem bir masa vardı ve bir tarafında sandalyeler yerine bir bank vardı. Oturma odasında, üzerinde çok sayıda ahşap işçiliği olan, kıvrımlı kolları ve arkasında süslü, ince krem ve bej renkli desenli büyük yastıkları olan devasa bir kanepede vardı.

Kanepede süslüydü ama yine de rahat görünüyordu.

Onun eşyalarının çoğu onun tarzındaydı. Hoşuna gitmişti. Öyle olmasa bile, uyumluydu ve o da bunu sevmişti. Oldukça olağanüstüydü.

Aynı zamanda kafa karıştırıcıydı.

Kadınların saçlarını yaptırmak için çok para ödediğini biliyordu. Hope ve kızların saçlarını yaptırmak için ne kadar para ödediğini biliyordu. Nebraska'nın kırsal kesimindeydiler, büyük şehirlerde daha pahalı olabilirdi, ama yine de Hix'in kendisi ve Shaw'un berbere gitmesi için ödediği paranın yanına bile yaklaşmazdı.

Ama bu Greta'yı zengin etmeye yetmezdi.

Dışarı çıktı ve onun bir şeye el salladığını gördü, o da ona doğru ilerlerken o yöne baktı ve Greta'nın evinin önünde köpeğini gezdiren bir kadına çenesini kaldırdı.

Adam bira ile oturduğunda, kadın karanlıkta ona kocaman bir gülümseme attı.

Bacaklarını uzattı ve ayak bileklerini çaprazladı.

Bunu, ilgilendiği bir kadınla tanışmanın nasıl yapıldığını hatırlamaya çalışırken yaptı.

Aralarında olanlar tuhaf geliyordu, sanki kadın onun hayatında çok daha uzun süredir varmış gibi.

Ama öyle değildi ve o kadını neredeyse hiç tanımıyordu.

"Burnun nasıl?" diye sorarak başladı.

"Bugün daha iyi, teşekkürler Hixon," diye cevapladı

kız. "Kardeşin?" diye sordu.

"İyi, teşekkürler, bebeğim," dedi kız yumuşak bir sesle. Kardeşi hakkında konuşurken hep böyle konuşurdu, tabii kardeşi pisliklik yaptıktan sonra ona lafını esirgemediği zamanlar hariç.

Hix bir yudum bira içtikten sonra sordu: "Ona ne söyleyeceğini düşündün mü?"

"Sanırım düşmüşüm diyeceğim."

Hix, onun yalan söyleyeceğine şaşırdı ve karanlık geceden ona baktı. "Öyle mi?"

Kadın geceye doğru derin bir nefes verdi ve "Evet. O..." diye başladı, sonra ona dönerek, "O... tahmin edilemez biri olabilir. Çoğu zaman olanları anlayabilir, kavrayabilir, adamın yakalandığını ve cezalandırılacağını anlayabilir ve benim için üzülür, ama benim iyi olduğumu görünce kabullenir. Diğer zamanlarda ise..."

Cümlesini bitirmedi.

"Diğer zamanlarda ne olur, tatlım?" diye nazıkçe sordu.

"Diğer zamanlarda her şey olabilir. Hiçbir şey yapamadığı için çok üzülüp sinirlenebilir, şiddet uygulayabilir. Küçük bir çocuk gibi geriye dönüp bir süre o durumda kalabilir.

Bu durum personel için daha zor çünkü beyin hasarı olan bir gençle başa çıkmak bir şey, öfke nöbetleri geçiren, somurtkan veya iletişim kurmayan bir çocukla başa çıkmak ise başka bir şey. Omuz silkti. "Bu yüzden yalan söylemek zorundayım. Onun için. Zaten yapabileceği bir şey yok, her şey bitti. Onu korumak için, kimseye zarar vermeyecek alternatif bir hikaye anlatacağım. Kimse ona söylemez. O da öğrenmez."

Ona tüm bunları anlattıktan sonra, adam fısıldadı, "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

O, "Neyi?" diye sorduğunda gerçekten şaşkın görünüyordu.

Adam, her şeyi ifade etmek için bira bardağını daire şeklinde kaldırdı. "Hepsini. İşini.

Ona bakmak. Olanları halletmek. Devam etmek." "Başka seçeneğim yok."

Şişeyi diğer eline aldı, böylece uzanıp kadının elini tutabildi.

"Eğer çocuklardan biri..." diye başladı.

"Yapma," dedi kadın hemen. "Bunu düşünme. Bu bizim başımıza geldi. Ama sık sık olan bir şey değil, bu yüzden bunu düşünme. Çocuklarından birinin başına gelmeyecek. Kimsenin başına gelmeyecek."

"Benim yapmaya çalıştığım şey, senin zihnine girmek, böylece seni anlayabilmek," diye açıkladı.

Konuşmayı bitirdiğinde, ona sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

O da onun parmaklarını sıktı. "Greta?"

"Seni engellemeyi kaldırdığıma gerçekten *çok* memnunum, Hixon," dedi.

Ve ona bunu söyledikten sonra, Hix ona doğru eğildi ve elini ağzına götürerek dudaklarına dokundurdu, böylece onu kucaklayıp evine taşıyarak dudaklarını başka şeylere dokundurmak gibi başka bir şey yapmasın diye.

Koltuğunda rahatça oturdu, ellerini tekrar aralarına koydu ve "Hala nasıl yaptığını bilmiyorum. Bu çok güzel bir ev, tatlım. Ve ben de kendi evimi ararken bunun ne kadar güzel olduğunu anlayabilecek konumdayım. Çalışıyorsun. Kardeşine bakıyorsun. Harika giyiniyorsun. Burayı harika bir yer haline getirdin. Sanki mucizeler yaratabiliyorsun." dedi.

Devam edebilirdi ama etmedi çünkü kız gözlerini sokağa çevirmiş ve çay fincanını ağzına götürmüştü, ikisini de yüzünü gizlemeye çalışmak olarak yorumladı.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu, ellerini çevirerek parmakları yukarı bakacak şekilde ve parmak uçlarını onun parmaklarının iç kısmında gezdirebilecek şekilde.

Kafasını tekrar çevirdi, böylece ellerini kaldırmadan önce gözleri ellerine bakabildi.

ona doğru kaldırmadan önce ellerine bakabilmek için başını tekrar çevirdi.

"Keith bize bunu verdi."

Parmakları hareket etmeyi

bıraktı. "Keith mi?"

"Eski kocam. Keith. O... şey, çok zengin. Ben... istememiştim, ama boşanma anlaşmasının benim için ve Andy için son derece uygun olması için bunu kabul etmem gerektiğini bana kabul ettirdi."

Hix sadece ona baktı.

"O... biz... Andy yaralandığında çıkıyorduk. Daha önceden de yakındılar. O, şey, Andy'ye her zaman göz kulak oldu," diye anlattı. "Hala da öyle, bir nevi. Ve bana. Şey, anlaşma sayesinde evimi satın aldığı anlamında."

Kahretsin.

"Ve arabamı."

Tanrım.

"Ve mobilyalarımı."

Kahretsin.

"Ve Andy'nin evinin masraflarını karşılıyor ve iyi vakit geçirmem için yeterli, böylece, bilirsin, ipotek ya da araba taksiti ya da, şey, diğer şeyler olmadan, bunu belki, şey... sonsuza kadar yapabileceğim."

Konuşmayı kesti.

"Bu *çok* zengin bir şey, Greta," dedi Hix alçak sesle. Onun yutkunmasını izledi.

Hix sokağa baktı ve biraz daha bira içti.

Bunu, kendisinin asla yapamayacağını düşünerek yaptı. Ona bir ev satın almak. Bir araba satın almak. Kahretsin, kendi evini kurmak ve çocuklarının liseyi bitirip hayata atılmalarıyla ilgili sorunlar yüzünden, kardeşine bakmasına bile yardım edemiyordu. Mobilyaları satın almak ve boşanma masraflarını ödemek için amcasının mirasından çoktan para harcamıştı ve daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Maaşı berbat durumdaydı, ama kimseye yeni bir araba satın alamayacaktı.

Bir evi ise hiç.

Hayatta olmazdı.

"Hixon?" diye tereddütle seslendi.

"Ve annen yüzünden senden boşandı mı?" Hix sokağa sordu.

"Andy'ye baktı ve bana gerçekten iyi bir hayat sağladı. Yani, ben çalışıyordum ve bazen şarkı söylüyordum ama, bilirsin, çoğunlukla onun sayesinde rahat bir hayatımız vardı."

Öyle olduğuna emindi.

"Ama, şey, ona para verdim ve o ondan nefret ediyordu ve benim bunu yapmam onu rahatsız ediyordu."

Uh.

Ne?

Ona tekrar baktı. "Anlamadım?"

Kadın yine omuz silkti. "Ondan gerçekten nefret ediyordu. Dediğim gibi, kaza olduğunda biz birlikteydik. Andy'yi öncesinde ve sonrasında tanıyordu. Andy onu incitmişti. Ve bana da hiç iyi davranmazdı. Bu yüzden ona para vermem..."

"O senin annen." Greta

çenesini kapattı.

Hemen tekrar açarak anlamlı bir "Evet" dedi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama daha fazla soru sormadı.

"Yani bu kadar mı? Seni doğurdu ve annen parazit bir kaltak olduğu için seni terk etti mi?" diye sordu.

"Şey, o ve ben, şey..."

Elini çekmeye çalıştı. Hix elini tuttu.

Kadın ona odaklandı ve fısıldadı, "Ben bir aile kurmak istemedim."

"Ama o istedi," diye tahmin etti

Hix. "Evet."

"Ve siz ikiniz evlenmeden önce bu konuyu konuşmadınız mı?"

Kafası seğirdi. "Hayır. Konuştuk. O biliyordu."

Bu, Hix'in kaşlarını çatmasına neden oldu. "Peki onun şikayeti neydi?"

"Fikrimi değiştirebileceğini düşündü."

"Bu bir sorun değil Greta. Bu saçmalık."

Parmakları onun parmaklarını sıkıca kavradı.

"Neden bir aile istemiyordun?" diye sordu.

"Benim bir ailem vardı."

O, Greta'nın yönüne döndü. "Annenin harika biri olmadığını anlıyorum, Greta. Ve seninle kardeşinin, annenin ona yaptıklarını yaşamak zorunda kalmanızdan nefret ettiğimi söylememe gerek yok. Ama ben senin kendi ailenizi kastediyorum."

"Benim bir ailem vardı, Hix."

"Senin kurduğun aileyi kastediyorum," diye açıkladı.

"Andy'yi ben büyüttüm, Hixon," dedi ona. "O benimdi. Asla onun değildi. Onu doğurduktan sonra beni aradığında otobüse binip hastaneye gittim ve hemşireler onu bana getirdiler ve beni küçük bir odaya aldılar, orada sallanan sandalyede oturup onu kucağıma aldım ve hepsi bu kadardı. O benimdi. Duygusal anlamda söylüyorum bunu. Ama aynı zamanda her anlamda da, çünkü onunla hiçbir ilgisi yoktu."

Uh.

Ne?

"Bir daha söyler misin?"

"Hiçbir şey." Başını salladı. "Biberon yoktu. Bebek bezi yoktu. Sabahları okula gitmesi için onu yataktan zorla kaldırmak yoktu. Annemiz çalışmak için evden çıkarken kendimize bakmak zorunda kalan anahtar çocukları değildik. Annemiz, iki çocuğuyla birlikte karavanında yaşıyordu ve bizim yemek yiyebilmemiz, Andy'ye bebek bezi alabilmem ya da Goodwill'e gidip ona kıyafet alabilmem için katlanmak ve belki de biraz para harcamak zorundaydı. Yani, başlangıçta okula gitmem gerekiyordu ve birinin ona bakması gerekiyordu. Ama komşularımdan yardım alamazsam, eve geldiğimde o kirli bezinden dolayı ağlıyor olurdu ve annem ona yemek vermek için zar zor toparlanırdı, onu bana teslim eder ve sonra ortadan kaybolurdu. Bunun dışında, ben para kazanmaya başlayana ve o da benden biraz para isteyene kadar biz yoktuk."

Duyduklarına inanamıyordu. "Şaka yapıyorsun," diye homurdandı.

Kadın başını salladı, yine elini çekmeye çalıştı ama Hix sıkıca tuttu.

Kaçmaya çalışmaktan vazgeçti ve hikayesini anlatmaya devam etti. "Normalde yürürdü. Ama yağmur yağıyordu. O yüzden onu Onu partiden o aldı, çünkü ben Keith'le dışarıdaydım ve Andy bizi rahatsız etmek istemedi, bu yüzden onu aramış. Ve ne yazık ki, o gün nadir görülen bir ruh hali içindeydi ve ona bir şans verdi."

Hix sokağa geri baktı ve içtiği bira miktarı çok daha fazlaydı.

"Şimdi anladın mı?" diye sordu, garip bir ses tonuyla, onun dikkatini yeniden üzerine çekti.

"Neyi anladım?" diye sordu.

"Keith'in ona karşı hissettiklerini anladın mı? Benim bir aile istemememi, çünkü zaten bir oğul yetiştirdiğimi ve bunu on dört yaşında başladığımı, bu yüzden tekrar yapmak istemediğimi, bunun da onun yüzünden olduğunu. Onun yaptığı her şeyin, nasıl... " Elini çekmeye çalıştı ama o bırakmayınca vazgeçti. "Onun benimle boşanmasına neden olduğunu," diye bitirdi.

"Hayır, anlamıyorum."

Birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra sordu, "Anlamıyor musun?" "Tabii ki hayır."

Ağzı yumuşadı, gözleri endişeli bir hal aldı ve sessizce, "Hix, on yıl boyunca bununla yaşadı," dedi.

"Tatlım, belki de kendini iyi hissediyor, seni hayatına bıraktı, seni güzel bir evde, güzel bir arabada, güzel bir kasabada, kardeşini iyi bir yerde, ona bakacakları bir yerde bıraktı, ama sen hala buradasın ve o neredeyse, burada seninle değil, bu yüzden hayır. Anlamıyorum. Bence o bir aptal."

Gözlerinde mizah gibi bir şey parladı, ama daha fazlası da vardı, sonra söndü ve "Andy ile henüz tanışmadın bile" dedi.

"Annenle tanıştım ve hayatımı ya da kariyerimi bu kasabada geçirmediğim, bu yüzden onun gibi kadınları tanıyorum ve onların kötü haber olduğunu biliyorum ve bunu, bebeğim, o ağzını açmadan önce bile biliyordum. Ağzını açtığında daha da iyi anladım. Anlıyorum. Bunun sinir bozucu olacağını anlıyorum. Bu yüzden adam hakkında kötü düşünmüyorum, çünkü bu durum aşırı ve o açıkça seni çeşitli şekillerde korumak istemiş. Sadece bu konuda tamamen başarısız olmuş."

"Ama ben... Annem konusunda zayıftım," dedi. "Kendini sevdirmeye çalışmıyordu ya da sürekli etrafımda olup sinir bozucu davranmıyordu. Gelir ve giderdi. Ama geldiğinde, her zaman elini uzatırdı. Ona para vermemin bir nedeni de, eğer para veririm, ortalığı karıştırmadan gideceğiydi, çünkü istediğini alamazsa ortalığı karıştırdı. Ama bir nedeni de, pek iyi bir insan olmasa da, benim tek annem olmasıydı."

"Greta, bebeğim, o benim beklediğimden daha da kötü biri, ama çocukların kendilerini döven ebeveynlerine baktıklarını gördüm. Onları cinsel olarak istismar edenlere. Evlerine defalarca erkekleri veya kadınları sokanlara, ve istismarı uygulayanlar da onlardı. İstediklerini elde etmek için manipülasyon yaptığını, senin hayır demeni zorlaştırdığını anlıyorum. Ayrıca bir ebeveyne hayır demenin çok zor olduğunu da anlıyorum. Bu, bir kişinin daha güçlü olduğu,

Belki de senin kalbin daha büyük olduğu için ona bakıyorsun, ama sadece bu da değil. Bu, tavuk ve yumurta gibi bir şey. Kimse bununla nasıl başa çıkılacağı konusunda doğru cevabın ne olduğunu söyleyemez. Bu, kalbimizin bize söylediği şekilde başa çıktığımız hayatın gerçeklerinden biri ve bunda yanlış bir şey yok."

O hiçbir şey söylemedi.

Sadece, kırık burnu bile güzelliğini bozamayan o güzel yüzündeki büyük gözlerle ona baktı ve Hix, onu boşayan adamın bir aptal olduğunu daha da iyi anladı.

Ama ona tüm bunları anlatmış olmasına rağmen, Hix kendini *harika* hissediyordu.

Çünkü kızlar okuldan mezun olana kadar ona bir ev ya da araba veremezdi, kardeşine de (mali açıdan) pek yardım edemezdi.

Ama annesine katlanabilirdi ve onun hakkında konuşurken sesinin aldığı tonu duyunca, kardeşini kendi ve çocuklarının hayatına sokmaktan en ufak bir tereddüt bile duymadı.

Yani evet.

Bu iş yolunda giderse, ona bunu verebilirdi.

Ve bunun, ona en lüks Cherokee'den daha değerli olacağını hissediyordu.

Ya da bir elmas yüzükten.

O daha fazla bira içti ve kadının temkinli sesini duydu: "Hix?"

O kadına baktı. "Evet?"

Kadın daha da temkinli bir şekilde mırıldandı: "Ben sadece, şey... sana çok şey verdim." "Evet," diye onayladı adam.

Kız onu inceledi.

Adam ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Beni sınava sok."

"Anlamadım?"

"Geçerim."

Gözlerinin nemlenerek parladığını gördü.

Onu ağlatmak istemiyordu. Söylediklerinden bu kadar etkilenmesini seviyordu.

Ama Greta'yı ağlatan adam olmak istemiyordu.

"Biz yeniyiz," dedi. "Hayat son zamanlarda bana bazı sürprizler yaşattı, bu yüzden nasıl gideceğini hiç bilmiyorum. Açıkçası, sana daha fazla sürpriz yaşattı ve doğduğundan beri böyle. Bildiğim tek şey, seninle birlikte olmayı ne kadar sevdiğim. Ne kadar iyi hissettirdiği. Ve buna özen göstermek istiyorum. Annenin bunu bir kez riske atmasına izin verdim,

aptalcaydı ama ben aptal değilim, bu dersi aldım ve bir daha olmayacak. Ve bence hayatımda, kardeşine yaralanmadan önce ve sonra verdiği şeyden daha güzel bir şey duymadım. Ayrıca, bunu yüzüm morarana kadar söyleyebilirim, yine de kanıtlamam gerektiğini biliyorum. Öyleyse beni sınavın. Haydi, dene. En azından tüm bunlarla sınavı geçeceğim. İstedğim şey, seni bu konuda ağlatmak değil, Greta. Sen her şeyi ortaya koydun ve durum bu, şimdi tek yapman gereken arkana yaslanıp beklemek.

"Tamam, şu anda seninle gerçekten seks yapmak istiyorum," dedi.

Onun penisi bunu hissetti.

Ama dudakları sadece gülümsedi.

"Bebeğim, burnun kırıldıktan iki gün sonra seninle sevişmeyeceğim."

"Üç gün oldu."

Dudakları gülümsemeye devam etti. "Greta, tatlım, burnun kırıldıktan üç gün sonra seninle sevişmeyeceğim."

"Öpüşmeyeceğiz."

"Öpüşmeyeceğiz de ne öpüşmeyeceğiz?"

diye homurdandı. "Biz..."

Elini sıkıca sıkı ve ona doğru eğildi. "Hafta içi, Shaw'un eve dönüş saati on. Yakında eve gelecek ve ben de oğlumla birlikte evde olmalıyım. Ama cuma günü Shaw maç var ve sen şarkı söylemeyeceksin. Ona arkadaşlarından biriyle yatıya kalmasını söyleyeceğim. Maçtan sonra bütün gece bizim olacak."

Gözleri anında verandanın tavanına kayarken, dudakları hareket etti ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Bebeğim?" diye seslendi.

"Sus," diye onu susturdu.

Adam kıkırdamaya başladı. "Greta."

Gözlerini geri çevirdi. "Sus, Hix, saatleri sayıyorum, böylece geri sayım yapabilirim."

Kıkırdamayı bırakıp kahkahaya boğuldu.

Sonra daha da eğildi ve yavaş, nazik, ıslak bir öpücükle dudaklarını kapattı.

Bitirdiğinde, bir santim geri çekildi. "Yeterli mi?"

"Hiç de bile."

Geriye yaslanmadan önce dudaklarını kızın burnunun ucuna daha da nazikçe dokundurdu, elini tutmaya devam etti ve birasını kaldırdı.

Bir yudum aldıktan sonra birayı bıraktı ve sordu, "Peki, yıkama, durulama ve şekillendirme ne demek?"

O anda Greta güldü, o da dönüp ona baktı ve Greta gülmeyi bıraktığında yıkama, durulama ve şekillendirmeyi açıkladı.

Bir penisi olduğu için, bunu bilmesine gerek olmadığını fark etti.

Ama bildiği için memnundu.

NINETEEN

Yani sorun yok

Hixon

Ertesi gece, Greta onu verandasının merdivenlerinin başında karşıladı, kalın çoraplar giymiş, bol bir hırka giymiş, boynuna büyük bir fular sarmış, başı geriye eğilmiş, burnunun etrafındaki şişlik neredeyse gitmiş, morluklar hala belirgin ama azalmıştı.

"Bira?" diye sordu sert bir ses tonuyla.

Ona gülümsedi. "Evet. Ama önce öp."

Kız ona doğru eğildi, elini göğsüne koydu ve kısa, ıslak bir öpücük paylaştılar. Sonra kız ayrıldı ve fısıldadı, "Geri döneceğim."

O içeri girdi, o da verandadaki sandalyesine oturdu.

Hava serindi. Karanlıktı. Ekim ortasında Nebraska'da hava gündüzleri hala güzeldi, ama güneş battığında soğuk başlıyordu.

Başını çevirdi ve kızın sandalyesinin yanındaki masada çay bardağı olduğunu gördü. Ayrıca bir kitap ve birkaç katalog da vardı.

Greta geri döndüğünde, adam gözlerini tekrar sokağa çevirdi, Greta ona birasını uzattı ve sandalyesini onun sandalyesine yaslayacak şekilde ayarladı. Sonra sandalyeye oturdu, böylece ona en yakın olan sandalyenin kenarına yaslandı, ayaklarını koltuğun pedine koydu, dizleri onun yanına düştü ve elini uzattı ve adamın ön kolunun içini okşadı.

Adam, birayı sağ elinden sol eline aldı, Greta'nın elini tutmak istediğini düşündü ve bununla hiçbir sorunu olmadığını düşündü.

Ama kız diğer elini de kullanarak, sağ elini iki elinin arasında düz bir şekilde bastırdı ve gözleri onun gözlerine bakıyordu.

Bu sevgi dolu bir dokunuştı, ama onu endişelendiren dokunaklı bir yanı vardı.

"Her şey yolunda mı, tatlım?" diye sordu.

"Ellerin gerçekten çok güzel," diye mırıldandı kız, hala ellerini kendi elleri arasında sıkıştırarak, sonra parmaklarını onun parmaklarına geçirdi, diğer elini bıraktı, dirseklerini koltuğun koluna dayayarak, başını onun omzuna yaslayarak, birbirine kenetlenmiş ellerini kendilerine doğru eğdi.

Ellerini böyle düşünmesinden hoşlanmıştı.

Yine de endişeliydi.

"Greta, bugün bir şey mi oldu?"

"Hayır, sadece... hayır," diye cevapladı. Ama o daha fazla soru sormadan, "Ben...", diye başladı. Durdu ve tekrar başladı. "Bir süreliğine seninle birlikteydim, sonra bazı şeyler oldu ve seni kaybettim..." Başını omzunda sallıyormuş gibi hissetti. "Evimi seviyorum. Yalnız kalmak umurumda değil. Ya da umurumda değildi. Sonra seninle verandada otururken umurumda oldu. Ve ben, şey..." Sesi tereddütlü hale geldi. "Geri dönmene sevindim."

Boynunu çevirip saçlarını öpebilmek için başını düzeltti ve sert bir sesle cevap verdi, "Geri dönmeme izin verdiğin için mutluyum."

"Mm," diye mırıldandı, başını bir anlığına omzuna gömdü, sonra yerleşip oturdu.

Bunu aşmaya karar verdi, yoksa verandada oturup birbirlerini tanıyamayacaklardı ve o da evine dönüp, oğlunun Wendy'nin evinde ders çalıştıktan sonra zamanında eve geldiğinden emin olamayacaktı.

Hayır. Başka bir şey yapıyor olacaklardı. İsteddiği kadar uzun süre yapamayacakları bir şey. Ve sonra, oğlu için eve gitmesi gerektiği için onunla kalamaz, yanında uyuyamazdı.

Ve tecrübesinden biliyordu ki şişlik inebilir, morluklar geçebilir, ama kırık bir burnun iyileşmesi haftalar sürerdi ve ona bunu yapması için ne kadar uzun süre verirse, onunla sevişirken istemeden ona vereceği acı o kadar azalırdı.

Bu yüzden, ikisinin de dayanabileceği kadar zaman tanımak zorundaydı. Yani iki gün daha.

Bu nedenle, ona şöyle dedi: "Shaw kız arkadaşının evinde ders çalışıyor. Sana daha önce mesajda söylemiştim, bebeğim, bu akşam birlikte akşam yemeği yiyecektik. Çünkü onunla vakit geçirmem gerekiyordu. Wendy'nin ailesinde bazı sorunlar var. Shaw ona göz kulak olması gerektiğini düşünüyor. Ama görünüşe göre, ailesi onların odasında ders çalışmasına izin vermiş. Bu yüzden bu konuyla ilgili bazı şeyleri açıklığa kavuşturmam gerekiyordu. Ayrıca, o geldiğinde evde olmam gerekiyor, böylece ona keskin gözlerimle bakıp hiçbir şeyin olmamasına dikkat edebilirim."

"Yakışıklı, genç bir adamın kızının yatak odasında ders çalışmasına izin vermek riskli bir iş," dedi.

"Evet."

Greta hafifçe güldü.

"Olanlar iyi şeyler değil, bebeğim, bu yüzden Shaw'un bir şeye kalkışması şüpheli."

Ve o, oğlunun bunu yapmamasını umuyordu, çünkü babasının tedaviler nedeniyle giderek daha hasta, daha zayıf ve depresif hale geldiğini, bu depresyonun da bunu izlemek zorunda kaldıkları için aileyi de etkilediğini biliyordu.

Hix önceki gece yanılmıştı. Doktorlar tedavilerin işe yaradığını düşünüyorlardı, ama bu yolun kolay olmayacağı da giderek netleşiyordu.

"Shaw iyi bir adam, bu yüzden muhtemelen haklısın," diye cevapladı.

"Ayrıca, Wendy'nin herhangi bir nedenle bu tür bir yakınlığa ihtiyacı olsa bile, o yolu seçerse hayal kırıklığına uğrayacağımı da söyledim."

"Sen iyi bir babasın," diye mırıldandı ve devam etti, "Kolay bir konuşma değil, canım. Acını anlıyorum. Andy ile bu konuşmayı yaptığımı hatırlıyorum. O gençti ama kızlar arasında popülerdi. Keith zaten kullanmıştı ama odasında prezervatif buldum, bu yüzden tekrar konuşmak zorunda kaldım."

"En azından prezervatifi vardı," diye mırıldandı Hix, başka bir şey düşünerek bunu yaparken.
başka bir şey düşünerek.

Çocuğun, annesi tarafından normal bir ilişki kurma şansını elinden almadan önce düşündüğünü düşünerek mırıldandı.

Ayrıca, Greta ona bu bilgiyi verene kadar, onun ne kadar iyi bir ebeveyn olduğunu fark etmemişti.

O haklıydı. Oğlunla, kardeşinle ya da herhangi bir çocukla bu konuyu konuşmak kolay değildi. Bunu geçmiş tecrübelerinden ve bazıları çok yakın zamandan olanlardan biliyordu.

Ve çoğu durumda, ebeveyn değilseniz bunu yapmazsınız.

"O bunları kullanmadı," dedi. "Bana bunu söylemedi. Utandığı için bu konuyu onunla konuştuğum için bana kızdı. Keith'e şikayet etti ve ona bunu söyledi."

Hix, onun duymak isteyeceği bir cevap veremedi.

"Ve şimdi, keşke o... bilirsin," dedi. O biliyordu.

Ve Greta'nın düşüncelerinin kendisinininkilerle aynı yönde olması onu şaşırtmamaya başlamıştı.

"Evet," diye fısıldadı.

Parmakları, onun hoşuna giden bir şekilde onun parmaklarıyla oynamaya başladı ve Hix, bunun artık çok ağır bir yük olduğunu ve her gün bu yükün altında yaşamak zorunda olduğunu düşündü.

ağır hissettiği ve her gün bu ağırlığı yaşamak zorunda olduğu için artık bu durumdan kurtulmanın zamanı geldiğine karar verdi. Geceleri verandasında dinlenirken buna ihtiyacı yoktu.

Bu yüzden sordu, "Verandanda yaptığın şeyi bütün yıl boyunca mı yapıyorsun?"

Kafasının hareket ettiğini hissetti ve ona baktığını anladı. "Verandamdaki şey mi?"

Yine boynunu çevirip ona baktı. "Geceleri rahatlamak için burada oturmak."

Kadın gülümsedi ve tekrar yerine oturdu, gözlerini sokağa çevirdi, o da aynısını yaptı ve kadın konuşurken bir yudum bira içti.

"Şükran Günü civarında vazgeçmek zorundayım. Üstüme bir şeyler giyebilirim ama o zaman çok soğuk oluyor. Elektrikli ısıtıcı almayı düşündüm ama evim harika. Yılda birkaç ay boyunca yatak, mutfak ve verandadan daha fazlasını kullanabilirim."

Adam güldü, "Evet" diye cevapladı ve parmaklarını oynatmaya devam ederken, "Neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Verandada oturmak mı?" diye sordu

kadın. "Evet."

Diğer elini sokağa doğru uzattı. "Onun için." Adam şaşırmıştı. "Sokağın için mi?"

"O ve durumun böyle olması. Sessiz. Güzel. İnsanlar evlerini bakımlı tutuyorlar. Bahçelerine bakıyorlar. Çiçek ekiyorlar. Süslemeler yapıyorlar. Manzara güzel ve sürekli değişiyor. Ayrıca köpeklerini benim evimin önünde gezdiriyorlar ve selam veriyorlar, bazen durup sohbet ediyorlar." Kafasını onun omzuna yasladı, böylece ona tekrar baktığını anladı ve boynunu çevirip gözlerine baktı. "Ben bir karavan parkında büyüdüm."

O yalanı yuttuğunda, adam ona sırtıttı ve "Bunu ciddi bir itiraf olarak mı kabul etmeliyim?" diye sordu.

Kadın yine hafifçe güldü ve dikkatini tekrar sokağa çevirdi.

O, kadının saçlarını, pürüzsüz alnını, bantlanmış burnunu inceledi, sonra kadın cevap verirken o da sokağa döndü.

"Aslında hayır. Ama bizim parkımız pek iyi bir park değildi. Yine de, içinde çok iyi insanlar vardı. İyi insanlar. Bana bakmama yardım ettiler. Sonra Andy geldiğinde, ona bakmama yardım ettiler. Ama her zaman çok şey oluyordu. Çok gürültü vardı. İnsanlar kavga ediyordu. Çalışma saatleri ya da oyun saatleri nedeniyle her saatte gelip gidiyorlardı. Partiler. Yüksek sesli müzik. Polisler geliyordu. Burası... Burası cennet gibi bir yer."

Hix sokağa baktı.

"Şehri seviyorum," dedi ona. "Alışveriş merkezlerini, sinema komplekslerini ve güzel restoranları seviyorum. Ama marketlere gidip tanıdıklarımla karşılaşp sohbet etmeyi daha çok seviyorum. Kahve içmeyi ve orayı işleten kadını tanımayı seviyorum, o da beni tanıyor çünkü kasabada tek kahve dükkanı orası. Kahvesi de güzel, ama sanki bir arkadaşının evinde kahve içiyormuşsun gibi hissediyorsun. Çoğu insanın birbirini tanması ve birbirini önemsemesi hoşuma gidiyor. Biri ölürse, güveç yaparlar. Biri nişanlanırsa, hediye alırlar. Kötü insanlar olduğunu biliyorum. Kötü şeyler hala oluyor. Ama sanki... sanki karavan parkı gibi ama kötü yanları yokmuş gibi. Büyük bir aile gibi. İyi bir aile gibi."

Hix, göğsünün derinliklerinde bir şeyin hareket ettiğini hissederek sokağa baktı. Ve o şeyin ne olduğunu biliyordu.

Hope'un onların sahip olmasını istediği şeyin bu olduğunu anladı. Sadece aileleri değil, Hope'un Hix'e de verdiği şey.

O bunu hiç bu şekilde açıklamamıştı, belki de nasıl açıklayacağını bilmiyordu çünkü bu onun büyüdüğü ortamdı. O sadece bunun ne kadar iyi olduğunu biliyordu ve sevdiği insanların da buna sahip olmasını istiyordu.

O, onun onlara yaşatmak istediği bu hediyeıı hiç anlamamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

Greta, düşüncelerinin değiştiğini hissetmiş olmalıydı, çünkü başını omzundan kaldırdı ve bakışlarını hissetti.

Ona baktı.

"Sence ben deli miyim?" diye sordu. "Hiç de bile."

Onu yakından inceledi. "O zaman ne var, sevgilim?"

Tereddüt etmeden ona söyledi.

Ve keşfetti ki, belki tereddüt etmemeliydi, ama verdiği şeyi verirken daha dikkatli olmalıydı.

"O öyle açıklamadı, ama bence Hope bu yüzden buraya taşınmamızı istedi. Bize vermek istediği şey buydu. O burada büyüdü. Buranın bunun için ne kadar iyi bir yer olduğunu biliyordu, hatta daha fazlasını. Alışveriş merkezi uzak, tek sinema salonu on beş mil ötede ve sadece iki perdesi olan küçük bir kasabada yaşamak."

Yüzünde hoşuna gitmeyen bir ifade belirdi, sonra dönüp kupasını almak için elini bıraktı.

"Greta," diye seslendi, o yudumlarken, ve ona baktığında, "Bu bizim için istediği şeydi. O zaman anlamamıştım, ama şimdi anlıyorum.

Şimdi. Nat öldürüldükten sonra bunu anlamaya başladım, bu ne büyük bir şoktu, çünkü burada böyle şeyler asla olmaz. İnsanların küçük kasabaları nasıl küçümsediklerini anlıyorum, ve belki de benim de öyle yaptığım oldu. Onların, kasaba halkını cahil olarak gördüklerini. Küçük kasabalarda pek bir şey olmadığından, kasaba halkının hayattan pek bir şey bilmediğini düşündüklerini. Ama öyle değil. Onlar sadece kötü şeylerin sızmadığı iyi şeylerin daha fazlasını yaşıyorlar. Ve şimdi bunu anladığım için, oğlumun deniz piyadelerine katılmasını o kadar da umursamıyorum, çünkü iyi bir adam, iyi bir insan olmak ve iyi bir hayat sürmek için bilmesi gereken her şeyi öğrenmiş olacak, çünkü büyük şehrin boktan şeyleriyle bozulmamış, iyi bir ortamda büyüdü.

"Evet," diye onayladı.

Yüzünde hâlâ hoşuna gitmeyen bir ifade vardı.

Bu yüzden dikkatlice sordu: "Tamam, tatlım, sen de anlıyorsun, neden köpeğini öldürmüşüm gibi bakıyorsun?"

Yüzündeki ifade bir an şaşkınlığa dönüştü, sonra fincanını geri koyarken gülümsemesiyle yumuşadı, ona doğru döndü ve ona yaslandı, göğüsleri koluna değiyordu, gülümsemesi her zamanki gibi parlak değil, biraz hüzünlüydü.

"Şöyle oluyor," dedi kafa karıştırıcı bir şekilde. "Moralin bozulur. Kendine bir sürü soru sorarsın. Ne yaptın? Ne yapabilirdin? Sonra sinirlenirsin. Neden bizim sahip olduğumuz şeyi görmediler? Neden benimle bunun için savaşmadılar? Ve sonra anlarsın. Bir sürü şeyi anlarsın. Ve şu anda sen de o noktadasın, Hix. Anlamaya başlıyorsun."

Anlamıyordu, hiç de bile.

Ama tahmin etti: "Hope'dan mı bahsediyorsun?" O başını salladı.

"Bebeğim..."

"Sorun yok, Hixon," dedi sessizce, gülümsemesi kaybolmuş, yüzü hala yumuşaktı, ama gözlerindeki üzüntü hiç de gizli değildi.

O bakışı sevmeydi.

Ve hala anlamıyordu. "Neyin iyi?"

"Marketteki olaydan sonraki gece, onun iyi bir anne olduğunu fark etmenin rahatsız edici olduğunu, ama bunun dışında..." Başını yana eğdi ve omuz silkti. "Gerçek şu ki, onu sevdin. Şu anda nedenini göremiyorsun çünkü ona kızgınsın.

Ama bunlar tekrar aklına gelecektir. Onları ve iyi zamanları hatırlayacaksın ve..."

"Dur," diye emretti.

Durdu.

Onu dikkatle izlerken sordu: "Hope'la tekrar bir araya geleceğimi mi düşünüyorsun?"

"Onu çok sevmiştin, Hixon. Herkes bunu gördü. Ben bile." O anda ona baktı.

Sonra kıkırdamaya başladı.

Greta artık üzgün görünmediği için kahkahalarla gülmedi. Kızgın görünüyordu.

O da "Onunla tekrar bir araya gelmeyeceğim" dedi.

Üzüntü geri döndü. "Geleceğin ne getireceğini bilemezsin." Şimdi anladı.

Ve bu kesinlikle komikti.

Ama Greta öyle düşünmediği için, açıklamak için zaman ayırması gerekti.

"Doğru." Ona döndü, birasını tekrar eline aldı ve elini kaldırarak çenesini kavradı, yüzlerini daha da yaklaştırdı. "Evliliğimizi gerçekten bitirmek istemediği halde, pahalı bir yüzük almak için bir oyun oynayarak bitirmiş olsa bile, bana evliliğimizi *neden* bitirdiğini hiç söylemedi. Belki de gerçek nedene nasıl tepki vereceğimi anlamaya başlamıştı. Belki haklı olduğunu düşünüyordu ve benim de onun planına uyacağımı gerçekten düşünüyordu. Ama tüm bunlardan bağımsız olarak, Greta, o zamandan beri davranışları, evet, onu sevmemi sağladı. Sebepleri vardı. Şu anda onları hissetmiyorum çünkü şu anda Hope'a karşı pek sıcak ve sevgi dolu hissetmiyorum. Belki bir mucize olur ve o da sorunlarını çözer, böylece ben de onu sevgiyle hatırlayabilirim ve acı ve zorlu olmayan bir ilişkimiz olur ve çocuklarımızı çirkin olmayan bir şekilde yetiştirmeye devam edebiliriz. Ama bunun dışında, bebeğim, inan bana, her şey gerçekten bitti."

"Böyle düşünebilirsin, Hixon, ama geçmişin güçlü bir etkisi vardır." Ona gerçekte ne söylemek istiyordu?

Birkaç santim geri çekildi ve elini kadının çenesinden çekti. "Hâlâ Keith denen adama takıntılı mısın?" diye sordu.

Gözleri yuvarlaklaştı, dudakları yukarı kıvrıldı ve vücudu titremeye başladı.

Cevabı da titriyordu. "Uh, hayır."

"Ne demek istiyorsun?" diye ısrar etti.

Kadının neşesi kaçtı. "Hix, seni onunla gördüm."

"Bebeğim, on yılını bir adamla paylaştın," başını yana çevirerek evini işaret etti, "seni boşadığında sana verdiği şey bir gösterge ise, seninle birlikteyken sana ve sevdiğin kardeşine oldukça iyi bir hayat verdi. Seni onunla görmem gerekmiyor, şu anda bir tür deneyimden bahsettiğini biliyorum."

"Hix..."

"Herkes beni Hope ile gördü. Burası küçük bir kasaba. Çocuklarımız var, bu yüzden hep dışarıdayız ve neden bilmiyorum, belki de seçilmiş bir pozisyonda olduğum içindir, ama bana ve ona karşı sağlıklı bir ilgiden fazlasını gösterdiler ve sana söylememe gerek yok, çünkü sen biliyorsun, artık sen ve ben."

"Nedenini bilmiyor musun?" diye sordu, gözleri yine büyüdü.

"Hayır. İnsanlar dedikodu yapıyorlar ama bunu daha çok benim hakkımda yapıyorlar. Hope ve benim hakkımda."

"Çocuklar ve ben. Sen ve ben."

"Nedenini bilmiyorsun," diye tekrarladı, bu sefer bir ifade olarak, sözleri yine titriyordu.

"Ben komik bir şey görmüyorum."

"Hixon, sen seksisin."

"Greta..."

Parmağını onun dudaklarına koydu. "Hayır, bebeğim. Cidden. Sen *çok seksisin*. Film yıldızı kadar seksisin. Kendinin başrol oynadığı yirmi dört saat süren bir reality programı gibisin. İlginç bir şey yapmana bile gerek yok, ama o şerif gömleğini giyince *daha da* seksi oluyorsun. Hope ile harika görünüyordun. Çocukların çok güzel. Glossop'un kraliyet ailesi gibiydiniz."

Elini bileğine doladı ve parmaklarını çekti, ama onu bırakmadı ve "Bu çok saçma" dedi.

"Görünüşe göre şerifimiz, çekici bir erkek polis memurunun etkisini anlamamış," diye mırıldandı, bunun komik olduğunu düşünerek saklamadan.

"Greta," diye homurdandı.

O sırtı ve ona baktı. "Bir ara Facebook'a gir. Ya da Google'a. Ya *da herhangi bir yere*."

Siktir.

"Benim resimlerim mi var?"

Ona doğru eğildi. "Hayır, Hix. Rastgele yakışıklı erkeklerin fotoğrafları var. Kadınlar bu eylemi geri alıyorlar. Erkekler yıllardır takvimlere ve dergilere bakarak kadınları nesneleştiriyor, onları güzel bir yüze, bir saç

ve seksi bir vücuda indirgediler. Sosyal medyada, Ferrari'lerde yuvarlanan yağlı seksi kızlardan daha fazla, kovboy şapkası takan veya polis gömleklerini omuzlarından sıyıran, altı paket karın kaslı, gömleksiz seksi erkeklerin fotoğrafları var." Geri çekildi ve sahte bir ciddiyetle sözlerini bitirdi. "Tabii ki, bunu tamamen onaylamıyorum. Benim kitabımda, bu adil bir oyun değil."

Tamamen yalan
söylüyordu. Ve çok
sevimliydi. Ancak.

"Hope ile tekrar bir araya gelmeyeceğim." Espri
anlayışı kayboldu.

Hix elini onun boynunun arkasına doladı. "Anlıyorum, senin yaşadığın hayatı düşünürsek, başına iyi şeyler gelmesini beklemiyorsun. Umduğum şey, benim iyi bir şey olduğumu düşünmen. Ve beni elde ettin. Bunun üzerinde çalışırsak, beni elinde tutarsın, çünkü umarım açıkça belirtmişimdir, bunu istiyorum. Saptırmayacağım. Ona geri dönmeyeceğim. Ama bunu da kanıtlamam gerektiğini anlıyorum."

"Hixon..." "Ve
kanıtlayacağı
m."

"Tamam," diye fısıldadı, eli aralarına girerek çenesini okşadı ve saçlarına geri döndü. "Ve şunu söylemek istiyorum, Keith çoktan yeniden evlendi, ama evlenmemiş olsa bile, benden vazgeçti. Ve ben onu seviyordum. İyi bir hayatımız vardı. O hayat bittiğinde onu özledim. Onu özledim. Ama artık bitti, bebeğim, çünkü o, koşullar nedeniyle belki anlayabileceğim, ama affedemeyeceğim bir şey yaptı. Benden vazgeçti."

Gözleri onun ağzına, sonra tekrar gözlerine kaydı ve fısıldamaya devam etti.

"Ve daha önce de bahsettiğim gibi, sen çok seksisin. Ama senin başlığımı yaratıcı bir şekilde kullanmana biraz hayran olduğumu belirtmeyi unuttum."

Bundan, eski sevgilisinin yeniden evlendiğini duyduğundan neredeyse daha fazla memnun oldu ve bu haberi duyduğuna çok sevindi.

"O zaman sorun yok," diye mırıldandı, yaklaşarak, onun güzel yüzünü görürken, kafasının başlığını düşünüyordu.

"Her şey yolunda," diye cevapladı kız, başını eğerek. Hix
onun dudaklarını öptü.

Bu kaçınılmaz olarak nazikti. Aynı zamanda ıslaktı. Uzun sürdü. Her zamanki gibi muhteşemdi. Greta dudaklarını ısırma ve ağzında mırıldanmaya başladıktan sonra penisinin sertleşmeye başlaması umurunda değildi.

"Greta. Şerif." sesini duyana kadar devam etti.

Elini Greta'nın saçlarının arkasına dolamış, Greta da elini Hix'in boynuna sıkıca dolamıştı, ikisi de başlarını sokağa çevirip bir adam ve bir kadın (bu sefer farklı bir kadın) ile tasmalı bir köpek gördüler.

"Şerif," dedi adam, karısının onları rahatsız etmesinden açıkça hoşnutsuz bir şekilde ve kadını çekmeye çalışarak.

Kadın sağlam bir şekilde ayakta duruyor ve onlara bakarak kocaman gülümsüyordu. "İkiniz nasılsınız?" diye sordu.

"Nancy," dedi adamı sertçe.

"Harikaydık," dedi Hixon.

Kadının gülümsemesi daha da genişledi.

"Hix," diye tısladı Greta, ama adam onun güldüğünü anlayabilirdi.

"Üzgünüm, üzgünüm," dedi adam ve karısını hareket ettirmek için daha fazla güç uyguladı. "Sizi rahat bırakalım. İyi geceler."

"İyi geceler, çocuklar!" diye seslendi Greta.

Adam arkasında el salladı, hala karısını ve köpeğini sürükleyerek.

köpe

ğini Kadın, "İyi geceler, Greta!" diye seslendi.

de Greta ona döndü ve adam onun bakışını hissettiğinde, ayrılan çiftten biri

sürü

kley

erek.

ayrılan çiftten gözlerini ayırdı.

"Bu, havayı bozdu," dedi. Ne yazık ki öyle oldu.

"Küçük kasabalarda iyi insanlar hakkında ne diyordun?" diye sordu. Kadın kahkahayı bastı ama kahkahanın ortasında ona hızlıca öpücük verdi.

Sakinleştiğinde gözlerinin içine derinlemesine baktı ve "Yarın Andy'ye senden bahsedeceğim" dedi.

Ve en azından bir testi geçtiğini biliyordu.

Harika.

"Bu benim için çok önemli, bebeğim," dedi adam yumuşak bir sesle. "Evet," diye onayladı kadın.

"Onunla tanışmaya hazır olduğunda, ben oradayım," diye söz verdi.

Kız ona mutlu bir gülümseme attı. "Sabırsızlanıyorum." Eli hala onun boynunda sıkıca tutuyordu. "Polis dizilerini sever. Seni çok sevecek."

O da ona gülümsedi.

O da yaklaşıp dudaklarını onun çenesine değdirdi ve uzaklaşırken, "Birani iç, dumanlı," diye mırıldandı.

"Anlaşıldı, meleğim."

Greta yumuşak bir kahkaha attı.

Elini kızın saçlarından çekip koltuğuna oturdu ve bir yudum bira içti.

Sonra Hix, sessiz geceye bakarak bira içti ve kadını tanımaya çalışırken havayı hafif tuttu, eve gidip oğlunu beklemek zorunda kalana kadar son dakikaya kadar bunu sürdürdü.

Ertesi sabah geç saatlerde ofisinde, davayla ilgili işler sakinleştikten sonra her gün yaptığı şeyi yaptıktan sonra, yani Nat Calloway'in dosyasını inceleyip bir şeylerin dikkatini çekmesini umduktan sonra, Hix, Donna'nın önceki gece Yucca dışındaki country ve western kulübü Lasso'da Larry ile karıştıkları kavga hakkındaki raporunu okuyordu ki, Hal'ın "Patron?" diye seslendiğini duydu.

Hix başını kaldırıp kapısında duran adamı gördü. "Evet?"

Hal içeri girdi. "Sadece, şey..."

Konuşmayı kesti ama Hix'in masasının önündeki sandalyelerin arasında durana kadar hareket etmeyi bırakmadı.

Rahatsız görünüyordu.

Hal'den gelen bu davranış her anlama gelebilir.

Kahretsin.

"Ne var, Hal?" diye sordu Hix.

Hal, rahatsız bir şekilde boynunu hareket ettirdi, sonra kendini zorlayarak Hix'in gözlerine baktı ve aceleyle, "Cumartesi günü planım yok," dedi.

"Anlamadım?" diye sordu Hix.

"Ben... " Hal kısa bir öksürük attı ve tekrar başladı. "Ashlee sandviç yapıp getireceğini söyledi. Ve ben de... size yeni evinize taşınmanızda yardım edebilirim."

Hix bir an ona baktıktan sonra sordu, "Taşınmama yardım etmek için gönüllü mü oluyorsun?"

"Yalakalık falan yapmak için değil," dedi Hal kısaca.

"Öyle düşünmedim," diye hemen cevap verdi Hix. "Belki de doktoru çağırıp kafanı muayene ettirmeliyim diye düşündüm, çünkü o kanepeyi benim daireme sokmanın ne kadar zor olduğunu tamamen unutmuşsun."

daireme sokmanın ne kadar zor olduğunu unutmuşsun ve *onu çıkarmak da* en az o kadar zor olacak." Omuzlarını silkti, dudakları seğirdi ve şöyle bitirdi: "Sen bu işkenceye hazırsan, ben hayır demeyeceğim. Ama sonunda pizza ve bira ben getireceğim. Ashlee de gelip bize katılabilir, ama sandviç yapmak zorunda değil."

"O böyle şeyleri yapmayı sever," diye mırıldandı Hal.

"Öğlen vakti herkes benim cinayeti planlarken sandviçler çok işimize yarayacak." Hix ona gülümsedi. "Saat sekizde başlayacağız dostum, ama ne zaman gelirsen gel, sorun değil."

Hal de gülümsedi. "Saat sekizde orada olacağım." "Tamam."

Hal ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyordu, bu yüzden dönüp uzaklaşırken hareketleri garipti.

Hix onun adını seslendi ve o geri döndü.

"Bu noktada şunu söylemek istiyorum, senin ve Bets'in dosyalarına övgü yazıları yazacağım, ama bunun sebebi bana taşınmada yardım ettiğin için değil. İkiniz de görevinizin ötesine geçtiniz, o Nat'i aradı, sen de o adamın silahı atacağına dair içgüdünü takip edip silahı buldun. İyi iş çıkardın Hal. Sadece sağlam değil, akıllıca ve ciddi bir inisiyatif gösterisiydi. Onu bulursak, bu işi sen hallettin. Ve bunun senin dosyanıza yazılmasını sağlayacağım."

Hal'in sesi boğuk çıkarken, "Teşekkürler, Hix," dedi. "Neden bana teşekkür ettiğini bilmiyorum, ama rica ederim."

Hal başını salladı, daha da rahatsız görünüyordu ve Donna yanından geçerken ona gülümsediğinde bu durum değişmedi.

Hemen masasına geldi ve gülümsemesi tuhaf bir hal aldı ve şöyle dedi: "Hal'e söylediğin şeyin parlaklığını söndürmek zorunda kalmam çok kötü, bu onu iyi bir insan olduğunu kanıtlamak için herkül gibi bir çaba sarf etmeye yöneltti, ama Jep burada."

Hix pencereden dışarı baktı ve Hope'un babasının resepsiyonda durduğunu gördü. "Tanrım, lanet olsun," diye mırıldandı Hix.

"Ona meşgul olduğunu söylememi ister misin?" diye sordu Hope. Hix istedi.

Ama bu, yapması gereken gibi sorunu kaynağında çözmeye yetmezdi. Bu yüzden başını salladı ve sandalyesinden kalktı.

"Onunla ben konuşurum."

Onu takip etti ama masaların arasındaki koridorun sonunda durdu ve "Jep, geri gelmek ister misin?" diye seslendi.

"Evet, evlat," diye cevapladı Jep ve sonra sallanan yarım kapıdan geçti.

Hix onu izledi ve her zaman kendinden emin olan Jep'in Hal'den bile daha garip göründüğünü fark etti.

Jep yanına geldiğinde el sıkıştılar ama Hix onu ofisine götürüp kapıyı kapayana kadar hiçbir şey söylemediler.

Masasındaki sandalyelerden birinin arkasına doğru yürüdü, durdu, adama döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Öğle yemeği için vaktin var mı, Hixon?" diye sordu Jep. "Pek yok," diye yalan söyledi Hix.

"Oğlum..."

"Evet, benim telefonum var. Senin de telefonun var. Konuşmamız gereken bir şey varsa, beni arayabilirsin. Öğle yemeği yemek istersen, bunun için de beni arayabilirsin. Buraya gelmiş olman, bunun ya resmi bir iş ya da başka bir şey olduğunu gösteriyor. Resmi bir işse, burada benimle konuşabilirsin. Başka bir şeyse, başka bir konuşma yapmamız gerekir."

Jep'in eli yakasına doğru hareket etmeye başladı, sonra indi ve dudaklarını büzerek nefesini verdi, sonra şöyle dedi: "Üzgünüm Hixon, ama buraya geldim çünkü seni... şiddetle... kızım ile oturup konuşmaya davet etmek zorundayım."

Hix kıpırdamadı. "Tamam. Madem durum bu, bunu yapmak istemiyorum ama yapmak zorundayım. Burası benim iş yerim, Jep. Beni buraya sıkıştırıyorsun çünkü burada olacağımı biliyorsun ve Hope seni onun sorunlarıyla ilgilenmen için görevlendirdi. Bu doğru değil, uygun değil ve senin tarzın olmadığı için buna son vereceğim."

"Bu önemli."

"Umurumda değil."

"O senin çocuklarının annesi, Hix." "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Eski kayınpederi bir anlığına ona baktıktan sonra başını bir kez salladı. "Hayır. Hayır." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdı ve hemen indirmeden önce tekrar indirdi. "Hayatına devam ettiğini biliyorum. Onun harika bir kız olduğunu duydum. Beni ilgilendirmez. Ama Hope sana açıklamak istediği bazı şeyler var ve işleri batırdığını bildiği için sana yaklaşıyor. Beni vekili olarak gönderdi.

Vekili olarak beni gönderdi. Ben onun babasıyım." Bu sefer, iki elini de yanlarına indirdi. "Ne yapmam gerekiyor?"

Hix ona bariz cevabı verdi, "Ona hayır de." Jep, Hix'in başının arkasındaki duvara baktı.

Hix bir süre düşündü, sonra sessizce şöyle dedi: "Bu bir daha olmamalı, Jep. Senin bu konuyu ele alışın doğru değil, Hope'un senden müdahale etmeni istemesinin de doğru değil. Konuşmak istiyorsa, büyüyüp, cesaretini toplayıp benden istesin."

Jep'in gözleri ona döndü ve yüzünde inatçı bir ifade vardı.

"İki kızın var, öğreneceksin. Büyüyorlar ama asla senin bebeklerin olmaktan vazgeçmiyorlar."

"Belki haklısın," diye kabul etti. "Belki bir gün bunu hatırlayıp kendimi aptal gibi hissedeceğim. Ama öyle olursa, söyleyeceklerim kulağa sert gelebilir, Jep, ama o zaman zaten kendimi aptal gibi hissedeceğim, çünkü bulunduğum yerde ve yaptığım şeyde hatalı olduğumu biliyorum."

Jep bir an sinirlendi, ama sonra bu duygu geçti ve "Haklısın, lanet olsun. Buraya gelmeden önce de biliyordum ama..." dedi. Kafasını salladı ve Hix'in telefonu çaldığı anda sözünü bitirdi. "Onunla konuşacağım."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Hix, masasının üzerinde duran telefonuna doğru yürürken, "Umarım onun yaptıklarının bir kısmının, ikimiz için de önemli olan şeyleri kötü bir duruma soktuğunu anlarsın."

"Hayır evlat, bunu kızıma doğru olanı yapmasını söyleyecek cesaretim olmadığı için yaptım."

Ama Hix, Jep'in cevabını duymadı.

Çünkü ekranında Greta'nın aradığını gördü.

O saatte, kardeşi ile öğle yemeğine çıkmak için Sunnydown'a gitmiş olması gerekiyordu.

Neden arıyor olabilirdi ki?

"Bunu cevaplamam lazım," diye mırıldandı, Jep'e sırtını dönerek telefonu açtı, bulunduğu ortamın farkında olduğu için oldukça rahatsızdı. "Selam."

"Hix, o burada."

Hix, onun ses tonuyla omurgasının birdenbire düzleştiğini hissetti. "Kim?" diye sordu.

Ama lanet olsun.

Biliyordu.

"Annem!" diye bağırdı, ona bildiği cevabı verdi. "Büyük bir olay çıkarıyor. Biliyor. Bugün izinli olduğumu ve Andy'yi görmeye geldiğimi biliyor ve o da burada. Bağırıyor, gürültü yapıyor ve onu görmek istiyor, onu bebeğinden uzak tuttuğumu söylüyor ve..."

Masadan Ram'ının anahtarlarını kaparak onu susturdu. "Andy'nin yanında mısın?"

"Ona ulaşamıyorum. Sürekli bana bağıyor, yüzüme yaklaşıyor, beni itip kakıyor. Andy'nin evinde annemle kavga edemem, Hix!" Sesi yükselmişti ama artan paniğiyle birlikte alçaldı. "Onun duyduğunu biliyorum. Herkes duyuyor ama odası ön taraftan çok uzak değil. Muhtemelen *bu durum onu korkutuyordur.*"

Bu hiç iyi değildi.

Ama hayır.

Kesinlikle hayır.

O kaltak Greta'ya elini sürmedi.

"Git arabana otur," diye emretti, Jep'in yanından geçerek çenesini eğdi ve "Bunu cevaplamam lazım," dedi ve hepsi bu kadardı.

Kapıdan çıktı.

"Arabama mı oturayım?" diye sordu kadın, sesi artan endişesiyle birlikte yükseliyordu.

"Git arabana otur," diye emretti ve Donna ile Bets'in masalarının arasında durdu. "İkiniz de," diye ikisine birden baktı, "Ram'a binin. Beni takip edin."

"Hix," diye bağırdı Greta kulağına, o tekrar hareket etmeye başlarken, Donna ve Bets'in arkasında hareket ettiğini hissederek.

"Geliyorum. Birkaç memur getireceğim. Ya sakinleşip buradan ayrılır ya da izinsiz girme ve huzuru bozma suçlarından tutuklanır. Ama ona bu seçeneği sunacağım. Ben bunu yaparken sen arabanda bekleyeceksin."

"Buraya gelmen yirmi dakika sürer ve..." "Farlarım açıkken olmaz."

"Oh," diye mırıldandı.

"Arabana bin, bebeğim."

"Tamam, Hix."

"On dakika içinde orada olurum." "Tamam.

Tamam."

"Şimdi kapatıyorum."

"Tamam, sevgilim. Uh...

görüştürüz." "Görüştürüz."

Ram'ının yanında Donna ve Bets'in gözleri üzerindeyken telefonu kapattı.

"Greta'nın annesi, kardeşinin kaldığı evde. Greta onun vasisi. Annesi birçok şey, ona yaralanmalarını veren kadın da dahil, onu eve sokan, sarhoş araba kullanıp kaza yapan kadın, o henüz gençken."

Bu, Bets'in gözlerini kocaman açmasına, Donna'nın ise gözlerini kışmasına neden oldu, ama o ikisini de görmezden gelip devam etti.

"Greta, annesinin ona yaklaşmasına izin vermiyor. Annesi orada, olay çıkarıyor. Greta'ya söylediklerimi duydunuz

mu?" "Evet, patron," diye

cevapladı Bets. "Evet, Hixon,"

dedi Donna.

"Beni takip edin," diye emretti, Ram'ına bindi, içeri girdi ve yola çıktı, gösterge panelindeki ışık ve ızgaradan yanıp sönen iki ışık yanarken, Donna Ram'ı sürerken, Bets yolcu koltuğunda, onu takip ederek Sunnydown'a doğru hızla gitti.

Reva'dan, Sunnydown'ın yolda bir kargaşa olduğunu bildirdiği haberini aldı.

Sunnydown'ın ön kapılarındaki çapraz sarı çizgilere doğru döndü, ama dönerken Greta'nın Cherokee'sinden indiğini gördü.

Donna, Ram'ından inerken yanına yanaştı.

Elini kadının yönüne doğru kaldırdı ve "Arabanın yanında kal, Greta" diye emretti.

Greta ona doğru yürümekten vazgeçip geriye doğru yürümeye başladı.

Hix binaya girdiğinde, güvenlik üniforması giymiş, iri yarı, kemerinden sarkan büyük bir göbeği olan, kemerinde cop ya da silah, hatta şok tabancası bile olmayan bir adamın geniş bir salona girişini engellediğini ve önünde duran, sürekli çılglık attığı için sesi kısılmış kadına mutsuz bir şekilde baktığını gördü.

"*Beni oğlumdan uzak tutamazsın!*" Kadın, kaçmaya kalkarsa onu engellemek için o yöne eğilen güvenlik görevlisinin ötesine uzandı ve "*Andy! Andy, bebeğim! Annen burada*" diye bağırdı.

"*Sessiz ol!*" diye bağırdı Hix.

Kadın sıçradı ve döndü. Sonra dudaklarının kıvrıldığını gördü.

"Vay, bu da ne..." diye başladı.

"Sessiz ol dedim," diye kesti.

"Beni susturamazsın!" diye bağırdı ve kolunu arkasına çevirip parmağıyla işaret etti. "Bebeğim orada!"

"İki seçeneğin var," dedi Hix. "Sakinleş, arabana bin ve git, Andrew Dare'i ziyaret etmen için onay aldığın haberini alana kadar geri dönme, yoksa bu memurlar seni izinsiz giriş ve huzuru bozma suçlarından tutuklayacaklar."

"Oğlumun tutulduğu yere izinsiz giremem," diye tükürdü.

"Sen oğlunun yasal vasisi değilsin, bu yüzden bu yanlış olur."

"Sırf benimle yatıyorsun diye..."

Hix dönüp Donna'ya çenesini eğdi. "Onu tutuklayın."

"*Beni tutuklayamazsınız!*" diye bağırdı ve tekrar dönerek koridora doğru koşmaya başladı, ancak yoluna atlayan güvenlik görevlisiyle çarpıştı ve "*Andy! Andy! Annen...*" diye bağırdı.

Donna bir eliyle onun ön kolunu tuttu ve "Senin hakkın..." dedi.

Yine döndü ve Donna'nın tuttuğu kolunu çevirdi. "Çek ellerini üzerimden!"

Bets araya girdi. "Hanımefendi, sakın olun."

Greta'nın annesi geri çekildi. "Siktir git."

"Hanımefendi, sakın olun, arkanızı dönün ve ellerinizi arkanızda birleştirin," diye talimat verdi Donna.

"Kıçımı öp," diye bağırdı, tekrar döndü ve "Andy!" diye bağırdı.

"Hayatım, hayır. Hayır," diye bir ses koridordan geldi ve Hix o yöne baktığında, koyu saçlı, yakışıklı yüzünü bozan ciddi bir yara izi olan uzun boylu bir genç adamın koridora yanlamasına girdiğini gördü. "Andy, hayatım..." Bir kadın onu nazikçe odaya geri itmeye çalışıyordu.

Siktir.

Hix oraya doğru ilerlemeye başladı, Tawnee oğlunu görünce çığlık attı, "*Andy! Oğlum!*"

Hix, Greta'nın annesinin yanında durdu, kardeşine sırtını döndü ve fısıldadı, "Tutuklanmaya bir kez daha direnirsen, seni bununla da suçlayacağız. Son zamanlarda yargıcın karşısına çıkma fırsatım oldu ve şunu söyleyebilirim ki, son olaylar nedeniyle yargıcın keyfi pek yerinde değil." Yaklaşarak fısıldadı. "Ama bence başka biri de bu davranışından hoşnut olmayacak."

ve onun tepkisi hakkında daha fazla endişelenmen gerektiğini hissediyorum. O yüzden çeneni kapat, Bayan Dare. Sakin ol. Bu memurlarla birlikte binadan çık ve ellerini arkada tut, böylece seni kelepçeleyip haklarını okuyabilirler, o da bunu görmez. Sonra seni karakola götürmelerine izin ver.

Aniden, midesini bulandıran bir şekilde gülümsedi ve Greta'yı kızdırmak için tüm bunların bir oyun olduğunu ortaya çıkardı ve sessiz bir sesle tehdit etti: "Kemerini bağla, bebeğim. Daha yeni başladım."

"Her neyse," diye mırıldandı ve kafasını Donna'ya çevirip o da harekete geçmeden önce, kadının yüzünün şaşkınlıkla gevşediğini gördü.

Donna, Tawnee'nin pazısına elini koydu ama Tawnee kolunu çekip saçlarını savurdu ve oğluna bakmadan binadan çıktı, Bets ve Donna da onu takip etti.

Hix güvenlik görevlisine baktı. "Lütfen onları takip edip her şeyin yolunda olduğundan emin olur musun? Onu araçlarının arkasına bindirdiklerinde Greta'ya buraya gelebileceğini söyler misin?"

"Tabii ki, Şerif," diye cevapladı adam, sonra Donna ve Bets'i takip ederek ağır adımlarla koşmaya başladı.

Hix nefes aldı, döndü ve Greta'nın kardeşinin odasının önünde durduğu yere doğru yürüdü. Çocuk dudağını ısırarak, annesinin kaybolduğu koridora bakıyordu.

"Andy," diye seslendi ve adamın gözleri koridordan Hix'e kaydı. Kız kardeşine hiç benzemiyordu.

Ama yakışıklı bir çocuktü.

Elini ona doğru uzattı. "Ben Hixon."

Andy, Hix'in gözlerinden eline, rozetine ve tekrar gözlerine baktı. "Sen polisin."

"Evet, Andy, ben şerifim." "Polis,"

diye tekrarladı.

Hix elini indirdi ve Andy'nin yanındaki kadına baktı.

Kadın, Hix'in anlam veremediği bir şekilde başını salladı ve Andy, "Polis annemi götürdü," dedi.

"Üzgünüm Andy, ama evet. Greta dışarıda ve o..." "Ta-Ta mı?"

Ta-Ta.

Ne

tatlı.

Onun boyunda, yaşında bir adamdan gelen bu sözler çok üzücüydü.

Ama tatlı.

"Evet, dostum. Dışarıda ve içeri girecek..." "Polis annemi almadı."

"Üzgünüm dostum, ama biz..." "Ta-Ta benim annem."

Hix ağzını kapattı ve Andy'nin yanındaki kadına tekrar baktı. Kadın ona büyük gözlerle baktı.

Hiç yardımcı olmuyordu.

"Kız kardeşim, ama annem," Andy ona açıkladı ve Hix tekrar Greta'nın kardeşine baktı.

"Evet, dostum. Anlıyorum."

"O kadın umurumda değil," dedi Andy.

"Evet, Andy," dedi Hix sessizce. "Anlıyorum dostum."

"Dostum," dedi Andy ve sonra sırtıttı. "Ona gitmesini söyleyebilirdim. Ona gitmesini söylemekten çekinmezdim. Zaten pek sık gelmiyor ve gitse de özlemiyorum."

"Tahmin edebiliyorum."

Andy tekrar sırtıttı, gözleri kaydı ve tüm yüzü aydınlandı.

O anda Hix, Andy'nin koridorda koşarak Greta'yı kollarının arasına aldığını gördü. Andy, başını Greta'nın omzuna yaslayarak küçük bir çocuk gibi başını çevirdi.

Hix, Greta'nın kardeşine sarılmasını ve sanki cennete gitmiş gibi gözlerini kapatmasını izlerken içini bir sıkıntı kapladı.

Andy geri sıçradı, kollarından çıktı ve Hix onun vücudunun gerildiğini gördü.

"Yüzün!" diye bağırdı.

"Düştüm dostum," dedi hızlıca. "Bu yüzden geçen Pazar geledim. Elim kaydı ve burnumu kırdı." Sanki hiçbir şey olmamış gibi ona baktı, sonra Andy'nin buna odaklanmasına izin vermeden elini tutup salladı ve "İyi misin? Bir şeyin yok mu?" diye sordu.

"Polis annemi götürdü," dedi ona.

"Biliyorum," dedi dikkatlice. "Gördüm. Sen iyi misin?"

"Harikaydı."

Hix, Greta'nın da aynı şeyi yaptığını görünce kendini rahatlamış hissetti.

Ağzı kıvrılırken, "Annemizin tutuklanmasının harika bir şey olduğunu düşünmemiz gerektiğini sanmıyorum, dostum," dedi.

"Belki de değil. Yine de harikaydı."

Hix, Greta'nın derin bir nefes alıp, bunu saklamaya çalışarak nefesini vermesini izledi. Sonra ona bir bakış attı ve tekrar kardeşine döndü. "Hix ile tanıştın mı?"

"Hix mi?" Andy şaşkın bir sesle sordu. Greta ona doğru bir adım attı ve Andy de onunla birlikte döndü, Hix'i gördü ve "O şerif" dedi.

"Evet, Andy," diye onayladı. "Hix. Hixon Drake. İlçe şerifi." Andy'yi elinden tutup ona doğru yönlendirdi.

"İzinsiz giriş ve huzuru bozma," Andy ona vardıklarında böyle dedi.

"Ne?" diye sordu Greta.

"Anne," dedi Hix'e, sonra kız kardeşine döndü. "İzinsiz giriş ve huzuru bozma." Hix'e geri döndü. "Huzuru bozmada çok başarılıdır."

"Ben de öyle düşündüm."

Andy ona geniş bir gülümsemeyle "Ben de öyle düşündüm" dedi.

Sonra gülmeye başladı.

Ama Greta gülümsüyordu, bu yüzden Hix tamamen rahatladı.

"Sen, şey... belki, şey... istersin..." diye kekeledi, sonra yutkundu ve cümlesini tamamladı, "Belki şerife bizimle öğle yemeğine gelmek ister mi diye sorarsın?"

Hix, sanki iyi bir burbon içmiş gibi midesinde bir yanma hissetti.

"Evet!" diye bağırdı Andy. "Evet, Şerif. Bizimle yemek ister misiniz?" diye sordu.

"Bana Hix diyebilirsin Andy, evet. Bu iyi olur."

"Harlequin'e tavuk parmakları yemeye gideceğiz," dedi. Hix haftalardır Greta'yı Harlequin'e götürmek istiyordu.

Ama o anda, orada ilk kez karşı karşıya oturduklarında, Greta'nın erkek kardeşinin de onlarla birlikte olacağı umurunda bile değildi.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Hix.

"Senin polis arabana binebilir miyim?" diye sordu Andy.

"Andy..." diye başladı Greta.

"Bu bir polis arabası dostum, tabii ki. Kız kardeşin de sorun olmadığını düşünüyor." Andy başını Greta'ya çevirdi.

"Hix tamam diyorsa, benim için de sorun yok," dedi.

Andy ona, sonra da Hix'e gülümsedi.

Hix ona, sonra da Greta'ya gülümsedi. "Orada buluşur muyuz?"

Greta dudaklarını ısırarak başını salladı, ama bu onun gülümsemesini tam olarak gizleyemedi; büyük gözlerinden Andy'ye parıldayan bir gülümseme.

"Gitmeye hazır mısın?" diye Andy'ye sordu.

"Gidelim," dedi ve odasına doğru yürüdü, ama geriye dönüp baktı. "Ceket," dedi ve ortadan kayboldu.

Greta yaklaştı ve Hix ona baktı.

"Sen... Seni zor durumda bıraktım. Sorun yok, değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki yok," diye cevapladı.

O anda ona tüm gücüyle gülümsedi. Hix gözlerini kırpmamak için kendini zor tuttu.

"Hazır!" diye bağırdı Andy, odasından atlayarak.

"Tamam, gidelim dostum," dedi Hix, Greta'ya dokunmak, ona bir öpücük vermek istiyordu, ama sadece ona bir bakış attıktan sonra koridora doğru yürümeye başladı, Andy onun yanında, Greta da kardeşinin yanında.

"Vay canına! Polis arabasından çok daha havalı!" Andy, Ram'ı görünce haykırdı.

Hix kilitleri açtı ve Andy yolcu tarafındaki kapıya doğru yürüdü. Greta yaklaştı ve parmaklarının ucuyla onun parmaklarına dokundu.

Hix ona baktı. "Benimleyken sorun olmaz."

"Biliyorum," diye fısıldadı Greta.

Ve o burbon hissi yine midesine çarptı.

Gülümsedi, kardeşine baktı, el salladı ve "Orada görüşürüz!" diye bağırdı.

"Evet!" diye bağırdı kamyonetin içinden.

Greta Cherokee'sine doğru yürüdü. Hix direksiyon başına geçti.

"Bunu yapamazsın, biliyorsun, çünkü bu resmi bir şey değil, ama sonra, oraya vardığımızda, ışıkları açabilir misin?" Andy kamyoneti çalıştırdığında sordu.

Greta'nın kardeşine baktı. "Tabii ki." "Harika," diye fısıldadı Andy.

Hix geri geri çıkıp rölantide bekledi, Greta bunu fark etti.

Böylece Greta onun önüne çıktı ve Hix ile kardeşi onu takip ederek kasabaya, doğrudan Harlequin'e geri döndüler.

Çeşitli nedenlerden dolayı, Hix departmanına döndüğünde, ayrıldığından çok daha iyi bir ruh halindeydi.

Ve Tawnee, koridorda yürürken ona "Bir perde alabiliriz Şerif, onu asarsak, sana anne-kız deneyiminin anne kısmını tamamen özel bir şekilde yaşatabilirim" diye seslendiğinde, bu onun keyfini hiç bozmadı.

Donna yüksek sesle, "Belki de tuhaf benzerliklerinden dolayı, hastanede Greta'yı yanlış kadına verdiler," dediğinde, ona neredeyse hiç bakmadı.

Hix yardımcısına sırtıttı.

"Sen erkek-kadın falan ol, para vermeden sık bulamadığın için bir kardeşe çirkin davranman gerekmez," diye Tawnee Donna'ya alaycı bir şekilde dedi.

Donna omzunun üzerinden Greta'nın annesine baktı. "Kocama her gece yaptığım oral seksten sonra bunu söyleyeceğim."

Hal kahkahayı bastı. Hix ise kahkahasını yuttu.

"Ona söyle, *gerçekten* doğru yapıldığında ne kadar iyi olduğunu hissetmek istiyorsa, beni araması gerektiğini," diye karşılık verdi Tawnee.

"Tatlım, eğer yaşlı bir sürtük için istek duyarsa, onu sana gönderirim ve o iğrenç isteği duyarsa, onu alabilirsin," diye karşılık verdi Donna.

Tawnee gözlerinden nefret dolu bakışlar attı ama neyse ki susdu.

Hix, keyif alacağını bildiği bir telefon görüşmesi yapmak için ofisine gitti. Greta'nın kardeşi ile öğle yemeğinde paylaştığı tatlı sohbetin yarısı kadar keyif almayacaktı, ama yine de iyi hissettirecekti.

Andy'nin Harlequin'in dışında ışıklarını yakmasına izin vermek iyi bir karar olabilirdi.

Ama Hix, onun sadece kız kardeşini sevdiğinden şüpheleniyordu.

Greta, Hix'i yanındaki kabine çekip Andy'nin hasarlı beyninin kaçırmadığı bir noktaya değindiğinde, Andy öğle yemeği boyunca onlara bol bol sırtıttı ve Hix, en kaliteli burbonun çift dozunu içmiş gibi hissetti.

"Selam Hixon, nasıl gidiyor evlat?" Kavanagh Becker, Hix'in aramasını cevaplayarak selam verdi.

"Nezaket araması, Becker," diye cevapladı Hix. "Kadınını buraya getirdik, oğlunun evine izinsiz girip huzuru bozduğu için tutuklandı."

"Ne?" Evet.

Tahmin ettiği gibi.

Becker önceki konuşmalarında Tawnee'nin oğlundan bahsetmemiştir. Bunun yerine, Greta'nın Tawnee'nin tek çocuğu olduğunu söylemiştir. O sırada Hix, Greta'nın bir erkek kardeşi olduğunu bilmiyordu, bu yüzden Becker'ın Andy'yi bilmemesinin ne anlama geldiğini anlamamıştır.

Şimdi bunun ne anlama geldiğini anladığını hissediyordu. Evet.

Kesinlikle.

Bundan zevk alacaktı.

"Oğlu. Evinde. Sunnydown'da." Becker sessiz kaldı.

Hix bu nezaketi daha fazla sürdürmedi.

"Onu bir partiden sarhoş halde eve bıraktıktan sonra onu öyle bir yere koyduğu için velayetini kaybetti. Greta ona bakıyor. Ve annesine pek sevgi duymadığı için onu ziyaretçi listesinden çıkardı. Tawnee, Greta'nın onunla vakit geçirmek için geldiği gün bir olay çıkarmanın doğru hamle olduğunu düşündü. Bu pek iyi gitmedi, Greta benimle görüşüyor ve ben müdahale ettiğim için değil, Andy annesinin tutuklanmasını pek umursamadığı için. Ama bu senin için önemli değil. Bunlar ciddi suçlamalar değil, tutuklamayı kayıtlarına geçireceğiz ve kefaletle serbest bırakmaktan memnuniyet duyarım, tabii bir daha böyle bir şey yapmayacağına dair söz verirse."

Becker hala hiçbir şey söylemedi. "Anlamadın mı?" diye sordu Hix.

"Bu yüzden bir sorunumuz mu var?"

"Onun neden olduğu son sorundan daha büyük bir sorun mu demek istiyorsun?" diye sordu Hix açıklığa kavuşturmak için.

"Evet," dedi Becker, mutlu görünmüyordu.

Hix, "Git onu buraya getir ve bir daha benim departmanımda istemediğimi ona iyice anlat" diye emrettiğinde, sesindeki ışık söndü. İkna edici ol, Becker. Ve çabaların için, yaptığın işi sevmediğimi biliyorsun. Ayrıca, Blatt ile yaptığın anlaşmayı çiğnediğini de biliyorsun. Ama sanırım, sana karşı elimde bir kozum olduğunu da biliyorsun, yoksa son kötü hamleni yaptıktan sonra peşine düşerdim. İşte durum bu. Sen hata yaparsan, ben yakalarım, oradan devam ederiz. Akıllı davranırsan, başka seçeneğim olmaz. Bu arada, bir süreliğine gerçekten meraklı davranma ihtiyacını hissetmememi sağlarsan, o kadının kızı ve oğlundan başka bir şeye odaklanmasını sağlarsın."

"Onun benim için o kadar önemli olduğunu nereden çıkardığını bilmiyorum," diye cevapladı Becker.

"O zaman onun bir sorunu var ve senin de var, çünkü şu anda senin bağlantını senden daha fazla hissediyorum ve onun yaptığı her şeyi senden gelen bir şey olarak yorumlayacağım. Ve departmanıma girip onun bana bir örnek sunmasını ve anne ile kızını karşılaştırmamı istemediğini anlayacağını varsayabilirim."

"Tanrım," diye mırıldandı Becker.

"O oral seksler şu anda pek de harika gelmiyor, değil mi?"

"Onu almaya birini göndereceğim," dedi Becker iç çekerek. "Teşekkürler."

Bir süre düşündükten sonra, "Onun oğlu Hixon'ı bilmiyordum. Bu çok berbat bir durum."

Annesinin sarhoş halde araç kullandığı için kendi oğlunu sakat bırakması kavramını anlaması, Hix'in onun daha iyi bir insan olduğunu düşünmesine neden oldu.

"Haklısın," dedi sadece.

"Senin için onunla ilgileneceğim, sonra onu ortadan kaldıracam. Çok fazla sorun çıkarıyor," dedi Becker.

"Bu benim işim değil. Onu benden uzaklaştır, şimdilik sorun yok."

"Adamım zaten yolda."

"Heyecanlandım," diye mırıldandı Hix, "İyi şanslar," dedi ve telefonu kapattı.

"Lütfen Tanrım," diye yalvardı Bets, telefonu kapattığı anda içeri girerek, "o kadını beş dakika kaydetmeme izin ver, sonra da onu vurmama izin ver. Yargıç Bereford beni mahkemeye çıkarmayacak, onun saçmalıklarını beş dakika dinleyecek. Belki bana madalya bile takar."

"Becker onu almaya bir adam gönderiyor."

"Becker mı?" diye sordu.

"Bayan Dare, işini çok yönlü yapmayı seviyor." "O gelene kadar burada saklanabilir miyim?" diye sordu Bets.

Ona gülümsedi ve şaka yaptı, "Kötü kız yardımcısı Bets nerede?"

"Sert Şerif Yardımcısı Bets, hücremizdeki pisliklerle bir dakika daha geçiremeyeceğini itiraf edecek kadar sert ve bununla bir sorunu yok, o pislikler çok pislik."

"O zaman devriyeye çık, beni rahatsız etme."

O sırtıttı. "İyi fikir. Donna'yı da yanımda götüreceğim. Larry'yi de. Ve Hal'i."
"Babycakes'ten bana kahve getir."
"Emredersiniz patron."
Hiç bitiremediği dosyaya baktı, ama o onun adını çağırdığında tekrar ona baktı.
Sonra kadının yüzünü görünce hazırlandı.
"Hoş değildi," dedi tereddütle. "Sadece aptallık ettim. Sen iyi birisin ve buralarda pek seçenek yok, ama sen..."
"Sorun değil, Bets," dedi sessizce. "Unuttum." "Öyle mi?"
O başını salladı.
Ona rahatlamış bir gülümseme attı ve ortadan kayboldu.
Beş dakika sonra, ayağa kalktı ve Tawnee "*Herkes nereye gidiyor? Siktir git! Ben hiçbir şey yapmadım! Beni çıkarın!*" diye bağırırken, onun açık bıraktığı kapıya doğru yürüdü.
Kapıyı kapatarak onun sesini dışarıda bıraktı.
Bunu, Donna'nın önerisinin haklı olduğunu düşünerek yaptı. Birbirlerine benziyorlardı.
Ama Hix, Greta'yı hastanede annesine teslim ettiklerinde, onu yanlış kadına verdiklerinden endişeliydi.

"Demek senden hoşlanıyor."
"Öyle mi?"
"Çok seviyor."
"İyi."
Hix ve Greta o gece verandada değillerdi. Kanepede uzanmış öpüşüyorlardı. Ayrıca, görünüşe göre, kardeşinden bahsediyorlardı. Hix kardeşinden bahsetmek istemiyordu.
"Ne var elimizde?" Hix konuyu değiştirmek için sordu ve ağzını onun boynunun yanına kaydırdı.
"Elimizde ne var?" diye sordu kız, nefes nefese, ellerini onun omurgasının iki yanına kaydırarak.
Ağzına ulaştı ve gözlerine baktı. "Saatler." Ne demek istediğini tam olarak anladı.
"Yirmi iki."

O, dudaklarına gülümsedi. O ise kaşlarını çatdı.
"Shaw yakında eve gelecek," dedi ama bunu kollarını ona dolayarak yaptı.
"Evet," diye homurdandı, ondan uzaklaşarak yanına yuvarlandı ve onu önüne, kendi yanına çekti.
Yüzünü onun boynuna gömdü ve ona sarıldı. O da yüzünü onun saçlarına gömdü ve onu kendine çekti.
"Bugün için teşekkürler," diye fısıldadı kadının cildine.
"Benim işim iki yönlü."
Onun kendisine sıkıca sarıldığını hissetti. Bu iyi bir tepkiydi. Ve onun söylemesi gereken tek şeydi.
Kız, "O daha ısınmaya başladı bile," diye uyardığında, ona karşı gerildi.
"Bunu atlatacağız."
"Senin çocukların var."
"O daha da alçalırsa, ki bunu yapabileceği açık, onlarla konuşurum ve hepimiz bunu atlatırız."
Kadın yüzünü onun boynundan çekti ve adam başını eğip kadına baktı.
"Eğer o adam onu terk ederse..."
Ona Becker'dan bahsetmişti.
"Bebeğim," diye onu sıktı, "bunu atlatacağız." "Sadece... hazırlıklı ol."
Adam sırtıttı. "Kapılar kapalı say."
Kız ona kaşlarını çatdı. "Sevimli ve seksi olman ama benimle seks yapmaman çok kötü."
"Yirmi iki saat," diye hatırlattı ona.
"Burnum kadınlık organıma bağlı değil, Hixon."
O gülmeye başladı ve onu kendine yaklaştırdı. "Daha iyi hissediyor musun?" "Evet."
"Her gün mü?"
"Evet."
"O zaman bana güven."
Kız gözlerini devirdi.
Gözlerini devirdikten sonra, adam emretti: "Şimdi beni öp. Eve, oğluma gitmem gerek."

"Sadece şunu söylemek için, müşterilerimle işim bittikten sonra, cumartesi günü taşınmana yardım edeceğim. Saat üçte işim bitecek."

"Kutuları açabilirsin."

"Burnum da kollarım ya da bacaklarımın bir parçası değil." "Kutuları açabilirsin," diye tekrarladı.

"Bir yanım, koruyucu bir erkeği sinir bozucu bulmamam gerektiğini söylüyor, ama buluyorum," diye bilgilendirdi onu.

"Bunu aş."

"Emir veren erkekleri de sinir bozucu buluyorum," diye paylaştı. "Onu da unut."

"Ve tekrarlayan birini de."

"Greta?"

"Ne?"

"Erkeğini öp ki oğluyla eve gidebilsin."

"Her neyse," diye mırıldandı, ama yine de onu ıslak ve tatlı bir öpücükle öptü. Sonra ikisini de kanepeden kaldırdı ve onu kapısına kadar geçirdi, elini tutarak.

Kapıda onu ıslak ve tatlı bir öpücükle öpen Hix'ti. "Yirmi iki saat," diye fısıldadı işleri bittiğinde. O da ona göz kamaştırıcı gülümsemelerinden birini attı. "Evet."

Dudaklarını kızın burnunun ucuna değdirdi, onu bırakıp dışarı çıktı.

Verandanın ortasına gelmeden kilidin kapandığını duydu.

Yirmi iki saat. Bir

sonsuzluk.

TWENTY

Savaşmaya Değer Bir Şey

Greta

"SEN GERÇEKTEN ÇOK İYİSİN."

"Ben fena değilim."

"Hayır, gerçekten. Sen gerçekten iyisin." "Teşekkürler dostum."

Raider Field'in kapılarının hemen dışında Hix'in yanında durmuş, maçtan sonra düş almış Shaw'ın elini kaldırıp Andy'nin pazılarına vurmasını izliyordum.

Raiders'ın (maalesef) yenilmesini izlemiştim.

Ama bunu bir tarafımda kardeşim, diğer tarafımda Hix, Mamie de benimle Hix'in arasında otururken yaptım.

Bu, maçın bir parçasıydı.

Geri kalanında ise, Mamie benimle Andy'nin arasına sıkışmış ve ikisi birbirlerinin kulaklarını çınlatmak için yarışmaya başlamışlardı, Maple ve Snow'un da katıldığı dördü bir yarışma.

Mamie'nin annesi, amcaları, teyzeleri ve dedesi aynı tribünde çok da uzak olmayan bir yerde otururken, babası (ve Andy ile benimle) birlikte oturması biraz şaşırtıcıydı.

Ama daha oturur oturmaz koltuklardan atlayarak babasına ve bana sarılmak için koştu (ki bu çok tatlıydı) ve sonra Andy'ye kocaman bir gülümsemeyle "Bu senin kardeşin mi, Greta?" diye bağırdı.

Böylece başladı ve bitmedi. Lou kızlarla birlikte gelmişti ve arkamızdaki bankta oturdular, ben de onunla sohbet ettim, Andy ise Mamie ve Maple ile vakit geçirdi (Snow bazı arkadaşlarıyla birlikte ayrılmıştı).

O her saniyesinden keyif aldı.

Ben de öyle.

Sadece bunu hatırlamasını umdum.

Benim için bu, asla unutmayacağım bir geceydi.

"Baban şerif," dedi Andy Shaw'a ve ben gerildim, Andy'nin Shaw'a çok iyi bildiği bir şeyi söylemesinin garip olacağını düşünmedim

bazen Andy ile konuşmanın, onu tanıyana ve onun ifade etme şeklini anlayana kadar garip olabileceğini anladığım için gerildim.

Endişelenmeme gerek yoktu.

Shaw sadece kocaman gülümsedi ve "Evet, dostum" dedi. "Annemizi tutukladı," diye ekledi

Andy.

Shaw'un gülümsemesi kayboldu, babasına baktı ama Andy konuşmaya devam edince tekrar Andy'ye döndü.

"Harikaydı."

"Doğru," diye mırıldandı Shaw, gülümsemesini tamamen geri kazanmışken, Andy, Wendy (Shaw'un kız arkadaşı benim müşterilerimden biriydi, şimdi anladım) yanlarına geldiğinde dikkatini kaybetti.

Andy kolunu ona doğru uzattı ve Wendy kolunun altına girerek kolunu omuzlarına doladı.

"Selam, bebeğim," dedi. "Bu Andy, Greta'nın kardeşi. Andy, bu benim kız arkadaşım Wendy."

"Merhaba," dedi utangaç bir şekilde Andy'ye. "Merhaba," dedi Andy Wendy'ye.

Shaw ve kız arkadaşını inceledim.

Wendy iyi bir kızdı ve ben onu hep güzel bulmuştum. Annesi izin vermesin diye yalvardığı kül rengi sarı saçları vardı (annesi henüz izin vermemişti ama yakında vereceğini umuyordum çünkü harika olacaktı). Uzun ve inceydi ama uzun boylu değildi, ortalama boydaydı, bu yüzden Shaw uzun boylu olduğu için, sanki oraya aitmiş gibi onun yanına tam uyuyordu.

Çok güzel.

"Merhaba, Bay Drake. Merhaba, Bayan Greta," diye seslendi bize.

"Wendy," diye cevapladı Hix, beş metre uzakta durduğumuz yerden, ben Shaw'un Wendy'yi tuttuğu gibi tutuyordum.

"Merhaba tatlım," diye karşılık verdim.

"Pizza almaya mı gidiyorsunuz?" diye sordu Andy ve hem Shaw hem de Wendy ona baktı.

Shaw, cevap vermeden önce ayaklarını biraz sürttü. "Evet, Andy, sen de... bizimle gelmek ister misin? Seni sonra eve bırakabiliriz."

Shaw bunu teklif ettiğinde Wendy ona daha da yakınlaşmış gibiydi.

Ben de aynı şeyi babasına yaptım, ama sadece Hix'in oğlunun bu kadar iyi bir çocuk olduğu için minnettarlığımdan eriyip gitmemek için.

"Sen, şey... randevuna gitmiyor musun?" Andy şaşkınlıkla sordu.

"Şey... evet," diye cevapladı Shaw.

"O zaman benim orada olmamı istemezsin." Andy belinden döndü ve elini Hix ve bana doğru uzattı. "Neyse, Ta-Ta ve Hix beni eve götürmek zorundalar, böylece randevularına gidebilirler."

Kardeşimi

seviyordum. Ama

öyleydik.

"Doğru," diye cevapladı Shaw gülümseyerek.

"Sen randevuda olmadığın başka bir zaman pizza yemeye gideriz, böylece Ta-Ta ve Hix *başka* bir randevuya çıkabilirler," dedi Andy.

"Evet, dostum, bu harika olur," dedi Shaw, hala sırtarak. "Harika," diye mırıldandı Andy.

"Artık gitsek iyi olur," dedim. "Shaw maçtan sonra kesinlikle acıkmıştır ve saat de geç oluyor."

"Evet," diye onayladı Andy, bana bakıp sonra Shaw ve Wendy'ye döndü. "Bu gece iyiydin, kazanamadığın için üzgünüm." Dikkatini Wendy'ye çevirdi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de seninle tanıştığımıza sevindim Andy," dedi.

"Teşekkürler dostum," dedi Shaw. "Görüşürüz." Ama bununla birlikte, "Uh... Pazar mı? O senin, uh... Greta ile geçirdiğin gün. Yani, um..." Andy'ye dönmeden önce Hix ve bana baktı. "Şey, o artık pazarları bizimle birlikte, yani seni de alıyoruz. Değil mi?"

Drake'lerin pazar günlerimi sahiplendiklerini bilmiyordum.

Ama Drake'lerle geçirdiğim Pazar gününü sevdiğim ve onlar da Andy'yi istedikleri için (en azından Shaw istiyordu, ama Hix'in itiraz edeceğini sanmıyordum), bu benim için de uygundu.

Andy için de uygun olduğu sürece.

Öyleydi ve kardeşim Shaw'a parlak bir gülümseme attığında bunu anladım.

"Evet. Evet. Pazar." Hix ve bana doğru ilerledi, ama yine de Shaw ve Wendy'e dönük duruyordu. "İyi eğlenceler."

"Teşekkürler, sen de," diye cevapladı Shaw. "Hoşça kal Andy," dedi Wendy.

Hix, biz onun oğlu ve kızına veda ederken bizi döndürürken omuzlarımı saran kolunu sıktı ve Andy, Bronco'suna doğru yürürken yanımıza geldi.

Maçtan sonra etrafta pek kimse kalmamıştı. Shaw çıkmadan önce Lou ve kızlara veda etmiştik ve Mamie

annesi ile birlikte ayrılmıştı. Annesi, Hix ve benim varlığımızı görmezden gelmeye özen gösterdiğini açıkça belli etti ve bunu, oğluna takımının kaybetmiş olabileceğini ama iyi iş çıkardığını söylemek için kalmayıp ayrılmak suretiyle yaptı.

Bununla birlikte, ebeveynleri Hix'in yanına geldi, babası elini sıktı ve bana şaşırtıcı derecede samimi bir şekilde kendini ve eşini tanıttı (ancak Hope'un annesi Marie'yi tanıyordum, o Lou'nun müşterisiydi).

Marie, Hix'e kısa bir kucaklaşma verdikten sonra bana tereddütle gülümsedi ve ikisi de Hope'un peşinden gittiler. Hope'un kardeşleri ve aileleri aynı şeyi yapmadılar, ancak kardeşlerden biri Hix'e el salladı ve iki eş de öyle yaptı (biri, Jessie, benim müşterimdi ve olan biten her şeye rağmen bunu sürdürmüştü, diğeri, Molly, Lou'nun müşterisiydi ve iki Perşembe önce gelmişti, yani onlar da kin beslemiyorlardı, bu da rahatlatıcıydı).

Bütün bunları ilginç buldum.

Buna fazla dikkat etmedim çünkü Mamie'nin son dakikaya kadar bizim yanımızda kalması, ayrılırken annesi çağırdığında ancak o zaman annesinin yanına gitmesi ve bunu ölü bir balerin gibi yürüyerek yapması beni endişelendirdi.

Ayrıca endişe verici olan bir diğer şey de, Corinne'in maç sırasında bir kez uğrayıp babasına açıkça görevini yerine getirircesine sarılmak ve öpmek için gelmesi, bana ve Andy'ye selam verirken babasına gösterdiği soğukluktan çok daha sıcak davranmasıydı. Maçın çoğunda arkadaşlarıyla takıldığını ve onlarla birlikte ayrıldığını fark ettim, ama bu, maçın dörtte birini annesinin ve ailesinin yanında oturarak geçirmemiş olduğu anlamına gelmiyordu.

Hix'e olan saygısızlık, Mamie'nin annesine olan saygısızlığı gibi, örtülü değildi.

Evet, tüm bunlar endişe vericiydi.

Ama bu geceyi gölgeleyen tek şey buydu, Andy'nin bizimle olması, ama daha çok Hix'in tüm kasabaya benimle olduğunu ilan etmesi. Fırsat bulduğunda, kolunu omuzlarıma doladı, elimi tuttu ve eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Andy ve Mamie bizimle birlikteyken, Corinne uğradığında, Lou ve Maple yanımızda otururken ve sonunda Shaw da geldiğinde, kimse şüpheye düşmeyecek şekilde yaptı. Artık birlikte değildik, bir aradaydık, ailelerimiz birleşmişti.

Mamie ve Corinne için endişelenmeme rağmen, tüm bunları o kadar çok sevdim ki, bu endişelerim, o anın parlaklığını neredeyse hiç gölgelemedi.

geri kalanın parlaklığını gölgede bırakacak kadar azdı.

Daha da iyisi, sadece Sunnydown'a
ve geri dönmemiz gerekiyordu.

Bronco'ya vardığımızda Hix kapımı açtı ve kardeşim arka koltuğa binerken Andy'nin kocaman gülümsemesini yakaladım.

Yerime oturdum ve Hix kapıyı kapatırken emniyet kemerini takıyordum. O sırada, yolcu koltuğunda oturan kışımı izlerken yüzündeki yumuşak ifadeyi fark ettim.

O anda anladım. Andy, Hix'in
Bronco'sunda oturuyordu. Ben de
orada oturuyordum.

Andy, Junk Sunday'e davet edildi.

Hixon Drake'i çıplak yakalamama bir saatten az kalmıştı. Evet, o
anda anladım.

Bunun o olduğunu anladım.

Buna sahip olmak, bunu inşa etmek, bunu
korumak... Bunun için savaşıacaktım.

Sonunda, uğruna savaşacak bir şey bulmuştum.

Annem saçmalıklarını yapabiliirdi, ben de onunla ölümüne savaşırdım.

Hope saçmalıklarını yapabiliirdi, ama ben adamımı, çocuklarını ve bana
sunduğu hayatın vaatlerini korumak için onunla kafa kafaya mücadele ederdim.

Onların yapabileceği her şeyi göze alırdım ve bu Hixon'ı elde etmek anlamına
geliyorsa, devam ederdim.

Hixon, sürücü koltuğuna oturup kapıyı kapatır kapatmaz Andy, "Pazar günü
Ta-Ta ile beni almaya gelecek misin?" diye sordu.

Hix'in gözleri bana kaydı, ağzı seğirdi, eliyle kontak anahtarını çevirirken,
"Evet, dostum. Sabah erken kalkabilir misin? Sabah donut yapacağız" diye cevap
verdi.

"Tabii ki!" diye bağırdı Andy.

Ön camdan dışarı bakarken dudaklarımın kıvrıldığını hissettim, kontak çalıştı
ve Hix geri vitese taktı, evet diye düşündüm.

Evet.

Sonunda bulmuştum. Savaşmaya
değer bir şey.

Ve gerekirse, bunun için mücadele edecektim.
Çünkü karmaşık olan şeye aşık oluyordum.

Hix başını eğdi, yüzünü boynuma gömmek için, ve ben onun ağır nefesini tenimde hissettim, tıpkı vücudunun ağırlığını ve sıcaklığını benimkine bastırırken hissettiğim gibi, penisi derinlere gömülmüş, bir elimdeki parmaklar saçlarında, diğer elimdeki parmaklar onunkilerle iç içe, bacaklarım onun uyluklarının arkasına dolanmış.

Az önce boşalmıştı.

Beni birkaç dakika önce oraya götürmüştü.

İlk seferki gibiydi. Hızlı ve çaresiz, sonra yavaş, nazik ve tatlı. Öpüşmek, okşamak, dokunmak, tatmak, kaymak, sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi bağlanmak.

Ve sanki ömür boyu öyle
olacaktık.

Hix'in nefesi rahatlamaya başladı ve ağzı, mırıldanarak cildimi okşamaya başladı, "İyi misin?"

Hiç bu kadar iyi
olmamıştım. "Evet."

"Burnun?" "İyi,
bebeğim."

Yüzünü boynumdan kaldırdı ve gözlerime baktı, sonra ağzını ağızıma, burnumun ucuna değdirdi ve sonra elini boynumun arkasında kıvrılmış olduğu yerden başparmağının çıktığı yere kaydırıp ve göğsümün yanını okşadı.

"İyi geceler?" diye fısıldadı.

Evet, iyiydi.

İyiden de öte.

Elimi saçlarından yanağına kaydırıp ve fısıldayarak cevap verdim, "Hayır, Hixon, harikaydı."

Mavi gözleri bunu kaydetti, bunun onun için ne kadar önemli olduğunu açıkça gösterdi, sonra başını eğip beni derin, ıslak ve güzel bir şekilde öptü. Öpüşme boyunca parmakları, içime girdiğinden beri olduğu gibi, benim parmaklarımın arasına girip sıkıldı.

Öpücüğü bitirdi, gözleri yüzümde dolaştı, sonra başımın üstüne bakmak için gözlerini kaldırdı ve tekrar bana baktı.

"Başucunu ihmal ettik."

Ona gülümsedim. "Hiçbir yere gitmiyor."

O da gülümsedi ve "Hayır" diye cevap verdiğinde içim titredi.

Yüzü yine boynuma gömüldü, dudaklarını omzumun ekleminden kulağıma doğru kaydırđı, bunu yaparken penisini dışarı çıkardı ve "Kötü oldu ama yarın erkenden daireye dönmem gerek, tatlım" dedi. Yine başını kaldırıp bana baktı. "Shaw ve ben geçen hafta yaklaşık üç kutu paketledik. Fazla eşyamız yok ama onu yataktan kaldırmam ve biraz daha eşya paketlememiz gerekiyor. Ay sonuna kadar dairemiz var ama o kapıyı bir an önce sonsuza kadar kapatabilirim o kadar mutlu olacağım."

Bu beni kaşlarımı çatmaya itti, çünkü geçen hafta çalışmadığı veya çocuklarıyla birlikte olmadığı zamanlarda benimle birlikteydi ve ona gidip taşınmaya hazırlanmasına yardım etmek hiç aklıma gelmemişti.

"Üzgünüm Hix, düşünemedim. Dün gece kanepemde sevişmek yerine eşyaları toplamalıydık."

Bunun üzerine, sıırtmadı ama sanki çok komikmişim gibi kocaman gülümsedi.

"Bebeğim, dün gece senin kanepende sevişmek yerine eşyaları toplamaya karar verdiğim için, sabahın köründe yataktan kalkıp kutuları toplamaya ve eşyaları taşımaya başlamak zorunda kalmamın umurumda olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun."

Ben de gülümsedim. "Anlıyorum."

"Yarın berbat geçecek çünkü taşınmak berbat bir şey, ama yarından sonra çocukların senin evinden iki blok ötede iyi bir yerde olacaklar ve bu berbat bir şey olmayacak."

Gülümsemeye devam ettim. "Anlıyorum."

O da hala gülümsüyordu. "Demek istediğim, bu prezervatifi halletmem lazım, sonra da yerleşmemiz lazım çünkü biraz uykuya ihtiyacım var, artık yirmi üç yaşında değilim ve bütün gece bir kadınla birlikte olup, yataktan kalkıp bütün gün fiziksel bir şeyler yapıp, bunun beni mahvetmesine izin veremem."

Serbest elimle sırtındaki deriyi okşarken, bacaklarımla onu bana sabitlerken ve hala gülümserken sordum, "Yirmi üç yaşındayken bütün gece bir kadınla birlikte olabiliyor muydun?"

Başımın üzerindeki yastığa baktı ve "Belki de bunu konuşmamalıyız" diye mırıldandı.

Kolumu onun etrafına doladım ve bacaklarımla da onu sıkıca sarıp, "Bir erkeğin en fazla bir gecede üç kez yapabileceğini sanıyordum ... belki" diye alay ettim.

Bana baktı, kaşlarını kaldırdı. "Bunu bir kadın dergisinde mi okudun?"

Gülümsemeyi bıraktım ve ona baktım.

Sonra bu kez ciddi bir şekilde sordum, "Yirmi üç yaşındayken, bir kadınla bütün gece devam edebiliyor muydun?"

"Greta..." diye tereddütle başladı.

"Hayır, gerçekten bilmek istiyorum," dedim.

"Yarın saat sekizde evime yarım düzine insan gelip sadece üç kutu taşıyacak olsaydı, bu gece bütün gece çalışabilirdim."

Gözlerim daralmadan hemen önce genişlediğini hissettim.

Tamamen uyduruyordu.

"Bu imkansız," dedim.

O sırtıttı. "Bu bir meydan okuma gibi geldi." "Hayır, Hix, bu fiziksel olarak imkansız."

Gülümseyen yüzünü yaklaştırdı. "Hayır, bebeğim. Bak, anahtar nokta, bütün gece çalışmak için, aklını başka şeylere odaklamaman gerekiyor, böylece aklındaki son şey benim için kaç kez bir şeyin gerçekleştiğini saymak olur."

Vücudum bir kez daha titredi ve "Oh" diye fısıldadım.

"Yirmi üç yaşındayken bunu bilmiyordum, bu yüzden soruna cevap vermek gerekirse, evet. Üç kez saçmalık. Ama o zamandan beri nasıl oynanacağını öğrendim, böylece tüm işi değil, ama işin çoğunu yaparak tüm eğlenceyi yaşayabiliyorum, anlarsın ya."

Hâlâ fısıldayarak cevap verdim: "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Devam etmeden önce burnunun ucunu benim burnuma dokundurdu. "Bütün işi benim yapmamı istiyorsan, ben de bu meydan okumaya hazırım." Bir santim uzaklaştı. "Sadece, o kanepeyi apartmanımın kapısından dışarı çıkarmam gereken geceden önce olmasın, merdivenlerden aşağı uçurmadan."

"Onu oraya nasıl soktuğunu merak etmişim," dedim.

"Kaba kuvvet ve en az bir hafta boyunca 'siktir' kelimesini kullanmayacağıma dair Tanrı'ya verdiğim söz."

Onun iri vücudunun altında gülmekten titremeye başladım. "Sözünü tuttun mu?"

"Zar zor."

Kalkıp dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim ve geri yattım. "Git sevgilim, böylece geri gelip biraz uyuyabiliriz."

"Tamam, bebeğim," diye mırıldandı, dudaklarıma dokundu ve yuvarlanarak uzaklaştı.

O geri dönmeden önce komodinin üzerindeki lambalardan birini kapattım, Hix de diğerini kapattıktan sonra yanıma kaydı ve beni kendine doğru çekti.

Orada, daha da içime kıvrıldım.

"Hix," diye karanlığa seslendim.

"Evet?"

"Kardeşime, kendisi ve kız arkadaşıyla pizza yemeye gitmesini teklif edecek bir oğul yaptığın için seni seviyorum."

Beni saran kolu beni daha da yaklaştırdı ve dudakları başımın üstüne değmeden önce hafifçe kıvrıldığını hissettim.

Yeniden yerine yerleşip, "Ben de öyle" diye mırıldandı.

Başımı çevirip çenemin ucunu göğsüne sürttüm, sonra dudaklarımı göğsüne koyup fısıldadım, "Sen içimde hareket ederken elimi tutmanı da seviyorum."

Eli sırtımdan omzuma kaydı, böylece parmak eklemlerinin arkasını kullanarak yanağımı okşayabildi. "Ben de sevindim Greta, çünkü ben de bunu yapmayı seviyorum."

Başımı geriye eğdim, çenemi göğsüne dayadım ve gölgeli yüzüne baktım. "Ve kırık burnum yüzünden kendine koyduğun, gereksiz seks yasağının, bana da uyguladığın yasağın sonunda sona ermesine bayılıyorum."

"Greta?"

"Evet?"

"Sen sevimli, komik ve tatlısın, ama çeneni kapatıp uyumalısın."

Bunu söylerken gülümsüyor gibi geldiği için, karanlıkta sırttım, başımı çevirdim ve yanağımı göğsüne dayadım.

Bir süre yüzümü okşadıktan sonra elini belime doladı ve beni yanına çekip sarıldı.

O gece, Hix ve çocukları hakkında sevdiğim başka şeyler de vardı. Ama bunları ona daha sonra anlattım.

O anda, çıplak adamım yanımda çıplakken, uykuya daldım.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, çıplak, kazanmak amacıyla saldırmak için daha iyi bir pozisyon almak için yatağın kenarına koşuyordum çünkü bu

Beklediğimden çok daha uzun sürmüştü ve bir şeyler yapmam gerekiyordu, tam o sırada Hix parmaklarını ayak bileğime doladı.

Ayak bileğimi çekti, yani dizimi altımdan çekti. Diğer dizim de onun eli ayak bileğimden ayrıldığında gitti, ikisi de kalçama gitti ve beni yatakta dik olarak karnımın üstüne attı, o benim bacaklarımın arasında kaldı.

Sonra kalçalarımı yukarı çekerek beni tekrar dizlerimin üzerine koydu.

Ve bu hareketle (o seans boyunca ilk kez olan bir şey değildi, ama diğerlerinden çok daha güçlüydü), vajinamın duvarları kasılmaya başladı.

Saçlarımı geriye attım, böylece omzumun üzerinden ona bakabilecektim ve o, kıcıma bakarken yüzündeki karanlık, aç ifadeyi gördüğümde kaslarım tekrar kasıldı.

Tamam.

Hix ile çıplak yatakta güreşmek bitmişti.

Artık işimize bakma zamanı gelmişti.

"Beni sik," diye fısıldadım ve gözleri benimkilere dikildi. "Beni sik, Hix.

Çabuk."

Ellerinden biri kalçamdan ayrıldı ve bacaklarımın arasına daldı, klitorisimden meme uçlarıma kadar elektriksel bir yol açarak kalçalarımı sarsarken, ağzım da itiraz etmek üzereydi, ne kadar iyi olursa olsun, o geri çekilip komodinin çekmecesinin açıldığını duymamış olsaydım.

Elini sıkıca kavradım ve o dişleriyle prezervatif paketini yırtarken parmaklarıyla beni okşadı.

Tanrım.

Bu çok seksi.

"Bebeğim, acele et," diye nefes nefese söyledim, parmaklarının büyümesine karşı sallanarak.

Gözleri tekrar benimkilere dikildi ve onun yaklaştığını hissettim, hareketleri, olacakların vaadi, ben kendimi hazırlamaya çalışırken uyluklarımın içini titretti.

Ve sonra oradaydı. Ucu benim açıklığımdaydı.

Elini çekti, ikisi de kalçalarıma gitti ve o içeri girerken ben geriye doğru eğildim.

Başımı geriye attım, saçlarımın hassas tenime değdiğini hissettim ve düşük bir sesle "Evet" diye inledim.

Üzerime eğildi, beni üstüne çıkardı, bir eliyle göğsümü kavradı, parmaklarıyla meme ucumu çekiştirdi, diğer koluyla göğsümün üst kısmını keser gibi vurdu, parmakları

omzumu kavradı ve beni tekrar kendine doğru çekti.

Tanrım, bu konuda çok iyiydi.

"Evet," bu sefer inleyerek, onunla birlikte hareket ederek, onun itişlerine karşılık vererek, odada yankılanan bedenlerimizin çarpışmasının sesleri, onun sessiz homurtuları ve benim boğuk inlemelerimle karışıyordu.

Dişleri omuz kemiğime gömüldüğünde tüm vücudum titredi ve o, "Kim kazandı?" diye homurdandı.

Ciddi değildi.

"Sadece beni sik," diye yalvardım.

Çekildi, böylece sadece başı kaldı.

Boynumu çevirip ona bakışlarımla deldim. "Durma." "Kim kazandı, Greta?"

"Beni sik, Hix."

Meme ucumu sertçe çekiştirdi, yasaklanması gereken kadar seksi bir sırıtışla gülümsedi ve tekrar etti, "Kim kazandı, şekerleme?"

Onu öldürecektim.

Tabii beni sikmeyi bitirdikten sonra.

"Sikini geri istiyorum," dedim ve o, sikini kullandığı gibi kullanmayı seven bir adam olduğu için, bunu iki kez söylememe gerek kalmayacağını düşündüm.

"Alacaksın, beni milenyumun yatak güreşi şampiyonu ilan et."

Tamam.

Hixon Drake yeni evine taşındıktan sonra pazar sabahı erken saatte onu uyandırıp, milenyumun yatak güreşi şampiyonasında onu yeneceğimi söyleyerek meydan okuduğum için biri beni vursun. Çünkü önceki sabah erken kalkmış, saat altı buçukta çıkmadan önce benimle sevişmiş ve sonra bütün gün yorucu bir taşınma işiyle uğraşmış olduğu için onu yenebileceğimi düşünmüştüm.

Bazı hareketlerim vardı. Bunlar çoğunlukla ellerimi, parmaklarımı, dudaklarımı, dilimi ve dişlerimi kullanıyordu, ama güç gerektirmiyordu, ancak hızlı olabiliyordum ve önceki gün saatlerce ayakta durup kutuları açmıştım.

Hazır olduğumu düşündüm.

Sorun şu ki, Hix tüm bunlara ek olarak güçlüydü ve taşınma işi onu hiç yormamıştı.

Hiçbir şey.

Ama o *benden* bir şey almıştı ve ben onu *geri* istiyordum.

"Sen," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

"Ben ne?" diye ısrar etti, hala o *lanet* gülümsemeyle, ki bu gülümseme onu daha da çok içimde istememe neden oluyordu.

Geri çekilmeye çalıştım.

O da benimle birlikte hareket etti ve böylece geri çekildi. "Hix!" diye bağırdım.

"Ben ne?" diye ısrar etti.

Pes ettim. "Sen kazandın."

"Bu beni ne yapar?" Ona öfkeyle baktım.

Parmakları meme ucumu yuvarladı.

Bacaklarım titrerken gözlerim neredeyse kapanıyordu.

"Bu beni ne yapar, bebeğim?" diye nazik ve tatlı bir şekilde ikna etti.

Nazik ve tatlı tavırları beni etkiledi.

Bunun yanı sıra, onun penisini istiyordum ve onu elde etmek için her şeyi söylemeye hazırdım.

Gözlerimi açtım. "Bu seni milenyumun yatak güreşi şampiyonu yapıyor."

Yavaşça, gözlerimi tekrar kapatarak, ama yine de onun gülümsemesinin daha da ateşli bir şeye dönüştüğünü fark ettim, o da mırıldanarak geri kayd, "Doğru, tatlım, şimdi şampiyonun sikini al."

Dudaklarının omuz kemiğimin kıvrımını çizdiğini hissettim ve "Evet" diye fısıldadım, şampiyonun sikini almaya başladım.

Kolunu göğsümün üzerine koyarak beni sabit tuttu, ama elini göğsümden bacaklarımın arasına kayd, ve beni sikerken benimle oynadı. Bunu acımasızca ve şaşırtıcı bir şekilde yaptı, ta ki ben alnımı yatağa bastırıp geriye doğru eğilene ve parmaklarımı çarşaflarına geçirene kadar. Hix'in bacaklarımın arasında oluşturduğu güç patlayıp içimi parçaladığında çığlığım boğuldu ve onun altında kontrolsüzce titremeye başladım.

Kollarını göğsümden çekip beni yatakta karnımın üstüne ittiğinde, penisi içimde kalmış halde, ben de yapmaya devam ettim. Ağırlığını yanımdaki ön koluna dayadı, diğer elinin parmağı hala klitorisimi okşuyordu, ağzı kulağımdaydı ve beni yatağa vuruyordu.

Aman Tanrım.

Nasıl olur da orgazm olurum ve tekrar orgazm olmaya başlarım?

"Bana tekrar ver," diye homurdandı.

"Evet," diye nefes nefese cevap verdim ve iterek, "Evet, bebeğim."

"Kıçını kaldır, daha fazlasını istiyorum, Greta," diye sertçe emretti. Ben de öyle yaptım ve o daha fazlasını elde etmiş olabilir, ama ben de elde ettim.

Oh evet, yine boşalacaktım. "Hixon," diye fısıldadım.

"Evet, Greta," diye homurdandı.

Vücudum titremeye başladı, "Aman Tanrım," diye inledim ve onun ağırlığı altında kıvrandım, başım o kadar geriye gitti ki Hix'in omzuna çarptı ve ikinci dalga içimi kapladı, onun darbeleri altında titreyerek onun darbeleriyle sarsılmaya devam ettim.

Parmağı klitorisimden ayrıldı, böylece kolunu karnıma dolayarak beni sabit tutabildi ve tekrar tekrar, tekrar tekrar içime girerken, alnını boynumun yanına bastırdı ve orgazm olurken homurdandı, çıkardığı her ses sırtımın ve kalçamın derisi üzerinde kayarak, çılgınca lezzetliydi.

Onun orgazmı *harika* geliyordu.

Ama benimkiler daha iyi hissettirmişti.

Nefesimi tuttum, o da nefesini tuttu ve boynumu öptü, elini yan tarafımdan omzuma kaydırды ve saçlarıma doladı. Saçlarımı kenara çekti ve boynumun arkasını okşadı, kalçalarını kışıma doğru esnetti, hala sert olan penisi içimdeydi ve tüm bunlar gerçekten çok iyi hissettiriyordu, bu yüzden onun altında titredim.

Bunu sessizce yaptı ve ben de uzun süre sessizce kabul ettim, sonra o içimden çıktı ve dudaklarını omurgamdan aşağı kaydırды.

Sırtımın alt kısmından kışıma doğru kaydırдыktan sonra kayboldu ve "Hemen dönerim" diye mırıldandı.

Yataktan kalktığını hissettim ama beni bırakmadığını, bacaklarımı kapatıp dizlerimden tuttuğunu, onları ve beni yana kaydırдыğını, bacaklarımı yukarı doğru bükdüğünü hissettim. Sonra eğilip, gözleri benimkilere takılmadan önce dudaklarını kalçamın üst kısmına sürttüğünü izledim. Kötü bir şekilde seksi olmayan, sadece tatlı bir gülümsemeyle gülümsedi, sonra yukarı doğru itip uzaklaştı. Sonra banyosuna kaybolana kadar onu izlemeye devam ettim.

Dizlerimi daha yukarı kaldırdım ve harika seksin etkisi biraz geçtikten sonra, yatak güreşine başlamadan önce fark ettiğim bir gerçeği tekrar düşündüm. Hix'in efendisi evin ön tarafındaydı (benimki gibi) ve Shaw'un yatak odası bodrumun arka tarafındaydı, saat erkendi, bu yüzden aptalca yatak güreşini başlatmadan önce tahmin ettiğim gibi

şampiyonasını başlatmadan önce tahmin ettiğim gibi, Shaw'un hiçbir şey duymuş olma ihtimali olmadığı için sorun yoktu.

Hix geri geldi, dünyayı sarsan muhteşem çıplaklığıyla rahatça yürüyerek, göğüs kasları arasında daha kalın, dışa doğru ise daha ince ama çok daha fazla olan koyu renkli tüylerle kaplı muhteşem göğsüyle. Tüyler yukarı doğru uzanıyordu ama köprücük kemiğinin hemen altında kayboluyor ve karnı ve midesinde ince ama yoğun olmayan bir çizgi halinde tamamen daralıyordu.

Kutu gibi karın kasları vardı ama keskin değillerdi, sadece hafifçe belirgindi. Ayrıca kalın, koyu renkli kıllı uylukları ve harika baldırları vardı.

Tüm bunlar muhteşemdi.

Ama penisi mükemmellikti. Belki ortalamanın biraz üzerinde bir uzunlukta, ortalamanın biraz üzerinde bir genişlikteydi, ama şekli tam olması gerektiği gibiydi. Kesinlikle kusursuzdu.

Ve hala biraz sert olan, Hix'in geri kalanına bağlı olan penisinin bana doğru geldiğini izlerken, tekrar tahrik olmaya başladım.

Yuh.

Dikkatimi onun yüzüne verdim, ifadesine baktım ve o yatağa girerken gözlerimin kısıldığını hissettim. O, benim yerimi ve *beni* sahiplenerek, dizini bacaklarımın arasına sokup beni vücuduna çektiğinde, dizimi ve sonra da uyluğumu onun kalçasına doğru ittim.

Biraz bana doğru yuvarlandı, ağırlığının bir kısmını bana verdi ve yüzünün duyulmaz bir şekilde yaptığı şeyi sözlü olarak yapmaya başladı.

Kibirli bir şekilde.

"Sanırım takma adımın 'şampiyon' olması gerektiğine karar verdim." "Sinir bozucu bir kazanan olma," diye karşılık verdim.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kötü bir kaybeden olma." Ağzıma, saçlarıma baktı, sonra hafifçe geriye eğilip vücuduma baktı, sonra gözleri tekrar benimkilere döndü. "Gerçi, nasıl olabilirsin bilmiyorum, iki kez o kadar sert boşaldın, beni sikmem için yalvardıktan sonra."

"Yalvarmadım," dedim sertçe.

Bana tekrar bastırdı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Kesinlikle yalvardın."

"Yalvarmadım."

"Yalvardın."

Neyse.

"Ve o kadar sert boşalmadım," diye yalan söyledim (yine).

Kıkırdamaya başladı ve sevinçle devam etti, "Seni yatakta sikerken o kadar sert direndin ki, neredeyse beni üstümden atıyordun."

Gözlerimi yatağa çevirip, "Şimdi de pisliklik yapıyorsun," diye mırıldandım.

Yüzünü boynuma gömdü ve "Benim sikimi seviyorsun" diye mırıldandı. Evet, seviyordum.

Ama ona bunu göstermedim. "Şimdi pislik gibi davranıyorsun."

Kulağımı ısırıldı.

Bu hareketin neden olduğu titremeyi tam olarak engelleyemedim ve boynumun yanına gülümsediğini hissettiğimde bunun neden olduğu rahatsızlığı kesinlikle engelleyemedim. Sonra bana meydan okudu: "Kıçımı denemek ister misin, o zaman milenyumun ikinci bölümünde yatak güreşi yaparız, bu arada tatlım, onu da tamamen kaybedersin, bu da kıçına girebileceğim anlamına gelir."

Yine titredim.

Hix tekrar kıkırdadı ve dilinin ucunu boynumdan aşağı kaydırıldı.

Ellerimi göğsüne bastırmak için hareket ettirdim ve itiraf ediyorum (sadece kendime), bunu zayıf bir şekilde yaptım ve bunun nedeni sadece daha fazla güç uygulayacak gücümün olmaması değil, aynı zamanda sabahları Hix olarak değil, sabahları seks yaptıktan sonra Hix olarak da güzel kokmasıydı. Tabii ki iyi hissettiriyordu, sıcaklık ve güçlüydü ve lanet olası *Hix'ti*.

"Bunu seviyorum," diye fısıldadı kulağıma.

"Evet. Kazanmayı sevdiğini *çok* açık bir şekilde belli ediyorsun."

Yüzünü boynumdan çekip bana baktı ve "Evet, bebeğim. Bunu seviyorum. Kazandığım ödülü seviyorum. Ama senin gerçekten berbat bir kaybeden olmanı da seviyorum" dedi.

"Ben berbat bir kaybeden değilim," diye

karşılık verdim. "Sen tamamen

somurtuyorsun."

Ağzımın (daha derin) bir somurtkanlık oluşturduğunu hissettim.

"Somurtmuyorum." "Kesinlikle somurtuyorsun."

"Hix—"

Beni keserek dudaklarını benim dudaklarıma sertçe bastırdı ve sonra geri çekildi.

Ve ondan sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, tüm dünyamı değiştirdi.

"Sen muhteşem. Komiksinkomiksin. Sen sevgi dolusun

ve naziksin ve çalışkansın. Bana bakmayı seviyorsun ve ben de bunu seviyorum. Dinliyorsun.

Dürüst davranıyorsun. Harika kahvaltılar yapıyorsun. Çocuklarımla harika anlaşıyorsun. Yatakta çok uyumluyuz. Seninle sevişmeyi seviyorum. Seninle sikişmeyi seviyorum. Ama sen berbat bir eziksin ve bu harika çünkü mükemmel kadını bulduğumu ve ona asla layık olamayacağımı düşünerek kompleks yapmaya başlamıştım.

İçim burkulmuştu ama o sadece bana kocaman bir gülümsemeyle konuşmaya devam etti. "En azından bir kusurun olduğunu bilmek güzel." Sözlerini bitirirken kocaman gülümsemesi daha da büyüdü.

"İki tane, güreşte berbat olduğunu düşünürsek."

"Beni mükemmel mi buluyorsun?" diye fısıldadım.

"*Düşündüm*," diye düzeltti. "Güreşte berbatın, hatırladın mı?"

Ona baktım ve havuz mavisini gözlerindeki güzel, alaycı ışık kaybordu ve yerini şefkatli, özenli bir ışığa bıraktı.

"Greta? Tatlım?" diye seslendi. "O

sana sahip olamaz," diye patladım.

Şefkatli, özenli ışık söndü, kaşları çatıldı ve şaşkın bir ifade yerini aldı.

"Ne?"

"O sana sahip olamaz," diye tekrarladım. Bu sefer daha güçlüydü ve sanki onun kaslarına tutunabilmek için tırnaklarımı göğüs kaslarına geçiriyordum gibiydim.

Bana doğru eğildi ve yüzünü benimkine yaklaştırırken onun ağırlığını daha fazla taşıdım.

"Bebeğim, endişelenecek bir şey yok," dediğinde beni anladığını biliyordum.

"Tamam," dedim kısaca, duygularım beni ele geçirmeye başladığında başka bir nedenden dolayı titremeye mücadele ederek. "Ama eğer denerse, eğer bir hamle yaparsa, onunla savaşırım ve savaşmaya devam ederim ve onun kazanmasına izin vermem." Bakışlarının yoğunluğunu fark ettiğimde, sadece benim olan bu yoğunluğu bir düzine kademe aşağı çekmeye çalıştım. "Tıpkı senin yapmana izin verdiğim gibi."

Yüzünü daha da yaklaştırdı ve "Beni kazanmama izin vermedin" dedi.

Ağzımı açtım. "Kapa

çeneni, Greta."

Ağzımı kapattım ve sonra ona bakakaldım.

Çünkü o bana hiç kimsenin bakmadığı gibi bakıyordu. "Hiçbir şeyle savaşmak zorunda kalmayacaksın," dedi.

"Eğer o..."

"Greta, tatlım, sessiz ol."

Sessiz kaldım.

Hix susmadı.

"Sen sensin. Dew'daki masada ilk kez karşımda oturduğundan beri sensin ve bunu biliyorsun. Ben biliyordum. Bu beni korkuttu ve kaçtım, çekiciliğin o kadar güçlüydü. Aramızdaki tüm sorunlar, bununla başa çıkamadığım için oldu. Hayatım boktan bir hale gelmişken, bu kadar güzel bir şeye sahip olma şansına o kadar çabuk uyum sağlayamadım. Buna inanmadım. Kendimi inanmaya zorlayamadım. Ama sonunda hiçbir şey yapmam gerekmedi çünkü sen de en az benim kadar güzel olduğunu kanıtladın ve ben de senin bana inanmamı sağlamana izin vermekten başka seçeneğim yoktu."

Vay canına.

Alt dudağım titremeye başladı.

Aman Tanrım.

"Aman Tanrım, beni ağlatacaksın."

Bana bakışı yumuşadı. "Ağlayamazsın, şekerim. Kalk, duş al ve Bronc'uma bin, kardeşini alalım, donut alalım, oğlumu uyandıralım ve Junk Sunday'i başlatalım."

Junk Sunday.

Andy ve Shaw ile. Ve

Hix ile.

"Sanırım sana aşık oluyorum," diye fısıldadım. Bu sözlerim ona yumuşak bir bakış kazandırmadı.

Yüzü sertleşti ve dudakları "Tanrım, lanet olsun" diye mırıldandı. Olamaz.

Kahretsin, hayır.

"Tamam, ben... tamam, anladım. Çok erken. Bu çok fazla..." Geri adım atmaya başladım ama Hix tamamen bana doğru eğildiğinde sözüm kesildi, tüm ağırlığını bana verirken aynı anda elini kalçasında duran uyluğumun iç kısmına kaydırdı ve onu açarak beni sırt üstü yatırdı.

"Kapa çeneni," diye homurdandı ve içime girerken, "Bana bunu verdikten sonra, seni tekrar sikmeliyim, çabuk ol, seni iki kez sert bir şekilde tatmin ettikten sonra tekrar boşaltmanın bir yolunu bul ve bunu, kardeşini endişelendirmememiz ve Junk Sunday'i geciktirmememiz ve oğlumu kızdırmamamız için zamanında yap."

Yüzü boynumda kaybolurken eli bacaklarımın arasına daldı, ben nefesimi tuttum, ama aynı zamanda ellerimi de hareket ettirerek başını iki yanından tutup

yukarı çekmek için ellerimi hareket ettirdim.

"Hixon..." Tekrar başlamak istedim ama daha fazla bir şey yapamadım. "Evet," diye kafa karıştırıcı bir şekilde cevap verdi.

Ve sonra, sevinçle konuşmaya devam etti.

"Senin gözlerin o odada dolaşıp bana baktığı ve 'At Last'ı söylerken bana bakmaya devam ettiğin anda başladı. O sözleri bana söylüyordun ama ben o sözleri senin hakkında hissediyordum, Greta. Evet. Kesinlikle evet. Yüzündeki o ifadeyi sil, bebeğim, çünkü henüz çok erken değil. Biz bu noktadayız. Yani bu tam da doğru."

Ona baktım.

O da bana baktı.

Gözlerim ıslanmaya başladı.

O da bunu gördü, çünkü yine "Tanrım, siktir" diye bağırdı.

Ve tarihin en kötü zamanlamasıyla, komodinin üzerindeki cep telefonu çaldı.

İkimizin de gözleri ona kaydı ve o daha da kısa bir şekilde "Tanrım, lanet olsun" dedi, sonra tekrar bana bakıp "İşim, gitmem gerek..." dedi.

"Cevap ver tatlım" diye fısıldadım.

Ağzını hızla benimkine değdirmek için eğildi, ama telefona uzanırken beni de yanında çekti, böylece yatakta çapraz pozisyonda kaldık ve o ekranı gördüğünde ben hala çoğunlukla onun altındaydım.

Vücudum gerildi, yüzünün taş kesildiğini gördüm.

Gözlerimi onun telefonuna çevirdim ve arkasını gördüm, başparmağı ön tarafta hareket ediyordu ve telefonu kulağına koydu.

"Yemin ederim Hope, eğer bu şu şeylerden biri değilse..."

Vücudum, onun söylediği isimle daha da gerildi, ama o benden kalkıp otururken yüzündeki ifadeyi gördüğümde, gerginlik kopmak üzereydi. Beni de kendisiyle birlikte kaldırdı ve kolunu bana dolayarak yanına yapıştırdı.

"Ne kadar süre?" diye sordu ve nefes almaya bile zaman kalmadan devam etti, "Tamam, biliyorum, elbette bilemezsin." Artık sakın bir ses tonuyla konuşuyordu, yataktan ayağa kalkarken beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. "Babanı aradın mı?" diye sordu. "Tamam, peki. Benimle gel, Hope, onu ara. Kız arkadaşlarının ailelerini. Madam DuBois'i. Aklına gelen herkesi ara. Ben onu aramaya çıkıyorum." Beni dolabına doğru çekerken bir duraklama oldu, kalbim onun sözlerini ve bunların ne anlama gelebileceğini dinlerken hızla atıyordu. "Evet, şimdi. Şimdi çıkıyorum, Hope. Bir şey duyarsan beni ara, tamam mı?"

Onun giyinme odasıındaydık. Işık düğmesini açtım ve hemen ona geri döndüm, ona yaslandım, bir kolumu ona doladım, bir elimi göğsüne koydum.

"Evet. Ben de aynısını yapacağım," dedi. "Onu bulacağız."

"Tanrım," diye mırıldandım, ses çıkmadı ama Hix bunu hissetmiş gibi bana baktı.

"Tamam. Evet. Gitmem gerek, seni bırakıyorum. Tamam mı?" Bir an durdu. "Tamam. Görüşürüz, Hope."

Bir saniye dinledi, sonra telefonunu kulağından aldı.

"Hope bugün kızları Scottsbluff'a alışverişe götürerek sürpriz yapacaktı. Mamie'ye kalkıp hazırlanması gerektiğini söylemek için odasına girdiğinde Mamie yatağında değildi. Corinne'i uyandırdı. Mamie evde hiçbir yerde yoktu. Her yeri aradılar ama onu bulamadılar. Gitmiş." Burnundan derin bir nefes aldı ve sözlerini bitirdi: "Yola çıkıp kızımı bulmam lazım."

"Tanrım, Hix, tabii ki, evet," diye cevap verdim ve dolabın arkasına koştum. Orada henüz açılmamış valizler ve giysilerle dolu kutular vardı. Birinin önüne diz çöküp fermuarını açtım ve kapağını kaldırdım.

O kadar yapabildim. Onun kot pantolonlarından herhangi birinin olup olmadığını bakamadan, parmaklarını pazılarımın etrafına doladı ve beni kaldırıp kendine doğru çevirdi.

"Giyin tatlım. Giyinmen lazım. Ben sana kıyafet bulurum."

Tabii ki çıplaktım. Çok aptaldım.

Giyinmem gerekiyordu.

Başımı salladım ve dün getirdiğim çantayı bıraktığı yatak odasına koştum.

Kapı zili çaldığında kot pantolonumu giymiş, sütyen ve külotumu takmışım ama düğmelerim açıktı.

Fermuarımı iliklemeyi bıraktım ve yatak odasının kapısına baktım, ama sonra gözlerim dolaba kaydı, çünkü Hix kot pantolonunu giymiş, bir elinde termal içlik, diğer elinde telefonu ile dolaptan fırladı.

Kapıdan dışarı koştu ve ben de eğilip üstümü giymek için sadece birkaç saniye harcadım, sonra onun peşinden koştum.

Hix'in ön kapıyı açtığını görmek için merdivenlerden aşağı koşarken, kot pantolonum hala düğmeli ve kalçalarımdaya kayıyordu, bu yüzden üstümü aşağı çekerken aynı zamanda kot pantolonumu da yukarı çekiyordum.

"Baba," diye bir ses duydum ve sendeleyerek durdum, merdivenin en altından dört basamak kala neredeyse kayıp düşecektim ama düşsem de umurumda değildi, Mamie'nin sesini duyduğum için duyduğum rahatlama o kadar yoğundu ki.

"Tanrım, Mamie, Tanrım, bebeğim," diye homurdandı ve çömeldi.

Hemen ayağa kalkarak, onu sıkıca kendine sarıp içeri taşıdı ve kapıyı açık bıraktı.

Hızla kot pantolonumu ilikledim ve kapıyı kapatmak için aceleyle kapıya koştum. O, kızının yüzünü boynuna bastırırken, yüzü benden gizli kalacak şekilde termal giysisini tutmaya devam etti ve onu kollarında sallayarak, "Tanrım, bebeğim. Beni çok korkuttun" diye mırıldandı.

"Özür dilerim, baba." Sesi, babasının cildine karşı boğuk çıkıyordu, sonra bir hıçkırık duydum ve kızın kolları babasına sarıldı, ama başını geriye doğru iterek babasının yüzüne baktı ve sonra ağlayarak, "*Artık orada kalamam! Seninle burada yaşamak istiyorum! Seninle ve Shaw'la yaşamak istiyorum. Seninle yaşamak istiyorum, baba. Sen ve Shaw ve sen... ve... ve... sen!*"

Bundan sonra, yüzünü babasının boynuna gömdü ve ince, artık o kadar da küçük olmayan ama yine de küçük kız vücudu, yüksek sesle, vücudunu sarsan hıçkırıklarla ağlarken kollarında titredi.

Hix'in zihinsel durumunu değerlendirmek için onun görüş alanına girdim, ama o benim bakışımı yakaladı ve hala elinde tuttuğu telefonla bana uzandı.

"Hope'u ara," diye dudaklarını oynattı.

Hemen onun telefonunu almak için harekete geçtim ve o da kolunu kız arkadaşının omzuna doladı, kanepeye doğru ilerledi ve kız arkadaşını kucağına oturttukça onun bacaklarını sallamaya başladı.

Kız daha da derinlere gömüldü, hala ağlıyordu.

Telefonunu almıştım ama Hope'u aramak düşüncesi kalbimi deli gibi çarptırıyordu.

Ama kızının güvende olduğunu hemen bilmesi gerekiyordu.

Telefona baktım ve odadan çıkıp mutfığa doğru koşmaya başladım.

"On dört, dokuz, üç," diye seslendi, ben de omzumun üzerinden ona baktım, başımı salladım ve sonra mutfığa koştum, ekrana Hixon'ın şifresini girdim.

Son aramalara baktım, en üstte Hope'u gördüm ve ismine dokundum.

Telefonu kulağıma dayadım, bir kez çaldı ve o cevap verdi: "Babamı aradım. Şehre geliyor. Arkadaşlarını arıyorum. Corinne bana yardım ediyor. Ben..."

"Hope, seni rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama Greta sende ve Mamie'nin burada olduğunu bilmen gerekiyor. Babasıyla birlikte. O iyi. Ne olduğunu bilmiyorum ama Hix onu aramaya çıkmadan önce kapıyı çaldı, ama o burada. O iyi. Güvende. Babasıyla birlikte."

"Orada mı?" Hope onay istedi. "Burada. İyi ve burada."

İyi değildi. Ağlıyor ve babasıyla yaşamak istiyordu, ama en azından güvende ve sağlıklıydı ve nerede olduğunu bilmesi gerekenler nerede olduğunu biliyordu.

"Orada, tatlım. Babanın yanında," Hope'un muhtemelen Corinne'e söylediğini duydum, rahatlaması o kadar derindi ki, telefondan kulağıma kadar ulaştı.

Nefes aldım.

"Ben... Ben... Ben..." Hope başladı ama daha fazla konuşmadı. Tamam, kriz sona erdi ve Hix'in eski sevgilisi telefonda. Şimdi ne yapacağım?

"Ben, şey... Onu sakinleştirdikten sonra seni aramasını söylesem nasıl olur?" diye önerdim.

Yanlış bir şey söylemiştim.

"Onu sakinleştirmek mi?" diye sordu Hope.

"Şey, bir şey yüzünden çok sinirli ve Hix, onun güvende olduğunu bilmeni istediği için bana telefonunu verdi, ben de onlara mahremiyetlerini sağlamak için mutfağa gelip seni aradım."

"Pazar sabahı saat yedi buçukta Hix'in mutfağında mısın?"

Düşünmeden, benim muhteşem mutfağımı bile kat kat geride bırakan Hix'in muhteşem mutfağına göz gezdirdim.

Öncelikle, daha büyüktü. Ayrıca, eski, sıkıştırılmış teneke ile kaplanmış ada üzerinde göz alıcı bir gömme tavan vardı. Ocağın üzerinde bakır bir davlumbaz vardı. Birçok dolap farklı yüzeylere sahipti, krem rengi, eskitilmiş yeşil ve koyu renkli ahşap karışımıydı. Pencere üst dolapların kemerli camları da muhteşemdi. Ayrıca, eski moda bir kuyu pompasına benzeyen bir musluğu olan bakır bir lavabo vardı. Zeminler

kusursuz bir şekilde yeniden cilalanmış ahşaptan yapılmıştı. Ve en dikkat çekici özellik, kafesli ekran kapaklarla kaplı, gömme bir kilerdi.

Muhteşemdi.

Onu gördüğüm anda (ve benimkine çok benzeyen, ama daha geniş ve uzun olan ve salıncaklı verandasını gördüğüm anda), bu evin sahiplerinin Florida'yı *sevmelerini* ve bir daha Nebraska'ya ayak basmamalarını diledim.

Ayrıca ortadaki adada bir çekmece mikrodalga fırın vardı, o mikrodalga fırın odada şu anda programlanmış bir saati olan tek şeydi ve durduğum yerden göremiyordum, bu yüzden saatin kaç olduğunu bilmiyordum.

Ama saat yedi buçuk gibi bir şey olmalıydı.

Bununla birlikte, olan biten her şeye rağmen, Hope'un neden bu soruyu sorduğunu hiç anlamıyordum.

Sonra aklıma geldi, nedenini biliyor olabilirdim, ama yine de bilmiyordum.

Adaya doğru yürüdüm ve elimi üzerine koyarak, "Hope, neden izin vermiyorsun?" dedim.

"Oğlum o evde," dedi. "Hix'i çağırıp..."

"Eğer bir arkadaşında yatıya kalmıyorsa. Bir arkadaşında yatıya kalıyor mu?" "Hope, lütfen, izin verersen..."

"Sana inanamıyorum," diye tısladı, sesini alçaltarak, sanki söylediklerini Corinne'den saklıyormuş gibi. "*Ona* inanamıyorum. Ama sen, sen bir kadınsın. İnsanlar senin o kardeşini yetiştirdiğini söylüyor. *Sen daha iyi bilirsin.*"

"Ben..."

O anda daha fazla konuşmadım çünkü telefon artık kulağımda değildi.

Döndüm ve Hix'in telefonu kulağına götürdüğünü gördüm.

Termal giysisi vardı.

Ve yüzü öfkeyle doluydu. Oh, olamaz.

"Greta'dan seni arayıp Mamie'nin iyi olduğunu söylemesini istedim ve bu konuşmanın neden gereğinden uzun sürdüğünü sadece tahmin edebilirim ama şu anda bu konuyu tartışacak kadar sinirliyim. Mamie burada. Mamie iyi. Üzgün ve biraz zamana ihtiyacı var," dedi telefonda ve konuşmaya devam etti. "Onu almaya gelebileceğin zaman seni ararım. Ama ondan önce, kız kardeşim

kızım, kardeşi ve ben konuşmamız gerekiyor. Sonra seninle de konuşmam gerekecek. Ama gelip bunu yapmaya hazır olduğumuzda sana haber vereceğim."

Bir saniye dinledi. Onu izledim ve yüzünde bir değışiklik olmadı.

Kahretsin.

"Hayır, şimdi gelmeyeceksin. Sana söyledim, seni arayacağım..." diye devam etti, gözleri parladı, beni delip geçti ve onun ateşli bakışlarında kendi gözlerimin büyüdüğünü hissettim. Dudaklarımı ısırdım ve o telefona doğru eğildi, "Beni dinle, Hope. O senin saçmalıklarından bıktı ve benimle yaşamak istiyor. Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Ve tüm çocuklarımız bizim bulunduğumuz yere gelmeli ve hayatlarına devam etmeliler. Şu anda annesine ihtiyacı olan bir yaşta. Ama sen bana sataşmaya ve saçmalıklarını bana yıkmaya devam edersen, *yemin ederim ki*, hepsinin tam velayetini talep edeceğim ve o lanet yüzüğü almak için harcamamı istediğin her lanet doları kullanacağım. Beni duyuyor musun?"

O çok uzun süre dinlemeden devam etti.

"Şu anda o boktan konuyu konuşmuyoruz Hope, ve bana kalırsa, bunu asla konuşmayacağız. Evet, biliyorum. Bir süredir biliyorum. Bitti. Hayatıma devam ettim. Sen de kafanı kışından çıkar ve hayatına devam et. Hazır olduğumuzda seni ararım." Derin bir nefes aldı ve "Görüşürüz" diyerek telefonu kapattı.

Bununla birlikte telefonu kapattı ve orada hareketsizce durdu, sanki telefonu odanın öbür ucuna fırlatmamak için insanüstü bir çaba sarf ediyormuş gibi telefonuna bakakaldı.

"Bebeğim," diye fısıldadım.

Gözleri yüzüme doğru kaydı.

"O iyi mi?" diye sordum.

"Hope mı?" diye sordu inanamayan bir

şekilde. "Mamie," diye cevapladım.

Artık inanamıyormuş gibi görünmüyordu ama yine de ağzını sıkılaştırdı ve şöyle dedi: "Annesinin o yüzüğü istediğini biliyor. Annesinin arkadaşlarına benden, senden şikayet ettiğini duyuyor. Senin, Lou'nun ve Bill'in hakkında kötü konuştuğunu, Lou'nun ağzının bozuk olduğunu, Bill'in alkolik olduğunu ve ikisinin de çocuklarının etrafında olmasını istemediği kötü örnekler olduğunu duyuyor. Ve benim bu eve taşınmamla ilgili, bunu sana yakın olmak için yaptığımı söylüyor. Ve o artık bu saçmalıklardan bıktı. Bizim sahip olduğumuz şeyi özlüyor. Olan biteni anlamak için çok küçük. Bu onun için çok fazla. Benimle daha basit. Daha

huzurlu. Çirkin değil. Olumsuz, sinirli ve cadaloz değil. Ve o yüzüğü kafasına sokamıyor. Bu yüzden sinirli ve incinmiş ve incinmiş olması onu daha da sinirlendiriyor. Yani hayır. İyi değil."

"Tamam," dedim yumuşak bir sesle, ona doğru yaklaşarak.

O tereddüt etmeden kolunu bana doladı, ben de aynı şeyi ona yaptım.

"Onun yanına dönmeliyim ve Shaw'u da uyandırmalıyım," dedi bana. Ben de başımı salladım. "Andy'yi alıp başka bir şey yapacağız..."

"Hayır,

yapmayacaksın."

Ona baktım.

"Buraya gelip bu dramaya karışınca çıldıracak mı?" diye sordu. "Annemle iki kez görüştüğün zamanları unuttun mu?"

Bana baktı, sonra dudakları seğirdi ve vücudundaki gerginliğin bir kısmının azaldığını hissettim.

"Mahremiyetimize ihtiyacımız olursa, sizler başka bir yere gidebilir, eşyalarınızı boşaltabilir, verandada oturabilir, dışarı çıkıp bir şeyler yiyebilirsiniz, Andy'yi ikna etmek için ne gerekirse yapabilirsiniz," dedi. "Ama olan biten her şeye rağmen, tam da o olaydan önce yatağında olanları unutmadım, yani sen de artık bu işin bir parçasısın, Greta. Andy de öyle. Bu da demek oluyor ki, sen de buna ayak uydurmalısın. Eğer onda bu yetenek varsa ve ona zarar vermiyorsa, o da buna ayak uydurmalı. Ve çocuklarımın, senin ve onun hiçbir yere gitmediğinizi görmeleri gerekiyor."

"Hay aksi, yine beni ağlatacaksın," diye uyardım ve ona daha da yaklaştım.

Beni daha sıkı sarıp, "Şu anda bunun için daha da az vaktimiz var," diye mırıldandı.

"Doğru, evet, tabii ki," diye mırıldandım, nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım.

"Yakında adet görmeye başlayacak."

Onun bu sözüyle başım titredi ve kendimi toparlamayı bıraktım.

"Anlamadım?" diye sordum.

"Corinne onun yaşında başlamıştı. Gelişmeye başlayacak. Dışarı çıkıp sütyen falan alması gerekecek. Ben bununla başa çıkabilirim. Sen yanımdasın, bana yardım edebilirsin. Corinne de ona yardım edebilir. Ama bunu annesiyle yapmalı."

Elimi uzatıp göğsüne bastırdım ve "Evet" diye onayladım. "Hope kafasını kışından çıkarmalı."

Başımı salladım ve "Evet" diye tekrarladım.

Uzun bir süre gözlerime baktıktan sonra nefesini verdi.

Sonra şöyle dedi: "Andy'ye onu almaya seninle birlikte gideceğime söz verdim. Shaw'u uyandırmam, program hakkında onunla konuşmam, sonra onunla ve Mamie ile konuşmam gerekiyor, sonra da yola çıkacağız."

"Sen çocuklarla ilgilenirken ben Andy'yi almaya gidebilirim,

Hix." "Seninle geleceğime söz verdim."

"O anlayacaktır."

Kafasını salladı. "Kardeşine verdiğim ilk sözü bozamam, Greta. Burada büyük şeyler oluyor ama bu önemli. Bana güvenilebileceğini ve bu sayede sana da güvenilebileceğini bilmesini istiyorum, ama onun olayları nasıl işlediğini bilmiyorum. Senin onun anlayacağını düşündüğün küçük bir şey, ikimizin de bilmediğimiz kadar önemli olabilir, bu yüzden bu konuyu dikkatli ele almalıyım. Kırk dakika sürer. Sen, Andy ve Shaw, biz döndüğümüzde dışarı çıkıp donut alabilirsiniz, ben Mamie'ye bakarım, sonra devam ederiz."

Hiç dinlemiyordum.

Kafamda tek bir şey vardı: *Kardeşine verdiğim ilk sözü tutacağım, Greta. Biraz uğraşmam gerekse de, onun anlayacağını düşündüğün küçük bir şey, ikimizin de bilmediğinden daha fazla anlam ifade edebilir, bu yüzden bu konuyu dikkatli ele almalıyım.*

Bu yüzden bana hafifçe salladı ve "Greta, bebeğim, beni dinliyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım.

Çünkü kesinlikle dinliyordum.

Onun bildiğinden ve benim tahmin ettiğimden daha fazla, ben kesinlikle onun yanındaydım. O da başını sallayarak emretti: "Ben çocuklarla ilgilenirken sen hızlıca duş al. Sonra Andy'yi ara ve ona yakında orada olacağımızı söyle, neyle karşılaşacağını bilmesi için ona gerekli bilgileri ver. Sen diğer işlerini hallederken ben duş alacağım, sonra

gidelim. Bir planımız var mı?"

"Planımız var," dedim sessizce.

"İyi," diye mırıldandı, bana doğru eğildi, dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve sonra bizi mutfaktan çıkardı.

Mamie'ye uğrayarak, ona sarılmak, her şeyin yolunda olduğunu ve babasını ve beni korkuttuğu için kızmadığımı söylemek ve sonra da yakında donut getireceğime söz vermek suretiyle planı biraz bozdum.

Son kısım umduğum kadar işe yaramadı ama bana küçük bir gülümseme kazandırdı.

Ondan sonra planımızı uygulamaya koyuldum.

Hix'in sözleri beni duşta vurdu.

Ama olan biten onca şeyin ardından, tam da o anda yatağımda olanları unutmadım. Artık sen de bu işin bir parçasısın, Greta. Andy de öyle. Bu da demek oluyor ki, sen de buna ayak uydurmalısın. Eğer onda bu yetenek varsa ve ona zarar vermiyorsa, o da buna ayak uydurmalı. Ve çocuklarımın, senin ve onun hiçbir yere gitmediğini görmeleri gerekiyor.

Mamie için endişeleniyordum.

Hix için endişeleniyordum çünkü çok fazla yükü vardı.

Ama duş alırken, hayatım boyunca hiç bu kadar gülümsememiştim.

TWENTY-ONE

Evet

Greta

Pazar sabahı geç saatlerdi ve Hixon'ın oturma odasındaki mobilyalarında oturmuş televizyon izliyorduk.

Cinsiyetini göz önüne alırsak, Hix'in kira sözleşmesini imzaladıktan sonra ilk iş olarak kablolu TV'nin kurulmasını istediğini bana söylemesi şaşırtıcı değildi. Bu yüzden, önceki gün taşınırken bir adam gelip kurulumu yapmıştı.

Diğer bir deyişle, Shaw, Andy ve benim kahve masasının üzerine yaydığımız donutların kalıntılarıyla, temiz ve net HD kalitesinde maç öncesi programlarını izliyorduk.

Bir gün önce Hix'in bir depo odası olduğunu ve arkadaşlarının daireyi boşalttıkları gibi depoyu da boşalttıklarını öğrenmiştim.

Depoda, Hix'in bodrumda, sadece beton zemin ve bitmemiş duvarları olan, depolama amaçlı bir odaya koyduğu eski, yıpranmış bir masa vardı. Ama o, depodaki eşyalarının bulunduğu kutuları da oraya koymuştu (bu kutular, Hope ile birlikte yaşadığı ve ondan önceki hayatına ait eşyalarla doluydu). Onun ve polis arkadaşlarının çerçeveli fotoğrafları, beyzbol formalı arkadaşlarıyla çekilmiş takım fotoğrafları, eski kupalar, yıllıklar ve benzeri şeyler. Bu oda açıkça onun erkek mağarası olacaktı.

Depoda bulunan eşyalar arasında, mobilyalarına uyan büyük bir ikili koltuk, ikili koltuk ve koltuğun önüne koymak için iki büyük puf, biri çift genişlikte, ve dairesine sığmayan başka bir sehpa da vardı.

Bunu önceki gün gördüğümde, Hix dairesini döşerken geleceğini düşünerek yaptığını anladığım için düşünmeye başladım. Hope ile ilişkisini düzeltebileceğine ikna olsaydı, çocukları için kuracağı ev için tüm bu mobilyalara ihtiyaç duymazdı, çünkü bunlar dairesine sığmıyordu ve set halinde ucuz olmayan mobilyalardı.

Bunu göz önünde bulundurarak, Hix'in evliliğini kurtarmaya çalışmaktan vazgeçmeden önce, kurtarılacak bir şey olduğunu düşündüğünden emin değildim.

Bu, başka bir zaman konuşulacak bir konuydu ve o sabah, herkes Hope'un gelip Mamie'yi almasını heyecanla beklediği için değil, başka bir zamandı.

Hayır, o zaman değildi çünkü ben kızgındım ve *daha da* kızgındım. kızgın.

Hem de *çok*.

Bunun nedeni, Mamie'nin sabahın erken saatlerinde annesinin evinden ayrılıp babasına ulaşmak için iki mil *yürüdüğü* olaydan bu yana zaman geçmesi idi.

Büyük resimde o kadar da uzak bir mesafe değildi ve muhtemelen çok uzun sürmemişti.

Bu olay, annesinden uzaklaşıp babasına ulaşmak için ne kadar çaresiz olduğunu açıkça *ortaya koyuyordu*.

Ve bunu Hope yaratmıştı. Hope bunu sadece başından beri, Hix gibi bir adamdan, Hix gibi *bir babadan*, aptal, lanet bir yüzük için boşanarak değil, aynı zamanda bir kaltak gibi davranarak ve bunu kızlarından saklayacak anne içgüdüsüne sahip olmayarak da yapmıştı.

Ancak, daha fazlası

vardı. Çok daha fazlası.

Andy'yi arayıp, neye bulaştığını bilmesi için paylaşabileceğim şeyleri paylaştığımdan, düşünebilirdim (ve Andy çok tatlıydı, Mamie, Shaw ve Hix için üzülmüştü ve "Eğer iyi olmayacağını düşünüyorsan bugün gelmem gerekmez, Ta-Ta" demişti, ben de "Hix senin bizimle olmanı istiyor, dostum" diye cevap verebildiğim için mutluydum).

Son müşterimle işimi bitirdikten sonra, önceki gün neye bulaştığımı düşünebilirdim. Hix'in evini ilk kez görmek, içinde olmak, büyük odaları, muhteşem ahşap zeminleri, harika şömineyi ve muhteşem mutfakı görmek. Mobilyalarının eve nasıl uyduğunu görmek, daralmış ve mekan için fazla güzel olmadığını görmek. Etrafta kutular vardı ve ben geldiğimde, mobilyaları oturma odasında buraya oraya taşıyarak nereye yerleştireceklerine karar veriyorlardı, ama yine de ev gibi görünüyordu.

Hix'i arkadaşlarıyla görmek de vardı ama daha çok *hissetmek* vardı.

Donna'yı tanıyordum ve onu çok seviyordum. O, her şeyi olduğu gibi söyleyen, çok komik bir kadındı. Salonumda koltuğuma ilk oturduğundan beri onu sevmiştim. Ama diğer arkadaşlarıyla da tanıştım ve onlar da harikaydı. Konuşmalar ve

dalga geçtiler ve çok çalıştılar, hepsi arkadaşları için, çünkü iyi arkadaşlardı ama aynı zamanda güzel bir gündü.

Mutlu bir gündü.

Umut vaat eden yeni bir başlangıçtı, çünkü değer verdikleri bir kişi hayatın ona yaşattığı kötü şeyleri geride bırakıp yoluna devam ediyordu.

Hix'in yardımcısı Hal'da anlamadığım garip bir hava vardı, ama o da iyiydi ve şikayet etmeden diğerleri kadar çok çalışıyordu.

Ayrıca, büyük işler bittiğinde, karısı Ashlee (Lou'nun müşterilerinden biri, tatlı bir bayan, ama her zaman üzerinde garip bir hüznün vardı, bu da beni hep meraklandırmıştı) ve hepimizle pizza ve bira içmek için takıldı.

Şakalaşıyor, gülüyor, sohbet ediyor ve hikayelerimizi paylaşıyorduk ve hepsinin Shaw'u ve Hix'i çok sevdikleri belliydi.

Onların yanında olmak iyi geliyordu. Böylesine umut dolu bu yeni başlangıcın bir parçası olmak iyi geliyordu. Gerginlik, endişeli bakışlar, ihtiyat yoktu, sadece bir dostlarına yardım ettikten sonra bir araya gelen arkadaşlar vardı. Hix'in ait olduğu, çocuklarına sahip olmasını istediği her şeyi verebileceği o harika evde olmak iyi geliyordu.

Gerçek, doğal ve yumuşak bir duyguydu ve ilk başta hepsi bana sıcak davrandılar, ama bu his, Larry, Tommy, Toast, Herb ve Hal ile ilk kez tanışmışım gibi değil, sanki onları yıllardır tanıyormuşum gibi bir duyguya dönüştü.

Harika bir duyguydu.

Ve bu muhteşemliğin bir parçası da, Hix'in pazartesi öğleden sonra izin alacağını bilmemdi, çünkü kızlarının ranzaları, şifonyerleri ve masaları gelecekti, bodrum için koltuk takımı da öyle, çünkü onları çoktan satın almıştı. Ayrıca, kızlar Pazartesi gecesi geri döndüklerinde, ailece J&K's Electrics'e gidip alt kat için bir televizyon alacaklarını da biliyordum. Kızlar yatakları için yeni çarşaf ve yorganlar satın almışlardı, bunları internetten almışlardı ve mobilyaların gelmesini beklemek üzere odalarındaki büyük kutularda duruyorlardı (çarşaf hariç, onları kızların ertesi gün gelmesine hazırlamak için çamaşır makinesine attım).

Yani her şey yolunda gidiyordu. Hepsini yerleştiriyorlardı.

Elbette, Hix mutfaktaki ada için birkaç halı ve tabureye ve duvarlarına asacak birkaç şeye ihtiyaç duyuyordu. Ve yalan söylememişti. Mobilya ve havlu satın almış olabilir, ama başka hiçbir şeye fazla para harcamamıştı.

mutfağı için en azından gerekli olanları almıştı, bu yüzden kutuları açmak saatler sürmedi.

Ama hepsi oradaydı ve ne zaman olursa olsun, ne zaman olacağı önemli değildi.

Önemli şeyler ellerindeydi.

Ve bu harika şeyin bir başka kısmı da, Andy'nin ertesi gün orada olacağını bilmektir, benim de öyle, Junk Sunday'i Hix ve Shaw ile paylaşacaktık.

Ve sinirlenmemin ve daha da sinirlenmemin nedeni, o gün Hix ve benim için harika başlamasına rağmen, Hope'un her şeyi mahvetmiş olmasıydı.

Her şeyi mahvetmişti.

Hix ve Shaw, yeni evlerinde ilk günlerinin tadını çıkaramamışlardı, futbol izleyip, dinlenip, bir sürü abur cubur yiyerek.

Hayır, çünkü Hope'un saçmalıkları, hiçbirini hissetmemesi gereken umutsuz, üzgün, kızgın, ağlayan genç bir kız şeklinde ortaya çıkmıştı ve hepsine bununla başa çıkmaktan başka seçenek kalmamıştı.

Andy'nin ortamı olabildiğince tatlı ve pürüzsüz tutması beni şaşırtmadı. Mamie içine kapanmıştı. Shaw, babasından bile daha kızgın olabileceğinin işaretlerini gösteriyordu. Hix ise bunu saklamaya çalışıyordu, ama öfkesini ve hayal kırıklığını kontrol etmekte zorlandığını hissedebiliyordum.

Andy'nin şakacı, eğlenceli, donutlara heyecanlı, Hix'in evine coşkulu ve Shaw'un denizci olacağına (ve benzeri şeylere) *hayran* olması, günü yarı yarıya kurtarıyordu.

Kimse bu dramayı unutmamıştı ve Hix, Mamie'yi almaya gelmesi için Hope'u aradığı için herkes gergindi ve hepimiz onun gelmesini bekliyorduk, ama en azından Andy, Andy olabilmişti. Beyninde, normal bir hayat sürme yeteneğini sonsuza kadar zorlayacak bir hasar oluşmuş olabilir, ama bir ortamı okuyup ona tepki verme yeteneğinde hiçbir değişiklik göstermiyordu, bu durumda da kendisi gibi sevgi dolu ve tatlıydı.

Bu yüzden kapı zili çaldığında ilk olarak onun gözlerine baktım.

Shaw, ikili koltukta kız kardeşine sarılıyordu. Hix ve ben kanepenin köşesindeydik. Andy koltukta oturuyordu. Zil çaldığında, odadaki tüm yumuşaklık ve tatlılık kayboldu ve Andy dudaklarını ısırды, sonra alt dudaklarını uzattı ve omuzları kulaklarına kadar çekildi.

Hix'in kolunun beni sıkıldığını hissettiğimde ona dikkatli bir gülümseme attım, sonra beni kenara itip koltuktan kalktı.

Birlikte uzanmış olan Shaw ve Mamie'ye dönüp baktım, ama şimdi Mamie dizlerini göğsüne kadar çekmiş, kollarını baldırlarına dolamış, çenesini dizlerine dayamış ve gözlerini kapıya dikmiş bir şekilde oturuyordu. Shaw ise kapıya dönük olarak ayakta duruyordu.

"Her şey yoluna girecek, çocuklar," diye onları sakinleştirmeye çalıştım, ama Shaw'un dudakları kıvrıldı ve Mamie bana sadece bir bakış attıktan sonra tekrar kapıya döndü, bu yüzden bunun pek işe yaramadığını anladım.

Tamam.

Andy ve benim için, donutları kaldırıp Fransız soğan sosu ve mutfakta kalıp Drake ailesine mahremiyet sağlamak için yapabileceğimiz diğer şeyleri yapma zamanı gelmişti.

Andy'nin yaptığı gibi ağzımı açıp kanepeden kalkmaya başladım ki, Hix'in "Hope, Jep" diye mırıldandığını duydum.

Ama Shaw "İnanılmaz" diye tısladığında donakaldım.

Shaw'a baktım, sonra omzumun üzerinden Hope'un içeri girdiği kapıya baktım. Hope, yüzünde öfke dolu bir ifadeyle bana baktı ve Andy'yi gördüğünde bu öfke değişmedi. Sadece Mamie'ye dikkatini yönelttiğinde biraz değişti.

Hope'un babası onun arkasında içeri giriyordu.

Rahatsız görünüyordu, ama ben bu adamı tanıımıyordum ve Hope konuşmaya başladığı için onun tavırlarını analiz edecek vaktim olmadı.

"Seni seviyorum. Kendi çocuğun olana kadar, senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviyorum. Ama Mamie, bu sabah beni çok korkuttun ve bu hiç hoş değil."

"Sana inanamıyorum," dedi Shaw keskin bir sesle ve kimseyi, tam olarak neye inanmadığını öğrenmek için bekletmedi. Bunu paylaştı. "*Büyükbabamı mı* getirdin? Kırk bir yaşındasın, belin ağrıyor ve *babamı mı* getirdin?"

"Shaw," diye uyarıcı bir şekilde mırıldandı Hix.

Kanepenin kenarına doğru kayarak yumuşak bir sesle, "Andy ve ben sadece..." dedim.

"Evet, neden *sadece*..." Hope tükürdü ve ben yine donakaldım, omzumun üzerinden bana yöneltmiş nefret dolu yüzüne baktım.

"Hope," diye babası sinirli bir şekilde mırıldandı.

Kendimi toparlayıp harekete geçmeden önce, Mamie konuşarak beni durdurdu. Daha doğrusu, söylediği sözlerle beni durdurdu.

"Sen çok kötüsün," diye fısıldadı, sonra daha yüksek sesle konuştu. "Sen çok *kötüsün*. Yetişkin bir kötü kız gibisin. O kadar kötüsün ki, senin hakkında bir film çekilse herkes senden nefret ederdi, o kadar kötüsün."

Hope'un buna vereceği tepkiyi görmemeye karar verdim çünkü o sözlerin havada çınlamasının acısını hissettim, çok kötü bir şekilde canımı yaktı ve bu sözler bana bile yönelik değildi.

Bir daha konuşmamaya da karar verdim. Kanepeden kalktım ve çoktan ayağa kalkmış olan Andy'ye elimi uzattım. Elimi tuttu ve mutfağa doğru yürümeye başladık ama Mamie tekrar konuşunca durduk.

"Greta, gitme."

Kahretsin.

Ona döndüm. "Tatlım, Andy ve benim mutfakta kalmamız en iyisi olur..."

"Onun önünde," annesini işaret etti, "seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Seni babamla birlikte seviyorum. Onu mutlu ediyorsun. Sen buraya geldiğinden beri onun için her şey daha iyiye gitti. Bu evi sana yakın olduğu için aldıysa, ne ala. Çünkü Corinne ve benim için de annemle birlikte olduğumuzda daha yakın. Ve çok güzel bir ev. Babam ve Shaw'un yaşaması gereken türden bir ev."

"Teşekkür ederim Mamie," dedim yumuşak bir sesle. "Ben de seni seviyorum tatlım. Ve bu ev konusunda haklısın, ama bilmen gerekir ki, bu evi bana yakın olduğu için almadı. Ailesi için uygun olduğu için aldı. Şimdi Andy ve ben..."

"Sen de burada yaşasan bile ben burada yaşamak istiyorum," dedi Mamie. "Annemin dediği gibi, sen buraya taşınacaksın, çünkü sen ortamı neşelendiriyorsun."

Derin bir nefes aldım ve Hix'e baktım.

"Greta taşınmayacak, bebeğim," dedi Hix nazikçe.

"Henüz," diye ekledi Shaw.

Dudaklarımı ısırdım, Andy'nin elini sıktım ve o da elimi çekmeye başladı, bizi mutfağa sürükledi.

"Anlamadığın şeyler var, Mamie," dedi Hope. "Öyle mi?" diye sordu Mamie. "Öyleyse bana anlat."

"Sen çok gençsin," diye cevapladı Hope.

"Shaw'un haklı olduğunu anlamak için çok genç değilim. Babamın Greta ile çok uzun süredir birlikte olmadığını ve bizim varlığımızdan dolayı onu hemen yanına taşıyamayacağını anlıyorum. Ama onların birlikte olduklarını ve babamın Greta'yı da mutlu ettiğini görüyorum. Şu anda yanımıza taşınmayabilir ama taşınacak ve benim için sorun yok. Senin ne düşündüğün ya da Bayan Julie'ye ne söyleyeceğin önemli değil, bunun seninle hiçbir ilgisi yok çünkü sen onu terk ettin."

"Bebeğim..." Hix başladı ve Andy elimi daha sertçe çekerek beni odadan çıkarıp mutfığa götürdü.

Arkamızdaki sürgülü kapıları kapattı ve beni iterek mutfağın diğer tarafına geçirdi.

İkimiz de lavabonun yanında durduk ve kapılara bakmak için döndük. Sessizliği bozan Andy oldu.

"Tanrım, Ta-Ta, dışarıdaki o kadındanse annemle uğraşmayı tercih ederim."

Ona baktım, gözleri hala kapılarda idi ve kardeşim komik olduğu için, ama belki de biraz histerik olduğum için çıkan kıkırdamamı bastırdım.

Uygunsuz neşemi kontrol altına aldığımda, "Soğan sosu yapmak ister misin?" diye sordum.

Bana baktı ama aklında sos yoktu. "İyi misin?" Başımı salladım.

Bana baktı.

Sonra, "Tamam, Ta-Ta. Sos yapalım." dedi.

Dip sos yaptık. Sonra cips aldık. Sonra bir kağıt ve kalem buldum ve Hix ve çocukları için bir market listesi yapmaya başladım çünkü mutfığı boşaltırken Hix'in yemek pişirmek için gerekli temel malzemelerin çoğuna sahip olmadığını fark etmiştim. Andy de benimle birlikte mutfak tezgahının üzerine eğilmiş bana yardım ediyordu. Kahve makinesini nasıl programlayacağımızı bulduk. Sonra, yaptığımız tüm bu işler ve daha önce yaptıklarımızdan sonra, gözlerimiz kapılara kayarken, rahatsız bir şekilde birlikte takıldık.

Sonunda kapı açıldı ve Hix veya Shaw'un değil, Hope'un babasının geldiğini görünce şaşırdım.

Kapıyı arkasında kapattı, ama bize dönerek "O aileye biraz zaman tanınmalıyız" dedi.

Dudaklarımı sıkıştırıp başımı salladım, sonra dudaklarımı açıp "Tabii ki" dedim.

"Kız kardeşime kötü davranırsan, bundan hoşlanmam," dedi Andy ve ona baktığımda göğsünü kabartmış ve bana doğru yaklaşıyordu.

"Kız kardeşine kötü davranmayı hayal bile edemem, evlat," diye cevapladı Hope'un babası ve bizim bulunduğumuz yerin karşısındaki adanın diğer tarafına geçti.

"Tamam," diye mırıldandı Andy ve rahatladı.

"Onlar... nasıl? İyi mi?" diye sordum.

Ama son sözümü söylemeden önce, Shaw'un "*Tanrım, anne! Sen inanılmazsın!*" diye bağırduğu duyuldu.

"Pek iyi değil," diye mırıldandı Hope'un babası.

Onun için üzüldüm. Üzgün görünüyordu. O kadar üzgündü ki, savunmasız ve yenilmiş gibi görünüyordu, sanki gerçekte yaşadığından on yıllar daha fazla yaşamış gibi.

Bununla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yoktu, sadece Hope'un Hope olması beni daha da sinirlendiriyordu.

"Andy, bu Bay Schroeder. Bay Schroeder, bu kardeşim Andy," diye tanıştırdım.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Andy. Ve lütfen," gözleri Andy'den bana kaydı, "ikiniz de bana Jep deyin."

"Soğan sosu ister misin?" diye sordu Andy, kaseyi ve cips paketini adanın diğer ucundaki Jep'e doğru iterek.

"Aç değilim evlat, ama teşekkürler," diye mırıldandı Jep, ama gözleri dip sosuna sabitlenmiş haldeydi ve hareket etmiyordu.

Andy'ye baktım. O

da bana baktı.

Cep kapıları açıldı ve Hix içeri girdi.

"Jep, Hope gidiyor. Mamie benimle kalacak. Yarın da benimle olacak, bu durumda şimdi geri dönmesi için bir neden yok. Onunla bazı şeyleri halletmek için zamanım olacak ve gelecek hafta Hope'a geri dönecek."

Hix'in yüzünü inceledim ve öfkeli görünmediğini fark ettim, ama sabah boyunca olduğu kadar kızgın ve sinirli görünüyordu.

"Tamam, evlat," dedi Jep, dönerek. "Onu eve götüreceğim." Hix'in yanında durdu, elini kaldırdı ve Hix'in omzuna koydu. "Biz sadece..." Hix'in omzuna hafifçe vurdu ve elini çekti, "bunu atlatacağız. Hepimiz. Eninde sonunda." Andy ve bana döndü. "Keşke koşullar daha iyi olsaydı. Belki bir dahaki sefere olur."

"Evet, Jep," dedim. "Kendine iyi bak."

Çenesini kaldırdı, Andy veda etti ve Jep ayrıldı.

Hix içeri doğru yürüdü. "Junk Sunday'i Going-to-Dansboro-to-Pick-Up-Beds Sunday olarak değiştirmeliyiz. Mamie'nin uyuyacak bir yere ihtiyacı var ve bu evde ilk gecesini kanepede uyumayacak. Bu yüzden her şeyi almak için senin Cherokee'ne ihtiyacım olabilir. Yer Dansboro'da. Hazır mısın, bebeğim?"

Başımı salladım. "Tabii ki."

"Ben eşya taşımakta iyiyim," dedi Andy.

"Bu harika olur dostum, çünkü Shaw ve benim yardımına ihtiyacımız olacak," diye cevapladı Hix.

Kardeşıme döndüm. "Hix, burnumun kırık olması nedeniyle bir şey kaldıramayacağımı sanıyor."

"Bana yanlış gelmiyor," diye cevapladı Andy.

Gözlerimi devirdim, ama geri çevirdiğimde Andy'nin sırtıttığını gördüm.

"Mağazayı aramalıyız, sonra taşınırız," diye mırıldandı Hix ve dikkatim tekrar ona döndü.

Ben bir şey söyleyemeden o ayrıldı ve Andy de onunla birlikte ayrıldı.

Dip sosunu örtmek için plastik sargı bulmak için yerimden kalktım, böylece onu buzdolabına koyabilecektim onlara katılabilmek için.

Hepimiz evin arkasındaki (aynı zamanda harika olan) garaja açılan çamur odasından geçip, Hix'in Bronco ve benim Cherokee'mi park ettiği yere vardığımızda, Hix'in elini tutup onu durdurabildim.

Andy ve Hix'in sakın çocukları yürümeye devam ettiler. Hix durdu ve bana baktı.

"İyi misin?" diye yumuşak bir sesle sordum.

"Haftaya Hope ile oturup onu dinleyeceğim. O bunu istiyor ve bu kadın istediğini elde edene kadar her şeyi yapar. Ona bunu vermek zorunda olmam beni sinirlendiriyor, ama bu aileme biraz huzur getirecekse, yapacağım. Bundan nefret edeceğim, ama yapacağım. Şu anda çok kızgınım ve köşeye sıkışmış gibi hissediyorum, ama tek yapmam gereken onun saçmalıklarını dinlemek ve çocuklarım için biraz huzur satın almaksa, umarım bu iş bittiğinde daha iyi hissederim."

Başımı salladım ve elini sıktım. "Üzgünüm, bebeğim."

"Elimden geldiğince çabuk halledeceğim ve sonra, umarım bu hepimizin geride kalır."

Yine başımı salladım.

"Bunu yapacağım ve Mamie bizimle kalacak ama bu sabah yaptığı gibi saçmalıklar yapıp istediğini elde edebileceği izlenimini edinmesini istemiyorum. Bu durum aşırı ama Hope'un kendini toparlayıp çocuklarının ihtiyaç duyduğu anne olacağına inanmam lazım ki yaralarını yalamayı ya da daha da açmayı bırakıp iyileşmeye başlayabilsinler. Eğer olmazsa..."

O bu cümleyi yarım bıraktı ve ben ona yaklaştım. "O köprüye geldiğimizde onu geçerse nasıl olur?"

"İyi fikir," diye mırıldandı.

"Gitmeliyiz," dedim.

"Evet," diye cevapladı ve elimi çekti. Sonra dışarı çıktık.

Ranzalar kurulmuştu ve harikaydılar. Altta, üstteki tek kişilik yatağa dik olarak yerleştirilmiş, beyaz boyalı ahşaptan yapılmış bir çift kişilik yatak, yanında küçük bir gardırop bulunan bir merdiven ve üst ranzanın yanında komodin olarak kullanılabilecek sevimli bir raf vardı.

Kızlar, alt çift kişilik yatak için çiçek ve yaprak desenli güzel bir yeşil ve beyaz yorgan, üst yatak için ona uyan muhteşem bir matelassé yorgan, yorganla uyumlu yastık kılıfları, beyaz çarşaflar ve yeşil dekoratif yastıklar seçmişlerdi. Ayrıca, ilginçlik katmak için yeşil kenarlı mavi bir dekoratif yastık da eklemişlerdi.

Mamie bana bu fikrin Corinne'e ait olduğunu ve onun iyi bir gözü olduğunu söyledi.

Yatağı ve şilteleri mağazadan aldık, ama masalardan birini (aynalı olduğu için daha çok makyaj masası gibiydi) ve bir şifonyeri de sığdırabildik, onları da aldık ve çocuklar hepsini kurdular. Geri kalan mobilyalar yarın Corinne'i bekliyor olacaktı.

Çocuklar mobilyaları kurarken, Mamie'ye elli dolarlık bir çevrimiçi hediye kartı verdim ve koridorda oturup Shaw'un dizüstü bilgisayarını inceleyerek odaya koymak için bir lamba ve sevimli bir resim sipariş ettik. Corinne'in de aynısından olacağını söyledim, Mamie ona olduğunu söyleyebilir, eşyaları seçmesine yardım edebilir ve bana e-posta ile gönderebilir, ben de sipariş ederdim.

Ama şimdi ikimiz de onun şifonyerinin önünde diz çökmüş, açılmamış tek kutudan eşyalarını yerleştirmeyi bitiriyorduk ve lamba ve resim satın almaktan heyecanlanmış olmasına rağmen, yine sessizleşmişti.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Andy'nin o yaşlarda olduğu ve söylediklerimi dinleyip hatırlayabildiği (belki de o zamanlar ergenlik çağındaydı) zamanlar

çok eskide kalmıştı.

Yine de, o zaman bile ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece içgüdülerime göre hareket ettim. O anda da içgüdülerime göre hareket etmek zorundaydım.

"Sen gittiğinde annen çok telaşlanmıştı," dedim nazikçe, ona katlanmış bir tayt uzattım.

Mamie başını eğdi ve leotardı çekmeceye attı.

"Mamie, seni üzmem için söylemiyorum bunu," dedim ona. "Hayatta bazen böyle şeyler olur ve bazen bizi o kadar etkiler ki, düşünmeden tepki veririz. Kendimizi daha iyi hissetmek için yapmamız gerekeni yaparız. Sonra dersimizi alırız ve umarım bir dahaki sefere çok fazla etkilendiğimizde, bir saniye durup düşünme fırsatımız olur. Bunu söylüyorum çünkü annen şu anda zor bir durumda, ama onun seni çok sevdiğini bilmen gerekiyor."

Bana dönüp, "Gördün mü? İşte bu" dedi.

Başka bir şey söylemediğinde, "Anlamadım tatlım" dedim.

Hemen cevap verdi. "Sen ona karşı nazıksın. O sana karşı nazik değil."

"Anneni tanımiyorum ve neden böyle davrandığını bilemem. Tek bilmen gereken, ben doğruyu söylüyorum. Olan biten her şeye rağmen, o seni seviyor."

"Beni sevseydi, babamı incitmesini izlemenin beni üzdüğünü anlardı ve bunu yapmayı bırakırdı," diye karşılık verdi.

Haklıydı.

Ben de başka bir tayt katladım. Sonra çekinerek sordu.

"Onu, benim ve Shaw'un burada yaşamamı kabul etmesi için ikna eder misin?" Ona baktım. "Hayır."

Yüzü düştü, sonra sertleşti.

Elimi başının arkasına götürdüm ve at kuyruğunu hafifçe çektikten sonra ona yaklaştım. "Senin istediğini elde etmeni ve mutlu olmanı istiyorum. şu anda farkında değilsin ama annene ihtiyacın var ve annenin de sana ihtiyacı var."

"O bana ihtiyaç duymuyor. Bayan Julie var, ona kötü sözler söyleyip öfkesini sürdürmesine yardım ediyor."

Bir başka nokta.

"Seninle ilgili bazı şeyler olacak..." diye başladım.

Ama beni kesip sözümü bitirdi. "Evet, biliyorum. Erkekler, pedler ve falan filan. Babam hayatı boyunca kızlarla yaşadı, yani annesi vardı, sonra *benim* annem vardı. Markete gittiğinde, patates cipsi alır gibi ona tampon alırdı ve bu onu rahatsız etmezdi."

Kıkırdamamı durduramadım. Dudakları kıvrıldı ve benden leotardı aldı ve çekmeceye koydu.

Dudakları titreyerek mırıldanırken ruh hali tekrar değişti: "Onunla yaşamak istiyorum."

"Ve uzun zaman sonra bir gün geriye bakıp annenin neler yaşadığını çok daha iyi anlayacak ve onunla daha fazla zaman geçirmek isteyeceksin."

Mamie bana baktı ve ben devam ettim.

"Sana söz veriyorum, Mamie. Sana açıkça söyleyeceğim, çünkü bence bunu hak ediyorsun ve çevrende olan bitenlerden dolayı bunu pek alamadığını düşünüyorum, çünkü sen en küçüksün ve artık bebek olmasan da senin bebek kalmanı istiyorlar, ama sana katılıyorum. Annen üzgün, korkmuş ve incinmiş olduğu için böyle davranıyor ve belki de doğru davranmıyor. Ama bugün, sen kaçtın ve hem anneni hem de babanı deli gibi korkuttun. O yüzden, seni öyle davranmaya iten tüm duygularını düşünürsen, belki annenin doğru olmayan davranışlarına neden olan tüm duygularını biraz anlayabilirsin."

Ağzını sıkılaştırdı, omzunu kaldırdı ve benden geçerek başka bir leotard aldı.

Ben de kendiminkini alıp katlamaya başladım. Mamie konuyu değiştirdi.

"Andy'yi

seviyorum." "O da

seni seviyor."

"Eğer... ne zaman... bilirsin, diyelim ki sen ve babam evlenirseniz, ben artık bebek olmayacak mıyım?"

Kafam karıştı.

"Neden olmayacaksın ki?"

"Çünkü sen ve babamın bebekleri olacak."

Ellerim durdu ama zihnim durmadı.

Ona bir aile kurmak istemediğimi ve bunun beni ve Keith'i nasıl etkilediğini söylemiştim. Hix ise çoktan bir aile kurmuştu.

Ama o zaman daha fazlasını isteyip istemediğini söylememişti.

İkimiz de artık genç değildik. Ama ikimiz de yaşlı da değildik.

Kahretsin.

"Greta?"

Kendimi toparlayıp Hix'in kızına baktım.

"Babanla benim aramızdaki ilişkinin çok genç olduğunu anlıyor musun?" diye sordum.

O başını salladı.

"Bu yüzden henüz bu konuyu konuşma fırsatı bulamadık ve bu yüzden, bu konunun senin kafanda bir yük oluşturduğunu hissediyorum. Ama bunu babanla konuşmadıysam, seninle de konuşmamam gerektiğini anlıyor musun?"

Gözlerinde bir ışık parladı ve "Evet" dedi.

"O zaman şimdi ağır konulardan bahsetmeyelim, sen yerleş, sonra aşağı inip çocuklara katıl ve bizim için gerçekten çok zararlı olan yiyeceklerden biraz daha yiyelim, ne dersin?"

O da kabul ederek gülümsedi: "Öyle yapalım."

Ben de gülümsedim, korkutucu miktarda jimnastik kıyafetini katladım ve geri kalan eşyalarını toplamasına yardım ettim. Kutuları açmaya yeni başlamıştık, Hix bunu duymuş olmalı ki bize katıldı ve bunu kendisinin yapması için bizi dışarı çıkardı (görünüşe göre kızlar da kutuları açamıyordu).

Bu benim en sevdiğim iş olmadığı ve sadece sekiz tane olduğu için, işi ona bırakıp erkeklerin yanına, oyuna ve gerçekten kötü yemeklere gittik.

"Bunun doğru bir şey olduğundan emin değilim." "Ben eminim."

Hix'in yatağının kenarına oturdum ve onun banyoya girmesini izledim. Kapıyı kapattı.

Ben kapıya

baktım.

Geç olmuştu.

Andy eve dönmüştü. Shaw bodrumdaydı. Mamie koridorun karşısındaki yataktaydı.

Hix'e göre ben de geceyi orada geçirecektim, ama bunun doğru bir karar olduğundan emin değildim.

Banyodan çıktı ve hemen gözlerimi ona diktim. "Hix, biraz yavaşlamalıyız."

Bana doğru yürüdü, durdu ve bana baktı.

"Ne oldu bebeğim, bu sabahki konuşmamızdan bu ilişkiyi yavaşlatmamız gerektiği izlenimini mi edindin?" diye nazikçe sordu.

"Hemen ardından kızınla yaşanan olay," diye cevapladım.

Bana doğru eğildi ve iki elini boynumun iki yanına koydu. "Bu oluyor mu?"

"Evet, ama..."

"Gerçekten oluyor mu?" "Evet, Hix, ama..."

"Bir gün mutfağında sadece bana değil, başkalarına da kahvaltı hazırlayacağın bir gün gelecek mi?"

Başımı salladım ve "Umarım" diye fısıldadım.

O da başını salladı. "O zaman herkes bunun olacağını anlamalı, Greta. Ve ben seni eski karıma veya çocuklarıma bir mesaj vermek için kullanmıyorum. Herkes derken, seni de kastediyorum. Bu mesajı iletmeyi geciktirmenin yararlı olacağına dair gerçek bir nedenin varsa, dinlerim. Ama durum bu ve uzun bir süre de böyle kalacak. Öyleyse neden geciktirelim?"

Drake yine haklıydı.

"Mamie bana evlenirsek çocuk sahibi olup olmayacağımızı sordu," diye itiraf ettim.

Parmak uçları bir anlığına etime batmadan önce beni bıraktı ve doğruldu.

"Ne dedin?" diye sordu.

"Seninle bile bu konuyu konuşmadığımı, bu yüzden onunla konuşmanın doğru olmadığını söyledim."

"İyi cevap," diye mırıldandı.

"Hix..."

Daha fazla bir şey söylemedim çünkü elimi tuttu, beni kaldırdı ama bunu sadece oturmak ve beni tekrar kucağına çekmek için yaptı.

Kollarını bana doladı ve ben onun gözlerine baktığımda konuştu.

"Çocuk istemediğini söylemiştin," dedi dikkatlice.

"İstemiyorum," diye cevap verdim, aynı dikkatle.

"Benim çocuklarım var."

Hafifçe gülümsedim. "Biliyorum."

"Bebeğim, fikrini değiştirirsen, benimle bir çocuk yapmak istersen, konuşuruz. Ama şu anda, hayatımın o kısmı geride kaldı ve çocuklarımin kendi hayatlarını yaşamaları için onları kaybetmeye hazırlanıyorum. Bunu tekrar yaşamak istemiyorum." Elini kaldırdı ve parmaklarını

"Güzel bir bebeğimiz olur, o kapıyı açık tutmak istersen konuşuruz. Ama istemiyorsan, ben de kabul ederim."

Ona baktım ve Mamie'yi, Hope'u ya da çılgın günümüzü düşünmeden bunu yaptım.

Bunu, Keith ile bu konuyu defalarca konuştuğumuz zamanları düşünerek yaptım, onun çok istediği bir şeyi ona vermek istemediğim için duyduğum ezici suçluluk duygusunu, onun zaten bana çok şey verdiği için ona bunu vermemekle iki kat bencil davrandığımı hissettiğim için duyduğum suçluluk duygusunu.

Ama o, bir şekilde parasını ödeyebileceğin ya da sonunda satıp hayatına devam edebileceğin pahalı bir araba istemiyordu.

Benimle bir çocuk yapmak istiyordu.

Çocukları severdim ama annem ona asla iyileşmeyecek şekilde zarar vermeden önce bile, sahip olduğum çocuk benim için bir yük olmuştu. Sonunda, Keith ve Andy'yi, sükuneti ve huzuru istedim, çünkü hayatımı istediğim gibi yaşama şansım hiç olmamıştı. Andy her zaman yanımda olacağı için bu şans asla yakalayamayacaktım ve daha fazlasını istemiyordum.

Ama Hix ile durum şöyleydi: Eğer istersen, konuşuruz ve bu kapıyı açık bırakırım, istemezsen, sorun yok.

Ve bu kadar kolay olmasıyla başa çıkamadım.

"Bebeğim, fikrini mi değiştirdin?" Hix'in sorusu

beni hayallerimden uyandırdı.

"Kadınların çocuk sahibi olmak istemesi gerekir," dedim.

"Dışarıda pek çok kadın var, bu yüzden bu genel geçer ifade doğru olmayabilir, tatlım."

"Biz... biz... b i z ..." Boğazımı temizledim, kafamdaki düşünceler karışmıştı.

"Aslında çok güzel bir bebek yapardık."

Hix boynumu okşadı ve beni dikkatle izledi. "Evet." "Eğer bu...

yolunda giderse, her zaman Andy'miz olacak, Hix."

Bana sırtıttı. "Bu iş *yolunda giderse*," dedi alaycı bir şekilde, "Shaw, Corinne ve Mamie de her zaman bizimle olacak. Farklı şekillerde olacak, ama onlar her zaman benim çocuklarım olacak ve sen de bunu paylaşacaksın."

"Fikrimi değiştirmedim," diye fısıldadım.

"Tamam. Ama senin ne durumda olduğunu bilmek için, o kapıyı açık bırakmak ister misin?" Tanrım.

Ona inanmak imkansızdı.

"Şu anda değil, ama hiçbir kapı asla kapatılmamalı."

Yine sırttı, ağzını benimkine değdirmek için yaklaştı ve geri çekildi. "Tamam. Anlaştık. şimdi yatmaya hazırlanacak mısın?"

"Seks yapamayız. Mamie koridorun karşısında."

Gözleri kapıya kaydđ ve "Evet" diye mırıldandı.

"Çocuklar okula gittikten sonra ve biz işe gitmeden önce hızlıca yapalım."

Bana baktı. "Anlaştık."

O zaman ben de sırttım, kucağından kalktım ve çantamdan geceliğımi çıkardım.

Işıklar sönmiştü ve ben sırt üstü yatan Hix'e sarılıp kolumu okşarken, o "Andy yetenekli bir adam" dedi.

Gölgeli yüzüne bakabilmek için çenemi, göğsüne koyduğıum elime dayadım.

"Evet," diye onayladım.

"Bir iş programına falan katılamaz mı? Daha bağımsız olabileceğı bir eve?"

Kafamı salladım ama "Ev. Evet. Ama dolaşmaya karar verebilir, bu da iyi olmaz, bu yüzden gözetim altında tutulması gerekir. Ayrıca kendi başına yemek pişirme gibi şeyleri yapamaz, çünkü pişirdiğini unuttur ve bu durumda işler kötüye gidebilir. Ama ne olursa olsun, buralarda böyle bir ev yok" dedim.

"Doğru," diye mırıldandı Hix.

Devam ettim, "Ama o, kendisi kadar işlevsel olmayan personele ve diğeri sakınlere yardım ediyor. İş konusuna gelince, bunu Denver'da denedik. Market poşetleme işi buldu ve başka bir işte de temizlik yaptı, depoda görevler üstlendi ve bir nalbur dükkanında rafları doldurdu. Ama sinirlenir veya telaşlanırsa, sonuçlar biraz korkutucu olabilir. Donanım mağazasında çok kötü bir nöbet geçirdi. Müşteriler çok korktu ve sahibi bunun olabileceğini biliyor olsa da, o da rahat değıldi. Ne yapması gerektiğı öğretilmişti ama kendini oldukça güçsüz hissediyordu ve nedense, Andy'yi kovmak zorunda olduğunu söylemesi çok uzun sürmedi."

"Küçük kasabalarda yaşayan insanlar daha sabırlı ve anlayışlı olabilirler, bebeğıim," dedi Hix ve ben çenemi göğsüne dayadım.

"Evet. Bu konuyu düşündüm, terapistleriyle konuştum. İş talepleri alıyorlar ve Andy'ye yerleşip değışime alışması için bolca zaman tanıdı. Belki uygun bir iş çıkarsa, onu işe yerleştirebiliriz."

"Etrafa bir sorayım," diye mırıldandı.

Ona yaslandım. "Bu çok hoş olur. Kendi parasını kazanmayı seviyor ve sosyal biridir. İstikrar iyidir, ama sürekli görüştüğü insanlardan daha fazla insanla konuşabilmesi de iyidir."

"Onun için bir şeyler buluruz. Shaw onu dışarı çıkarıp Perşembe gecesi futbol maçı izlemeye götürmek istiyor. O günün onunla geçireceğin gün olduğunu biliyorum tatlım, ama Shaw onu seviyor ve bence durumu anlıyor ve yakında deniz piyadelerine yazılacağını, bu yüzden ortalıkta olmayacağını ve çok şey yaşayacağını biliyor..."

Konuşmaya devam etti ama ben dinlemiyordum.

Gözlerimi kapatıp gözyaşlarımı tutmaya

çalıştım. "Bebeğim?" diye seslendi Hix.

"Shaw Perşembe gecesini alabilir," diye fısıldadım.

Elini koluma doladı ve beni orada tuttu. "Andy ile bir sorunu olmaz. Eğer bir şeye dikkat etmesi gerekiyorsa, ona kısa bir bilgi ver, ama onlar iyi olacaklar..."

"Andy'nin Shaw'la iyi geçineceğinden eminim."

Hix bir saniye sessiz kaldıktan sonra sordu, "O zaman senden gelen bu his ne, tatlım?"

"Ben sadece... Ben sadece..." Elimi hareket ettirdim, böylece başımı çevirip göğsünü öpebilirdim. Yanağımı tekrar onun göğsüne dayadım ve ortasını sıktım. "Sanırım sadece benim mutlu olduğumu hissediyorsun."

Beni kendine doğru çekti ve sert bir sesle cevap verdi: "Onu alacağım."

Almadı.

O verdi.

Ama ben bunu paylaşmadım.

Hayretle fısıldadım, "Bu işe yarayacak, değil mi?" Hix hemen cevap verdi.

"Evet."

Yüzümü göğüs kafesine gömdüm. "Tanrım, ağlayacağım."

"Bebeğim..."

"Hayır, gerçekten, bu sefer ağlayacağım."

Hix bana doğru yuvarlandı, böylece sırt üstü yattım. Çoğunlukla yanıma yaslandı ve yüzümü bir eliyle tuttu.

"Ağlarsan, seni teselli etmek için zaman harcamam gerekecek ve bu da uykuyu geciktirecek, bu yüzden yarın sabah çocuklar okula gittikten sonra hızlıca sevişirken başlığımı kırmak için enerjim kalmayacak."

kırmak için enerjim kalmayacak."

Ona göz kırptım ve titreyerek nefes aldım, sonra "İyiyim" dedim.

"Öyle olacağını düşünmüştüm," diye

mırıldandı. Koluna bir tokat attım.

İçeri girip dudaklarımı öptü ama gülümsediğini anlayabiliyordum.

Beni nazikçe, ıslak ve uzun süre öptükten sonra, bizi önceki pozisyonumuza geri döndürdü ve beni sıkıca sarıldı.

Daha fazla bir şey söylemedim çünkü Hix'e dünyamı tekrar değiştirme fırsatı verilirse, kendimi tamamen kaybeder, ağlamaya başlar ve sabah yatak başlığında seks yapamazdım.

Bunun yerine, Hix'in parmakları kolumu yatıştırıcı bir şekilde okşarken, ona daha da yakın sarıldım ve sevgilimin yanında uykuya daldım.

Hix'in çocuklarının okula hazırlanmak için sabahları yarattığı kargaşadan sonraydı (doğrusunu söylemek gerekirse, sabahları kesinlikle uyanık olan Shaw'a göre, bu tamamen Mamie'nin işiydi).

Aynı zamanda yatak başlığımızda yaptığımız hızlı seksin de ardındandı.

Hix'in evinden eve dönüp duş alıp işe hazırlanmak için yan kapıdan içeri girerken, saçlarım dağınık ve seks sonrası halimdeydim, o sırada yanımdan bir şeyin bana doğru geldiğini gördüm.

Panikledim ve geri atladım, elimde telefonumla (artık telefonum elimde olmadan arabadan çıkmıyordum), boğazımda bir çığlık sıkışmıştı, Hope'un bana doğru koşarak geldiğini gördüm.

Ancak, beni nasıl şaşırttığını görünce adımları durakladı ve yüzündeki kararlı ifade, aslında hayal kırıklığı olarak okunabilecek bir ifadeye dönüştü.

"Seni korkutmak istemedim," dedi bana ulaştığında. "Ama korkuttun," diye tersledim.

"Ben... Ben..." Başını salladı. "Niyetim o değildi."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, bir kadın evinde saldırıya uğradıktan sonra, herhangi bir zamanda, ama çoğunlukla söz konusu evde yapılan bir sürpriz saldırı, en iyi giriş şekli değildir."

"Üzgünüm, Greta."

Tanrım, gerçekten üzgün görünüyor. Bu, üzgün olduğu anlamına gelebilir. Ya da bir şey istiyordu.

Hazırlandım.

"Ben sadece... Seninle konuşmam gerek," dedi bana.

"Nedenini tahmin edemiyorum," diye cevap verdim.

Bana baktı. "Tahmin edemiyor musun?"

"Umarım..."

"Kenara çekilmen gerekiyor," dedi hızlıca. Şimdi ona bakan bendim.

"Bu doğru olan şey ve sen de bunu biliyorsun," diye devam etti.

"Kimin için?" diye sordum.

Kaşları birleşti, bu da onu hem şaşkın hem de sinirli gösterdi. "Ailem için. Çocuklarım için. Hix için."

"Artık bunların hiçbirinin doğru olduğundan emin değilim," dedim dürüstçe.

"Evet, çünkü bu *senin* ailen değil, ama sen öyle olmasını sağlamaya çalışıyorsun," diye cevap verdi.

Sakin bir nefes aldım ve Hope ile tartışmanın, güne bu kadar iyi başlamışken (yani Hix ile yatak başlığında seks yapmak gibi bir şey mi? Unut gitsin) devam etmenin doğru yolu olmadığına karar verdim, bu yüzden bunu yapmamaya karar verdim.

"Hix'e söyleyeceklerin var ve o sana zaman tanıyor. Ona söyle. Lütfen beni bu işe karıştıрма," diye rica ettim.

"Sen bu işe kendini soktun." "Hope, sinirlenmek istemiyorum..."

"Sinirlenmek istemiyor *musun*?" diye tersledi.

"Kes şunu," diye tısladım, ona doğru eğildim ve bunu yaptığımda gözleri büyüdü, Hope'un sık sık insanların ona hesap sorduğunu göstermeyen bir şaşkınlık paylaştı. "Hix, istediğini elde edene kadar her şeyi yaptığını söylüyor ama artık bir yetişkinsin, Hope. Hayatın istediğini elde etmekle ilgili olduğunu ve elde edemediğinde de uygun şekilde başa çıkmakla ilgili olduğunu öğrenmelisin."

"Sana benden mi bahsediyor?" diye sordu.

"Tamam," dedim kısa ve keskin bir şekilde. "Şu anda kendinden başka kimseyi düşünemeyecek bir durumda olduğun açık, ama bir anlığına da olsa kendini bu durumdan kurtarabilirsen, ilk olarak, sen onun çocuklarının annesisin, bu yüzden bu durum kaçınılmaz. İkincisi, onun eski karısı, bu da olacak. Son olarak, son zamanlarda onu pek mutlu etmeyen davranışlarda bulundun, *bu da olacak*."

"Kenara çekilmen gerek," diye tersledi. "*Bu* olmayacak," diye karşılık verdim. "O benim kocam."

"O senin kocan değil, Hope. O benim erkeğim. Bu durumu zorladığın için kızgınıam ama dürüst olmak gerekirse, bunu söylerken seni incitmek istemiyorum. Bu gerçek. Ciddi bir durum. Bir yere varacak. Sen de kendine, hayatına ve çocuklarına odaklanmalısın, artık senin olmayan adama değil, çünkü o benim, ki öyle, ama çünkü o... *artık... senin değil.*"

Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Göreceğiz."

"Hayır, görmeyeceğiz. Nasıl olduğunu biliyorum. Göreceksin. Ve Hope, Tanrı şahidimdir ki, hazırlıklı olmalısın çünkü göreceğin şey düşündüğün gibi olmayacak ve şu anda açıkça acı çekiyor ve bunu durdurmanın yollarını arıyor olsan da, hazırlıklı olmazsan, durum daha da kötüye gidecek."

"Sen bunun yzkle ilgili olduğunu düşünüyorsun. O da yzkle ilgili olduğunu düşünüyor." Bana doğru eğildi. "Ama bu yzkle ilgili değil." Geriye yaslandı. "Ve ne olduğunu anladığında geri dönecek."

Ona baktım ve başlık seksini düşündüm. "At Last"

şarkısının sözlerini düşündüm.

Hix'in parmaklarıamın iini o tatlı şekilde okşadığını ve bunu yaptığının farkında bile olmadığını düşündüm.

Junk Sundays'i, kırık burnumu, hiçbir şey kaldıramamamı, merdivenlerde kayıp dşmemi ve Hix'in bana ulaşmak için merdivenlerden atlamasını düşündüm.

Hix'in benden uzaklaşmak için birçok fırsatı olduğunu ama bunu yapmadığını düşündüm. Ben o kapıyı kapatmaya çalıştığımda bile, o kapıyı açık tutmak için ayağını kapının önüne koydu.

Beni tanıyan ve benimle ilgili tüm kötü yanları bilen adamı düşündüm, ama o kaçmadı.

O adamı ve onun nasıl biri olduğunu düşündüm ve bana asla, asla eski karısıyla ilişkisini bitirdiğini ve benimle bir şey kurmak istediğini söylemeyeceğini biliyordum, eğer bunu ruhunun derinliklerinde hissetmiyorsa.

Ve tüm bunları düşündükten sonra, erkeğimin eski karısına "Hazırlan, Hope" dedim.

"Göreceğiz," dedi, bana zehirli bir gülümsemeyle bakarak, dönüp benim evimin önünden yürüyerek uzaklaştı.

Onun gidişini izledim ve Hix'e olanları anlatmalı mıyım, anlatmamalı mıyım diye düşündüm.

Biraz zaman geçmesini beklemeye karar verdim. Çok fazla değil, çünkü ben söylemeden önce öğrenirse, onu korumak için ondan sakladığımı düşünebilir ve bundan hoşlanmazdı.

Ancak, duş alıp işe gitmem gerekiyordu. Bir müşterim vardı.

"Tamam."

Hix'in, yeni açtığım salonun arka odasında, o sabah Hope ile başıma gelenleri telefonda anlattıktan sonra söylediği bu söze dudaklarımı ısırdım.

O tek hece pek mutlu gelmedi kulağıma.

"Aradı," diye cevap verdi ve Lou kapıdan içeri girerken gözlerim kapıya kaydı.

Hope o sabah meşguldü. "Evet?" diye sordum.

"Yarın akşam Jameson's'a gidip akşam yemeği yiyip konuşmak istiyor."

Jameson's mı?

İlçedeki en şık, en romantik restoran mı? O *kaltak*.

Lou'ya gözlerimi kısarak baktım ama Hix'e "Mm-hmm" diye mırıldandım.

"Bebeğim, bu akşam onun evine gidiyorum. Onunla Jameson's'a gitmeyeceğim. Ama," son kelimeyi düşünceli bir şekilde söyledi, "rezervasyon yaptırmalıyız."

Gözlerimi kısımadım ve şimdi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bakanın ben olduğumdan emindim.

Lou'nun gözleri kısılmamıştı. Bana doğru açılmıştı. "Bu hoşuma gider," dedim.

"Tamam, kızlar gelecek hafta ona döndüklerinde gideceğiz. Çocuklar ve ben bir televizyon alana kadar onun evine gitmeyeceğim. Bizimle gelmek ister misin? Hızlı bir akşam yemeği yedikten sonra evde onlarla vakit geçirebilir ve ben döndüğümde orada olabilirsin."

"Bunu mu istiyorsun?" diye sordum.

"Bunu sormak zorunda mısın?" diye karşılık verdi.

"Muhtemelen hayır," diye mırıldandım.

"Son müşterin ne zaman?"

"Altı buçukta işim bitiyor."

"Tamam. O zamana kadar televizyonumuz olur. Po-Jack's'te buluşalım mı?"

"Evet."

"Tamam. Yola çıktığında haber ver. Harlequin'de öğle yemeği için vaktin var mı?"

Gülümsedim.

Hope'u alt edecektim. "Evet."

"Saat kaçta?"

"Birde."

"Seni alayım mı, yoksa orada görüşürüz mü?" "Evimden bir blok ötede, Hixon."

"Tamam, bebeğim," dedi gülerek. "Orada görüşürüz." "Evet, tatlım.

Orada görüşürüz."

"Görüşürüz, bebeğim."

"Görüşürüz, Hix."

Telefonu kapattık ve Lou, "Müşterin geldi," dedi.

"Tamam, dışarı çıkıp..."

Kolumu tuttu. "Hayır, hayır. Az önce cinayet işleyecekmiş gibi görünürken, birdenbire kremasını yiyen kedi gibi görünmeye başladığını gördüm. Neler oluyor?"

Fazla vaktim yoktu, bu yüzden elimden geldiğince ona her şeyi anlattım.

Anlatmam bittiğinde, aptal gibi sırtıyordu.

"Ne?" diye

sordum. "Evet,"

dedi.

"Ne?" diye tekrarladım.

"Birincisi, uğruna savaşıacak bir şeyin var ve sonunda bunun için savaşıyorsun, ve buna değdiğine göre bu beni çok mutlu ediyor. İkincisi, Hix'e ikinizin ilişkisi yürüyecek dediğinde, o 'evet' dedi." Bana doğru eğildi. "Ve ben... *bunu...* çok... *seviyorum.*" Geriye yaslandı ve kıkırdadı, sonra "Evet. Hepsi bu, ama söylemesi gereken tek şey buydu. *Evet! Bu... harika!*" dedi.

Döndü, endüstriyel boyutta bir saç kremi şişesi aldı ve geri döndü, yanımdan geçerek kapıyı açtı.

Salona girerken "Evet!" diye bağırdı ve müşterimin ona merakla baktığını fark ettim.

Kapı kapandı. Ve ben kahkahayı patlattım.

TWENTY-TWO

Hayatın Yolculuğu

Hixon

O GECE, HIX bir zamanlar evi olarak adlandırdığı evin kaldırımına park etti ve ön kapıya doğru yürüdü.

Eski ön verandasına bakarak, Greta için koymak üzere bazı mobilyalara yatırım yapması gerektiğini düşündü.

Belki de Adirondack sandalyelerinden birkaç tane.

Kapıya ulaştığında, elini zili çalmak için kaldırmışken kapı açıldı.

Hope, sanki gerçekten Jameson'lara gidecekmiş gibi giyinmiş, ama güzel bir elbise giymemişti. Bunun yerine, normalde kot pantolon ve kazak giyip, sadece rimel ve allık sürerek, Mamie'yi gezdirip babası için çalıştığı günlerde saçını hızlıca düzelttiği gibi değil, güzel bir pantolon ve hoş bir bluz giymişti.

Kahretsin.

En azından çıplak ayakla değildi.

Fırtına kapısına uzandı ve Hix, kapıyı açarken yolundan çekildi ve "Hixon" diye selamladı.

Kapıyı tuttu ve "Hope" diye karşılık verdi.

Dönüp içeri girdi. O da onu takip etti ve bunu, eski evine son geldiğinden beri zamanın nasıl geçtiğini unuttuğunu düşünerek yaptı. O, istediği eşyalarını almaya gelmesini istemişti ve haftalarca bu konuyu tartıştıktan sonra, o da bunu yapmıştı.

Bu dört, belki beş ay önce olmalıydı.

Ama her şey aynı görünüyordu. Kadın hiçbir şeyi değiştirmede. Ev, kadının sevdiği gibi hala tertemiz, düzenli, sanki çocuklar orada yaşamıyormuş gibi ve ikisinin de sevdiği şekilde güzelce dekore edilmişti.

Boşanma anlaşmalarına göre, ev ve mobilyalar ona kalmıştı ve o yeterince para kazandığı için çocuk nafakası ödemek zorunda değildi. O parayı asla kaybetmeyeceği bir işte kazandığı için, Hix'in

avukatı, kadının her şeyi aldığı için anlaşma için mücadele etmesini söylemişti. Adam ise babasının üniversitedeki dairesi için verdiği eski masayı ve anlamlı ama değeri olmayan birkaç kutu eşyayı alıp gitmişti.

O bunun için mücadele etmemişti. Karısı o paraya sahip değildi, babası ona vermiş olmalıydı, ya da evi satmış ya da hesaplara el atmış olmalıydı, çünkü onlar bu hesapları korumak için mücadele etmişlerdi ve karısı ona payını çoktan vermişti.

Ama ne olursa olsun, ona verdiği her şey çocukların geleceği için kullanılacaktı, bu yüzden bir anlamı yoktu. Bunun için biriktirdikleri tüm para, çocukları için bir şey yapmak dışında ikisinin de dokunamayacağı bir hesapta duruyordu.

Buna karşılık, o da onun emekli maaşı veya emeklilik hesaplarına hak iddia etme hakkından vazgeçmişti.

O boşanmak istememişti, bu yüzden bunun yeterince makul bir anlaşma olduğunu düşünmüştü.

bir anlaşma olduğunu düşünmüştü.

Şimdi memnun. Onun ailesiyle ilişkisini tehlikeye atacak ve kendisi için önemli olan bir şeyi riske atacak şekilde, ondan para almak için durumu çirkin bir noktaya

, bu da onunla olan ilişkisini tehlikeye atardı, ki bu onun için önemli bir şeydi, ama olmasa bile, çocuklar için iyi geçinmesi gerekiyordu. Bu, çocukların hayatlarında en azından bu değişiklik olmadan yaşayabilmeleri için evlerini olduğu gibi bıraktı. Ve her gün yüzleşmek zorunda olduğu, ona veya paylaştıkları hayata dair tek bir anısı bile yoktu.

Temiz bir

sayfa.

Her şey

yolundaydı.

Oturma odasında ona döndü ve o üç adım attıktan sonra durdu. "Sohbet etmek istemiştin," diye başladı, o konuşmayınca. "Buradayım."

"Bira ister misin?" diye sordu kadın.

"Hayır," diye cevapladı adam.

"Bourbon ister misin?" diye

sordu kadın. "Hayır, Hope,"

dedi adam.

"En azından oturur musun?" diye sordu kadın, sabırsızlık mı yoksa sinirlilik mi olduğunu anlayamadığı bir tavırla.

O da bunu yapabilir, bu yüzden şömineye dik olarak karşılıklı duran iki kanepeden birine gitti ve köşeye oturdu.

Şöminenin yandığını fark etti. Ve mumlar da yanıyordu.

Tanrım.

Biraz müzik a, makyajlı, öyle giyinmiş ve oda bu haldeyken, sadece yüzüne değil, onun istediği yere de tokat atılmış gibi hissedirdi.

Oturmadı. Dirseklerini dizlerine dayayıp, ellerini aralarına sarkıtarak kenara yakın oturdu ve karşısına oturan kadına baktı.

Bunu yaptığında, bütün gece sohbet edecekmiş gibi bacaklarını altına çekti ve Hix ağzının sıkılaşmasına engel olmaya çalıştı.

"Sonunda benimle konuşmayı kabul ettiğine sevindim," dedi yumuşak bir sesle.

"Kabul ettim ve konuşuyoruz ama uzun süre konuşmak istemiyorum. Çocuklar evde, yeni bir televizyon aldılar ve..."

Kız onu keserek, "Shaw kızlara bakabilir ve televizyonu da kurabilir," dedi.

O, sanki hiçbir şey söylememiş gibi devam etti. "Greta onlarla birlikte." Kız incinmiş bir ifade takındı ve ateşe baktı.

"Hope, ben buradayım, konuşmak istemiştin, konuş," diye teşvik etti.

O, nazikçe nefes aldı ve ona baktı, gözlerinde şimdi parıldayan gözyaşları vardı.

Tanrım.

"Yüzükle ilgili değildi," dedi sessizce.

"Tamam."

Bir an ona baktıktan sonra sordu, "Ne hakkında olduğunu bilmek istemiyormusun?"

Kaşlarını attığını hissetti. "Buraya oyun oynamaya mı geldim?"

"Tabii ki hayır," dedi kız hızla.

"Hadi bitirelim şu işi, Hope, bana karşı dürüst ol ve söylemen gerekeni söyle."

Yine ona baktı, sonra çenesini hafifçe kaldırdı ve "Yemek pişirme" dedi.

Kaşları atık kalarak sordu: "Ne dedin?" "Yemek pişirme."

"Hope," diye homurdandı, koltuğunun kenarına kayarak.

"Yemek yapmama izin ver, Hixon."

Hareketsiz kaldı.

"Bunu bekliyordun," dedi.

"Bana 25 bin dolarlık bir yüzük alacağımı söylemediğim için benden boşanmadığını mı söylüyorsun, yoksa yemek pişirdiğin için mi boşandın?"

"Bunu bekliyordun."

"Yemek yapmayı sevmiyorum ve Hope, bu konuda berbat olduğumu biliyorsun." "Çünkü hiç öğrenmeye çalışmadın."

"Haklısın, çünkü ben hiç öğrenmek *istemedim*." "Yani bu benim suçumdu."

Lanet olsun.

"Bunun bir anlamı yok," diye mırıldandı ve ayağa kalkmaya başladı, ama o konuşunca yerine oturdu.

"Mesele yemek pişirmek. Ve temizlik. Bunların çoğunu da bana yaptırdın."

O bir şey söyleme fırsatı bulamadan, kadın devam etti.

"Sen süpürge yapardın, Hix, ama ben haftada bir kereden fazla yapmanı istedim ve sen gerek olmadığını söyledin. Maynard on üç yıl bizimle yaşadı ve her yere saçlarını döküyordu, ama bizim üç çocuğumuz da var. Yerlerin haftada bir kereden fazla süpürülmesi gerekiyordu."

Köpeği Maynard üç yıl önce ölmüştü. Ve şimdi bu saçmalığı mı dinliyordu?

"Bana bunun mantığını anlatmıyorsun," dedi ona. "Ben toz aldım, sen hiç toz almadın, hiç."

"Hope, bu saçmalık."

"Tamam, belki birkaç kez yapmışsındır, ama Hix," diye elini kaldırdı, "on dokuz yıl evli kaldık."

"Beni kovduğundan beri sadece on sekiz yıl birlikteydik," diye düzeltti. "Sanki bunun bir önemi var da," diye karşılık verdi.

"Ve benim toz almadığım, süpürge yapmadığım ve senin yemek pişirmen hakkında sızlanman bu noktada bir fark yaratıyor mu?" diye karşılık verdi.

"Anlamıyorsun ve ben anladığımı sanmıştım ve bu canımı yaktı, Hixon, anlamadığında inanamayacağın kadar canımı yaktı."

"Neyi anlamadım?" diye sordu.

"Şunu anla." Bu sefer iki elini de açarak, kollarını genişçe açarak, tertemiz evini işaret etti. "Bu evi güzel tuttum. Yemek yaptım. Temizlik yaptım. Çoğu zaman yemek yaptığımda bulaşıkları bile yıkadım. Mamie'yi dans dersinden alırdım ve Shaw araba kullanmaya başlamadan önce onları gezdirme işinin çoğunu ben yapardım ve sen *bana izin verirdin*."

"Senin işin benimkinden daha esnek ama bu konumuzun dışında. Sen benim karımdın ve onların annesisin, Hope," diye hatırlattı.

"Öyleydim ve öyleyim, ve belki biraz takdir edersin diye düşündüm.

bira

z." Bu onun ağzını kapattı.

"Ama hayır, sen bunu *bekliyordun* ve amcan Jack'ten o parayı aldığında Jack amcandan aldığında, o yüzüğü istedim çünkü bana vermek isteyeceğini düşündüm, beni sevdiğini, benim senin için, bu aile için yaptıklarımı takdir ettiğini göstermek isteyeceğini düşündüm, ama sen *bana güldün*."

"Umut..."

"Ve bu *acıttı*."

"Anlıyorum," dedi sessizce, onu izleyerek.

Derin bir nefes alırken göğsü şişti ve nefesini verirken ateşe baktı.

"O yüzük, Jack amcanın sana verdiği tüm para değildi. Yarısı bile değildi. Ama bunun önemi yok, çünkü mesele o değildi," diye ateşe fısıldadı.

"Yani yüzüğü istemiyordun," dedi.

Gözleri ona döndü. "Tabii ki yüzüğü istedim. Çok güzel bir yüzüktü. Ama asıl istediğim, onu bana vermenin *anlamıydı*."

"O zaman neden bana bunu söylemedin?"

Ona doğru hafifçe eğildi. "Çünkü bunu senin *bilmen* gerekiyordu." Tamam, haklıydı, iyi bir noktaya değinmişti ve bunu ona da göstermişti.

Ama bu onu kızdırdı.

"Ve ben sana defalarca bilmediğimi söylediğimde, neden o zaman bana söylemedin?"

"Çünkü bunu anlamış olman gerekirdi." "Şaka mı yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Hayır," diye tersledi kadın. Evet, adam çok sinirlenmişti.

"Hiçbir zaman çimleri biçmedin, Hope."

"Her gece çimleri biçmek zorunda değilsin, Hixon."

"Bir kez bile çöpü çıkarmadın, bir kez bile, tüm evliliğimiz boyunca."

"Sen de her gece çöpü çıkarmak zorunda değilsin," diye karşılık verdi.

"Hiçbir zaman arabanın yağını değiştirmeye götürmedin. Ben yaptım."

"Ne olmuş yani?" diye sordu kadın. "Bu üç ayda bir yapılan bir şey değil mi?"

"Sen de *her sabah* çocuklarla birlikte kalkmadın. Ben kalktım."

"Hix..."

"Peki ya yürüyüş yollarını küreklemek, Hope?" diye ısrar etti.

"Yine, bu her gün olan *bir şey* değildi," diye cevapladı.

"Detaylara giriyoruz, market alışverişinden bahsetmek ister misin? Onu kim yapıyordu?"

"İkimiz de yaptık, Hix. Ama itiraf ediyorum, çoğu zaman çocukları alıp bunu bir olay haline getirirdin, ama sadece onlara abur cubur aldığın ve benim bundan hoşlanmadığım için."

"Yani ikimiz de bu evi, hayatımızı ve ailemizi korumak için bir şeyler yaptık," diye işaret etti.

"Evet, ama..."

"Ve ben 25 bin dolarlık bir şey istemedim çünkü bu senin kocan, onların babası olarak benim görevimdi. Bunu yaptım çünkü yapılması gerekiyordu ve bir parçam bunu yapmaktan *hoşlanıyordu* çünkü sevdiğim insanlara bakıyordum."

Şimdi *o da* çenesini kapattı.

"Senin kadar temiz değilim ve bunu biliyorum çünkü neredeyse yirmi yıldır bu konuda başımın etini yedin, ama durum böyleydi. Her köpek tüyünün süpürülmesine ve her toz zerresinin temizlenmesine gerek yoktu çünkü karım, üç çocuğum ve köpeğimizle birlikte bir evde yaşıyordum ve aslında ailemin etrafımdaki dağınıklığı *seviyordum*."

O çenesini kapattı. Hix ise kapatmadı.

"Sen öyle istedin ve ben de ceketimi kapının yanındaki askıya asmaktan, kanepenin üzerine atılmış olarak görmemenden ya da havluları senin istediğin gibi katlayıp asmaktan rahatsız olmadım, çünkü kimin umurunda? Ama bunu, sana karşı öfke nöbeti geçirmek ya da evliliğimizi bitirmek için bir gerekçe olarak görmedim, çünkü benim için hiçbir anlamı olmayan bir şeyi yapmak, senin için bir anlam ifade ettiği için canımı sıkıyordu. Ve madem her şeyi açıkça konuşuyoruz, köpeklerin tüy dökmesi çok sinir bozucu olduğu için bize başka bir köpek almamıza asla izin vermedin, Hope. Maynard'ı kaybettiğimizde çocuklar yıkılmıştı, başka bir evcil hayvan istiyorlardı, ben de istiyordum, ama sen evcil hayvan tüylerinin ne kadar sinir bozucu olduğunu bahane ederek buna izin vermedin. Açıkçası Hope, bazen senin bu kadar düzenli olman ve biz öyle olmadığımızda bununla ilgili sızlanman beni çok sinirlendiriyordu. Ve hepimiz başka bir köpek istediğimizde senin bu şekilde davranman beni kesinlikle sinirlendiriyordu."

"Hiçbir şey söylemedin," dedi sessizce. Ciddi miydi?

"Şimdi kesinlikle şaka yapıyorsun," diye çıkıştı.

Az önce söylediği şeyin ne kadar berbat olduğunu anladı ve geri adım atmaya çalıştı.

"Ben... demek istediğim..."

Hix sözünü kesti. "Söylediklerinde ciddiydin. Yüzük ve onun senin için anlamı hakkında söylediklerini anlıyorum ve aslında on dört ay önce haklıydın. Ama şimdi değil. O kadar zaman içinde, çalan plağı bile duymadığım halde beni senin istediğin gibi dans ettirmeye çalışmaktan vazgeçebilirdin. Şu anda burada oturup tüm bu saçmalıkları konuşuyor olmamız beni sinirlendiriyor, ama o yüzüğü istediğinde güldüğüm için özür dilerim dediğimde bunu içtenlikle söylediğimi bil. Duyarsızca davrandım ve doğru tepki vermedim. Ama Hope, o yüzüğü istemediğimi benimle paylaşmayarak hemen kontrolü kaybettin. O zaman seni incittim ve benim tepkime verdiğin tepki o kadar saçmaydı ki, deliceydi. Ve şimdi düşünüyorum da, senin için önemli olan birinin bir sorunu olduğu halde bunu seninle paylaşmaması ve senin bu konuda hiçbir şey bilmediğin için biraz karanlıkta kaldığını düşünüyorum. Bunu büyüt ve bunun bir evliliğin sonuna ve hiçbir şey yapamadan çocuklarının başına bir sürü pislik yağmasını izlemek zorunda kalmana neden olduğunu düşün, belki o zaman benim ne demek istediğimi anlarsın.

Onun yutkunmasını izledi. Sonra Hix, onun gözlerine bakarken, o da onun gözlerine baktı ve bu zaman kaybına bir son vermek üzereyken, kadın tekrar konuştu.

"Peki şimdi ne yapacağız?"

"Anlamadım?" diye sordu.

"Bundan sonra ne yapacağız?"

Boynunun gerildiğini hissetti.

Ama ne diyeceğini bulamadan, kadın bacaklarını altından çekip ona doğru koştu. Önünde diz çöküp elini tuttu ve iki eliyle sıkıca kavradı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı acil bir şekilde. "Çok özür dilerim. Avukatın ofisinde o belgeleri imzaladığımızda yanlış yaptığımı biliyordum ama iş çok ileri gitmişti, nasıl durduracağımı bilemedim. Ama sonra *benimle konuşmadın* ve sana özür dilediğimi söyleyemedim. Nerede olduğumu açıklayamadım. Aramızdaki sorunları düzeltmeye başlayamadım. Sonra *onu* buldun ve..."

"Dur."

Durdu.

Elini onunkinden çekti.

O bunu yaptığı anda, gözleri onun eline düştü ve elleri yanlarına düşse de gözlerini oradan ayırmadı.

"Bitti, Hope."

Gözleri onun gözlerine dikildi. "Henüz

bitmedi." "Bitmiş."

"Beni seviyorsun."

"Seviyordum. Artık sevmiyorum."

Gözleri yine yaşlarla doldu ve dizlerinin üzerinde öne doğru kayarak karnını onun bacağına bastırdı, elini kaldırıp göğsüne koydu.

"Seviyorsun. Beni seviyorsun. Beni tamamen seviyorsun Hix, her zaman seveceğin şekilde."

"Umarım, *Tanrım*," burnundan nefes aldı ve sözlerini bitirdi, "Üzgünüm. Sevmiyorum. Artık sevmiyorum."

"Bu doğru değil."

Adam parmaklarını kadının bileğine doladı, onu uzaklaştırdı, bıraktı ve kanepeden kayarak kadından uzaklaştı.

Kız baldırlarının üzerine düştü ve ona baktı.

"Çocuklar için seninle iyi geçinmek istiyorum," dedi ona. "Onları inciten yaptığın şeyleri yapmayı bırakmanı istiyorum. Shaw ile ilişkini düzeltmene yardım etmek istiyorum, böylece o kendi hayatını yaşamaya gitmeden önce, ona sahip olduğumuz süre boyunca onunla birlikte olabilirsin. Ama biz, biz bittik. Geri dönüş yok."

"Birlikte iyiydik," diye hatırlattı ona. "Öyleydi.

Ama artık bitti," diye hatırlattı ona.

"İyi değildik, tatlım. *Harikaydık. Mutluyduk*. Şimdi konuşuyoruz... bu... bu..." diye sertçe başını salladı ve zorla çıkardı, "*şeyler*. Kötü şeyler. Ama kötü değildi. İyiydi. Çok güldük. *Seni* çok güldürdüm. Maynard'ı kaybettikten sonra seni dinlemeliydim ve hissettiklerimi paylaşmalıyım, ama tüm bu şeyler... şu anda konuştuğumuz şeyler... Şimdi anlıyorum ki bunların *hiçbir anlamı yok*."

"Haklısın Hope, ve üzgünüm ama artık tüm bunlar geri dönüşü olmayan bir şekilde bitti," dedi olabildiğince nazikçe.

"Yemek pişirme umurumda değil, Hix. Mesele o değil." Ellerini havaya kaldırdı. "Yani, öyle ama değil. Mesele önemi..."

"Anlıyorum, Hope. Bu hiçbir şeyi değiştirmmez." O, ona doğru eğildi.

"*Değiştirir*."

"Bana söylemeliydin. Seni incitmiştim, seni hafife aldığımı düşünüyordun, bunu bilmem gerekiyordu."

O, tekrar tekrar ve hızlıca başını salladı. "Söylemeliydim. Şimdi anlıyorum. Sana söylemeliydim. Ve bundan sonra söyleyeceğim, Hixon. Söz veriyorum."

"Hope, sen kırdın. Tamir edilemez. Bitti." "Bitmedi."

"Üzgünüm," dedi yine olabildiğince nazikçe. "Bitti."

Ona "Sonsuza kadar yemin ettik" diye hatırlattığında gözyaşları akmaya başladı.

"Sonra sen boşanma davası açtın."

Kadın elini göğsüne vurdu. "Bu sadece benim suçum değil. Senin de payın var."

"Belki öyledir, ama sonra boşandık ve geriye sadece çocuklarımız kaldı."

"Bu doğru değil. Bana sonsuza kadar süreceğini söz verdin, bu sözün bozulduysa, düzeltmek için senin de sorumluluğun var."

"Hope..."

Ona doğru atıldı, boynunun iki yanını kavradı ve bacaklarının arasına bastırdı. "Seni seviyorum, Hix. Sen benim sevdiğim tek erkeksin ve başka kimseyi sevmeyeceğim çünkü *sevmem gerekiyor*."

Hix yine parmaklarını kadının bileklerine doladı, bu sefer ikisine birden, ve onu geri itti, ama yüzünü kadının yüzüne yaklaştırırken ellerini aralarında tutarak onu çok uzağa itmedi.

"Düzeltmeye çalıştım," diye hatırlattı ona sessizce. "Seni bırakmalıyım, ama şimdi..."

"Yapmadın," dedi ona. "Ve şimdi, her şey bitti. Düzeltilecek bir şey yok." "Geri alabiliriz," diye yalvardı, gözyaşları hala akıyordu.

Hix, ayakta dururken bileklerinden tutarak onu nazikçe ayağa kaldırdı, ama onu önünde tuttu ve konuşmaya devam etti.

"Acı çektiğini biliyorum ve bu beni mutlu etmiyor. Ne istediğini biliyorum ve sana istediğini vermek için çok uzun süre yaşadım, şimdi bile sana bunu veremeyeceğini söylemek zor. Ama yaptığını yaptın ve sonra öyle davrandın, bunu sana hatırlatmak zorunda kalmak çok kötü, ama bu, kendini şu anki durumuna soktuğun şeyden bile daha kötüydü. Benim için de bunu seninle paylaşmak çok kötü, Hope, ama ben senin şu an bulunduğun yerde değilim. Ben başka bir yerdeyim ve geri dönmeyeceğim. Geri dönmeyeceğim çünkü sen

hayatlarımızı mahvettiğin için değil. Yaptığın oyunları oynadığın ve yaptıktan sonra yaptığın saçmalıkları yaptığın için değil. Ve artık seni eskisi gibi sevmediğim için değil, bir daha asla sevmeyeceğimi biliyorum.

"O," diye tükürdü.

"Evet, Greta. Ve sen de, Hope. Sen onun ölmesine izin verdin ve şimdi o öldü, bunu anlayamıyorsan üzgünüm. Ama bu Tanrı'nın gerçeği."

Bileklerini onun elinden çekip aldı, birkaç adım geri çekildi, elini kaldırdı, gözyaşlarını silmek için yanağına sürdü ve tısladı, "Ve sen suçsuzsun."

"Muhtemelen değilim. Ama demek istediğim, artık bunun bir önemi yok."

Omuzlarını dikleştirdi, pembe şampanya rengi saçlarını salladı ve burnunu çekti. "Tamam. O zaman şimdi evimden çıkabilirsin."

"Bu konuşmayı sen istedin, ben buradayım ve en azından çocuklarımızı sağlıklı ve mutlu yetiştirebileceğimiz bir noktaya gelmeliyiz, sabahın yedisinde kaçıp şehrin öbür ucuna gitmemeliyiz, çünkü bu saçmalık."

Ağzını açtı ve o, bunun dışarı çıkmak üzere olduğunu biliyordu. Ama şaşırtıcı bir şekilde ağzını kapattı ve tekrar ateşe baktı.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Oğlumu özlüyorum" dedi. "Eminim, bunun için çaba göstereceğiz."

Kadın ona baktı. "Ve çocuklarım seninle birlikteyken o kadının geceyi burada geçirmemesini istiyorum."

"O konuya girme," diye

homurdandı. "Bu doğru değil."

"Ne doğru değilse, seni ilgilendirmez."

Kollarını indirdi ama yanlarına doğru uzattı. "Onlar benim çocuklarım."

"Onlar benim de çocuklarım ve işler bu şekilde giderse, Greta hayatlarının geri kalanında onların yanında olacak, bu yüzden şu anda onların yanında olmaması için bir neden yok."

Yüzü şokla dondu, ağzı açık kaldı.

Donmuş halinden kurtulup kekeleye başladı, "Sen... sen... sen onunla evlenecek misin?"

"Bilmiyorum. Ama bir saniye durup düşünürsen, onlara karşı hislerim olmayan bir kadını yanlarına almayacağımı bilirsin. Ayrıca çocuklarımız için doğru olanı yapacağıma güvенеbileceğini de bilirsin. Bu yüzden bu konuşmayı yapmak zorunda değiliz, çünkü bu senin işin değil

senin işin olmadığı için değil, aynı zamanda çocuklarını seven iyi bir baba olduğum için, bu yüzden beni hakaret ederek konuşmamalısın."

Bu sefer koruyucu bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Bunun beni incittiğini bilmelisin, Hixon" dedi.

"Tahmin edebiliyorum, Hope," diye mırıldandı. "Ama durum bu, oluyor ve sen de buna alışmak zorundasın."

Ateşe bakarak, "Bence gitmelisin," dedi. "Hope, Mamie'nin yanında saçma sapan konuşmayı kesmelisin."

Kadın tekrar ona dönüp sert bir bakış attı ama kadın bir şey söylemeden adam konuşmaya devam etti.

"Bana kızabilirsin. Benden nefret edebilirsin. Greta'dan nefret edebilirsin. Ne istersen yapabilirsin, ne istersen söyleyebilirsin, ne istersen konuşabilirsin. Bu senin hakkın. Ama kızımızın önünde değil."

"Eminim *Greta* bu sabahki konuşmamızı sana ispiyonlamıştır," diye tükürdü.

"İşe gittiğinde beni aradı, evet," dedi. "Ama sen bir yetişkinsin, o da bir yetişkin, seni kontrol edemem ve bu yüzden onu senden koruyamam. Bir daha bunu yapmamı ister miyim? Tabii ki isterim. Seni durdurabilir miyim? Maalesef hayır. Senin saçmalıklarına katlanıp devam edebilir miyiz? Neyse ki evet."

"Benim saçmalıklarım," diye mırıldandı, dudağı kıvrıldı. Hix iç geçirdi ve "Mamie?" diye sordu.

"Kızlar, saçları ve aptal topuklu ayakkabıları yüzünden ona deli gibi aşık oldukları için, ayrıca senin evindeki odalarını güzelleştirmek için hediye çekleri vererek onların sevgisini satın aldığı için, bu işe karışmayacağım," diye kabul etti.

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Ama Shaw ile de birkaç kelime konuşsan iyi olur." "Konuşurum."

"Ve ben de çocukların yanında, yeni *fahişen* hakkında ne düşündüğümü evimde telefonumla konuşmayı keseceğim."

"Bak," dedi Hix, vücudunu mükemmel bir şekilde kontrol altında tutarak fısıldadı ve Hope bunu kaçırmadı, yüzünün solduğunu görünce anladı, "bu, şu anda açıkça söyleyeceğim, az önce aştığın bir sınırı aşmak ve bir daha asla aşmamak için iyi olur."

"Ben..."

Ona doğru bir adım attı, onun alanına girdi ve başını eğerek burun buruna geldi.

"Bir daha asla onun hakkında öyle konuşma, Hope. Asla. Asla ama *asla*." Başını geri çekip, "Şimdi konuştuk ve bir seçimin var. Kafanı kışından çıkar ve programa uy ya da uymayın. Uymazsan ne olacağını söyleyemem. Eğer olursa, bununla başa çıkmak zorunda kalacağım. Şu anda söyleyebileceğim tek şey, Shaw ile sekiz ayımız, Corinne ile iki yılımız ve Mamie ile beş yılımız var. Çocuklarımızı mutlu etmek, onlara hayatlarını yaşamak, dünyaya açılmak ve iyi insanlar olmak için bilmeleri gerekenleri öğretmek için beş yılımız var. Eğer tüm bunları tek başıma yapmak zorunda kalırsam, yaparım. Ama senin yardımın olsa çok iyi olur."

Kafası sanki ona tokat atmış gibi hareket etti, ama o işini bitirmişti.

Ve bunu, onu yanından geçip evinden çıkarak belli etti.

O, Bronco'yu kapatıp garajına girmişken, kadın onu aradı.

Nefesini içine çekti, telefonu aldı, kamyonetinden indi, kapıyı çarptı ve sırtını kapıya yasladı, sonra telefonu kulağına götürdü ve "Eğer bu çirkin bir şeyse, telefonu kapatıp kızları geri alana kadar seni engelleyeceğim" dedi.

"Onun hakkında öyle söylememeliydim," dedi Hope. Hix sessiz kaldı.

Ne yazık ki Hope da sessiz kaldı, bu yüzden Hix konuşmayı bitirmek zorunda kaldı. "Hope, saat geç oldu ve ben..."

"Her şeyi mahvettim, değil mi?"

Hix yine sessiz kaldı.

Bu sefer sessiz kalmadı.

"Mamie'nin önünde hiçbir şey söylemeyeceğim ve Corinne'in sana kızgın olduğunu biliyorum, bu yüzden onunla oturup... ve, bilmiyorum. Birkaç şeyi paylaşacağım."

"Doğru şeyler olsun, Hope," diye emretti. "Olaçaklar, Hixon."

Bir nefes daha aldı.

"Mesele yüzük değildi," diye kulağına fısıldadı. "Sadece... beni daha iyi tanıdığımı sanıyordum."

"On sekiz yıl boyunca, bana söylemediğin veya göstermediğin hiçbir şey öğrenmedim, Hope. Evlilik bir tahmin oyunu değildir. Güçlü kalması için sürekli iletişim gerektirir. Bununla birlikte, muhtemelen sana o yüzüğü asla almazdım. Senin almanı isterdim ama maddi durumumuz nedeniyle bu mümkün değildi. Ama senin yerinde olsaydım, ihtiyacın olursa büyük bir şey yapardım ya da her gün küçük şeyler yapardım ki benim için ne kadar değerli olduğunu anlarsan."

"Biliyorum." Hala fısıldıyordu.

"Çocuklarımız için bu sorunu çözmeliyiz." "Bunu da biliyorum."

"Bu konuda bana destek olmalısın,

Hope." "Seninleyim, Hix."

Tanrım, bu son olabilir mi?

"Buna gerçekten güvenmem gerekiyor," dedi ona. "Artık bana bebeğim deme."

Botlarına baktı.

"Ya da şeftali," diye devam etti kadın, her kelimedede incinmiş bir sesle. Adam hiçbir şey söylemedi.

Hope konuştu.

"Ben de öyle yaptım."

"Hayatımıza devam etmeliyiz," dedi nazikçe.

"Mamie seni mutlu ettiğini söylüyor."

Garajın duvarına baktı. "Bunu yapmayalım, Hope."

"Ben sadece... biraz zaman alacak..." Birkaç saniye durakladıktan sonra sözlerini tamamladı, "Çok acı veriyor ve bu işi mahvettiğimi kabullenmek uzun zaman alacak."

"Çocuklarımızı iyi bir yere getirmek için birlikte çalışırsak bu daha hızlı olabilir."

"Evet."

"Bu hafta Shaw'la konuşacağım, gelecek hafta kızlarla geri dönmek isteyip istemediğini göreceğim," diye söz verdi. "İstemiyorsa, şu anda zorlamayacağım ama çok uzun sürerse zorlayacağım."

"Teşekkür ederim, Hixon." "Tamam.

İşte buradayız, iyi konuşma oldu."

"Evet."

Kamyonetinden inerken, "Görüşürüz, Hope," dedi.

"Hixon?"

Bunu söylemek istemiyordu. Onun sesinden bunu duydu.
Ama ateşkes yaklaşık iki saniye önce başlamıştı, bunu söylemek
zorundaydı. "Evet?"

"Seni
seviyorum."

"Umarım..."

"Sadece bunu. Bunu bil. Her zaman seveceğimi ve bunu mahvettiğim için her
zaman çok, çok üzgün olacağımı bil. Sen... sen..." Kızın nefesini aldığını duydu,
sonra kız yumuşak bir sesle, "Sen tanıdığım en iyi adamsın. Harika bir babasın. Ve
ben... Bunu bize ben yaptım. Seni kaybettim. Ne kadar üzgün olduğumu hayal bile
edemezsin."

Buna ne cevap vereceğini bilemedi ve bu çok yetersizdi ama tek söyleyebildiği
şey şuydu: "Tamam."

"Tamam, ben... belki Corinne'in maçında görüşürüz?" "Orada
olacağım."

"Tamam, Hixon. Çocuklara annelerinden selam söyle."

"Söylerim, Hope. Görüşürüz."

"Tamam, görüşürüz

Hix." Telefonu

kapattı.

Telefonuna baktı.

Sonra duvara doğru yürüdü, garaj kapısı açıcıya basarak kapıyı indirdi ve
kapıdan geçerek çamur odasına girdi, bodruma inen merdivenlerden aşağı inmeye
başladı.

Yarı yolda Greta'nın "Vay canına, Corinne! Başardın! Soluna bak! İşte böyle.
Evet! Şimdi çevresini temizle!" diye bağırdığını duyunca tereddüt etti.

Yüksek bir sesin habercisi olacak bir tokat sesi duyduğundan oldukça emindi.
beş.

Ve bu yüzden, tüm olanlardan sonra şok olmuştu.
gülümsemeyle bodrum katına indiğinde, üç çocuğu ve karısının yeni kanepede
oturduklarını gördü. Hepsisi koltuklarının kenarında oturmuş, Corinne ve Shaw
Xbox'ta bir savaş oyunu oynuyorlardı.

Mamie, ona bakıp sonra yeni televizyondaki aksiyona geri dönerek bağırdı.

Shaw bir televizyon, bir Xbox ve görünüşe göre bir alıcı da kurabilirdi, çünkü
Hix'in satın aldığı surround ses sistemi, el bombası patlamaları ve makineli tüfek
sesleri kulakları sağır edecek kadar yüksek olduğu için kesinlikle işlevseldi.

"Hey, baba," dedi Shaw televizyona.

"Hey, baba," dedi Corinne, sonra dilini çıkardı ve kontrol cihazını televizyona doğru salladı, sanki o, onun modifiye edilmiş sahte silahı değil de, saldırganları vuruyormuş gibi.

Greta sadece ona bakıyordu. Ya da daha doğrusu, onu inceliyordu.

"Hey," dedi hepsine, ama gözleri Greta'nın üzerindeydi. Greta başını yana eğdi ve yüzü yumuşadı.

Şiddet içeren bir video oyununda kızına başarılı olması için tezahürat eden ve sonra ona o bakışla bakan bu güzel kadın, ona aşık oluyordu.

Bu iyiydi.

Çünkü Hix bu yolculuğa tamamen hazırды. "Anneniz selam söylüyor," dedi çocuklarına.

Bu, herkesin ona bakmasına neden oldu, ancak Shaw oyunu duraklatacak kadar akıllıydı.

"O mu yaptı?" diye sordu.

"Evet," diye onayladı Hix.

Corinne onu inceliyordu ve annesi aynı zamanda en iyi arkadaşı olduğu için, muhtemelen yemek pişirme ve süpürme işlerini biliyordu, bu yüzden ona karşı bu tavrı takınıyordu.

Ne yapacağını bilmiyordu ve Hope'un bu konuda bir şeyler yapacağına güvenmesi gerektiğini düşündü, bu yüzden sadece onun bakışlarını karşıladı ve "İyi gitti, tatlım" dedi.

"Annemi... aramalı mıyım?" diye sordu. Hayır, olmaz.

Hope'un bu haliyle kızlarıyla paylaşması mı?

Kahretsin.

"Senin haberlerini duymayı her zaman sever. Ama şimdi belki de kızından bir telefon alması iyi olur."

Corinne başını salladı, kumandasını Greta'ya verdi ve kalktı. Mamie

"Annem iyi mi?" diye sorarken odadan çıktı.

En küçük kızına baktı ve koltuğa geçerek yanına oturdu ve onu kendine doğru çekti, böylece kız neredeyse kucağına oturacak kadar ona yaslanmak zorunda kaldı.

Onu orada tuttu ve "O iyi ve her şey daha iyi olacak" dedi.

Kızının ince kollarını hissetti ve kızı "Öyle mi?" diye sorarken o hissi hafızasına kazıdı.

"Evet, bebeğim," diye mırıldandı.

Kafasının yanını onun omzuna yasladı. "Greta, oynamayı öğrenmek ister misin?" diye sordu Shaw.

"Corinne'in skorunu kaydetmelisin, çünkü çok iyi gidiyordu," diye cevapladı Greta. "Yeni bir oyuna başlayabiliriz."

"İyi fikir," diye mırıldandı Shaw, ne düşüneceğini bilememiş ve duygularını kontrol edememiş gibi gergin görünüyordu.

Hix de bu konuda yardımcı olamadı.

Zaman.

Hepsinin ihtiyacı olan şey buydu.

Ve Hope sonunda programa katılırsa, işler yoluna girecekti.

Mamie kucağından kalkıp Greta'nın yanına sürünerek gitti ve arkasında diz çöküp omzuna yaslandı. Shaw kontrol cihazında bir şeyleri gösterirken, ona oyundaki karakterini nasıl hareket ettireceğini, silahını nasıl ateşleyeceğini öğretirken, Mamie de ona bir şeyler gösteriyordu.

Shaw yeni bir oyuna başladığında Mamie Greta'nın omzuna yaslanmaya devam etti ve Greta beş dakika içinde vuruldu, tüm bu süre boyunca kahkahalarla gülerek, Corinne'in yaptığı gibi kontrol cihazını ekrana doğru salladı.

"Bu oyunda berbatın!" Mamie neşeyle bağırdı.

"Tekrar dene, Shaw. Bunu başaracağım," dedi Greta kararlı bir şekilde.

"Senin cenazen," diye cevapladı Shaw, ama henüz bitirmemişti. "Kelimenin tam anlamıyla videografik olarak."

Greta kahkahaya boğuldu, Shaw ona katıldı, Mamie Greta'nın sırtına yığıldı ve o da kahkahaya boğuldu. On dört aydır ilk kez Hix arkanıza yaslanıp hayatın tadını çıkardı.

TWENTY-THREE

Aferin

Greta

KAPI ZILI ÇALDI.

Yüksek topuklu ayakkabılarımla sendeleyerek ona doğru yürüdüm, kızlar da arkamdan geliyordu.

Sonra dış ışık düğmesine bastım, bu da verandanın karanlığa gömüldüğü anlamına geliyordu, ancak Hix'in koyduğu, ölü ağaçları, sırtları kavisli kedileri ve dolunayda uçan cadıları gösteren dönen ışıklar görülebiliyordu. Bu görüntüler, hayaletlerin bulunduğu asılı peri ışıklarıyla birlikte verandanın her iki tarafını da kaplıyordu.

Her şey hazırды, o Cadılar Bayramı gecesi Hix'in ön kapısını sayısız kez açtım.

Eğildim ve bir hortlak sesiyle, sahte dişlerimin arasından "İyi eeeeeeevening."

Sonra kenara çekildim.

O anda Mamie ve üç kız arkadaşı, hepsi yırtık pırtık tütüler ve leotardlar giymiş, boyunlarındaki iki sahte delikten önlerine kan damlayan, yüzleri soluk, gözleri gölgeli, saçları mükemmel balerin topuzları şeklinde (makyaj ve saçlar benim eserim) kolları zarıfçe yanlarına uzatmış olarak dışarı çıktılar.

Kapının iki yanına ikişer ikişer dizildiler. Sonra parmak uçlarına kalktılar, kollarını önlerinde kıvırdılar ve bir pirouette yaptılar. Durup kollarını başlarının üzerine kaldırdılar, ama başlarını yanlara eğerek beş şeker ya da şaka yapan çocuğa (bir Harry Potter, iki *Star Wars'tan* Rey, bir Elsa ve bir Kaptan Amerika) baktılar.

Beş şeker ya da şaka yapan çocuk da dansçılara hayranlıkla baktı.

"Olamaz! Şerif ve yardımcısı!" diye bağırdım ve tüm balerinler eve geri kaçarken, çocuklar dönüp Hix ve yardımcısı Bets'in kot pantolon, bot ve şerif gömlekleri giymiş, ellerinde büyük, turuncu jack-o'-lantern, şekerle dolu saplı kovalarla ön merdivenlerden yukarı çıktıklarını izlediler.

"Şerif," diye fısıldadı Captain America.

"Merhaba çocuklar," diye selamladı Bets, merdivenlerin tepesine gelerek.

Rey'lerden ikisi ona el salladı ama diğer üçü Hix'e bakıyordu.

"Caddeyi geçerken her iki tarafa da bakacağınızı, her zaman anne babanıza nerede olduğunuzu söyleyeceğinizi, sabah ve akşam dişlerinizi fırçalayacağınızı ve yabancılarla asla konuşmayacağınızı söz verdikten sonra şeker alabilirsiniz. Hepiniz anladınız mı?" diye sordu Hix.

"Tabii ki!" diye bağırdı Harry Potter, Hix'in kovalasına atladı ve Captain America da onu takip etti.

Elsa Hix'in yanına gitti (şaşırtıcı değil). İki Rey de Bets'in yanına gidip ona hayranlıkla baktılar (bu da şaşırtıcı değil).

Hix bana baktı.

Onu bunu yapmaya ikna etmişim. Çocuklara şeker vermeden önce onlara (biraz) ders vermesine izin verdiğimde kabul etmişti. Bets, tek başına şeker dağıtmanın berbat olduğunu söylediği için bu işe tamamen katılmıştı.

"Sen gördüğüm en harika vampirsin."

Başımı annelerden birine çevirdim (o da Lou'nun müşterilerinden biriydi, adı Georgina'ydı sanırım) ve gülümsedim.

Makyajım muhteşemdi. Soluk tenliydim, kanatlı kaşlarım vardı, gözlerimin çevresinde koyu renk makyaj vardı ve bu makyaj, parlak mor renge ve ağzımın kenarlarından akan kana dönüşüyordu. Saçlarım muhteşem ve hacimliydı ve siyah sprey ile boyanmıştı. Ve mutfağında yaşadığım gerçek terör gecesinden kalma kan lekeli kokteyl elbisemi giyiyordum.

O gece, o elbiseyi giydiğim son seferden çok daha iyi bir anı olarak kaldı, orası kesin.

"Teşekkürler," diye cevap verdim.

"Tamam çocuklar, vampire, şerife ve yardımcısına teşekkür edin ve gidelim," dedi diğer anne.

Çocuklar coşkuyla teşekkürlerini haykırdılar. Hix ve Bets bana doğru yürüdüler. Ve giderken, bir çocuğun "*Her yıl* bu eve geleceğiz" dediğini duydum.

Bu beni tekrar gülümsetti.

Cadılar Bayramını seviyordum. En sevdiğim bayramdı (Noel hariç, çünkü Noel bambaşka bir şeydi). Geçen yıl Lou, Maple ve Maple'ın bazı arkadaşlarıyla birlikte şeker toplamaya gitmişim (Snow bizimle gelmek için çok büyük olduğunu söyledi, arkadaşlarıyla bir şeyler yapmıştı). Harika olmuştu, ama şeker dağıtmayı özlemişim.

Bu çok daha iyiydi.

Hix'in dudaklarını kulağımda hissettim. "Daha sonra bu kıyafetle seni kesinlikle becereceğim, ama dişlerini çıkarmak zorundasın."

Oh evet.

Bu *çok* daha iyiydi.

İçeri girdik ve Andy'nin kızlarla birlikte durup bana gülümsediğini gördüm.

"*Harika*," dedi Andy.

Ben de kardeşime gülümsedim.

O da vampir kılığına girmişti. Sırayla kapıyı açıyorduk. Ve yara izi onun için işe yaradığı bir an varsa, o da buydu. O da öyle söyledi, makyajını bitirdikten sonra, "Kendimi bile korkutuyorum. Ben Scarface Vampir'im!"

"Geç oluyor kızlar," dedi Hix kızına ve arkadaşlarına. "Dışarı çıkmak istiyorsanız, şimdi tam zamanı."

Kararsız görünüyorlardı.

Nedenini biliyordum. Bizimle birlikte bizim yaptığımız şeyi yaparken çok eğleniyorlardı.

Mamie'nin annesiyle vakit geçirme zamanıydı ama Hix'e bunu Andy ile birlikte yapmayı teklif ettiğimde, o da oradaydı ve katılmak istediğini söyledi. Sonra annesine sorun olup olmadığını sordu ve Hope evet dedi.

Mamie çok sevinmişti.

Hix'in Hope ile konuşmasından bu yana sadece iki haftadan az bir süre geçmişti ve bu süre içinde hiçbir şey olmamıştı, bu da Hope'un ilerleme kaydettiğini gösteriyordu.

Bu beni çok sevindirdi. Hix

kızlar için karar verdi.

"Gelecek yıl birinci sınıf olacaksınız, bunun için çok yaşlısınız, o yüzden toparlanın. Kaldırımlara çıkın ve Mamie, konuştuğumuz gibi, iki blokluk bir alanda kalın ve Greta'nın telefonunu al."

"Harika kostümlerimiz ve muhteşem makyajlarımız var, yapmalıyız," dedi Mamie arkadaşlarına.

"Punta ayakkabılarını çıkarın," diye emretti Hix.

"Tamam, baba," dedi Mamie. Sonra kızlarına, "Gidelim!"

dedi. Merdivenleri koştular.

Dişlerimi çıkardım ve kardeşime baktım. "Artık her şey sana ve bana bağlı, dostum," dedim ona.

"Ben varım!" diye cevapladı.

Kapı zili çaldı.

Balerinlerin kakofonisi anında merdivenlerden aşağı koşarak inerken duyuldu ve Mamie "*Bir kez daha!*" diye bağırdı.

Hix bana çok hoşuma giden, tatlılık, şefkat, çekicilik ve umut dolu bir bakış attı, sonra Bets ile birlikte arka kapıdan çıkıp evin etrafında dolaşmaya başladılar. Andy kapıya koşarken ben de kapıya döndüm ve gülümsedim.

Hix'in üstüne çıkmıştım ve ona yaklaşıyordum ki, belimdeki elleri beni kaldırdı.

Beni yana attı, karnımın üstüne döndürdü, dizlerimin üzerine çekip tekrar içeri girdi.

Saçımı yana attım (ya da, içindeki tüm o siyah sprey yüzünden, daha çok yana *kaydı*), ona baktım ve "Bu şekilde kanını emem" diye fısıldadım.

O sırtarak "Kanım şu anda vücudumun tek bir bölgesinde, bebeğim. Ama onu emmek istiyorsan, ben de uzanıp kabul ederim" dedi.

"Hayır, hayır," dedim aceleyle (ya da daha çok, aceleyle *inledim*). "Devam et devam et."

Sırtışı kötücül bir hal aldı ve eli kalçamdan aşağı kayd, etrafında içeri girdi ve o anda yüzümü yatağına gömdüm ve yorganının her yerine makyajımı bulaştırdım.

Bunun onun için sorun olduğunu sanmıyorum.

"Bilmiyorum. Larry'nin gördüğü tek şey buydu. Ama kız hala onunla birlikte."

Cadılar Bayramı'ndan sonraki Pazartesi günüydü. Hix çocuklarını geri almıştı, ama o gün yine Hope'a gitmişlerdi. Hix'in yanına taşındığından beri ilk kez Shaw da dahil olmak üzere hepsi gitmişti.

Hope kendi işini yapıyordu, Hix de kendi işini. Ve bu işe yarıyor gibi görünüyordu.

Bu, Outpost'ta arkadaşları Toast ve Tommy ile Pazartesi Gecesi Futbolu'na devam edebileceği anlamına geliyordu. Beni de getirmişti. Donna da gelmişti. Hal ve Ashlee de öyle.

Ve şimdi bana Larry'nin annemi Kavanagh Becker ile Babycakes'te kahve içerken gördüğünü söylüyordu.

Sunnydown olayından beri ondan haber almamıştım. Belki de sebebi buydu.

"Yani, sence o yemek biletini aldı, sen de onun saçmalıklarını kabul etmeyeceğini ve benim de kabul etmeme izin vermeyeceğini açıkça belirttin, o da senin resmi pozisyonuna dikkat edecek kadar akıllandı

ve bu adamla uzun vadede anlaşmak için yapması gerekeni yapıyor mu?" diye sordum.

"O kadının yanında birkaç kez bile bulunmadım tatlım," diye cevapladı Hix. "Hiçbir fikrim yok. Gelip gittiğini söylemiştin. Uzun zaman oldu. Hiç bu kadar uzun süre gitmiş miydi?"

Birama baktım ve mırıldandım, "Bir programı yoktu." Hix'e baktım. "Bazen o kadar uzun sürerdi ki, bunun son olduğunu düşünürdüm. Sonra geri gelirdi."

Elini boynumun arkasına doladı ve bana yaklaştı. "Sadece Larry'nin gördüklerini sana aktarıyorum. Seni bilgilendiriyorum. Seni üzmem için yapmadım. Ama tekrar ediyorum, eğer yine saçmalarsa, hallederiz."

Onun bakışlarını karşıladım ve başımı salladım, ama o sırada diğer koluma kelepçe takıldı ve Toast'un "Bugün Pazartesi Gecesi Futbolu var millet. Ciddi konuşmalar yasak." dediğini duydum.

"İlk Pazartesi Gecesi Futbolu ve kız tüm kuralları çiğniyor," diye alay etti Toast'un diğer tarafındaki Tommy.

"Sus," diye Tommy'yi susturdu Toast. "Onu korkutup kaçırabilirsin ve o, nachos tabağına gözleriyle yakacakmış gibi bakmayan ya da yüzünü tabağa gömüp hepsini tek başına yemek istemiyormuş gibi davranmayan bir kız. Bu bilinmeyen varlığa nazik davran, Tom, yoksa kaçabilir."

"Haklısın," dedi Tommy. "Üzgünüm, Greta. Hix'e istediğin kadar ciddi davranabilirsin. Nacholarımıza bakıp onları yakma."

Gülerek, "Nacholarınız güvende, çocuklar," diye güvence verdim.

"Hayır, değil," dedi Donna, Toast ve beni iterek elinde bir salata tabağıyla nachos'un yarısını tabağına koymaya başladı.

"Hey! Hepsini kendine alıyorsun!" diye bağırdı Toast.

"Ben sana benim tarafıma kaydırmanı söylemiştim," diye hatırlattı Donna, parmaklarından erimiş peyniri yalayarak.

"O zaman tam önümde olmazdı," diye cevapladı Toast.

"Betty-Jean, bir tabak daha nachos, olur mu?" diye sipariş verdi Hix ve ona baktığımda, gözlerinin barmen üzerinde olduğunu gördüm.

"Anlaşıldı, Hixon," diye cevapladı Betty-Jean ve siparişimizi girmek için elektronik kasaya doğru sürünerek gitti.

"Mantıklı olmayı bırak Şerif, Donna'nın işine karışmanın eğlencesini kaçırıyorsun," dedi Toast.

"Oh, merak etme," diye cevapladı Donna. "Senin işime karışmak isteyeceğin başka bir şey yaparım. Cardinals'ı desteklemeye devam etmek gibi."

"Beni kusturma," diye karşılık verdi Toast. "Cardinals mı? Burası Broncos ülkesi."

"Değil. Burası Chiefs ülkesi," diye karşılık verdi Tommy.

"Dostum, Chiefs'i bırak artık," Toast, benden Tommy'ye dönerek tavsiye etti. "Broncs *en iyisi*."

"Sen Chiefs'i destekleyerek büyüdün. Broncs'a geçmen sadece dört yıl önce oldu. Sadakat nerede?" diye cevapladı Tommy.

"Seahawks her zaman en iyisidir," diye Hal barın ucundan seslendi.

"Evet!" diye bağırdı Ashlee. "Formalarının renkleri en güzeli." "Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Toast.

"Hayır," diye karşılık verdi Ashlee. "O yeşil renk *harika*."

"Biri beni vursun," dedi Tommy tavana bakarak. "Tamam," dedi

Ashlee. "Hal, silahını ver."

Hal gülmeye başladı.

Toast ve Tommy, omuzlarını Hal ve Ashlee'ye doğru eğdiler ve konuşmaya başladılar.

"Rica ederim," dedi Donna ve gözlerim ona kaydı. Tabakıyla Hix ve benim aramda bir hareket yaptı. "Devam edin."

Sonra Tommy'nin diğer tarafındaki yerine geri döndü ve nachosunu yemeye başladı.

Hix'e döndüm. "Arkadaşların *bomba gibi*."

Gözleri parladı. "Az önce *bomba gibi* mi dedin?"

"Evet, çünkü onlar *harika*."

Kahkahayı bastı.

Ben de ona gülümseyerek onu izledim. Ve gülmeyi bıraktığında, nachos'unu yemeye başladı. Ben de öyle yaptım.

O Çarşamba gecesi, Hix'in ön kapıma doğru yürüdüğünü izledim ve bunu her zamanki hayran bakışlarımdan daha fazlasıyla yaptım, çünkü Hixon Drake'de her zaman hayran olunacak çok şey olduğu için hayran olunacak fazladan bir şey olduğu için değil.

Bunu yaptım çünkü vücudunun duruşundan ve yüzündeki ifadeden bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum.

Hix geceleri bana geldiğinde her zaman olduğu gibi olduğum yerde kaldım (bu, çocukları yanında olmadığı zamanlarda, yani çoğu zaman ona gitmediğim gecelerdi).

O bana doğru gelirken, ben battaniyenin altında, üstümde kazak ve atkı, yanımda ısıtıcı ped üzerinde çayım, kucağımda unutulmuş kitabımla oturuyordum.

Derin bir eğilmeyle hızlı ve ıslak bir öpücük kondurduktan sonra döndü ve ona öğrettiğim şeyi yaptı. Oturup bana ne istediğini söyledi.

Ama bu sefer, yanımdaki sandalyeye oturup bana bira, burbon veya yemek istediğini söylemek yerine, sandalyeye yığıldı ve sessiz kaldı.

Şerif gömleğini giymişti, altına termal bir giysi giymişti ve üzerine rozetini takmış havalı kahverengi bir deri ceket giymişti.

Onun kışlık şerif üniformasını beğendim.

Bunu ona söylemedim.

Yumuşak bir sesle, "Bourbon gecesi gibi
görünüyor," dedim. Gözlerini sokaktan ayırmadı.

Benim endişelenmeme yetecek kadar uzun süre sokağa baktı, sonra ellerini kaldırıp yüzünü ovuşturdu, bu da beni kesinlikle endişelendirdi.

"Hixon, canım," diye mırıldandım.

Ellerini indirdi ama gözlerini sokaktan ayırmadan, "Faith bugün gelip davada herhangi bir ilerleme olup olmadığını sordu," dedi.

Hay aksi.

Cinayetten beri Faith'i görmemiştim. Annesi, altı haftada bir olan randevusunu iptal etmek için aramıştı ve bu randevu Nat'in öldürülmesinden üç hafta sonraya denk geliyordu.

O zamandan beri çok daha uzun bir süre geçmişti ve Faith gelmemişti. Ben de randevuyu yeniden ayarlaması için onu rahatsız etmemiştim.

Hix'e bakınca, belki de yapmalıydım diye düşündüm.

"Anlat bana," diye nazikçe ısrar ettim.

"Berbat görünüyor. En az on, on beş kilo vermiş. Gözleri çökmüş. Saçları dağınık." Sonunda başını bana çevirdi. "Cevaplara ihtiyacı var. Bu konuyu kapatması lazım."

"Eminim," diye mırıldandım.

"O silah kayıtlıydı. Ayrıca çalındığı da bildirilmişti."

Hiçbir şey söylemedim çünkü bana hiçbir davadan, özellikle de Nat'in davasından derinlemesine bahsetmemişti, bu yüzden şaşırdım.

"Kansas'taki adam, eve geldiğinde birinin evine girdiğini fark ettiği gün silahın çalındığını bildirmiş, bu da bizim adamın Grant County'ye gelip Nat'i öldürmesinden aylar önceydi."

Uzun süre konuşmayınca, sessizce "Tamam" dedim. "Çılgınca bir şey, adam evine giriyor ve ne yapıyor?"

Aslında bir soru sorduğu anlaşılınca, başımı salladım ama cevap verdim, "Tabii ki silahını."

"Silahını, buzdolabındaki kalan köfte ve patates salatasını ve adamın hatırladığı kadarıyla üç çikolatayı."

"Bu çok garip," diye mırıldandım.

"Silahın sahibi onu temizliyordu. Mutfak masasının üzerinde bırakmıştı."

"Akıllıca değil," diye mırıldandım.

"Hayır."

"Peki, temizliyorsa, silah dolu muydu? Yoksa adamınız bir yerden mermi mi satın aldı?"

"Silahın dolu olmadığını ve mühimmatının da dokunulmamış olduğunu söyledi, ancak mühimmat silahın olması gereken kilitli dolapta duruyordu. Polisler, adamın mutfaktan başka bir yere gitmediğine dair hiçbir iz bulamadı, bunu yapmak için mutfak kapısının camını kırdı. Yani adam aç olduğu için eve girmiş. Doyana kadar yemiş. Masadaki atıştırmalıkları ve silahı alıp gitmiş, Tupperware'i lavaboda bırakmış. Adam mermileri nereden buldu, bilmiyoruz. Buradan oraya kadar mermi bulabileceği her yeri kontrol ettik ama kimse onu gördüğünü hatırlamıyor."

"Kansas'taki bu yerde onu gören oldu mu?"

"O silah bizim cinayet silahımız çıktı, Kansas'taki çocuklar etrafta sordu ve aylardır geçmesine rağmen bu adam akılda kalıcı birisi, yani evet. Üç kişi bizim serseriye görmüş. Fast food restoranındaki vardiyasından çıkan bir çocuk, köpeğini gezdiren bir adam ve soygunun gerçekleştiği mahallede, çocuğunu anaokulundan almak için arabasına giden bir anne."

"Yani onu buldunuz."

"Evet. Soygun sırasında onu görmüş olsalar da, kimse onu daha önce veya sonra görmemişti. Yani, gezginin ciddi bir gezgin olduğunu, Kansas'ın ortasından yüzlerce mil öteye, buraya geldiğini kanıtladık. Elimizde olmayan şey, bu adamın gezginliğe başladığı yerin neresi olduğu. Kansas ve Grant County dışında kimse onu görmemiş. Ama şimdi elimizde fotoğrafları ve bu adamın başka bir yemek ya da ihtiyacı olan bir şey aramak için

bu adam başka bir yemek ya da ihtiyacı olan başka bir şey aramaya çıkarsa, onu yakalamak için her şeye sahibiz. Sadece onu yakalayamadık."

"Kansas'ta parmak izleri buldular mı?"

Hix başını salladı. "Buradaki kamyon gibi, temizlenmiş. Ne nazik misafir. Tupperware'ini lavaboya koyup parmak izlerini sildi." Kahretsin.

Elimi uzattım ve onun ön kolunu kavradım. "Onu yakalasaydın bile, Faith'in acısını dindiremezdin."

"Haklısın ve yanılıyorsun, bebeğim. Bu tür olayların kurbanları, davanın kapanmasından fayda görürler. Ne olduğunu anlamaktan. Adaletin yerini bulduğunu bilmekten. Bu mucizevi bir tedavi değil. O yara uzun süre açık kalacak ve izi asla kaybolmayacak. Ama yardımcı oluyor."

Haklı olduğunu düşündüğüm için başımı salladım. O bunu kesinlikle bilirdi.

Hix sokağa geri döndü. "Faith için bunu halletmem lazım."

"Elinden gelen her şeyi yapıyorsun."

Bana tekrar dikkatini verdi. "Biliyorum. Her sabah ilk yaptığım şey, o dosya açıp içeri incelemek, umarım bir şey gözüme çarpar, yeni bir fikir, bir ipucu. Hiçbir şey çıkmıyor. Ama bu, bu adamı bulmam ve en azından Faith Calloway ve çocukları için bu konuyu kapatmam gerektiği gerçeğini değiştirmiyor."

Ona doğru eğildim ve elimden gelenin en iyisini yaptım, zayıf da olsa, elimden gelen tek şey buydu.

"Gelmedi. Onu arayacağım. İhtiyacı varsa, evine gidip saçını yapacağım, sohbet edeceğim, nasıl olduğunu göreceğim. Lou ve diğer kadınlarla konuşurum, ona daha iyi bakmaya başlarım. Onu zorlamadım çünkü ne yaşadığını bilmiyorum ve biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşündüm. Belki de artık onu zorlamanın, Nat'ten sonra hayatının parçalarını toplamasına yardım etmenin ve devam etmenin bir yolunu bulmanın zamanı gelmiştir."

"Bence bu iyi bir fikir, Greta." Başımı

salladım. "Yarın onu arayacağım."

Kolunu, elimi yakalayabileceği şekilde çevirdi ve tam da bunu yaptı, elimi koltuğun koluna sıkıştırdı, avucumun içi yukarı bakacak şekilde, parmaklarını benim parmaklarımın içinden geçirebilsin diye.

Bunu yaptı ve kendini yaparken izledi.

Onu bırakıp bir süre sessizce yapmasına izin verdim, yakışıklı yüzündeki dalgınlığı izledim, bunun ardındaki düşüncelerin

endişeli ve hayal kırıklığına uğramış olduğunu bilerek, McCook County halkının bu kadar önemseyen birinin şerif adayı olması nedeniyle şanslı olduğunu düşündüm.

Sonunda, konuştum.

"Benden ne istediğini bilmiyorum, Hix, ama ne olursa olsun, ben buradayım. Seni dinleyeceğim. Sana burbon getireceğim ve yanında oturacağım. Bira. Sana akşam yemeği hazırlayacağım. Tek yapman gereken bana söylemek."

Gözleri yüzüme kaydı. "Yapıyorsun, tatlım." Ona küçük bir gülümseme verdim.

O, hala elimi tutarken sokağa baktı.

Kalçamı sandalyenin kenarına kaydırdım, ona yaslandım ve başımı omzuna dayadım.

İkimiz de soğukta oturduk, bizi içeriye kaçırarak olan son günlerden birinde, sokağımı inceledik ve onun huzurunun bizi sarmasına izin verdik.

Hix'in sesi daha az gergin, ama daha az yorgun değildi, "Bourbon ve ısınma iyi olurdu şimdi, bebeğim," diye mırıldandı.

Hala omzunda olan başımı salladım, kaldırdım ve kitabımı bir kenara koydum. Battaniyemi ve çayımı aldım, kalktım ve Hix'in elini tutabilmek için battaniyeyi koluma attım.

Beni evime kadar götürdü.

Battaniyeyi kanepenin arkasına attım, o da ceketini üzerine attı.

Ona biraz burbon getirdim.

Ve yatmadan önce kanepemde sarılıp, anlamsız bir televizyon programı izleyerek ısındık. Hix benimle sevişmek için acele etmedi ve sonra uykuya daldık.

Endişeli bir şekilde salona girdim.

Mamie'nin resitali vardı.

Cuma günü olduğu ve zamanın kısıtlı olduğu için gergin değildim. Hesaplamalarıma göre, Mamie'nin resitalini izlemek için yeterli zamanım vardı, belki de o bittikten sonra Hixon'la birlikte olmak için, çünkü o, Mamie'ye yanında getirdiği büyük çiçek buketini verecekti, sonra da Dew Drop'a gitmek için ayrılmam gerekiyordu. Orada, biraz daha makyaj yapmalı, saçımı düzeltmeli, elbisemi giymeli ve ilk setim için sahneye çıkmalıydım. Gemini'nin havalı olması sayesinde, o gece saat dokuz buçukta başladı, her zamanki gibi sekiz buçukta değil.

Hayır, gergindim çünkü Hix'i, Corinne'in voleybol maçlarını izlemeye gitmem için bana baskı yapmaktan vazgeçirmiştik, çünkü Hix ile barışmalarından kısa bir süre sonra Hope'a Hix'in hayatındaki yerim konusunda

Hix'in hayatındaki yerim konusunda Hope'a bu kadar erken yüzleşmek istemiyordum. Dew'e gitmek için zamanım dar olsa da, Hix ile tüm ev sahibi futbol maçlarına gittim çünkü Raider Field daha büyük, daha açık ve Hope ve benim için daha güvenli görünüyordu. Spor salonu daha kapalı, daha küçük ve aramızda mesafe koyma fırsatı daha azdı.

Bunun için kendimi suçlu hissediyordum çünkü Corinne kesinlikle benim maçı izlemeye gitmemi istiyordu. Bunu açıkça söylemedi ama Drake'ler benim yanımda maçlardan bahsederken, onun tavırlarından benim gelmediğim için hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordum. Ve sezon neredeyse bitmek üzereydi. Hix ve Hope'un aralarını düzeltmelerinin üzerinden günler değil, haftalar geçmişti. Bir maça gitmem gerekiyordu.

Ama Mamie'nin dans resitalleri çok sık yapılmıyordu. Bir sonraki, solo dansların olmadığı, daha çok genç dansçıların yer alacağı bir Noel gösterisiydi, oysa bu resital daha büyük kızlar, özellikle de solo dansı olan Mamie için düzenlenmişti. Bir sonraki büyük resital ilkbahara kadar yoktu ve onun solo dansı olacağı da kesin değildi.

Bu yüzden katılmak
zorundaydım.

Katılmak
istiyordum.

Ancak, salon spor salonundan bile daha küçüktü ve Hope ve tüm ailesi orada olacaktı.

Bu yüzden gergindim. Bir olay çıkmasını istemiyordum. Hope, bazı açılardan annem gibi olduğunu kanıtlamıştı, özellikle de ne zaman bir şey yapacağını tahmin edemediğiniz açılardan.

Bu yüzden Andy'yi getirmedi. Bu çok kötüydü çünkü o gelmek istiyordu. Ama bir olay yaşanacaksa, bunun onun önünde, özellikle de herkesin içinde yaşanmasını istemedim. Onun öngörülemezliği için bir mazereti vardı, ama yine de öngörülemezdi ve bir şey olursa ben bununla başa çıkabilirdim. Andy'nin de bununla başa çıkmasını istemedim.

Ona Noel resitaline gidebileceğine söz vermiştik. Hope'un olduğu gibi devam etmesini umuyordum, böylece Andy gerçekten gidebilecekti.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Hix kulağıma, koridorda yürürken, her zamanki gibi dikkatleri üzerimize çekiyorduk, çünkü Hix Hix'ti, ben onunla birlikteydim, olanlar olmuştu ve bu da işin doğası gereği idi.

"Mm-hmm," diye mırıldandım.

"Bebeğim," dedi ve bir sıranın yanında durdu ama bizi içeri götürmeye başlamadı.

Ona baktım.

"Haftalar oldu. Ve bu Mamie'nin gecesi. Çaba gösteriyor. Onu tanıyorum, Greta. Geçen yıl oynadığı oyunları tam olarak anladığımı söyleyemem ama şu anda karşı karşıya olduğumuz kadını iyi tanıyorum. Kızını seviyor. Onun için bu geceyi mahvetmeyecek."

Cevap veremeden, "Hix, evlat. Greta, canım. İkinizi de görmek ne güzel."

Döndüğümüzde Jep ve eşi Marie yakınımızda duruyorlardı.

Jep elini kaldırmıştı.

Hix elini tuttu, sıktı, ikisine de selam verdi ve Jep'in Marie'nin yanağına öpücük kondurmasına izin verdi.

Jep sonra benimkine öpücük vermek için yaklaştı, ardından Marie bana garip bir şekilde sarılmak için yaklaştı.

Salondaki tüm gözler üzerimizdeyken, rahatsız edici bir şekilde birbirimize sarıldık ve Jep, "Küçük kızımızın bu gece bizi şaşırtmasını sabırsızlıkla bekliyoruz," dedi.

"Evet," diye cevapladı Hix.

"Duyduk..." Marie başladı, durdu ve tekrar başladı. "Halloween'da yaptığın o sevimli şeyi duyduk, Greta. Mamie bize her şeyi anlattı. Sanırım kasabadaki tüm çocuklar önümüzdeki 31 Ekim'de Hixon'ların evine gidecek."

Ona gülümsedim ve gelecek Cadılar Bayramı'nda Hix'le birlikte olacağımı düşündüğünü ve bununla (nispeten) sorun yaşamadığını nazikçe belli ettiği için ona gülümsedim.

"O zaman daha fazla şeker almalıyız," diye cevap verdim.

O da gülümsedi ve bir erkek sesi "Anne, baba, yerlerimizi bulmamız lazım" dediğinde döndüm.

O zaman Hope'un kardeşlerinden birinin yakınında ama çok da uzak olmayan bir yerde durduğunu gördüm. Ama duruşu hafifçe yana dönük, kolu arkasında Hope'a doğru uzanmış, sanki Hix ve benim ona fiziksel bir tehdit oluşturduğumuz için onu geri çekiyormuş gibi.

"Reed, Greta ile tanıştın mı?" diye sordu Jep.

"Kadın hakkında yeterince şey duydum, onunla tanışmama gerek yok," diye cevapladı Reed.

Ben hareketsiz kaldım.

Hix tamamen Reed'e döndü, duruşu biraz endişe vericiydi, ama ondan yayılan hava endişe verici olmanın ötesindeydi.

"Reed!" Marie, onun yaşı ne olursa olsun (tahminimce kırklı yaşların ortalarında) sanki sekiz yaşında gibi bağırdı.

"Oğlum, bu..." Jep başladı.

"Reed, lanet olsun," diye tısladı Hope, kardeşinin kolunu dolaşarak hepimize yaklaşıp öfkeyle fısıldadı, "Aptal olma."

Bu sefer hareketsiz kalan Hix'ti.

Gözlerimi kırptım.

"Hix, ne güzel çiçekler, Mamie bayılacak," dedi Hixon'a ve bana baktı. "Selam Greta. Gelebilmen ne güzel. Mamie gelmeni umuyordu."

Aklım, bir cevap bulmak için yakalamaya çalıştığım düşüncelerle doluydu, ama ben bir kelime bile söylemeden Hope konuşmaya devam etti.

"Perde yakında açılacak ve koltuklar dolmaya başladı, biz de bir yer bulmalıyız. Hix, Greta, iyi eğlenceler," dedi ve aceleyle uzaklaşmaya başladı.

O anda şaşkınlığımı atlattım ve bunun onu ne kadar yorduğunu fark ettim, çünkü bunu büyük bir ilgiyle izleyen seyirciler için yapmamıştı. Bunu Hix için yapmıştı. Mamie için. Ve belki de benim için.

Ama bunu yapmak ona
acı veriyordu. Çok acı
veriyordu.

"Hope haklı, gidelim artık. Kendinize iyi bakın," dedi Jep ve Marie'yi Hope'un peşinden götürdü.

Kardeşi Reed, yanımızdan geçerken bize öfkeyle baktı, ama diğer kardeşi durdu, Hixon'a merhaba dedi, karısı Jessie de öyle yaptı. Reed'in karısı Molly, sinirli görünüyordu, o da durdu ve kocasının sırtına öfkeyle bakarken bana zoraki bir gülümseme attı.

Onlar ayrıldılar.

Hix beni, her şeyi görebileceğimiz, tam ortadaki sıraya götürdü. Bu sıra, Hope ve ailesinin oturduğu sıradan dört sıra gerideydi ve yine tam ortadaydı.

Hix elimi tuttu.

Derin bir nefes aldım.

"Bu ona pahalıya mal oldu," diye fısıldadım, Hope'un ensesine bakmamaya çalışarak.

"Evet," diye fısıldadı Hix.

Gözlerimi ona çevirdim. "İyi misin?"

Bana baktı. "Tabii. Sen?"

Başımı salladım.
Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.
Birkaç santim geri çekildiğinde, nazikçe gülümsedi ve yumuşak bir sesle "Bu işe yarayacak" dedi.
Ben de gülümsedim ve başımı salladım.
"Sence karmaşıklığı özleyecek miyiz?" diye sordum.
O yerleşti , gözleri gözleri sahnede sahnede, mırıldanarak, "Bu geri geri gelecek, tatlım. O yüzden, sürerken tadını çıkaralım."
Onun haklı olduğunu biliyordum.
Bilmediğim şey, onun haklı olduğu ortaya çıktığında bunun ne kadar yürek parçalayıcı olacağıydı.

Banyoda son rötuşları yaparken kapı zili çaldı.

Dönüp banyomun açık kapısına baktım, kaşlarımı çatarak kim olabileceğini merak ettim.

Hix olamazdı. Ona anahtar vermiştim. Yan mutfak kapısından girip, "Bebeğim!" diye bağırarak geldiğini haber verirdi, çünkü her zaman böyle yapardı ve ben verandada değildim.

Ama ben Hix'i bekliyordum. O gece Jameson's'ta rezervasyonumuz vardı. Salı günüydü, Şükran Günü Perşembe'sini de içeren büyük bir haftanın başlangıcıydı.

Ve bizim ilk resmi, sadece ikimizin olduğu romantik randevumuzu sabırsızlıkla bekliyordum (Harlequin'e defalarca birlikte gitmiştik, çocuklarla ve/veya Andy ile de defalarca dışarı çıkmıştık, Outpost'ta sık sık onun arkadaşlarıyla buluşmuştuk ve bir kez birlikte sinemaya gitmiştik, ama o sadece bir randevuydu, *romantik* bir randevu değildi).

Bunu gerçekten çok dört gözle bekliyordum.

Ama asıl sabırsızlıkla beklediğim şey Şükran Günü'ydü.

Çocuklar sabah ve öğleden sonra erken saatlerini Hope ve ailesiyle, annesi ve babasının çiftliğinde geçireceklerdi, sonra da benim evime gelip pasta yiyip futbol izleyeceklerdi. Bu arada Andy, Toast, Tommy, Lou, Maple, Snow ve Bill de gelecekti, tabii Hix de orada olacaktı ve akşamları çocukların da bizimle olmasıyla daha da güzel olacak bir akşam yemeği yiyecektik.

Bu, sadece ilk aile tatilimizden daha büyük bir olaydı, çünkü bu zamana kadar çocuklar hiç benim evime gelmemişlerdi. Hix ve ben

onlara akşam yemeği hazırlamaktan bahsetmiştik ama yarı zamanlarını annelerinde geçiriyorlardı, maçlar, randevular, antrenmanlar, benim Dew Drop'ta şarkı söylemem... Hiçbir zaman bir tarih belirleyemedik (Jameson's'taki randevumuz için de aynı şey geçerliydi).

Bunu çok istemiş olsam da, işler olması gerektiği gibi gitti ve onların ilk kez benim evimde, masamda olmalarının Şükran Günü olması çok hoşuma gitti. Bir aile günü. Andy ve Hix'in arkadaşları, Lou ve ailesi de orada olacaktı.

Ama o anda, Hix'in Jameson's'ta sadece ikimiz için özel bir randevu ayarlamasını ve yeni elbisemle (orman yeşili, kalın örgülü, dar, vücuda yapışan, kapüşonlu kazak elbise) onu etkileyebileceğimi düşünmek hoşuma gitti.

Onunla uyumlu harika bir çift bej süet bot sipariş etmiştim. Saçlarım kabarık ve gözlerim dumanlıydı. Hixon'ın kesin bir şey olduğunu biliyordum, ama aynı zamanda benim güzel olduğumu düşündüğünü ve giyim tarzımı sevdiğini de biliyordum, bu yüzden o gece benimle o elbiseyi giyerek akşam yemeğinde oturduktan sonra kesin olan şeyin (her zamankinden daha fazla) ilham alacağını umuyordum.

Sevmediğim şey, Hix'in her an gelebileceği bir anda, son rötuşları yapmamışken bilinmeyen bir numaradan arama gelmesiydi.

Arayan bilinmediğinden ve Hix'in gelmesi yaklaştığından, son rötuşları yapmaya karar verdim, umarım bu kişi beni İsa'ya yönlendirmek isteyen biri falan olur ve kapıyı açmadığımda ipucunu anlar diye düşündüm. Ama başka bir şey olabilir diye aceleyle yaptım.

Kapı zili tekrar çaldığında, altın halka küpelerimi takarken aynı zamanda botlarımın fermuarını çekiyordum, ikisi arasında gidip geliyordum.

İkinci botumu giydikten sonra son küpeyi de takıp merdivenlerden aşağı koşarak kapıya doğru gittim.

Aşağı indiğimde kafam karıştı. Dışarıdaki ışığın silüetini çizdiği şeffaf perdeden, Hix'e ait olabilecek ama aynı zamanda olamayacak kadar iri bir silüet görebiliyordum, çünkü o içeri girerdi.

Belki anahtarlarını kaybetmişti.

Ama öyle olsaydı, beni arardı.

Kapıya koştum, perdeyi kenara çektim ve beni fark edip aşağıya bakan Keith'e şok içinde baktım.

Ne oluyor?

Şaşkınlık içinde onu süzdüm. Kahverengi saçları. Güzel, düz burnu. Büyük, kahverengi gözleri. Kare şeklinde, temiz tıraşlı çenesi. Geniş omuzları.

Hix'ten belki bir inç daha uzundu, ama yapısı güçlü ve zayıf olarak tanımlanamayacak kadar iri olmasına rağmen, Hix'ten daha az sağlamdı. Hix biraz daha iriydi, ama tamamen kaslı olduğu için vücuduna ek bir güç katıyordu.

Keith'in vücudu bir tight end'inki gibiydi. Hix'in vücudu ise bir linebacker'inki gibiydi.

"Greta," diye seslendiğini duydum ve o anda onun sadece şaşırtıcı bir şekilde orada, verandamda, beklenmedik bir şekilde, akşam saat 6:27'de, Şükran Günü'nden iki gün önce durduğunu değil, aynı zamanda sinirli olduğunu da gördüm.

Ne oluyor *lan*?

Hızla kapının kilidini açtım, kapıyı açtım ve ancak o zaman onun fırtına kapısını açtığını ve orada durduğunu fark ettim.

O da içeri girmeye zorladığı için hemen geri çekildim. "Keith, ne... Ben...

Hey. Burada ne yapıyorsun?"

Beni baştan aşağı süzdü ve bunu tuhaf bir şekilde yaptı, sanki kendini kontrol etmeye çalışıyor ve bunun için büyük çaba sarf ediyor gibiydi.

Aniden, o savaşı kaybetti ve iki eliyle bana uzandı, beni kendine doğru çekti ve kollarını bana sıkıca doladı. Ben ise ellerimi hafifçe yanlara doğru uzatmıştım çünkü ne yapacağımı bilmiyordum ve neler olduğunu hiç anlamamıştım.

"Tanrım, Tanrım, *Tanrım*, tatlım," diye fısıldadı saçlarımın üstüne. "Tanrım. Tamam. Ben buradayım. Her şey yoluna girecek. Seni güvende tutacağım."

Yüzümdeki ceketine baktım ve birkaç saniye sonra "Ne?" diye sordum.

"O sana bir daha zarar vermeyecek. Seni güvende tutacağım. Andy'yi güvende tutacağım. Eve gidiyoruz."

Güvend

e mi?

Eve

mi?

Ben evimdeydim.

Ceketine göz kırptım ve "Ne?" diye tekrarladım.

Ellerini yüzümün iki yanına koydu, başımı geriye doğru eğdi ve bana yaklaştı.

Ağzı benimkine değdiğinde tamamen kaskatı kesildim ve o geri çekildiğinde şoktan henüz kurtulamamıştım, ama o konuşunca şokum daha da derinleşti.

"Her şeyi mahvettim. O zaman da biliyordum," diye fısıldadı. "Sadece bunu göremedim. Bu beni paramparça etti ama bunu göremedim. Sonra Tawnee beni aradı. Neler olduğunu anlattı. Neler olduğunu gösterdi. Ve ben bunu gördüm. Şimdi buradayım. Her şeyi düzeltmek için buradayım. Bizi olması gereken yere geri döndürmek için buradayım."

Olamaz.

Annem ne yapmıştı?

Dikkatlice geri çekilmeye çalıştım ve "Keith..." diye başladım. Ve sonra olan oldu.

Mutfaktan gelen bir ses duyduk: "Ne oluyor lan?"

Hix'ti.

Keith'in kollarından kurtuldum ve Hix'e döndüm, mutfaktan yemek odasını geçip koridorda dolaşmasını izledim, gözleri benden Keith'e kayıyordu, yüzü granitten oyulmuş gibiydi, yürüyüşü agresif olmaktan öte düşmanca idi.

Ona doğru yürümeye başladım, konuşmak için ağzımı açtım. Ama Keith'in toparlanmaya ihtiyacı yoktu.

Aynı şekilde Hix'e yaklaşıyor ve konuşuyordu. "Artık burada hoş karşılanmıyorsun."

Bu, beni hareketsizliğimden sıçrattı, hem de Hix'in yüzünün inanılmaz bir öfkeye dönüşmesi, ikisinin de benim oturma odamda kavga etmeye başlayacakmış gibi görünmesi de cabası.

Hemen onlara doğru koştum ve "Hayır!" diye bağırdım.

Yumruklarını kaldırmışlardı, ne yapacaklarsa ona güç katmak için gövdelerini bükmüşlerdi, ama ben aralarına girdim, ellerimi Hix'in göğsüne koyup onu geri ittim (kıpırdamadı), bu yüzden gövdem bükerek bir elimi Hix'in göğsünde tutarken diğer elimi Keith'in göğsüne koydum ve "*Durun!*" diye bağırdım.

"Greta, kenara çekil," diye emretti Hix, elini belime koyarak bunu yapmaya çalıştı.

Ama çılgılık atmak, ayağımı yere vurmak ya da en azından ona öfkeyle bakmak istesem de sabırlı kaldım, çünkü o kavga etmeye hazırdı ve ne olup bittiğini bilmiyordu (ben de bilmiyordum, bunu belirtmeliyim), Keith'in kim olduğunu bile bilmiyordu (şerif olmasına rağmen, muhtemelen tahmin edebilirdi).

"Sakin ol, Hix," diye tısladım ve Keith'e baktım. "Geri çekil, Keith." "Greta, çekil," diye homurdandı Keith.

"Hayır!" diye bağırdım ve sonra "*Geri çekil, Keith! Hemen!*" diye bağırdım.

Gözleri benimkilere dikildi. "Bu adamı korumaya çalışma. Onun ne olduğunu biliyorum. Seni kafanı karıştırdığını biliyorum. Ve seni özgür kılacağımı da biliyorum."

"Tamam, o. Şu," dedim, Keith'in göğsüne iterek (o da kıpırdamadı) ikisinin arasında sağlam durarak, diğer elim hala Hix'in göğsündeydi, "açıklanması gerekiyor çünkü neyden bahsettiğini bilmiyorum."

"Biliyorsun," diye karşılık verdi Keith. "Bilmiyorum," diye ısrar ettim.

"O zaman Tawnee'nin söylediğinden daha da sapkınsın." Tanrım! Annem!

"Keith, annenin sana söylediği saçmalıkları tekrar ettiğini fark etmiyor musun? Birincisi, onun söylediği her şey şüphelidir, ikincisi, şüpheli olan her şeyin saçmalık olduğunu da biliyorsun. Bunları bir araya getirirsek, onun ağzından çıkan her şeyin saf saçmalık olduğu ortaya çıkar."

"Fotoğraflarım var," dedi. "Ne fotoğrafları?" diye sordum.

Bunun üzerine, neyse ki, geri adım attı (ama ne yazık ki çok uzaklaşmadı) ve arka cebinden telefonunu çıkarırken bakışları Hix'in yüzüne dikildi.

Telefonu açtı ama bakmadı, sonunda aşağı baktı ve sonra kaldırıp bizim tarafımıza çevirdi.

Eminim ki nefesim kesildi, ama ekranındaki fotoğrafa bakarken tamamen ve tamamen inanamama ve biraz da ürperme karışımıyla çok meşguldüm.

Fotoğrafta Andy'nin bana yaptığı morluk vardı. Cherokee'nden salona doğru yürüyordum.

"Yeterli değil mi?" diye alaycı bir şekilde sordu Keith, ama parmağını kaldırıp resmi yana kaydırdığında gözlerimi ekrandan ayırmadım.

Sonra gördüğüm şey midemi bulandırdı ve Hix arkamdan "Tanrım" diye homurdandı. Fotoğrafta Hix beni marketin raflarına sıkıştırıyordu, fotoğraf çekildiğinde eli boynuma kilitlenmiş ve yüzü benim yüzüme çok yakındı.

"Daha fazlasını ister misin?" diye sordu Keith düşmanca ve bir kaydırma daha, mutfak kazasından sonra burnum tamamen bantlanmış halimin fotoğrafını gösterdi. Fotoğraf, Hix'in o Pazartesi günü beni hastaneye götürmek için Bronco'suna eşlik ederken çekilmişti.

"Daha fazla mı?" diye devam etti Keith, tekrar kaydıldı ve yine salona girerken çekilmiş bir fotoğrafım çıktı, ama bu sefer burnumda sadece bant vardı, ancak gözlerimin altındaki morluklar korkunçtu. "Bu pisliğin sana ne gibi bir etkisi var bilmiyorum Greta, ama bu şimdi sona eriyor."

Telefondan ona baktım, Hix'in göğsünde elimi sıkıştırdığını hissettim, bu yüzden elimi çektim ama öyle bir hareket yaptım ki, şimdi göğsü sırtıma baskı yapıyordu ve ben de ona yaslanarak karşılık verdim.

"Keith, Hix bana öyle şeyler yapmadı."

"Evet, annen de böyle diyeceğini söylemişti. Küçük kasaba, boktan, şaibeli şerif kadınlarla dalga geçip paçayı kurtarıyor. Gücü var. Otoritesi var. Hayatını mahvetmek ve kötü şeyleri daha da kötü hale getirmek için yolları var, böylece kaçamazsın." Bakışları benden öteye, Hix'e kaydı. "Karın bıktı, değil mi? Yıllarca dayandı ve sonunda seni evden attı? Sen de yeni birini aramak zorunda kaldın."

"Greta, bu adamı hallet," diye Hix arkamdan homurdandı.

"Keith, bana bak," diye emrettim.

Bana bakmadı.

Gözlerini Hix'ten ayırmadı ve "On saniyen var gitmek için, orospu çocuğu. Gitmezsen, ben seni götürürüm ve seninle ve yardımcılarınınla herhangi bir sorunun olursa, inan bana, avukatlarım sizi parçalar ve bu fotoğraflar Iowa'dan Nevada'ya kadar her gazeteye düşer" dedi.

"Greta," diye uyardı

Hix. "Keith, *bana bak*."

Bunu yapması bir saniye sürdü, yüzünde öfke vardı ama sonra biraz yumuşadı ve "Tatlım, sorun yok. Bitti. Lütfen buraya gel" dedi.

"Andy gözümü morarttı."

Keith başını salladı. "Bunu yapma. Onu korumaya çalışma. Burada gücü olabilir, bebeğim, ama bu şekilde suistimal edemez ve bunu öğrenmesini sağlayacağım."

"Andy hafta sonu benimle kaldı. Yağmur yağdı." Keith'in vücudu gözle görülür şekilde gerildi.

Andy ve yağmur hakkında bilgi sahibiydim.

"Kırık burnum için üzgünüm, bunu seninle bu şekilde paylaşmak istemem ama kulüpten bir hayranım vardı, o da bir sapık çıktı ve mutfağında bana saldırdı. Burnumu kırdı. Kaçtım. Hix'e gittim. O ve yardımcısı adamı tutuklarken, çocukları benimle ilgilendi ve şimdi o adam Nebraska Eyalet Hapishanesi'nde beş yıl hapis yatıyor. Bu kayıtlarda var, yani doğrulaması kolay, ayrıca yerel gazetede de haber oldu. Gözündeki morluk için Andy'ye sorman gerek. Hatırlarsa sana anlatır. Ama bunu yaptığı için üzüldü, bu yüzden unutmuşsa hatırlatılmasını istemem." Dudaklarımı yaladım ve aceleyle devam ettim, "Annem yalan söyledi, Keith. Buraya geldiğinden beri birkaç kez tartıştık ve o da oyununu yükseltiyor. Beni, Hix'i, Andy'yi ve şimdi de... seni rahatsız ediyor."

Bana baktı.

"Bu doğru ve üzgünüm," diye devam ettim. "Sana o korkunç hikayeleri anlattığı için çok, çok üzgünüm ama bunlar doğru değil. Market'te çekilen benim ve Hix'in fotoğrafı, onun beni ilk kez morarmış gözle gördüğü zamandı. Annem yerel bir metamfetamin üreticisiyle görüşüyor ve Hix onların bana zarar verdiğinden endişeleniyordu. Biraz sıkıntılıydı. Ama görüldüğü gibi değil. Sadece benim için gerçekten endişeleniyordu."

Keith bana biraz daha baktı.

Ben de açıklamaya devam ettim. "O... şey, Hix'e açıkça kin besliyor, muhtemelen Sunnydown'da olay çıkardığında onu tutukladığı için, ve annemi bilirsin. İstedğini alamamaktan hoşlanmaz ve tabii ki, saçmalıklarını yapıp hafif suç işlediği için yerel şerif müdahale edebilir ve istediğini alamaz. Bu yüzden zaten onun gözünde idi, biz, şey... birlikte olduğumuz için. Ama açıkçası şimdi o bir hedef ve bu sadece... öyle."

Keith hiçbir şey söylemedi ve bana bakmaya devam etti.

"Doğruyu söylüyorum, tatlım," dedim yumuşak bir sesle. "Ve bence sen de bunu biliyorsun. O çok çirkinleşebilir, bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ama son zamanlarda, bunu daha önce görülmemiş seviyelere çıkardı, tabii ki," elimi ona doğru uzattım, "sen de görüyorsun."

Bir saniye daha bana baktıktan sonra çenesi sertleşti. Yan tarafa baktı, sinirlendiğinde yaptığı gibi elini kaldırdı ve saçını çekecekmiş gibi yaptı. Ama elini indirdi ve bakışları Hix'i delip geçtikten sonra bana geri döndü.

"Mutfağında saldırıya mı uğradın?" diye sordu Keith.

"Şu anda iyiyim."

"Mutfağında saldırıya uğradın." Bu seferki bir ifadeydi, öfke ve azımsanmayacak kadar fazla acı duyuyordum, ama aynı zamanda yüzünde de görebiliyordum.

O acıyı biliyordum.

Benim için endişeleniyordu. Başıma gelenlerden nefret ediyordu.

Ama belki de en çok, Hix'e gitmemi, onun bu işi halletmesini ve Keith'in bunu ilk kez şimdi duymasını nefret ediyordu, çünkü benim için her şeyi halleden hep Keith olmuştu.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım.

Bana tekrar sertçe baktı, gözleri sonunda Hix'e kaydı, sonra tekrar bana döndü.

"Onun aramalarına cevap vermedim," dedi, sesi daha sakinleşmişti, ama hala kızgındı ve üzücü bir şekilde hala acı çekiyordu.

"Keith..." diye başladım.

"Sonra o fotoğrafları gönderdi ve ben de onun telefonlarına cevap verdim." "Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

"Sen bununla ilgilen," dedi Hixon arkamdan kulağıma yakın bir şekilde. "Ben mutfakta olacağım."

Ona dönüp başımı salladım, ama o bana bakmıyordu, gözleri Keith'e kilitlenmişti.

"O fotoğrafları istiyorum."

"Neden?" diye sordum.

Bana baktı ve acı hissetmiyordu. Sadece öfke hissediyordu.

Çok fazla öfke.

"*Bu*, Greta," parmağını Keith'e doğru uzattı ve sonra söylediği şeyden, bu hareketin Keith'in telefonunu ve fotoğrafları işaret ettiğini anladım, "suç teşkil eden taciz. O kanıtı istiyorum. Yargıcın önüne koymak istiyorum. O lanet olası kaltağa, sana yaklaşmaması için koruma emri çıkarılmasını istiyorum. Ve bunun onun siciline işlenmesini istiyorum, böylece o kadın bir dahaki sefere pisliklerini yaparsa, onu hapse attırmak için elimden gelen her şeyi yaparım."

"Fotoğrafları alacağım, bebeğim," diye yatıştırıcı bir sesle mırıldandım.

Bana sadece kaşlarını çatı, sonra tekrar Keith'e bakarak, "Koridorun sonunda bekliyorum ve umarım beni dinleyeceğini söylediğimde beni anlarsın" dedi.

"Hayatım..." diye başladım.

Gözleri benimkilere dikildi ve ben susdum.

Keith'e sert bir bakış attı, sonra dönüp dışarı çıktı ve o anda ilk kez onun güzel, özel dikim, koyu mavi bir takım elbise, gök mavisi bir gömlek ve harika kahverengi ayakkabılar giydiğini fark ettim. Bunların hepsi onu bir futbolcu kadar iri bir erkek manken gibi gösteriyordu.

Onunla tanıştığımda giydiği
kıyafet değildi. Ama aynı
derecede seksi bir kıyafetti.
Doğru.

Annemi kesinlikle, tamamen *nefret*
ediyordum. Keith'e bunu yapmak?

Sonra da Hix ile akşam yemeğimi kaçırmamı mı? Keith'e döndüm.

"Janice burada olduğumu biliyor," dedi.

Omuzlarımın düştüğünü ve kalbimin sarsıldığını hissettim.

Janice, daha çok Avukat Barbie olarak bilinen, Keith'in yeni karısı.

"Keith," diye fısıldadım.

"Nedenini biliyor. Onun görüşüne göre bu beni ilgilendirmiyordu. Sana zarar vermek istediğinden değil, sadece benim müdahale etmeden müdahale etmenin bir yolunu bulmamı istedi. O beni terk etmek için valizlerini arabasına koyarken, ben sana gitmek için arabama bindim."

Gözlerimi kapattım, açtım ve ona doğru konuşmaya başladım ama o benim hareketimden uzaklaşınca durdum.

"Hayatım." Hala fısıldıyordum.

"Gitmekle haklıydı. Ona haksızlık olurdu. Seni ve Andy'yi ziyarete gelip onu benimle gelmesine izin vermemem ve onun bunun nedenini tam olarak bilmesi. Senin kötü bir durumda olduğunu düşündüğümde buraya koşmam ve onun bunun nedenini de tam olarak bilmesi, çünkü hala eski karımı seviyorum. Ve bu, Janice'in bildiğini bildiğim gibi, onu asla bırakmamam gerektiğini bildiğim için.

Kalbim o anda sarsılmadı.

Kanamaya başladı.

"Ben... Açıkçası ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim ona.

Beni bir saniye inceledi, sonra bakışları mutfağa kaydı ve tekrar bana döndü.

"Ve ben bunu paylaştıktan sonra senin böyle bir şey söyleyeceğini hiç düşünmemiştim."

Aman Tanrım.

Keith.

Ona doğru bir adım attım ve tekrar denedim, "Keith..."

O bir adım geri çekildi ve zorla, acı dolu bir sesle, "Yapma, tatlım," dedi.

Durdum ve boğazımdaki yanmayı yatıştırmak için yutkundum.

Ama gözlerimdeki yanmayı hiçbir şey yatıştıramadı, belki de yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlamadan önce alt kirpiklerimde titreyerek hissettiğim gözyaşları hariç.

Ağlamamı izledi ve fısıldadı, "Siktir, her şeyi mahvettim." "Artık mahvetmedin, Keith," diye boğuk bir sesle ısrar ettim.

"Bana seni hatırlattı," dedi. "Kes şunu," diye fısıldadım.

"O bana bunu yüzüme vurana kadar, ona böyle bir şey yaptığımı bile bilmiyordum."

"Keith, lütfen."

"İyileşmek için evlendiğim kadını kaybettim, barışma şansımı kaçırdım, aptalca davranarak."

"Yapamam..."

"Yaptım, değil mi?" diye sordu. "Eğer seni bırakmanın doğru olduğunu kendime kanıtlamak için hızlıca hayatıma devam etmeseydim, aramızdaki çizgiyi çekmeseydim, seni geri kazanabilirdim."

"Artık önemi yok," dedim dürüstçe.

"Sanırım öyle değil," dedi, çenesini mutfığa doğru sallayarak. Ona bir adım daha yaklaştım ve yalvararak, "Keith, lütfen..."

"Yaklaşma, Greta," diye uyardı.

Yine durdum.

"Seni bırakmam gerektiğini anlıyorum ama Andy'ye bunu yapamam, bu yüzden yarın onu ziyaret edip sonra gideceğim, ama o bu boktan durumun bir parçası değil, bu yüzden bunun bedelini ödememeli. Adamımı görmeye geldiğimde sana e-posta atarım. Ama seni rahatsız etmeyeceğim."

Bundan nefret ettim.

O kadar nefret ettim ki, bunun mümkün olduğunu sanmıyordum, ama annemi daha çok nefret etmeme neden oldu.

"Belki bir gün şu noktaya gelebiliriz..." Hasarı azaltmaya çalıştım.

Yine sözümü bitirmeme izin vermedi. "Bu olmayacak. Asla." "Öyle söyleme."

"Bilmeliydim, senden boşandım, sen de adını onun adına geri değiştirdin. Nefret ettiğin bir kadının sana verdiği adı, seni seven

"Bunu senin için yaptım," dedim sessizce. "Janice için. Ve Andy için. O da bu ismi paylaşıyor, Keith."

"Bunu senin için yaptım," dedim ona sessizce. "Janice için. Ve Andy için. O da aynı adı taşıyor, Keith."

"Doğru," dedi şüpheyle.

"Yaptım," diye ısrar ettim.

Bu sefer başını mutfağa doğru çevirdi. "Ona çocuk mu vereceksin?"

Bu tanıdık nakaratla karşı karşıya kalınca vücudum dondu, ama dudaklarımı zorlayarak, "Onun çocukları var," dedim.

"Doğru," dedi bu sefer. "Greta bolca sevgisini yayabilir, ama bunu uzaklardan yapmalı ki hayatın boktanlıkları onu parçalayacak başka bir darbe indirmesin. Bunu çok iyi ayarladın. Aferin sana, bebeğim."

Şimdi kalbim acıyordu.

"Bunu yapma."

Onun dikkatini, sanki beni görmezden geliyormuş gibi bir şekilde kaybettim ve bu beni şaşırttı. Şaşırdığımda, Hixon'ın gerçekten dinlediğini gördüm ve şimdi, konuşmanın gidişatından hoşlanmadığını söylüyordu çünkü merdivenlerimin direğine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Keith ile derin bir bakışma içindeydi.

Keith, "Sanırım bu benim gitmem için bir işaret" diyerek bakışmayı sonlandırdı.

Keith'e döndüğümde, kapıya doğru yavaşça yürüdüğünü gördüm. Bir an için kıpırdamadım.

Sonra ayaklarımın onu takip etmek için acele ettiğini fark ettim.

"Keith, lütfen, tanrım, sevgilim, böyle gitme."

Ona yetiştiğimde kapıyı açtı ve bana döndü. Elini kaldırıp çenemi avuçladığında durdum ve donakaldım.

"Siktir," diye fısıldadı, acılı gözleri yüzümde dolaşıyordu. "Ama ben her şeyi mahvettim."

Bir gözyaşı avucunun kenarına süzüldü ve ağlayan Greta'yı kucağına aldığı anda defalarca yaptığı şeyi yapmadı; başparmağıyla, parmaklarıyla ya da dudaklarıyla gözyaşını silmedi.

Bu onun hakkı değildi. Artık değildi. O da biliyordu. Ben de biliyordum.

Ve ben güzel bir şeye geçmemiş olsam da, bu, o anda onu yeniden kaybetmiş gibi hissetmediğim anlamına gelmiyordu.

Elini indirdi, fırtına kapısından içeri girdi, verandamdan geçip merdivenlerden aşağı indi ve kaldırımında park etmiş olan arduvaz grisi Range Rover'ına doğru yürüdü. Her zamanki gibi gevşek bir çeviklikle hareket etse de, uzun boylu, çarpıcı vücudu emrindeydi.

Ben açık kapıda durup onun kamyonetinin kaputunun etrafında dolaşmasını izlerken, kilidi açarken ışıklar yanıp sönerken, fırtına kapı kapandı.

O içeri girip kamyoneti çalıştırırken, ben orada durmaya devam ettim. Farlar caddeyi aydınlattı ve sonra o uzaklaştı.

Bir kolun göğsümü, diğerinin karnımı sardığını hissettim ve Hix'in sert sıcaklığı sırtıma bastırdı.

Gözyaşlarım akmaya devam ediyordu ve gözlerimi artık boş, karanlık, huzurlu sokaktan ayırmadım.

"Kapıdan uzaklaş," diye fısıldadı Hix saçlarıma. Olduğum yerde kaldım, sessizce ağlayarak.

Hafifçe bastırdı, çok fazla değil, ama ben hareket etmeyi reddettiğimde durdu.

"Bebeğim, içeri gel," diye ısrar etti.

"Onu bu hale getiren nedir?" diye uykuya dalmış sokağa sordum. Hix arkama geçip "Bilmiyorum" diye cevap verdi.

"Bu acıyı ona yaşattığını bilmek hoşuna mı gidiyor?"

"Keşke sana cevap verebilseydim, ama yok, tatlım."

"Şimdi bir genç adamın hayatını ve iki evliliği mahvetti. O genç adam onun oğlu, evliliklerden biri de kızının. Nasıl uyuyabiliyor ki?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Ondan nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Kollarını bana doladı. "Biliyorum."

"Ondan *nefret ediyorum*, Hix," dedim, sesim titriyordu.

"Biliyorum, bebeğim," dedi ve beni kollarının arasına çekmeye zorladı, ama bizi kapıdan uzaklaştırmadı, beni sıkıca tutarken ben gök mavisi gömleğine ağladım, hiç kaybetmeyeceğimi düşündüğüm bir şekilde sonsuza dek kaybettiğim adamın benim için satın aldığı evin ön kapısında dururken.

Zaman aldı ama kendimi topladım, kolumu onun omzundan çekip aramıza sokarak yüzümü sildim.

Ancak o zaman başımı geriye eğip ona baktım. "O fotoğrafları bana e-postayla gönderecek," dedim ona.

O başını salladı. "Biliyorum."

"Sence hala rezervasyonumuzu yapabilir miyiz?"

Elini yüzüme koydu ve Hix'in başparmağı, bir tarafta, sonra diğer tarafta hala duran ıslaklığı sildi ve cevap verdi: "Sana bir cin tonik almalı ve pizza sipariş etmeliyiz."

Kafamı salladım. "Makyajımı düzeltereğim ve gitmek istiyorum."

"Greta..."

Aniden sert bir sesle, "O beni dövemez," dedim.

Hix'in başparmağı elmacık kemiğimde durdu ve gözlerimin içine baktı.

"Gözlerim şişmiş ve olanları unutabilmem için üç kadeh şarap içmem gerekecek, belki o zaman bifteğimin tadını çıkarabilirim, ama erkek arkadaşım ile romantik bir akşam yemeği planımız vardı ve bu planı gerçekleştireceğiz. Akşam yemeğine çok para harcayacağız. Sarhoş olacağım. Sonra eve döneceğiz ve seni becereceğim. O da gidip kendini becersin, iğrenç dünyasında, saygı ve sevgiyle davranması gereken insanlara iğrenç şeyler yaparken..." Zamanımı ve öfkemi hak etmeyen bir kadın hakkında atıp tutma isteğimi kaybettim, bu yüzden şöyle bitirdim: "Siktir et onu. Siktir *et gitsin*. Ben biftek istiyorum."

Biftek istemiyordum. Biftek yersem kusacağımdan emindim.

Ama lanet olsun, bu yenilgiyi kabul edip yoluma devam edecektim ve Tawnee Dare gitsin de göle atlasın.

"Eğer istediğin buysa, restoranı arayıp biraz geç kalacağımızı söylerim. Bugün, Şükran Günü öncesi Salı günü ve McCook County'deyiz. Bu restoran, en az elli dolarlık bir tabak yemek yemeden çıkamayacağın bir yer. Masamızı başkasına vermezler."

"İyi," dedim.

O küçük, dikkatli bir gülümsemeyle eğildi ve dudaklarını benimkilere değdirdi.

Geri çekildiğinde, "Yüzünü düzelt de çıkalım. Sen bunu yaparken ben telefon edeyim," diye mırıldandı.

Başımı salladım, parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim ve geri çekilirken beni bıraktı.

Onu geçip merdivenlere doğru yöneldim, ama o benim adımları çağırdığında ilk basamakta durdum.

"Evet?" diye sordum, ona dönüp bakarak. "O elbiseyi *gerçekten çok* beğendim, bebeğim."

Bu sözlerim ona küçük, dikkatsiz bir gülümseme kazandırdı. Ben de acele etmeden, belki normalden biraz daha fazla kalçalarımı sallayarak merdivenleri çıktım ve dışarı çıkıp erkek arkadaşım, ilçe şerifi, üç çocuk babası, mükemmel sevgili, her yönüyle iyi bir adam olan Hixon Drake ile romantik bir randevuya gitmek için makyajımı düzeltmeye gittim.

Keith'in haklı olduğu bir şey vardı, ne kadar üzücü ve korkunç olsa da, söylediği şey doğrudu.

Hixon Drake'i elde etmek iyi bir işti. Ve
bununla yaşayabilirdim.
Kolayca.

TWENTY - FOUR

Hollow

Hixon

Elvan parmaklarını tuşlara dokundurduğu andan itibaren, oda durmuş, diğerleri erimiş, dudakları ona doğru Pink'in "Glitter in the Air" şarkısını söylerken, gözlerini ondan ayırmadı.

Yanılmıştı. Gum drop değildi. Ona sugar demeliydi.

Çünkü ilk geceden daha iyisi olamazdı diye düşünmüştü. Ama o geceden sonra, o her geçen gün daha da iyiye gitti.

Ve o anda, karşısındaki boş sandalyeye oturmuş, onun dönmesini bekleyen köpüklü suyu masanın üzerinde dururken, Hix aşık olma yolculuğunun bittiğini anladı.

Aynı zamanda, bu yolculuk hiç bitmemişti ve asla bitmeyecekti. O anda aşkın ne olduğunu anladı.

Karavanına çekilip emekliye ayrılma planları yapmayı içermeyen, sonsuz bir güzellik gecesi.

Sadece arkanıza yaslanıp, bitmek bilmeyen keşif yolculuğunuzda sırada ne olacağını beklemek.

Greta Kate Dare'e aşıktı.

Ona 25 bin dolarlık bir nişan yüzüğü alamaması çok kötüydü.

Ama yirminci yıldönümlerinde ona bir tane alacaktı.

Hix, Greta'nın evinin mutfak kapısından içeri girdiğinde, Shaw ve Wendy'yi mutfak adasında, üzerine yayılmış kitap ve kağıtların üzerinde eğilmiş, ders çalışırken gördü. Corinne ortalıkta yoktu (muhtemelen oturma odasında yeni erkek arkadaşıyla telefonda konuşuyordu, bu yeni gelişme Hix'i mutlu etmiyordu). Mamie ve Greta ise ocaktaki tencerelerin başında eğilmişlerdi.

Şükran Günü'nden sonra, Greta hepsini evinde ağırlamayı sevdiği için, akşam yemeği için onun evine gelmeye başlamışlardı. Nedenini tam olarak bilmiyordu, çünkü hepsini kendi evine davet ediyordu, ancak bunun bir parçası

kendi evinde yapmasının ona bir faydası vardı. Şimdi, Hix'in daha fazla olacağını bildiği birkaç kez, çocuklar ve Hix ona geldiler.

Öte yandan, çocuklar onun evini seviyorlardı. Greta, Şükran Günü gecesi kapıdan içeri girdikleri andan itibaren onları rahat ettirmişti. Her türlü malzemeyle dolu bir mutfak olduğunu ve Greta'nın harika kahvaltılar hazırladığını söylemeye gerek bile yoktu, bu yüzden çocukları, paket servis, teslimat veya çoğunlukla kutudan çıkan yemekler dışında iyi bir yemek yiyeceklerini biliyorlardı.

Ama bunu yapmalarının tek nedeni bu değildi.

"Merhaba baba," diye selamladı Shaw.

"Merhaba Bay Drake," diye seslendi Wendy.

Greta omzunun üzerinden ona baktı ve gülümsedi. Mamie dönüp "Merhaba, baba!" diye bağırdı.

"Merhaba çocuklar," dedi Hix, içeri girip ceketini çıkararak odada dolaşp Shaw'un boynunu okşadı, Mamie'nin ona doğru dans edince onu kucakladı ve eğilip Greta'nın dudaklarına dokundu. "Bir saniye izin ver," dedi ona sessizce uzaklaşırken.

Greta onun gözlerine baktı ve başını salladı.

O, oturma odasına gitmek için geri döndü ve ceketini kanepenin arkasına atmadan önce Corinne'e çenesini kaldırarak selam verdi. Greta'nın koltuğuna kıvrılmış olan kızı ona gülümsedi ve konuşmasına devam etmeden önce parmağıyla saçının bir tutamını kıvrarak ona el salladı.

Silah kemerini çözdü ve merdivenleri çıkarak Greta'nın odasına gitti, onu dolabının içindeki kancaya astı ve dolaptan çıkarken onun odaya girip ona baktığını gördü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Adam kadının yanına yaklaşarak ellerini kadının beline koydu.

"Doğru, annen için koruma emri başvurusunda bulundun ve yargıç *tek taraflı olarak* on dört günlük bir emir verdi, değil mi?"

"Biliyorum," dedi, nefesini tutmuş gibi konuşuyordu.

"Evet, biliyorsun. Şu anda bilmen gereken şey, ona mahkeme kararını tebliğ etmek için onu bulamadığımız. Becker'ı aradım, onu kovduğunu ve nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Onun hakkında konuşmaktan pek mutlu görünmüyordu

Bu yüzden tahminimce, sonunda ona bir şey yaptı ve Becker onun üzerindeki etkisinden kurtuldu ve onunla ilişkisini bitirdi."

"Annem için iyi bir haber değil ama annemin metamfetamin pişiren erkek arkadaşını kaybetmiş olması umurumda değil, o yüzden..." Cümlesini bitirmedi ama kaşlarını kaldırarak sadede gelmesini istedi.

"Eğer ona tebliğ edilmezse, tatlım, karar geçersiz olur. Kararın verildiğinden haberdar olması gerekir, aksi takdirde resmi olarak işleme alınmaz. Ve kararın tebliğ edilmesi gerekir ki, on dört gün geçsin ve sen yargıca dönüp kalıcı bir karar talep edebilesin."

"Annemi aramamı ister misin? Gelmesini rica etmemi ister misin?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır," diye cevapladı. "O zaman ne demek istiyorsun?"

"Sadece şunu söylüyorum, o saçmalıklar yaparsa, sana yaklaşırsa, koruma emri tebliğ edildikten sonra fotoğraf çekerse, bu onu ağır suç alanına iter. Ama emir tebliğ edilmemişse, hala istediği her şeyi yapabilir."

"Harika," diye alaycı bir şekilde mırıldandı.

"İşi yok, evde değil, şeker babasını kaybetti. Belki kaçmıştır," dedi Hix umutla. "Belki," diye yanıtladı Greta şüpheyle.

O eğilip alnına dudaklarını değdirdi ve geri çekildi. "McCook County'nin mahkeme tebligatçıları ben ve yardımcılarım olduğumuz için, bu davadan vazgeçmeyeceğimizi sanmıyorum."

Bu onu gülümsetti.

Hix de gülümsedi.

Bir an onun ağzını izledi, sonra tekrar gözlerine baktı. "Beslememiz gereken çocuklarımız var," diye hatırlattı ona.

"Evet," diye mırıldandı.

Elini onun boynuna koydu, parmak uçlarına yükseldi ve çenesinin altını öptü. Sonra geri çekildi ve merdivenlerin tepesinde el ele tutuştular. Greta'nın önünden inebilmesi için onu bıraktı.

Corinne'in telefonunu kulağından çekip, oturup yemek yemeye başladılar.

Sonra Greta'nın muhteşem masasına oturup ailece akşam yemeği yediler.

"Hope'u aramalısın. Bu listelerden onlara ne alacağını bilmemiz gerekiyor. Aynı şeyi iki kez almamalıyız."

Greta, departmandaki masasında onun karşısında oturuyordu, başını eğmiş, elindeki kağıtları karıştırıyordu — çocuklarının Noel hediyesi istek listeleri — ve ona emir veriyormuş gibi davranıyordu.

"Hemen hallederim," diye mırıldandı ve Greta'nın gözleri ona çevrildi.

"Bu ciddi bir mesele, Hixon."

"Elbette öyle," diye güvence verdi.

O, onu eğlenceli bulup bulmadığını anlamak için ona sert bir bakış attı (bulmuştu) ama o, listeleri kaldırıp havada salladığında bunu gizlemeyi başardığını düşündü. "Ayrıca eşit davranmaya da dikkat etmeliyiz. İkimiz olduğumuz için, onun onlara verdiklerinden daha büyük hediyeler almak hoş olmaz."

"Bebeğim, Noel arifesi gecesi büyükbabalarının evinde olacaklar, şımartılacaklar, sonra benim evime bırakılacaklar, Noel sabahı uyanıp yine şımartılacaklar, sonra da Hope'un evine gidip Noel gecesi şımartılacaklar. Bütün bunlardan sonra, kimsenin onları kimin daha çok şımarttığını takip edebileceğini sanmıyorum."

"Not edilecek," diye cevapladı.

Masasının üzerine katlanmış kollarının üzerine eğildi ve ona hatırlattı, "Hope bu tür şeyleri önemsemiyor."

"Biliyorum," diye cevapladı Greta. "Ve bunun onun için zor olduğunu biliyorum, tatil bunu daha da zorlaştıracak, bu yüzden bunu *daha da zorlaştıracak* en ufak bir şey bile yapmamalıyız."

Sevdiği kadına baktı ve onu daha çok sevmek için bir neden daha bulduktan sonra arkalarına yaslanıp sessizce, "Hope'u arayacağım ve bu konuyu halledeceğiz," dedi.

"Teşekkürler, Hix," diye cevapladı kadın sessizce.

Başka bir konuya geçme zamanı gelmişti. "Misafir odasını hazırlıyorum," dedi. "Ben... tamam," diye cevapladı, sesi karışık geliyordu.

"Ailem ara sıra ziyarete gelir, karı pek sevmedikleri için hava değişene kadar şehre gelmeyi planlamıyorlar, bu yüzden şu anda Florida'da yaşıyorlar. Ama Andy artık bize geldiğinde kanepede uyuyamıyor. Bunun onun için sorun olmadığını biliyorum, çünkü böylece televizyona ve Shaw'a daha yakın oluyor ve birlikte oldukları her an video oyunu oynayabiliyorlar. Ama adamın evdeyken kendi alanı olmalı, bu yüzden ona bir oda hazırlayacağız. O yokken bu odayı misafir odası olarak kullanmamızın onun için sorun olmayacağından eminim."

Hixon konuşmasını bitirdiğinde Greta ona bakıyordu ve bakışları vücudunun birçok bölgesinde, en çok da karnında ve göğsünde hissediliyordu.

Greta konuşmayınca, "Ne?" diye fısıldadı.

"O pencerenin perdelerini kapatıp masanda muhtemelen çok yasadışı bir şey yapabilir miyiz?"

Bunu penisinde hissetti.

"Hayır," diye cevap vermek zorunda kaldı. "Yazık," diye mırıldandı.

"Ama çocuklar Hope'la geri döndükleri anda, benim yatağında bana yasadışı olmayan bir şey yapabilirsin ve ben de sana bu iyiliğin karşılığını veririm."

Ona, onun da penisinde hissettiği bir bakış attı. "O kadar iyi olacak ki, yasadışı gibi hissedeceksin, Smokey." "O zaman bunu sabırsızlıkla bekleyeceğim, tatlım."

Ona gülümsedi.

O da gülümsedi ve tekrar başka bir konuya geçme zamanının geldiğine karar verdi, yoksa iş yerinde masasının arkasında otururken sertleşmiş bir şekilde kalacaktı.

"Bu akşam çocuklara yemek yapmak ister misin, yoksa dışarı çıkıp...?"

Cevabını tamamlayamadı çünkü penceresine keskin bir vuruş sesi geldi.

Başını o yöne çevirdi ve Bets'in pencerenin önünde durduğunu, sırtını pencereye dönmüş, elini kılıfından çıkarmamış silahının kabzasına koymuş, gözleri departmanın ön tarafına sabitlenmiş olduğunu görünce göğsündeki ve karnındaki sıcaklık bir anda kayboldu.

Hix'in bakışları hemen oraya kaydı ve bir anlığına tamamen hareketsiz kaldı, sonra sandalyesinden kalkarak alçak ve sert bir sesle emretti: "O koltuktan kalkma, Greta."

"Hixon," diye fısıldadı ama kıpırdamadı ve o, odanın diğer ucuna hızla yürürken gözlerini pencereden ayırmasa da bunu biliyordu.

Arkasından kapıyı kapattı ve aynı hızla koridora doğru ilerledi.

Koridorun başına geldiğinde adımlarını yavaşlattı ve durumu hızla değerlendirdi.

Donna, masasının solundan beş adım uzaktaydı ve arkadan içeri girerken olan bitenlerden dolayı durduğu belliydi. Eli, kılıfındaki silahının üzerindeydi ve gözleri resepsiyona kilitlenmişti.

Hal, resepsiyon masasının arkasında, bir ayağı önde, diğer ayağı arkada, bacakları birbirinden ayrık, silahını çekmiş, yukarı kaldırmış ve

resepsiyona doğrultmuştu.

Larry de aynı şekilde masasının arkasında duruyordu ve "Çantayı bırak ve ellerini görebileceğimiz bir yere koy!" diye emrediyordu.

Ve kapının hemen içinde, çok iri, çok uzun boylu, dağınık, vahşi, açık kahverengi saçlı, yıpranmış yüzlü, sırtında büyük bir çanta olan bir adam duruyordu.

Hareketsizdi ve gözleri kendisine doğrultulmuş silahları ya da silahlarını çekmeye hazır olan şerif yardımcılarının daha fazla tehditlerini izlemiyordu.

Gözleri onun üzerindeydi.

"Çantayı bırak ve ellerini görebileceğimiz bir yere koy!" diye bağırdı Larry.

"Larry," diye yüksek sesle ama sakın bir şekilde seslendi Hix, Bets'in önüne yavaşça geçerek koridora doğru ilerledi, kolları yanlarında, sağ dirseği hafifçe yukarı kalkmış ama eli silahında değildi.

"Patron..." Larry başladı.

"Silahlarınızı indirin," diye emretti Hix.

Hal'in "Patron?" sözü kısaydı.

"Yap şunu, Hal," diye emretti Hix, kapının hemen içindeki, hala hareket etmeyen adamdan gözlerini ayırmadan, kasıtlı olarak orta koridordan ilerlerken.

Larry ve Hal'in emrine uyup uymadığını kontrol etmedi, sadece sallanan yarım kapının iki adım uzağına gelene kadar dikkatini öndeki adama vererek yürümeye devam etti.

Hazırlandı ve adam hareket ettiğinde Hal'in "*Siktir lan*" ve Larry'nin "*Lanet olsun*" dediğini duydu.

Ama adam doğrudan resepsiyon masasına yürüdü, elini kaldırdı ve masaya indirdi. Bir elinden topaklanmış bir kağıt parçası düştüğünde diğer elini de kullandı.

Kağıdı düzelitti, açtı, sonra bir adım geri çekildi ve kağıdı orada bıraktı.

Bu, sanatçının onun için çizdiğı resimlerden biriydi ve evsiz barınaklarına bildirim olarak gönderilmişti.

"Bu sen misin?" diye sordu Hix.

Adam konuşmadı.

"Teslim olmak için mi buradasın?" diye sordu Hix.

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Nat Calloway'i sen mi öldürdün?" diye ısrar etti Hix.
Adam hareketsiz durdu ve Hix'in gözlerine baktı.
Hix, adamın gözlerinin boş olduğunu görünce tüyleri diken diken oldu. Boş. İçi boş.

"Bir karısı ve iki çocuğu vardı," dedi Hix sessizce.
Adamdan hiçbir tepki gelmedi. Ne bir hareket, ne bir ses, ne de bir ifade değişikliği.

Tek bir şey hariç.
Sol gözünden bir damla yaş
düştü. Kahretsin.

"Çantanızı almamız gerekiyor. Ceketinizi almamız gerekiyor. Üzerinizi aramamız gerekiyor. Size kelepçe takmamız gerekiyor. Ve sonra sizi tutuklamamız gerekecek," dedi Hix, sesi sakın ve hala sessizdi.

Adam kıpırdadı, oda gerildi, çanta yere düştü.
Hix bir nefes verdi, ceket düştüğünde bir nefes daha verdi.

Adam uzun kollarını kaldırdı ve ellerini başının arkasına koydu, gözleri Hix'ten hiç ayrılmadı.

Hal ve Larry onun etrafında hareket ederken, "Dikkatli ve nazik olun, beyler" diye emretti.

Hix onları takip etti, sallanan yarım kapıdan geçerek
Larry adamın arkasına geçerken, Hal de elini kılıfındaki silahına koyarak kardeşinin arkasını korudu.

"Ona haklarını oku, şerif yardımcısı. Yavaş ol," diye talimat verdi ve sonra "Donna" diye seslendi.

"Burada, patron," dedi yakınlardan.

"Savunma avukatını buraya getir ve mahkeme psikoloğunu ara," diye emretti, Nathan Calloway'in katiliyle göz teması kurmaya devam ederek.

"Mahkeme psikoloğumuz var mı?" diye sordu Donna.

"Bul bir tane," diye tersledi Hix.

Larry adama Miranda haklarını okumayı bitirirken, Donna'nın "Tamam" diye mırıldandığını duydu.

"Haklarınızı anlıyor musunuz?" diye sordu Larry. Hix araya girdi. "Sadece başınızı sallayabilirsiniz."

Adam iki saniye düşündü, sonra çenesini kaldırdı.

Hix başını salladı. "Onu geri götürün." Adamı dikkatlice ileri doğru iterken yolundan çekildi. "İşlemlerini yapın."

Hal kapıyı açık tuttu, Larry onu içeriye yönlendirdi, Hal Larry'nin arkasına düştü ve onu arkaya götürdüler.

Hix, Bets'e ulaşana kadar onları takip etti.

"Her saniyeyi, her hareketi izle, kılıfını tak, Bets," diye emretti alçak sesle. "O adam iri ve öngörülemez, Hal ve Larry'nin desteğine ihtiyaçları var. Kaçarsa ve sana saldırırsa, silahına ateş etmesine izin verme. Kullanman gerekirse, kılıfından çıkarabilirsin."

"Evet, patron," diye mırıldandı ve Hal ile Larry'nin köşeyi dönüp departmanın arka köşesinde parmak izi ve vesikalık fotoğraflarını çektikleri yere doğru ilerledi.

"Bu aramaları halledeceğim," dedi Donna, telefonu kulağına dayamış ama gözleri Hix'e bakarak, "Ben de var mıyım?"

"Tabii ki. Ama sen ve Bets ona biraz mesafe bırakın. O adamın, tahmin ettiğimden daha fazla sıkışmış veya tehdit altında hissetmesini istemiyorum."

Donna başını salladı, arkaya doğru baktı ve Hix doğrudan ofisine gitti.

Greta, kapıyı açtığı anda yavaşça ayağa kalkıyordu ve yüzü bembeyazdı. "Bu adam, şu adam mı...?"

"Buradan gitmen gerekiyor. Bu konuyu gizli tutman gerekiyor. Ama şu anda güvenli bir yerde olman gerekiyor, burası değil."

Yüzü daha da solarken, hemen ceketini ve çantasını toplamaya başladı. "Burası güvenli değil mi...?"

"Bebeğim, soru sorma. Seni dışarı çıkarmam lazım, sonra da bir sürü başka işim var."

Kız başını salladı ve gecikmedi. Ceketini giydi, çantasını omzuna attı ve Hix'in peşinden koşarak dışarı çıktı.

Onu ön kapıdan çıkardı ve binanın yan tarafına götürdü, orada durdurdu, eğildi, dudaklarını sertçe dudaklarına bastırdı ve geri çekilirken, "Seni sonra ararım," diye mırıldandı.

"Seni seviyorum,

Hix." Donakaldı.

Bunu daha önce söylememişlerdi. O doğru anı bekliyordu. Kızdan da aynı şeyi hissetti ve onun da aynı şeyi beklediğini tahmin etti.

Sonra yine, ona "Glitter in The Air" şarkısını söyledi, yani zaten söylemişti

.

"Hayatımda tanıdığım en iyi adam," diye fısıldadı, parmak uçlarına yükseldi, dudaklarını onun dudaklarına sertçe bastırdı ve geriye doğru yuvarlandı.

Daha sonra yüksek topuklu botlarıyla, dün yağan karın temizlendiği kaldırımında hızla yürüdü.

"Tıbbi bir durum ya da travma nedeniyle konuşamıyor, bilmiyorum. Muayene edilmesi gerekecek," dedi psikolog, sorgu odasının dışında Hix ve Donna'ya. "Ayrıca çeşitli başka rahatsızlıkları da var, ama konuşamadığı, iri olduğu ve beni çok korkuttuğu için hiçbirini doğru bir şekilde teşhis edemiyorum."

"Doktor..." Hix söze başladı ama psikolog ellerini kaldırıp salladığında konuşmayı kesti.

"Tam bir tıbbi değerlendirme ve tam bir psikiyatrik değerlendirmeye ihtiyacı var. Ancak, bana, avukatına ve yardımcınıza verdiği tek bilgi, Nathan Calloway'i öldürdüğü. Bu konu her gündeme geldiğinde çenesini kaldırıyor. Bunun anlamını anlayıp anlamadığını sorduğumuzda çenesini kaldırıyor. Neden tutuklandığını anlayıp anlamadığını sorduğumuzda çenesini kaldırıyor. Eğer söylemek istediği bir şey varsa yazmasını istedim ama reddetti. Fiziksel, psikolojik ya da her ikisi birden olsun, her ne sebeple olursa olsun, bu adam derin bir rahatsızlık içinde. Ancak, profesyonel görüşüme göre, yaptığı şeyin yanlış olduğunu tamamen anlıyor. Kendi fotoğrafını gördü ve sizin kim olduğunu bildiğinizi ve onu aradığınızı anladı. Ama benim hissettiğim, o buraya sizin onu bulacağınızı düşündüğü için gelmedi. Eğer o adam bulunmak istemeseydi, sonsuza kadar kaybolabilirdi. O buraya günahını telafi etmek için geldi.

Son cümle hariç, bunlar onlar için yeni bilgiler değildi. Her şeyi gözlem odasından izlemişlerdi, Hix odanın içinden izlerken Larry sorularını soruyordu.

Hix Donna'ya döndü. "Gözetim altında fiziksel muayene ayarla. Psikolojik değerlendirme burada yapılabilir."

"Tamam," diye mırıldandı Donna ve ayrıldı.

Psikoloğa döndü. "Profesyonel görüşün nedir, neden böyle bir şey yaptığını öğrenebilecek miyiz?"

Kadın omuz silkti. Bu sıradan bir hareket değildi. Konuyu ciddiye alıyordu. Sadece bilmiyordu.

"Dürüstçe söyleyemem. Bana açılmak için bana güvenmiyor, bu da şaşırtıcı değil, onunla yeterince zaman geçirmedim ve bunu daha önce hiç yapmadım.

Elimden geleni yaptım ama bu adam beni korkutuyor ve korkarım ki bunu tamamen gizleyemedim, o da bunu kesinlikle fark etti. Belki de psikolojik değerdendirmeyi başka bir yerde yapmanız gerekir, böylece kendini kapana kısılmış veya köşeye sıkışmış hissetmez ve içini açabilir. Ama belki de asla içini açmayacaktır. Nasıl yapılacağını bile bilmiyor olabilir. Tekrar söylüyorum, kesin bir şey söyleyemem."

"O tutuklu, şiddet eylemi gerçekleştirmiş ve kaçma riski olan bilinmeyen bir kişi," diye işaret etti Hix. "Onu doktora götürmekten hoşlanmıyorum, bu yüzden onu psikiyatriste götürmek için iki kat daha fazla uğraşmaktan hoşlanmıyorum."

"Evet. Ama bu adam dört duvar arasında çok zaman geçiren biri değil. Sadece içeride olmak bile, benim tahminime göre, ona zarar veriyor. Buranın şerif departmanı olması da durumu kolaylaştırmıyor."

"O aslında kendi kendini teslim etti."

"Sana bahsettiğim kefareti bu. Bu onun için kolay değil. Ama yapıyor. Birisi onu güvenebileceği birinin yanına götürebilirse, iletişim kurmanın bir yolunu bulacaktır," diye başını salladı, "Bilemiyorum."

"Senin o adamla yalnız kalmana izin veremem, gözlem altında olsa bile, avukatı yanında olsa bile, şu anda masaya zincirlenmiş olsa bile. Bunu söylediğimde, sen ya da başka biri değil," dedi Hix. "Onun neler yapabileceğine dair bir fikrimiz var. Boyutu, bunu denemeyeceğim."

"Biliyorum. Ve bunu takdir ediyorum. Ve gökyüzünün altında rahatça uzanıyor olsa bile, paylaşır mı bilmiyorum. Benim önerim, hastanede psikiyatristler olması. Birini, başka bir öneri, erkek birini, orada değerlendirme yapması için çağırın. Tek ziyaret, çift görev. Ama verdiği tüm işaretler, sizin haklı olduğunuzu gösteriyor. Nathan Calloway'i öldürme suçundan teslim oldu ve adaletin yerini bulması için burada." Yaklaştı. "Asla cevapları alamayabilirsiniz, Şerif, ama adamınızı yakaladınız."

Ona daha fazla bir şey veremediği için, adam başını salladı. "Benim burada kalmamı mı istiyorsun, yoksa...?" diye sordu kadın.

"Gidebilirsin ama gerekirse seni aramak için açık kalmak istiyorum," dedi.

"Ne zaman istersen."

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

Kadın ona yakından baktı, küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle dönüp dışarı çıktı.

Hix, içeriği gören iki tek yönlü pencereden birine, sorgu odasına döndü ve adamın masanın ortasındaki çelik halkaya kelepçelenmiş ellerine bakarken gördü.

Bacaklarına da kelepçe takmalarına izin vermişti.

Savunma avukatı ona doğru eğilmiş, konuşuyordu. Larry duvara yaslanmış, onlara yer açmış ama izliyordu.

Hal ve Bets, kayıt ekipmanları açık halde gözlem odasından izliyorlardı.

Nat'in katili tam oradaydı.

Sorgu odasında, masaya zincirlenmiş halde. Cevapları bilen adam.

Her şeyin sonu.

Onu inceleyen Hix, hissedeceğini sandığı rahatlamayı hissetmedi.

Çünkü zihni başka bir şeye odaklanma fırsatı bulduğunda, tek düşünebildiği şey, onun pürüzlü yanağından aşağı akan gözyaşığıydı.

Bu düşünceyle kapıyı itti. Larry ve avukat ona baktılar.

Onların adamı da öyle yaptı.

Hix, psikoloğun suçlunun karşısındaki masada oturduğu sandalyeye oturdu.

Onun gözlerine baktı ve boş bir ruh gördü.

Sonra ellerini masanın üzerine koydu, ama bunun dışında ona doğru hiç hareket etmedi.

"Sana ve Nat'in karısına adaletli davranmak için, titiz davranmamız gerekiyor, efendim," dedi sessizce. "Bu, yardımcılarımın seni muayene edilmesi için bir doktora götürmesi gerektiği anlamına geliyor."

Bu, ona hiçbir şey kazandırmadı.

"Bir psikiyatrist ya bu departmana gelip sizinle konuşacak ya da siz hastanede bir psikiyatristle görüşeceksiniz," diye devam etti.

Yine hiçbir şey.

"Bunları anlıyor musunuz?" diye sordu Hix.

Sonunda, çenesini salladı.

"Güzel," diye mırıldandı Hix ve bakışlarını üzerinde tuttu, sonra fısıldadı, "Şu anda iki çocuğu tek başına büyüten ve cevaplara ihtiyacı olan bir kadın var. Bunu kendinde bulabilirsin..."

Adam yumruğunu masaya hafifçe vurdu, zincirler tıkırdadı ve Hix gerildi, odadaki herkes de öyle. Ama adamın ellerine baktı ve uzun bir parmağının masadaki yasal boyutlu kağıt blokunu işaret ettiğini gördü.

Hix kağıdı ona doğru itti.

Adam açılmış elini defterin üzerine koydu, sonra avucunu yukarı çevirdi ve silah olarak kullanılabilecek bir kalem bırakmadıkları için Hix avukatına baktı.

"Bence bu beyefendinin değerlendirmelerini öncelikle halletmeliyiz..." avukat denedi.

Adam bu sefer daha sert bir şekilde yumruğunu masaya vurdu, sonra elini açtı.

Avukat iç geçirdi, sonra eğilip eline bir kalem koydu.

Hix avukata, Larry'ye veya gözlem penceresine bakmadı. Doğrudan kağıt defterine baktı.

Adam üzerine bir şeyler yazdı, kalemi bıraktı ve Hix'e uzattı. Üzerine titrek ama dikkatli büyük harflerle "Ben yaptım" yazmıştı.

Bunu okumak hiç zaman almadı ama Hix bu işi zar zor bitirmişti ki adam defteri tekrar çevirip yazmaya başladı.

Kalemi bir kez daha kenara koydu ve kağıdı Hix'e doğru çevirdi. Hix okudu.

Üzgünüm.

Kafa derisinde bir karıncalanma hissetti.

Hix onun yüzüne baktı ve "Neden?" diye fısıldadı.

Adamın boş gözleri onun gözlerine bakıyordu.

"Ona nedenini söyleyebilmeyi isterdim," dedi Hix.

Adam gözlerine bakmaya devam etti, sonra koltuğuna çöktü, çenesini göğsüne gömdü ve bağlı ellerine baktı.

"İtirafını aldın, Şerif, şimdi bu adama değerlendirmesini yaptır," diye talep etti avukatı. "Bunun nereye varacağı belli ve mümkün olduğunca çabuk halletmeliyiz çünkü bu adamın yardımı ihtiyacı var. Cezaevinde kalmaya değil."

Hix ona, sonra da adamlarına baktı.

Adam hala ellerine bakıyordu.

"İstemiyordun, değil mi?" Hix sessizce tahmin etti. Adam ellerine bakıyordu.

"Seni arabasına aldı ve sen minnettar oldun. Yorgundun. Hava sıcaktı. Biraz araba yolculuğu yapmak istedin. Güneşin altından kurtulmak istedin. Seni arabasına aldı ve sen minnettar oldun."

Adam ellerine bakıyordu ama omuzları hafifçe kulaklarına doğru çekilmişti. Minnettardı.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Hix.

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Şerif," avukat araya girdi. "Sonra ne oldu?" Hix ısrar etti.

"Şerif," avukat keskin bir sesle konuştu. "Bu beyefendiye başka bir soru sormadan önce değerlendirilmesi gerekiyor."

"Sonra ne oldu?" diye tekrarladı Hix.

Adam konuşmadı.

"Şerif, size gerçekten sormam gerek..." avukat denedi.

"Nat Calloway'i neden öldürdünüz?" diye ısrar etti Hix.

Adam aniden hareket etti ve Hix'in vücudu gerildi. Ama adam sadece kalemi aldı, kağıdı kendine doğru çekti ve daha önce yazdığı özenli blok harflerden çok farklı, eğik bir yazı ile bir şeyler yazdı.

Kalemi bir kenara koydu ve not defterini Hix'e uzattı, önceki iki seferinde yaptığı gibi defteri çevirmedi.

Hix uzanıp kendisi çevirdi.

Bilmiyorum. Bana söyleyebilir misin?

Hix'in gözleri onun yüzüne kaydı.

Orada hiçbir şey yoktu. Boşluk.

"Hayır," dedi Hix sessizce. "Ama doktorların seni muayene etmesine izin verirsen, belki öğrenebiliriz."

Adam çenesini kaldırdı.

"Bu şimdi yapılabilir mi?" diye sordu avukat sabırsızca.

"Yapılabilir," diye mırıldandı Hix, kalkmak üzereydi ama adam kalemi kapıp not defterine uzandı.

O, karaladı, kalemi bir kenara koydu ve kağıdı Hix'e uzattı. Hix ayağa kalktı ve not defterini tekrar ona doğru çevirdi.

Asla bitmez.

Hix ona baktı ve cevap verdi: "Hayır, dostum, bitmez. Ve gidişata bakılırsa, asla bitmeyecek." Dikkatini Larry'ye çevirdi. "Onu bir hücreye koyalım

ve ona yemek
verelim." Larry
başını salladı.

Hix avukata baktı, dünyayı içlerinde yatan bilinmeyen, açıklanamayan dürtülerden korumak için yalnız başına dolaşan boş ruhlu adama, Nat Calloway'i öldüren adama baktı ve sonra kapıdan çıktı.

Greta ve Shaw, o gece arka kapıdan çıktığında geride kaldılar.

Ama Mamie, onun eve dönmesini beklediklerini bildiği bir şekilde üzerine atladı ve Corinne de iki saniye sonra üzerine atladı.

Kızlarını kendine çekti ama gözleri, çamur odasının ağzında duran Shaw ve Greta'nın üzerindeydi, Shaw'un kolu Hix'in kadınının omzundaydı.

Shaw kız kardeşlerine biraz zaman tanıdıktan sonra, "Çocuklar, babanızın ceketini çıkarmasına izin verin. Baba, bira ister misin?" diye seslendi.

"Evet, evlat," diye cevapladı Hix, Corinne uzaklaşırken Mamie ise ona sarıldı. "İyi misin, baba?" diye sordu Corinne.

"Evet, tatlım," diye cevapladı Hix nazikçe.

Mamie ona yaslandı, kolları hala onun etrafındaydı, sadece sırtını kavisleyip ona baktı.

"Evet?" diye onay istedi.

Elini kızının saçlarının üzerinde gezdirdi. "Evet, bebeğim. Şimdi ceketimi çıkarayım, tamam mı? Sonra da bana sarılmaya devam edebilirsin."

"Tamam," diye kabul etti ve tam da öyle yaptı, ceketini çıkarıp askıya asması için onu bir anlığına bıraktı, sonra tekrar ona sarıldı, böylece silah kemerini çıkarmaya zahmet etmedi ve küçük kızı ona yapışık halde çamur odasından kısa koridoru geçip mutfağa doğru sürünerek yürümek zorunda kaldı.

Mutfağa girmeden önce kokular burnuna çarptı ve Greta'nın öğle yemeği için ofisine geldiğini hatırladı, ama o öğle yemeği yememişti, sadece Ida'nın Babycakes'ten getirdiği kahveyi içmişti.

"O ne?" diye sordu, gözleri ocağa dikilmişti.

"Greta bize Meksika usulü tavada güveç yapmayı gösterdi," dedi Corinne.

"Harika," diye mırıldandı Hix.

"Masayı hazırlayalım, bana yardım edin, Mame, Cor," dedi Shaw, Hix'e bir bira uzattı.

"Tabii," diye cevapladı Corinne, dolaba doğru ilerleyerek.

"Mame, bebeğim," dedi Shaw nazikçe, küçük kız kardeşine elini uzattı.

Kız babasını bırakmadan önce tereddüt etti, sonra kardeşinin elini tuttu ve Shaw çekmeceye gidip çatal bıçakları çıkarırken bile elini bırakmadı.

Çocuklar odadan çıktı.

Greta, ocakta durmuş, kıyma şeklinde cennete benzeyen bir tavaya peynir serpiştirirken, başını ona doğru çevirdi.

Adam birasını bir kenara koydu ve hemen yanına gitti.

Elinde hala peynir torbası olan Greta, kollarını onun boynuna doladı.

"İyi misin?" diye kulağına fısıldadı.

"Daha iyi," diye fısıldadı. "Faith'e söyledin mi?"

O da başını salladı, çenesini kızın başının yanına dayarken kızın saçları sakallarına takıldı. "Saçları harika görünüyor."

Ona sarıldı ve sıkıca tutundu.

Hix onu geri çekti ve bir süre sonra çenesini eğip dudaklarını kulağına yaklaştırdı.

"O adam yıkılmış."

"Öyle bir izlenim verdi."

"Ama onu Nat'i öldürmeye iten şey, onu yok etti." Kız onu daha sıkı sarıldı.

"Bu, cevabının mantıklı olduğu tek cinayet davası," dedi.

"Nasıl yani?" diye sordu kız yumuşak bir sesle.

"Benim tahminim, onu buna iten şeytanları o bile kontrol edemiyor, sadece onlara sahip. Ve eğer daha önce onları zapt ediyorsa, o anda onlar kontrolü ele geçirdiklerinde, onda kalan her şeyi de beraberlerinde götürdüler. Onda kalan tek şey hayatta kalma arzusu ve bir adamın hayatını aldığı için duyduğu pişmanlık. Başka bir deyişle, bir cevap yok, bir neden yok. Her zamanki gibi, anlaşılmaz bir durum."

Kadın onun sırtını okşamaya başladı.

Bir süre sonra, "Adamımı ve çocuklarını beslemem lazım. Beklemek istediler. Ama geç oldu ve Shaw'un karnının guruldadığını duydum, o yüzden işimize bakmalıyız." dedi.

Demek istediği, *erkeğime kadını ve çocukları etrafında normal bir hayat sunmam, karnını doyurmam ve kafasının nerede olduğunu değerlendirebilecek bir konumda olmamdı, böylece gerekirse bir şeyler yapabilirdim ve buna başlamalıydık.*

"Evet," diye cevapladı ama pes etmedi.

Kadın da yerinden kıpırdamadı.

Diğer bir deyişle, o da pes etmedi.

Drake Ailesi

"Hey," diye fısıldadı Shaw acil bir şekilde, başka şeylerle meşgul olan ve mutfağa doğru giden Mamie'yi yakaladı.

Corinne çoktan kardeşinin arkasına yapışmıştı.

Üçü mutfağın açık kapısında donakalmış, babalarının Greta'yı kucakladığını izliyorlardı.

Hayır, Greta'nın babalarını kucakladığını izliyorlardı.

"Onlara zaman tanıyalım," diye fısıldadı Corinne.

Üçü de sessizce geri çekildiler.

Mamie, Corinne yer ayarlamalarını düzeltirken Shaw'a yaslandı ve babaları silah kemeri takmadan, bir elinde açık bir bira, diğer elinde Greta'nın yemek pişirmek için getirdiği büyük dökme demir tavayı tutan fırın eldiveniyle içeri girene kadar sabırla beklediler.

"İçeceklerinizi alın çocuklar. Hadi bu yemeği midemize indirelim," diye emretti.

Greta, getirdiği büyük tahta salata kasesini taşıyarak içeri girerken, onlar da dışarı çıktılar.

"Corinne, buzdolabından salata soslarını alabilir misin? Shaw, fırından mısır ekmeğini çıkarabilir misin? Onu ocağın yanındaki sıcak tutucuya koy. Ben gelip hallederim."

"Tamam," diye mırıldandı

Shaw. "Sorun değeril," dedi

Corinne.

"İçecekleri ben getiririm, ne istersiniz?" Mamie mutfağa girerken sordu.

Shaw ve Corinne Greta'nın dediğini yaptılar ve Mamie içecekleri

getirdi. Aile masasına oturdular.

Hepsi, babaları Greta'nın muhteşem yemeğini yerken normal davranmaya çalışırken onu dikkatle izlediler, ama babalarının

babalarının dikkatini başka yere çekmek için ellerinden geleni yaptılar, okuldan bahsettiler, hikayeler anlattılar, her şeyi konuştular.

Hiçbir zaman normalleşmedi.

Ama ellerinden gelenin en iyisini yaptılar.

Ve babaları, olduğu gibi bir baba olarak, bunu takdir ettiğini saklamaya çalışmadı.

Hixon

Arama, hepsi temizlik yaparken geldi.

Ekranı kimin aradığını gördü ve odadan çıkarken, oturma odasından geçip ön verandaya giderken, ekranı parmağıyla kaydırarak, telefonu kulağına götürerek, cevap vermesi gerektiğini mırıldandı.

Cevap verirken arkasından fırtına kapısı kapandı. "Merhaba Hope."

"Merhaba Hixon," diye nazikçe cevap verdi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Benim sorum da oydu, tatlım."

Botlarına baktı.

İşte evlendiği kadın buydu. "Bittiğine sevindim, değil mi?" diye sordu kadın.

"Evet."

"Greta ve çocuklar sana iyi bakıyor mu?"

Sokağa baktı, kar çimlerini kaplamıştı, kaldırım ve araba yolu temizdi.

"Öyle, Hope. Teşekkürler."

"Karın nasıl karşıladı?" diye sordu.

"Kafası karışık. Adam... gitmiş. Ama biraz da rahatlamış. Blatt onunla yarı akrabadır. Onu aradım, Larry ve ben ziyaret ettiğimizde oradaydı. Biz ayrıldığımızda işi devraldı. Bazen kibirli bir pislik olabilir ama bence bu işi halledebilir."

"Bu iyi," diye mırıldandı. "Evet,"

diye onayladı.

"Tamam, zamanını çok fazla almak istemedim. Sadece... duydum ve seni düşündüm."

"Teşekkürler tatlım."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra aceleyle, "Tamam. Muhtemelen şu anda bir burbon içmek istiyorsundur, o yüzden seni rahat bırakayım. Sadece... kendine iyi bak, tamam mı Hix?" dedi.

"Öyle yapacağım. Sen de."

"Tamam. Herkese selamımı söyle."

"Söylerim."

"İyi geceler, Hix."

"İyi geceler."

Telefonu kapattı.

Telefonu tutan elini indirdi ve sokağa bakakaldı.

Nefesinin görünür bir duman olarak çıktığını fark edince, boğazını temizledi, telefonunu arka cebine koydu ve içeri girdi.

Ayakta duruyordu, dizleri yukarıdaydı, ama Greta onun üzerine oturmuş, onu sürüyordu, parmakları saçlarında, dudakları dudaklarına yapışmıştı, böylece çıkardığı sesler boğazından çıktığı için boğuktu.

Ritmi nazikti, ama onun bu şekilde devam etmek için çaba gösterdiğini anlayabiliyordu, bu yüzden ellerini beline koydu, kalçalarını kaldırdı ve onu sırt üstü yatırdı, sonra bir elinin parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi ve nazik olmayı bıraktı.

"Sen... bu işte çok iyisin," diye fısıldadı dudaklarına.

O anda çeşitli nedenlerden dolayı buna inanamadı, ama onun sözleri onu gülümsetti.

"Ne?" diye sordu.

"Sessiz kalmak... zor," diye çıkardı.

Başını eğdi ve ona yardım etmek için ağzını aldı, aynı zamanda elini göğsüne indirip başparmağıyla meme ucunu sertçe çimdikledi, ağzına bir inilti zorladı ve böylece daha da sertleştirdi.

Kız dizlerini yüksekçe kaldırdı ve adam daha derine girdi, bu o kadar iyi hissettirdi ki adam daha hızlı hareket etmeye başladı.

Dudaklarını kadının kulağına kaydırды.

"Beni seviyor musun?" diye

fısıldadı. "Evet," diye nefes

nefese cevap verdi.

"Seni sevdiğimi biliyor musun?"

Kız kalçalarını yukarı kaldırdı ve elini onun eline sıkıca tuttu, o kadar sıkıydı ki, adam elinde ağrıyı hissetti.

"Evet," diye tekrarlardı nefes nefese.

Başını kaldırıp onun belirsiz yüzüne baktı, güneş ışığı ve bal rengi saçlarının gölgeleri karanlıkta bile bir şekilde parlıyordu. "İyi, bebeğim, çünkü ben seni çok seviyorum."

"Sen yapamazsın..." Kız dizlerini daha da geriye doğru eğdi, adam daha derine girdi ve kız başını kaldırıp ağzını adamın ağzına yaklaştırdı, bu da adamın içinden düşük bir inilti çıkmasına neden oldu. "Ne kadar harika olduğunu hayal bile edemiyorum... ama bunu ben... şey... yapmak üzereyken konuşabilir miyiz?"

Cümlesini bitiremedi.

Boynu gerildi, ağzı açıldı ve onun altında doruğa ulaşırken amı onun zonklayan sikini kavradı.

O izledi. Bundan zevk aldı. Sonra onu öptü, böylece dünyası patladığında, ağzından çıkan homurtu onun ağzıyla susturuldu.

Hix yavaşça sakinleşti, onun da yavaşça sakinleşmesini sağladı ve uzun süre parmaklarını onun parmaklarına doladı, onu öptü, boynunu okşadı, onun boynunu okşadığını hissetti, onun serbest eli üzerinde hareket ediyordu, o da aynısını yapıyordu.

Sonunda dudaklarıyla kadının kulağını buldu ve fısıldadı, "Sonunda."

Yine, parmakları onun elinde titredi ve sonra tekrar etti, "Sonunda, Hixon."

Adam kadının boynunu öptü, çekildi ve ikisini de yataktan yuvarladı.

Prezervatifi attı, temizlendi ve pijama altını giydi.

O da külotunu ve geceliğini giydi.

Birlikte yatağa girdiler ve kız onun yanına kıvrıldı. "Seni seviyorum, Greta," diye mırıldandı tavana doğru.

Kadın tekrar yatmadan önce göğsünü öptüğünü hissetti. "Ben de seni seviyorum, Hix."

Kız ona daha da sokuldu ve bir süre sonra, kızın ağırlığının uykuyla üzerine düştüğünü hissetti.

Hix gözlerini kapattı ve boşluğu gördü.

Ama Greta'yı hissetti.

Sonunda, onu takip etti.

TWENTY-FIVE

Yedinci Çember

Hixon

"GEL BURAYA," diye gürledi HIX.

"Mm," diye mırıldandı Greta, sırtına bir ısırık atmadan önce.

Kalçaları elinde titredi. "*Gel*

buraya," diye homurdandı.

Dudaklarını boynunun yanına kaydırды, göğüslerini sırtına bastırdı ve emretti, "Ellerini başlığa koy, Hixon."

"Greta," diye uyardı, onun sıkıca penisini saran yumruğunu sikiyordu, diğer eli ise testislerini avuçlayıp sıkıyordu, tüm vücudu sırtına bastırılmıştı, dudakları boynundaydı - çok ateşliydi, daha fazla dayanamıyordu.

"Bu yasadışı mı?" diye sordu.

Hayır.

Harika bir

duyguydu. Siktir et.

Ellerini olduğu yerden çekti, başucuna kıvrıldı, orada tutacağına söz vermişti, ve döndü, hareketi onun tutunmasını kaybetmesine ve geriye düşmesine neden oldu.

Onu belinden yakaladı, önüne çekti, sonra yukarı kaldırdı. Diğer eliyle penisini tuttu, onu aşağı çekti, penisinin başı ıslaklığını kayarken, kız bacaklarını onun kalçalarına doladı ve onu buldu.

Onu aşağı çekerek yukarı doğru sıçradı ve kadının başı onunla birlikte geriye doğru uçtu, "*Evet*."

Dizlerinin üzerinde yürüdü, kadını başlığa sıkıca dayadı ve sonra onu sertçe becerdi.

"Bu yasadışı hissettiriyor mu, sakızlı şeker?" diye sordu. "Evet, bebeğim," diye nefes nefese cevap verdi.

"Göğüs, Greta," diye emretti.

Kız, onun kıcını sıkan elini göğsüne koydu ve onu ona doğru kaldırdı. Adam sırtını eğip onu ağzına sertçe emdi ve kızın içinde vurmaya devam etti.

Kız onun kollarında sarsıldı, adam bu sarsıntıyı penisinde hissetti ve bunun nedeni kızın vajinasının kasılması değildi, kız kalçalarını hareket ettirmeye başladı ve adamın hareketlerine uyum sağladı.

Adam kadının meme ucunu yalarken, "Diğeri," diye mırıldandı.

Kadın ellerini değiştirdi, biri şimdi adamın saçındaydı, diğeri diğer göğsündeydi ve onu adam için kaldırdı.

Adam onu ağzıyla aldı.

Kadın onun hareketlerine uyum sağladı. "Bebeğim," diye inledi.

Adam kadının meme ucunu bıraktı, orta parmağını hızla dudaklarının arasına sokup çıkardı ve ıslattı. Sonra dudaklarını kadının dudaklarına koydu ve bir koluyla kadını tutarken, diğer eliyle kadının omurgasından aşağı, kalçasına, kıcına doğru kaydırды ve orta parmağını kadının kıcına ikinci eklemine kadar soktu.

Bu işe yaradı.

"*Hixon*," diye nefes nefese, kıvranarak, haykırarak, amcığı onun etrafında zonkluyordu.

Onun tepkisi onu çılgına çevirdi ve onu başlığa doğru itti, parmağını en arkaya kadar soktu, sadece onun inlemesini duymak ve bacaklarının onu daha sıkı sardığını hissetmek için, patladığında, neyse ki artık eldiven takmadan yapabiliyordu, çünkü o hap kullanıyordu, derinlere boşaldı.

Hix yüzünü kadının boynuna gömdü, parmağını nazikçe dışarı çıkardı ama kadını sikinde sabit tuttu.

"Adil değil," diye mırıldandı kız, onun boynuna bulanık bir şekilde. "Adil değil mi?" diye sordu adam, kızın boynuna sırtarak.

"Yüzyılın ikinci bölümündeki yatak güreşini kazanmadın, kıcımı alma hakkını kazanmadın."

Başını kaldırdı, güzel, doymuş yüzüne baktı ve gereksiz bir soru sordu: "Hoşuna gitmedi mi?"

Gözlerini devirdi ve gereksiz sorusuna cevap verme zahmetine girmedi.

Onu başlığa doğru bastırdı, kollarını ona daha sıkı sararak tüm dikkatini kendine çekti.

"Bu senin kıcını almak değildi, tatlım. Bu senin kıcını parmaklamak bile değildi. Bu, milenyumun ikinci kısmındaki yatak güreşini kazandığımda gelecekteki hakkımı saklı tutmaktı."

"Kesinlikle kayganlaştırıcı alacağım," dedi. "İyi fikir." Ona sırtıttı.

Gözleri kısıldı. "*Senin* için."

Kahkahayı bastı.

"Kesinlikle kazanacağım, Hix."

"Tabii," diye kıkırdadı, gülmeye devam ederken. "Göreceksin."

Ciddi olmaya çalıştı ama beceremedi, bu yüzden "Haklısın. Kesinlikle göreceğiz" derken hala kıkırdıyordu.

"Ellerini başı a başladığımda seni şaplamalıydım," diye tersledi.

A zını onun ağzına yaklaştırdı ve gözlerine bakarak, "Şimdi tamamen rövanş ma ımızı yapıyoruz çünkü bu iyi bir fikir ve senin harika bir kıcın var bebeğim, ama benim sikimi alırken çok güzel olacak, tamamen pembe."

Gözleri büyüdü, sonra dudaklarını ısır ı ve sertçe yaptı. O da onun ağzını aldı.

Kız onun kıcına vurdu.

Adam onu sikinden çekti, yatağın üzerine karnı üstüne attı ve üzerine çıktı, iki elini de onun altına soktu, her biri ayrı yönlere giderken, yüzünü onun boynuna gömdü.

Ve o andan itibaren, Hix kadınına hala bütün gece devam edebileceğini kanıtlamaya başladı.

 kisi de ertesini gün i e gitmek zorundaydı.

 kisi de ertesini gün bütün gün kı larını sürüklediler. Ve ikisi de bunun tamamen değdiğini düşündüler.

"Tamam,  oraplara koymak için şekerleri aldım ve  oraplara koymak için her şeyi ayrı ayrı po etlere koydum, böylece yarın gece çocuklar uyuduktan sonra kolayca  oraplara koyabiliriz, ama henüz paketlemedim. Andy bana yardım etmek istiyor. Yarın  ocuklar Hope ile Jep ve Marie'nin evindeyken yapacağız. Ama kağıt mendilleri aldım. Shaw için Noel kareli, Corinne için kar taneleri, Mamie için şeker kamışları. Andy'ninkini yıldıztı kağıda sardım bile. Senin kağıdını söylemeyeceğim, o gün göreceksin, ama o da hazır," diye gevezelik etti Greta.

Hix, mutfak adasındaki taburede oturmuş (Corinne, Mamie ve Greta yeni tabureleri seçmiş, Shaw, Andy ve Hix onaylamış, ama satın alan Hix olmuştu), kadının ada etrafında dolaşmasını izliyordu.

Bir elinde kalem, diğer elinde ise büyük bir not defteri vardı ve Hix'in tahminine göre, Noel Baba da büyük bir parşömen yerine not defteri kullanıyor olsaydı, onun yaptığı gibi defteri ileri geri çeviriyordu.

"Bebeğim..." diye araya girmeye çalıştı, çocuklarının çoraplarına ne tür kağıtla sarılmış hediyeler koyulduğunu umursamadığını ve güneş batmak üzere olduğu için acele etmeleri gerektiğini, çünkü kız kardeşini almaya gitmeleri gerektiğini nazıkçe söylemek için.

"Kabuklu fındık, tamam. Fındık kıracağı kullanabilmek için her zaman kabuklu fındık olmalı," dedi. "Kola soslu jambon yapacağız." Buzdolabını açtı. "Buzdolabında jambon, tamam. İki litrelik kola, tamam. Shaw ve Andy için dört litre kola daha. Tamam. Biz kızlar için diyet, tamam. Patatesli güveç." Buzdolabını kapattı ve dondurucuyu açtı. "Patatesli güveç, tamam." Kiler odasına doğru sürünerek gitti ve not defterine kaleminin ucuyla vurarak not aldı. "Kurabiye malzemeleri. Tamam. Rulo karışımı. Tamam. Chex karışımı yapmak için malzemeler. Tamam."

"Tatlım..."

Her "tamam"da not defterine vurmaya devam ederek, onu duymamış gibi devam etti, ki muhtemelen duymamıştı. "Kraker. Tamam. Cips. Tamam." Odanın diğer tarafındaki buzdolabını açtı. "Şarküteri eti. Tamam. Krakerler için peynir blokları. Tamam. Sandviçler için peynir *dilimleri*. Tamam. Rendelenmiş peynir. Tamam. Peynir *topu* yapmak için malzemeler. Tamam. Philadelphia peyniri. Tamam. Üç çeşit ekmek..."

Tanrım.

Onun evinde Wisconsin eyaletinin tamamından daha fazla peynir vardı. "Greta," diye gülerek söyledi.

Kız ona döndü ve aniden konuyu değiştirdi. "Mamie'nin barresi nerede?"

"Sana üç kez söyledim, Tommy Noel sabahı erkenden getirecek. Buraya geldiğinde kuracak. Eğer hala uyuyorsak, anahtarı var."

"Uyuyor olmayacağız. Noel günü saat beşi geçmeden kalkmamak kanundur. Beşe kadar buraya gelebilir mi?" diye sordu.

"Yasayı çok iyi biliyorum bebeğim ve bunun yasa olduğundan emin değilim," dedi ona, yüzünü acıttığı için çok büyük olduğunu bildiği bir gülümsemeyle.

"Bu bir *Noel* yasası, Smokey, ve sadece Noel Baba bu yasanın şerifi olabilir."

O anda, kahkahayı patlatmamak için kendini zor tuttuğu için karnı ağrımaya başladı.

"Tommy saat dörtte gelebilir mi?" diye sordu.

"Tommy kırk üç yaşında, hiç evlenmemiş, geçen Noel bekarlar için düzenlenen bir gemi seyahatine katılmış ve kendi ifadesine göre bu seyahat sırasında dört kadınla yatmış. Sence böyle bir adam sabah üç buçukta kalkıp balerin barını şehrin öbür ucuna taşıyıp arkadaşının bodrumuna kurar mı?"

"Noel olduğu için, evet," diye burnunu çekti.

"Bu konuda fazla umutlanma, şekerim," diye uyardı.

"Kadınlara bir daha 'kadın' deme, Hixon," diye karşılık verdi. "Bunun için seni azarlardım ama Noel havasındayım."

Hix, onun Noel havasını kaçırmadığını kesin olarak söyleyebilirdi.

"Kaltaklar demek doğru olmazdı," diye alay etti ve kız sert bir ifade takındı.

"Haklıydın," dedi kadın. "Ya da kış parçaları," diye devam etti adam.

"O konuda da haklısın."

"Ya da dokunduğu kıçlar," diye ısrar etti.

"Hix... *bar*," diye ısrar etti.

"Geldiğinde gelir, ama erken geleceğini söyledi ve adamın bir çiftliği var.

Onun erkeni, *erken* olacaktır."

"Erken-erken olmazsa, matkabın sesini duyacak, Hix."

"Matkabın sesini bastıramazsın, Greta."

Aniden, kalemi tutan elini ve not defterini tutan diğer elini havaya kaldırdı ve yüksek sesle, "Büyük bir Noel sürprizi olmalı! Corinne sadece kıyafet, saç malzemeleri ve makyaj malzemeleri istedi, büyük bir olay yaratacak kadar büyük bir şey istemedi, yeni telefonu hariç, ki Hope'un ona verebileceğini kararlaştırdık. Shaw video oyunları ve para istedi, yani aynı şekilde büyük bir olay yaratacak bir şey istemedi. Andy, kimse ona ne hediye verirse versin umursamıyor çünkü onlara verdiği hediyeleri açmaları için çok heyecanlı. Noel sürprizin, çocuklar ve Andy gittikten sonra Boxing Day sürprizi olacak çünkü

sen onu gördüğünde bana yaptığın şeyden sonra sessiz kalabileceğimi sanmıyorum. Mamie'nin barresi bizim tek sürprizimiz!

Hix artık eğlenmiyordu.

"Boxing Day sürprizime geri dönelim," diye homurdandı. Boxing Day'in ne olduğunu bile bilmiyordu.

Hala sürprizini öğrenmek istiyordu.

Kadın kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı, bu bakış onun kasıklarını gerdi.

Kadın, "Sadece Noel Baba'nın çeşitli küçük yardımcıları olduğunu ve bunlardan birinin senin yatak odanda uyuduğuna sevineceğini söyleyelim" dediğinde sesi de kendini beğenmiş gibiydi.

"Şimdi bir ön izleme yapalım," diye emretti.

Kız başını salladı. "Andy'yi almamız lazım." "Bir saat bekleyebilir... ya da iki."

"O her zaman Noel arifesinde bana gelir, Hix. Ev yapımı pizza ve *Lethal Weapon* filmini izleyerek kutlamalara başlarız. Bu bir gelenek. Ve geç oluyor. Eğer bir şey eksikse, Andy ile eve dönerken mağazaya uğramamız gerek."

"Bebeğim..."

Onu keserek devam etti. "Her şeyin hazır olduğundan emin olmalıyız. Noel yemeği ziyafeti bu gece başlıyor ve eve döndükten sonra bir şey eksik olursa markete gitmeyeceğim, sen de gitmeyeceksin."

Son üç gün boyunca hazırlık için onu dört kez alışverişe gönderdiği için Tanrı'ya şükretti.

Hediyesinin ne olduğunu gizlice görmek için ne gerekiyorsa söylemek üzere ağzını açtı, tam o sırada kapı zili çaldı.

Tabureden kalkarak, "Ben açarım. Sen yukarı çık ve sürprizimi al" dedi.

Kız başını salladı. "Olmaz, canım." Demek iç çamaşırıydı.

Lütfen Tanrım, bir teddy olsun.

Üç tane oyuncak ayısı vardı. Hepsini görmüştü. Hepsini sevmiştii. Bir tane daha isteyecek kadar sevmiştii.

Mutfağın kapısında durdu. "Otuz dakika."

"Oh hayır," dedi kız yumuşak bir sesle, gözleri parlayarak. "Bu imkansız." Siktir.

Kız kötücül bir gülümsemeyle, "Belki de hiçbir şey söylememeliydim," dedi.

Kapı zili tekrar çaldı.

Hix, "Ne yaptığını çok iyi biliyordun," diye mırıldandı. Kapıya doğru yürürken, onun da aynı derecede şeytani bir kahkaha attığını duydu.

Kapının kurşunlu camları, kapının arkasında kimin olduğunu gizliyordu, ancak büyük saçları olan biri olduğu belliydi.

Hix'in bu konuda iyi bir hissi yoktu.

Kapıyı açıp Tawnee Dare'in verandasında durduğunu görünce hissi doğru çıktı.

Kadın hiç vakit kaybetmedi.

"Kızımı görmek istiyorum."

Kahretsin, kız ondaydı, henüz ona hizmet etmemişlerdi ve onun belgeleri yoktu.

Tüm yardımcıları ona tebligat yapmak için gönüllü olmuştu ama on beş dakika süren epik bir taş-kağıt-makas savaşında bu görevi Donna kazanmıştı.

Bu, belgelerin Donna'da olduğu anlamına geliyordu.

Kahretsin.

Ne diyeceğini düşünmeden, kadın konuşmaya devam etti.

"Muhtemelen beni görmek istemeyeceğini biliyorum ama Noel ve oğlumu görmek istiyorum."

Muhtemelen mi?

"Bunu yapmayacağız," dedi ona, kapıyı kapatmaya başlarken aynı anda sokağı taradı, elini arka cebine götürüp telefonunu çıkardı.

"Hayır!" diye bağırdı kadın ve o, fırtınayı açıp içeri girip elini kapıya dayayarak bastırırken, adam gözlerini ona çevirdi.

"Geri çekilin Bayan Dare," diye uyardı.

"Anlıyorum. O benden bıktı. Ama oğlumu görmek istiyorum."

"Elinizi kapımdan çekin Bayan Dare ve mülkümden çıkın."

"Ona bir hediye aldım. Arabada. Onu görmek istiyorum. Ona vermek istiyorum."

"Sence o senin ne istediğini umursuyor mu?" diye sordu ve devam etti, "Ve inan bana, oğlun da senden hiçbir şey istemiyor. Doğduğundan beri Greta ona ihtiyacı olan her şeyi verdi, sen onun beynine o kadar zarar verdin ki

O yüzden şimdi senden bir şey alması umurunda bile değil."

Onun sözlerinin ona verdiği tepkiyi anlayamadı, ama o bir şey söylemeden ya da kapıyı kapatmadan önce, kızın gözleri onun omzunun üzerinden bir yere kaydı.

"Greta. Greta, kızım, ben sorun çıkarmak için burada değilim," dedi hızlıca. "Sadece Andy'yi görmek istiyorum."

"Greta, gözden uzak dur," diye emretti Hix. "Donna'yı ara, Bayan Dare'in burada olduğunu söyle ve Donna gelmeden önce ayrılırsa, kadının son model mavi bir Honda Accord kullandığını söyle. Colorado plakalı. Plakaları süresi dolmuş."

Tawnee'nin gözleri ona çevrildi. "Neden bahsediyorsun?" O cevap vermedi.

"Geri çekilin Bayan Dare" diye emretti.

"Tamam, sana hediyesini vereyim de ben... ben..." Gözleri yine onun omzunun üzerinden geçti. "Sana da bir şey aldım, kızım."

"Bir kez daha söylüyorum, *geri* çekil," dedi Hix sertçe.

Greta açıkça onun istediğini yapmıyordu çünkü Tawnee dikkatini onun omzunun üzerinden ayırmıyordu ve yüzünde bir şey belirdi. Garip bir şey. Ulaşılmaması imkansız bir şey. Kavgacı ama yenilmiş. Yalvaran ama inatçı. Üzgün ama umutlu.

"Bittiğini biliyorum," dedi sessizce, ses tonunda da tüm bu duygular vardı. "Beni engellemeyi kaldırmadın, beni ziyaretçi listesine geri koymadılar. Ama elimde hiçbir şey yok, Greta. Kavanagh beni kovdu. Hiçbir şeyim yok ve Noel geldi. Fazla bir şey istemiyorum. Sadece sana ve Andy'ye küçük bir şey vermek istiyorum." Alışık olmadığı bir gülümseme denedi. "Ve sen Noel'i seversin. Her zaman sevdin."

"Yanılıyorsun. Nefret ederdim," dedi Greta soğuk bir sesle. "Andy iki yaşına gelip ne anlama geldiğini biraz anlayana kadar."

Tawnee'nin yüzü düştü ama ısrar etti, "Hediyelerini bırakmama izin ver. Andy'ninkini sen verebilirsin."

"Ama," Greta, Tawnee konuşmamış gibi devam etti, "ona bir şey verebilmemin tek yolu senden çalmak oldu. Ama Salvation Army'den aldığım üç dolarlık, yıpranmış bir oyuncak ayının iki yaşındaki bir çocuğu nasıl mutlu edebileceği mucizevi."

"Sen olduğunu biliyordum," diye mırıldandı annesi.

"Evet, bize hediye almayı unutmuşsun, ama cüzdanından üç doların eksik olduğunu fark etmişsindir," diye karşılık verdi Greta.

"Bunu sadece bir yıl yapmadın Greta," diye karşılık verdi Tawnee. "Ve ben hiçbir şey söylemedim. Söyledim mi? Andy'ye Noel hediyesi alabilmen için benden çaldığın için sana hiç kızmadım."

"Ciddi misin?" diye fısıldadı Greta. Hix de aynı soruyu sordu.

O sadece o kaltağın cevabını umursamıyordu.

"Bu olmayacak," diye homurdandı Hix, kapıyı iterek, ve Tawnee'nin botları, kapıyı açık tutmak için tüm ağırlığını kullanırken, hoş geldin paspasını (Greta ve kızlar internetten almışlardı, böylece Hix'in satın almasına gerek kalmamıştı) verandadan kaydırды.

"Ben... Ben açıklamak istiyorum. Ben... Nedenini anlamayı istiyorum," dedi acil bir şekilde.

"Greta, Donna'yı ara," diye emretti Hix.

"Hayır, tatlım. Bilmek istiyorum," dedi

Greta. O, omzunun üzerinden ona baktı.

Gözleri annesine dikilmişti ama ona konuşmaya devam etti. "O açıklamak istiyor, ben de dinlemek istiyorum."

"Tamam, tatlım, ama bu kadını evimde istemiyorum," dedi dürüstçe.

Kız babasına baktı ve başını salladı. "Anlıyorum. Gidip ceketimi alayım." Dikkatini tekrar annesine verdi. "Dışarıda bekle, ben de hemen geliyorum."

"Greta, hava soğuk ve..." Tawnee başladı.

"Anne, ya öyle yap ya da Noel'i Hix'in hücrelerinden birinde geçir. Sen izinsiz giriyorsun. Bu ilçede bunun için bir kez daha tutuklandın. Ayrıca sabıkan var. Ve henüz tebliğ edilmemiş olsa da, bir yargıç tarafından verilen koruma emrin var, ama o senin beni takip ettiğini ve fotoğraflar çektiğini biliyor. Ve diyelim ki, yerel kolluk kuvvetleriyle pek iyi geçinemiyorsun. Verandada bekle. Ben bir dakika içinde dışarı çıkacağım."

Greta'nın annesi şok olmuş gibiydi. "Koruma emri mi?"

"Kimseyi takip edip kötü niyetle fotoğraflarını çekemezsin anne. Sen bunu yaptın. Karar sana tebliğ edildiğinde, bana herhangi bir şekilde zarar vermeye devam edersen, bu ağır bir suç olarak değerlendirilecek."

Kadının yüzü soldu.

"Açıklamak istersen, sana zaman vereceğim," dedi Greta. "Bu senin son şansın. Sonra biter. Başka şans yok. Başka zaman yok. Başka hiçbir şey yok."

beni ve Andy'yi rahat bırakmazsan, bunu yapman için ne gerekiyorsa yaparım."

Tawnee'nin eli kapıdan o kadar hızlı çekildi ki, Hix'in kapıya uyguladığı baskı yüzünden kapı tam yüzüne kapandı.

Bunu düşünmemiştir.

Greta'ya döndü ve onun mutfığa doğru hızla ilerleyip, çamur odasındaki paltosunu almaya gittiğini izledi.

"Bebeğim," diye seslendi, elini arka cebine sokup telefonunu çıkarırken onu takip etti.

"Şaka yapmıyordum, bunu alırsa, her şey biter," dedi Greta, ona bakmadan.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Oraya geri döndüğümde onun gitmiş olma ihtimali var," dedi Greta, çamur odasına girip paltosunu kaparak.

Donna'yı arama zamanı.

Bunu yaparken ceketini alıp omuzlarına attı ve onu takip etti.

Donna telefonu açtı, ona ayrıntıları anlattı ve Tawnee'nin gitmediğini görünce bunu yapmaya karar verdi.

Greta dışarı çıktı. Hix de onun ardından dışarı

çıktı. "Şimdi gitmeliyim," dedi Hix telefonuna.

"En fazla on dakika içinde orada olacağım, Hix," diye cevapladı Donna, sesindeki aciliyeti okuyarak.

"Tamam," diye mırıldandı ve telefonu

kapattı. Tawnee ona bakıyordu.

"Sanırım bana hizmet edilecek, değil mi Şerif?" diye alaycı bir şekilde sordu.

" o daha önemli bu noktada konuşmak kızınla kızın?" diye karşılık verdi Hix.

Ona sert bir bakış attı, sonra Greta'ya baktı.

"Anladım anne. Otuz sekiz yıl sonra, sonunda bana neden Andy'yi, Keith'i ve beni ayırdığını, neden Hix'i ve beni ayırmaya çalıştığını, sonunda Keith'i ayırdığını ve bana bunu yapma konusunda hiç tereddüt etmediğini açıklamanın son şansı."

"Andy'ye olanları geri alabilseydim, alırdım," dedi Greta'nın annesi yumuşak bir sesle.

"Bu seni iyi bir insanın on altıda biri yapar, ama Andy'ye *senden* başka hiçbir şey *olmadı*. Andy'ye olan sensin," dedi Greta

. "Bunu ona *sen* yaptın, bu yüzden uygun sözler şunlar: '*Andy'ye yaptıklarımı* geri alabilseydim, alırdım.

Yumuşaklık kayboldu.

"Bunun bedelini ödedim, kızım," diye tısladı.

Greta başını salladı ve kapalı kapının hemen dışında duran Hix'e döndü ve "Bu anlamsız" diye mırıldandı.

O, ona kapıyı açmak için harekete geçti, ama Tawnee, "Hayır! Yapma! Benim hiçbir şeyim yok, kızım. *Hiçbir* şeyim yok. İkinizden başka."

Greta annesine dikkatini verdi. "Şimdi bana bir neden ver, o ilk saçmalığı hak ettiğimi hissettirecek *tek* bir neden bile olsa."

Greta'ya doğru hareket edecekmiş gibi öne doğru sallandı ve Hix'in Greta'nın arkasına yaklaşması onu durdurmadı.

Kendini durdurdu, bakışları kızından hiç ayrılmadı. "Ben senin annenim."

"Öylesin. Ve?" diye sordu Greta.

Tawnee başını salladı. Hızlı, kısa, küçük sallamalar, sanki hiç sahip olmadığı kızını elinde tutmak için bir şeyi sökmeye çalışıyormuş gibi.

"Benim hayatım farklı olmalıydı," dedi. "On yedi yaşında hamile kalmamalı ve senin büyükannenle büyükbaban tarafından evden atılmamalıydım."

"Tecavüze mi uğradın?" diye sordu Greta duygusuzca. "Hayır," diye cevapladı Tawnee.

"Yani biriyle rızanla korunmasız seks yaptın, bebeği aldırılmamaya karar verdin, ama bunun yerine onun tüm hayatını bir ızdırap haline getirmek için elinden geleni yaptın," diye sonuçlandırdı Greta.

"Bana bak," diye bağırdı Tawnee, aniden öfkelenerek elini kaldırdı ve parmağıyla yüzünü işaret etti. "Yaşadığım hayat benim için uygun bir hayat değildi. Daha fazlasını hak ediyordum. Model olacaktım. Film yıldızı olacaktım. Senin gibi şarkıcı olacaktım. Sen de bunu benden aldın, Greta. Ben yetenekliyim. Okuldaki koro şefi, gördüğü tüm öğrencilerden daha yetenekli olduğumu söyledi. Başarabilirdim. Belki bana gerçekten bakacak, beni sıkıca tutup bırakmayacak bir erkek bulabilirdim. Sonra *sen geldin* ve tüm şanslarım *mahvoldu*."

"Yani çekici olduğun için büyük bir hayat sürmen gerekiyordu, bunun için çalışman, kazanman, çalıştığın ya da kazandığın şeyle mutlu olmanın bir yolunu bulman değil, ne? Gözüne hoş geldiğin için sana sunulması mı? Sonra ben gelip bunu mahvettiğimde, senin kelimenin tam anlamıyla *suçlu bir şekilde* kibirli olmanın bedelini ödemek zorunda mı kaldım?"

"Hayallerinin ölmesinden sonra toparlanmak zor," dedi Tawnee sertçe.
"Üzgünüm. Hayallerden anlamam, anne. Büyüdüğüm ortamda hiçbir zaman sahip olmamam gerektiğini öğrendim," diye karşılık verdi Greta.
Bu bilgiyi duyunca, Hix hırlamasını bastıramadı. "Eh, zor bir şey," diye karşılık verdi Tawnee.
"Andy gelmeden önce bunu başarmak için on dört yılın vardı," dedi Greta.
"Ve bunu Andy'nin yapması gerekiyordu," diye tükürdü Tawnee. "Öyle mi? Nasıl?" diye sordu Greta.
"Babası zengindi. Babası da karısını terk edip beni dürüst bir kadın yapmayacaktı."
"Andy'nin babası zengin mi?" diye fısıldadı Greta ve Hix, ondan farklı bir enerji geldiğini hissedince elini kalçasına koydu.
"Benim gibi heyecanlanma, kızım," diye tavsiye etti Tawnee, artık dünyadan bıkmış gibi konuşuyordu. "Öyleydi. Ayrıca benden yirmi yedi yaş büyüktü. Şimdi ise öldü ve parasının yarısını karısı dediği o ineğe bıraktı. O kaltak ona çocuk veremediği için, ben verebildiğim halde, diğer yarısını da bir müzeye falan bıraktı, yani o taştan kan çıkmaz. İnan bana, denedim."
"O... Andy ile bir ilgisi var mıydı?" diye sordu Greta.
"Evlenmeden bir oğlu olmasını istemiyordu, Greta. Tanrım, sana hiçbir şey öğretmedim mi?"
Hix buna hırlamadı.
Şok içinde kadına baktı. "Öyle yaptı," diye fısıldadı Greta.
"Sonunda, Andy'nin onun çocuğu olmadığını söyledim. Pislik herif hemen inandı."
"Ne, bunu yaptıktan sonra, karısı DNA testi istedi ve sen onun babası olduğunu garanti edemedin mi?" diye sordu Greta.
Kadın şimdi kırılmıştı. "Beni fahişe mi sanıyorsun kızım?" "Evet."
"Tanrım," diye tısladı Tawnee. "*Hayır*. Çünkü avukatlar, büyük ödeme gerçekleşmeden önce bile ücretlerini almayı severler, en azından iyi olanlar öyle. Diğerleri ise boktan ve hiçbir şey yapamazlar."
"Yani, kocasıyla yattığın bu zavallı kadını, onun parasını almak için taciz ettin, kocasının parasını almak için bir şans daha denemek için olaydan sonra onu taciz ettin?"

"İşe yaramadı," diye mırıldandı Tawnee.

"Anne, bu durumun, soğukta durup senin saçmalıklarını dinlemekten pek hoşnut olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

"İkinize de doğru olanı yapmaya çalışıyordum," diye karşılık verdi Tawnee. "Bu doğru yol değildi," diye bilgilendirdi Greta.

"Bildiğim tek yol buydu," diye tersledi Tawnee.

Greta bu saçmalığı görmezden gelip, "Peki ya babam?" diye sordu.

"Baban ne?" diye sordu Tawnee.

"Andy'nin babasından ilk kez duyuyorum. Peki ya benim babam? Kimdi o? Onu tanıyor muydun? Onu tanımam mı *gerekiyordu*?"

"O boş bir adamdı," diye cevapladı Tawnee. "Reşit olmayan bir kızla eğlenen serseri bir herifti ve bunun sonuçları ortaya çıkınca beni terk etti. Ben on yedi yaşındaydım, Greta. O yirmi iki yaşındaydı. Yardıma ihtiyacım vardı. Fazla bir şeyi yoktu ama bana yardım edebilirdi. Seninle hiçbir ilgisi olmak istemiyordu ve seni doğurduktan sonra on beş bin kez yardım etmesini istesem *de, yine de* seninle hiçbir ilgisi olmak istemiyordu. Sonunda kendine bir eş buldu. Bir aile kurdu. Hatta seninle birlikte onların evine gittim, sen yanımda durup elimi tutuyordun, ama *o kaltak* kapıyı yüzümüze kapattı. O yüzden siktir et onu. Ve onu da siktir et. Çünkü bir kez bile, kızını sorarak ortaya çıkmadı. Nerede olduğumu biliyordu. Senin nerede olduğunu biliyordu. Ve hiç umursamadı. Onları Denver'da gördüğümde bile, beni görmezden geldi. Sen benimleydin, sana bile bakmadı."

Greta buna cevap vermedi, sadece başını çevirdi ve Hix sırtına daha da yaklaştı.

"Greta, kızım." Tawnee eğildi ve kadını annesine baktı. "*Hiçbir şeyim yok.* Biraz giysim var. O araba. Mobil evimden atıldım. Satabileceğim her şeyi sattım ve çantamda üç yüz yirmi iki dolar var, *hepsi bu*. Bu parayla Denver'a bile dönemem."

"Yani Andy ve bana hediye vermek ve benzin parası istemek için buradasın," diye tahmin etti Greta.

"Oğlumu görmeye geldim ve evet," son kelimeyi keskin bir şekilde söyledi, "Noel için kızımı da."

"Anne, bu taktiği hiç kullanmamış olsan da, seni şimdi uyarıyorum, nazikmiş gibi davranmak işe yaramayacak."

Tawnee'nin sesi yükseliyordu. "Hayatımı mahvettin."

"Kendi hayatını mahvettin," diye karşılık verdi Greta.

"O zaman ben de onun hayatını mahvettim!"

diye bağırdı Tawnee. Greta hareketsiz kaldı.

Hix de hareketsiz kaldı.

Tawnee nefes nefese onların önünde duruyordu.

"Hiçbir fikrin yok mu... hiçbir *fikrin*...?" Greta'nın annesi başını yana çevirdi, ellerini yumruk yaptı, başını geriye attı ve fısıldadı: "O çok yakışıklıydı."

"Evet, öyleydi," diye fısıldadı Greta. "Hâlâ da öyle."

"Ben... Ben... Bazen ikinize bakıp Tanrı'nın bir hata yaptığını düşünürdüm. Tanrı bana böyle bir yük yüklemeydi. Tanrı bana bu kadar güzel bir şey yaratma yeteneği verip sonra da bunun yükünü bana yüklemeydi. Dünyanın en büyük elması bir kaya büyüklüğünde olabilir ve onu isteyebilirsin, ama parmağına takamazsın çünkü onu görmekten başka bir şey yapamazsın, çünkü o sana yük oluyor."

"Yani biz sadece bir yükten ibarettik," dedi Greta sessizce.

"Senin çocukların vardı, beni de aldın," diye cevapladı

Tawnee.

"Bir bebeğim oldu anne, ve seninle büyürken hayatımda kendimi hafif hissettiğim tek zaman Andy'yle birlikte olduğum zamandı."

Hix ona yaklaştı ve elini karnına kaydırды.

"Onu aldın," diye suçladı Tawnee. "Onu aldın ve kendine ait yaptın. İkiniz o kadar yakındınız ki, denesem bile aranızda giremedim. Sanki orada değildim. Başınıza bir çatı, karnınıza yemek koydun, ama ikiniz de beni bir mobilya parçasıymışım gibi davrandınız."

"Şu anda, bizim hissettiğimiz şeyi senin de hissettiğini bilmek garip," dedi Greta soğukkanlılıkla.

"Beni anlamıyorsun. Hayatımı aldın, sonra da oğlumu aldın," dedi Tawnee.

"*Bana* hayat *verdin* anne ve onu iyi bir hayat haline getirmek için elinden gelen her şeyi yapmak senin sorumluluğundu."

"Hiç aç kalmadınız, giyecekleriniz vardı, peki bunun için teşekkürünüz nerede?" diye alaycı bir şekilde sordu Tawnee.

"Bu, olanların yarısı bile değil," diye karşılık verdi Greta. "Andy ile beni izlediğini söylediğin gibi izlemiş olsaydın, bilirdin."

"O zaman çok geçti. İkiniz birbirinize sahiptiniz ve ben kendi evimde bir yabancıydım ve geri dönüş yoktu."

"Nasıl bilebilirsin ki? Denemedin bile," diye işaret etti Greta.

Tawnee'nin bakışları keskinleşti. "Deneseydim, bir fark yaratır mıydı?"

"Denemediğin için bunu asla bilemeyeceğiz," diye yanıtladı Greta. "Sen tamamen farklı bir şey yaptın. Ne kadar acı verdiğinin farkında mısın?"

"Andy'ye olanlar bir kazaydı," diye tükürdü Tawnee.

"Andy'ye olanlar *önlenebilir* bir kazaydı," diye karşılık verdi Greta. "Her gün bununla yaşadığımı düşünmüyor musun?" diye sordu Tawnee. "

Bunun beni yiyip bitirmediğini mi sanıyorsun? Onu görmeye cesaret edemememin sebebinin bu olduğunu düşünmüyor musun, çünkü onu görmeye gitmek, başına gelenleri gözlerimin önünde görmek anlamına geliyordu?"

"Hayır, bilmiyorum," dedi Greta. "Şu ana kadar, hayatım boyunca davranışların, anne, bu hiç aklıma gelmemişti. Ama burada durmuş *benimle* konuşuyorsun. Burada durmuş *bana* açıklamaya çalışıyorsun. Andy'ye yaptıklarının korkunç ve trajik olduğunu ikimiz de biliyoruz. Benim bilmek istediğim, neden *bana* işkence etme ihtiyacı hissettiğin."

"Sen de bir şey olabilirdin," diye ateş püskürdü Tawnee. "Sana verdiğim görünüşü, sana verdiğim sesi kullanarak bir yerlere gelebilirdin. Ama yapmadın. Ama zengin bir adamı kendine bağlamayı başardın. Ve ne oldu? Ne zaman senden yardım istesem, sanki sana büyük bir yükümü gibi davrandın. *O* daha da kötüydü. Bana çimlerdeki yılan gibi davrandı. Hiç böyle davranıldın mı Greta, bilirsin. Anlarsın. Buna kızardın. O yüzden, o pislikle oynadığım için kendimi kötü hissetmem gerektiğini düşünüyorsan, yanılıyorsun. Annen sana hiçbir şey öğretmediğini söylüyorsun, ama ben öğrettim, sadece sen hiç dikkat etmedin. Ama bunu da ben öğrettim sana, kızım. İnsanlar sana bok gibi davranırsa, buna izin verme. Sen de onlara bok gibi davran, hem de on kat daha beter.

"Bence sen delisin," diye fısıldadı Greta.

Tawnee kızını bir an inceledikten sonra, "Beni anlamıyorsun," dedi.

"Hayır, anlamıyorum," diye onayladı Greta.

"Beni asla anlayamayacaksın," dedi Tawnee. "Hayır, anlamayacağım," diye onayladı Greta.

"Sen benim hediye istemiyorsun," diye devam etti Tawnee. "Hayır, istemiyorum," diye tekrarladı Greta.

"Andy de kendi hediyesini istemeyecek." "Hayır, istemeyecek."

"Biliyoruz. Benim her zaman bildiğim şeyi biliyoruz. Ben burada senin önünde durmuş, çabalıyorum, sen ise bunu yüzüme vuruyorsun," diye Greta'ya devam etti.

Greta irkilmedi veya tereddüt etmedi. "Evet, öyle yapıyorum."

Tawnee'nin bakışları kızının yüzüne odaklandı ve omuzları düzeldi, sonra şöyle dedi: "Seni sen yapanın ben olduğumu da anlamıyorsun. Her şeyini, Greta. Görünüşünden cesaretine kadar. *Hepsini* sana ben verdim, kızım."

"Yedi cehennem çemberinden geçmek zorunda kalırsan, diğer tarafa ulaştığında dönüp yedi cehennem çemberine sana dayanma gücü verdiği için teşekkür etmezsin. Özgür olduktan sonra kazandıklarını alır ve onlardan olabildiğince uzaklaşırsın. Ne yazık ki, benim yedi çemberim yaşıyor, nefes alıyor ve araba kullanabiliyor, bu yüzden beni takip etmeye devam ediyorlar."

"Artık bu iş bitecek, Greta," dedi Tawnee. "Sonunda, senden gerçekten istediğim bir şey."

Tawnee'nin başı birden sallandı, sahte altın rengi buklelerinden oluşan yelesi de onunla birlikte sallandı. İkisi de daha fazla konuşmadan, Hix araya girdi.

Bunu yaptı çünkü zamanı gelmişti.

Ayrıca Donna'nın Ram'ı kaldırıma park etmiş ve Donna arabadan inip onun evine doğru yürüyordu.

"Bence bu işin sonu geldi," dedi. "Şimdi, Bayan Dare, size tebligat yapılacaktır. Almak üzere olduğunuz koruma emrini ihlal ederseniz, sizi cezai tacizle suçlayacağım ve savcıyla görüşerek hapis cezası almanızı sağlayacağım. En fazla beş yıl hapis cezası alabilirsiniz. Bunun iyi yanı, sadece 322 dolarınız olması önemli olmayacak çünkü konaklamanız devlet tarafından karşılanacak. Kötü yanı ise, konaklamanız devlet tarafından karşılanacak."

O konuşurken Donna gelmişti ve Tawnee durduğunda otomatik olarak kabul ettiği emrin bulunduğu zarfı kaldırdı.

"Bu koruma emri on dört gün geçerlidir," diye devam etti Hix. "Süresi dolduğu anda, hakimden kalıcı bir emir talep edeceğiz. Onun adına konuşamam, ama bu aralar pek iyiliksever davranmıyor, özellikle de insanların Greta'ya sataşmaya devam etmesi konusunda. Bu yüzden tahminimce, emri onaylayacaktır. Ona 100 metreden fazla yaklaşamazsınız. Yaklaşırsanız, sizi hapse attırmak için elimden geleni yapacağım. Andy'yi taciz ederseniz, onun için de koruma emri çıkaracağız. Sunnydown'daki olaydan sonra, yargıcın gördüğü Greta'nın fotoğrafları ve bunları çekmek için harcadığınız çaba

yaptığın çabayı ve Greta'nın eski kocasından okuduğu, bunları nasıl kullandığını anlatan ifadeyi gördükten sonra, Yargıç Bereford'un bu talebi reddedebileceğini sanmıyorum. Öyleyse benim önerim, Glossop'tan, McCook'tan git ve bir daha geri dönme."

Tawnee'nin bakışları yavaşça zarfı incelemekten Hix'e geçti. Sonra Greta'ya yöneldi.

Hix bekledi. Greta'nın beklediğini hissetti. Donna ne olduğunu bilmiyordu ama o da bekledi.

Ne beklediğini bilmiyordu. Fazla bir şey beklemiyordu. Kadın neyse oydu. Aynı zamanda bir anne de.

Bu yüzden bir şey bekliyordu.

Greta muhtemelen hiçbir şey beklemiyordu.

Ve Tawnee onun adımlarına yönelip, merdivenlerden aşağı inip, doğrudan arabasına doğru yürüdüğünde, tam da bunu yaptı. Arabaya bindi, kapıyı çarptı, motoru çalıştırdı, sokağa çıktı ve uzaklaştı.

Hoşça kal bile demedi.

"Tamam, o kadın, şey... o kadın," Tawnee'nin ayrılmasının ardından uzun bir sessizlikten sonra Donna konuşmaya başladı. "Ama bu verandada Noel ruhunun en ufak bir izini bile hissetmiyorum. Şimdi ne yaptı?"

"Bana şimdiye kadar verdiği tek değerli şeyi verdi," diye cevapladı Greta.

Donna kadına baktı. "Nedir o?"

"Gitti," diye cevapladı Greta, onun kollarından kurtuldu, etrafından dolaşp evine girdi.

Hix, kadının kapattığı kapıya, sonra da arkadaşına baktı.

"Ona hizmet etmek sandığım kadar eğlenceli bile değildi," endişeyle espri yaptı ve onu yakından izledi.

"Geldiğin için teşekkürler, Donna."

"En iyisi içeri girip karına bak, Hixon," diye sessizce cevapladı.

O da başını salladı.

Donna dönüp gitmek için yöneldi.

Adam evine girdi.

Greta mutfak kapısında durmuş, çantasının askısını omzuna geçiriyordu.

"Ceketimi giydim, Andy'yi de alayım," dedi. "Eğer bir şey unutmuşsak, gidip alırım. Andy mağazaya gitmeyi sever."

"Bir dakika," diye cevapladı adam, yanına yaklaşıp ona yaklaşıp, ellerini boynunun iki yanına koydu ve sırtını eğerek yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. "İyi misin?"

"Evet."

"Zor bir durumdu," dedi. "Hayır, değildi. O sadece öyle biri."

Dikkatlice, "İnanamıyorum, hiç konuşmadık ama belli ki bu, seninle baban hakkında ilk kez konuştuğu zamandı," diye hatırlattı.

"Benim babam yok, Hixon. Sadece hiç tanımadığım ve tanımak da istemediğim rastgele bir adamdan çıkan bir grup hücre var. Bu bir kayıp değil, canım. Gerçekten. Hiç sahip olmadığın bir şeyi kaybedemezsin."

"Bebeğim..."

"Bitti. Sevinmek ona zaman ve duygu verecektir, ki o bunu hak etmiyor. Üzülmek ya da kızmak da aynı şey olur. Babalarımızla ilgili bilgileri açıkça elinin altında tuttu, ihtiyaç duyduğunda kullanmaya hazırdı, ama bu geri tepti çünkü onlar bize ondan bile daha azını verdiler, ki bu bir şey ifade ediyor. Bizi çok kolay vazgeçtiler, bu açıkça bir kayıp değil." Omuzlarını silkti. "Ve şimdi, her şey bitti. Sanırım saatlerdir seni rahatsız eden sinir bozucu sineği sonunda öldürdüğünde, onun gitmiş olmasının verdiği tatmini hissetmek için bir an durursun. Sonra işine devam edersin. Ben de işime devam ediyorum. Noel arifesi arifesi. Küçük kardeşimi almaya gidiyorum."

"Ben de seninle gelirim," dedi nazikçe.

Kız onun elinden kurtulmak için hareket etti ama adam başparmaklarını kızın çenesinin altına bastırdı ve kız durdu.

"Seni seviyorum," dedi ona.

"Ben de seni seviyorum. Ve kardeşimi de seviyorum. Ve harika ev yapımı pizza yapmak için bir takım çalışması yapıyoruz. Hadi git artık, dumanlı."

Adam kadının yüzünü inceledi ve annesinin eski kocasına yaptıklarından sonra kadının bunu atlattığını gördü.

Artık Tawnee Dare'in ona zarar verebileceği bir durumda değildi. Tawnee Dare'in ona zarar verebileceği bir yerde fiziksel olarak bulunmayacağı gerçeği önemsizdi.

Greta yedinci çemberi geçmişti. Ve artık özgürdü.

"Sana bir Noel sürprizimiz daha var, tatlım," diye hatırlattı. Yüzünde merak dolu bir ifade belirdi. "Öyle mi?"

"Andy'nin yatak odası."

Kollarını nihayet ona dolayarak ona sarıldı. "Senin onun için bunu hazırladığını biliyor, Hixon."

"Biliyor, ama şimdi hazır ve henüz görmedi."

Gülümsedi ve ona sarıldı. "Haklısın. Bir sürprizimiz var. Çünkü Mamie ve Corinne'in onun için seçtiği yorganı çok sevecek."

Bu Hix'i şaşırttı çünkü Andy beyin hasarı geçirmiş olabilir ama yine de bir erkekti.

"Öyle mi?"

"Mamie ve Corinne'in seçtiğini söyleyene kadar hiç umursamayacak. Sonra onu çok sevdiğini büyük bir olay haline getirecek."

Hix, bunun şüphesiz doğru olduğunu öğrenmişti.

Hix, Greta ve Andy'nin babaları hakkında hiçbir şey bilmiyordu, anneleri hakkında çok şey biliyordu, bu yüzden Tawnee Dare'in bahsettiği Greta'nın sahip olduğu o cesaretin, kardeşini kız kardeşinin izinden gitmesine neden olduğunu düşündü.

Parmaklarını nazıkçe boynuna geçirdi ve "Hadi kardeşini alalım" dedi.

Kız ona gülümseyerek cevap verdi: "Evet, hadi Andy'yi alalım." Hix onu öptü. Onu Bronco'suna kadar geçirdi.

Ve sevinmek istemese bile, o kaltak gitmişti, bu yüzden sevindi. Böylece, kutlama olarak, hayatında ilk kez kışını Bronc'a soktu Bronc'ta, onu başkasına sürmesine izin verdi.

Ve Greta'nın doğru kişi olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Ama onun bebeğini sürmeyi ne kadar sevdiği, bunu şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde kanıtladı.

"Yakındım."

"Mm," diye mırıldandı, elini kışının kıvrımlarına kaydırarak.

Korkutucu olan şey, gerçekten de öyleydi.

Kazanmaya çok yakındı.

Ama yine de, Boxing Day hediyesi onu büyülemişti: kalçaları ve göğsü kabarık beyaz tüylerle süslenmiş, omuzlarında küçük askıları, göğüslerinin arasında çapraz şeritleri ve hatta küçük bir yapay elmas tokalı ince, kırmızı kadife kemeri olan, vücudu saran kırmızı dantelli bir gecelik.

Onun bunu giyerek yatak odasına girmesini izlerken, kadının yatağa bir tüp kayganlaştırıcı attığına bile dikkat etmemişti.

Kadın tüpü attıktan sonra, göğüsleri neredeyse dışarı çıkacak şekilde o kıyafetle ona doğru sürünerek geldiğinde, dikkatini ona vermek zorunda kaldı.

Böylece, kadın rövanş için meydan okudu, hemen üstünlüğü ele geçirdi ve bunu kaybetmesi biraz zaman aldı.

Bu yüzden ikisi de terden parıldıyorlardı, karınları üzerinde, yatağında uzanmışlardı ve o, onu orgazma ulaştırdıktan sonra kışından çıkmış ve sonra kendisi de çok sert bir şekilde boşalmıştı.

Orası çok sıcaktı. İnanılmaz derecede dardı. Adamın elleri ve ağzı üzerindeyken, adamın sikiyle kışına girip onu yatağa çivilerken çılgına dönmüştü.

Bu, Hix'in şimdiye kadarki en iyi Noel hediyesiydi, hiç şüphesiz. Teddy ile başlayan.

İki parmağını onun aralığına kaydırarak ve onu orada tutarken, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Kız, kollarının üzerinde başını çevirdi, bukleleri de onunla birlikte hareket etti ve ona büyük, mavi gözlerini dikti.

"Banyo yapmak ister misin?"

Yüzündeki ifade ona hem cevabı hem de soruyu verdi. "Evet."

Kız da gülümsedi ve adam elini yukarı kaydırarak kızın kalçasını okşadı. kalçasını okşadı.

"İyileştirici bir banyodan sonra, kaybeden kazananı muazzam bir oral seksle ödüllendirir,"

Gözleri parlarsa da kaşlarını çatı. "Anlaşma böyle değildi."

"Kazanan, kazandıktan sonra anlaşmayı belirler."

O da somurtmaya başladı. "Sen çok kötü bir sporcusun,

Hix." "Nasıl yani?"

"Önemli olan nasıl kaybettiğin değil, kazandığında gösterdiğin klas," diye onu eğitti.

O eğilip omzuna öpücük kondurdu ve "Belki bir gün kazanırsan bana bunu gösterebilirsin" dedi.

"Seni sevdiğim iyi bir şey," diye mırıldandı.

Adam dudaklarını kadının omzundan kaldırdı, gözlerinin içine baktı ve sesinde alaycı bir ton olmadan "Biliyorum" dedi.

Kızın yüzündeki kızgınlık kayboldu ve gözleri parladı. "Beni ağlatma."

Adam, kadını hafifçe vücudunun altına çekebilmek için pozisyonunu değiştirdi, ama karnının üstünde kalmaya devam etti ve yüzünü kadının yüzüne yaklaştırdı.

"Seni asla ağlatmayacağım," diye yemin etti.

"Mutluluk gözyaşları," dedi kız.

"Asla," diye fısıldadı, yaklaşıp dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Kızın dudakları açıldı, o da bu dokunuşu tam bir öpücüğe dönüştürdü.

Adam geri çekildiğinde, kız artık ağlayacak gibi görünmüyordu.

İşte.

Her şey
yolunda.

"Hediyeni beğendin mi, bebeğim?" diye fısıldadı. "Şüphe mi duyuyorsun, bebeğim?" diye fısıldadı o da.

"Hayır."

Burnunu onun burnuna değdirdi ve gözlerine baktı.

"Hiç rüya görmediğini duymak çok üzücü, tatlım," diye nazikçe söyledi. Kız gerildi. "Hix, onu getirme..."

"Ama bence," diye sözünü kesti, "yürüyen, konuşan, şarkı söyleyen bir rüya gerçeğe dönüştüğünde, bunun tersini anlayamazsın."

Gözleri yeniden parladı. "Kahretsin, kesinlikle ağlayacağım."

Adam tekrar sırtıttı ve elini kışına koyup sıktı. "Öyle olmayacak."

"Patron," diye mırıldandı, kendini

toparlayarak. "Ben banyoyu hazırlayayım,"

diye mırıldandı o da. "Ben burada uzanıp, sen

banyoyu hazırla."

O, onun ne kadar zor geldiğini düşünerek bir santim geri

çekildi. "Uyuya kalma," diye emretti.

Kız, hakaret edilmiş gibi kaşlarını çattı. "Uyuyacak mıyım

sanki?" "Bana oral seks yapma sözü verdiğin için

uyuyamazsın." "Bunu benden daha çok seviyorsun, Hixon."

"Bunu yaparken yüzümün üzerinde oturacağını düşünürsek, bunun doğru olduğundan emin değilim."

Bu da ona bir başka göz pırıl pırıl bakış

kazandırdı. "Banyo," diye emretti.

"Patron," diye mırıldandı, burnunu öptü ve yataktan çıktı. Banyoyu hazırladı. Sıcak ve güzel bir banyo hazırladı.

Sonra dışarı çıktı ve Greta, ayak bileğini tutup onu yataktan çekip omzuna attığında şaşkın bir çığlık attığında kendi kendine gülümsedi.

"Uyuyakalmışsın," diye suçladı, kadının kıcı havada, vücudu omzuna asılı, banyoya doğru yürürken.

"Her neyse," diye cevapladı kadının sırtına.

Hix hala gülümserken banyoya girdiler.

EPILOGUE

Ben Kazandım

Greta

"BEBEK!"

"Geliyorum!" diye bağırdım, yatağımın kenarına oturup botumun fermuarını çekerek.

Dolaba koştum, siyah bir paşmina ve siyah deri eldivenlerimi aldım, sonra odadan geçip merdivenlerden aşağı koştum.

Hix'i mutfakta buldum, buzdolabını açmış, yüzünü içine eğmiş, koyu gri bir takım elbise giymiş, paltosunu mutfak tezgahımın üzerine atmıştı.

"Merhaba," diye selam verdim.

Buzdolabının kapısını kapatıp bana döndü. Koyu yeşil gömlek, yeşil ve gri desenli kravat.

Yakışıklıydı.

Ona doğru yürüdüm ve "Aç mısın?" diye sordum.

Buzdolabına baktı, sonra bana döndü ve yanına geldiğinde ellerini belime koydu.

"Alışkanlık," diye mırıldandı. "Ah," diye cevap verdim.

Yüzümü inceledi.

"İyi misin?" diye nazikçe sordu.

"O adamı tanı mıyordum, Hix," diye hatırlattım ona, ellerimde hala tuttuğum atkımı ve eldivenlerimi göğsüne koyarak.

"Biliyorum, ama karısını tanıyorsun ve tüm cenazeler zordur. Bu cenaze... ." Cümlesini tamamlamadı, ama ben anladım.

Üç gece önce, Bayan Whitney'in kocası, zaten içinde bulunduğu sonsuz uykudan çok daha sonsuz olan sonsuz uykuya dalmıştı.

Birinin ölümünü bir rahatlama olarak düşünmek tuhaftı. Ancak, Bay Whitney uzun zaman önce ölmüştü, bu yüzden tuhaf olsa da, yine de doğruduydu, bu da farklı bir şekilde zorlaştırıyordu çünkü, bu duyguyu hissetmek mantıklı olsa da, yine de doğru gelmiyordu.

"Onu görüp nasıl başa çıktığını gördüğümde kendimi daha iyi hissedeceğim," dedim ona. "Telefonda konuştuk ama anlaşılır bir şekilde kafası meşgul gibiydi. Onun durumunu anlamak iyi olacak."

O da başını salladı.

Ona küçük bir gülümseme verdim ve kollarından kurtulmaya başladım, ama parmakları sıkılaştığında durdum.

"Birkaç dakikamız var ve bu iş bittikten sonra üstümü değiştirip işe dönmem gerekiyor, o yüzden sana şimdi bir şey söylemeliyim," dedi.

Başımı salladım ve şimdi onu incelemek benim sıramdı.

Şubat ortasıydı ama Hixon'ı rahatsız eden bir şey vardı ve bu şey Noel'den hemen sonra başlamıştı.

Bu durum, 14 Ocak civarında, Corinne'in tatlı on altıncı yaş günü olan doğum gününde daha da belirgin hale geldi.

Bir babanın, kızının bir kadın olmaya başlamasından rahatsız olduğu izlenimini edindim, özellikle de kızının artık bir erkek arkadaşı olduğu için. Ayrıca, bu, ailelerin resmi olarak bir araya geldiği ilk etkinlikti - Andy, Lou, onun çocukları ve ben, Corinne'in bizi orada istemesi nedeniyle partiye gidiyorduk, Hope ve tüm çocuklarının da orada olduğu bir partiye - bunun herkesi, özellikle de Hix'i rahatsız edeceğini anladım.

Her şeyin harika gittiğini söyleyemezdim. Hope, Lou, Jessie, Molly ve ben bir köşede durup kız kardeşler gibi kıkırdamamıştık.

Tamamen başarısız olduğunu da söyleyemem. Hope, benim de öyle olmamı istediğini açıkça belirttiği için, ben de nazik ama mesafeli davrandım, o da nazik ama mesafeli davrandı. Molly ise Reed'in kafasını işlerden uzaklaştırmayı başardı, böylece o da nazik davrandı.

Yine de durum garipti. Ama Corinne bunu hiç hissetmiyor gibiydi.

O olay bittiğinde Hix'in rahatlayacağını düşünmüştüm.

Rahatlamadı.

3 Şubat geldi, Shaw'un on sekizinci yaş günü (Drakes'lerle bir, iki, üç yumruk attık diyebiliriz: Noel, Corinne'in doğum günü, sonra Shaw'un doğum günü... Neyse ki Mamie'nin doğum günü 3 Haziran'dı, bu yüzden biraz nefes alabildik).

Yine, bu önemli bir olaydı, oğlu her bakımdan resmen bir erkek olmuştu.

Hix, Shaw'un isteği üzerine ikiye ayrılan o doğum günü partisinde gurur, sevgi ve bariz bir duygu gösterdi. Babası Andy, kız kardeşleri ve ben akşam yemeğindeydik. Annesi ve ailesi, Shaw ve kız kardeşleriyle birlikte büyük bir hafta sonu partisi için Hope'un evine gittiler.

kızlar, Hix'in büyük gününde annesiyle biraz zaman geçirmek için Hix'in evinde akşam yemeği ve pasta yemeden önce birkaç saatliğine Hope'un evine gittiler.

Ama o günden bu yana iki hafta geçmişti ve Hix'in tavırları değişmemişti.

Ve Corinne'in bir kadın olmaya başladığını, Mamie'nin de çok geride kalmayacağı kaçınılmaz tehdidini (adet görmeye başlamıştı, Hix'in çocuklarının büyüdüğünü görmezden gelemeyeceği bir başka darbe) fark etmeye başlamıştım.

Ancak, asıl sorun Shaw'dı.

Mesele onun resmi olarak erkek olması değildi.

Mesele, olmak istediği erkek olmaya niyetli olması ve *bunun* resmi olmasıyla ilgiliydi.

Shaw, birkaç hafta sonra Hix ile birlikte deniz piyade alım bürosuna gitmek için randevusu vardı.

Ve mesele buydu.

Geçen her gün, oğlunu kaybetmesine, oğlunu denizcilere kaptırmasına ve denizcilerin Shaw'u olacağı adam haline getirme sürecini devralmasına bir gün daha yaklaşması anlamına geliyordu.

Hix için durumu nasıl iyileştirebileceğimi bilmiyordum ve kafamı yorarken, durumu iyileştirmenin bir yolu olmadığı ortaya çıkıyordu.

Bunu atlatması gerekiyordu. Bu kaçınılmazdı. Bunu atlatmalı, oğluna destek olmalıydı. Bu arada, ben de onun yanında olmalı, onu takip etmeli ve Hix'i atlatması için elimden geleni yapmalıydım.

Bu herhangi bir şey olabilirdi. Hix, çocuklarının büyüdüğünü ve kendi hayatlarını yaşadıklarını bildiğini ve onların bunu sorumlu bir şekilde yapmalarını istediğini saklamıyordu, ama aynı zamanda onların her zaman onun çocukları olacaklarını ve onların yanında olacağını bilmelerini de istiyordu. Öte yandan, bununla mücadele ettiğini (bana açıkça söylemese de, benden hariç herkesten) saklıyordu.

Bana açılmasını istedim. Ayrıca, bununla başa çıkıyorsa ya da henüz konuşmak istemiyorsa, onunla bu konu hakkında bir diyalog başlatmak istemedim.

Hix iletişimsel biriydi. Paylaşımçıydı. Hix ile ilgili bir şeyleri tahmin etmek zorunda kalmazdınız. Onun için önemliyse, bunu bilirdiniz.

Ama konuşmaya hazır değilse, bekledin.

"Evimin sahipleri emlakçım ile iletişime geçti," dedi.

Bunu beklemiyordum.

"Öyle mi?" diye sordum, çünkü tek söylediği buydu.

"Oğulları tayin oldu. Virginia'dan Florida'ya taşınıyorlar. Bir çocukları var, karısı tekrar hamile. Buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta yaşayacaklar."

Heyecanlanarak ona doğru eğildim. "Gerçekten mi?"

Bana gülümseyerek baktı. "Teklif bekliyorlar."

"Henüz Florida'nın nemli yazını tam olarak yaşamadılar bile," dedim, heyecanımın bir kısmı kaybolurken.

"Bu benim umurumda değil, bebeğim. Florida kışını çoğunlukla yaşadılar ve bence hoşlarına gitti. Oğullarına ve büyüyen ailelerine yakın olma fikrini daha çok sevdiklerini düşünüyorum, bu yüzden nemle başa çıkmayı öğreneceklerini tahmin ediyorum. Ama evi satmaya hazırlarsa, ben bu fırsatı kaçırmam."

"Kesinlikle," diye

onayladım. "Ve senin de

orada olmanı istiyorum."

"Tabii ki. O ev sana çok uygun. İşine yakın. Çocuklar için Hope'a yakın. Herkese yetecek kadar geniş. Neden olmasın ki?"

"Hayır, bebeğim," elleri belimden sırtıma kaydı ve beni kendine çekti, "senin *orada* olmanı istiyorum. Anlaşmaya varırsak, o evi satın alırım, bizimle birlikte taşınmanı istiyorum."

Ona baktım.

Hala konuşması bitmemişti.

"Ve Greta, bunu düşünmeni istiyorum, seçim senin, ama karar verdiğinde burayı satmanı istiyorum. Mobilyalar hakkında konuşuruz çünkü senin yemek masanı benimkine tercih ederim. Uygun başka harika eşyaların da var. Ama geri kalanını satıp, elde ettiğin parayı Andy'nin durumuyla ilgili endişelenmemen için yatırabilirsin."

Bütün bu süre boyunca ona bakmaya devam

ettim. Ancak bunun bir önemi yoktu.

Hix henüz bitirmemişti.

"Ve sana bunu düşünmeni istemek için bariz nedenlerden daha fazlası olduğunu açıkça söyleyeceğim. Ama emin olmak için bariz olanı da belirtmek istiyorum. Seni seviyorum. Seninle bir gelecek kurmak istediğimden eminim, yani seninle bir gelecek kurmak istediğimden eminim. Ve bu iki ev

konusu artık eskidi. Burayı seviyorum. Çocuklar da seviyor. Ama her gece yatağında seni istiyorum ve yemek pişirmek için her seferinde Crockpot'ını, tavanı veya başka bir şeyi taşımak zorunda kalmanı istemiyorum. En önemlisi, bu konuda ciddiye almamızın zamanı geldi. Bir sonraki adımı atmanın zamanı geldi, çünkü bu adım bir sonrakine götürecek ve ben hepsini seninle birlikte atmak istiyorum. Ama burayı bırakmanı istememin belki de çok açık olmayan nedeni, bu evi sana eski sevgilin vermiş olması ve onun Andy'ye bakmasını kabul etmem, çünkü o senin kardeşin için önemli biri. Ama şu anda, sen benimsin. Bu yüzden onun sana bakmasını kabul etmiyorum."

"Hix..." Onun söylediklerini, bana hissettirdiklerini, bunların ne kadar harika olduğunu sindirmek zorunda olduğum için zorla çıkardım, ama daha fazlasını yapamadım.

"Benim durumum bu. Sen buna alfa erkek davranışı diyebilirsin, benim için sorun değil. Öyle. Ben buyum. Nasıl hissettiğimi bilmen gerekiyor ve ben de bu dürüstlüğü seninle paylaşmalıyım. Bununla birlikte, düşünürsen ve burayı seviyorsan ve benim ve çocuklarımin buraya taşınması ihtimalini değerlendirmek istersen, konuşuruz. Seni dinleyeceğim, tatlım. Yemin ederim. Verandayı seviyorsun. Sokağını seviyorsun. Eğer istiyorsan, sana bunu verebilecek durumda mıyım diye bakacağım. Ama bunu yapmak için, evimi satmam gerekebilir, böylece sahipleri evi satabilir ve ben hala bir sonraki adımı atmamızı istiyorum, bu adım bizi nereye götürürse götürsün."

Fırsatı yakaladığımda hemen cevap verdim. "Sen evini satın al, ben de burayı satayım, Hix." Çenesi boğazına doğru çekildi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Bu kadar kolay mı?" diye sordu.

"Senin sokağın, önemli olan her açıdan benim sokağımla aynı. Bu evi seviyorum, ama senin mutfağın daha büyük, daha güzel. Ve çocuklar buraya alıştı."

"Senin banyoların daha güzel."

"Banyolarınız kötü değil, ama bir banyoyu tamamen yenileyip güzelleştirebilirsiniz. Mamie'nin barını benim bodrumuma koyacak yerimiz var, ama sizin evinizin zeminleri ahşap olduğu için orada dans edebilir, benimki ise halı kaplı. Ayrıca orada Shaw için bir yatak odası ya da senin için bir erkek odası da yok." Eşarbımı ve eldivenlerimi göğsüne bastırıp ona gülümsedim. "Ve eğer bu alfa'yı rahatsız ediyorsa, o canavarı kışkırtmak istemem."

Gözleri yumuşadı, yüzü yumuşadı. "Burada kalmak istiyorsan, bebeğim, gerçekten, bunu istersen, ben de bununla barışık olmanın bir yolunu bulurum."

Tanrım, onu çok seviyordum.

"Çamur odan ve ekli garajından bahsetmeyi unuttum," dedim.

"Bebeğim..."

"Bu bir ev," diye fısıldadım. "Ve evet, Keith'in bana aldığı ev. Ve olanlardan sonra, onun bulunduğu yerden, sözünden dönmeyeceğini ve aramızdaki ilişkiyi yeniden düzeltmenin bir yolunu bulacağını, bizim için ya da Andy'ye olan sevgimizi paylaşmak için açıkça belirttiğinden, bir bakıma seninle aynı durumdayım. Bu, bana bunu hatırlatıyor. Ve bu hoş bir hatırlatma değil. Ama daha da önemlisi, eğer bu seni rahatsız ediyorsa, buna tahammül edemem. Yani bu bir ev, Hixon." Daha da yaklaştım ve sesimi alçaltarak, söyleyeceğim şeyin ne kadar ciddi olduğunu anlamasını sağladım. "Bir sonraki adımı atmaya hazırım. Ayrıca, geriye kalanları geride bırakıp, geri kalanlarla yolumuza devam edebilmemiz için, bunu yapmaya da hazırım."

Eldivenlerimi atkı tutan elime geçirdim, boş elimi kravatının düğümüne kaydırıp ve gereksiz yere düzelttim.

"Teklifini yap, tatlım. Çocuklara söyleriz. Siz anlaşırsanız, ben de evimi satışa çıkarırım. Satıldığında taşınırım. Bu, çocukların durumu kabullenmesi için zaman verir ve bize evleri birleştirmek için zaman kazandırır. Plan bu mu?"

Beni saran kolunu çekip elini çeneme koydu ve başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı.

Planımız olduğunu onaylamadı. Yine de yaptı.

Bunu şöyle yaparak başardı: "Seni seviyorum, şekerim."

"Ben de seni seviyorum, sarılğan böcek."

Bana gülümsedi. Sonra eğilip beni öptü.

Başını kaldırdığında, gözlerinde hala sıcaklık vardı ama bu sıcaklık yumuşamıştı ve nedenini, "Bayan Whitney'e gidelim," diye fısıldadığında anladım.

Ben de başımı salladım.

Hix beni bıraktı.

O paltosunu giyerken, ben de boynuma paşminamı sardım. O benim paltomu getirip giymeme yardım etti.

Bronco'ya doğru yürürken eldivenlerimi giydim.

Sonra Hix beni Bay Whitney'in cenazesine götürdü, böylece Bayan Whitney'in geride bırakılması gerekenleri geride bırakma çabasında ona destek olabilecektik.

Böylece bir sonraki adımı atabilirdi.

Lou'nun yanında oturmuş, Snow ve Corinne'in futbol oynamasını izlerken, sık sık Hix'in Shaw ile ciddi bir konuşma yaptığı görünen tarafa bakıyordum.

Çoğu lise sonbaharda futbol oynardı. Ancak voleybol takımındaki kızların çoğu softbol değil futbol oynadığı için, bu karar ilçeyi ikiye böldü ve aileler ile arkadaşlar arasında o güne kadar hala iyileşmemiş olan çatlaklara neden oldu. Lou, beş yıl önce, tüm kız futbol ve/veya voleybol takımlarının kötü olmaması için sezonları değiştirdiklerini bildirmişti.

Tanrım, seni üzecek tek şeyin lise kızlarının futbol programı olduğu küçük kasabaları seviyordum.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Lou bana doğru eğilirken fısıldadı.

"Wendy, Shaw'dan ayrıldı," diye fısıldayarak cevap verdim. Lou'nun sesi yükseldi. "O deli mi?"

"Şşş, Lou," diye tısladım ve bacağına bir tokat attım. "O deli mi?" diye fısıldadı Lou.

"Babasının tedavisi bitti, durum umut verici görünüyor, ama çok zorluydu. O lise üçüncü sınıf öğrencisi. Bir yıl sonra Nebraska Üniversitesi'ne gitmeyi planlıyor. Onun istemediği şey, babasıyla bu süreci yaşamak ve sonra erkek arkadaşının denizci olup, hafta sonları onu ziyarete gelemeyecek olması. Bu yüzden Shaw'un bunu bırakıp büyükbabasının yanında çalışmaya başlamasını ve böylece ona yakın olmasını istedi. O da kabul etti. Bu, kızın hoşuna gitmedi. Artık geri dönüş yoktu ama kız ısrar etmeye devam etti. O da bundan pek hoşlanmıyordu."

"Oh tanrım," diye mırıldandı Lou.

"Birkaç gün önce, ona bir ültimatom verdi. O da seçimini yaptı. Kız ilişkiyi bitirdi," diye bitirdim.

"Oh tanrım," diye iç geçirdi Lou.

"O, annesinin anlamasını sağlamaya çalıştı. Annesi ise inatçı davranıyor." Baba ve oğula baktım. "Görünüşe göre annesi hala inatçı davranıyor."

"Bazıları kalır, bazıları gider. Çok fazla kişi gittiği için havuz daha az kalabalık hale geliyor. Eve gittiğimde kristal küremi çıkarıp bunu doğrulayacağım, ama şu anda bir, üç ya da beş yıl içinde, ya da hayatının geri kalanında, Hixon ve sen Glossop'ta kalacaksınız, Shaw sizi görmek için eve gelecek ve Wendy burada kalacak, onu görecek ve kendi kışını tekmeleyecek. Özellikle de böyle bir konuda bir erkeğe ultiatom vermeyecek kadar akıllı bir kızı tavladıktan sonra."

"Mm," diye mırıldandım onaylayarak.

Konuşma sona erdi ve baba ile oğul Lou ve benim yanıma gelip oturdular.

Hix bana bir bakış attı ve başını hafifçe salladı. Ben de

ona bakışımı karşıladım ama Shaw'a gülümsedim.

O da gülümsedi ama içten bir gülümseme değildi. Oturdular.

Hix kolunu bana doladı.

Corinne ve Snow'un takımın Yucca'yı yenmesine yardım etmesini izledik.

Sonra eve gittik.

Shaw arka kapıdan girer girmez, "Sunnydown'a gidip Andy ile takılacağım" diye mırıldandı.

Mamie, maç boyunca arkadaşlarıyla tribünlerin altında dans etmişti. Eve girerken de dans etmeye devam ediyordu. Corinne kardeşine, bana ve babasına birer bakış attı ama sessiz kaldı ve eve girdi.

Hix, "Sorun değil, evlat. Dönüş yolunda ara" diye mırıldandı.

Orada durup Shaw'un kardeşimden ne kadar hoşlandığının sıcaklığını içime çekiyordum.

Sonra onu garaja kadar takip ettim. "Hey,"

diye seslendim.

Dışarıda, garaj yoluna park etmiş arabasına gitmek için kapıda duran Shaw bana döndü.

Ona yaklaştım. "O doğru kişi değil."

Ağzı sıkılaştı. "Biliyorum, biz genciz, bu dünyanın sonu değil." Gözlerini kaçırdı ve "Her neyse" diye mırıldandı.

"Sen genç olduğun için değil," dedim ve o bana baktı. "Ve bu dünyanın sonu olmayabilir, ama şu anda öyle hissettiğim gerçeğini değiştirmez. O doğru kişi değil."

Dikkatini çekmiştim ve o da hiçbir şey söylemedi ya da konuşmayı kesmedi, ben de ona yaklaştım ve parmaklarımla elinin arkasını okşadım.

"Ya sana ve hayallerine inanıyor ya da inanmıyor. Eğer inanmıyorsa, Shaw, tatlım, o doğru kişi değil. On yedi yaşında da olabilir, otuz beş yaşında da. Seçtiğin kadın, hayattan ne istediğini anlamalı ve bunu yüzde yüz desteklemeli. Senin görevin de ona aynı şeyi vermek. Senin görevin olmayan şey ise, daha azıyla yetinmek. Bir erkeği olmadığı bir şey yapamazsın. İstedığın erkeği bulur ve ne olursa olsun onun yanında durursun."

"Evet," diye fısıldadı.

"Evet," diye karar verdim.

"Ondan çok hoşlandım," diye bana itiraf etti. "Biliyorum tatlım."

"Ama haklısın. Söylediğin şey. O doğru kişi değil." Ona nazıkçe gülümsedim. "Onu bulacaksın, Shaw." Bana sertçe baktı.

Sonra "Evet" dedi.

Bunu söyleme şeklini ve ne demek istediğini saklamamasını sevdim, bu yüzden gülümsemem daha az nazık ve çok daha büyük oldu.

"Andy'yi görmeye git," diye emrettim.

"Ona çikolata götürmeli miyim?" diye sordu.

"İstersen. Paraya ihtiyacın var mı?" diye sordum. O başını salladı. "Ben hallederim."

"Tamam. Dikkatli ol, tamam mı?" "Olur, Greta. Görüşürüz." "Görüşürüz, Shaw."

Kapıdan çıktı.

Ben de çamur odasına açılan kapıdan içeri girdim ve adamımın, kollarını ve ayak bileklerini çaprazlayarak, koridorun kapı pervazına yaslanmış, benim dönüşümü beklediğini gördüm.

Cidden.

Erkeğim çok seksiydi.

"Onu hallettin mi?" diye sordu.

Ve cidden.

Erkeğim iyi bir babaydı.

"Ona düşünmesi gereken birkaç şey verdim."

"İyi," diye mırıldandı. Sonra sordu, "Akşam yemeği yapacak mısın yoksa kızlarımı yemeğe çıkarayım mı?"

"Mamie yemek yapmaya bayılıyor. Pirouette yapmadığında, baharatlarla uğraşüyor. Bu akşam ona taco yapma sanatını göstereceğime söz verdim, bu sanat McCormick senin için hallettiği için baharatları çok fazla dert etmemeyi de içeriyor. Mamie bunu sabırsızlıkla bekliyor."

"Taco iyi fikir."

Öyle dedi ama kıpırdamadı.

"Yolumdan çekilecek misin, böylece kızını alıp Drake Aşçılık Okulu'ndaki dersime gidebileyim?" diye sordum.

Omzunu kaldırdı. "Tabii, bir öpücükle geçiş hakkı kazanırsın."

Bunu kesinlikle yapabilirdim.

Ben de yaptım.

Sonra Mamie'ye taco yapmayı öğrettim.

Ve iki hafta sonra evimi sattığımda yemek masasında, Hix'in kızları ve Hix onları yediler.

Yatak odamıza girdim.

Hix, yatağın kenarında oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, bir elini ensesine koymuş, kıpırdamıyordu.

Bu beni endişelendiren bir duruş değildi.

Shaw üç saat önce mezun olmuştu.

Kalbim hızla çarptı, kapıyı kapattım, gidip sevgilimin yanına oturdum.

Onun yanına yaslandım, kolumu sırtına doladım ve alnımı omzuna dayadım.

Boğazını temizledi ama başını kaldırmadan sert bir sesle, "Çocuk benden daha akıllı ve ben kırk iki yaşında bir adamım," dedi.

Bunun doğru olup olmadığından emin değildim ama sözlü olarak itiraz etmedim. Sadece "Mm" diye mırıldandım.

"O iyi olacak."

Ben de aynı fikirdeydim. "Yapacak."

"İyi iş çıkaracak."

"Evet, yapacak."

"İyi bir kadın bulacak. İyi bir hayat kuracak."

"Evet."

"Onun ağladığını duy."

Bu beni şaşırttı. Shaw arkadaşlarıyla parti yapıyordu. Çok heyecanlıydı. Hix tüm bunları elinden geldiğince gizlemişti, Hope de bu konuda üzerine düşeni yapmıştı, yani Shaw için her şey yolundaydı.

"Ne?"

Kafasını kaldırdı, bana döndü ve gözlerinin kızardığını gördüm. Ah, benim Hix'im.

"Ağlayarak doğdu. Doğumunu hızlandırmaya bile gerek kalmadı. Doğduğu anda bu dünyanın bir parçası olduğunu belli etti. Bunu sürekli duyuyorum. Oğlumun benim olduğu o anın hatırasını duyuyorum."

Ona daha yakınlaştım ve iki kolumla onu sardım. "Bebeğime ne oldu?" diye fısıldadı.

Onu kollarımın arasına zar zor sığdırmıştım, ama o anda iki elimi de yanaklarına koyup yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım.

"B üyüdü, Hixon," diye fısıldadım. "Ve sen iyi iş çıkardın, bebeğim. Sen ve Hope onunla çok iyiydiniz. O harika. Tek kelimeyle harika." Burnunu çekti ve dik oturdu.

Ellerim düştü.

"Andy berbat durumda," dedi.

Ben başımı salladım.

Andy, yeni en iyi arkadaşının yakında deniz piyadelerine katılacağını çok iyi biliyordu. Hix'i seviyordu. Mamie ve Corinne'e hayrandı. Ama Shaw ile bağ kurmuştu.

"Biliyorum. Hemen yanına gidip iyi olup olmadığını kontrol edeceğim. Sadece senin iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Üç hafta sonra temel eğitime

başlayacak." "Evet," dedim.

"O üç haftayı harika geçireceğiz." Ona zayıf bir gülümseme attım.

Elimi tuttu ve ayağa kalktı, beni de kendisiyle birlikte kaldırdı.

Hemen beni bıraktı ve ben de kapıya doğru yöneldiğinde ona izin verdim.

"Andy'nin yanına gideceğim."

"Tamam, canım."

Bana baktı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Eğildi ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi.

Sonra, Shaw arkadaşlarıyla parti yaparken, kızlar annelerine bakmak için annelerinin yanındaydı, benim erkek arkadaşım kardeşimin yanına gitti, böylece

yaklaşan oğullarının kaybı hakkında birbirlerine teselli etmek için gitti.

Dew'de, Hix'in yanındaki bar taburesine kayarak, bana köpüklü suyu uzattığında "Teşekkürler, bebeğim" diye mırıldandım.

O gece mekan doluydu, ama Hix erken gelmiş ve beni şarkı söylemem için içeri almıştı. Boş masalar vardı. Neden barda oturduğunu hiç anlamadım.

Ben sormadan önce, "Bu çok banal" dedi.

Pipetle bir yudum aldım ama gözlerimle ona baktım.

Bitirdiğimde, "Ne?" diye sordum.

"Daha önce yapmak istedim, ama Shaw'un mezuniyeti ve ayrılmasından önce her şeyin onunla ilgili olmasını istedim. Bu konuda çok tereddüt ettim. Bu olay olduğunda orada olmadığı için üzülecek. Ama eve dönebileceği zaman onu eve getirecek, böylece gecikmiş bir kutlama yapabileceğiz."

O konuşurken ona baktım, ne dediğini hiç anlamadım.

"Anlamıyorum, hayatım," dedim.

"Seninle burada tanıştım. Bana 'At Last'ı söylediğinde yolculuğa başladım. Bana 'Stay'ı söylediğinde inkar etmeye çalıştım. Bana 'Cold'u söylediğinde gittiğimi anladım. Ve bana 'Glitter in the Air'ı söylediğinde senin gittiğini anladım. Yani burada olmalıydı. Ve burada olacak."

Bir şekilde anlıyordum, ama tam olarak değil.

Ve bunu anlayamadım çünkü bana söylediğim tüm önemli şarkıları hatırladığını söylemesiyle uğraşıyordum.

Gözleri içkime düştü ama tek söylediği "Klişe" oldu.

Kaşlarımın çatıldığını hissettim ve içkime baktım.

Köpüklü su. Parıldayan buz. Bükülebilen mavi pipet...

Aman Tanrım.

Elim titremeye başladı.

Aman Tanrım!

Hix'in elinin uyluklarımın üst kısmını okşadığını hissettim, dudakları kulağıma yaklaşmıştı, "Sıradaki adıma geçme zamanı, Greta."

Başımı çevirdim, o geri çekildi ve gözlerine baktım. "Bu...?" diye başladım.

"Benimle evlen."

Gözlerim yaşlarla doldu ve o bunu hemen fark etti.

O da hemen iki elini yüzüme kaldırdı ve ellerini ellerimin içine koydu.
"Bebeğim, ağlama."
"Hayır... hayır... hayır... şu anda ağlamayacağım falan yok, Hixon Drake."
Başparmakları gözlerimin altına geldi ve uyardı, "Tatlım, hayır..." Çok geç.
Bir parmağım kaydı ve başparmağına
çarptı. Bakışları benimkilere yöneldi.
"Seni seviyorum," diye fısıldadım.
Gözleri mizahla parladı. "Bu evet demek mi?" "Sormak
zorunda mısın?" diye karşılık verdim.
"Bu soru için cevap almam biraz önemli, şekerim." "O zaman evet."
Bu sefer espri yoktu.
Sadece yoğunluk
vardı.
O da kıpırdamadı.
"Evet, Hixon." Serbest elimi kaldırıp bileğini sıkıca kavradım. "Evet. Evet.
Evet, *evet*, evet. Evet," diye sertçe söyledim.
Bunu söyledim ama Hix hala kıpırdamadı.
Orada oturmuş, yüzümü tutuyordu, havuz mavisini gözleri benimkilere
bakıyordu. O gözlerde sonsuza kadar yüzebilecektim.
Bir damla gözyaşı daha başparmağına düştü.
"Glass, dostum, o parmakta parıldamaya başlamadan önce o yüzüğü
parmağına tak," diye bir ses duyduk yanımızdan ve ben, Hix ile benim aramdaki
bara boş bir bardak koyan barmen Danny'ye baktım.
O da deli gibi sırtıyordu.
Hix bardağı aldı, suyu döktü, ama sonunda parmağıyla süzerek yüzüğü
yakaladı.
Danny, Hix'in elini kurulaması için bara bir sürü peçete attı ama Hix onlara
dokunmadı.
Elimi tuttu ve soğuk metal yüzüğü parmağıma geçirdi.
Yüzük çok sadeydi, ne büyük ne de küçüktü, beyaz altın veya platinden
yapılmıştı ve bandın her iki yanında beşer küçük elmas vardı.
Keith bana iki buçuk karatlık, yastık kesim bir elmas vermişti, bandın her iki
yanında iki sıra elmas vardı.
Bu o değildi.
Bu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi.

Bir damla daha gözyaşı düştü.

"Bebeğim," diye uyardı Hix, elini benimkinin üzerine koyarak yüzüğümü görmemi engelledi, diğer eliyle gözyaşıımı sildi. "Kes şunu."

Ona baktım. "Haklısın, çok banaldı." O sırtıttı.

"Tamamen klişe," dedim. O

gölümsemeye devam etti.

"Ve çok mutluyum, eğer beni öpmezsen, çığlık atacağım," dedim.

O, taburesinden kalkarken bile sırtıtmaya devam etti, bacaklarımı yana çevirmem gereken bir şekilde yanıma geldi ve elini boynumun arkasına doladı.

Başımı geriye doğru eğdim ve kollarımı onun beline doladım. Ve o anda, beni öptü.

Camın içinde bir şeyin tınladığını duydum ama Hixon'a o kadar dalmıştım ki, bunu fark etmedim.

Gemini'nin "Evet dedi! Kadehlerinizi kaldırın! Yakında Bay ve Bayan Hixon Drake olacak çifte kadeh kaldıralım!" diye bağırdığını duyduğumda da hala farkında değildim.

Hix dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında kendime geldim ve bunun sadece herkesin tezahürat ve bağırışları yüzünden olduğunu düşündüm.

Kulübe baktığımızda herkesin ayağa kalktığını, bizim tarafımıza baktığını, alkışladığını ve gülümsediğini gördük.

Hix kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekti. "Danny, herkese şampanya!" diye duyurdu Gemini.

Daha fazla alkış ve tezahürat vardı ve ben ıslak bakışlarımı Gemini'ye diktim. Danny'den daha da büyük bir gülümsemeyle bize doğru geldi.

Hix elini kaldırıp Gemini'nin elini sıktı ve onun fısıldadığı tebriklerini kabul etti, sonra Gemini yaklaşıp yanağını benim yanağıma değdirdi.

Geri çekildi ve gözlerime baktı. "Senin adına sevindim, güzelim." "Ben de."

Bana yumuşak bir gülümseme attı. "Gecenin geri kalanında izinli misin?"

Kafamı salladım. "Yeni nişanlıma hayatımın performansını sergileyeceğimi düşünmüyorsan, delisin."

Bu, bana daha büyük bir gülümseme kazandırdı.

Uzaklaştı ve Hix'in koluna hafifçe vurduktan sonra uzaklaştı. Sevgilime baktım.

Hayır.

Nişanlıma.

Gelecekteki kocam.

Hayır.

Sadece gelecekteki *her şeyim*.

"Gecenin geri kalanını izinli geçirmeliydim."

Bana yaklaştı. "Bunu istiyorsan Greta, Gemini sana her şeyi verecektir."

"Onu yakalamamı ister misin?" diye

sordum. "Senin istediğini yapmanı

istiyorum." "Tamam, ama sen ne

istiyorsun?"

"Senin istediğini

istiyorum." Gözlerine

baktım.

Ve bunu yaparken, onun istediğinin bu olduğunu

biliyordum. Hixon Drake aslında tam da *böyleydi*.

Sevdiklerinin istediğini isteyen bir adamdı. Yaşadığım hayatın

ardından, nasıl bu kadar şanslı olabilirdim?

Elimi kaldırdım, omzuna bastırdım, kendimi bunu yaparken izledim, yeni yüzüğümün bana göz kırptığını gördüm. Sonra onu boynuna kaydırđım ve kıvrıltım, ona baktım.

"Sana 'At Last'ı söylemek istiyorum. Ve 'Stay'ı. Ve 'Cold'u. Ve 'Glitter in the Air'ı. Sonra da seti kısa keseceğim çünkü eve gidip nişanlımla sevişmek istiyorum. Senin için uygun mu?"

"Kesinlikle."

Başımı geriye eğdim ve ona doğru yaklaştım. "Beni çok mutlu ettin, Hixon Drake."

"Bu beni mutlu etti, Greta, ama şunu söylemeliyim ki, tatlım, sen daha önce bu iyiliğin karşılığını vermiştin." Burnunu burnuma değdirdi ve sözlerini şöyle bitirdi: "Hem de fazlasıyla."

"Hayır," diye cevapladım ve gözlerinin gülümsediğini gördüm. "Uh, bebeğim, bunu bilirdim."

"Hayır, bilemezsin. Çünkü benim gibi büyümedin. Benim gibi bir hayat yaşamadın. Kırk iki yaşında büyük bir darbe aldın, sonra beni buldun. Yani bu maçta, Smokey, hiç şüphe yok ki, *kazanan benim*."

İki eliyle çenemi kavradı ve "Bu galibiyeti sana veririm, meleğim" diye homurdandı.

Ona

gülümsedim.

Beni öptü.

Etrafımızdaki insanlar tekrar bağırmaya ve tezahürat yapmaya başladı.

Ve hayatımda ilk kez, hiçbir şeyin ağırlığını hissetmeden, mutluydum.
Oh,
kazanmıştım.
Evet,
kazanmıştım.
Muhteşem bir
şekilde.

Bayan Swanson koltuğumda oturuyordu ve ben saçının bir kısmını ayırıp rulo takıyordum. Üzerimde, genellikle koltuğumun yanında durduğum yerde, her zaman Lou'yu işaret eden bir ok bulunan "She Told Me So" tişörtü vardı.

Lou bunu bana önceki gün arka odada vermişti. Kahkahalarla gülmüştüm.

Bu, en iyi arkadaşım bana tişörtü verdikten sonra uzun süre sarıldığımız ve sonra hemen ağlamaya başladığı zamandı.

Söylemeye gerek yok, Lou, Hix'in bana evlenme teklif etmesinden çok mutluydu. Lou, tişörtün bir şaka olduğunu söylemişti. Giymek zorunda değildim.

Ben de giydim.

Bayan Swanson'ın saçlarından başımı kaldırdığımda Joyce'un yanımda durduğunu gördüm.

"Sana söylemiştim," dedi yumuşak bir sesle, "o adam bana hiç aptal gibi gelmemişti.

Eline geçen bu fırsatı kaçırırsa aptal olacağını biliyordu. O biliyordu, Greta."

"Evet," diye fısıldadım, gözlerine bakarak.

"Ne kadar mutlu olduğumu anlatamam," diye paylaştı benimle, hala sessizce konuşuyordu. "Hixon için mi daha mutluyum, senin gibi iyi bir kız bulduğu için mi, yoksa senin için mi, hak ettiğin şeyi bulduğun için mi, bilmiyorum. Ama mutluyum. Bütün kasaba mutlu, canım. İkinizin tüm o çöplüklerin arasından birbirinizi bulmanızı izlemek, bir rüyanın gerçekleşmesini izlemek gibiydi."

"Beni ağlatacaksın Joyce," diye uyardım.

"Öyle bir şey yok," diye reddetti, bana biraz daha baktı ve sonra başını keskin bir şekilde salladı. "Tamam," dedi hızlıca. "Ben gidiyorum. Altı hafta, Lou?"

Lou cevap vermeden önce boğazını temizledi. "Sen benim programımdasın, Joyce."

Joyce hiçbir şey söylemedi. Sadece gitti.

Lou'ya baktım.

Bana gülümsedi.

Bayan Swanson burnunu çekerek sordu: "Greta, tatlım, mendilimi unutmuşum. Kağıt mendilin var mı?"

Aynadan ona baktım ve gözlerinin dolduğunu gördüm. Ona nazikçe gülümsedim ve kağıt mendil kutusunu almaya gittim. "İşte burada, Bayan Swanson."

"Çok tatlısın," diye mırıldandı ve uzattığım kağıt mendili aldı.

Daha fazla saç ayırdım ve hayal kurmayan bir kızın hayallerini gerçekleştirmesi ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm.

Sonra Bayan Swanson'ın saçlarını kıvırdım ve nişan yüzüğüm dikkatimi dağıtsa da iyi yapmaya çalıştım.

Garajdan çamur odasına girerken Hix, "Bu güne inanamıyorum," diye söylendi.

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Bunun yerine, Rocky, Andy ve kızların barınaktan kurtardığımız köpeğe, geçen yaz aldığımızda sekiz yaşında olan, kısmen labrador, kısmen ne olduğu bilinmeyen olgun bir yavruya, "Hey, evlat. Günün nasıl geçti, evlat?" diye mırıldandım. Andy ve kızların köpeği olduğunu söylediğimiz bu köpek, Hix ve benim köpeğimdi, ve bunun nedeni sadece ona en çok bakanların biz olmamız değildi. "Ve sana ne kadar çok burbon içmem gerektiğini anlatamam," diye devam etti.

dev

am Tahmin edebiliyordum.

etti. Yine de komik buluyordum.

Hix'in ceketimi çıkarmama yardım etmesine izin verdim. Ceketini aldı ve kapının yanındaki

ve kendi paltosunu da çıkardı.

Mutfığa gidip ona burbonunu getirdim. Rocky, Hix ve ben ayrıldığımızda her zaman yaptığı şeyi yapıyordu.

Orada durmuş, biriyle kalmalı mı, diğerini takip etmeli mi diye kararsız kalmıştı.

Boncuklu çantamı adaya attım ve içkiyi sakladığımız dolaba doğru yürürken Hix ve Rocky bana katıldı.

"Veranda mı?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. "Cin mi?" diye sordu, bana dik dik bakarak.

Gülmemeye çalışıyordum. "Benim için bu gece cin gecesi değil, canım. Dans pistinde bebek doğurmadım. Ama şarap gecesi."

Kilerdeki şarap rafına gitti ve "Donna pazartesi kovulacak" diye karar verdi.

Kıkırdamamı zorlukla bastırdım.

"Greta, bu hiç komik değil."

Onun burbon şişesini alıp ona baktım.

"Ashlee, Bets'in düğünündeki resepsiyonda dans pistinde doğum yaptı," bana zaten bildiğim bir şeyi söyledi.

Vücudum, içimden çıkmak için can atan kahkahayı geri tutmaya çalışırken sarsıldı.

Olan biteni baştan sona anlattı. "Hal aklını kaçırdı. Donna gülmekten yardım edemedi. Larry de bir yere gidip kusmuş galiba."

Kendimi tutamadım, kıkırdamaya başladım.

"Hiç bu kadar hızlı doğan bir bebek görmemiştim," dedi.

"Bana daha önce kendini garip hissettiğini söylemişti. Sanırım doğum sancıları başlamıştı," dedim.

"Bu delilik."

Omuz silktim ve ona kocaman gülümsedim.

"Hangi kadın doğum sancısı çekerken dans eder?" diye sinirli bir şekilde sordu.

"Tabii ki Ashlee," diye cevapladım.

Gözlerini kısarak, "Sen de yardım etmedin," dedi.

"Elini tutmakla meşguldüm," diye belirttim.

"Andy'ye şükürler olsun, yoksa Hal bayılırdı," diye mırıldandı ve mutfığa geri döndü.

Gülümsedim, onun burbonuna döndüm ve onun haklı olduğunu düşünerek içkimi bitirdim. Hal paniğe kapılmıştı ve Andy hemen araya girip onu sakinleştirmişti.

O bir şişe açıp şarabımı doldurana kadar bekledim.

Bana uzattı ve "Çık dışarı. Kazandığını alıp hemen geliyorum" diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Teşekkürler, bebeğim."

Rocky ve ben şarabım ve Hix'in burbonuyla dışarı çıktık (Rocky veranda zamanı konusunda hiç tereddüt etmezdi, her zaman benimle birlikte dışarı çıkardı). Ben Adirondack sandalyesine oturdum ve Rocky ön bahçeyi işini görene kadar keşfettikten sonra geri gelip yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerine uzandı.

Hix, benim süveterimi taşıyarak bana katıldı, ama kot pantolon ve termal içlik giymişti, ki bu iyi bir karar olduğunu düşündüm, çünkü pantolonu, gömleği ve kravatı yeni doğmuş bir bebeğin izleriyle doluydu.

Hix yanıma otururken hırkayı giydim, çenesini sokağa doğru kaldırırken Rocky de başını kaldırıp sokağa doğru döndü.

Dikkatimi o yöne çevirdim ve "Hey, Nicki" diye seslendim.

"Merhaba, Greta. Hix."

Rocky hafifçe havladı.

Nicki'nin köpeği, Rocky'ye ulaşmak için tasmaını gerdi.

Hix hiçbir şey söylemedi, ama Nicki köpeğiyle geçene kadar somurtkan ifadesini yumuşattı.

"Şey, madem ki kötü bir ruh halinde...", diye başladım. Hix gözlerini bana çevirince somurtkanlığı tam güçle geri döndü.

Gülümsememi bastırdım. "Corinne ve ben düğünde sohbet ettik. Jake'den ayrılmış."

Hix sokağa doğru baktı. "İyi. O çocuk bir alettir. Onu hiç sevmedim."

İkinci sınıfta çıktığı erkek arkadaşından bu yana, Corinne şimdi son sınıfa geçtiği için, üç tane erkek arkadaşı olmuştu, Jake dördüncüydü.

Hix hiçbirini sevmemişti.

"Tamam, o kadar da kötü değildi, ama... Donna, Becker'ın FBI ile bir anlaşma hakkında konuştuğunu biraz anlattı."

Biraz burbon içti ve sonra sokağa doğru bağırdı. "Kadın pazartesi günü kovulacak."

"Hix..."

Bana baktı. "Sana bu tür şeyleri anlatmamalı, Greta."

"Fazla bir şey söylemedi. Ama senin huysuz davranışlarından dolayı endişeleniyor." "Yine iş yerinde huysuz davranıyorum, ama o bunu karımla konuşmuyor." "Ben onun stilistiyim, canım, seninle konuşmak dışında, bu o benim koltuğumda değil de, bir kadının dans pistinde doğum yaptığı bir düğünde olsa bile, günah çıkarma kutsallığına çok yakın."

"Bebeğim, sen sürekli insanları ispiyonluyorsun, ki az önce de Donna'nın sana anlattıklarını paylaşarak bunu yaptın."

Gülümsedim. "Eğer şerifin karısıyla paylaşıyorlarsa, benim ispiyoncu olmamı hak ediyorlar."

Hix sırtımadı.

Sokağa geri döndü ama en azından ağzını bükerek yaptı.

"Becker meselesi senin için sorun değil mi?" diye sordum.

"Anlaşma yapması, bu ilçede sonunda onun işini bitirdikten sonra WITSEC'e girmek için daha büyük oyuncuları ispiyonlaması mı? Hayır. O kart evinin yıkılmasını mı istiyorum? Evet. Becker'ın on yıllardır yaptığı pisliklerden paçayı sıyırdıktan sonra rahat bir hayat sürmesini mi istiyorum? Hayır." Bir yudum daha aldı ve mırıldandı, "Ama başka seçeneğim yok. Bu benim elimde değil."

Elimi uzattım ve parmaklarımı onun ön koluna doladım. "Üzgünüm, bebeğim."

Elimi çekip aldı ama sadece kontrolü ele geçirmek için, elimi koltuğun koluna koydu ve parmaklarını benim parmaklarımın içinden geçirdi. Bunu otomatik olarak yaptı, gözleri hala sokağa bakıyordu, ama bunu o kadar çok pratik yapmıştı ki, ustaca yapmak için bakmasına gerek yoktu.

"Hal'in sonunda kafasını kışından çıkardığına sevindim," diye fısıldadı sonunda.

Hal'in çok iyi bir koca olmadığını biliyordum, ta ki Hix, Nat Calloway cinayetinin soruşturması sırasında onunla konuşana kadar.

Ya da belki de Nat'in ölümü, Faith'i kocası olmadan bir hayatla baş başa bırakmasıydı.

Sebepler ne olursa olsun, Hal kadınlarından kurtulmuş ve evliliğine yeniden bağlılık göstermişti.

Şimdi bir bebekleri vardı.

Ashlee gelip saçını yaptırdıktan sonra artık üzgün görünmüyordu.

"Ben de," diye fısıldadım.

"Hope aradı," dedi.

"Öyle mi?" diye sordum.

"Jep ve Marie Şükran Günü'nde bizi istiyorlar. Andy de davetli tabii ki. Karar senin, tatlım. Bu büyük bir gün ve senin ve Andy için de herkes için olduğu kadar önemli." Gözlerini hissettim, bu yüzden ellerimize bakmayı bırakıp ona baktım. "Sen ve Hope'un iyi geçindiğinizi biliyorum. Ama ikinizin çok iyi arkadaş olmadığınızı da biliyorum. Eğer rahatsız olacaksan, hayır diyelim."

"Shaw evde olacak ve onun zamanını çok fazla bölmememiz iyi olur. Belki sonunda orada onlarla buluşup pasta yiyebiliriz, ama belki de Lou'nun evine gideriz ya da Tommy ve Toast'u buraya davet edip gitmeden önce kendi işimizi yaparız."

"Bu olur." Ona
gülümsedim.
Parmaklarımın okşamasını bıraktı, parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi ve
dev tuttu.
am
et. "Şerif," diye bir ses duydum ve sokağa baktım. "Selam Greta. Güzel bir gece."
dedi. "Yıl sona eriyor. Sonuna kadar tadını çıkarmalıyız, Joe," dedim.
"Anlıyorum," diye cevapladı komşumuz, ikimize de başını sallayarak
köpeğini gezdirmeye devam etti.
Kocam elimi tuttu ve burbonunu yudumladı.
Kocam elimi tuttu ve burbonunu yudumladı.
Sokağımızın huzurunun günün çılgınlığını eritmesine izin verdik.
"Daha fazla burbon istiyorum. Sana daha fazla şarap getireyim. Ben bunu
yaparken sen yukarı çık. İçecekleri yukarı getiririm. Ama karımı sikmek istiyorum."
Kadınlık organlarım kasıldı ve bakışlarım Hix'e kaydı, içkisini bitirmesini
izledim.
Gözleri benimkilere değdiğinde, tereddüt etmeden ona hala yarısı dolu olan
bardağımı uzattım.
O almadı.
Beni kaldırdı ve sonra beni eve çekti. Rocky de onu takip etti.
Köpeğimiz ve ben, Hix'in beni bırakıp kapıyı kapatıp kilitlememe izin
vermesiyle durduk.
"Başlık mı?" diye sordum, dikkatini çektiğimde.
"Göreceğiz," diye cevapladı ve bardağımı aldı.
Tembel bir gülümsemeyle sırtıttım.
Beni izledi ve sonra düşük bir homurtu çıkardı.
Bunu duyduğumda, hala düğün kıyafetim ve topuklu ayakkabılarımla, oturma
odasından geçip merdivenlere çıktım, kocamın gözlerinin, hırkamın altında bile
olsa, popomda olduğunu biliyordum.
Sonunda başlığı aldım.
Başka bir sürü şey de aldım.
Muhteşemdi.
Olması gerektiği gibi.
Çünkü hepsini Hix'ten aldım.

Hixon

Hix şöminenin önündeki rafta durmuş, orada duran birçok çerçeveli fotoğraftan birine bakıyordu.

Dikkatini çeken resim, en büyüğüdü.

Greta, uzun kollu, düşük bel, şeffaf, fildişi rengi bir elbise giyiyordu. Kolları şeffaftı. Yakasında, düşük olmayan ama geniş, göğsünü ve köprücük kemiğini omuzlarının ucuna kadar ortaya çıkaran zarif bir drape vardı.

Boncuk yoktu. İnci yoktu.

Parlaklık yoktu. Sadece o vardı.

Gelinliği.

Andy, takım elbise giymiş, kolunu Greta'nın omzuna atmış, diğer kolunu ise diğer tarafına yaslanmış olan Corinne'e dolamış, başını çevirip eğmiş, kızının saçlarını öpüyordu.

Andy, Greta'nın diğer tarafındaydı ama Greta kolunu onun omzuna atmamıştı. Bir kolunu Hix'in omzuna atmış, diğer elinde mavi güller ve beyaz kalla zambaklarından oluşan buketini tutuyordu. Andy sadece kız kardeşinin yanında duruyordu, ama önünde duran Mamie'nin arkasına eğilmişti. Kamera tarafından yakalanan Mamie, kontrolsüz bir şekilde gülüyordu, Andy'nin kolları onu kucaklamış gibi görünüyordu, ama Andy'nin onu gıdıkladığı bir anı gibi görünüyordu.

Shaw, Andy'nin omzuna elini koymuş, Andy'nin yanında duruyordu. Kız kardeşi ve kardeşi gibi gördüğü adama doğru hafifçe eğilmiş, gülüyordu.

Greta ise, Hix'in hayatında sadece üç kez gördüğü güzel yüzünde bir ifadeyle kameraya bakıyordu.

İlki, annesi Sunnydown'da olay çıkardığı gün, kardeşinin ona sarıldığını ilk kez gördüğü andı.

İkincisi, düğünlerinde onun parmağına alyansını taktıktan sonra yüzüne baktığı andı.

Ve bu fotoğraf sonuncusuydu.

Yüzündeki ifade muhteşemdi.

Olması gerektiği gibi.

Sanki cennete ulaşmış gibi görünüyordu.

"Hazırım," dedi arkasında ve o da dönüp, muhteşem, dar bir elbise ve her zamanki topuklu ayakkabılarıyla odaya giren kadını gördü.

Ona bir bakışta, düğün fotoğraflarındaki gibi görüldüğünü düşündü.

Ama Hix, karısına baktığı çoğu zaman böyle göründüğünü düşünüyordu.

Kız çantasını karıştırırken konuşuyordu.

"Gitmeliyiz. Herkes onu görmeye geldiği için saçlarım uzadı ve zamanında geri dönemedim. Geç kalıyoruz."

Bunu biliyordu, karısının söylemesine gerek yoktu. O bu bilgiyi paylaşmamıştı.

Onu kapıdan dışarı çıkardı, Rocky'nin onları garaja kadar takip etmesini engelledi ve onu Bronco'suna bindirip yola çıktılar.

"Onunla konuştum ve Mamie, Andy işini bitirdikten sonra onu Sunnydown'a geri götürecektir. Yani erken çıkmamız gerekmeyecek."

"Tamam," diye mırıldandı Hix.

Andy, Shaw deniz piyadelerine katılmak için ayrıldıktan yaklaşık bir ay sonra J&K's Electrics'te çalışmaya başlamıştı. Temizlik ve stok işleri yapıyordu.

Yani, bazı müşterilerle televizyon hakkında konuşurken yakalanana ve bilgisi ve coşkusuyla sahiplerini şaşırtana kadar bu işleri yapıyordu. Müşteriler Andy'nin tavsiyelerini dinleyip Andy'nin önerdiği pahalı televizyonu satın aldıklarında sahipleri daha da şaşırdı.

Bu, ona mağaza adının işlendiği bir polo tişört ve satış elemanı pozisyonu kazandırdı. Sıkı bir denetim altındaydı. Ama fişli her şeyde bir uzman olduğu gerçeğiyle Greta'yı bile şaşırttı.

Mağaza sahipleri, Andy'yi özel kılan özelliğini kendi çıkarları için kullandılar.

Andy umursamadı, Greta da umursamadı, bu da Hix'in umursamadığı anlamına geliyordu.

Orada üç kez nöbet geçirmiş ve bir kez telaşlanarak bir USB bellek vitrinine çarpmış, onu devirip ortalığı dağıtırken, bu da onu daha da telaşlandırmıştı.

Hix'i aradılar, o da geldi, Andy'yi sakinleştirdi, eve götürdü ve başka bir şey söylemediler. Ertesi gün Hix onu mağazaya getirdiğinde sadece "hey" dediler.

Yaptığı satışların dörtte birini hatırlamıyordu ama daha fazla satış yapmak için ne yaptığını hatırlamasına gerek yoktu.

Bu işe yaramıştı ve Andy'yi değiştirmiş olmayabilirdi, ama onu mutlu etmişti.

Hix onları kiliseye götürdü, karısını Bronco'dan indirdi ve onu bir sıraya oturttu.

Onun yanında otururken, öne bakarken, karısının parmaklarının kendi parmaklarını kavradığını hissetti.

"Hey," diye seslendi.

Ona döndü.
"İyi misin?" diye sordu.
"Evet," diye yalan söyledi.
Gülümsemesi yumuşaktı ve başını yana eğdi. "Bana yalan söyleme, dumanlı," dedi sessizce.
"Burada olmam gerektiğini sanmıyorum," dedi ona. "O sana da bana da sordu."
"Ben bir anı..."
Greta elini sıktı, yaklaştı ve fısıldadı, "Sana sordu. Burada olman bir anlam ifade ediyor. Ve sen sensin. Bunu biliyorsun. O yüzden buradasın."
Adam yutkundu.
Sonra başını salladı.
Greta ona yine yumuşak bir gülümsemeyle baktı, öne döndü ama başını onun omzuna yaslayarak yaptı bunu.
Ancak o zaman Hix rahatladı.
Damadın sağdıçlarıyla birlikte içeri girmesini izledi.
Sonra Greta ve diğer konuklarla birlikte koltuğunda dönerek nedimelerin koridordan yürüdüğünü izledi.
Düğün töreni küçüktü.
Düğüne katılanların sayısı ise az değildi.
Bu yüzden düğün marşı başladığında, herkes gelinin girişini izlemek için ayağa kalktığında ayak sesleri çok gürültülüydü.
Çocukları onun önünde yürüyordu.
Babası da yanındaydı.
Ve ön tarafa geldikten ve hepsi oturduktan sonra, Hix karısının bir araya geldiklerinden beri üçüncü kez ağlamasına izin verdi.
İlki, ona evlenme teklif ettiğindeydi.
İkincisi, onunla evlendiği zamandı. Ve bu da üçüncüsüydü ve umarım sonuncusu olurdu.
Sonra kilisede oturup Faith Calloway'in çocuklarıyla birlikte durduğunu, saçlarının mükemmel, elbisesinin güzel, yüzündeki gülümsemenin parlak olduğunu izlediler, o Owen adında bir adamla evleniyordu.

~ SON ~

Complicated'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz.

*Magdalene Serisini keşfedin.
The Will ile başlar.*

Josephine Malone, hayatının erken dönemlerinde, sevebileceği ve güvenilebileceği tek bir kişi olduğunu zor yoldan öğrendi: büyükannesi Lydia Malone. Zorunluluktan, bilinçsizce ve çok başarılı bir şekilde, Josephine diğer herkesi uzak tutmak için bir kılık değiştirdi. Moda ve müzik elitlerinin kenarında dünyayı dolaşan bir yaşam sürdürdü, ancak kendini uzak tuttu.

Josephine dünyayı dolaşırken, emekli boksör Jake Spear, Lydia ile aynı küçük kasabada yaşıyordu. Jake'in gizlediği hiçbir şey yoktu. Kime aşkını vereceği konusunda çok kötü kararlar verme alışkanlığı da dahil.

Ancak Josephine ve Jake için, onları seven bir kişi vardı. Onları mutluluğa götürmeyi bilen bir kişi. Ve bunu yapmaya kararlı bir kişi.

Bunu, bu dünyadaki son dileği olarak yapmak zorunda kalsa bile.

Sayfayı çevirip Birinci Bölümü şimdi okuyun!

VASIYET

One

Olabileceğim En Güvenli Yer

"KÜL KÜL, TOZ TOZ."

Bu sözleri duyduğumda ağzım salya doldu, güneş gözlüğü ve büyük siyah şapkamın gölgesinde kalan gözlerim, koyu kırmızı güllerle kaplı parlak tabuttan, yanında duran vaize kaydı.

Sandalyeimden kalkıp, havada asılı duran sözleri yakalayıp onun boğazına tıkmak istedim.

Bu benim için alışılmadık bir tepkiydi. Ben öyle biri değildim. Ama o büyükannemden bahsediyordu.

Büyükannem, *benim* büyükannem, o tabutun içinde yatan büyükannem.

Gerçekten de genç değildi, bu doğrudu. Doksan üç yaşında olduğu için bunun olacağını biliyordum.

Ama bu, onun ölmesini istediğim anlamına gelmiyordu. Onun ölmesini asla istemedim.

Henry dışında, sahip olduğum tek kişi oydu. Bu dünyada sahip olduğum tek kişi.

Kül küle, toz toza.

Büyükannem toz değildi.

Büyükannem her şeyimdi.

Bu düşünceyle, onların geldiğini hissettim ve onları durduramadım. Neyse ki, taştıklarında sessizdiler. Zaten her zaman öyleydiler. Bu tür duyguları en son on yıllar önce serbest bırakmıştım.

Bir daha asla olmasına izin vermedim.

Gözlerimi tabuta çevirdiğimde, güneş gözlüğümün altından yanaklarımdan ıslaklıkların aktığını hissettim. Çenemden damladıklarını hissettim ama

Elimi kaldırmadım. Kimsenin gözyaşlarını fark etmesini istemedim, bu yüzden onlara bunu fark etmeleri için hiçbir neden vermek istemedim, hareket bile.

Bu düşünceyle, başka bir şey hissettim — cildimde kayan garip bir karıncalanma hissi. Güneş gözlüğümün arkasındaki gözlerim kalktı ve tabutun etrafında duran kalabalığın arasından kaydı.

Güneş gözlüğüm onun gözlüğüne çarptığında durdu. Ve o anda nefesim de kesildi.

Bunun nedeni, uzun hayatım boyunca, ve ben uzun bir hayat yaşadım, ve tüm gezintilerim boyunca, ve ben çok uzaklara gittim, onun gibi bir adam görmemiştim.

Bir kez bile değil.

Koyu mavi bir takım elbise, tek renk gömlek ve tek renk kravat giyiyordu. Kıyafetleri ona çok yakışıyordu ve ona daha da çok yakışıyordu. Bunu sadece kıyafetleri sevdiğimden değil, son yirmi iki yıldır moda dünyasının kenarında olduğumdan da biliyordum.

Deneyimli gözümle, takım elbisesinin Hugo Boss olduğunu gördüm, bu biraz şaşırtıcıydı. Büyükannemin yaşadığı küçük kasabada biraz para vardı ve görünüşe göre o adam da bu paraya sahip olanlardan biriydi.

Şaşırtıcı olan ise, geri kalanı Hugo Boss'a benzemiyordu. Kesinlikle zengin görünmüyordu.

Siyah saçlarında gümüş grisi bir ton vardı. Saçları kalın ve iyi kesilmişti, ancak bu bir stil tercihi değil, saçlarına zaman harcamak istemediği için yıkayıp çıktığı belliydi.

Yine de ona yakışıyordu.

Alnında ve sert ağzının çevresinde çizgiler vardı, ama sert olmasına rağmen dudakları o kadar dolgundu ki, özellikle alt dudağı neredeyse şişkin gibiydi. Güneş gözlüklerinin göz çevresindeki çizgileri gizlediğinden emindim.

Bu çizgiler bana onun güneşe yabancı olmadığını gösterdi.

Ayrıca duygulara da yabancı olmadığını gösteriyordu.

Uzun boylu, geniş omuzlu ve çok iriydi. Etrafımda etkileyici bir varlığı olan birçok erkek ve kadın vardı, Henry de onlardan biriydi, ama bu adamınki öyle değildi. Etkileyici değildi.

Talepkardı.

Garip, ama doğru ve aynı zamanda biraz da şaşırtıcıydı.

Bunun nedeni, sadece vücudunun büyük olması değil, genel olarak yüz hatlarının da agresif olmasıydı. Daha önce böyle birini görmemiştim. Kaşları geniş ve güçlüydü. Çenesi sert ve belirgindi. Boynu ve boğazı kaslı ve damarlıydı. Elmacık kemikleri, kare çenesinden koyu renkli favorilerine kadar bir çizgi oluşturuyordu. Burnu

bir zamanlar düzgün olduğu belliydi ama kırılmış ve iyi iyileşmemişti, o da öyle bırakmıştı ve bu hiç de kötü bir seçim değildi. Sol elmacık kemiğinde, heybetli yüz hatlarıyla tezat oluşturan bir yara izi vardı ve bu iz, sertliğini en uç noktaya taşıyordu.

Bana yakın değildi, ama uzak da değildi. Gün güneşliydi, ama o kadar uzaktaydı ve güneş gözlüğü takmıştı, gözyaşlarımı görebileceğini hayal edemiyordum.

Yine de, güneş gözlüklerinin bana kilitlendiğini, ağlamamı izlediğini, yüzünün ifadesiz, bakışlarının sarsılmaz olduğunu şüphesiz biliyordum.

Bunu garip buldum, onun ilgisini ve benim ona baktığımı fark etmesine rağmen gözlerini kaçırmamasını.

Garip ve yine biraz da şaşırtıcıydı.

Nefes almak için, biraz çaba sarf ederek, gözlerimi ondan ayırdım ve yanında, belki yirmi yaşlarında, koyu gri bir takım elbise, açık mavi bir gömlek ve oldukça çekici bir kravat giyen genç bir adam gördüm. Yanındaki adamın tıpatıp aynısı olmasa da, kalın siyah saçları, boyu, yapısı ve yüz hatlarıyla, o adamın oğlu olmaktan başka bir şey olamazdı.

Gözlerimi genç adamdan ayırdım ve diğer yöne baktım, orada on beş, on altı yaşlarında, uzun kızıl saçlı ve narin yüz hatları sıkılmış bir genç kadın gördüm. Adamdan biraz uzakta duruyordu, kolları kavuşturulmuştu. Neden bildiğimi bilmiyordum, ona hiç benzemiyordu, ama yine de onun kızı olduğunu biliyordum.

Bakışlarım aşağıya indi ve adamın önünde duran, sekiz ya da dokuz yaşlarında bir çocuk gördüm. Yine koyu renk saçları, uzun ve güçlü bir vücuda sahip olacağı belli olan yapısı, onun da o adamın başka bir çocuğu olduğunu görmemek imkansızdı. Çocuğun adamın bacaklarına yaslanmış olması ve adamın parmaklarını çocuğun omzuna dolamış olması da bunu doğruluyordu.

Çocuk rahatsız görünüyordu ve ben fark edilmeden daha yakından baktım, yüzü kızarmıştı. Ya ağlıyordu ya da ağlamıştı.

Büyükannemi tanıyordu.

Tabii ki, büyükannenin cenazesinde olan herkes onu tanıyordu, ama en azından o çocuk onu iyi tanıyordu.

Büyükannem ve ben haftada birkaç kez düzenli olarak konuşurduk ve bana kasabasındaki çeşitli insanlar hakkında (biraz ayrıntılı olarak) bilgi verirdi. Ben de gençken bir süre orada yaşamıştım ve yıllar boyunca onu sık sık ziyaret etmiştim, bu yüzden çoğunu şahsen tanıyordum.

O aile hakkında bana hiç bahsetmemişti.

O aileyi hatırlardım.

Daha fazla bakmadım, gözlerimi tabuta çevirdim. O ailenin yanında, şüphesiz bir yerde duran kadını görmek istemedim.

Onu tanımak için görmeme gerek yoktu.

Muhtemelen kızıl saçlı olduğunu biliyordum. Bildiğim tek "muhtemel" şey buydu. Geri kalan her şey kesindi.

O adamın tercihlerine bağlı olarak, ya doğal olmayan bir şekilde zayıf ya da çekici bir vücuda sahip olacaktı. Olmayacağı şey ise, yirmi yıl boyunca ona üç çocuk doğurmuş ve vücudunu ya da kendini herhangi bir şekilde salmış gibi görünen bir kadın olmaktı. Öyle olmazdı, asla olmazdı. Öyle olsaydı, onu kaybederdi. Kesinlikle. Gözü başka yerlere kayar ve onun yerine başkası geçerdi. Bu nedenle, bunun olmaması için elinden gelen her şeyi yapardı.

Ayrıca yaşından daha genç görünecekti. Bunun için büyük çaba sarf edecekti. Kesinlikle.

Ve onun takım elbisesini ve çocuklarının ne kadar iyi yetiştirildiğini düşünürsek, o da şık olurdu, kıyafetleri ve ayakkabıları pahalı olurdu, saç modeli de öyle (ve saçında *hiç* gri olmazdı), manikürü, pedikürü, her şeyi.

O adam daha azını kabul etmezdi. İstedliğini alırdı ve alamazsa, sahip olduklarını bir kenara atar ve istediğini bulurdu. Vaiz, kendisi ve benim adıma gelenlere teşekkür ederken, onu aklımdan çıkardım. kendisi ve benim adıma teşekkür ederken onu aklımdan çıkardım.

Büyükanneimin onu çok sevdiğini ve düzenli olarak kiliseye gittiğini bilmesem, benim adıma konuşması beni rahatsız edebilirdi. Ve bu onun için zor hale geldiğinde, Reverend Fletcher'ın onu alıp kiliseye götürecek, kahvaltıya çıkaracak ve sonra eve götürecek birini ayarladığını biliyordum. Bazen, kimse bulunamadığında ya da sadece bunu yapmaktan hoşlandığı için, bu kişi Reverend Fletcher'ın karısı olurdu.

Bu çok hoş bir davranıştı. Büyükanneimin dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı. Sosyaldir. Ama aynı zamanda bağımsız ve inatçıdır ve yardım istemeyi sevmez. Bu, yardım teklif edildiğinde kabul etmeyeceği anlamına gelmez. Ve Fletcher'lardan gelen yardımı kabul etti.

Papaz Fletcher bana başını salladı ve ben ayağa kalktım, yüzümdeki gözyaşlarının kuruyarak cildimi kaşındırdığını hissettim. Hâlâ dokunmadım. Bunu daha sonra, yalnız kaldığımda yapabilirdim. Şu anda, şapkam ve güneş gözlüklerim vardı ve bunların arkasına saklanabilirdim. Ve bunları kullanacaktım.

Reverend Fletcher'a doğru ilerlerken insanların etrafımda dolaştığını hissettim. Yaklaştığımda elimi uzattım. Sadece elimi, geri kalan vücudumu

uzakta tuttum.

Sarılmayı, dokunmayı, sevgi göstermeyi
sevmezdim. Büyükannem dışında kimseye.

Anlamıştı. Sadece elimi tuttu, elimi sıkıca ve sıcak bir şekilde kavradı ve
"Lydia özlenecek, Josephine" diye mırıldandı.

Haklıydı.

Özlenecekti.

Yutkundum ve bir kez başımı salladım. "Öyle olacak. Çok güzel bir tören
oldu, Reverend. Teşekkür ederim."

"Rica ederim, canım." Eli benim elimi sıktı. "Ve lütfen, bir süre şehirde
kalacaksan, Ruth ve benim evimize gel. Seni akşam yemeğine davet etmekten
mutluluk duyarız."

"Çok nazıksınız, papaz bey. Düşüneceğim ve size haber vereceğim," dedim
sessizce, elimi çekmesi için bastırarak, bunu söylerken onunla ve eşiyle akşam
yemeği yemeyeceğimi çok iyi bildiğimden.

Büyükannem

sosyaldır.

Ben değildim.

Elimi bıraktı.

Ona küçük bir gülümseme attım ve arkanı döndüm. Arabama binip Lavender
House'a dönmek istiyordum. Neyse ki, büyükannem cenazesinin ardından duygusal
bir toplantı istemediğini belirtmişti ve bu da oradan ve o insanlardan
uzaklaşabileceğim, atıştırmalıkları yiyip zaten bildiğim şeyleri dinlemek zorunda
kalmayacağım anlamına geliyordu.

Büyükannemin ne kadar harika bir insan olduğu ve onun aramızdan
ayrılmasının ne kadar üzücü olduğu.

Büyükannemin bu isteği muhtemelen benim içindi. İki oğlunun gelmeyeceğini
biliyordu. Babam ve amcam uzun zamandır onun ve benim hayatımdan çıkmışlardı.
Ve gelmiş olsalardı (neyse ki gelmediler), cenaze sonrası bir toplantıda bile olsa,
onların sosyalleşmesi fikri endişe verici olurdu. İkisi de genç değildi ve onları on
yıllardır görmemiştim, ama hala hayattaysalar, hiç değişmediklerini kesin olarak
biliyordum.

Asla değişmeyeceklerdi.

Onlar, ağacın köküne düşen elmalar gibiydiler. Büyükannemin ağacının değil,
büyükbabamın ağacının. Ve büyükbabam yılan gibi acımasız, bencil, kontrolcü ve
tüm bunlar o kadar aşırıydı ki, zihinsel olarak dengesiz olduğu tartışmasızdı.

Neyse ki, o da uzun zaman önce ölmüştü.

Bu yüzden sosyalleşmek için bir neden yoktu, büyükannemin kanından kimse kalmamıştı ki onun ne kadar harika bir insan olduğunu ve onun toprağa verilmiş olmasının ne kadar büyük bir kayıp olduğunu dinlesin.

Beklendiği gibi, arabama ulaşmam biraz zaman aldı, çünkü orada çok fazla insan vardı, büyükannemin bu kasabada kurduğu sevgi çok büyüktü ve bu nedenle, kaybım için üzüntülerini benimle paylaşmak isteyen çok fazla insan vardı.

Büyükannemin böyle bir şeye sahip olmasına sevindim.

Bu, arabaya kadar olan yolculuğun keyifli geçtiği anlamına gelmiyordu. Büyükannemin bu kadar saygı gördüğünü bilmek çok güzeldi, ama bunu zaten biliyordum. Bunun bana hatırlatılmasına gerek yoktu.

Kendime, bu sözleri söylemek, göz teması kurmak, duygularının *beni* biraz olsun rahatlattığını düşünmek onların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağladığını söyledim. Ve büyükannem de benim onlara bunu vermemi isterdi.

Ben de öyle yaptım.

Arabama giden bu engelli parkuru sadece iki kucaklamaya katlanarak geçmeyi başardım ve bir kez bile tökezlemedim ya da sendelemedim. Henry gurur duyardı. Büyükannem hayal kırıklığına uğradı.

Büyükannem sık sık tökezlememi çok komik bulurdu, ama tökezlediğimi gördükten sonra bana gülüşünü yönelttiğinde, benimle birlikte güldüğünü, bana güldüğünü değil, anlardım. Uzun zamandır bana, kendimizi olduğu gibi kabul etmemiz gerektiğini öğretmeye çalışıyordu, hatta, ya da belki de özellikle, onun "özel şeyler, buttercup, başka kimsede olmayan, sadece sende olan şeyler" dediği şeyleri.

Benim için bu, beceriksiz olmak demektir. Bazen untabildiğim zamanlar da olurdu, ama takılıp düşecek ya da yere çarpacak bir şey varsa, onu mutlaka bulurdum.

Büyükannem bunu sevimli bulurdu.

Ben bunları yaptığımda, Henry'nin dudaklarının da seğirdiğini birden fazla kez görmüştüm

dah

a Büyükannemin tavsiyesine uymaya çalışsam da, bunu sinir bozucu buluyordum.

fazl Ancak, Manolos'un topukları çimlere batarken bu yolculuğu başaramadım

a

gör

dü

m.

Sonunda kiralık arabama ulaştım. Mezarlığı dolaşan şeritler arabalarla doluydu, çoğu artık çalışmıyordu, araba kapıları çarpıyordu, tekerlekler dönüyordu.

Sonunda kiralık arabama ulaştım. Mezarlığı dolaşan yollar arabalarla doluydu, çoğu artık mırıldanıyor, araba kapıları çarpıyor, tekerlekler çıkıyordu.

Bu arada, bir kızın sinirli, sızlanan "Baba!" sesi mezarlığın ciddi havasını deliyordu.

Bu ses tonu o kadar uygunsuzdu ki, arabamın açık kapısında durup yola baktım.

Aracımın park edildiği yerin karşısındaki üç dört araba ileride, büyük bir bordo renkli kamyonet vardı. Nispeten yeni görünüyordu. Kabinde dört kapısı olan, düz yataklı, uzun ve yüksek bir sedan modeliydi. Gösterişli değildi ama bir şekilde öyleydi. Belki de yeni yıkanmış ve cilalanmış gibi güneşte parıldadığı içindi.

Tüm kapılar açıktı ve daha önce beni izleyen adam ve üç çocuğu kamyonete biniyorlardı. En büyük oğlu kamyonetin ön yolcu koltuğuna tırmanıyordu. En küçüğü ise çoktan arkaya binmişti. Adam ise açık sürücü kapısında durmuş, ellerini beline koymuş, caddede duran kızına bakıyordu.

Karısı

yoktu.

Şaşırtıcı.

Belirsiz bir gürültü duydum, sonra kız hafifçe öne eğildi, yüzü çirkin bir şekilde buruştu ve "Umurumda değil!" diye bağırdı.

Bu da şaşırtıcıydı çünkü bulunduğumuz yer ve orada az önce olanları düşünürsek, bu çok kaba bir davranıştı.

Etrafa baktım ve diğer katılımcıların bazılarının bu tartışmayı açıkça ama dikkatlice görmezden geldiğini gördüm.

Adam bana sırtını dönmüştü ve kız da dikkatini babasına vermişti, bu yüzden ben de bu tartışmayı görmezden gelmedim. Kavga ediyorlardı. Beni fark etmezlerdi.

Başka bir gürültü duydum, sonra kız "Umurumda değil dedim!" diye bağırdı. Buna karşılık, gürültü çıkmadı.

Bir kükreme duyuldu.

"*Tanrı aşkına! Lanet olası kamyonete bin, Amber!*"

Yüzü buruştu ve vücudunun fiziksel olarak *homurdandığını* gördüm! Sonra hareket etti ve kamyonetin arka koltuğuna tırmandı.

Adam kapısını çarptı ve kendi kapısına döndü.

Hugo Boss takım elbise sahibi olacak kadar parası ve zevki olan birinin, doksan üç yaşındaki bir kadının cenaze töreninden sonra mezarlıkta kızına küfürler yağdırarak bu kadar kaba davranmaması gerektiğini düşünerek hemen kendi koltuğuma geçtim.

Ancak, bunu söylerken, büyükannem muhtemelen az önce olanlara gülmekten ölürdü. Hem de kavgaya doğru yürüyüp, hemen araya girerdi.

Benim beceriksizliğim gibi, o da başkalarının zaaflarını eğlenceli buluyordu ve bunu, insanlara bu zaafı gösterip *kendilerini* eğlenceli bulmalarını sağlama konusunda olağanüstü bir yeteneği olduğu için başarabiliyordu. Büyükanmem hiçbir şeyi çok ciddiye almazdı ve başkalarının dünyayı onun gözünden görmelerine yardımcı olma konusunda oldukça ustaydı.

Evlendiği adam ve onunla olan oğulları sayesinde bir ömür boyu yetecek kadar ciddiyet yaşamıştı ve bundan kurtulduğunda, bunu geride bıraktı.

Tek ciddiye aldığı şey bendim. Nasıl yetiştirildiğim. Bunun bana etkisi. Beni nasıl bir insan yaptığı.

Ve büyükanmem benim kendim olmamı sağladı. Henry dışında bunu yapan tek kişi oydu.

Arabayı çalıştırıp vitese takıp aynaları kontrol ettiğimde, büyük bordo kamyonet yanımdan geçiyordu. Kabine bakma fırsatım olmadı. Ayrıca, ne adamın ne de çocuklarının bana yaklaşıp kaybım için üzgün olduklarını söylememeleri de pek dikkatimi çekmedi.

Bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü onun nasıl bir adam olduğunu biliyordum ve onun ve kızının davranışlarına bakılırsa, onlarla asla tanışmak istemezdim.

Onlar gittiğinde, muhtemelen asla tanışmayacağımı bildiğim için garip bir şekilde rahatlamışım.

"Seninle gelmeliydim," dedi Henry telefonda kulağıma fısıldayarak ve ben pencereden denizi seyrederken derin bir nefes aldım.

"Ben iyiyim Henry," diye onu sakinleştirdim.

"Orada tek başına olman mümkün değil."

"Ben *iyiyim* Henry," diye tekrarladım. "Orada olmalısın. Her yıl *Tisimo* için bu çekimi yapıyorsun."

"Evet, bu da demek oluyor ki, bundan bir süre uzaklaşmam lazım."

İç geçirdim, pencere kenarındaki koltuğa oturdum ve gözlerimi denize diktim.

Gün batımı, gökyüzünü şeftali pembesi, tereyağı sarısı ve lavanta rengi çizgilerle boyamıştı.

Denizdeki bu gün batımlarını özlemiştim.

Keşke büyükanmem de burada, benimle birlikte oturuyor olsaydı.

"Bunu bitirir bitirmez oraya uçacağım," dedi Henry sessizliğime. "O çekimi bitirir bitirmez, Henry, Roma'da olman gerek."

"Seninle birlikte olmam lazım."

Gözlerimi kapattım, gün batımını görmemek için, Henry Gagnon'un kişisel asistanı olarak geçirdiğim yirmi üç yıl boyunca, ünlü moda fotoğrafçısı, video yönetmeni ve yakışıklı, cesur, pervasız, maceracı, cüretkar, atılgan uluslararası kadın avcısı olan Henry'nin bana bu sözleri söylediğinde başka bir anlam kastettiğini defalarca dilemiştim.

Beni kişisel asistanı olarak değer verdiği için değil.

Beni sırf öyle olduğu için sevdiği için değil.

Yirmi yılı aşkın bir geçmişimiz olduğu ve onu benden daha iyi tanıyan kimse olmadığı için de değildi (gerçi o beni benim kadar iyi tanımıyordu ama bu benim kişiliğimin bir parçasıydı).

Hayır.

Başka nedenlerden
dolayı. Artık çok
geçti.

Bunun mümkün olabileceği bir zaman bile olmamıştı. Kollarında (ve yatağında) mankenler ve aktrisler vardı. Ve onun inanılmaz derecede güzel garsonlara, turistlere veya benzerlerine tembel gülümsemesini kaç kez gördüğümü saymayı bırakmışım ve on beş dakika sonra, Henry o saatleri farklı bir şekilde geçirmek için otelimize gittiği için kahvemi tek başıma bitiriyor veya birkaç saat boş vaktim olduğu için parka gidiyordum.

Henry Gagnon'un o güzel gözlerini bana çevirmesi imkansızdı. O zamanlar değil.

Şimdi de kesinlikle olmazdı, kırk beş yaşında, en güzel yıllarımı çoktan geride bırakmışım. Henry kırk dokuz yaşında olsa bile.

Ama Henry'nin son iki sevgilisi sırasıyla otuz dokuz ve kırk iki yaşındaydı.

Aslında, bunu düşününce, sevgililerinin de onunla birlikte yaşlandığını fark ettim. O, yirmili yaşlarından beri, şey... yirmili yaşlarında (ya da en geç otuzlu yaşlarının başında) *biriyle birlikte* olmamıştı.

"Josephine?"

Hayal aleminden çıkıp konuşmaya geri döndüm. "Roma'da buluşuruz. Ya da Paris'te," dedim ona. "Yarın vasiyet okunacak vasiyet okunmasına gitmem ve ne olup ne olmadığını öğrendikten sonra buradaki işleri halletmem gerekiyor. Uzun sürmez."

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum, ama Henry'nin hayatını sıkıntısız hale getirmek benim işimdi ve bunu o kadar uzun süredir yapıyordum ki, başka bir şey yapmayı bilmiyordum.

Gerçek şu ki, büyükannemin bir evi vardı ve o ev ağzına kadar doluydu. Bütün bunlarla ne yapacağımı bilmiyordum.

Ancak, bir emlak acentesini tutarak açık artırmayı kolayca halledebilirdim ve bunun için orada bulunmam gerekmezdi. Mülkün satışı için de orada bulunmam gerekmezdi.

Bu düşünceler beni çok üzdü, bu yüzden onları bir kenara bırakıp Henry'ye döndüm.

"En fazla bir hafta, en fazla iki hafta," dedim.

"Bir haftadan fazla sürerse, ben de gelirim,"

diye cevapladı. "Henry..."

"Josephine, hayır. Yirmi üç yıldır bana baktığını unutmuş olamazsın. Yirmi üç yılda bir kez olsun, sana bakmak için ne gerekiyorsa yapabilirim."

"Çok nazıksın," dedim yumuşak bir sesle.

Kısa bir sessizlikten sonra, o da aynı yumuşaklıkla, "Bu benim Josephine'ime bakmamdır," diye cevap verdi.

Bu, tüm bu yıllar boyunca Henry'nin yanında durmamın nedenlerinden biriydi. Ve bu, pek çok nedenlerden sadece biriydi.

Birincisi, işimi yapmak o kadar da zor değildi. Henry, yeteneği buna izin verse de, erkek diva değildi. Oldukça mantıklı biriydi. Kuru temizlemeden kıyafetleri almak için koşturup durmuyordum (en azından her zaman değil) ve pastörize edilmemiş sütle latte yapan bir kahve dükkanı aramıyordum.

İkincisi, bana iyi maaş veriyordu. Çok iyi. Aslında *son derece* iyi. Bonuslar verdiğini söylemeye gerek bile yok. Ve hediyeler (bunlardan biri cenazede giydiğim Manolos ayakkabılar, diğeri ise o anda bileğimde olan elmas tenis bileziği).

Üçüncüsü, çok seyahat ettik ve o birinci sınıfta otururken beni ekonomi sınıfında oturtmadı. Hayır, ben onun yanında otururdum. Her zaman. Dahası, gittiğimiz yerlerde olmak zor değildi. Venezuela'da geçirdiğim zamanı pek sevmediğim doğrudu (Kamboçya'da, Haiti'de veya Kosova'da geçirdiğim zamanları da sevmemiştim) ama bunun tek nedeni onun moda çekimi yapmaması, başka tür fotoğraflar çekmesi ve bu nedenle Ritz'de kalmamamızdı.

Henry macerayı severdi. Benim için ise durum farklıydı. Ama her zaman Henry'nin yanındaydım.

Her zaman.

Şimdi hariç.

Son olarak, ve belki de en önemlisi, çok tatlı olabiliyordu ve genellikle böyleydi.

"Her gün aramanı istiyorum," dedi. "Arayıp durumunu bildir. İyi olduğunu bana haber ver."

"Her gün seni aramak için çok meşgulsün," dedim ona, bilmem gereken bir şeyi söyledim, çünkü *Tisimo* dergisi onun yerine geçici olarak Daniel adında genç bir adam göndermiş olsa da, onun programını avucumun içi gibi biliyordum.

"Neye çok meşgul olduğuma benim karar vermeme ne dersin, tatlım? Ama umarım şimdiye kadar anlamışsındır, o şeylerden biri sen değilsin ve asla da olmayacaksın."

Aman

Tanrım.

Evet.

Çok tatlı.

"Henry..." diye fısıldayarak başladım.

"Şimdi, iyi bir şey yap. Mesela dışarı çık, güzel bir şarap al ve normalde nefret ettiğin saçma bir TV programını izlerken iç, böylece bana onu neden nefret ettiğini anlatabilirsin. Oturup çayını içip anlamlı şeyler yapma. Mesela Daniel'a e-posta gönderip işine odaklandığından emin olmaya çalışmak ya da Yedi Milyonuncu Kez *Savaş ve Barış*'ı okumaya çalışmak gibi."

"Bir gün o kitabı bitireceğim," diye mırıldandım. "Bugün o gün olmasın," diye cevapladı ve ben gülümsedim.

"Tamam. Reality TV ve iyi bir şişe şarap olsun," diye mırıldandım. "Aferin kızım," diye mırıldandı ve sesinde gülümseme duyabiliyordum.

"Yarın, her yerdeki ev kadınlarının seni sinirlendiren tüm yönlerini bilmek istiyorum."

Gülümsedim ve sordum: "Not almamı ister misin?" "Muhtemelen birçok yönden sinirini bozacaklarını düşünürsek

Çoğunu unutacaksın, evet." "O zaman halloldu say."

"Tamam." Sesindeki gülümsemeyi hala duyabiliyordum. "Şimdi git. Şarap. Televizyon. Ve hazır gitmişken, iyi bir şeyler al. Ve mükemmel bir brie peyniri demiyorum. Bir kova tavuk gibi bir şey demek istiyorum."

Yalan söylediğimde sesimden duyamayacağını umarak yüzümü buruşturdum, "Onu da hallettim say."

"Yalancı," diye mırıldandı ve ben tekrar gülümsedim. Sonra dedim ki, "Seni bırakmalıyım."

"Şimdilik, tatlım. Yarın konuşuruz." "Yarın, Henry."

"Yaramaz ol," dedi sessizce.

"Deneyeceğim," diye cevap verdim ve ikimiz de bunun da yalan olduğunu biliyorduk.

Bir süre daha sessizlik oldu, sonra fısıldadı: "Başını dik tut, Josephine.

Her zaman."

"Yükseldi Henry. Her zaman."

"Tamam, tatlım. Yarın görüşürüz." "Hoşça kal, Henry."

"Görüşürüz, tatlım."

Telefonu kapattım ve önümdeki yastığın üzerine attım. Sonra denize baktım.

Gökyüzünde tereyağı sarısı yoktu, şeftali pembesi soluyordu ve lavanta rengi hakim olmaya başlamıştı.

Manzara muhteşemdi ve Henry'nin gerçekten burada benimle olmasını diledim. O bu manzarayı muhteşem bir fotoğrafla ölümsüzleştirirdi.

Lavender House'un aydınlık odasındaydım. Bu ev, büyükannemin, kocasıyla boşandıktan sonra, anne ve babasının ölümünden sonra miras kaldığı evdi.

Bu odanın bulunduğu ev, beş katlı bir spiral merdivenin yukarısındaydı. Her tarafı kavisli pencerelerle çevrili dairesel bir odaydı, böylece her şeyi görebiliyordunuz. Denizi. Magdalene Koyu boyunca uzanan kayalıkları ve kumsalları. Asırlık, küçük Magdalene kasabasını. Ve ötesindeki manzarayı.

Bu odanın her tarafında pencere kenarında oturma yerleri vardı. Ortada büyük bir masa vardı ve büyükannemin bana mektuplarını her zaman bu masada yazdığını biliyordum. Bazen bu masada oturup beni arardı. Faturaları bu masada öderdi. Tarifleri bu masada yazardı. Bana yazdığım mektupları bu masada açar ve muhtemelen burada okurdu.

Odanın ortasında, büyükannemin bulup satın aldığı yarım daire şeklindeki kanepe vardı, çünkü "bu kanepe çok mükemmeldi, kaçırmak olmazdı, tatlım."

Ve öyleydi. O kanepe mükemmeldi. Onu pencereden içeri sokmak için yedi adam, bir makara ve kim bilir ne kadar para harcanmıştı. Ama büyükannem bunu başarmıştı.

Burayı çok seviyordu.

Ben de burayı çok
seviyordum.

Yıllar önce, büyükannem beni babamdan kurtardıktan sonra, biraz hareket edebilecek kadar iyileştiğimde, tam da bu noktada oturmuştum. Onu arayıp kaçmam gerektiğini, *kaçmam gerektiğini* söylediğimde de tam da bu noktada oturmuştum ve o beni buraya uçurmuştu.

Buraya. Eve.

Burada babamı geride bıraktım. Burada dünyamı geride bıraktım.

Burada, moda dünyasında bir şeyler yapmak için New York'a taşınan bir kız arkadaşımın telefon aldım (ne olursa olsun, umurunda değildi, başarılı oldu ve sonra kendini her şey sanan, kısa süre önce indirimli mağazalar için kıyafet tasarımı işinden kovulan, geçici bir moda ikonu olan tasarımcının yardımcısı olarak çalışıyordu).

Henry Gagnon'un bir asistan aradığını ve benim kıyafetleri sevdiğimi, onun fotoğraflarına hayran olduğumu bilen bir kız arkadaşım, belki onunla bir görüşme ayarlayabilecek biriyle konuşabileceğini söyledi.

Ve işte, onunla bir görüşme ayarladığını öğrendiğimde bir sonraki telefonu burada aldım.

İşte burada hayatım sona erdi... iki kez, hatta yeniden başladı... iki kez.

Yıllardır bu odaya çıkamamasına rağmen, burası hala Gran'ın kokusuyla doluydu.

Lavender House'un her yerindeydi. Ama çoğunlukla buradaydı.

Ve şimdi gitmişti.

Ve bu düşünceyle, olan oldu.

Bunun olacağını biliyordum. Sadece insanların önünde, mezarının başında olmamasına sevindim.

Orada oldu, benim için en güvenli yerde, şimdiye kadar sahip olduğum en güvenli yerde, büyükannem etrafımda.

Yirmi yıldan fazla bir süredir ilk kez duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim ve yüksek sesle ağladım, bedenimi sarsan ve her santimimde derin, kalıcı bir acı yaratan iğrenç gözyaşları döktüm, rahatlamak yerine.

Dışarı çıkıp bir şişe şarap almadım.

Kesinlikle bir kova tavuk almadım (zaten almayacaktım).

Ve televizyonda hiçbir yerde gerçek ev kadınlarını izlemedim.

Yüzümde hala gözyaşları varken, Gran'ın etrafımda olduğu o pencere kenarındaki koltukta uykuya daldım.
Olabileceğim en güvenli yer.

[SİPARİŞ VERMEK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Discover the Other Titles in the THE MAGDALENE SERIES

Amerikalı mirasçı Amelia Hathaway yeni bir başlangıç yapmalıdır.

Kocası onu aldattı ve hayatta istediği her şey parmaklarının arasından kayıp gittiğinde, yıkıldı. Yıkıldığında, çocuklarının saygısını da kaybettiği için bir başka yürek parçalayıcı darbe daha aldı.

Eski kocası ailesini Kaliforniya'dan Maine'deki küçük Magdalene kasabasına taşındığında, Amelia kendini toparlamanın zamanının geldiğine karar verdi. Bunu yapmak ve çocuklarını geri kazanmak için, Magdalene'nin kayalık sahilinde bulunan mimari bir şaheser olan Cliff Blue'ya taşındı.

Kutuları henüz açılmamışken, karşıda oturan Mickey Donovan ile tanışır. Amelia, Mickey'i gördüğü anda onun ne kadar yakışıklı olduğunu fark eder ve ondan her şeyi istediğini anlar.

Sorun şu ki, Mickey'nin arkadaş canlısı ve nazik olduğunu, ama karşılığında aynı şeyi istemediğini çabucak anlar.

Amelia, hayatındaki geçmiş hatalarını düzeltmeye çalışırken, aynı zamanda kim olmak istediğini bulmaya çalışır. Ayrıca, karşıda oturan yakışıklı itfaiyeciye olan ilgisiyle de mücadele eder.

Ancak Amelia, dost canlısı komşusu artık o kadar da dost canlısı olmadığında bir sürprizle karşı karşıya kalır. Amelia ve Mickey karşı karşıya gelirken, Amelia çocuklarının kalbini geri kazanmaya odaklanmak zorundadır.

Kısa sürede, karşıda oturan güzel mirasçının, onun sağlayamayacağı bir hayata alışkın olduğunu ruhunun derinliklerinde anlayan yakışıklı itfaiyecinin kalbini kazanmaya da odaklanması gerektiğini fark eder.

Acı bir kaybın ardından, Cady Moreland hayatının yeni bir sayfasını açmak için Magdalene'e gelir. Bu sayfa on sekiz yıl önce başlamış, ancak yürek parçalayan bir sonla bitmiştir. Aradan geçen zaman aile ve dostluklarla doludur, ancak Cady yıllar önce aşık olduğu adamı kalbinden silemez.

Coert Yeager, hayatına tam da olmaması gereken bir anda giren ve hiç beklemediği bir darbeyle hayatından çıkan kız olmadan yaşamayı öğrenmiştir. Aradan geçen zaman, kaybettiği şeyi bulamama ve hayatını değiştiren bir ihanetle doludur.

Ancak o kız Magdalene'de ortaya çıkıp kasabanın sevilen deniz fenerini satın aldığı anda, Coert ondan kaçmak istese de bunu başaramaz. Kasabada çıkan bir yangın, görmezden gelinemeyecek başka bir alevin fitilini ateşler.

Cady ve Coert, bir zamanlar dünyayı sarsan koşullara maruz kaldıkları iki gencin eylemlerini sorgularken, aralarında geçenlerden ders alıp birbirlerini yeniden bulabilecekler mi?

[KRISTEN ASHLEY'in bu ve diğer kitaplarını sipariş etmek için buraya tıklayın.](#)

ABOUT THE AUTHOR

KRISTEN ASHLEY, Indiana'da büyüdü, Colorado ve İngiltere'nin Batı Bölgesi'nde yaşadı, ancak şu anda Güneş Vadisi'ni evi olarak görüyor. Bu sayede, dünyanın dört bir yanından arkadaşları ve ailesi olduğu için çok şanslı. Arkadaş grubu (en azından) biraz çılgın, ancak yazmak istediğinizde çılgınlık iyi bir şeydir. Kristen, geniş ve çok kuşaklı bir ailede büyüdü. Orta kesimdeki küçük bir kasabada çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı ve Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake'in şarkıları (ve bunlara uygun gardıroplar) eşliğinde hayatlarını sürdürüyorlardı. Tabii ki, müzik, kıyafetler ve sevgiyle dolu bir evde büyümek, iyi bir şekilde büyümek için iyi bir yoldu. Ve bunu yapmaya devam ettikçe, her şey daha da iyiye gidiyor.

BOOKS BY KRISTEN ASHLEY

Rock Chick Serisi:

Rock Chick
Rock Chick Kurtarma
Rock Chick Kurtuluğu Rock
Chick Renegade Rock Chick
İntikamı
Rock Chick Hesaplaşma
Rock Chick Pişmanlık
Rock Chick Devrimi Rock
Chick Uyanışı

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Rock Chick
Rock Chick Kurtarma
Rock Chick Kurtuluğu Rock
Chick Renegade Rock Chick
İntikamı
Rock Chick Hesaplaşma
Rock Chick Pişmanlık
Rock Chick Devrimi Rock
Chick Uyanışı

The 'Burg Serisi:

Senin
İçin
Huzur
Altın İz
Kalbin Oyunları Söz
Sıkı Tutun

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

*Senin
İçin
Huzur
Altın İz
Kalbin Oyunları Söz
Dayan*

Kaos Serisi:

*Rüzgarı Ele
Geçir İçindeki
Ateş Sakin Sür
Ateşin İçinden Geç
Unutulmaz Bir Noel*

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

*Rüzgarı Ele
Geçir İçindeki
Ateşi
Sürüşünü
Sabit Tut
Ateşin İçinden Geç*

Colorado Dağ Serisi:

*Kumar Tatlı
Rüyalar Şans
Meleği
Nefes Al
Pürüzlü
Kaleydoskop Ödül*

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

*The Gamble
Sweet Dreams
Lady Luck
Nefes Al
Kaleidoscope*

Bounty

Dream Man Serisi:

Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun
Adamı
Motosikletli Adam

SESLİ OLARAK DA MEVCUT

Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun
Adamı
Motosikletli Adam

Fantasyland Serisi:

En Çılgın Hayaller
Altın Hanedanlık Fantastik
Kırık Güvercin Gece
Yarısı Ruhu

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

En Çılgın Hayaller
Altın Hanedanlık Fantastik
Kırık Güvercin Gece
Ruhu

Bal Serisi:

Derin Uçurum
En Uzak Uç

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Derin Uçurum
En Uzak Kenar

Magdalene Serisi:

İrade Yükseliş
Aradaki Zaman ~ yakında

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Yükselen İrade
Arada Kalan Zaman

Üçlü Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar
Tüm Varlığımla
Vahşi ve Özgür

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Güneş gökyüzünden düşene kadar, tüm
varlığımla
Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövalye
Creed
Raid
Deacon
Sebring

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Şövalye
Creed
Raid
Deacon
Sebring

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate Evi
Lacybourne Malikanesi
Penmort Kalesi

*Masal Gerçek Oluyor Şanslı
Yıldızlar*

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

*Sommersgate Evi
Lacybourne Malikanesi
Penmort Kalesi
Masal Gerçek Oluyor Şanslı
Yıldızlar*

Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri:

*Cennet ve Cehennem
Mathilda, Süper Cadı (Mathild'in Gölgeler Kitabı) Güvenli
Oynayın
Üç Dilek Karmaşık*

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

*Cennet ve Cehennem
Güvenli Oynamak
Üç Dilek Karmaşık*

[SİPARİŞ VERMEK İÇİN BURAYA TIKLAYIN KRISTEN ASHLEY'İN
ESERLERİ](#)

CONNECT WITH KRISTEN ASHLEY

Resmi Web Sitesi:

www.kristenashley.net

Kristen'in Facebook Sayfası:

www.facebook.com/kristenashleybooks

Kristen'ı Twitter'da takip edin:

[@KristenAshley68](https://twitter.com/KristenAshley68)

Pinterest'te Kristen'in pinlerini keşfedin:

www.pinterest.com/kashley0155

Kristen'ı Instagram'da takip edin:

[KristenAshleyBooks](https://www.instagram.com/KristenAshleyBooks)

Kit Crack bağımlılığınız için desteğe mi ihtiyacınız var?

[Goodreads'teki Kristen Ashley Addict's Support Group'a](#) katılın

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

